ஓம்.

பரப்ரம்மணேநம:.

தசோபநிஷத் பதவுரையோடு கூடிய

திராவிடபாஷியம்.

இதிலுள்ளவை

சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாஷ்யத்துடன்

ஈச, கேந, கட, ப்ரச்ந, முண்டக, மாண்டூக்ய கௌடபாத

காரிகை, தைத்திரீய, ஐதரேய, ப்ருஹதாரணிய,

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்துக்கள்.

இது

மதத்ரய வித்வான்களைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து,

கெ. அநந்தாசாரியாரவர்களால்

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

இதன் விலை ரூபா 6-0-0.

உயிரெழுத்துகள்.

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	ரு	ரூ	லு	ஏ	ஐ
అ	ఆ	ఇ	ఈ	ఉ	ఊ	ఋ	ౠ	ఌ	ఏ	ఐ

ஓ	ஔ	அம்	அஃ
ఓ	ఔ	అం	అః

மெய்யெழுத்துகள்.

க	க²	க³	க⁴	ங	ச	ச²	ஜ	ஜ²	ஞ	ட	ட²	ட³
క	ఖ	గ	ఘ	ఙ	చ	ఛ	జ	ఝ	ఞ	ట	ఠ	డ
ட⁴	ண	த	த²	த³	த⁴	ந	ப	ப²	ப³	ப⁴	ம	ய
ఢ	ణ	త	థ	ద	ధ	న	ప	ఫ	బ	భ	మ	య

ர	ல	வ	ஶ	ஷ	ஸ	ஹ	ள
ర	ల	వ	శ	ష	స	హ	ళ

க	கா	கி	கீ	கு	கூ	க்ரு	க்ரூ	க்லு	கெ	கை
క	కా	కి	కీ	కు	కూ	కృ	కౄ	కౢ	కె	కై

கொ	கௌ	கம்	கஃ
కొ	కౌ	కం	కః

க்க	க்த	க்ந	க்ய	க்ர	க்ல	க்வ	க்ஷ	க்ஸ	க²்ந	க²்ய	க²்ர
క్క	క్త	క్న	క్య	క్ర	క్ల	క్వ	క్ష	క్స	ఖ్న	ఖ్య	ఖ్ర
க²்வ	க³்த³	க³்ந	க³்ய	க³்ர	க³்ல	க³்வ	க⁴்ந	க⁴்ய	க⁴்ர	க⁴்ல	க⁴்வ
ఖ్వ	గ్ద	గ్న	గ్య	గ్ర	గ్ల	గ్వ	ఘ్న	ఘ్య	ఘ్ర	ఘ్ల	ఘ్వ
ஙக	ஙவ	ஙம	ஙக்ர	ஙக்ஷ்ர	ஙக்ஷ	சச	சந	சய	சர	ஜஜ	ஜஞ
ఙ్క	ఙ్వ	ఙ్మ	ఙ్క్ర	ఙ్క్ష్ర	ఙ్క్ష	చ్చ	చ్న	చ్య	చ్ర	జ్జ	జ్ఞ

𑌜𑍍𑌞 𑌜𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌰 𑌜𑍍𑌵 𑌟𑍍𑌕 𑌟𑍍𑌟 𑌟𑍍𑌤 𑌟𑍍𑌯 𑌟𑍍𑌰 𑌟𑍍𑌵 𑌠𑍍𑌠 𑌠𑍍𑌯
జ్ఞ జ్య జ్ర జ్వ ట్క ట్ట ట్త ట్య ట్ర ట్వ ఠ్ఠ ఠ్య

𑌠𑍍𑌰 𑌠𑍍𑌵 𑌡𑍍𑌡 𑌡𑍍𑌵 𑌡𑍍𑌢 𑌡𑍍𑌯 𑌡𑍍𑌰 𑌣𑍍𑌣 𑌣𑍍𑌯 𑌣𑍍𑌰 𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌕
ఠ్ర ఠ్వ డ్డ డ్వ డ్ఢ డ్య డ్ర ణ్ణ ణ్య ణ్ర ణ్డ్ర త్క

𑌤𑍍𑌤 𑌤𑍍𑌨 𑌤𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵 𑌤𑍍𑌸 𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨 𑌥𑍍𑌨 𑌥𑍍𑌯 𑌥𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌗
త్త త్న త్మ త్య త్ర త్వ త్స త్స్న థ్న థ్య థ్ర ద్గ

𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌦 𑌦𑍍𑌧 𑌦𑍍𑌨 𑌦𑍍𑌮 𑌦𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌵 𑌧𑍍𑌰 𑌧𑍍𑌨 𑌧𑍍𑌯 [illegible]
ద్గ్ర ద్ద ద్ధ ద్న ద్మ ద్య ద్ర ద్వ ధ్ర ధ్న ధ్య [illegible]

𑌨𑍍𑌨 𑌨𑍍𑌮 𑌨𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌰 𑌨𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌤 𑌪𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰 𑌫𑍍𑌯 𑌫𑍍𑌰 𑌫𑍍𑌲
న్న న్మ న్య న్ర న్వ ప్త ప్న ప్య ప్ర ఫ్య ఫ్ర ఫ్ల

𑌬𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌭 𑌭𑍍𑌨 𑌭𑍍𑌯 𑌭𑍍𑌰 𑌭𑍍𑌵 𑌮𑍍𑌮 𑌮𑍍𑌯 𑌮𑍍𑌰 𑌮𑍍𑌨
బ్య బ్ర బ్భ భ్న భ్య భ్ర భ్వ మ్మ మ్య మ్ర మ్న

𑌯𑍍𑌯 𑌰𑍍𑌯 𑌰𑍍𑌵 𑌲𑍍𑌯 𑌲𑍍𑌰 𑌲𑍍𑌲 𑌲𑍍𑌵 𑌵𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌵 𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌨
య్య ర్య ర్వ ల్య ల్ర ల్ల ల్వ వ్య వ్ర వ్వ శ్చ శ్న

𑌶𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌲 𑌶𑍍𑌵 𑌷𑍍𑌟 𑌷𑍍𑌠 𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵 𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰 𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯 𑌷𑍍𑌕 𑌷𑍍𑌤 𑌷𑍍𑌤𑍍𑌰
శ్య శ్ర శ్ల శ్వ ష్ట ష్ఠ ష్ట్వ ష్ట్ర ష్ట్య ష్క ష్త ష్త్ర

𑌸𑍍𑌥 𑌸𑍍𑌥𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵 𑌹𑍍𑌨 𑌹𑍍𑌮 𑌹𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌲 𑌹𑍍𑌵
స్థ స్థ్న స్య స్ర స్వ హ్న హ్మ హ్య హ్ర హ్ల హ్వ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அவதாரிகை.

யேநாத்ர நாதமுநிநா வ்ருதமாத்மவிஷ்வக்ஸேநஸ்ய ஶேஷிண இஹா |
ஸேவாநுபாதிஹவிவேதுஷ்யாஶ்ரவிஷ்ணு தேஷாதிஹாக்ருதஜ்ஞ ॥

ஶதகோபமுநிப்ரஸாதலப்தாநுஸ்ம்ருதிஸ்ரீயா ।
அஜ்ஞாநவஹ்நிஶ்ருதிநிரஸ்தமோஹாந்தகார ॥

యేనాత్ర నాథమునినా వ్యాసాదిశాస్త్రోక్తవిశేషత:। శ్రీమతే రామానుజాయ నమో శ్రీశైలపూర్ణాయ
శఠకోపముని ప్రసాదలబ్ధం శ్రియా। అజ్ఞానాంధకారనాశకరాయ నమో నమ:॥

உலகத்திலெல்லோரும சுகத்தை விரும்புவது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. ஆகையாலது புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷனுலர்த்திக்கப்படுவது புருஷார்த்தமென்று வழங்கி வருகிறது. இங்கு புருஷர்கள் என்பது நல்லறிவுடையோர். இதனுல் ஸ்திரீகளும் கூட்டிக்கொள்ளப்படுகிருர்கள். நல்லறிவென்றதினுல் புல் முதலியது தள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்கும் “ ஸுகஸ்ய ஜ்ஞாநவந்தோ ஹ்யேதே ஸர்வே ஸுகது:க்கஸமந்விதா: ” என்கிற மனுவசனத்தின்படி அறிவு, சுகம், துக்கம் இவைகள் உண்டாயிருந்தபோதிலும் அவைகள் சுகத்தை விரும்புவது முதலியவை பிறரால் அறிந்துகொள்ளமுடியாததலின் அவைகளையுங் கூட்டுவதிற்பயனில்லை. ஆகவிப்படி எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது புருஷார்தமெனப் பெறப்பட்டது. அதுதான் சுகமேயல்லது வேறில்லை என்பதை முன்னமே சொன்னேம். இந்த சுகமும் நித்யசுகமென்றும் அநித்யசுகமென்று மிரண்டுபடியாயிருக்கும் இதில் அநித்யசுகம் காமம் ஆதலாலிதனைத் தமிழரும் சிற்றின்பமென்பர், நித்யசுகம் பிரம்மம. இதனையே மோக்ஷமென்றும்சொல்லுகிறது. “ மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம து:காலயமஶாஶ்வதம் । நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்3தி4ம் பரமாம் க3தா: ” என்று பகவான்தானே சொன்னுன். தர்மம், அர்த்தம் என்பவை யிரண்டும் சுகமாகாவிடினும் சுகத்திற்கு ஸாதநமாக விரும்பப்படுதலால் புருஷார்த்தமென்று பெயர் பெற்றது. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே சிறந்தது. 'நிலையானசுகம் அற்ப

மானாலும், அதற்கு விரோதமாக, சிலகால மனுஷிகஸுகம் கிடைத்தாலும் புத்திமான்கள் அதை விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால் எல்லையில்லாப் பேரின்பமான மோக்ஷசுகமுண்டென்றறிந்தவன். சிற்றின்பத்தைத் தள்ளி மோக்ஷத்தையே விரும்புவான். இப்படி யறிவுடையோர் முக்யமாய் விரும்புகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்குச் சாதனம் தத்வஜ்ஞானமே யல்லது மற்றொன்று காணப்படாது. அதாவது பிரம்மத்தை யுள்ளபடியறிதல். இப்பிரபஞ்சமானது ஜகஜ்ஜன்மாதிகாரணமான பிரம்மத்தினால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் என்று பெயர்பெற்றது இந்த பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை "வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" "வசுஸாம்வாச்யமுத்தமம்" இத்யாதிகளின்படியே, இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம், அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், வேதோப ப்ரம்மணங்களான பதினெண் புராணங்களும், ஈசாவாஸ்ய முதலான உபனிடதங்களும் நன்குணர்த்துகின்றன. ஆனாலும், பூர்வபாகங்களில் பிரம்மாராதனமான கர்மங்களைப் பெரும்பாலும் பேசும். உபனிடதங்களென்று பெயர்பெற்ற உத்தரபாகங்களில் பிரம்மஸ்வரூபத்தையே மிகவும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜனங்கள் மோக்ஷமாகிற உயர்ந்த இடத்தையின்பேரி லேறுவதற்கு, உபநிடதங்களாகிற படிகள் முக்கியமாயிருக்கும். ஆகையால் இதினுடைய அர்த்தங்களை எல்லோரும் அறிந்து தெளியும்பொருட்டு, தமிழில், முன்னோர்களான மத்வ, சங்கர, ராமானுஜாசாரியர்கள், செய்த பாஷ்யத்தின்படி வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. இந்த உபனிடதங்களின் பாவார்த்தங்களை எல்லாமெடுத்துச் சொல்ல ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடியாதாகையால் கூறியவளவு சந்தோஷிக்கவேண்டியது. "தர்மஸ்யதத்வம் நிஹிதம்குஹாயாம்" என்பதையுங் கைக்கொள்ளவேண்டியது.

பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதத்ரய பாஷ்யத்ரயத்தை யநுஸரித்த

தசோபநிஷத்துக்களின்

த்ராவிடப்ரதிபத பாஷ்யம்.

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்.

௧. ௐ. 𑌈𑌶𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 ।

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌗𑍃𑌧𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥

౧. ఈశావాస్యమిదగ్ సర్వం యత్కించజగత్యాంజగత్ ।

తేనత్యక్తేనభుఞ్జీథామాగృధః కస్యస్విద్ధనమ్ ॥

(ப்ரதிபதம்.)

𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில், 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚-எது, எது. (அஸ்தி–தோற்றுகிறதோ,) 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - இந்த சமஸ்தமான, 𑌜𑌗𑌤𑍍 - லோகமெல்லாம், 𑌈𑌶𑌾-ஈச்வரனாலே, 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂-வாஸம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது(எல்லாம்பகவானுடைய உடைமை என்றபடி,) 𑌤𑍇𑌨-ஆகையாலே, 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨-நமக்கென்கிற புத்தியை விடுவதினாலே, (𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை,) 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾𑌃 - காப்பாற்றவேண்டும், 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍 - எவனுடையவும், 𑌧𑌨𑌂 - பொருளை, 𑌮𑌾𑌗𑍃𑌧𑌃 - விரும்பாதே.

ஶங்கரபாஷ்யம்.

இந்த ஈசாவாஸ்யத்தில்-௰௮-மந்திரங்கள் ஆத்மாவுக்கு கர்மத்தைப்போக்கி நிஜமான விஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன. நாமரூப விகாராத்மகமான இந்த பிரபஞ்சமானது ஈச்வரனாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரபாவனையினாலே நாமரூபவிகாரங்கள் விட்டுப்போம். இந்த பாவத்தோடே கூடினவனுக்கு சந்நியாசமே அதிகாரம், இந்த சந்நியாசத்தினாலே ஆத்மாவை யிரக்ஷித்துக்கொள்ளல்வேண்டும் உன் ஸம்பந்தம் தவிர இதர சம்பந்தத்தை விரும்பாதேயென்று ஆத்மஞானிக்கு இந்த முதன் மந்திரம் ஸர்வகர்மஸந்யாஸ பூர்வகமான ஞானநிஷ்டையாலே ஆத்மஸ்வரூபமானது இரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்று போதிக்கிறது.

௫. 𑌤𑌦𑍇𑌜𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑍈𑌜𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍂𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 ।
𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

౫. తదేజతి తన్నైజతి తద్దూరే తద్వంతికే।
తదంతరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య బాహ్యతః॥

(ப-ம்.) (𑌯𑌤𑍍-எந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂-இப்போதுசொல்லப்பட்டதோ) 𑌤𑌤𑍍-அந்தஆத்மதத்துவமானது, 𑌏𑌜𑌤𑌿-சலிக்கிறது, 𑌤𑌤𑍍-அந்த் ஆத்மதத்துவமானது, 𑌨𑍈𑌜𑌤𑌿-சலிக்கிறதில்லை, 𑌤𑌤𑍍 அந்தஆத்மதத்துவம், (𑌅𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂-அக்கியானிகளுக்கு,) 𑌦𑍂𑌰𑍇 - வெகுதூரத்திலும். 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 - அந்தப்பிரகாரமே, (𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 - ஞானிகளுக்கு,) 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 - சமீபத்திலும், 𑌤𑌤𑍍-அந்த ஆத்மதத்துவமானது, 𑌅𑌸𑍍𑌯-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯-சமஸ்த உலகத்திற்கும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃-நடுவிலும், 𑌤𑌤𑍍-அந்தஆத்மதத்துவமே, 𑌅𑌸𑍍𑌯-இந்த ஜகத்திற்கு, 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌃 - வெளியிலும், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருங்கிறது).

ஶங்கரபா ஸம்-ஹா.—இப்போது சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்மதத்துவமானது, சலிக்கப்பட்டு அஞ்ஞானிகளுக்கு தூரமாயிருக்கிறது. ஞானிகளுக்கு சமீபமாயிருக்கிறது. சர்வபிரபஞ்சமும் அழிவுள்ளதென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ராமாநுஜப ரா-ஹா.—பிரம்மமானது சலிக்கிறதுபோலத் தோன்றும். உண்மையில் சர்வவியாபியான பிரம்மமானது சலிக்கிறதில்லை. அந்த பிரம்மமானது அஞ்ஞானிகளாகிய அசுரப்பிரகிருதிகளுக்கு தூரத்திலும், ஞானிகளாகிய தேவபிரகிருதிகளுக்குச் சமீபத்திலுமிருக்கிறது. அந்த பிரம்மமானது, இந்த பிரபஞ்சத்துக்குள்ளேயும் வெளியேயுமிருக்கிறதென்று இந்த மந்திரமானது சொல்லுகிறது.

௬. 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ॥

౬. యస్తు సర్వాణి భూతాన్యాత్మన్యేవానుపశ్యతి।
సర్వభూతేషు చాత్మానం తతో న విజుగుప్సతే॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 - யாதொரு ஞானியானவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - சமஸ்தமான பூதங்களையும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 - தன்னிடத்திலேயே, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறானோ, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 - ஸமஸ்த பிராணிகளிடத்திலும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - தன்னை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறானோ, (𑌸𑌃 - அந்த ஞானியானவன்,) 𑌤𑌤𑌃-அந்த காரணத்தினால், 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇-நிந்தை செய்கிறதில்லை,

ஸம்-ஹா.—ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்ட எந்த ஞானியானவன், தான் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இருப்பதாயும் தன்னிடதஇல், எலலாப் பிராணிகளுமிருப்பதாயும் பார்க்கிறானே.—அவன் ஒருபோதும் நிந்தைசெய்கிறதில்லையென்று இந்தமந்திரம் போதிக்கிறது.

ரா-ஹா.—எந்த ஞானியானவன், சமஸ்த பிராணிகளையும் தன்னிடத்திலிருப்பதாயும் தான், சர்வபிராணிகள் ரூபமான பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தங்களிடத்திலுமி

ருப்பதாயும் பார்க்கிறானோ, அந்த ஞானியானவன் நிந்தைபண்ணுகிறதில்லையென்று அர்த்தம்.

௭. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃 ।
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌕𑌃 𑌶𑍋𑌕 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

౭. యస్మిన్ సర్వాణి భూతాన్యాత్మైవాభూద్విజానతః।
తత్ర కో మోహః కశ్శోకః ఏకత్వమనుపశ్యతః॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில், 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃 - ஆத்மதத்துவம தெரிந்தவனுக்கு, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿-சமஸ்தங்களான, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-பூதங்கள், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 - ஆத்துமஸ்வரூபமே, 𑌅𑌭𑍂𑌤𑍍-ஆகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍𑌰 - அந்த ஆத்துமஸ்வரூபததில், 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 - ஒன்றாயிருக்கையை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃-பார்க்கிறவனுக்கு, 𑌮𑍋𑌹𑌃 - மோஹமானது, 𑌕𑌃-ஏது, 𑌶𑍋𑌕𑌃-துக்கமானது, 𑌕𑌃 - ஏது.

𑌶𑌂-ஹா.—முன்சொன்ன ஆத்மதத்துவம் தெரிந்துகொண்டு தன் ஸ்வரூபமும் ஸர்வஸ்வரூபமும் ஒன்றென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சோகமோஹங்களெல்லாம் நாசமாய் விடுகிறதென்று இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—இந்த பிரகாரம் உபதேசகாலத்தில், ஸ்வதந்திரபாரதந்திரரூபபேதத்தாலே, ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களை அறிந்தவனுக்கு,ஸ்தாவரஜங்கமங்கள்யாவும் தானாகவேயாகிறது. அப்படி தியானிக்கிற ஸமயத்தில், இராம சுக்கிரீவர்கள்போல் ஜகத்தும் பிரம்மமும் ஸம்பந்தத்தாலே ஒனறென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு நான்ஸ்வதந்திரன் என்கிறமோஹம் கிடையாது. ஸர்வம் பரமாத்மாவினாலேயாகிறது. ஆகையால் புத்திராதிமரணத்தில் துக்கமும் கிடையாது.

௮. 𑌸 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌕𑌾𑌯𑌮𑌵𑍍𑌰𑌣𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌪𑌾𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂।
𑌕𑌵𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑍀𑌪𑌰𑌿𑌭𑍂𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑌥𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌯𑌦𑌧𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾
𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥

౮. సపర్యగాచ్ఛుక్రమకాయమవ్రణమస్నావిరంశుద్ధమపాపవిద్ధం।
కవిర్మనీషీపరిభూస్స్వయంభూర్యాథాతథ్యతో౽ర్థాన్వ్యదధాచ్ఛాశ్వతీభ్యస్సమాభ్యః॥

(ப-ம்.) 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌂 - தேஜசுடையவனும், 𑌅𑌕𑌾𑌯𑌂 - சரீரமில்லாதவனும், 𑌅𑌵𑍍𑌰𑌣𑌂 - காயமில்லாதவனும், 𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌂 - நரம்பில்லாதவனும், 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂-பரிசுத்தமானவனும், 𑌅𑌪𑌾𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - தர்மாதர்மமில்லாதவனும், 𑌸𑌃 - அந்தமுன்மந்திரத்தில் சொன்னவனும், 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍-வ்யாபித்தவனும், 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍂𑌃-சர்வகர்த்தாவும், 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍂𑌃-தானாகவேபிறந்தவனும்,𑌕𑌵𑌿𑌃-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனுமாக, 𑌮𑌨𑍀𑌷𑍀-ஸர்வமும் தெரிந்தவீசனே, 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑌥𑍍𑌯𑌤𑌃-யதார்த்தமாய், 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌭𑍍𑌯𑌃-நித்தியமான, 𑌸𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃-வருஷங்களின்பொருட்டு, 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 - பதார்த்தங்களை, 𑌵𑍍𑌯𑌦𑌧𑌾𑌤𑍍-ஏற்பாடுசெய்தான்.

𑌶𑌂-ஹா.—புண்ணியாபுண்ணியரகிதமாய் சரீரமில்லாத பரிசுத்தமாய் தேஜோவந்தமாய் இதற்கு பூர்வமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாய் ஆகாயம்போல் எங்கும்

நிறைந்து இருப்பதாய் எல்லாவற்றிற்கு மேலான்தான பிரம்மம் நித்தியங்களான ஸம்வத்ஸர ப்ரஜாபதிகளின்பொருட்டு எல்லா வஸ்துக்களையும் வேறாய் பிரித்த தென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

𑌶𑌾-𑌭𑌾.—ஸர்வபூதங்களையும், பரபிரம்ம ஸ்வரூபமாயறிந்தவன், வெளுப்பாயும் ஹேயமான சரீரமில்லாததும் காயமில்லாததும் நரம்பு எலும்பு சிலேத்தண்ணீர் முதலான துர்க்கந்தமில்லாததும் பரிசுத்தமுமான பரமாத்மதத்வத்தை அடைவான். வியாஸ பராசராதிகளைப்போல் பாததவ விரோதிகளை அவமதிக்கத்தக்கச் சக்தியுடையவனாகி யதார்த்தமான பிரணவார்த்தங்களைத் தன் சிஷ்யர்களுக்குபதேசிப்பான்.

௯. 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂𑌤𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑌤𑍋𑌭𑍂𑌯𑌇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌮𑍋𑌯𑌉𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥

౯. అన్ధంతమఃప్రవిశన్తియే౽విద్యాముపాసతే।
తతోభూయఇవతేతమోయఉవిద్యాయాంరతాః॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑍇 - எவர்கள், 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 - ஞானவ்யதிரிக்தமான கர்மத்தையே, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇-அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, 𑌤𑍇 - அவர்கள், 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂𑌤𑌮𑌃 - காடாந்தமான இருளை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - அடைகின்றனர், 𑌯𑍇𑌉 - யாவரெனின், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂-தேவதாஞ்ஞானமாத்திரத்தில், 𑌰𑌤𑌾𑌃-ஆசையுள்ளவர்களோ, 𑌤𑍇-அவர்கள், 𑌤𑌤𑌃-அந்த அந்தகாரத்தைக்காட்டிலும், 𑌭𑍂𑌯𑌃-விஸ்தாரமான, 𑌤𑌮𑌃 - இருளை, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - பிரவேசிக்கின்றனர்.

𑌰𑌂-𑌭𑌾.—இந்த ஈசாவாஸ்யம், முதன் மந்திரத்தில் சொன்ன - ஞானநிஷ்டாதிகாரிக்கு, ஞானிகளுக்கு விஷயமான பிரமஸ்வரூபத்தை, அஞ்ஞானநிந்தாபூர்வகமாக ஸபர்யகாச்சுக்ரமென்ற மந்திரம் வரையில் உபதேசித்து அந்தஞ்ஞான நிஷ்டையில் அஸமர்த்தமாக இரண்டாம் மந்திரத்தில் சொல்லியிருந்த கர்மநிஷ்டையில் ஆஸக்தியுண்டாகி கர்மம் செய்கிறவர்களுக்கு இனிமேல் சொல்லப்படுகிறது. எவர் ஞானத்திற்கு இதரமான காமத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர் பரமாத்மதர்சனமில்லாமல் அஞ்ஞானரூபமான இருளை அடைகிறார்கள். எவர் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை விட்டு சில விஷ்ணுவாதி தேவதாஞ்ஞானத்தில் ஆசக்தியுண்டானவர்களைப் போலிருக்கிறார்களோ அவர்களும் அந்த கர்மத்தை செய்கிறவர்கள் அடைகிற இருளைக்காட்டிலும் அதிகமான இருளை அடைகிறார்கள்.

விஷ்ணுவாதி தேவதாஞானத்தோடு விதிப்படி கர்மம் செய்கிறவர்கள் அந்தகர்மத்திற்குச் சொல்லியிருக்கிற தேவாதிலோகங்களை யடைவார்கள்.

𑌶𑍍𑌰𑍀-𑌭𑌾.—எவன், பிரம்மவித்தியாரகிதமான கர்மத்தைஅடைகிறானோ? அவன் நரகத்தை அடைகிறான், எவர்கள், தங்கள் தங்கள் ஆசிரமத்தின் கர்மங்களைவிட்டு வித்யையில் விருப்பமுள்ளவர்களோ, அவர்கள், கேவல கர்மத்தினாலடையப்பட்ட நரகத்திலும் அதிக கோரரூபமான நரகத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால் வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தக்க கர்மத்தோடு ப்ரம்மவித்தையை அநுஷ்டித்தால் பரமாத்மாவை யடையலாமென்று கருத்து.

௰. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 ।
𑌇𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮𑌧𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌯𑍇𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍇 ॥

౧౦. అన్యదేవాహుర్విద్యయాఽన్యదాహురవిద్యయా ।
ఇతి శుశ్రుమ ధీరాణాం యే నస్తద్విచచక్షిరే ॥

(ப-ம்.) யே - எவர்கள், தத் - அந்த கர்மத்தையும், ஜ்ஞாநத்தையும் ந꞉-நமக்கு, விசசக்ஷிரே-சொல்லுகிறார்களோ, (தே- அவர்கள்,) வித்யயா - ஜ்ஞாநத்தினாலேயும், அந்யதேவ-இதரபலத்தையே, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், அவித்யயா - கர்மத்தினாலேயும, அந்யதேவ-இதரபலத்தையே ஆஹு꞉-சொல்லுகிறார்கள், இதி-இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம்- ஜ்ஞாநிகளுடைய, (வசநம்-வார்த்தையை,) ஶுஶ்ரும-கேட்கிறோம்.

ஸ0-ஹா—எந்த ஆசாரியர் எனக்கு ஞானத்தையும் கர்மத்தையும் சொன்னரோ, அவரே தேவதாவிஞ்ஞானத்தால் தேவலோக பிராப்தியென்றும், கர்மத்தினால்பித்ருலோக பிராப்தியென்றும், இந்தப்பிரகாரம் கர்மஜ்ஞானங்களிரண்டிற்கும் பலங்கள் வேறென்றுசொல்லுகிறார்? இப்படி அந்த ஆசாரியனுடைய வாக்யைக்கேட்கிறோம் என்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—கேவலபிரம்மத்யாநத்தாலே யுண்டான பலமானதுவேறு, கேவல கர்மாநுஷ்டாநத்தினால் பலம்வேறு என்று ஜ்ஞாநிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

கக-ம், வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயஂ ஸஹ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே॥

౧౧. విద్యాంచావిద్యాంచ యస్తద్వేదోభయం సహ ।
అవిద్యయా మృత్యుం తీర్త్వా విద్యయామృతమశ్నుతే ॥

(ப-ம்.) ய꞉-எவன், வித்யாஞ்ச - தேவதாஜ்ஞானத்தையும், அவித்யாஞ்ச - கர்மத்தையும், தத்-அந்த விரண்டையும், ஸஹ-ஒன்றாய், (ஏகேநைவாநுஷ்டேயம் - ஒரேமனிதனாலே, அநுஷ்டேயம் - செய்யத்தக்கினதென்று) வேத-அறிந்துக்கொண்டானோ, (ஸ꞉-அவன்,) அவித்யயா - கர்மத்தினால், ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, தீர்த்வா - தாண்டி, வித்யயா - ஜ்ஞாநத்தினால் அம்ருதம்-பிரம்மத்தை,அஶ்நுதே-அடைகிறான்.

ஸ0-ஹா.—எவன். கர்ம, தேவஜ்ஞாநங்களிரண்டும், ஒருவனாலே செய்வதற்கு ஸாத்யமென்று தெரிந்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகாரம் செய்கிறானோ, அவன், கர்மத்தினால் பயரூபமான மிருத்யுவைத்தாண்டி தேவதாஜ்ஞானத்தினால் தேவதாத்மபாவத்தை அடைகிறானென்றும் இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—எவன்,பரபிரம்மதத்வத்தையும் அதினங்கபூதமான கர்மத்தையும் ஒன்றாக யறிகிறானோ? அவன் அந்தப்பிரம்மவித்தியாங்க கர்மத்தினால் பிரம்மதத்துவத்திற்குப் பிரதிபந்தகமான பூர்வகர்மத்தைக்கடந்து பிரம்மதத்துவத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

கஉ-ம், அந்தந்தம꞉ ப்ரவிஶந்தி யேஸம்பூதிமுபாஸதே।
ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ ஸம்பூத்யாம் ரதா꞉॥

౧౨. అన్ధంతమః ప్రవిశన్తి యేఽసమ్భూతిముపాసతే ।
తతో భూయ ఇవ తే తమో య ఉ సమ్భూత్యాం రతాః ॥

(ப்-ம்.) யெ - எவர்கள், அஸம்பூதிம் - ஈச்வரோபாதி மாயாரூபமான ப்ரகிருதியை, உபாஸதெ - உபாஸக்கிறார்களோ, தெ - அவர்கள், அந்தம் தமஃ - காடாந்தமான இருளை, ப்ரவிசந்தி - அடைகிறார்கள். யெ உ - எவரானால், ஸம்பூத்யாம் - ஹிரண்யகர்ப்பன்முதலான காரியபிரம்மத்தில், ரதாஃ - ஆசையுள்ளவர்களோ, தெ - அவர்கள், ததஃ - அதைக்காட்டிலும், பூயஃ - அதிகமான, தமஇவ - அஜ்ஞான விருளையே - ப்ரவிசந்தி - ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—எவர்கள் அவ்யாக்ருதமான மாயையை அடைகிறார்களோ? அவர்கள் பரமாத்மதத்துவமல்லாத அஜ்ஞானாந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள். எவர்கள் அந்தமாயையினு லுற்பத்தியாகிற காரியஸ்வரூபமான ஹிரண்யகர்ப்ப னென்கிற பிரம்மதேவனைச்சேவிக்கிறார்களோ அவர்கள்முன் சொல்லிய அஜ்ஞானாந்தகாரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஹா—எந்தமனிதர்கள் கேவலகர்மதத்துவங்களையுபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள். எவர்கள் கேவலஸமாதிரூபமான ஸம்பூதியில் இஷ்டமுடையவர்களோ அவர்களும் முன்சொன்ன இருளைக்காட்டிலும் மேலான இருளை யடைகிறார்கள்.

௧௩-ம். அந்யதேவாஹுஃஸம்பவாதந்யதாஹுரஸம்பவாத்|
இதிஶுஶ்ருமதீராணாம்யெநஸ்தத்விசசக்ஷிரெ||

౧౩. అన్యదేవాహుస్సమ్భవాదన్యదాహురసమ్భవాత్ ;
ఇతిశుశ్రుమధీరాణాంయేనస్తద్విచచక్షిరే||

(ப்-ம்.) யெ - எவர்கள், நஃ - நமக்கு, தத் - அந்தப்பிரமதத்தவத்தை, வ்யாசசக்ஷிரெ — சொன்னார்களோ? (தெ - அவர்கள், மோக்ஷஸாதனம் - மோக்ஷோபாயத்தை,) ஸம்பவாத் - கர்மபிரம்மத்தைக் காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹுஃ - சொல்லுகிறார்கள், அஸம்பவாத் - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், அந்யதேவ - வேறாகவே, ஆஹுஃ - சொல்லுகிறார்கள். இதி - இந்தப்பிரகாரம், தீராணாம் - ஜ்ஞானிகளுடைய, (வசநம் - வார்த்தையை,) ஶுஶ்ரும - கேட்கிறோம்.

ஸம்-ஹா.—அவ்யாகிருதோபாஸநத்தையுங்காரியப்பிர்ம்மத்தினுடைய,உபாஸநத்தையும் சொன்னவர்கள், அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் அந்தகாரத்தையும் அதாவது பிரகிருதிலயத்தையும் அவ்யாகிருதத்தினாலுண்டான காரியப்பிரம்மத்தினுடைய உபாஸநத்தால் அணிமாத் யைச்வர்யங்களையும் பெறலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அவ்யாகிருத, காரிய பிரம்மங்களினுபாஸநங்கள் பிந்நபலங்கள் கொடுக்குமென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞானிகளின் வாக்கியத்தைக்கேழ்க்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது.

ரா - ஹா.—பிரம்மஸமாதியாலடையப்பட்ட பலம் வேறென்றும், அகங்காரம்,டம்பம்,ஹிம்சை,திருடுதல், முதலானவைகளை நீக்கிவிடுகிறநிவ்ருத்திதர்மத்தினால் அடையப்பட்ட பலம் வேறாக விருக்குமென்றும், இந்தமந்திரமுபதேசிக்கிறது.

௧௪-ஆம். 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌹।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇॥

౧౪. సమ్భూతించ వినాశంచ యస్తద్వేదోభయగ్ం సహ।
వినాశేన మృత్యుం తీర్త్వా సంభూత్యామృతమశ్నుతే॥

(ப்-ம்.) 𑌯𑌃 - எவன், 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தையும், 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌚 — காரியப்பிரமோபாஸநத்தையும், 𑌤𑌤𑍍 — அந்த, 𑌉𑌭𑌯𑌂 - இரண்டையும், 𑌸𑌹 - கூட, 𑌵𑍇𑌦 - தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ? (𑌸𑌃 - அவன்,) 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨 - காரியப்பிரம்மோபாஸநத்தால், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 - மரணத்தை, 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - தாண்டி, 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾 - அவ்யாக்ருதோபாஸநத்தால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 - ப்ரக்ருதிலயத்தை, 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 - அடைகிறான்.

ஶ0 - ஹா.—எவன் காரியப்பிரம்மத்தையும் - அவ்யாக்ருதத்தையும் -தெரிந்து கொண்டு உபாஸிக்கிறானோ அவன் காரியப்பிரம்மோபாஸநத்தால் ஸம்ஸாரமாகிறமிருத்யுவைக்கடந்து, அவ்யாகிருதோபாஸநத்தால் பிரகிருதிலயமான மோக்ஷத்தையடைகிறான் என்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—எவன் பிரம்மஸமாதியையும் காமக்ரோத லோப மோகம்முதலானவைகளைநீத்த நிவ்ருத்திதர்மத்தையும் அறிகிறானோஅவன், யோகவிரோதியான மிருத்யுவையும் - பிராப்தி விரோதியான பாபத்தையும் கடந்து - பிரம்மாநுபவரூபமான மோக்ஷத்தையடைகிறானென்று இந்த மந்த்ரம் சொல்லுகிறது.

௧௫-ஆம். 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇॥

౧౫. హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపిహితం ముఖం।
తత్త్వం పూషన్నపావృణు సత్యధర్మాయ దృష్టయే॥

(ப்-ம்.) 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍇𑌨 - தேஜோமயமான, 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 - பாத்திரத்தினால், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 - ஸூரியமண்டல மத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மத்தினுடைய, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - துவாரம், 𑌅𑌪𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 - மூடப்பட்டிருக்கிறது, 𑌹𑍇 𑌪𑍂𑌷𑌨𑍍 - ஓய் ஸூரியனே, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, (𑌤𑌵 - உன்னை,) 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇 - அடைவதற்கு, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯 - ஸத்யதர்மரூபியான எனக்கு, 𑌤𑌤𑍍 - அந்தவழியை, 𑌅𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍁 - தெரியும்படி செய்யும்,

ஶ0-ஹா—இதற்கு முன் மந்திரத்திற்சொன்ன பிரகாரம் கர்மத்தைச்செய்கிறவன் மரணகாலம்சமீபத்தில் வரும்போது பிரம்மஸ்வரூபத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூரியஸ்வரூபத்தை யாசிக்கிறான். ஓ சூரியா உன்னுடைய மண்டலமத்யத்திலிருக்கிற பிரம்மஸ்வரூபத்திற்கு மார்க்கமானது தேஜோமயமான பாத்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஸத்தியஸ்வரூபியான உன்னுடைய உபாஸநத்தால் ஸத்தியவந்தனான எனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைவதற்குறியவழியைக்காட்டவேண்டுமென்று இந்த மந்தம் பிரார்த்திக்கிறது.

ரா-ஹா.—ஓ! சூரியனுடைய மத்யவர்த்தியானவனே-ஸத்யமான ஜீவாத்மாவினுடைய முகமாகியமனதானது, பொன்னுக்கு ஸமாநமான பாத்திரத்தினால் மூ

டப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால் அந்த ஸத்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய பகவா னைப் பார்க்கும்பொருட்டு அந்தவழியைக்காட்டும்.

கசு-ஸ்ரீ. பூஷந்நேகர்ஷே யமஸூர்ய ப்ராஜாபத்ய வ்யூஹ ரஸ்மீந் ஸமூஹ தேஜ: | யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத்தே பஸ்யாமி யோஸாவஸௌ புருஷஸ்ஸோஹமஸ்மி ||

౧౬. పూషన్నేకర్షే యమ సూర్య ప్రాజాపత్య వ్యూహ రశ్మీన్ సమూహ తేజః।
యత్తే రూపం కల్యాణతమం తత్తే పశ్యామి యోஉసావసౌ పురుషస్సోஉహమస్మి॥

(ப்-ம்.) ஹே பூஷந் - ஜகத்தை யெல்லாமிரக்ஷிக்குந்தன்மையுள்ள வனே, ஹே ஏகர்ஷே - தனக்குத்தானே யுண்டானவனே, ஹே யம-ஸர் வத்தையும் ஶிக்ஷிக்கவல்லவனே ஹே ஸூர்ய-கிரணங்களாலேஜலத்தை க்கிரகிக்கும் தன்மையுள்ளவனே, ஹே ப்ராஜாபத்ய - பிரம்மனுக்கு சந் தாநரூபமான ஓ சூரியனே, ரஸ்மீந் - கிரணங்களை, வ்யூஹ - போக்கடித் துக்கொள், தேஜ: - தேஜஸ்ஸை, ஸமூஹ - ஸம்ஹரித்துக்கொள், தே - உனக்கு, யத் - எந்த ரூபம் - ரூபமானது, கல்யாணதமம் - அதிக சுபமானதோ, தத் - அந்தரூபத்தை, தே - உன்னுடைய, (ப்ரஸாதாத் - அநுக்கிரகத்தினால்,) பஸ்யாமி - பார்க்கிறேன், அஸௌ - இந்த சூரிய மண் டலத்தில் வஸிக்கிறவன், ய: - எவனோ, அஸௌ புருஷ: - அப்பேர்ப் பட்டயிந்த புருஷனானவன், ஸ: அஹம் - நானே, அஸ்மி - ஆகிறேன்.

ஶம-ஹா.—ஓ சூரியனே உன் மண்டலத்திலிருக்கிற புருஷனாகவேயாகிறே ன். உன் கிரணங்களெல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு உன் தேஜஸ்ஸை உபஸம் ஹாரம் செய்துகொண்டால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற உன்னுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே மிகவும் சுபமான நிஜரூபத்தை நான்பார்க்கக்கடவேனென்று இந்தமந்திரமானது சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—அடியார்களை யிரக்ஷிப்பவனே! இரண்டாவ தில்லாதவனே ஸர்வ ப்ராணிகளை யடக்கும் தன்மையுள்ளவனே! உலகத்தைப்படைக்கும் தன்மையுள்ள வனே உன்னுடைய கிரணங்களை யடக்கிக்கொள் உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான ரூபத்தைக்காண்கிறேன் கண்டால் உன்னைப்போலாவேன் அப்படி உன்னைப்போ லானால்நீயே நானாகிறேன்.

கஎ-ஸ்ரீ. வாயுரநிலமம்ருதமதேதம் பஸ்மாந்தம் ஸரீரம் | ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர ||

౧౭. వాయురనిలమమృతమథేదం భస్మాంతగ్ం శరీరం।
ఓం క్రతో స్మర కృతగ్ స్మర క్రతో స్మర కృతగ్ స్మర॥

(ப்-ம்.) அத - பிற்பாடு, இதம் ஸரீரம் - இந்த சரீரமானது, பஸ்மாந்தம் - பஸ்மத்தையே முடிவாகவுடையதாய், (ஸ்யாத் - ஆகக்கடவது,) வாயு: - சரீரத்திலிருக்கிற பிராணனானது, அம்ருதம் - நாசமில்லாத, அநிலம் - ஸூக்ஷ்ம பிராணனை, (ப்ரதிபத்யதாம் - அடையக்கடவது.) ஹே க்ரதோ - ஓ சங்கற்ப பரமாத்துமாவே, ஓம் - ஓமென்கிறதை, ஸ்மர - ஸ்மரணை பண்ணு, (க்ருதம் - முன்னே) க்ருதம் - சொன்னபடி, ஸ்மர - ஸ்மரணை பண்ணு,

ஹெக்ரெதா - ஓய் ஸங்கலபரூப பரமபுருஷா, ஒம் -ஓமென்று, ஸ்மர-ஸ்மரணை பண்ணு, (வாதாவத்யபூஞ்ஜம் - இதுபரியந்தம், க்ரு - முன்னே,) க்ருதம் - சொல்லப்பட்டதுபோல், ஸ்மர - ஸ்மரணை பண்ணு.

ஸ-ஹா,—முன் சொல்லப்பட்டகர்மத்தை யாசரித்துக்கொண்டு மரணத்தை யடையுமாத்மாவினுடைய தேகத்தைவிட்டு பிராணவாயு சூக்ஷ்மாத்மாவான வாயுவையடைவதற்கும் இந்தச்சரீரத்தை பஸ்மமாய்ப்பண்ணுவதற்கும் ஓமென்று பரமாத்மாவைஸ்மரணை செய்ய வேண்டுமென்று இந்தமந்திரம்சொல்லுகிறது பரமாத்மாவே தானுகையால், பரமாத்மாவே நீ ஸ்மரணம்பண்ணென்று சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா.—சரீரேந்திரியங்களைக்காட்டிலும் வேறான தன்னுத்மாவை முதலில் பரிசுத்தம் செய்துக்கொண்டு விசுத்தமானரூபத்தை பிரமத்தினிடத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிருன். வாயுபோல் சஞ்சரிக்கிற அணுவானஜீவனுனது இந்த கர்ம சரீரம் பஸ்மமாய்ப் போனபிறகு அசங்கமாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்விகல்பமாய் இருக்கும் பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைவதற்குஓங்காரரூபியான பிரம்மத்தை ஸ்மரணைபண்ணுகிறேன் பிரம்மமே நீயென்னை ஸ்மரிக்கவேண்டும். க்ரதோஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர - என்று இந்த மந்திரம்சொல்கிறது.

கஅ-அக்நெநயஸுபதாராயெஅஸ்மாந்விஶ்வாநிதெவவயுநாநிவிஷா
ந்யுயொத்யஸ்மஜ்ஜுஹுராணமெநொபூயிஷ்டாம் தெநமஉக்திம்
விதெம॥

౧౮. అగ్నే నయ సుపథా రాయే అస్మాన్ విశ్వాని దేవ వయునాని విద్వాన్।
యుయోధ్యస్మజ్జుహురాణమేనో భూయిష్ఠాం తే నమ ఉక్తిం విధేమ॥

(ப-ம்) ஹெஅக்நெ - அக்நிசப்தவாச்யனுன ஓ பகவானே, அஸ்மாந்- எங்களை, ராயெ- சமபத்தின்பொருட்டு, ஸுபதா - நல்வழியால் நய - அழைத்துக்கொண்டுபோம், ஹெதெவ-ஓய் பிரகாசஸ்வரூப, விஶ்வாநி-ஸமஸ்தமான, வயுநாநி-கர்மங்களை, விஷா - தெரிந்துகொண்டு, அஸ்மத்- என்னிடத்திலிருந்து, ஜுஹுராணம் - குடிலமான, ஏநஃ - பாபத்தை, யுயொதி - போக்கடியும், தெ - உனக்கு, பூயிஷ்டாம் - அதிகமான, நமஉக்திம் - தோத்திரங்களை, விதெம - செய்கிறோம.

ஸ-ஹா.—இப்பிரகாரம் ஸர்வகர்ம ஸந்யாச பூர்வஜ்ஞானத்தில் சக்தி இல்லாதவன் கர்மஞ்செய்து தேகத்தைவிட்டு மரணத்தையடைகிறஸமயத்தில் ஓஸ்வாமி ஸமஸ்தகர்மத்தையும் தெரிந்துக்கொண்டு என்னுடையகுடிலமான பாபத்தைப்போக்கடிப்பதற்கும் கர்மத்தினுலடையப்பட்ட தக்ஷிணயகமார்க்கத்தைவிட்டு ஜ்ஞானமார்க்கத்தினுலடையப்பட்ட உத்தராயணமார்க்கத்தை யடைவதற்கும் உன்பொருட்டுநமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

ரா-ஹா—ஓ அக்நியில் அந்தராத்மாயாய் வஸிப்பவனே! ஓ ஸர்வபிராணிகளால் உபாஸிக்கத் தக்கவனே! சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை யறிந்த உன்னை யடைவதற்கு பிரதிபந்தகமான குடிலமான பாபத்தை யென்னிடத்தி லிருந்து போக்கடிக்கவேண்டியது. என்னை அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திலுல் உன் சமீபத்தை அடைவிக்கவேண்டும். இதரஜீவ தத்வங்களையறிந்தநாங்கள் மறுபடியும் ஜநநமில்லாமலிருக்கும் பொருட்டு உன்னை வணங்குகிறோமென்று இந்தமந்திரம்சொல்லுகிறது

ஈஶாவாஸ்யோபநிஷத்ஸமாப்தா.

𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧ - 𑌮𑍂. 𑌕𑍇𑌨𑍇𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌤𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑌂𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌕𑍇𑌨𑍇𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂𑌵𑌾𑌚𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍋
𑌤𑍍𑌰𑌂𑌕𑌉𑌦𑍇𑌵𑍋𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿॥

౧. కేనేషితంపత ప్రేషితంమనః కేనప్రాణఃప్రథమఃప్రైతియుక్తః।
కేనేషితాంవాచమిమాంవదంతిచక్షుశ్శ్రోత్రంకఉదేవోయునక్తి।

(ப-ம்.) 𑌮𑌨𑌃-நெஞ்சம், 𑌕𑍇𑌨-யாராலே, 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑌂𑌸𑌤𑍍 - பிரேரேபிக்கப்பட்டதானால், 𑌇𑌷𑌿𑌤𑌂 - இஷ்டத்தைக்குறித்து, 𑌪𑌤𑌤𑌿 - விழுகிறது, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃—முதலில், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - பிராணமானது, 𑌕𑍇𑌨 - யாராலே, 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 - பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, (𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 - தன்காரியத்தைக்குறித்து.) 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿-அடைகிறது, 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌃 - லோகத்திலிருக்கப்பட்ட ஜனங்கள், 𑌕𑍇𑌨-யாராலே, 𑌇𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 - பிரேரேபிக்கப்பட்ட, 𑌇𑌮𑌾𑌂 - இந்தசப்தலக்ஷணமான, 𑌵𑌾𑌚𑌂 - வாக்கை, 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 - கண்ணையும், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - செவியையும் 𑌕𑌉𑌦𑍇𑌵 - எவர், (𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 - அந்தந்தவிஷயத்தில்.) 𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 - பிரேரேபிக்கிறார்.

ஸம்-ஹா.—இந்த உபநிஷத்தில் விரக்தியுள்ளவனுக்கு ப்ரம்மஞானம் - ஶிஷ்யாசாரியருடைய ப்ரச்நோத்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஶிஷ்யன் ஆசானிடத்தில் ப்ரஶ்நம்பண்ணுகிறான். மனதானதுயாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு இஷ்டமானபொருளைவிரும்புகிறது. பிராணவாயுவானது யாரோடு கூடிக்கொண்டு தன்வியாபாரத்தை நடத்துகிறது. உலகத்துஜனங்கள் யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்டு இந்த சப்தலக்ஷணமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்கள். ஐம்புலன்களும் யாராலெ தத்தம் வேலையைச்செய்கின்றன.

பா-ஹ.—மனதானது யாராலே ஏவப்பட்டு ப்ரவர்த்திக்கிறது. வாயுவானது யாரோடுசேர்ந்து வீசுகிறது. யாராலே பிரேரேபிக்கப்பட்ட ஶப்த ரூபமானவார்த்தயை உலகம்சொல்லுகிறது. செவி கண் முதலிய வைம்புலனும் யாராலே தன் தன்வேலையைச்செய்கிறது.

௨ - 𑌮𑍂. 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌮𑌨𑌸𑍋𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋𑌹𑌵𑌾𑌚𑌂𑌸
𑌉𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 । 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌤𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃𑌪𑍍𑌰𑍇
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿॥

௨. శ్రోత్రస్య శ్రోత్రం మనసో మనో యద్వాచో హ వాచం స ఉ ప్రాణస్య ప్రాణః।
చక్షుషశ్చక్షురతిముచ్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப-ம்.) யத்- எந்தவஸ்து, ச்ரோத்ரஸ்ய-சப்தத்தைகேட்பதற்குக்காரணமான துகாதுக்கு, ச்ரோத்ரம்-ச்ரோத்திரேந்திரியமோ, யத்-எந்தவஸ்து, மநஸ:-மநநம்செய்வதற்குக் காரணமான மனத்திற்கும், மந:-மன இந்திரியமோ, யத் எந்தவஸ்து, வாச:-வார்த்தை சொல்வதற்குக் காரணமானவாக்குக்கும், வாசம் ஹ வாக்குமோ, (ய:-எந்தவஸ்து,) ப்ராணஸ்ய-பிராணத்துக்கு, ப்ராண:-பிராணமுமோ, யத்-எந்தவஸ்து, சக்ஷுஷ:-ரூபத்தை கிரகிக்கிறதற்குச்சாதனமானகண்ணுக்கு, சக்ஷு:-கண்ணுமோ, ஸ உ-அதேவஸ்துவை, தீரா:-ஜ்ஞானிகள், ஜ்ஞாத்வா-தெரிந்துக்கொண்டு, ச்ரோத்ராதிகம்-செவிமுதலானதை,) அதிமுச்ய-விட்டு, அஸ்மாத்-இந்தலோகத்தினின்று, ப்ரேத்ய-மரணத்தை யடைந்து, அம்ருதா:-மரணமில்லாமல், பவந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்ய மனமுதல் ஸமஸ்தமானதும் அப்போதைக்கப்போது காரியத்தில் பிரவர்திக்கிறதற்கு அந்தபிரம்மமேகாரணம். ஆகையால் இப்படி தெரிந்துக்கொள்தேவமரணகாலத்துக்குப்பின்மோக்ஷத் தையடையஸாதனமானது.

ரா-ஹா.—சப்தங்களையறிவதற்குச் ச்ரோத்திரியத்தைக் கேட்கச்செய்திரவர் அந்தபரமாத்மா. நேத்திரேந்திரியங்களைப் பார்க்கச்செய்வது அந்தபரம்புருஷன் வசநேந்திரியங்களை யொலிக்கச்செய்வது அந்தபகவான். பிராணனை ஸஞ்சரிக்கச் செய்வதும் அந்தபரமாத்மாவென்று எந்த ஞானிகள் நினைத்துக்கொண்டு மரணத்தையடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்தபூமியைவிட்டு மறுபிறவி இல்லாதலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பிரம்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்கள்

௩ - வது. ந தத்ர சக்ஷுர் கச்சதி ந வாக் கச்சதி நோ மந:|
ந வித்மோ ந விஜாநீமோ யதைதத் அநுசிஷ்யாத்॥

3. న తత్ర చక్షుర్గచ్ఛతి న వాగ్గచ్ఛతి నో మనః। న విద్మో న విజానీమో యథైతదనుశిష్యాత్ ॥

(ப-ம்.) தத்ர - அந்தப்ரம்மத்தினிடத்தில், சக்ஷு: - கண்ணானது நகச்சதி - போகிறதில்லை, வாக் - வாக்கானது, நகச்சதி-அடைகிறதில்லை, மந:, மனதானது, நோகச்சதி-அடைகிறதில்லை, அத:-ஆகையால், தத்-அந்தபிரம்மத்தை,) நவித்ம:அறியவில்லை, ஏதத் - இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, யதா - எந்தப்பிரகாரம், அநுசிஷ்யாத்- சிஷனுக்கு உபதேசிக்கிறானோ, ததா-அந்தப்பிரகாரம், நவிஜாநீம:-தெரிந்துக்கொள்ளவில்லை.

ஸம-ஹா.—சிஷ்யா இந்தபிரம்மம்கண்ணாலே பார்க்கிறதற்கு வாயினால் சொல்வதற்கும் மனதினால் நினைப்பதற்கும் சக்கியமல்லாதது. ஆனாலும் சிஷ்யனுக்குளெவ்விதமாயுபதேசிக்கப்படுமோ அந்தப்பிரகாரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது

ரா-ஹா.—ஆத்ம விஷயத்தில் எந்த கண்ணானது பிரவத்திக்கிறதில்லையோ அந்தகண் அந்தராத்ம பூதபரமாத்மாவை பார்கிறதில்லை. எந்தவாக்கானது ஆத்மவிஷயத்தில் பிரவேசிக்கவில்லையோ அதுஅந்த பரமாத்துமாவினுடைய ப்ரபாவத்

தைச்சொல்ல சக்தி இல்லாதது மனதினாலு மறியப்படாதது பாஹ்யேந்திரியங்களாலு மறிவதற்கு அஶக்கியமென்று சிஷ்யனுக்குபதேசித்ததா யிந்த மந்திம் சொல்லுகிறது.

௪ - ஶ்லோ. அந்யதேவ தத்விதிதாதத²ோ அவிதிதாத³தி⁴ ।
இதி ஶுஶ்ரும பூர்வேஷாம் யே நஸ்தத்³ வ்யாசசக்ஷிரே ॥

౪, అన్యదేవతద్విదితాదథో అవిదితాదధి।ఇతిశుశ్రుమపూర్వేషాంయేనస్తద్వ్యాచచక్షిరే॥

(ப-ம்.) யே-எவர்கள், தத்-அந்தபிரம்மஸ்வரூபத்தை, நஃ - நமக்கு, வ்யாசசக்ஷிரே-சொன்னரோ, (தேஷாம்-அந்த,) பூர்வேஷாம்-பெரியவர்களுடைய, வசநம் — வார்த்தையை, தத் - அந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை, விதிதாத் - லோசனகோசரமான பிரபஞ்சஸமுதாயத்தைக் காட்டிலும், அதஃ-கீழே, அவிதிதாத்-தெரியப்படாதபிரபஞ்ச காரணத்துக்குக்காரணமான அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், அதி-மேலே, அந்யதேவ - இதரமானதாகவே, ஭வதி-ஆகிறது,இதி-இந்தப்பிப்காரம், ஶுஶ்ரும-கேட்டோம்.

ஸம்-ஹா.—ஓ ஶிஷ்யா பரபிரம்மமானது சக்ஷுராதி இந்திரியங்களாலே பார்க்கத்தக்க பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் சக்ஷுராதிகளாலே அறியப்படாத அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் இதரமான அபதேச பரம்பரையாலே தெரிந்துகொள்ளத் தக்கதென்று எனக்கு ஆசாரியர் உபதேசித்தார்.

ரா-ஹா,—எந்த பூர்வாசாரியர்கள் நமக்கு பரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசம் பண்ணினர்களோ அந்த பூர்வசாரியர்கள் அந்தபிரம்மத்தைத் தாங்கள்கண்டு தாங்கள் கண்டபிரகாரம் எங்களுக்குபதேஶம் பண்ணினதை நாங்கள்கேட்டோம்.

௫-ஶ்லோ. யத்³வாசாநப்⁴யுதி³தம் யேந வாக³ப்⁴யுத்³யதே ।
ததே³வ ப்³ரஹ்ம த்வம் வித்³தி⁴ நேத³ம் யதி³த³முபாஸதே ॥

౫. యద్వాచానభ్యుదితంయేనవాగభ్యుద్యతే।తదేవబ్రహ్మత్వంవిద్ధినేదంయదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) வாசம்-வாக்கினால்,யத்-எந்தபிரம்மமானது,அநப்⁴யுதி³தம்-பிரகாசிப்பிக்கப்படாதோ,யேந-எந்தபிரம்மஸ்வரூபத்தினால்,வாக்-வாக்கானது, அப்⁴யுத்³யதே - பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறதோ, ததே³வ - அதுவே, த்வம்-நீ ப்³ரஹ்ம-பிரம்மஸ்வரூபமாக, வித்³தி⁴-அறிந்துக்கொள், யத்-எந்த, இதம்-இந்த ஈஶ்வராதிகம்-ஈச்வரன் முதலானதை, உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ தத்-அதை, ப்³ரஹ்ம-பிரம்மமாய், ந-என்றுதே.

ஸம்-ஹா.—ஓய் ஶிஷ்யாஜ்ஞமானது பிந்நரூபமானது உபாதியோடே கூடின அநாத்ம ஸ்வரூபமான எந்த ஈசவராதிவஸ்துவை யுபாஸிக்கிறதோ அது பிரும்மமென்று வாக்குமுதலான இந்திரியங்களை பிரகாசமாய் பண்ணப்பட்டதே பிரும்மமெனறறியவேண்டும்.

ரா-ஹா.—எந்த பிரம்மமானது வாக்கினால் பிரகாஶிப்பிக்கப் படமாட்டாது எந்த பிரம்மத்தினால் வாக்கானது பிரகாசிக்கிறதோ அதுவே பிரும்மமென்று அறிந்துக்கொள். எதை ஜநமானது இதென்று உபாஸிக்கிறதோ அந்தபிரபஞ்சமானது பரபிரம்மமாகமாட்டாது.

ஸூ-௬. யந்மநஸா ந மநுதே யேநாஹுர்மநோ மதம்।
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౬. యన్మనసా న మనుతే యేనాహుర్మనో మతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) மநஸா-மனதினால், யத்-எந்த பிரம்மஸ்வரூபமானது, ந மநுதே - சிந்திப்பதற்கசக்யமோ, (ப்ரஹ்மவித꞉ - ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள்) யேந - எந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால், மந꞉-மனதானது, மதம் - அறியப்பட்டதென்று, ஆஹு꞉-சொல்லுகிறார்களோ, ததேவ - அதையே, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபமாய், வித்தி-அறி, யத்-எந்த, இதம் - இந்தஈச்வரஸ்வரூபத்தை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமாய்,) ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம-ஸா.—ஓய் சிஷ்யா! ஜநங்களெந்த ஈச்வரஸ்ரூபம் முதலானதை யுபாஸிக்கிறனவோ அது ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது; எந்த ஸ்ரூபத்தினால் மனதானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவேப்ரம்ம ஸ்வரூப மென்று அறிந்துக்கொள்.

ரா-ஸா.—எந்த ப்ரம்மமானது மனதினாலறிவதற்கசக்யமோ; எந்த ப்ரம்மத்தினால் மனதானது அறியப்பட்டதாய் சொல்லுகிறார்களோ; அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்.

௭ - ஸூ. யச்சக்ஷுஷா ந பச்யதி யேந சக்ஷூம்ஷி பச்யதி।
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౭. యచ్చక్షుషా న పశ్యతి యేన చక్షూంషి పశ్యతి।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்) (லோக꞉-ஜநமானது) சக்ஷுஷா-கண்ணால், யத் - எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ந பச்யதி - பார்க்கவில்லையோ, (லோக꞉ - ஜநமானது) யேந-எந்த அந்தக்கரணத்தோடு கூடிக்கொண்டு இருக்கிறப்ரம்மத்தினால் சக்ஷூம்ஷி-கண்களை, பச்யதி-பார்க்கிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமென்று, வித்தி-அறிந்துக்கொள், (ஜநா꞉-ஜனங்கள்) யத் எந்த, இதம்-இந்தபிம்பரூபமாய் அனாத்மாவான ஈச்வரனை, உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ந-ப்ரம்மமாகமாட்டாது.

ஸம-ஸா,—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள்,பிம்பரூபமாக உபாஸிக்கிற ஈச்வரன் முதலானதப்ரம்மமாகமாட்டாது. ஜனங்கள்கண்களாலே பார்க்கப்பட்டதை, அந்தக்கரணத்தோடுகூடிக் கொண்டிருக்கிறஎந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் நேத்திரவியாபாரங்களைக்கொண்டு பார்க்கிறார்களோ அதையேநீ பிரம்ம ஸ்வரூபமென்றறிந்துக்கொள்.

ரா-ஸா.—எந்த பரப்ரம்மத்தை சக்ஷுரிந்த்ரிய மானது பார்க்கவில்லையோ எந்தப்ரம்மத்தினால் சக்ஷுரிந்திரியம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ அறிந்துக்கொள்ளென்று இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

அ-ஸூ. யச்ச்ரோத்ரேண ந ச்ருணோதி யேந ச்ரோத்ரமிதம் ச்ருதம்॥
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౮. యచ్ఛ్రోత్రేణ న శృణోతి యేన శ్రోత్రమిదం శ్రుతమ్।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) (லோகஃ-ஜனமானது) ஶ்ரோத்ரேண-காதினால், யத்-எந்த, ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ந ஶ்ருணோதி-கேட்கவில்லையோ, யேந-எந்த அந்தக் கரணத்தோடேகூடின ப்ரம்மத்தினால், இதம்-இந்த, ஶ்ரோத்ரம்-ஶ்ரவணவிஷயமான ஶப்தமானது, ஶ்ருதம்-கேட்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, வித்தி - அறி, (ஜநாஃ - ஜனங்கள்) யத்-எந்த, இதம் - இந்த அனாத்மாவான ஈஶ்வரன் முதலானதை, உபாஸதே-உபாஸிக்கிறார்களோ, இதம்-இது, ப்ரஹ்ம-பரப்ப்ரம்மமாய், ந-ஆகமாட்டாது.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜனங்கள் உபாஸிக்கிற ஈச்வரன்முதலானது ப்ரம்மஸ்வரூபமாகமாட்டாது. காதினால் எந்த ஸ்வரூபமானது அறியப்படமாட்டாதோ எந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினால் காதுக்குவிஷயமான ஸப்தமானதறியப்பட்டதோ அதுவே ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று அறிந்துக்கொள்.

ஶா-ஹா.—எந்தபர ப்ரம்மமானது காதினால்கேட்கப் படவில்லையோ எந்தபர ப்ரம்மத்தினால் செவியின் ஶப்தமானது கேட்கப்படுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமாயறிந்துகொள்.

கூ-ஶ்ரீ, யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி யேந ப்ராணஃ ப்ரணீயதே।
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே॥

౯. యత్ప్రాణేన న ప్రాణితి యేన ప్రాణః ప్రణీయతే।
తదేవ బ్రహ్మ త్వం విద్ధి నేదం యదిదముపాసతే॥

(ப-ம்.) ப்ராணேந-நாஸாபுடமத்யத்திலிருக்கப்பட்டபிராணவாயுவினால், யத் - எந்தப்ரமமஸ்வரூபமானது, ந ப்ராணிதி - பிராணவியாபாரமுடையதன்றே: யேந-எந்தப்ரமமஸ்வரூபத்தினால், ப்ராணஃ — ப்ராணவாயுவானது, ப்ரணீயதே - பிராணவியாபாரத்தைச் செய்விக்கப்படுகிறதோ, ததேவ-அதையே, த்வம்-நீ, ப்ரஹ்ம—பிரம்மஸ்வரூபமெனறு, வித்தி-தெரிந்துக்கொள், நேதம் யதிதமுபாஸதே - என்கிறவாக்யத்திற்குஇரண்டிடத்தில் பொருள் சொல்லப்பட்டது அதுபோல் இங்குமறிந்துகொள்க.

ஸம-ஹா.—ஓய் சிஷ்யா ஜநங்களாலுபாஸிக்கப்பட்ட ஈச்வரன் முதலானது பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது. பிராணவாயுவினால் எந்த பிரம்ம ஸ்வரூபமானது ப்ராண வியாபாரத்தைச் செய்யவில்லையோ எந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் ப்ராண வியாபாரமானது செய்விக்கபடுகிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று அறியத்தக்கது.

ஶா-ஹா. —எந்த ப்ரப்மமானது ப்ராணவாயுவினால் விஷயமா யாகமாட்டாதோ எந்த பர ப்ரம்மத்தினால் ப்ராணவாயுவானது ப்ரகாசிப்பிக்கப் படுகிறதோ அதுவே பிரம்மமென்று சிஷ்யனே நீ அறிந்துக்கொள்.

ப்ரதமகண்டஃ.

द्वितीयखण्डप्रारम्भः.

க. உம. यदि मन्यसे सुवेदेति दभ्रमेवापि नूनं त्वं वेत्थ ब्रह्मणो रूपम् । यदस्य त्वं यदस्य देवेष्वथ नु मीमांस्यमेव ते मन्ये विदितम् ॥

౧. యదిమన్యసే సువేదేతిదభ్రమేవాపినూనంత్వంవేత్థబ్రహ్మణోరూపం।
యదస్యత్వంయదస్యదేవేష్వథనుమీమాంస్యమేవతేమన్యేవిదితం॥

(-ம்.) ब्रह्म - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, सुवेदेति - செவ்வையாய் தெரிந்துகொண்டேனென்று, त्वं - நீ, मन्यसे यदि - நினைக்கும் பக்ஷத்தில், (तथा न - அப்படி எண்ணாதே) ஏனெனில், त्वं-நீ, (इह- இவ்விடத்தில்), अस्य - இந்தப்ப்ராம்மத்தினுடைய, यत् - रूपं - எந்த ஸ்வரூபத்தை, वेत्थ - தெரிந்துகொண்டாயோ, तत् - அதுவும், देवेषु - தேவதைகளிடத்தில், अस्य - இந்தப்ப்ராம்மத்தினுடைய, यत्-रूपं - எந்தஸ்வரூபத்தை, वेत्थ - தெரிந்துகொண்டாயோ, तदपि அதுவும், दभ्रमेव - அல்பமானதேயாகும், नूनं - திண்ணம். ஆகநீயறிந்த இரண்டுரூபமும் அற்பமாயிருந்தால் ப்ராம்மஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்தேனென்று நீ எண்ணுவது கூடாதென்றாயிற்று. अथ नु - ஆகையால், ते - உனக்கு तत् - रूपं - அந்த, ப்ராம்மஸ்வரூபமானது, मीमांस्यमेव - விசாரித்து அறிந்துக்கொள்ளத்தக்கதே. இப்படி ஆசாரியன்சொன்னதைக்கேட்டு சிஷன் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி நன்குயோசித்து தெரிந்துகொண்டு ஆசாரியனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான், मन्ये विदितं विदितं - அறியப்பட்டதாகவே, मन्ये - எண்ணுகிறேன்.

பத-ஹா,—ஓய் சிஷ்யா நீ, பிரம்மஸ்வரூபத்தை இவ்விடத்தில் தேவாலயத்திலாவது தேவதைகளிடத்திலாவது தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறாயோ அப்படியாகில் அது அல்பமானது. ஆதலால உனக்கு அந்த பிரம்மஸ்வரூபம் விசாரிக்கத்தக்கதென்று ஆசாரியர்சொல்லவே சிஷ்யன்கேட்டு ஏகாந்தத்தில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு குருவினால் சொல்லப்பட்ட வேதார்த்தத்தை யுக்தியால் விசாரித்து ஸ்வாநுபவத்தில் நிர்த்தாரணம்செய்துக்கொண்டு ஸமீபத்திற்குவந்து நான் அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் தெரியும்படியாகவே எண்ணுகிறேனென்று சொன்னான்.

ரா-ஹா.—இந்த மந்திரமானது சிஷ்யனைக்குறித்து ஆசாரியன் சொல்வது நீ ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்ததாய் நினைப்பாயேயானால் அதுநிச்சயமாய் அல்பம்தான். அந்த ப்ரம்மததினுடைய இந்த லோகத்திலிருக்கிற ராமகிருஷ்ணாதிகளுடைய ரூபத்தை அறிந்தேனென்று நீ நினைத்தபோதிலும் அதுவும் அல்பம்தான். ப்ரம்மருத்ராதிகளிடத்தில் அந்த பிரம்ம மிருக்கிறதென்று நினைப்பாயேயானால் அதுவும் அல்பம்தான். ஆகையால் எல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபமென்று நினைக்கவேண்டும். ஓய்சிஷ்யா விபவ வியூகாதிகளைக்காட்டிலும் மேலான பரப்ரம்ம ஸ்வரூபமானது உன்னால் செவ்வையாயறியத்தக்கது. அதற்குமேல் சிஷ்யன் சொல்வதாவது;

ஆசாரியரே நீங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னே அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமானது அறியப்படவில்லை. இப்பொழுது என்னால் அரியப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன்.

உ - மூ. நாஹம் மந்யே ஸுவேதேதி நோ ந வேதேதி வேத ச।
யோ நஸ்தத்வேத தத்வேத நோ ந வேதேதி வேத ச॥

౨. నాహం మన్యే సువేదేతి నో న వేదేతి వేద చ।
యో నస్తద్వేద తద్వేద నో న వేదేతి వేద చ॥

(ப்-ம்) அஹம் - நான், தத் - அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஸுவேதேதி - நன்றாய்தெரிந்துக் கொண்டேனென்று, நமந்யே - நினைக்கவில்லை, (அஹம்-நான்), தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, நவேதேதி - தெரிந்துக் கொள்ளவில்லை என்றும். நோமந்யே-நினைக்கவில்லை, வேதேதிச-தெரிந்துக்கொண்டேனென்றும், மந்யே-எண்ணுகிறேன் ; ய:-எவன், ந: - நமக்குள், தத் - அந்த நோநவேதேதிவேதச - நோநவேதேதி வேதச, என்கிற இந்தவாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை, வேத - தெரிந்துக்கொண்டானோ, (ஸ: - அவன்) தத்-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, வேத-தெரிந்துக் கொள்ளுகிறான்.

மூ-ஸா.—ஓய் ஸ்வாமி நான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக் கொண்டேனென்று நினைக்கிறேன். நானந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை செவ்வையாய்தெரிந்துக்கொள்ளவில்லையென்று நினைக்கிறேன். நன்றாய் தெரிந்துக்கொண்டேனென்கிற ஜ்ஞானமானது விபரீதம். ஆனாலும், வெளியில் இந்திரியங்களாலே தெரிந்துக்கொள்ளத்தக்கதெல்லாம் நாசத்தையடைவதினால் ஸம்சயவிபரீத ரூபமான வகைகளின் ஜ்ஞானத்தைவிட்டு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டேன். இந்தபிரகாரம் நான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டேனென்று நினைக்கிறேன். தெரிந்துக் கொள்ளவில்லையென்றும் நினைக்கிறேன். நான் சொன்னவாக்கியார்த்தத்தை ஸப்ரம்மசாரிகளில் எவன் அறிகிறானோ அவன் அந்தபிரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டவனென்று சிஷ்யன் சொன்னான்.

பா-ஸா.—நான் அந்தப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை செவ்வையாயறிந்தேனென்று நினைக்கவில்லை அறியவில்லையென்றும் நினைக்கவில்லை ஆனால் பிரம்ம ஜ்ஞானிகளுடைய மத்யத்தில்இவன்பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் இவன் அறியாதவனென்று எவன் தத்துவத்தை யறிந்தானோ அவனே பிரம்மத்தையறிந்தவன்.

௩. மூ. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:।
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்॥

3. యస్యామతం తస్య మతం మతం యస్య న వేద సః।
అవిజ్ఞాతం విజానతాం విజ్ఞాతమవిజానతాం॥

(ப்-ம்.) யஸ்ய - எந்தபிரம்மவேத்தாவுக்கு, (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூபமானது) அமதம் - தெரியவில்லையென்கிற அபிப்பிராயமோ, தஸ்ய-அந்தபிரம்ம வேத்தாவுக்கு; மதம் - பிரம்மம்தெரிந்தது - அவனால் ப்ரம்மமறியப்பட்டதென்கை. யஸ்ய — எவனுக்கு (ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூப

மானது) மதம் - அறியப்பட்டதென்கிற அபிப்ராயமோ, ஸ: - அவன், ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூபத்தை, நவேத - அறியவில்லை. ஏனெனில், ப்ரஹ்ம - பிரம்மஸ்வரூபமானது, விஜாநதாம் - தெரிந்தவர்களுக்கு, அவிஜ்ஞாதம் - அறியப்படாது, அவிஜாநதாம் - அறியப்படமாட்டாதென்கிற ஜ்ஞானமானது எவர்களுக்கு இருக்கிறதோ, (தே - அவர்கள்,) விஜ்ஞாதம் - செவ்வையாயறியப்பட்டதாயாகிறது.

ஶ்ரீ-ஹா.—எவனுக்கு, புத்திமுதலானதுகளாலே யறியத்தகாதது பிரம்ம ஸ்வரூபமென்கிற நிச்சயமோ; அவனுக்கு தெரிந்தது ப்ரம்மமென்று நிச்சயம்.

ரா-ஹா.—எவனுக்கு பிரம்மஸ்வரூபமானது அறிவதற்குக்கூடாதது என்கிற அபிப்பிராயமோ அவனால்தான் பிரம்மமறியப்பட்டது, எவனுக்கு பிரம்மமானது அறியத்தகுந்ததென்கிற அபிப்ராயமோ அவனால் பிரம்மமானது அறியப்படமாட்டாது.

ம- ௪. ப்ரதிபோதவிதிதம்மதமம்ருதத்வம்ஹிவிந்ததே।
ஆத்மநாவிந்ததேவீர்யம் வித்யயாவிந்ததேऽம்ருதம்॥

౪. ప్రతిబోధవిదితంమతమమృతత్వంహివిందతే।
ఆత్మనావిందతేవీర్యం విద్యయావిందతేఽమృతమ్॥

(ப-ம்.) ஹி - எந்தகாரணத்தினால், (மதிமத: - புத்திமானுக்கு,) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, ப்ரதிபோதவிதிதம் - ஜ்ஞானந்தோறும் கோசரிக்கிறதாயாகிறதோ அதாவது ஒவ்வொருஸாக்ஷி சைதந்யத்திலும் தோற்றுகிறதோ, தத் - அந்தகாரணத்தால், மதம் - தெரியப்பட்டதாய், (஭வதி - ஆகிறது) அப்படியறியப்பட்டால், அம்ருதத்வம் - மோக்ஷத்வத்தை விந்ததே - அடைகிறான், - அதெப்படியெனில், ஆத்மநா - ஆத்மாவினால், வீர்யம் - ஸாமர்த்யத்தை, விந்ததே - அடைகிறான், வித்யயா - ஜ்ஞானத்தால், அம்ருதம் - மோக்ஷத்தை, விந்ததே - அடைகிறான்.

ஶ்ரீ-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஶ்ருதியினுடைய தாத்பர்யத்தினால் பிரம்ம ஸ்வரூபம்தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கும் தெரியாதவனுக்கும் பேதமானது இங்கே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிரமம்வேத்தாவுக்கு எப்பொழுது இரண்டும் அதாவது ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றாய் தெரிகிறதோ; அப்பொழுதுதான் பிரம்மத்தை யறிந்தவனென்று அறியவேண்டியது. பிரம்மஜ்ஞானிக்கி தன்கண்ணுக்கு தோன்றினவையெல்லாம் எப்பொழுது பேதமில்லாமல் ஒரேரூபமாய் தோன்றுகிறதோ அப்பொழுதுதான் மோக்ஷப்ராப்திரூபமான ஸாமர்த்யத்தை யடைந்து, ஆத்மஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷத்தை, அடைகிறானென்று இந்தமந்திரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம என்கிறச்ருதியின்படி ஸத்யஜ்ஞான ஸ்வரூபமாய் அநந்தமான பரமத்தின் ஜ்ஞானமானது மோக்ஷஸுகத்தையடைவிக்கும். அடையும்வழியாதெனில், தன்னை யடைந்தவனிடத்தில் தயாளுவான பரமாத்மாவினால் வித்யாபலத்தை யடைகிறான் வித்யாபலத்தால் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

ரு. இஹ சேத³வேதீ³த³த² ஸத்யமஸ்தி ந சேதி³ஹாவேதீ³ந்மஹதீ விநஷ்டி:
பூ⁴தேஷு பூ⁴தேஷு விசித்ய தீ⁴ரா: ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாத³ம்ருதா ப⁴வந்தி ||

౫. ఇహ చేదవేదీదథ సత్యమస్తి న చేదిహావేదీన్మహతీ వినష్టిః।
భూతేషు భూతేషు విచిత్య ధీరాః ప్రేత్యాస్మాల్లోకాదమృతా భవంతి॥

(ப-ம்.) இஹ-இவ்விடத்தில், (ஆத்மாநம்-ஆத்மஸ்வரூபத்தை), வேத³வேதீ³த்-அறிவனேயானால், அத²-அப்போது, ஸத்யம்-ஸத்யஸ்வரூபமாக, அஸ்தி-இருக்கிறான், இஹ-இந்தலோகத்தில், (ஆத்மாநம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை) நவேத³வேதீ³த்-தெரிந்துக்கொள்ளாமல் போவானேயானால், மஹதீ-அதிகமான, விநஷ்டி:-நாசமானது, (ப⁴வதி - உண்டாகிறது) ஆகையால் தீ⁴ரா:-ஜ்ஞாநிகள், பூ⁴தேஷு பூ⁴தேஷு-ஸமஸ்தப்ராணிகளிடங்களிலும், விசித்ய-ப்ரமத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டு, அஸ்மாத்-இந்தலோகத்திலிருந்து, ப்ரேத்ய-லோகாந்தரம்சென்று, அம்ருதா:-மறுபிறவி இல்லாமல் ப⁴வந்தி-ஆகிறார்கள்.

ஸ0-ஸா.—இந்தலோகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு ஸத்ய ஸ்வரூபமேயாகிறது. இந்தஉலகத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்ளாதவனுக்கு நாசமானது ஸம்பவிக்கிறது ஜ்ஞாநிகள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அத்விதீயமான ஆத்மாவை அறிந்துக்கொண்டு மரணமடைந்தபிறகு புநர்ஜந்மமில்லாத மோக்ஷத்தை யடைந்து ப்ரம்மாநந்தத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—எந்தமனிதர்கள் இந்தஜன்மத்தில் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை அறிகிறார்களோ அவர்கள் மறுஜன்மத்தை யடைகிறதில்லை ஸத்யம். இந்த ஜன்மத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளாகாமல் போவார்களேயானால் அவர்களுக்காத்மவிநாசமான துண்டாகிறது. ஆகையால் வித்வான்கள் ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளிடத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவை தன்னைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வஸ்துவென்று த்யாநம்பண்ணி இந்த லோகத்தில் நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்கத்தினால் முக்தர்களாகிறார்கள்.

இதி த்³விதீய: க²ண்ட³:.

த்ருதீய: க²ண்ட³:.

க. ப்³ரஹ்ம ஹ தே³வேப்⁴யோ விஜிக்³யே தஸ்ய ஹ ப்³ரஹ்மணோ விஜயே தே³வா அமஹீயந்த | த ஐக்ஷந்தாஸ்மாகமேவாயம் விஜயோ(அ)ஸ்மாகமேவாயம் மஹிமேதி ||

౧. బ్రహ్మ హ దేవేభ్యో విజిగ్యే తస్య హ బ్రహ్మణో విజయే దేవా అమహీయంత।
త ఐక్షంతాస్మాకమేవాయం విజయోఽస్మాకమేవాయం మహిమేతి॥

(ப-ம்.) ப்³ரஹ்ம-முன்னால்சொல்லப்பட்ட பிரம்மஸ்வரூபமே, தே³வேப்⁴ய:-தேவதைகளையும்பொருட்டு, (அஸுரான்-இராக்ஷஸர்களை) விஜிக்³யே-ஜயித்தது, தஸ்ய ப்³ரஹ்மண: - அந்த பிரம்மத்தினால் செய்யப்பட்ட

விஜயே இராக்ஷஸஜயத்தில், தேவாः-தேவதைகள், அமஹீயந்த-கொண்டாடப்பட்டார்கள், தே-அந்த தேவர்கள், அயம்விஜயः-இந்த அசுரவிஜயமானது, அஸ்மாகமேவ-நம்முடையது, அயம்மஹிமா-இந்தஸாமர்த்யமானது, அஸ்மாகம்-நம்முடையது. இதி-என்று, ஐக்ஷந்த-பார்த்தார்கள்.

ருஂ-ஸா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ரம்மஸ்வரூபமானது மந்தபுத்தியான ஜனத்திற்கு தெரியமாட்டாது. ப்ரம்மஸ்வரூபம் இல்லையென்று வியாமோகப்படும் என்று பரப்ரம்மசக்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இந்தமந்த்ரம் துடங்கி கதையாய் ப்ரம்மத்தின் சக்தியைத்தெரியப்படுத்துகிறது.

ரா-ஸா.—ஆத்மநாவிந்ததே வீர்யமென்று முன்சொன்னதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாய் இது தொடங்கி ஒருகதைசொல்லப்படுகிறது. பரமாத்மாவானவர் தேவதைகளுடைய க்ஷேமத்திற்காக, அசுராதிகளாகிய சத்ருக்களை ஜயித்தபடியால் அந்ததேவர்கள் பூஜிக்கபபட்டவர்களாய் இந்த அஸுரவிஜயமானது நம்மால் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்தஜயத்திற்கு அநுகூலமான சாமர்த்யமும் நம்முடையது தானென்றும், நினைத்தார்கள்.

௨. தத்தைஷாம்விஜஜ்ஞௌதேப்யோஹப்ராதுர்பபூவ தந்நவ்யஜாநந்தகிமிதம்யக்ஷமிதி|

౨. తద్ధైషాంవిజజ్ఞౌ తేభ్యోహప్రాదుర్బభూవతన్నవ్యజానంత కిమిదంయక్షమితి॥

(ப-ம.) தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமே, ஏஷாம்-இந்த தேவதைகளுடைய, (மித்யாபிமானம்-அசத்யமானஜ்ஞாநத்தை) விஜஜ்ஞௌ-தெரிந்துக்கொண்டது, தேப்யः-அந்த தேவர்களையும்பொருட்டே, ப்ராதுர்பபூவ-யக்ஷரூபம்கொண்டு தோன்றிற்று, தே-அந்ததேவர்கள், தத்-அப்படிக்கிவந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, கிமிதம்யக்ஷமிதி - நம்மிடத்திலநுக்ரகத்தால் யக்ஷரூபங்கொண்டுவந்த பரப்ரம்மமென்று, நவ்யஜாநந்த-தெரிந்துக் கொள்ளவில்லை.

ருஂ-ஸா, —ப்ரம்மஸ்வரூபமானது ஸர்வாந்தர்யாமியாய் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையதாகையால் தேவதைகளுக்கு, அஸுரர்களை நாமே ஜயித்தோமென்கிற மித்யாஜ்ஞானம் பிறந்ததென்றறிந்துக்கொண்டு, மித்யாஜ்ஞாநமானது நாசத்தை யுண்டுபண்ணும் தன்மையதாகையால், தேவதைகளுக்குப் பிறந்த, ப்ரம்மத்தின் மகிமையினாலாகிய அஸுரவிஜயத்தைத் தங்கள்மகிமையினாலானதாய் நினைக்கையாகிற கீழ்ச்சொல்லிய மித்யாஜ்ஞானமானது, இவர்களுக்கு அஸுரர்களால் விநாசத்தையுண்டுபண்ணி வைக்குமே என்று நினைத்து இப்படி விநாசத்தை யுண்டுபண்ணுகிற மித்யாஞானமானது தேவதைகளைவிட்டு நீக்கவேணுமென்று, அனுக்ரகத்தினால் தன்மகிமையைக்கொண்டு பெரிய யக்ஷரூபத்தைத் தரித்து முன்னேநின்ற பரப்ரம்மத்தை இன்னதென்று தேவர்களறியமாட்டாமல் போனார்கள் என்று இந்த மந்த்ரத்தின் பொருள்.

ரா-ஸா.—முன் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமானது, எந்த ப்ரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொண்டதோ அந்த பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறியாமலிருக்கிற தேவர்களுடைய க்ஷேமத்துக்காக யக்ஷரூபமெடுத்த பகவானுடைய ரூபத்தைப் ரம்மஸ்வரூப மென்றறியாமல் இதென்ன பூஜ்யமானதென்று நினைத்தார்கள்.

௩. தே(அ)க்நிமப்ருவஞ்ஜாதவேத ஏதத்விஜாநீஹி கிமேதத்யக்ஷமிதி ததேதி|

౩. తేఽగ్నిమబ్రువన్ జాతవేద ఏతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితి తథేతి॥

(ப-ம்.) தே-அந்த தேவர்கள், அக்நிம்-அக்நியைக்குறித்து, ஹேஜாதவேத:-ஓய் அக்நிதேவனே, ஏதத்யக்ஷம் - இந்த லோசநகோசரமான பூதத்தை, கிம்- இன்னதென்று, (த்வம்-நீ, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள்வாய், இதி-என்று, அப்ருவந்-சொன்னார்கள். (அக்நி: - அக்நியானவன்) ததேதி-அப்படியே என்று, (அப்ருவீத்-சொன்னான்.)

ஸம்-ஸா.—அந்ததேவர்கள் அக்நியைக்குறித்து ஓய் அக்நிபகவானே நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற பூதத்தை நீர் இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னார்கள் இந்த தேவதைகள் வார்த்தையைக்கேட்டு அப்படிக்கே செய்கிறேன் என்று அக்நியானவன் சொன்னான்,

பா-ஷா, அந்தபகவானுடைய மகிமையை யறியாத தேவர்கள், ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தகிக்க சக்தியுள்ள அக்நியைக்குறித்து, ஓய் அக்நிபகவனே - நம்முடைய கண்ணுக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை செவ்வையா யறிந்துக்கொள்ளும் என்று சொன்னார்கள் அப்படிக்கே என்று அக்நியானவன் சொன்னான்.

௪. தத‌ப்யத்ரவத்தமப்யவதத்கோ(அ)ஸீத்யக்நிர்வா அஹமஸ்மீத்யப்ரவீஜ்ஜாதவேதா வா அஹமஸ்மீதி|

౪. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కోఽసీత్యగ్నిర్వా అహమస్మీత్యబ్రవీజ్జాతవేదా వా అహమస్మీతి॥

(ப-ம்.) (அக்நி: - அக்நியானவன்) தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குறித்து, அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தம் - அப்படியோடின அக்நியைக்குறித்து, (தத்-அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது,) த்வம்-நீ, கோஸி-யாராக ஆகிறாய், இதி-என்று, அப்யவதத்-சொல்லிற்று, (அக்நி:- அக்நியானவன், (தத்- அந்த பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக்குரித்து). அஹம்-நான், அக்நிர்வா-அக்நியானவனாய், அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அஹம்-நான்; ஜாதவேதா வா-ப்ரஸித்தமான ஜாதவேதஸ்ஸே, அஸ்மி-ஆகிறேனென்றும், அப்ருவீத் - சொன்னான்.

ஸம்-ஸா.—அக்நியானவன், அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தைக் குறித்து ஓடினான். அப்பொழுது அக்நியைக்குறித்து அந்தப்ரம்மஸ்வரூபமான பூதமானது வினவுகிறது. நீயாரென்று கேட்டபோது நான் அக்நியாயும் ஜாதவேதஸ்ஸாயுமாகிறேனென்று அக்நி சொல்லுகிறான்.

பா-ஷா.—அக்நியானவன் அந்தயக்ஷனைக் குறித்து ஓடும்போது நீயாரென்றுகேட்ட யக்ஷனைக்குறித்து அக்நிசொல்லுகிறான் நான் அக்நியென்றும் ஜாதவேதஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படுகிறேன்.

௫. தஸ்மிꣳஸ்த்வயி கிம் வீர்யமித்யபீதꣳ ஸர்வம் தஹேயம் யதிதம் ப்ருதிவ்யாமிதி|

౫. తస్మింస్త్వయి కిం వీర్యమిత్యపీదగ్ం సర్వం దహేయం యదిదం పృథివ్యామితి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மிந்-அப்படி பெரியரூபமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம் வீர்யம் இதி என்னசாமர்த்தியமென்று (யக்ஷண—பிரம்மஸ்வரூபமான பூதத்தினால், ப்ருஷ்ட:-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸ:—அந்த அக்நியானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - யாதொன்று புலப்படுகிறதோ, இதம்ஸர்வம்-இதையெல்லாம் - தஹேயம்-பஸ்மமாய்செய்வேனென்று (உவாச-சொன்னான்.)

ஸம்-ஹா.—பிரம்ம ஸ்வரூபமான மஹாபூதமானது, அக்நியைக்குறித்துச்சொல்லிய, ஓய் அக்நியே உனக்கு என்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, அக்நிசொல்லுகிறான். ஓய்பூதரூபமான வஸ்துவே இந்த பூமியில்ஸ்தாவரஜங்கமமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் பஸ்மமாய்செய்ய எனக்கு சக்தியுண்டென்று சொன்னான்.

ரா-ஹா,—மூன்சொல்லப்பட்டசப்தத்தில் (அதாவது அக்நிஜாத வேதச்சப்தங்களில்) அடங்கிய அர்த்தத்தை, அக்நியானவன் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லுகிறான். அந்த பெரியபூதத்தால், உனக்கென்ன சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று கேட்கப்பட்ட அக்நி சொல்லுகிறான். ஓய்பூதமே சுவர்க்கம் பூமி பாதாளமென்று சொல்லப்பட்ட உலகங்களில் எந்த பதார்த்தமானது இருக்கிறதோ அதையெல்லாம் பஸ்மம்செய்வேன்.

சு. தஸ்மை த்ருணம் நிதமாவேதத்தஹேதி ததுபப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்ந ஶஶாக தக்தும் ஸதத ஏவ நிவவ்ருதே நைததஶகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி।

౬. తస్మైతృణంనిదధావేతద్దహేతి తదుపప్రేయాయసర్వజవేనతన్న శశాకదగ్ధుంసతతఏవనివవృతే నైతదశకంవిజ్ఞాతుంయదేతద్యక్షమితి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மை - அப்படிக்கானால், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்த, த்ருணம் புல்லை, தஹ இதி-பஸ்மம்செய்யென்று. தஸ்மை-அந்த அக்நியின்பொருட்டு, நிதயௌ-எதிரில்போட்டான், ஸ:-அந்த அக்நியானவன், தத்-அந்த புல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந-ஸமஸ்த உத்ஸாஹத்தினாலுண்டானவேகத்தினால், உபப்ரேயாய-சமீபத்திற்குப்போய், தத்-அந்தபுல்லை, தக்தும்-பஸ்மம்செய்வதற்கு, நஶஶாக-ஸாமர்த்தியமுடையவனாய் ஆகவில்லை, ததஏவ-அந்த பூதத்தினிடத்திலிருந்து (தேவாந்-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திரும்பிவந்தான், ஏதத்-இந்த, யக்ஷம்-பூதத்தை, யத்-எது, ஏதத்-இதை, விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, (அஹம்-நான்) நாஶகம்-சமர்த்தனாகவில்லை, இதி-இந்தப்ரகாரம், (தேவாந் - தேவதைகளைக்குறித்து, உக்தவாந்-சொன்னான்.)

ஸம்-ஹா,—அப்படி அபிமானமுள்ள அக்நியினிடத்தில், பிரம்மரூபமான யக்ஷனவன், இந்தபுல்லை நீர்சாம்பலாய் பண்ணுமென்று(அக்நிக்கெதிரில்)போட்டான். அந்தபுல்லைப்பார்த்து, அக்நியானவன் கொளுத்துவதற்கு சக்தியில்லாமல்லச்சைப் பட்டுக்கொண்டு, அந்தயக்ஷனிடத்திலிருந்து திரும்பி, அப்புல்லைகொளுத்துவதற்கு நான் சமர்த்தனில்லையென்று தேவதைகளிடத்தில் சொன்னான்.

ஸா-ஹா.—ஓய் அக்நிபுருஷா ஆனால், என்னால் உனக்கெதிரில் போடப்பட்ட இந்தபுல்லைதகித்துவிடுமென்று அப்புல்லையெறிந்தான. அப்போதந்த அக்நியானவன், அதிவேகத்தோடு அப்புல்லை தகிக்கவேணுமென்று தன்னாலானவரையில் பிரயத்தினப்பட்டும் அப்படிசெய்வதற்கு சக்தியற்றவனாய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு திரும்பி தேவதைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஓய்தேவர்களே அந்தயக்ஷனுடைய மகிமையை இன்னதென்று சொல்வதற்கும், நினைப்பதற்கும், சக்தியற்றவனாய் ஆகிறேனென்றான்.

எ. அதவாயுமப்ருவந்வாயவேதத்விஜாநீஹிகிமேதத்யக்ஷமிதி ததேதி॥

౭. అథవాయుమబ్రువన్వాయవేతద్విజానీహికిమేతద్యక్షమితితథేతి॥

(ப-ம்.) தே-அந்ததேவர்கள், அத-பிறகு, வாயும்-வாயுவைக்குறித்து, ஹேவாயோ-ஓய்வாயுவே, ஏதத்-எதிரிலிருக்கிற, யக்ஷம்-மஹாபூதத்தை, கிம்-என்ன, (த்வம்-நீ) ஏதத்-இதென்று, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள், (இதி - என்று, அப்ருவந்-சொன்னார்கள், (வாயு:- வாயுவானவன்) ததேதி-அப்படியே யென்று, (அப்ரவீத்-சொன்னான்.)

ஸம்ஹா.—அந்ததேவர்கள், வாயுவைக்குறித்து ஓய்வாயுபகவானே நீர் இந்தபூதத்தை இன்னதென்று அறியும் என்றுசொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு, அப்படியே என்று வாயுவானவன் சொன்னான். "அதவாயுமப்ருவன்" என்கிறவாக்கியம்முதல் "ஏததவேதிவ்ருதே" என்கிற பத்தாவது வாக்கியபரியந்த மிராமாநுஜபாஷியம் இடையாது ஸங்கரபாஷ்யம்போல்.

அ. ததப்யத்ரவத்தமப்யவதத்கோஸீதிவாயுர்வாஅஹமஸ்மீத்யப்ரவீந்மாதரிஶ்வாவாஅஹமஸ்மீதி॥

౮. తదభ్యద్రవత్తమభ్యవదత్కోసీతివాయుర్వాఅహమస్మీత్యబ్రవీన్మాతరిశ్వావాఅహమస్మీతి॥

(ப-ம்.) தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, (ஸ:-அந்தவாயுவானவன்) அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தத்-அந்தபூதமானது, தம்-அந்தவாயுவைக்குறித்து த்வம் - நீ, கோஸி - யாராக ஆகிறாய் என்று, அப்யவதத் - கேட்டது, (வாயு: - வாயுவானவன், தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அஹம்-நான், வாயுர்வை-பிரசித்தமானவாயுவென்று சொல்லப்படுகிறவனாய், அஸ்மீதி-ஆகிறேனென்று, அஹம்-நான், மாதரிஶ்வா - ஆகாயத்திலும், சஞ்சரிக்குந்தன்மையுடையவனாய், அஸ்மீதி-ஆகிறேனென்றும், அப்ரவீத்-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—இப்படி தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட வாயுவானவன், அந்தயக்ஷனைக்குறித்து ஓடிவரும்போது, யக்ஷனானவன் வாயுவைக்குறித்து நீயாரென்றுகேட்க நான்பிரசித்தமான வாயுவும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரிக்கும் தன்மையுள்ள மாதரிச்வாவுமாகிறேனென்று சொன்னான்.

௯. தஸ்மிம்ஸ்த்வயிகிம்வீர்யமித்யபீதம்ஸர்வமாததீயயதிதம்ப்ருதிவ்யாமிதி,

౯. తస్మింస్త్వయికింవీర్యమిత్యపీదంసర్వమాదదీయయదిదంపృథివ్యామితి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மிந்-அப்படி பிரசித்தமான, த்வயி-உன்னிடத்தில், கிம்வீர்யம்-என்ன ஸாமார்த்திய மிருக்கிறதென்று, (தேந - அந்தபூதத்தினால், ப்ருஷ்ட:-கேட்கப்பட்டவனாய், ஸ:-அந்தவாயுவானவன்) ப்ருதிவ்யாம்-பூமியில், யதிதம் - எந்தஸ்தாவராதிகளிருக்கிறதோ, இதம்ஸர்வமபி-இதெல்லாவற்றையும், ஆததீயஇதி-க்ரஹிப்பேனென்று, அப்ரவீத்-சொன்னான்.

ஸம்-ஹா.—அப்படிப்ரஸித்தனான உன்னிடத்தில் என்னசாமர்தியமிருக்கிறதென்று, பூதத்தினால் கேட்கப்பட்டவாயுவானவன்,ஓய்பூதமே இந்தபூமியில் ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் எல்லாவற்றையும் கிரக்கும்தன்மை எனக்கிருக்கிறது என்றுசொன்னான்.

௧௦. தஸ்மை த்ருணம் நிதயாவேததாதத்ஸ்வேதி தது பப்ரேயாய ஸர்வஜவேந தந்நஸஸாகாதாதும் ஸ தத ஏவ நிவவ்ருதே நைததஸகம் விஜ்ஞாதும் யதேதத்யக்ஷமிதி॥

౧౦. తస్మైతృణంనిదధావేతదాదత్స్వేతి తదుపప్రేయాయసర్వజవేనతన్నశశాకాదాతుం సతత ఏవనివవృతేనైతదశకంవిజ్ఞాతుంయదేతద్యక్షమితి॥

(ப்-ம்.) தத்-அந்தபூதமானது, தஸ்மை-ஆனால், த்வம்-நீ, ஏதத்-இந்தபுல்லை, ஆதத்ஸ்வ-இ கிரஹித்துக்கொள், இதி-என்று,தஸ்மை - அந்தவாயுவையுமபொருட்டு, நிதயள - போட்டது, ஸ: - அந்தவாயுவானவன், தத்-அநதபுல்லைக்குறித்து, ஸர்வஜவேந - ஸமஸ்த உத்ஸாகத்தோடுகூடினவேகத்தினால், உபப்ரேயாய-ஸமீபத்திற்குப்போய், தத் - அந்தபுல்லை ஆதாதும்-கிரகிக்கிறதற்கு, நஸஸாக - ஸமர்த்தனாயாகவில்லை, ததஏவ-அந்த பூதத்ததினிடத்தில் நின்று, ஸ: - அந்தவாயுவானவன், (தேவாநு ப்ரதி-தேவதைகளைக்குறித்து) நிவவ்ருதே-திருமபினான், ஏதத் - இது, யக்ஷம்-பூதமோ, யத்-எதுவோ, ஏதத் - இன்னதென்று, அஹம் - நான், விஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, நாஸகம் இதி - ஸமர்த்தனாயாகமாட்டேனென்று, ஸ:-அந்தவாயுவானவன், (தேவாநுப்ரதி - தேவதைகளைக்குறித்து, அப்ரவீத் - சொனனான்.)

ஸம்-ஹா,—ஆனல்,ஓய்வாயுபகவானே இந்தப்புல்லைகிரகித்துக்கொள்ளுமென்று யக்ஷனானவன் வாயுவுக்கெதிரில் அப்புல்லைஎறிந்தான். அதைக்கண்டுவாயுவானவன்.அதிவேகத்தோடு அப்புல்லைஎடுக்கத் தன்னாலானவரையில் பிரயத்தனப்பட்டும், எடுக்கச் சக்தியற்றவனாய் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு,முன்படியம் தேவர்களிடத்தில் ஓய் தேவர்களே அநதபூதத்தை இன்னதென்று கண்டுபிடிப்பதற்கும், அதின் சக்தியை சொல்வதற்கும், நான்சக்தியறறவனாயிகிறே னென்று சொன்னான்.

௧௧. அதேந்த்ரமப்ருவந் மகவந்நேதத்விஜாநீஹி கிமேதத்யக்ஷமிதி ததேதி ததப்யத்ரவத் தஸ்மாத்திரோததே॥

౧౧. అథేంద్రమబ్రువన్మఘవన్నేతద్విజానీహి కిమేతద్యక్షమితితథేతితదభ్యద్రవత్తస్మాత్తిరోదధే॥

(ப்-ம்.) அத-பிற்பாடு, (தே - அந்ததேவர்கள) இந்த்ரம் - தேவேந்திரனைக்குறித்து, மகவந்-ஓய்இந்திரா, த்வம் நீ, ஏதத் - இந்த, யக்ஷம்-

மஹாபூதத்தை, கிம்-எதுவோ, ஏதத் - இந்த விஷயத்தை, விஜாநீஹி-தெரிந்துக்கொள், இதி-என்று, ஊசு:-சொன்னார்கள், ஸ:-அந்த இந்திரனானவன், ததேதி-அப்படியே என்று, தத்-அந்தபூதத்தைக்குறித்து, அப்யத்ரவத்-ஓடினான், தஸ்மாத்-அந்த இந்திரனிடத்திலிருந்து(தத் அந்த மஹாபூதமானது) திரோததே - மறைந்துவிட்டது.

ஸ0-ஹா.—பிற்பாடு, அந்ததேவர்கள் தேவேந்திரனைப்பார்த்து, ஓய் இந்திரா இதோ உமக்கெதிரிலிருக்கிறபூதத்தை இன்னதென்றறியுமெனை; அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இந்த்ரன் அந்தபூதத்தின் ஸமீபத்திற்குப்போனபோது அப்பூதமானது மறைந்து விட்டது.

ரா-ஹா.—ஓய் இந்திரதேவா உமக்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை இன்னானென்று கண்டுபிடியும் என்கிறவார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரன், அதிவேகத்தோடு ஓடிவரும் போது, அந்த யக்ஷனானவன், அக்நிக்கும் வாயுவுக்கும்போல்,இவனுக்குமவமானம்வேண்டாமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, உடனே மறைந்துவிட்டான்.

கஉ. ஸ தஸ்மிந்நேவாகாஶே ஸ்த்ரியமாஜகாம பஹுஶோபமாநா
முமாꣳ ஹைமவதீம் தாꣳ ஹோவாச கிமேதத்யக்ஷமிதி।

౧౨. సతస్మిన్నేవాకాశే స్త్రియమాజగామబహుశోభమానాముమాం
హైమవతీంతాగ్ం హోవాచకిమేతద్యక్షమితి

(ப-ம்.) ஸ:-அந்த இந்திரனானவன, தஸ்மிந்நேவாகாஶே-அந்தஆகாசத்தில், பஹுஶோபமாநாம்-அதிகப்பிரகாசமான, ஹைமவதீம்-இமயமலைக்கிப்புத்திரியான, ஸ்த்ரியம்-ஸ்திரீரூபமான, உமாம்-பார்வதியைக்குறித்து, ஆஜகாம-வந்தான், தாꣳஹ-அந்தபார்வதியைப்பார்த்து, ஏதத்யக்ஷம்-இந்தயக்ஷனைக்குறித்து, கிமிதி-அந்தமஹாபூதமானது என்னவென்று, உவாச-சொன்னான். அதாவது கேட்டானென்கை.

ஸ0-ஹா.—பிற்பாடு,அந்த இந்திரனானவன்,தேஜோமயமாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கும் இமயமலையின் பெண்ணான உமாதேவியைக்குறித்துக்கேட்கிறான்.ஓபார்வதி அங்குகாணப்படுகிற யக்ஷனயாரென்று கேட்டான்

ரா-ஹா.—அவ்விடத்திலேயே, அநேக ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கிற இமயமலையின்பெண்ணாகிய,இந்த இந்திரனை யனுக்கிரகிக்கவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ள,உமாதேவியைக்குறித்து, இந்திரனானவன்,அநிர்வசநீயமான மஹிமையுள்ள இது என்னவென்றுகேட்டான்.

த்ருதீயஃ கண்டஸ்ஸமாப்தஃ.

௧. ஸா ப்ரஹ்மேதி ஹோவாச ப்ரஹ்மணோ வா ஏதத்விஜயே மஹீயத்வமிதி ததோ ஹைவ விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி|

౧. సాబ్రహ్మేతిహోవాచబ్రహ్మణోవా ఏతద్విజయేమహీయధ్వమితితతో హైవవిదాఞ్చకారబ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) ஸா-அந்தபார்வதியானவள், ப்ரஹ்மேதி-ப்ரம்மமென்று, உவாச-சொன்னாள், ப்ரஹ்மண:-பரப்ரம்மத்தினுடைய, விஜயே வா - ஜயத்திலேயே, யூயம்-நீங்கள், ஏதத்-இந்த, மஹீயத்வம் - சாமர்த்தியத்தையறியுங்கள், இதி-என்று, உவாச-சொன்னாள், ததோ ஹைவ-அந்தபார்வதீ வாக்கியத்தினாலேயே, (இந்த்ர:-இந்திரன்) ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, விதாஞ்சகார - அறிந்துக்கொண்டான்,

ஶாம்-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம், அக்நியும்,வாயுவும்,அவமானத்தையடைந்த பிறகு, பார்வதியானவள், ஓஇந்திரா அந்தயக்ஷனை என்னவென்று நினைக்கிறாய்.அதுபரப்ரம்ம.ஜயத்தையடைந்த ஸாமர்த்யம் அந்தப்ரம்மத்தினுடைய சக்திஎன்று, நீயறிந்துக் கொண்டாயாவென்றுசொல்ல,உன்னாலேயன்றோ ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்துக்கொண்டேனென்று இந்திரன் சொன்னான்.

ரா-ஹா.—அந்தபுருஷாகாரபூதையான உமையாய்தோன்றியலக்ஷ்மியினுடைய, "அந்தயக்ஷனை பரப்ரம்மமென்று நினைத்துக்கொள் பரப்ரம்மமாகிய பகவானுடையமுன்சொன்ன அஸுரவிஜயத்தாலே அந்தபகவானுடைய மகிமையைதெரிந்துக் கொள்" என்கிற வாக்கியத்தாலே அந்த பரப்ரம்மத்தை ஶ்ரிய:பதிஎன்று இந்திரனானவன் தெரிந்துக்கொண்டான்

௨. தஸ்மாத்வா ஏதே தேவா அதிதராமிவாந்யாந்தேவாந்யதக்நிர்வாயுரிந்த்ரஸ்தே ஹ்யேநந்நேதிஷ்டம் பஸ்பர்ஶுஸ்தே ஹ்யேநத்ப்ரதமோ விதாஞ்சகார ப்ரஹ்மேதி|

౨. తస్మాద్వాఏతేదేవాఅతితరామివాన్యాన్దేవాన్యదగ్నిర్వాయురింద్రస్తేహ్యే నన్నేదిష్ఠంపస్పృశుస్తేహ్యేనత్ప్రథమోవిదాంచకారబ్రహ్మేతి॥

(ப்-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த காரணத்தாலே, அக்நி:-அக்நியும், வாயு:-வாயுவும், இந்த்ர:-இந்திரனும் ஆகிய, ஏதே-இந்த, தேவா: - தேவதைகள், அந்யாந்-இதரமான, தேவாந்-தேவதைகளை, அதிதராமிவ-யோக்யதைகளாலே அதிக்ரமித்தவர்களோ, யத்-எந்தகாரணத்தாலே, தே - அந்ததேவர்களே, நேதிஷ்டம்-ஸமீபத்திலிருக்கிற, ஏநத்-இந்த பரப்ரம்மத்தை, பஸ்பர்ஶு:-தொட்டார்களோ, தே ஹி-அந்த தேவர்களே, யத்-எந்தகாரணத்தாலே, ஏதத்-இந்தமஹாபூதத்தை, ப்ரஹ்மேதி-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, ப்ரதமோ விதாஞ்சகார-முன்னே தெரிந்துக்கொண்டார்களோ.

ஶாம்-ஹா.—பார்வதீ வாக்யத்தாலே, இந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று இந்திரன் தெரிந்துக்கொண்டபிறகு, அந்த இந்திரன்போல் அக்நியும் வாயுவுதே

ரிந்துக்கொண்டார்கள். இவ்விடத்தில் அக்நிவாயு இந்திரன்மூன்றுபேரும் முக்கியமானதை முன்னேதெரிந்துக்கொண்டார்கள். அந்தகாரணத்தினால் ஐச்வர்யாதிகுணங்களோடே கூடினஸமஸ்ததேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள்.

ரா-ஹா.—பரப்ரம்மத்தின் சமீபத்தில்போய், அந்தபிரம்மத்தின் விஷயமாய் ஸம்வாதம் செய்தபடியால், இந்த அக்நிவாயு இந்திரன் முதலானவர்கள், இதரதேவர்களைதங்கள் யோக்யதைகளால் அதிக்கிரமித்து பரபிரம்மத்தை சமீபத்தில்கண்டு தங்கள் கைனால்தொட்டு பிரம்மாநந்தத்தை யடைந்தார்கள்.

௩. தஸ்மாத்³வா இந்த்³ரோ(அ)திதராமிவாந்யாந்தே³வாந்ஸ ஹ்யேநந்நேதி³ஷ்ட²ம் பஸ்பர்ஶ ஸ ஹ்யேநத்ப்ரத²மோ விதா³ஞ்சகார ப்³ரஹ்மேதி ॥

3. తస్మాద్వా ఇంద్రోఽతితరామివాన్యాన్ దేవాన్ స హ్యేనన్నేదిష్ఠం పస్పర్శ స హ్యేనత్ప్రథమో విదాంచకార బ్రహ్మేతి॥

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்தகாரணத்தினால், இந்த்³ர꞉-இந்திரன், அந்யாந்-இதரமான, தே³வாந்-தேவதைகளை, அதிதராமிவ - அதிக்கிரமித்தவன்போலிருக்கிறான், (யஸ்மாத்-எந்த காரணத்தினால், ஸ꞉ ஹி-அந்த இந்திரனே, நேதி³ஷ்ட²ம்-சமீபத்திலிருக்கிற, ஏநத்-இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, பஸ்பர்ஶ-தொட்டானோ, ஸ꞉ ஹி-அந்த இந்திரனே, ஏநத் - இந்த மஹாபூதத்தை, ப்³ரஹ்மேதி-பரபிரம்மமென்று, ப்ரத²ம꞉-முதலவனாய், விதா³ஞ்சகார-தெரிந்துக்கொண்டானோ,

ஶம்-ஹா.—இந்திராக்நி வாயுக்களில், எந்தகாரணத்தால், அக்நிவாயுக்களைக்காட்டிலும் முக்கியமான இந்திரன், அந்தமஹாபூதத்தை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று பார்வதியின் வாக்கியத்தால் தெரிந்துக்கொண்டானோ; அந்தகாரணத்தால் ஐச்வர்யாதி குணங்களாலே சமஸ்தமான தேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இந்திரன், பரப்ரம்மவிஷயஜ்ஞானஸத்பாவத்தால், ஸமஸ்தமான தேவர்களை யதிக்ரமித்துஇருக்கிறான்; எந்தகாரணத்தினால் தன்சமீபத்திலிருந்த யக்ஷனைபரப்ரம்மமென்று முதலில் அறிந்தான்.

௪. தஸ்யைஷ ஆதே³ஶோ யதே³தத்³வித்³யுதோ வ்யத்³யுததா³ இதீந்ந்யமீமிஷதா³ இத்யதி⁴தை³வதம் ॥

౪. తస్యైష ఆదేశో యదేతద్విద్యుతో వ్యద్యుతదా ఇతీన్న్యమీమిషదా ఇత్యధిదైవతమ్॥

(ப-ம்.) தஸ்ய-அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, ஆதே³ஶ꞉-உபதேசமானது, ஏஷ꞉-இது, யதே³தத்-எந்த இது, வித்³யுத꞉ - மின்னல்போல், வ்யத்³யுததா³ இதி-பிரகாசிக்கிறதென்பதும், இத்-மேலும், ந்யமீமிஷதி³தி-எமைக்கொட்டல்போல்க்ஷணிகமென்பதுமோ, இத்யதி⁴தை³வதம். இப்படிதேவதாவிஷயத்தில் ப்ரம்மத்திற்கு உதாகரணம் சொல்லப்பட்டது.

ஶம்-ஹா.—இந்திரன் முதலானவரால் தியானிக்கத்தக்கின இந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, மின்னலில்தேஜஸ்ஸைப்போல் அதிசீக்கிரமாய் பிரகாசிக்கத்தக்கினதும், சக்ஷுரிந்திரியத்திற்கு மூடுதல்போல்அதிகசீக்கிரமாய்மூடப்படுகிறதும். இதுவேப்ரம்மஸ்வரூபமென்று தெரிந்துக்கொள்ளென்று உபதேசம்.

ஙா-ஹா.—இது, அந்தமறைந்த பரபிரம்மத்தினுடைய உபதேசம். எப்படி மின்னலானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவும் எப்படி எமைக்கொட்டுதலுடைய பிரகாசமானது க்ஷணிகமோ அதுபோலவுமேமென்றறியத்தக்கது.

ரு. அயாத்மம் யதேதத்கச்சதீவ ச மநோ(நே)*நேந சைததுபஸ்மரத்யபீக்ஷ்ணம் ஸங்கல்ப:।

౫. అథాధ్యాత్మం యదేతద్గచ్ఛతీవ చ మనో (నే) * నచైతదుపస్మరత్యభీక్ష్ణం సంకల్పః॥

(ப-ம்.) அத - பிற்பாடு, அத்யாத்மம் - ஆத்மாவினுபதேசம் சொல்லப்படுகிறது, மந:-மனதானது, யதேதத் - எந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, கச்சதீவ-அடைவதுபோலிருக்கிறதோ, அநேந-இந்தமனதினால், ஸங்கல்ப:ப்ரம்மவிஷயமான ஸங்கல்பமானது, ஏதத் - அப்படிப்பட்ட இந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, அபீக்ஷ்ணம்-மிகவும், உபஸ்மரதி-ஸமீபத்தில் ஸ்மரிக்கிறது.

பம-ஹா.—பிற்பாடு,ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசமானது சொல்லப்படுகிறது. மனதானது, ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யடையவேணுமென்று இருக்கிறது. இந்தமனதினாலே பரபிரும்மவிஷயமான ஸங்கல்பம் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்று த்யானிக்கப்பட்டமனிதன், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அதிகசமீபத்தில் ஸ்மரணைசெய்கிறான். இதுவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்தினுடைய உபதேசம்.

ஙா-ஹா.—பிறகு தேஹத்தில் திஷ்டாந்தமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்தபரப்ரம்மத்தைக்குறித்து மனது அடைவதுபோலிருக்கிறது. மனதுக்கு ப்ரம்மவிஷயத்தில் ஸ்திரத்வமானது கிடையாது. யக்ஷரூபமாய் பரபிருமமமானது ஆவிர்பவித்தபோதிலும் அதக்ஷணம்தான் நினைக்கப்படுகிறது. மனஸ்ஸங்கல்பமான காமமானது ஸர்வகாலம் பிரம்மத்தை ஸ்மரணைபண்ணுகிறதில்லை. அதுபோலக்ஷயரூபமான ப்ரம்மமானது ப்ராதுர்பவித்தபோதிலும் நிமிஷமாத்திரம். அது தோன்றுகிறதுபோல் ப்ரம்மஸாக்ஷாத்கரமானது துஸ்ஸாத்யம்.

௬. தத்த தத்வநம் நாம தத்வநமித்யுபாஸிதவ்யம் ஸ ய ஏதமேவம் வேதாபி ஹைநம் ஸர்வாணி பூதாநி ஸம்வாஞ்சந்தி॥

౬. తద్ధతద్వనం నామ తద్వన మిత్యుపాసితవ్యం సయఏతదేవం వేదాభి హైనం సర్వాణిభూతాని సంవాఞ్ఛన్తి॥

(ப-ம்.) தத்வநம் நாம - பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கின பிரசித்தமான, தத் -அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தையே, தத்வநமிதி-அந்த பிராணிஸமூகம் அடையத்தக்கினதென்று, உபாஸிதவ்யம் - உபாசிக்கவேண்டும், ஸய:-எவனொருவன், ஏதத்-இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஏவம்-முன்சொன்ன ப்ரகாரம், வேத-உபாஸித்து அறிகிறானோ, ஏநம் - இப்படி உபாஸிக்கிறவனை, ஸர்வாணி - ஸமஸ்தமான, பூதாநி - பிராணிகளும் (இந்தப்ரகாரம் உபாஸிக்கிறதற்கு) அபிஸம்வாஞ்சந்தி-ப்ரார்த்திக்கினறன.

பம-ஹா.—பிரசித்தமான அந்தப்ரம்மஸ்வரூபமே,ஸமஸ்தப்ராணிகள்அடையத்தக்கதாய் உபாசனஞ்செய்யத்தக்கினது. இந்தப்பிரகாரம் எவன்ப்ரத்தை உபாஸி

* இராமானுஜபாஷ்யத்தில், குண்டலிதமான 'நே' என்பதில்லாமல் பாடம் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

க்கிறானோ; அவனை ஸமஸ்தமான பூதங்களும் ப்ரார்த்திக்கின்றனவென்று, இந்தமந்த்ரம்போதிக்கிறது.

ரா-ஷா.—இந்தப்பிரகாரம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமான ப்ரம்மமானது,எல்லாப்ராணிகளாலு மடையப்படுகிறதென்று, எவன் உபாஸிக்கிறானோ;அவனை,ஸம்ஸ்தபிராணிகளும் விரும்புகிறார்கள்.

எ. உபநிஷதம்போ ப்ரூஹீத்யுக்தா த உபநிஷத் ப்ராஹ்மீம்வாவ த உபநிஷதமப்ரூமேதி।

౭. ఉపనిషదంభో బ్రూహీత్యుక్తా త ఉపనిషద్బ్రాహ్మీం వావత ఉపనిషదమబ్రూమేతి॥

(ப-ம்.) (ஶிஷ்ய:-சிஷ்யனானவன் ஆசார்யம் - ஆசாரியனைக்குறித்து, போ-ஸ்வாமீ - உபநிஷதம்-ரகஸ்யமான உபநிஷத்தை, ப்ரூஹி-உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று, (உவாச-சொன்னான்,) ஆசார்ய: - குருவானவர், தே-உனக்கு, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, உக்தா-சொல்லப்பட்டது, ப்ராஹ்மீம்-பிரம்மசம்பந்தமான, உபநிஷதம்வாவ-உபநிஷத்தையே, தே-உனக்கு, அப்ரூமேதி-சொன்னோமென்று (உவாச-சொன்னார்.)

ஶாம்-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டதுபோல் சிஷ்யனானவன்,ஓய் ஸ்வாமின்எனக்கு,உபநிஷத்தை யுபதேசம்செய்யுங்கோள் என்றுகேட்ட சிஷ்யனுக்கு, ஆசாரியன் சொல்வது. ஓய்சிஷ்யா உனக்கு உபநிஷத்து உபதேசிக்கப்பட்டது,அந்தஉபநிஷத் பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்து என்றுசொன்னார்.

ரா-ஹா.—ஓய் ஆசாரியா,பகவதநுக்ரஹசாதகமான உபநிஷத்தை, எனக்கு, உபதேசம்பண்ணும் என்று, வணக்கத்துடன்கேட்ட சிஷ்யனைக்குறித்து,ஆசாரியன்சொல்லுகிறான். ஓசிஷ்யா உனக்கு,பிரம்மபிரதிபாதகமான உபநிஷத்தானது சொல்லப்பட்டது. நாங்கள் பிரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தை கிரஹித்தபடி சொல்லிவிட்டோமென்று சொன்னான்.

அ. தஸ்யை தபோ தம: கர்மேதி ப்ரதிஷ்டா வேதா: ஸர்வாங்கானி ஸத்யமாயதநம்।

౮. తస్యై తపోదమః కర్మేతి ప్రతిష్ఠా వేదా స్సర్వాంగాని సత్యమాయతనం॥

(ப-ம்.) தஸ்யை-அந்த ப்ரம்மசம்பந்தமான உபநிஷத்தையும் பொருட்டு, தப:-தேஹேந்திரியமனஸ்ஸமாதானமாகிற தபஸ்ஸும், தம:-இந்திரியங்களையடக்குகையும், கர்ம - அக்நிஹோத்திராதிகர்மங்களும், இதி - இந்த ப்ரகாரம், ப்ரதிஷ்டா - ஹேதவ:, வேதா:-வேதங்களும், ஸர்வாங்காநி-ஸமஸ்த அங்கங்களும், (ஶிக்ஷா - வ்யாகரணம்-சந்தஸ்-நிருக்தம்-ஜ்யோதிஷம் - கல்பம் - இதுகள் வேதாங்கங்கள்,) ஸத்யம் - சத்தியமும், ஆயதநம் - ஸ்தாநம்.

ஶாம்-ஹ.—தபஸ்ஸும், பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குவதும், கர்மம்முதலானதுகளும், வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், ஸத்தியமும், சாந்தமும், தயைமுதலானதுகளும், ப்ரம்மத்தையறிந்தடைவதற்குக் காரணம்.

ரா-ஹா —அந்த ப்ரம்மவித்யைக்கு முக்யமானவைகள்.—சரீரசோஷணரூபமான தபஸ்ஸும்,இந்திரியநிக்ரகரூபமான சாந்தமும், அக்நிஹோத்ராதிகளானகர்மங்களும்,நான்குவேதங்களும், வேதாங்கங்கள் ஆறும், சத்தியமும்,தாக்ஷிண்யகுணமும், ஆகிய இவைகள் என்று அறி.

௯. யோவா ஏதாமேவம் வேதாபஹத்ய பாப்மாநமநந்தே ஸ்வர்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டதி ॥

౯. యోవా ఏతామేవం వేదాపహత్య పాప్మానమనంతే స్వర్గే లోకే జ్యేయే ప్రతితిష్ఠతి ॥

(ப்-ம்.) யோவா-எவன் தான், ஏதாம் - இந்த பிரம்மவித்யையை, ஏவம் - முன்சொல்லப்பட்டப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, (ஸ:-அவன்) பாப்மாநம் - ஸம்ஸாரபாபத்தை, அபஹத்ய - விட்டு, அநந்தே - முடிவில், ஜ்யேயே-மிகவும் சிரேஷ்டஸுகஸ்வரூபமான, ஸ்வர்கேலோகே - ஸுகஸ்வரூபமானப்ரமமத்தினிடத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி-இருக்கிறான்.

பாஷ்.—எவன் இந்தகேனோபனிஷத்தில் சொல்லியப்ரகாரம் ப்ரம்மவித்யையையறிய,இங்கேமுன்சொன்னப்பிரகாரம தெரிந்துக்கொண்டானோ;அவன்ஸம்ஸாரத்துக்குக்காரணமான அஞ்ஞானத்தைவிட்டு, ஸர்வசுகத்துக்குங்காரணமான ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேருகிறான்.

ரா-ஹா.—எவன், அங்கங்களோடு ப்ரம்மவித்தையை அறிகிறானோ;அவன்,மோக்ஷப்பிரதிபந்தகமான புண்ணியபாபங்களைவிட்டு,அபரிச்சின்னமான நிரதிசயஸுகத்வ ரூபமான ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்யாநந்தத்தோடுவர்திக்கிறான்.

ஸமாப்தம்.

கடோபநிஷத்பாஷ்யம்.

ப்ரதமாத்யாயே

ப்ரதமவல்லீ.

௧. உஶந் ஹ வை வாஜஶ்ரவஸ: ஸர்வவேதஸம் ததௌ ।
தஸ்ய ஹ நசிகேதா நாம புத்ர ஆஸ ॥

౧. ఉశన్ హ వై వాజశ్రవసః సర్వవేదసం దదౌ । తస్య హ నచికేతా నామ పుత్ర ఆస ॥

(ப்-ம்) வாஜஶ்ரவஸ: - வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய பிள்ளையானவர், உஶந் - யஜ்ஞபலத்தைவிரும்பி, ஹவை - ப்ரசித்தமாக, ஸர்வவேதஸம் - ஸர்வதநத்தையும, ததௌ, தக்ஷிணைகொடுத்தார், தஸ்யஹ - அந்தவாச்ரவஸருக்கு, நசிகேதா நாம - நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரையுடைய, புத்ர: - பிள்ளையானவன், ஆஸ - இருந்தான்.

பாஷ்.—வாஜசரவஸரானவர், விச்வஜித்தென்கிறயாகத்தில், ருத்விக்குக்கள் ... இப்படி ... தக்ஷிணைகொடுத்தார். அவருக்கு,நசிகேதஸ்ஸென்கிறகுமா...

ரா-ஹா.—இப்படி ...
...மல் பிதாவைக்குறித்துச் ெ...

ரா-ஹா—இந்த கடோபநிஷத்தில் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற்காக முதலில் ஒரு கதைசொல்லப்படுறபடுகிறது. அன்னதானுதிகளால்கீர்த்தியடைந்த வாஜச்ரவஸ்ஸினுடைய குமாராகிய வாஜச்ரவஸரென்கிற ருஷியொருவர் விச்வஜித்து என்கிற யாகத்தில் ப்ராமணர்களுக்கு யெல்லாதநத்தையும் தக்ஷிணைகொடுத்தார். அவருக்கு நசிகேதஸ்ஸென்கிற பிள்ளையொருவரிருந்தார்.

௨. தꣳ ஹ குமாரꣳ ஸந்தம் தக்ஷிணாஸு நீயமாநாஸு ஶ்ரத்தாவிவேஶ ஸோऽமந்யத ।

౨. తꣳ హ కుమారꣳ సంతం దక్షిణాసు నీయమానాసు శ్రద్ధావివేశ సోఽమన్యత ।

(ப-ம்) ஸந்தம்- பால்யத்திலேயே ஸத்குணமுடைய, தம் ஹ-ப்ரசித்தனை, குமாரம்-குமாரனை நசிகேதஸ்ஸை. தக்ஷிணாஸு-யாகதக்ஷிணைகள், நீயமாநாஸு - கொடுக்கப்படும்போது, ஶ்ரத்தா-ஆஸ்திக்யபுத்தியானது, ஆவிவேஶ - ப்ரவேசித்தது, ஸ: - அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், அமந்யத - நினைத்தார்.

ஶ0-ஹா.—வாஜச்ரவஸரானவர்பயத்தோடு, இதரஜனங்களுக்கு, பணத்தை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பால்யாவஸ்தையிலிருக்கிறநசிகேதஸருக்குதகப்பனுருக்கு ஹிதமான ஆஸ்திபுத்தியுண்டாகியவர்மேல்சொல்லும்வண்ணமெண்ணம் கொண்டார்.

ர0-ஹா,—அப்படி ப்ரசித்தமான ஆஸ்திகபுத்தியுடைய நசிகேதஸ்ஸை, அந்த யாகத்தில், தக்ஷிணைகளையெல்லாம், ப்ராம்மணர்களுக்கு கொடுக்கும்போது ஆஸ்திக புத்தியானது ப்ரவேசித்தது அவர் இவ்வண்ணம் நினைத்தார்.

௩. பீதோதகா ஜக்³த⁴த்ருணா து³க்³த⁴தோ³ஹா நிரிந்த்³ரியா: ।
அநந்தா³ நாம தே லோகாஸ்தாந் ஸ க³ச்ச²தி தா த³த³த் ॥

౩. పీతోదకా జగ్ధతృణా దుగ్ధదోహా నిరింద్రియాః ।
అనందా నామ తే లోకాస్తాన్ స గచ్ఛతి తా దదత్ ॥

(ப-ம்) பீதோதகா:-பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலத்தையுடைத்தாயும், ஜக்³த⁴த்ருணா: - புசிக்கப்பட்ட புற்களையுடைத்தாயும், து³க்³த⁴தோ³ஹா: - கறக்கப்பட்டபாலையுடைத்தாயும். நிரிந்த்³ரியா:-பலஹீநங்களாயுமிருக்கிற, தா:- அந்தபசுக்களை, த³த³த்-கொடுப்பவனுகிய, ஸ:-அந்தயஜமானன், அநந்தா³நாம-அஸுகமென்கிற, தே-எந்த. லோகா:-லோகங்கள், ஸந்தி-இருக்கிறதுகளோ, தாந்-அந்தலோகங்களை, க³ச்ச²தி-அடைகிறான்.

ஶ0-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம் நிஸ்ஸாரமான பசுக்களைக்கொடுத்தால், அந்த யஜமானன் அஸுகமான லோகத்தை அடைகிறான்.

ரா-ஹா.—தண்ணீர்குடித்தும் புற்களை மேய்ந்தும் பாலைக்கறந்து மீர
அதாவது புல்மேய்கை முதலியதிலும், சக்தியில்லாத ப்ரகுதிரஹிதமு
ப்ராம்மணர்களையும்பொருட்டு தக்ஷிணையென்கிற புத்தியால்கொடும்முதலானதுக கிதமான எந்த லோகங்ளிருக்கிறனவோ அந்த லோகங்ளும், நயைமுதலானது அடைகிறுனென்று எண்ணினன்.

௪. 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌤 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 |
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌗𑍍𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||

౪. స హోవాచ పితరం తత కస్మై మాం దాస్యసీతి ।
ద్వితీయంతృతీయంతగ్ం హోవాచ మృత్యవే త్వా దదామీతి ॥

(ப-ம்) 𑌸𑌃-அப்படி எண்ணங்கொண்டநசிகேதஸ்ஸானவர், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂-பிதாவைக்குறித்து, 𑌤𑌤-ஓ தகப்பனாரே, 𑌮𑌾𑌂-என்னை, 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈-எவனையும்பொருட்டு, 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿-கொடுக்கபோகிறீர். 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂-இரண்டுமூன்றுதடவை, 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚-சொன்னார், 𑌤𑌂-அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, 𑌪𑌿𑌤𑌾-தகப்பனார்; 𑌤𑍍𑌵𑌾-உன்னை, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑍇 - மிருத்யுவையும் பொருட்டு, 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 - கொடுக்கப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚-சொன்னார்.

𑌸𑌂-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, பூர்வச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் நினைத்து, என்னை எந்தருத்விக்குக் கொடுக்கப்போகிறீரென்று கேட்டபோது வாஜச்ரவஸர், உன்னை ம்ருத்யுவையும் பொருட்டு கொடுக்கப்போகிறேன் என்று சொன்னார்.

𑌪𑍍𑌰-ஹா.—பிதாவினால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில், தக்ஷிணாவிஷயத்தில், செய்தது பிசகென்று நினைத்து, நம்மை,யொருருத்விக்குக் கொடுத்துயாகத்தை,பூர்த்தி செய்துக்கொள்வர் பிதா என்று,அந்த நசிகேதஸ்ஸானவர் பிதாவினிடத்தில் சென்று ஓய் பிதாவே என்னையாருக்கு கொடுக்கப்போகிறீரென்று பலதடவைகள் வினவ பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு உன்னையமனுக்குகொடுக்கப் போகிறேனென்று சொன்னார்.

௫. 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌮𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌃 |
𑌕𑌿𑌗𑍍𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ||

౫. బహూనామేమి ప్రథమోబహూనామేమి మధ్యమః ।
కిగ్ం స్విద్యమస్య కర్తవ్యంయన్మయాద్య కరిష్యతి ॥

(ப-ம்) 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂-அனேகசிஷ்யர்களுக்குள், 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 - முக்கியமானவனாய், 𑌏𑌮𑌿 - நடக்கிறேன், 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 - அநேகசிஷியர்களுக்குள், 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌃-மத்யமனாய், 𑌏𑌮𑌿-நடக்கிறேன், 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 - யமனுக்கு, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂-செய்யத்தக்கின ப்ரயோஜனம், 𑌕𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍-எதுஇருக்கும், 𑌮𑌯𑌾-என்னால், 𑌅𑌦𑍍𑌯-இப்பொழுது, 𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿-எதுசெய்யப்போகிறான்.

𑌸𑌂-ஹா.—இந்த ப்ரகாரம், பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸஸான்வர், அனேகசிஷயர்களுக்குள் உத்தமசிஷ்யனாய் அல்லது மத்தியமனானசிஷ்யனாயிருக்கிற என்னை,மிருத்யுவையும் பொருட்டுகொடுத்தார், நான் மிருத்யுவிடத்தில்செய்யத்தக்கின காரியம் என்ன, ஒன்று மில்லையே; ஆகையால் பிதாவானவர் கோபங்கொண்டு, இப்படிக்கிச் சொன்னாரென்று நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டார்.

𑌪𑍍𑌰-ஹா.—இப்படி பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸு பயமில்லாமல் பிதாவைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். ஓய்பிதாவே யமன்வீட்டைக் குறித்துக்

போகிறவர்களுக்குள் முதல்வனுயாயாவது நடுவிலவனுயாவது போகிருன் பின் தங்கிப் போகமாட்டான். யமன் ஸமஸ்தத்தையும் அடைந்தவனுகையால் நான் அவனுக்கு செய்யத்தக்கின காரியம் என்னயிருக்கிறது, அப்படி என்னு லவன் என் செய்யப் போகிருன் என்று தான் ஆலோசிக்கிறேன் என்று சொன்னுன்.

௬. அநுபஶ்ய யதா² பூர்வே ப்ரதிபஶ்ய ததா²பரே ।
ஸஸ்யமிவ மர்த்ய: பச்யதே ஸஸ்யமிவாஜாயதே புந: ॥

౬. అనుపశ్యయథాపూర్వే ప్రతిపశ్యయథాపరే ।
సస్యమివమర్త్యః పచ్యతే సస్యమివాజాయతే పునః ॥

(ப-ம்) பூர்வே-பூர்வர்கள், யதா-எந்தப்ரகாரமோ, ததா-அந்தப்ரகாரமாய், அநுபஶ்ய-பார். அபரே-இதரமானவர்கள், யதா-எந்தப்ரகாரமோ, ததா - அந்தப்ரகாரமாகவே, ப்ரதிபஶ்ய - ஆலோசனைசெய், மர்த்ய:-மனிதன், ஸஸ்யமிவ-பயிர்போல், பச்யதே - கிழத்தனமாய் மரணத்தையடைகிருன், மர்த்ய:-மனிதன், ஸஸ்யமிவ-பயிர்போய், புந: - மறுபடியும், ஆஜாயதே-உண்டாகிருன்.

ஸம்-ஹா.—பூர்விகர்கள் எந்த ப்ரகாரம் இருந்தார்களோ அதை ஆலோசனை பண்ணும். இப்போது இருக்கிற ஸாதுக்கள் எந்த ப்ரகாரமிருக்கிருர்களோ அதை மாலோசனைபண்ணும். மனிதன் கிழத்தனத்தையடைந்து மரணத்தை அடைகிருர்கள் மறுபடியும் பயிர்போலவெ உண்டாகிருன ஆகையால் அழிவில்லாத சத்தியத்தைக் கைவிடாமல் என்று யமனிடத்தில் கொடுக்கக்கடவீர் என்று சொன்னுன்.

பா-ஹா-—நம்முடைய பிதாமகர்கள் முதலான பூர்விகர்கள் பொய்வாக்கியத்தை அறியமாட்டார்களெ. அதுபோல் பிதாவாகிய நீரும்பாரும், இதரஜனங்கள் எப்படியோ அது போலவும் அந்த பூர்விகர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சத்தியவாதியாயாகக்கடவீர், பின்னை மரணத்தையடையப்போகிருனே என்றுசந்தேகிக்கவேண்டாம். உலகத்தில் மனிதனனவன் பயிர்கள் போல் நாசத்தையடைகிறதும்பயிர்போலுண்டாகிறதுமாயிருக்கிருன். ஆகையாலே அநித்யனுன என்னைபாராதேநித்யமான ஸத்யத்தைப்பார்த்தது என்னை யமனிடத்திற்கு அனுப்புமென்றுபசசாத்தாபத்தோடு நிற்கிறபிதாவைப்பார்த்து நசிகேதஸ்ஸு சொன்னுன்.

௭. வைஶ்வாநர: ப்ரவிஶத்யதிதி²ர்ப்³ராஹ்மணோ க்³ருஹாந் ।
தஸ்யைதாம் ஶாந்திம் குர்வந்தி ஹர வைவஸ்வதோத³கம் ॥

౭. వైశ్వానరః ప్రవిశత్యతిథిర్బ్రాహ్మణోగృహాన్ ।
తస్యైతాగ్ం శాన్తిం కుర్వన్తి హర వైవస్వతోదకమ్ ॥

(ப்-ம்) வைஶ்வாநர:-அக்நி, அதிதி: -அதிதியாயிருக்கிற, ப்³ராஹ்மண:-ப்ராமணனுய், க்³ருஹாந்-கிருஹத்தைக்குறித்து, ப்ரவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிருன், தஸ்ய-அந்த அக்நிக்கி, ஏதாம்-இந்தசாந்தியை, குர்வந்தி - செய்கிருர்கள், வைவஸ்வத-ஓ யமதர்மராஜனே, உத³கம்-ஜலத்தை, ஹர-கொண்டுவா.

ஸ०-ஹா.—பிதாவினால், யமன் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், மூன்றுராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் அவ்விடத்தில் வசித்தார். பிறகு யமனுடைய பாரியையானவள், யமனைக்குறித்துச் சொன்னவார்த்தை, அக்நியே பிராமணவேஷமெடுத்துக்கொண்டு அப்யாகதராய் பிராமணனுடைய கிரகத்திற்கு பிரவேசிக்கிறார். அவருக்கு கிருகஸ்தர்கள் பாத்யம்முதலான சாந்தியைச்செய்கிறார்கள்.

ரா-ஹா.—ஸத்யவந்தரான பிதாவினால், யமனுடைய வீட்டைக்குறித்தனுப்பப்பட்ட நசிகேதஸ்ஸானவர், அவ்விடத்தில் அன்னமாகாரமில்லாமல் மூன்றிராத்திரி வசித்தார். அப்படிக்கிவசித்த நசிகேதஸ்ஸை வாசல்காப்போர்பார்த்து ம்ருத்யுவைக்குறித்துச் சொன்னது. அக்கியானவன் பிராமணரூபியான அதிதியாய் நம்முடைய கிரகத்தைக்குறித்துவந்தார், அவருக்கு சாந்திரூபமான பாத்தியம் முதலானவைகளை செய்கிறார்கள் ஆகையால்ஹெ.மிருத்யுவே நீங்களும் சாந்தியின்பொருட்டு ஜலம் கொடுங்கள்.

அ. ஆஶாப்ரதீக்ஷே ஸங்க³தꣳ ஸூந்ருதாம் சேஷ்டாபூர்தே புத்ரபஶூꣳஶ்ச ஸர்வாந் । ஏதத்³வ்ருங்க்தே புருஷஸ்யால்பமேத⁴ஸோ யஸ்யாநஶ்நந்வஸதி ப்³ராஹ்மணோ க்³ருஹே ॥

౮. ఆశాప్రతీక్షే సంగతꣳ సూనృతాంచేష్టాపూర్తే పుత్రపశూꣳశ్చ సర్వాన్ ।
ఏతద్వృంక్తే పురుషస్యాల్పమేధసో యస్యానశ్నన్వసతి బ్రాహ్మణో గృహే ॥

(ப-ம்) யஸ்ய-எந்த, அல்பமேத⁴ஸ:-ஜ்ஞானமில்லாத, புருஷஸ்ய-புருஷனுடைய, க்³ருஹே-வீட்டில், ப்³ராஹ்மண:-பிராமணன், அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், வஸதி-வசிக்கிறானோ, தஸ்ய-அந்தபுருஷனுடைய, ஏதத்-இந்தபுசியாமலிருக்கையானது, ஆஶாப்ரதீக்ஷே - காமசங்கல்பங்களையும், ஸங்க³தம் - சத்சங்கதிபலத்தையும், ஸூந்ருதாம் - ஸத்யப்ரியமானவார்த்தையையும், இஷ்டாபூர்தே-யாகதடாகாதிகளையும், ஸர்வாந்-சமஸ்தமான, புத்ரபஶூந்-புத்திரபசுக்களையும், வ்ருங்க்தே - நாசம்பண்ணுகிறது.

ஸ०-ஹா.—எந்த புத்தியில்லாத மனிதனுடைய கிருகத்தில் ப்ராம்மண ரூபியான அதிதியானவன் புஜிக்காமல் திரும்பி வருகிறானோ அந்த வீட்டுக்காரனுடைய புத்திரமித்திரகளத்திராதிகளையும் பசுதனகனகவஸ்துக்களை எல்லாம் நாசம் செய்துவிடுகிறதந்தபாபம் என்று இந்தமந்திரத்தின் தாத்பர்யம்.

ரா-ஹா.—அல்புத்தியுள்ள எந்த மனிதனுடையவீட்டில் ப்ராமணன் புஜிக்காமல்வசிக்கிறானோ அவனுடைய ஆசையையும்-இச்சையையும்-நல்லோர்களுடையசகவாசத்தினாலுண்டான பலத்தையும், சத்யப்ரியமானவார்த்தையையும் யாகதடாகாதிகளையும் புத்திரபசுக்களையும் அந்தபாபமானது நாசப்செய்துவிடுகிறது.

௯. திஸ்ரோ ராத்ரீர்யத³வாத்ஸீர்க்³ருஹே மே(அ)நஶ்நந்ப்³ரஹ்மந்நதிதி²ர்நமஸ்ய: । நமஸ்தே(அ)ஸ்து ப்³ரஹ்மந்ஸ்வஸ்தி மே(அ)ஸ்து தஸ்மாத்ப்ரதி த்ரீந்வராந்வ்ருணீஷ்வ ॥

౯. తిస్రోరాత్రీర్యదవాత్సీర్గృహే మేఽనశ్నన్బ్రహ్మన్నతిథిర్నమస్యః ।
నమస్తేఽస్తు బ్రహ్మన్స్వస్తి మేఽస్తు తస్మాత్ప్రతి త్రీన్వరాన్వృణీష్వ ॥

(ப-ம்) யத்-எந்தகாரணத்தினால், மே-என்னுடைய, க்³ருஹே-வீட்டில், திஸ்ர:-மூன்று, ராத்ரீ:-ராத்திரிகளை, அநஶ்நந்-புஜிக்காமல், அவாத்ஸீ:-

வஸித்தீர், ஹே ப்ரஹ்மந்-ஓய்ப்பிரம்மஸ்வரூபியானநசிகேதா, அதிதி:-அதிதியானவன், நமஸ்ய:-நமஸ்கரிக்கத்தக்கினவன். தஸ்மாத்-ஆகையால், தே-உனக்கு, நம:-நமஸ்காரம், அஸ்து-ஆகக்கடவது, ஹே ப்ரஹ்மந்-ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, ஸ்வஸ்தி-க்ஷேமமானது, மே-எனக்கு, அஸ்து-ஆகக்கடவது, தஸ்மாத்-அந்தகாரணத்தினுல், த்ரா:ப்ரதி-அந்தராத்திரிகளைக்குறித்து, த்ரீந்வராந்-மூன்றுவரங்களை, வ்ருணீஷ்வ-வாங்கிகொள்,

ஸ௦-ஹா.—யமனுனவன் பாரியைமுதலான பரிஜனங்களாலே சொல்லப்பட்டு தெரிந்துக்கொண்டு ஓய் நசிகேதா உமக்கு நமஸ்காரம் நீர் அவச்யமாய் பூஜிக்கத்தக்கவர் என்னுடைய வீட்டிற்குவந்துமூன்றிராத்திரிகள் ஆகாரமில்லாமல் இருந்தபடியால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று. ஆகையால் நீர் வஸித்த மூன்றிராத்திரிகளுக்கு மூன்றுவரங்கள் என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தான்.

ரா-ஹா.—ஓய் பிராம்மணரே நீர் மூன்றிராத்திரிகள், அன்னமாகாரமில்லாமல், யெந்தகாரனத்தால், என்னுடைய கிரகத்தில் வசித்தீரோ அந்தகாரணத்தால் எனக்கு அசுபமானது உண்டாயிற்று என்னென்று கேட்டால் ஸர்விதத்திலும் பூஜிக்கத்தக்கின உமக்கு நமஸ்காரமாகக்கடவது. ஓய்பிராமணரே எனக்கு மங்களமுண்டாகவேண்டுவதற்கு, என்னிடத்தில், மூன்றுவரங்கள் க்ரஹிக்கவேணுமென்று யமன் பிரார்த்தித்தான்.

௧௦. சாந்தஸங்கல்ப: ஸுமநா யதா ஸ்யாத் வீதமந்யுர் கௌதமோ
மாபி ம்ருத்யோ। த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம் மாபிவதேத் ப்ரதீத ஏதத் த்ரயாணாம்
ப்ரதமம் வரம் வ்ருணே ॥

౧౦. శాంతసంకల్పస్సుమనా యథా స్యాద్వీతమన్యుర్గౌతమో మాభిమృత్యో ।
త్వత్ప్రసృష్టం మాభివదేత్ ప్రతీత ఏతత్త్రయాణాం ప్రథమం వరం వృణే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓய்யமனே, கௌதம:-கௌதமரானவர், மா அபி-என்னைக்குறித்து, சாந்தஸங்கல்ப:-சாந்தமானசங்கல்பத்தையுடையவருய், ஸுமநா: - நல்லமநஸ்ஸை உடையவராய், வீதமந்யு: - கோபமில்லாதவருய், யதா-எந்தப்பிரகாரம், ஸ்யாத்-ஆவரோ, யதா த்வத்ப்ரஸ்ருஷ்டம்-உன்னால் விடப்பட்ட, மா-என்னைக்குறித்து, ப்ரதீத:-நம்பிக்கையுள்ளவரால் அபிவதேத், ஆசீர்வசனம் சொல்லுவரோ, ஏதத்-இந்தவரத்தை த்ரயாணாம்-மூன்றுவரங்களுக்குள், ப்ரதமம்-முதல்வரமாக, வ்ருணே - வரிக்கிறேன்.

ஸ௦-ஹா. ஓய் யமனே சாந்தசங்கல்பமுடையவராயும், நல்லமனதையுடையவராயும், கோபமில்லாதவராயுமிருக்கிற கௌதமரானவர்-என்னைக்குறித்து கோபமில்லாமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டுவது, உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட மூன்றுவரங்களுக்குள் முதல்வரத்தின் பலனென்று நசிகேதஸ்ஸு சொன்னர். (கௌதமரென்றால் வாஜச்ரவஸருக்கும் பெயருண்டு)

ரா-ஹா.—இந்தபத்தாவது வாக்கியத்திற்கு சங்கரபாஷியத்தின் கருத்தும், இராமாநுஜபாஷியத்தின் கருத்தும், ஒரேவிதமாகையால் இவ்விடத்திலிராமாநுஜபாஷ்யம் எழுதவில்லை.

௧௧. 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤 𑌔𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌿𑌰𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 । 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾𑌵𑍀𑌤𑌮𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌦𑌦𑍃𑌶𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥

౧౧. యథాపురస్తాద్భవితాప్రతీతఔద్దాలకిరారుణిర్మత్ప్రసృష్టః ।
సుఖగ్ంరాత్రీశ్శయితావీతమన్యుః త్వాందదృశివాన్మృత్యుముఖాత్ప్రముక్తమ్ ॥

(ப்-ம்) 𑌔𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌿𑌃-ஔத்தாலகியென்று பெயரையுடைய, 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃-அருணன் பிள்ளையான வாஜசரவஸ், 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃-என்னாலனுமதிபண்ணப்பட்டவராய்க்கொண்டு, 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍-முன்னால், 𑌯𑌥𑌾-எந்தபிரகாரமோ, 𑌤𑌥𑌾-அந்தபிரகாரம், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌃-நம்பிக்கையுடையவராய், 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾-ஆகப்போகிறார், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍-மிருத்யுவினிடத்திலிருந்து, 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍-விடுபட்ட, 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍-உன்னை, 𑌦𑌦𑍃𑌶𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍-பார்த்தவராய், 𑌤𑌦𑌾-அப்போதே, 𑌵𑍀𑌤𑌮𑌨𑍍𑌯𑌃-கோபமில்லாதவராய், 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍-ஆய்விடுவர், 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌃-இராத்திரிகளில், 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍-ஸுகமாய், 𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾-உறங்கப்போகிறார்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—நசிகேஸ்ஸைக் குறித்து யமன் சொல்லுகுறன். உன்னுடைய பிதாவாகிய வாஜச்ரவஸராணவர் உன்விஷயத்தில் முன்னால் எந்தபிரகாரம் ப்ரீதியுள்ளவராயிருந்தாரோ அந்தப்ரகாரமே சுகமாய்கோபமில்லாதவராய்வரப்போகிற விராத்திரிகளில் தூங்கப்போகிறார் ம்ருத்யுவினால் விடப்பட்ட உன்னை உன்பிதாவானவர் அதிகவிச்வாஸத்தோடு பார்க்கபோகிறார்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—இங்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்கும், சங்கரபாஷ்யத்திற்கும்வ்யத்யாஸமில்லை ஏகாபிப்ராயம்.

௧௨. 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌲𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌭𑌯𑌂𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌜𑌰𑌯𑌾𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑌿 । 𑌉𑌭𑍇𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌤𑌿𑌗𑍋𑌮𑍋𑌦𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥

౧౨. స్వర్గేలోకేనభయంకించనాస్తినతత్రత్వంనజరయాబిభేతి ।
ఉభేతీర్త్వాఽశనాయాపిపాసేశోకాతిగోమోదతేస్వర్గలోకే ॥

(ப்-ம்.) 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌲𑍋𑌕𑍇-சுவர்க்கலோகத்தில், 𑌭𑌯𑌮𑍍 - ரோகம்முதலான பயமானது, 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨-கொஞ்சமும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-கிடையாது, 𑌤𑌤𑍍𑌰-அந்தலோகத்தில், 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌨-இல்லை, 𑌤𑌤𑍍𑌰-அந்தலோகத்தில், 𑌜𑌰𑌯𑌾 - கிழத்தனத்தினால், 𑌨𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑌿-பயப்படவேண்டாம், 𑌕𑌿𑌂𑌚-மேலும், 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑍇-சுவர்க்கத்தில், 𑌉𑌭𑍇-இரண்டான, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 - பசிதாகங்களை, 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾-அதிக்கிரமித்து, 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌤𑌿𑌗𑌃 - மனோதுக்கத்தினால் விடப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, 𑌮𑍋𑌦𑌤𑍇-ஸந்தோஷிக்கிறான்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—ஓய் யமனே சுவர்க்கலோகத்தில் நீரில்லாமல் இருக்கிறீர். அந்த லோகத்தில் வசிப்பவர் ஜராமரணமில்லாமல் நித்தியானந்த்தை யனுபவிக்கிறார்கள்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—நசிகேதாவானவ ரிரண்டுவாக்கியங்களாலிரண்டாம் வரத்தை பிரார்த்திக்கிறார். ஓய் யமனேபுநர்ஜநநம்ரணமில்லாததாயும் ஸர்வசுகத்தையும்தருவதாயும் நித்தியசூரிகளுக்கிருப்பிடமுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வசிக்கிறமுமுக்ஷுக்

களுக்கு ஸம்சாரபயமானது ஒருபோதிலும் கிடையாது. நீயும் அந்த வைகுண்டத்தி லிருக்குமவர்களை வஞ்சிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவன் அவ்விடத்தில் வசிப்பவர் பால்ய வார்த்தகம்முதலான அவஸ்தைகளால் ஒருபொழுதும் பயப்படமாட்டார். பசிதாகம் துக்கம்முதலானசாரீரோபத்திரவங்களைக்கடந்து, துக்கமில்லாதவனாய்நிரதிசயபோக்கியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யானந்தத்தை யனுபவிக்கிறான்.

௧௩. 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌗𑍍𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌣𑍇 𑌵𑌰𑍇𑌣 ॥

౧౩. స త్వమగ్నిగ్ం స్వర్గ్యమధ్యేషి మృత్యో ప్రబ్రూహి తగ్ం శ్రద్ధధానాయ మహ్యం ।
స్వర్గలోకా అమృతత్వం భజంత ఏతద్ద్వితీయేన వృణే వరేణ ॥

(ப-ம்.) 𑌹𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋-ஓய்யமனே, 𑌸𑌃-அப்படி பிரசித்தனான, 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-நீ, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 - சுவர்க்கலோகப்பிராப்திக்கி சாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍 - அக்கினியை, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑌿-அறிகிறாய்; 𑌤𑌮𑍍-அந்த அக்கினியை, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯 - சிரத்தைபண்ணுகிற, 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍-எனக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 - சொல்லும், 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - சுவர்க்கத்தில் வசிக்கிற ஜனங்கள், 𑌯𑍇𑌨-எந்த அக்கியால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-தேவதயாயிருக்குகயை, 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைகிறார்களோ, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 - இரண்டாவதான, 𑌵𑌰𑍇𑌣-வரத்தினால், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த அக்கினியை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு, 𑌵𑍃𑌣𑍇-வரிக்கிறேன், அதாவது விரும்புகிறேன்.

ரு௦-ஹா.—சுவர்கத்தையடைந்தவர்கள் தேவரூபத்தையடைந்து துக்கமில்லாமல் சுகத்தையடைந்து சந்தோஷிக்கிறார்கள். ஓய் ம்ருத்யுவே அந்த சுவர்கலோகத்தை யடைவதற்குக் காரணமான அக்கினிவித்யையைத் தெரிந்துகொண்டநீர் அந்த வித்தயையுபதேசிக்க வேண்டுமென்று நசிகேதர்கொன்னார்.

ரா-ஹா.—ஓய் யமனே இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்டபிரம்மதத்துவங்களை யறிந்த நீர் நிரதிசயசுகமான மோக்ஷத்துக்குக்காரணபூதமான அக்நிவித்யையறிவீர். ஓய் மஹாநுபாவனே அந்த வித்யையில் அதிக சிரத்தையுள்ள எனக்கு அந்த கிரமத்தை சொல்லும். அந்த பரமபதத்தில் வசிப்பவர்கள் ஜராமரணமில்லாத உருவத்தையடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறார்களன்றோ இந்த இரண்டாவது வரத்தை விரும்புகிறேன்.

௧௪. 𑌪𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌥𑍋 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

౧౪. ప్ర తే బ్రవీమి తదు మే నిబోధ స్వర్గ్యమగ్నిం నచికేతః ప్రజానన్ ।
అనంతలోకాప్తిమథో ప్రతిష్ఠాం విద్ధి త్వమేతం నిహితం గుహాయాం ॥

(ப-ம்.) 𑌹𑍇 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 - ஓம் நசிகேதஸ்ஸே, 𑌤𑍇 - உனக்கு, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 - ஸ்வர்க்கஸாதனமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍 - அக்நியை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍-தெரிந்துக் கொண்டநான், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿-சொல்லுகிறேன், 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌤𑌤𑍍-அந்தவாக்கியத்தை, 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 - ஒரேமனதையுடையவனாய் இருந்துக்கொ

ண்டு அறிந்துக்கொள், த்வம்-நீ. அநந்தலோகாப்திம் - அந்தலோகப் பிராப்திசாதனமாய், அதோ - மேலும், ப்ரதிஷ்டாம் - ஸ்திதிஹேதுவாய், குஹாயாம்-ஜ்ஞாநிகளுடைய புத்தியாகிற குஹையில், நிஹிதம் - இருப்பதாயிருக்கிற, ஏனம்-இந்த அக்நியை, வித்தி-இப்படி தெரிந்துக்கொள்.

ஸம-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸ்ஸே நான் சொல்லும்வாக்கியத்தை நன்றாய்க்கொள் சுவர்க்கபலத்தைத்தருவதான அக்நிவித்யையானது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லாத ஜ்ஞாநிகளுடைய மனதிலிருப்பதாய் தெரிந்துக்கொண்டால் பிற்பாடு புநர்ஜன்மமில்லாத ஸ்திதியை அடைவாய்.

ரா-ஹா.—விசேஷமாய் விரும்பின உமக்கு அந்தவித்யையை விசேஷமாய் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓய் நசிகேதரே நீர் சுகத்தைத்தருவான தேஜோரூபமான பரப்ரம்மத்தை அடைந்து பிற்பாடு அபுனராவ்ருத்தியை யடையலாகும். மனதினலறியத் தக்கதான லோகத்தைத்தருவதாய் ஜ்ஞாநிகள் மனதாகிற குகையில் வஸிக்கிறதாய் இந்தவித்யையைத் தெரிந்துக்கொள்ளும்.

௧௫. லொகாதிமக்நிம் தமுவாச தஸ்மை யா இஷ்டகா யாவதீர்வா யதா வா। ஸ சாபி தத்ப்ரத்யவதத்யதோக்தமதாஸ்ய ம்ருத்யு: புநரேவாஹ துஷ்ட:॥

౧౫. లోకాదిమగ్నిం తమువాచ తస్మై యా ఇష్టకా యావతీర్వా యథా వా ।

సచాపి తత్ప్రత్యవదద్యథోక్తమథాస్య మృత్యుః పునరేవాహ తుష్టః॥

(ப·ம்.) ம்ருத்யு: - யமனானவன், லொகாதிம்- உலகங்களுக்கெல்லாம் முதலான, தம் - அந்த, அக்நிம் - அக்நியை, தஸ்மை - அந்தநசிகேஸ்ஸையும் பொருட்டு, உவாச - சொன்னான், இஷ்டகா - செங்கல்கள், யா: - எவைகளோ, யதாவா - எந்த ப்ராகாரங்களோ, யாவதீ: - எவ்வளவுகணக்குள்ளவைகளோ, தா:-அவைகளையும், உவாச - சொன்னான். ஸ:- அந்தநசிகேதஸ்ஸானவர், யதோக்தம் - யமன்சொன்னபடிக்கி, தத்-அந்த விஷயங்களை, ப்ரத்யவதத் - மறுபடியும் சொன்னார், அத - பிற்பாடு, ம்ருத்யு: - யமனானவன், அஸ்ய-இந்தநசிகேதஸ்ஸின்விஷயத்தில், துஷ்ட:- சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு. புநரேவ-மறுபடியும், ஆஹ-சொன்னான்.

ஸம-ஹா.—யமனாலே சொல்லப்பட்ட அக்நியையும் அந்த அக்நிக்கிரமங்களையும், யமனால் சொல்லப்பட்டதுபோல் நசிகேதஸ்ஸானவன் மறுபடியும் சொன்னான். அப்பொழுது யமனானவன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து, நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து மறுபடியும் சொன்னனென்று கருத்து.

ரா-ஹா,—உலகங்களுக்கெல்லா மாதிகாரணமாயும் உபாஸனையினால் மோக்ஷத்தைத் தருவதுமான அக்நியை நசிகேதஸ்ஸையும் பொருட்டுச் சொன்னான் யமன், அந்த அக்நிக்கனியின் எந்தலக்ஷணமுள்ள எவ்வளவு கணக்குள்ள செங்கல் முதலான கிரமங்களை கேட்டாரோ; அந்தப்பிரகாரம் யமனையும் பொருட்டுச்சொன்ன நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சந்தோஷப்பட்டு மருபடியும் நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கசு. 𑌤𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌰𑌂𑌤𑌵𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿𑌭𑍂𑌯𑌃
𑌤𑌵𑍈𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌚𑍇𑌮𑌾𑌮𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 ॥

౧౬. తమబ్రవీత్ప్రీయమాణో మహాత్మా వరంతవేహాద్యదదామిభూయః ।
తవైవనామ్నాభవితాయమగ్నిః సృఙ్కాంచేమామనేకరూపాంగృహాణ॥

(ப் - ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃-ஸந்தோஷசித்தரான - 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 - நிர்மலரா யிருக்கிற யமனுனவர்-𑌤𑌂 - அந்தநசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து - 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 - சொன்னார், 𑌤𑌵 - உனக்கு, 𑌇𑌹 - இவ்விடத்தில், 𑌅𑌦𑍍𑌯 - இப்பொழுது 𑌭𑍂𑌯𑌃 - மறுபடியும், 𑌵𑌰𑌂 - வரத்தை, 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 - கொடுக்கிறேன், (𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌃 - என்றால் சொல்லப்பட்ட) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானது, 𑌤𑌵 - உன், னுடைய, 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌵 - பேரால், (நசிகேதஸ்ஸென்றும்பெயருடையதாய்) 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 - இருக்கப்போகிறது, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 - விசித்திரமான, 𑌇𑌮𑌾𑌂 - இந்த, 𑌸𑍃𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌚 - இரத்தினமாலையை, 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 - கிரகித்துக்கொள்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதா உங்கள் விஷயத்தில் அதிகமாம் சந்தோஷ சித்த னாய் உமக்கு மறுபடியும் வரம் கொடுக்கிறேன். இப்பொழு என்றால் சொல்லப்பட் ட அக்கினிக்கு நசிகேதஸ்ஸென்று பெயருண்டாகப் போகிறது. விசித்திரமான இந்த இரத்தினமாலயை வாங்கிக்கொள்ளும்.

ரா-ஹா.—தெளிவான புத்தியையுடைய யமனுனவர், ஸந்தோஷயுக்த சித்த ராய் அந்த நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்துச் சொல்லுகின்றார். ஓய் நசிகேதஸ்ஸே உமக்கு மறுபடியும் நாலாவது வரத்தைக்கொடுக்கிறேன். என்றால் சொல்லப்பட்டமோக்ஷ த்தைத் தருவதான அக்கியானது நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரை யடையப்போகிறது. இந்த விரத்தினமயமான மாலையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று யமன் சொன்னான்.

கஎ. 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌧𑌿𑌂𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌜𑍍𑌞𑌂𑌦𑍇𑌵𑌮𑍀𑌡𑍍𑌯𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌚𑌾𑌯𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿॥

౧౭. త్రిణాచికేతస్త్రిభిరేత్యసన్ధిం త్రికర్మకృత్తరతిజన్మమృత్యూ ।
బ్రహ్మజజ్ఞందేవమీడ్యం విదిత్వానిచాయ్యేమాం శాంతిమత్యంతమేతి॥

(ப்-ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃 - த்ருணசிகேதனுனவர், (நசிகேதாக்நியை மூன்றுவர்த்தி அநுஷ்டித்தவர்) 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃-மாதா, பிதா, ஆசாரியன், இவர்களா ல், 𑌸𑌂𑌧𑌿𑌂-ஸந்தானத்தை, 𑌏𑌤𑍍𑌯-அடைந்து, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍-யாகம் அத் யயனம், தானம், இம்மூன்றையும் செய்பவர், 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍂 - ஜனனமரணங் களை, 𑌤𑌰𑌤𑌿 - தாண்டுகிறார், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌜𑍍𑌞𑌂 - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் பிறந்த எல்லாவற்றையு முணர்ந்த, 𑌈𑌡𑍍𑌯𑌂-ஸ்துதிக்கத்தக்கின, 𑌦𑍇𑌵𑌂 - ஸ்வயம் ப்ரகாசமானதேவனை, 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 - அறிந்துக்கொண்டு, 𑌨𑌿𑌚𑌾𑌯𑍍𑌯 - பார்த்து, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 - மிகவும், 𑌇𑌮𑌾𑌂 - இந்தபுத்தியினுலடையத்தக்கின, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 - உபரதியை, 𑌏𑌤𑌿 - அடைகிறான்.

ஸ௦-ஹா.—நசிகேதாக்நியில் மூன்றுதரம் ஹோமம் செய்தவனுக்கு நருணாசிகேதரென்று பெயர். அவனும், மாதா பிதா ஆசாரியன் இம்மூன்றுக்கும் கைங்கரியம் செய்து அவர்கள் சொல்லுக்கிணங்கி, யாகம் அத்யயநம், தானம் இவைகளைச் செய்பவனும் ஸ்வயம் பிரகாசனான தேவனைத் தெரிந்து கொண்டு விராட்பதத்தை யடைகிறான்.

ரா-ஹா.—மூன்றுவர்தி நாசிகேதாக்நியை யடைந்தபடியால் த்ரிணாசிகேதரென்கிற பெயரையடைந்தவன், யாகம் அத்யயனம் தான மென்கிற மூன்று காரியங்களைச் செய்து, அல்லது பாகயக்ஞம் ஹவிர்யக்ஞம் ஸோமயக்ஞம், இம்மூன்று மநுஷ்டித்து ஜீவாத்மாபரமாத்மாவின் சம்பந்தத்தை யடைந்து, அல்லது அறிந்து ஜனனமரணங்களைத் தாண்டுகிறான். உபாஸகஸ்வரூபத்தை அறிந்து ஸ்வப்ரகாசனும் துதிக்கத்தக்கவனுமான பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்து, இந்த ஜனனமரணம் தருவதான ஸம்ஸார சாகரத்தை நிவ்ருத்திபண்ணத்தக்கின சாந்தியையடைகிறானென்று யமன் சொன்னான்.

௧௮. த்ரிணாசிகேதஸ்த்ரயமேதத்விதித்வா ய ஏவம் வித்வாꣳஶ்சிநுதே நாசிகேதம் ।
ஸ ம்ருத்யுபாஶாந் புரத: ப்ரணோத்ய ஶோகாதிகோ மோததே ஸ்வர்கலோகே ॥

౧౮. త్రిణాచికేతస్త్రయమేతద్విదిత్వా య ఏవం విద్వాంశ్చినుతే నాచికేతమ్ ।
స మృత్యుపాశాన్ పురతః ప్రణోద్య శోకాతిగో మోదతే స్వర్గలోకే ॥

(ப-ம்.) த்ரிணாசிகேத: - கீழ்ச்சொல்லியபடி த்ருணாசிகேத னென்று பெயரையடைந்தவன், ஏதத் - இந்த, த்ரயம் - மூன்றையும், (அதாவது யாகம் அத்யயனம் தானம்) விதித்வா - தெரிந்துக்கொண்டு, ஏவம் வித்வாந் - இந்தப்படிக்கி உபாஸிக்கிற, ய: - எவன், நாசிகேதம் அக்நிம் - நசிகேதாக்நியை, சிநுதே - சயனம்பண்ணுகிறானோ, ஸ: - அவன், ம்ருத்யுபாஶாந் - ஸம்ஸாரபாசங்களை, புரத: - மரணத்திற்குமுன்னே ப்ரணோத்ய - விட்டு, ஶோகாதிக: - துக்கத்தையதிக்ரமித்தவனாய், ஸ்வர்கலோகே - சுவர்கலோகத்தில், மோததே - ஸந்தோஷிக்கிறான்.

ஸ௦-ஹா.—எவன் நசிகேதாக்கினியை செவ்வையாய் தெரிந்துக்கொண்டு யாகத்தைசெய்கிறானோ அவன் அதர்மமாகிற ம்ருத்யுபாசத்தில் நின்றுவிடுபட்டுசுவர்க்கலோகத்தில் நித்தியாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ரா-ஹா.—இப்போது அக்நிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கும்பலனைச் சொல்லுகிறது. மூன்றுவரவதி நசிகேதாக்கினியை யனுஷ்டித்து மூன்றுதற்மங்களைத் தெரிந்துக்கொண்டு எவன் முன்சொன்ன அக்னிரூபமான பரமாத்துமாவை யுபாசிக்கிறானோ, அவன் ராகத்வேஷாதிசம்பந்தங்களை, சரீரம் இப்பூமியில் விழுவதற்கு முன்னமே தூரத்தில்தள்ளி சோகத்திற்குக் காரணபூதமான ஸ்வர்கத்தைக்கடந்து நிரதிசய ஸுகபூதமான பரமபதத்தில் சந்தோஷிக்கிறான்.

௧௮. யோ வாப்யேதாம் ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதாம் சிதிம் விதித்வா சிநுதே நாசிகேதம் । ஸ ஏவ பூத்வா ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூத: கரோதி தத்யேந புநர்ந ஜாயதே ॥

౧౮. యో వా ఏతాం బ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతాం చితిం విదిత్వా చినుతే నాచికేతమ్ |
స ఏవ భూత్వా బ్రహ్మజజ్ఞాత్మభూతః కరోతి తద్యేన పునర్న జాయతే ||

(ப-ம்.) யஃ - எவன், ஏதாம் - இந்த, சிதிம் - சயநத்தை, ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதாம் - ப்ரம்மாத்மகமாகிய தன்ஸ்வரூபமாக, விதித்வா - அநுஸந்தாநம்செய்துக்கொண்டு, நாசிகேதம் - நாசிகேதாக்நியை, சிநுதே - சயனம்பண்ணுகிறானோ, ஸஃ - அவன், ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாத்மபூதஃ - ப்ரம்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநபரனாய், பூத்வா - ஆகி, யேந - எந்த உபாஸநத்தால், புநஃ - மறுபடியும், ந ஜாயதே - பிறக்கமாட்டானோ, தத் - அந்த உபாஸநத்தை, கரோதி - பண்ணுகிறான்.

ரா-ஸா.—எவன், ப்ரம்மத்துக்கு நாம் சரீரமாகையாலே ப்ரம்மம் நமக்கு ஆத்மாவென்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு நாசிகேதாக்நியில் சயநமென்கிற கர்மவிசேஷத்தை யநுஷ்டிக்கிறானோ; அவன் மறுபிறவியில்லாமல் நித்யமாயிருக்கிற பரமபதமென்கிற நித்யவிபூதியில் பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுவித்துக்கொண்டு வாழ்வான். இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியரும், இந்த மந்திரத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறார். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருக்கு வ்யாஸாசார்யரென்று மொருதிருநாமமுண்டு.

௧௯. ஏஷ தே(அ)க்நிர்நசிகேதஃ ஸ்வர்க்யோ யமவ்ருணீதா த்விதீயேந வரேண। ஏதமக்நிம் தவைவ ப்ரவக்ஷ்யந்தி ஜநாஸஸ்த்ருதீயம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ॥

౧౯. ఏష తే(అ)గ్నిర్నచికేతస్స్వర్గ్యో యమవృణీథా ద్వితీయేన వరేణ |
ఏతమగ్నిం తవైవ ప్రవక్ష్యంతి జనాసస్తృతీయం వరం నచికేతో వృణీష్వ ||

(ப-ம்.) ஹே நசிகேதஃ - ஓய் நசிகேதரே, த்விதீயேந - இரண்டாவதான, வரேண - வரத்தினால், யம் - எந்த அக்நியை, அவ்ருணீதாஃ - கேட்டாயோ, தே - உனக்கு, ஸ்வர்க்யஃ - சுவர்க்கப்ராப்தி சாதனமான, ஏஷஃ - இந்த, அக்நிஃ - அக்நியானது, உபதிஷ்டஃ - உபதேசிக்கப்பட்டது, ஜநாஸஃ - ஜனங்கள், ஏதம் - இந்த, அக்நிம் - அக்நியை, தவைவ - உனக்கே, ப்ரவக்ஷ்யந்தி - சொல்லப்போகிறார்கள், ஹே நசிகேதஃ - ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, த்ருதீயம் - மூன்றாவதான, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ - கேட்டுக்கொள்.

சம்-ஸா.—ஓய் நசிகேதஸ்ஸே இரண்டாவது வரத்தாலே விரும்பின அக்நியை, அக்நி இன்னதென்று சொல்வதற்கு முன் ஜநங்கள் உலகத்தில் உன்பெயரோடு கூட்டி சொல்லப்போகிறார்கள். நீ கேட்ட அக்நியை எனக்குச் சொல்லி விட்டேன். நீ மூன்றாவது வரத்தைக்கேள்.

ரா-ஸா.—ஓய் நசிகேதனே இரண்டாவது வரத்தாலெ எந்த வரத்தைகேட்டாயோ; அந்த வரத்தில் சொல்லப்பட்ட அக்னிரூபமான ப்ரம்மத்தை உலகத்தில் நாசிகேதாக்நி என்று சொல்லப்போகிறார்கள். ஆகையால் மூன்றாவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். அப்படிக்கிக்கேளாவிட்டால் நான் பாபியாய் விடுகிறேன் என்று யமன் சொன்னான்.

௨௦. யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே। ஏதத்வித்யாமநுஶிஷ்டஸ்த்வயாஹம் வராணாமேஷ வரஸ்த்ருதீய:॥

౨౦. యేయం ప్రేతే విచికిత్సా మనుష్యే అస్తీత్యేకే నాయమస్తీతి చైకే ।
ఏతద్విద్యామనుశిష్టస్త్వయాహం వరాణామేష వరస్తృతీయః ॥

(ப-ம்.) ப்ரேதே - மரணத்தையடைந்த, மநுஷ்யே - மனிதனிடத்தில், ஏகே - சிலபேர்கள், அயம் - இந்த ஆத்மாவானது, அஸ்தி - இருக்கிறதென்றும், ஏகே- சிலரும், நாஸ்தி-இல்லை என்றும், ஏகே-சிலரும்சொல்லுகிறார்கள், இயம்-இந்த, விசிகித்ஸா - சந்தேகமானது, யா - எதுவோ, த்வயா-உன்னால், அநுஶிஷ்ட: - தெரியப்படுத்தப்பட்டவனாய், ஏதத்வித்யாம் - இத்தையறிந்துக்கொள்வேன், அஹம் நான், வராணாம் -வரங்களுக்குள், ஏஷ:-இது, த்ருதீய: - மூன்றாவது, வர: - வரமாய், பவதி- ஆகிறது.

ஸா-ஹா.—ஓ யமனே மரணத்தையடைந்த பிற்பாடு, இந்த ஆத்மா இருக்கிறதா இல்லையாவென்று தெரிந்துக்கொள்வதற்கு விரும்புகிறேன். இந்த சந்தேகத்தையபோக்கும். இதுதான் மூன்றாவது வரமென்று நசிகேதன் சொன்னான்.

ரா-ஹா.—மனிதனானவன், சர்வஸம்பந்தமற்றனாய் மரணத்தை யடைந்த பிற்பாடு சிதசிதீசுவரதத்துவ திரயசத்தியவாதிகள் சேதாத்துமாவுக்கு பகவத்ஸமான மானரூபமானது உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்யர்கள் இல்லையென்கிறார்கள். ஆசாரியனுடைய உம்மால்நான் ப்ரம்மவித்தியாங்க பூதமான அக்நிவித்யையை உபதேசிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் இந்தஸந்தேகத்தையும் நீரேநீக்கும் இதுமூன்றுவரங்களுக்குள் மூன்றாவது வரமாகக்கடவது.

௨௧. தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் புரா நஹி ஸுவிஜ்ஞேயமணுரேஷ தர்ம:। அந்யம் வரம் நசிகேதோ வ்ருணீஷ்வ மாமோபரோத்ஸீரதி மா ஸ்ருஜைநம்॥

౨౧. దేవైరత్రాపి విచికిత్సితం పురా నహి సువిజ్ఞేయమణురేష ధర్మః ।
అన్యం వరం నచికేతో వృణీష్వ మా మోపరోత్సీరతి మా సృజైనమ్ ॥

(ப-ம்.) அத்ர -இந்த ஆத்மவஸ்துவிஷயத்தில், தேவைரபி - தேவதைகளால், புரா - முன்னால், விசிகித்ஸிதம்-சந்தேகிக்கப்பட்டது, நஹி ஸுவிஜ்ஞேயம்-செவ்வையாயறியப்படவில்லை, ஏஷ: - இந்த, தர்ம: -தர்மமானது, அணு:-சூக்ஷ்மமானது, ஹே நசிகேத:-ஓய் நசிகேதரே, அந்யம்-வேறான, வரம்-வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ - கேள், மா-என்னை, மோபரோத்ஸீ:-நிர்பந்தம்செய்யாதே, மாம்-என்னைக்குறித்து, ஏநம்-இந்தவரத்தை, அதி ஸ்ருஜ - விடு.

ஸா-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே ஆத்மவிஷயமான இந்ததற்மமானது அதிசூக்ஷ்மமானது. இதுதேவர்களாலுமறியப்படாதது. ஆகையாலிந்தவரத்தைவிட்டுவேறே ஏதாவதுவரத்தைக் கேளுமென்று யமன்சொன்னான்.

ரா-ஹா.—இப்படி ஒருவராலும் நிவ்ருத்திசெய்யக்கூடாத வரத்தைக்கேட்ட நசிகேதனைக்குறித்து யமன் சொல்லுகிறான். முன்னால் ப்ரம்மா முதலான தேவர்க

ளாலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்ட இந்தபரமபுருஷார்த லக்ஷண தர்மமானது அதிக ஸூக்ஷ்மமானது, ஆகையால் ஓ் நசிகேதஸே இதல்லாமல் வேறெந்த வரத்தையா வது கேளும். என்னை நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டாம்.

உஉ. தேவைரத்ராபி விசிகித்ஸிதம் கில த்வம் ச ம்ருத்யோ யந்ந ஸுவிஜ்ஞேயமாத்த । வக்தா சாஸ்ய த்வாத்ருகந்யோ ந லப்யோ நாந்யோ வரஸ்துல்ய ஏதஸ்ய கச்சித் ॥

౨౨. దేవైరత్రాపి విచికిత్సితం కిల త్వం చ మృత్యో యన్న సువిజ్ఞేయమాత్థ ।
వక్తా చాస్య త్వాదృగన్యో న లభ్యో నాన్యో వరస్తుల్య ఏతస్య కశ్చిత్ ॥

(ப்-ம்.) தேவை: - தேவதைகளால், அத்ர அபி - இந்த ப்ரம்மவித்தியாவிஷயத்தில், விசிகித்ஸிதம் - சந்தேகிக்கப்பட்டதே, யத் - எந்தகாரணத்தால், ஹே ம்ருத்யோ - ஓ் யமனே, த்வம் - நீயும், ந ஸுவிஜ்ஞேயம் - சுலபமாயறியத்தகாததாய், ஆத்த - சொன்னயோ. அஸ்ய - இந்ததத்துவத்திற்கு, வக்தா - சொல்பவன், த்வாத்ருக் - நீயில்லாமல், அந்ய: - வேறொருவன், ந லப்ய: - அடையத்தக்கினவனில்லை, ஏதஸ்ய - இந்ததத்துவத்துக்கு, துல்ய: - ஸமானமான, அந்ய: - இதரமான, கச்சித் - ஒரு, வர: - வரமும் ந - இல்லை.

ஸ௦-ஹா.—ஓ் யமனே இந்த ப்ரம்மவிஷயமானது தேவதைகளாலும் சந்தேகிக்கத்தக்கின விஷயந்தான். இப்போது சொன்னதத்துவ விஷயத்திற்கு சந்தேகத்தை நிவ்ருத்திசெய்வதற்கு உங்களைவிட யாரொருவரிருக்கிறார்கள். இந்த, வரத்துக்கு,ஸமானமான வரமும் கிடையாது.

ரா-ஹா.—ஓம் யமனே பரமபுருஷார்த லக்ஷணமான ஆபத் தர்மமானவிது தேவதைகளாலும் அறியப்படுவது சந்தேகமந்தான். இந்த ஸம்சய நிவிருத்திக்கி உன்னைவிட வேறொருவருமில்லை. இந்தவரத்தைவிட வேறொருவரங்கிடையாது.

உ௩. ஶதாயுஷ: புத்ரபௌத்ராந் வ்ருணீஷ்வ பஹூந் பஶூந் ஹஸ்திஹிரண்யமஶ்வாந் । பூமேர்மஹதாயதநம் வ்ருணீஷ்வ ஸ்வயம் ச ஜீவ ஶரதோ யாவதிச்சஸி ॥

౨౩. శతాయుషః పుత్రపౌత్రాన్ వృణీష్వ బహూన్ పశూన్ హస్తిహిరణ్యమశ్వాన్ ।
భూమేర్మహదాయతనం వృణీష్వ స్వయం చ జీవ శరదో యావదిచ్ఛసి ॥

(ப்-ம்.) ஶதாயுஷ: நூறுஸம்வத்ஸரம் ஆயுஸ்சையுள்ளவர்களாய், புத்ரபௌத்ராந் - பிள்ளைபேரன் முதலானவர்களையும், பஹூந் - அனேகமான, பஶூந் - பசுக்களையும், ஹஸ்திஹிரண்யம் - யானை, பொன் முதலானதுகளையும், அஶ்வாந் - குதிரைகளையும், வ்ருணீஷ்வ - கேள், பூமே: - பூமியினுடைய, மஹத் - பெரிதான, ஆயதநம் - ஆசிரமத்தையும், வ்ருணீஷ்வ - கேள், யாவத் - எவ்வளவு, ஶரத: - ஸம்வச்சரங்களை, இச்சஸி - இச்சிக்கிறயோ, தாவத் - அவ்வளவுகாலம், ஜீவ - பிழைத் திரு

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே நீர் துர்லபமான ஆத்மதத்வம்விட்டு, இதரமான ஆயுச்சு புத்திரமித்திர தநகம் முதலானதுகளைக் கேளும்.

இந்த-(௨௩)பஞ்சாதிக்கு இராமானுஜபாஷியமும் சங்கரபாஷியமும் ஒரேமாதிரியாகையால் இங்கு இராமனுஜபாஷியமும் எழுதவில்லை.

௨௪. ஏதத்துல்யம் யதி மந்யஸே வரம் வ்ருணீஷ்வ வித்தம் சிரஜீவிகாஞ்ச।
மஹாபூமௌ நசிகேதஸ்த்வமேதி காமானாம் த்வா காமபாஜம் கரோமி॥

౨౪. ఏతత్తుల్యం యది మన్యసే వరం వృణీష్వ విత్తం చిరజీవికాం చ ।
మహాభూమౌ నచికేతస్త్వమేధి కామానాం త్వా కామభాజం కరోమి ॥

(ப்-ம்.) ஏதத்துல்யம்-இந்த பிரம்மவித்தைக்குச் சமானமானத்தை (அந்யம் - வேறேயெதாவது) மந்யஸே யதி - நினைப்பையேயானால் (தம் - அந்த) வரம்-வரத்தை, வ்ருணீஷ்வ -கேளும், கிஞ்ச-மறுபடியும், வித்தம் - பணத்தையும், சிரஜீவிகாஞ்ச - சிரஞ்சீவியா இருக்கையும், வ்ருணீஷ்வ - கேளும், ஹே நசிகேதஃ-ஓய்நசிகேதரே, த்வம்-நீர், மஹாபூமௌ-இந்தவிசாலமான பூமிக்கு, (ராஜா-இராஜாவாய், ஏதி - ஆகக்கடவீர், (ஸத்யவான் சத்தியவானான, அஹம்-நான்,) காமாநாம்-தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நடுவில், த்வா-உன்னை, காமபாஜம்-காமத்தை பாகித்துக்கொண்டவனாய், கரோமி - செய்கிறேன்.

ஸம்-ஹா,—ஓய் நசிகேதரே, வேண்டுமான தனத்தையும் ஒரு நாளும் மரணமில்லாதிருக்கும் தன்மையையும் கேட்கக்கடவாய், இந்த பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் ராஜாவாயாசக்கடயவாய். சத்தியவானாகிய நான் உன்னை தேவதைகளுக்குள் சிறந்தவனும் மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவனுயும் செய்கிறேன்.

ரா-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே, முன்சொன்ன அழியாமலிருக்கும்வரத்துக்கு, சமானமாய் வேறெந்வரத்தையாவது நினைப்பாயாகில் அதைக்கொள். நீ விசாலமான பூமண்டலத்தில் விருத்தியடைகிறாய், தேவதாகணங்களுக்குள் இஷ்டத்தையடைகிறவனாய்ச் செய்கிறேன்.

௨௫. யேயே காமா துர்லபா மர்த்யலோகே ஸர்வான் காமாꣲஶ்சந்தத꞉ ப்ரார்த்தயஸ்வ। இமா ராமாஸ்ஸரதாஸ்ஸதூர்யா நஹீத்ருஶா லம்பனீயா மனுஷ்யை꞉ ஆபிர்மத்ப்ரத்தாபி꞉ பரிசாரயஸ்வ நசிகேதோ மரணம் மானுப்ராக்ஷீ꞉॥

౨౫. యేయే కామాదుర్లభా మర్త్యలోకే సర్వాన్ కామాఁ శ్ఛన్దతః ప్రార్థయస్వ ఇమారామాస్సరథాస్సతూర్యా నహీదృశా లంభనీయామనుష్యైః ఆభిర్మత్ప్రత్తాభిః పరిచారయస్వనచికేతో మరణంమానుప్రాక్షీః॥

(ப்-ம்.) மர்த்யலோகே-மநுஷியலோகத்தில், யேயே-எந்தெந்த, காமாஃ-இஷ்டங்கள், துர்லபாஃ-கஷ்டமானவைகளோ, தான்ஸர்வான்-அந்த ஸமஸ்தமான, காமான்-இஷ்டங்களை, சந்தத꞉-உம்முடைய இஷ்டம்போல், ப்ரார்த்தயஸ்வ-கேளும், இமாஃ-இந்த, ராமாஃ-ஸ்திரீகள், ஸரதாஃ-இரதத்தோடு கூடிக்கொண்டவர்களாய், ஸதூர்யாஃ-தூரியவாத்தியத்தோடு கூடிக்கொ

ண்டவர்களாயுமிருக்கிற, ஸ தாஃ ராமாः-இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகள், மநுஷ்யைः-மனிதர்களாலே, லம்பநீயாஹி-அடையத்தக்காதவர்கள், ஹே நசிகேத: - ஓய் நசிகேதனே, மத்ப்ரத்தாபி: - என்னால் கொடுக்கப்பட்ட வேலைக்காரர்களால், த்வம்-தன்னை, பரிசாரயஸ்வ-காலலம்புதல்முதலான காரியங்களை செய்வித்துக்கொள்ளும், மரணம் - மரணத்தைக்குறித்து, மா நுப்ராக்ஷீ:-கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவேண்டாம்.

மப-ஹா.—நரலோகத்தி லடையத்தக்கின கஷ்டமான இஷ்டங்களையெல்லாம் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், உனக்கு வேண்டியபடி அடையக்கடவாய். மரணத்தைக்குறித்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்காதே.

ரா-ஹா.—மனிதலோகத்தில் அடையக்கூடாத வரங்களை எல்லாம் அடையக்கடவாய். என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்த்ரீகளால், ரதம் தூரியமென்றும் வாத்திய விசெஷமிதுகளை யெல்லாம் அடையக்கடவாய். இந்த ஸ்திரீகளைக்கொண்டு உனக்குவேண்டிய காலலம்முதல் முதலான காரியங்களை செய்வித்துக்கொள்ளக்கடவாய். ஆனால் முக்தனானபின் வரப்போகிற ஸமாசாரங்களை பார்க்கிறதற்குவலவ லனில்லை-

உசு. ஶ்வோபாவா மர்த்யஸ்ய யதந்தகைதத் ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ: । அபி ஸர்வம் ஜீவிதமல்பமேவ தவைவ வாஹாஸ்தவ ந்ருத்யகீதே ॥

౨౬. శ్వోభావా మర్త్యస్య యదంతకైతత్ సర్వేంద్రియాణాం జరయంతి తేజః ।
అపి సర్వం జీవితమల్పమేవ తవైవ వాహాస్తవ నృత్యగీతే ॥

(ப-ம்.) ஹே அந்தக - ஓய்யமனே, மர்த்யஸ்ய - மனுஷ்யனுடைய (யே காமா: - யாதொருபோகங்கள், த்வயா-உன்னால், உக்தா:-சொல்லப்பட்டனவோ, தே-அந்தபோகங்கள்) ஶ்வோபாவா:-நாளைகில்லாதவை,(அதாவது அநித்யங்களென்கை) ஸர்வேந்த்ரியாணாம்-எல்லா இந்த்ரியங்களுடையவும், யத் ஏதத்-யாதொரு, தேஜ:-தேஜஸ்ஸோ, (தத்-அதை) ஜரயந்தி-அழியச்செய்கின்றன. ஜீவிதம்-ஜீவித, ஸர்வம்-எல்லாருடைய ஆயுஸ்ஸும், அல்பம் ஏவ-கொஞ்சந்தான், (தஸ்மாத்-ஆகையால்,) வாஹா:-தேர்முதலிய வாஹனங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்) ந்ருத்யகீதே ஆட்டம்பாட்டுமுதலிய போகங்களும், தவ-உனக்கே, (திஷ்டந்து-இருக்கத்தக்கவைகள்.)

மப-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸு, தன்னெஞ்சத்தை, யமன் பலவாறய் கலக்கிய போதிலும், ஒரு பெரிய மடுவானது, எப்படி, ஆனைகலக்கிலும் கலங்காதோ; அப்படியே சிறிதும் கலங்காமல் சொல்லுகிறார்.—ஓ ம்ருத்யுவே நீ சொல்லிய போகங்களெல்லாம், நாளையிருக்குமோ இராதோவென்று ஸந்தேகிக்கக் கூடிய தனுமையுள்ளவை. மேலும் மனிதனுடைய எல்லா இந்த்ரியங்களின் பலத்தையுமொடுக்கி விடுகின்றன. அப்ஸரஸ்ஸு முதலியவைகளின் போகங்கள், தர்மம், வீர்யம், ப்ரஜ்ஞை தேஜஸ்ஸு, யசஸ்ஸு, முதலியவைகளெல்லாவற்றையு மழியச்செய்யும் தன்மையனவாகையால் அநர்த்தங்களை யுண்டுபண்ணு மவையன்றே. நீ, எனக்கு; நெடுநாள்

பிழைத்திருக்கும்படி, வரங்கொடுக்க விரும்புவாயாகில் சொல்லுகிறேன்; கேள், நான் முதனொன்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மதேவனுடைய ஆயுஸும் அல்பமாயிருக்கிறது ஆகையால், நான், முதலியபேர்களுக்கு, நீ, என்ன தீர்க்காயுஸ்ஸை கொடுத்தாலும் அது அல்பமேயாகும். இஃதெடுத்துக் காட்டவேண்டியதொரரும்பொருளன்று. ஆகையால், நீ எனக்குக் கொடுப்பதாய்ச்சொன்ன இரதம் முதலியவாஹநங்கள், பாட்டுக் கூத்து முதலிய போகங்கள், இவை எல்லாவற்றையும் நீயே யநுபவித்துக்கொள் எனக்கு வேண்டாம்.

ரா-ஸா.—இப்படி யமன் பலவாருய் ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்வதாய் எத்தனிக்க, அவைகளில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தைர்யங்கொண்ட மகாபுத்திமானான நசிகேதஸ்ஸு, யமனைநோக்கிச் சொல்லுகிருர்.—ஓய் எல்லாருக்கு மந்தத்தைக்கொடுக்கும் தேவனே, உன்னால் சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள மனுஷ்யர்களநுபவிக்கிறபோகங்கள், காலைநில்லாத தன்மையுடையன. இரண்டுநாளுமில்லாமல்போகிற அநித்யங்கள். ஜ்ஞாநேந்த்ரிய, கர்மேந்த்ரியங்களினுடையவும் மனதினுடையவும் பலத்தை வாங்கிவிடுகின்றன. அப்ஸரஃபரப்ருதிபோகங்கள், ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் துர்பலங்களாகச் செய்பவையன்றோ. பிரமதேவன் பிழைத்திருக்குங்காலமுங்கூட அத்யல்பமாயிருக்கும்போது, நாம் முதலானோர், பிழைத்திருங்கால் மெவ்வளவிலிருக்கப் போகின்றது. ஆகையால் நீண்டகாலம் பிழைத்திருக்க, வரம் வாங்குகை தகாதது. ஆகையாலிரதம் முதலிய வாகனங்கள், ஆட்டம், பாட்டு, என்னப்படுகிற போகங்கள்; இவைகளை யெல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள் ; நான் விரும்பமாட்டேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"ஶ்வோபாவா:" என்கிறவிடத்தில் "ஶ்வ:" "பாவா:" என்று, சங்கரபாஷ்யத்திலும், "ஶ்வ:" "அபாவா:" என்று, இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும் பிரித்துப்பொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்கிறபதம், சங்கரபாஷ்யத்தில், "ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்கிற பதத்தோடும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில், வருவிக்கப்பட்ட "காமா:" என்கிற பதத்தோடும் கூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

உஎ. ந வித்தேந தர்பணீயோ மநுஷ்யோ லப்ஸ்யாமஹே வித்தமத்ராக்ஷ்ம சேத்த்வா । ஜீவிஷ்யாமோ யாவதீஶிஷ்யஸி த்வம் வரஸ்து மே வரணீயஸ்ஸ ஏவ ॥

౨౭. న విత్తేన తర్పణీయో మనుష్యో లప్స్యామహే విత్తమద్రాక్ష్మ చేత్త్వా ।
జీవిష్యామో యావదీశిష్యసి త్వం వరస్తు మే వరణీయస్స ఏవ ॥

(ப-ம்) மநுஷ்ய:-மனிதன், வித்தேந-பணத்தினால், ந தர்பணீய:-த்ருப்தியடைவிக்கத்தக்கவனன்று, த்வா-உன்னை, அத்ராக்ஷ்ம சேத்-கண்டோமேயாகில், வித்தம்-பணத்தை, லப்ஸ்யாமஹே-அடைகிறோம்; த்வம்-நீ, யாவதீஶிஷ்யஸி - ப்ரபுவாயிருக்கிறவரையில், ஜீவிஷ்யாம: - பிழைத்திருக்கப் போகிறோம், மே-எனக்கு, வரணீய:-வரித்துக்கொள்ளவேண்டிய, வர:-வரமானது, ஸ ஏவ - அதுவே.

ஶ௦-ஹா.—மிக்கபணத்தினால், மனுஷ்யன் த்ருப்தி யடைவிக்கத் தக்கவனன்று. உலகத்தில் பொருள்கொண்டு த்ருப்தியடைந்தவனைக் கண்டதில்லையன்றோ. அப்படி, எங்களுக்கு, பணத்தில் விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில், உன்னைக்கண்டமாத்திரத்தால், வேண்டிய பணத்தை யடைகிறோம். அப்படியே, பிழைத்திருக்கவிரும்பினால், நீ, யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிற வரையில், அதுவுமுண்டாகிறது. உன்னிடத்தில் வந்த மனுஷ்யன், எப்படி, அல்பாயுஸ்ஸாயும், அல்பதனனாயும், ஆவான்; ஆகிலும், ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானமே, நான் வேண்டுகிற வரம்.

ஶ௦-ஹா.—இன்னமும், நசிகேதஸ்ஸானவர், யமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓ யமதேவா, நீ ரெப்படியாகிலு மென்னை த்ருப்தியடைவிக்க வேணுமென்றெண்ணியன்றோ; எனக்கு வேண்டியபொருள் கொடுக்கிறேனென்கிறீர்; அப்படியாகில், நீர், எனக்கு, எவ்வளவுபொருள்கொடுத்தாலும், நான் த்ருப்தியடையப்போகிறதில்லை, ஏனென்றால்; உலகத்தில், பொருளால் (பணத்தால்) எவனுக்கும் த்ருப்தியுண்டாகிறதில்லை. "ந ஜாது காம: காமாநா முபபோகேந ஶாம்யதி" (போகத்தில் விருப்பமானது, போகத்தையநுபவித்ததால் நீங்குகிறதில்லை) என்கிற ந்யாயத்தின்படியே; எவ்வளவுபொருள்கிடைத்தாலு மின்னமும் வேணுமென்றே தோற்றுகிறது. மேலும், உன்னைக்காணவேண்டியிருக்கும்போது (அதாவது, மரணமாகவேண்டியிருக்கும்போது) பொருள்ஸம்பாதித்துப்பயனென்ன; ஆகில், அதற்காகமரணமாகாமலிருக்கும்படி வரங்கேட்டுக்கொள்ளென்று சொல்லுவாயாகில், அதுவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால்; உன்கட்டளையைமீறி,ஒருவருமென்ப்ராணனைக்கொண்டுபோவாரில்லையன்றோ, ஆகையால் நீ யாம்யபதத்தி லீச்வரனாயிருக்கிறவரையில், நாம் பிழைத்திருப்பது திண்ணமேயாகும். இது, நான் வரம்வேண்டிக்கொண்டாலும் வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டாலு மிருக்கிறது. ஆகையால், "யேயம் ப்ரேதே" என்கிற ச்லோகத்தில் நான், முன்சொல்லும்படிகேட்டிருந்த மோக்ஷஸ்வரூபத்தை, எனக்கு நன்றாய்ச்சொல்லும்; இதுவே, நான் வேண்டிக்கொள்ளுகிற வரம்.

உ௮. அஜீர்யதாமம்ருதாநாமுபேத்ய ஜீர்யந் மர்த்ய: க்வதஸ்த: ப்ரஜாநந் । அபித்யாயந் வர்ணரதிப்ரமோதாநதிதீர்கே ஜீவிதே கோ ரமேத ॥

౨౮. అజీర్యతామమృతానాముపేత్య జీర్యన్మర్త్యః క్వధస్థః ప్రజానన్ ।
అభిధ్యాయన్వర్ణరతిప్రమోదానతిదీర్ఘే జీవితే కో రమేత ॥

(ப-ம்) ப்ரஜாநந்-அறிவுள்ளவனாயிருக்கிற, ஜீர்யந் - ஜரையுள்ளவனாய், மர்த்ய: - மரணத்தையடையும தன்மையுள்ள மனுஷ்யன், அஜீர்யதாம் - ஜரையில்லாதவர்களாய், அம்ருதாநாம் - மரணமற்றிருக்கிறவர்களுடைய, ஸ்வபாவம்-ஸ்வரூபத்தை, உபேத்ய - அறிந்து, க்வதஸ்த: - அந்த ஜராமரணங்களுள்ள வஸ்துக்களில் விருப்பமுடையவனாய், க்வ - எப்படியாவான். வர்ணரதிப்ரமோதாந்-காந்தி, போகஸந்தோஷங்களை, அபித்யாயந்-நன்றாயாலோசித்தவனாகிய, க:-எவன், அதிதீர்கே-அத்யல்பமான, ஜீவிதே-ப்ராணனிடத்தில், ரமேத-ஆசைப்படுவான்,

ஶ௦-ஹா.—ஜரைமுதலியவையில்லாமலிருக்கிற தேவர்களின் ஸமீபத்தையடைந்து, தனக்குச்சிறந்ததொரு ப்ரயோஜநத்தை யடையவேணுமென்றறிந்திருப்பவனா

ய், அந்தரிக்ஷாதிலோகங்களுக்குக் கீழ்லோகமாகிய பூலோகத்திலிருப்பவனுயிருக்கிறது, ஜராமுதலியவைகளோடு கூடியமனுஷ்யன், எப்படி நீசொல்லியவண்ணம், அவிவேகிகளால் வேண்டப்படுகிற பிள்ளை, பொருள், பொன் முதலிய அநித்யங்களைவிரும்புவான், பிள்ளைமுதலியவைகளைக்காட்டிலும் சிறந்ததாய், அடையக்கூடாததாயிருக்கிற உத்தமபுருஷார்த்தத்தையடைய விரும்பினவன், அவைகளிலெப்படி ஆஸ்தையுடையவனுவான். இவைகளஸாரங்களென்றறிந்த ஒருவனும், இவைகளிலாசையுடையவனுகான். உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் மேலானவையையே விரும்புகிறார்களன்றோ : ஆகையால், பிள்ளை, மணம், என்று, எனக்கு ஆசைகாட்டவேண்டாம். மேலும், அப்ஸரஸ்ஸுக்களின், காந்திபோகஸந்தோஷங்கள், நிலையில்லாத அநித்யங்களென்றறிந்த எந்தவிவேகி, அத்யல்பமான ப்ராணனை விரும்புவான்.

௨௮-ஹா—இன்னமும் நசிகேதஸ்ஸு சொல்லுகிறன்:—ஓய்யமதேவா முக்தர்கள் ஜராமரணங்களின்றி சுகமாய்வாழ்வதையும், இக்குள்ளோர் ஜராமரணங்களால் துன்பப்படுகையையுமாராய்ந்தறிந்தவன், அநித்யங்களான அப்ஸரஃப்ரப்ருதிவிஷய போகங்களிலெப்படி விருப்பமுடையவனுவான். மேலும், "ஞுதி த்வண—" என்றுகொண்டாடப்படுகிற அப்ராக்ருததிவ்யமங்கள விக்ரகத்தையும் அப்படிப்பட்ட விக்ரஹாநுபவத்தாலுண்டாகிற போகஸந்தோஷங்களையும் நிருபித்தறிந்தவன், அத்யல்பமான ப்ராணனில் ஆசையுடையவனுவான்,

௨௯. யஸ்மிந்நிதம் விசிகித்ஸந்தி ம்ருத்யோ யத்ஸாம்பராயே மஹதி ப்ரூஹி நஸ்தத் | யோऽயம் வரோ கூடமநுப்ரவிஷ்டோ நாந்யம் தஸ்மாந்நசிகேதா வ்ருணீதே ||

௨௯. యస్మిన్నిదం విచికిత్సంతి మృత్యో యత్సాంపరాయే మహతి బ్రూహి నస్తత్ ।
యోऽయం వరో గూఢమనుప్రవిష్టో నాన్యం తస్మాన్నచికేతా వృణీతే ॥

(ப-ம்) ம்ருத்யோ-ஓயமதேவா, மஹதி-பெரியதான, ஸாம்பராயே - பரலோகத்தில், யஸ்மிந் - எந்தமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில், யதிதம் - யாதொரு என்னால் கேழ்கப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றி, விசிகித்ஸந்தி-ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ, தத் - அந்தவிஷயத்தை, நஃ-என் பொருட்டு, ப்ரூஹி-சொல்லும், யோऽயம்வரஃ-யாதொருவரமானது, கூடம் - அதிகரகஸ்யத்தை, அநுப்ரவிஷ்டஃ- அடைந்திருக்கிறதோ, தஸ்மாத் - அத்தைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறான, வரம் - வரத்தை, நசிகேதாஃ- நசிகேதஸ்ஸானவர், நவ்ருணீதே-வரிக்கவில்லை.

௩௦-ஹா.—ஓய்யமதேவனே, நான் கீழ்ச்சொல்லியபடிமற்றஎல்லாவிஷயங்களுமுபயோகமில்லாத அநித்தியப்பொருள்களாகையால், அவைகளையிட்டு, என்னைவஞ்சியாமல், என்னால் "யேயம் ப்ரேதே" என்கிற ச்லோகத்தில் கேழ்க்கப்பட்ட வரத்தை எனக்குத்தாரும். இவ்வாத்மா ப்ரேதனாகிய பிறகு, உளனோ விலனோ வென்றுண்டாகிய ஸம்சயம் நீங்கும்படி, மிகவுமுயர்ந்ததாகிய பரலோக ஸுகத்தையடைவதற்கு, இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தினுண்மையை வெளியாக்கும். இப்படி நசிகேதஸ்ஸு சொன்னான். இக்கருத்து, அவனுக்கு உண்மையாய்பிறந்தது. இதனாலும், பலராலும் கேட்டறியக்கூடாத ஆத்மஸ்வரூபத்தையே கேழக்க விரும்பினபடியாலும், அவிவேகி மோசம்போகிற அநித்தியமான பொருள் முதலியவற்றில் நெஞ்சு கொஞ்சமும்

செல்லாமையாலும், இந்த நசிகேதஸ்ஸைப்போன்ற முமுக்ஷு ஒருவருமில்லை என்று, ஶ்ருதி, நசிகேதஸ்ஸைக்கொண்டாடியிருக்கிறது.

ரா-பா.—இந்த ச்லோகத்தில் முன்னடியிரண்டும் நசிகேதஸ்ஸால் சொல்லப்பட்டது. பின்னடி இரண்டும் வேதபுருஷனால் சொல்லப்பட்டது. பெரியதாகிய பரலோகத்திலிருக்கிற யாதொருமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ; அதையே உனக்குச்சொல்லும் யெது மிகவுமுள்பொருளாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றியிருக்கிறதோ; அதைவிட வேறுவரத்தை, நசிகேதஸ்ஸு வேண்டிக்கொள்ளவில்லை,

கடோபநிஷத் முதல் அத்தியாயம் முதல்வல்லி முடிந்தது.

த்விதீயவல்லீப்ராரம்பஃ.

க. அந்யச்ச்ரேயோ'ந்யதுதைவ ப்ரேயஸ்தே உபே நாநார்தே புருஷம் ஸிநீதஃ । தயோஃ ஶ்ரேய ஆததாநஸ்ய ஸாது பவதி ஹீயதே'ர்தாத்ய உ ப்ரேயோ வ்ருணீதே ॥

౧. అన్యచ్ఛ్రేయోఽన్యదుతైవప్రేయస్తేఉభేనానార్థేపురుషగ్ సినీతః |
తయోశ్శ్రేయఆదదానస్యసాధుభవతిహీయతేఽర్థాద్యఉప్రేయోవృణీతే ॥

(ப-ம்) ஶ்ரேயஃ-உத்தமசுபமானது, அந்யத்-வேறு, ப்ரேயஃ - ப்ரியமானது, அந்யதுதைவ-வேறுதான், தே உபே-அவையிரண்டும், நாநார்தே-வெவ்வேறு ப்ரயோஜநத்தையுடையனவாய்க்கொண்டு, புருஷம்-புருஷனை, ஸிநீதஃ-கட்டுகின்றன, தயோஃ-அவைகளுக்குள், ஶ்ரேயஃ-உத்தமசுபத்தை, ஆததாநஸ்ய-க்ரஹிப்பவனுக்கு, ஸாது - நன்மையானது, பவதி-உண்டாகிறது. ய உ-யாதொருவன், ப்ரேயஃ-ப்ரியத்தை, வ்ருணீதே-விரும்புகிறானோ; (ஸஃ-அவன்,) அர்தாத்-பிரயோஜநத்தில் நின்றும், ஹீயதே-நீங்கினவனாகிறான்.

ஶாம்-பா.—சிஷ்யனைப்பரீக்ஷித்து, வித்யாயோக்யதையைத் தெறிந்துகொண்டு, யமன் சொல்லுகிறான். நிச்ரேயஸமென்னப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு வேறு; ப்ரியதரமென்னப்படுகிற ப்ரேயஸ்ஸு வேறு; இவ்விரண்டும் பின்ன ப்ரயோஜநங்கள். வர்ணாச்ரம தர்மங்களோடு கூடியிருக்கு மதிகாரமுள்ள புருஷனை, இவைகள் கட்டுகின்றன. அதாவது, வித்யா வித்யா ரூபங்களாயிருக்கிற வவைகளாலே, புருஷன், தங்களைப்பெற முயலும்படி ஏவப்படுகிறானென்கை. ச்ரேயஸ்ஸு ப்ரேயஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகிற விவையிரண்டிலுமன்றோ; அப்யுதயம், அம்ருதத்வம், என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரயோஜநங்களை விரும்பினவன் ப்ரவர்த்திக்கிறான். ஆகையால் எல்லாப் புருஷர்களும், அவைகளால், தங்களைப்பெய முயன்று நடக்கும்படி கட்டப்பட்டார்களென்கிறது. இவ்விரண்டும், வெவ்வேறு ப்ரயோஜநங்களையுடைத்தாயிருந்தாலும், வித்யை, அவித்யை, உருவங்களாகையால் விருத்தங்களாயிருப்பதுபற்றி, ஒன்றைவிட்டல்லது, மற்றென்னை யநுட்டிப்பது, ஒருபுருஷனால் கூடாதானதால், அவைகளிலொன்றாகிய அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்

ஸை விரும்பிக்கொண்டவனுக்கு, மிகுந்த சுபமுண்டாகிறது. யாதொருவன், வித்யாரூபமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, அவித்யாரூபமான ப்ரேயஸ்ஸை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ ; அப்படிப்பட்ட புத்தி ஆலோசனையில்லாதமூடனானவன், பாரமார்த்திகமாய், நித்யமாய், ஸுகஸ்வரூபமாயிருக்கிற உத்தம புருஷார்த்தத்தில் நின்றும் நீங்கினவனாகிறான் அத்தை யிழந்தவனாகிறானென்றபடி.

ரா-ஹா.—இனியிப்படி நல்விவேகமுடைய சிஷ்யனாகிய நசிகேதஸ்ஸைக்கண்டு, பலவாறாய் அவன் நெஞ்சைப்பரீக்ஷித்து, இவனுக்கு, மோக்ஷத்தில், மிகவும்ஸ்திரமான விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்து, இவனுக்கு தத்வோபதேசம்பண்ணத் தகுமென்றெண்ணி, இவனுக்கு மோக்ஷத்தில் மிகவும் ஸ்திரமான விருப்பமுண்டானதைப்பற்றி, யமனிவனை விசேஷமாய்க்கொண்டாடுகிறான். மிகவும் சிறந்த மோக்ஷமார்க்கம் வேறு: ப்ரியமான போகமார்க்கம் வேறு, இவ்விரண்டும், புருஷனை, தந்தம்வழியிலிழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளன. இவ்விரண்டும் பிந்நப்ரயோஜநங்கள். இவ்விரண்டினுள், மோக்ஷமார்க்கத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு, மிகுந்த நன்மையுண்டாகிறது, யாதொருவன் போகத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ ; அவன், உத்தமபுருஷார்த்தத்தை இழந்தவனாகிறான். இது நிச்சயமே.

உ. 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌂𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌧𑍀𑌰𑍋𑌽𑌭𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍋 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇 ॥

౨. శ్రేయశ్చ ప్రేయశ్చ మనుష్యమేతస్తౌ సంపరీత్య వివినక్తి ధీరః ।
శ్రేయో హి ధీరోఽభి ప్రేయసో వృణీతే ప్రేయో మన్దో యోగక్షేమాద్వృణీతే ॥

(ப-ம்) 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌶𑍍𑌚-ச்ரேயஸ்ஸும், 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌶𑍍𑌚 - ப்ரேயஸ்ஸும், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯-மனிதனை, 𑌏𑌤𑌃-அடைகின்றன, 𑌧𑍀𑌰𑌃-தைர்யமுள்ளவன், 𑌤𑍌-அவைகளை, 𑌸𑌂𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯-நன்றாயாலோசித்து, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 - விவேகித்தறிகிறான். 𑌧𑍀𑌰𑌃 - அப்படியறிந்த தீரனானவன், 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌃-ப்ரேயஸ்ஸைக்காட்டிலும், 𑌅𑌭𑌿-சிறந்ததான, 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃-ச்ரேயஸ்ஸையே, 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇 - வரித்துக்கொள்ளுகிறான். 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌃 - புத்தியில்லாதவன், 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌾𑌤𑍍 - யோகம், க்ஷேமம், இவைகளைவிரும்பி, 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃-ப்ரேயஸ்ஸை, 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇 - வேண்டுகிறான்.

ஶம்-ஹா.—இப்படி, ச்ரேயஸ்ஸும், ப்ரேயஸ்ஸும், இரண்டும் புருஷனாலநுஷ்டிக்கக்கூடினவையாகில், ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, பலரும், ப்ரேயஸ்ஸையே விரும்பிக்கொள்வதென்கொண்டு, என்று கேட்பாயாகில் சொல்லுகிறேன். இவ்விரண்டும், புருஷனுடையக் கூடுமாகில், புத்தியில்லாத மூடர்களுக்கு தங்களுண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் கிட்டுகின்றனவாகையால், புத்தியுடையவனே இவைகளி னுண்மையை யறிந்து, சாரமான ச்ரேயஸ்ஸை, அன்னம், பாலையறிந்துகொள்வதுபோல், பிரித்து விரும்பிக்கொள்ளுகிறான். புத்தியில்லாதவன், இப்படிவகுத்தறிய சக்தியில்லாமல், சரீரரக்ஷணத்தின் பொருட்டு அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸை யடைகிறான். ச்ரேயஸ்ஸென்பது மோக்ஷம். ப்ரேயஸ்ஸென்பது புத்திரமித்திராதிகள்.

ரா-ஹா.—ச்ரேயஸ்ஸும். ப்ரேயஸ்ஸும், என்கிற விரண்டில், மனுஷ்யன், எத்தை வேண்டினால், அத்தைக்கொள்ளலாம் ; ஆகிலும், அன்னமானது, நீரும், பாலும்

ஒன்ருய்க்கலந்திருக்கும்போது, எதைவேண்டினு லதைக்கொள்ளலாயிருக்க, அவைகளில் ஸாரவஸ்துவான பாலையறிந்து, பிரித்துப், பாலையே க்ரஹிப்பதுபோல், யுத்தியுடைய தீரபுருஷன், ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, என்கிற இவைகளில் ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸையே பிரித்தறிந்து, அதையே அநுஷ்டித்துக்கொள்ளுகிருன், புத்தியில்லாத மூடபுருஷன், உடலைத்தடிக்கச்செய்து. நன்ருய் இரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று, அஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸையே வேண்டுகிருன்.

௩. ஸ த்வம் ப்ரியாந் ப்ரியரூபாம்ஶ்ச காமாந் அபித்யாயந் நசிகேதோऽத்யஸ்ராக்ஷீ: । நைதாம் ஸ்ருங்காம் வித்தமயீமவாப்தோ யஸ்யாம் மஜ்ஜந்தி பஹவோ மநுஷ்யா: ॥

3. సత్వం ప్రియాన్ ప్రియరూపాంశ్చ కామానభిధ్యాయన్నచికేతోఽత్యస్రాక్షీః ।
నైతాం సృఙ్కాం విత్తమయీమవాప్తో యస్యాం మజ్జన్తి బహవో మనుష్యాః ॥

(ப-ம்) ஹே நசிகேத: - ஓய் நசிகேதஸ்ஸே, ஸ: - அப்படிப்பட்ட, த்வம்-நீ, ப்ரியாந் - இஷ்டங்களையும், ப்ரியரூபாம்ஶ்ச - ப்ரியஸ்வரூபங்களான, காமாந்-போகங்களையும், அபித்யாயந் - விமர்சித்து, அத்யஸ்ராக்ஷீ: - விரும்பாமல்விட்டாய், யஸ்யாம் - யாதொருமார்க்கத்தில், பஹவ: மநுஷ்யா:-அநேகமநுஷ்யர்கள், மஜ்ஜந்தி - முழுகிப்போகிருர்களோ; ஏதாம்-அப்படிப்பட்டவித்த. வித்தமயீம்-பொருள்ரூபமாயிருக்கிற, ஸ்ருங்காம்-தப்புவழியை, ந அவாப்த:-அடையவில்லை.

ஸம்-ஹா.—அப்படிப்பட்ட நீ, அடிக்கடி என்னல் வஞ்சிக்கப்பட்டபோதிலும், மோசம்போகாமல், நான் சொல்லிய காமபோகங்களிலிருக்கிற அநித்யத்வம், அஸாரத்வம், முதலிய தோஷங்களைக் கண்டுபிடித்து, அவைகளை விட்டுவிட்டாய், உன்னுடைய புத்திமகிமையை, நானென்ன சொல்லுவேன்; மேலும், மூடர்களிழிகிற தப்புவழியாகிய பணம் முதலியவற்றில் ஆசைவைய்யாமல் நீக்கிவிட்டாய்.

ரா-ஹா.—நசிகேதஸ்ஸை, யமன் கொண்டாடுகிருன். வாசாமகோசரமான வைபவத்தையுடைய நீ, ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும், அழகாக ஏற்பட்டிருக்கிற, ஆசையை உண்டுபண்ணுகிற ஸ்திரீ முதலிய போகங்களை, நிரூபித்து, அவைகளிலிருக்கிற, பிற்காலத்தில் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிற தன்மையையும், துக்கம் கலந்திருக்கையையும், இன்னமும் பலதோஷங்களையும், நன்ருயறிந்து, அவைகளைத்யஜித்தாய், குத்ஸித ஜநங்களாலடையப்படுகிற பணம் முதலியவைகளை, நீ, அடைய விரும்பவில்லை.

௪. தூரமேதே விபரீதே விஷூசீ அவித்யா யா ச வித்யேதி ஜ்ஞாதா । வித்யாபீப்ஸிநம் நசிகேதஸம் மந்யே ந த்வா காமா பஹவோ லோலுபந்த ॥

౪, దూరమేతే విపరీతే విషూచీ అవిద్యా యా చ విద్యేతి జ్ఞాతా ।
విద్యాభీప్సినం నచికేతసం మన్యే న త్వా కామా బహవో లోలుపన్త ॥

(ப-ம்.) யா-யாதொன்று, வித்யேதி-வித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ; யா ச-யாதொன்று, அவித்யேதி - அவித்யையென்று, ஜ்ஞாதா-அறியப்பட்டதோ, ஏதே-இவைகள், விபரீதே - சேராதவைகள். தூரம்-விஷூசீ - மிகவும் விருத்தமார்க்கத்தையுடையவைகள், இவைகளில், நசிகேதஸம்-நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரையுடைய உன்னை, வித்யாபீப்ஸினம் - வித்யையில்விருப்பமுடையவனாக, மன்யே - எண்ணுகிறேன். ஏனெனில், த்வா-உன்னை, பஹவ:-அநேகங்களாயிருக்கிற, காமா:-போகங்கள், நாலோலுபந்த-லோலுபனாக்கவில்லையன்றோ.

ஸம்-ஹா.—“ தயோர்ச்ரேய:ப்ரேயஸோர்மத்யே ச்ரேயோ வித்யா ப்ரேயோऽவித்யேதி” என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொல்லிய காரணத்தால், வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும் சொல்லப்படுகிற ச்ரேயஸ்ஸு, ப்ரேயஸ்ஸு, இவைகள், ஒன்றுக்கொன்று விபரீதங்கள். விருத்தமான கதியையுடையவைகள். இப்படிப்பட்ட இவைகளில், ச்ரேயஸ்ஸென்கிற வித்யையை விரும்பினவனாக உன்னை நினைக்கிறேன். ஏனென்றால், உன்னை, பலவித போகங்களும், கொஞ்சமுங்கூட சலிப்பிக்க சக்தியில்லாதவைகளாயினவன்றோ.

ரா-ஹா.—வித்யை என்றும், அவித்யை என்றும், சொல்லப்படுகிற மேற்சொல்லியவைகள், இருளும் வெளிச்சமும்போல், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந ரூபங்களாகையாலே விருத்தங்கள். இவைகள், க்ரமமாய், மோக்ஷத்தையும்,ஸம்ஸாரத்தையும்,அடைவிப்பிக்கின்றன வாகையால், பிந்நமார்க்கங்களாயிருக்கின்றன. இவை யிரண்டனுள், உன்னை, வித்யை யடையவேண்டுகிறவனாய் நினைக்கிறேன். உலகத்திலுள்ள ஒருபோகமும், உன்னை மயக்கவில்லையன்றோ. விரக்தனாகையாலே, நீ, மோக்ஷமார்க்கத்தை யடையத்தகுந்த சிஷ்யனே என்று, நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, யமன் சொன்னான்,

௫. அவித்யாயாமந்தரே வர்தமாநா: ஸ்வயம்தீரா: பண்டிதம்மந்யமாநா: | தந்த்ரம்யமாணா: பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா: ||

౫. అవిద్యాయమంతరే వర్తమానాః స్వయంధీరాః పండితంమన్యమానాః ।
దంద్రమ్యమాణాః పరియంతిమూఢా అంధేనైవ నీయమానా యథాంధాః ॥

(ப-ம்) அவித்யாயாம்-அவித்யையென்கிற ப்ரேயஸ்ஸில், அந்தரே-நடுவில், வர்தமாநா:-இருப்பவர்களாய், ஸ்வயம் - தங்களை, தீரா:-ப்ரஜ்ஞையுடையவர்களாயும், பண்டிதம்மந்யமாநா:-சாஸ்திரங்களில் வல்லமையுடையவர்களாயும், எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, மூடா:-மூடர்கள், தந்த்ரம்யமாணா:-பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தேந-குருடனால், நீயமாநா: - அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட்ட, அந்தா: யதா - குருடர்களைப்போல், பரியந்தி-சுழலுகின்றார்கள்.

ஸம்-ஹா.—யாவர் சிலர், இருள்போன்ற அவித்யையின் நடுவில், அந்த அவித்யையினால் சுற்றப்பட்டு, புத்திரன், பசு, அன்னம், முதலியவற்றில் ஆசையிருந்தவ

ராய்; தங்களை, நல்லறிவுடையோரென்றும், சாஸ்திரங்களில் புலவரென்றும் நினைத்துக்கொண்டு திரிகிறார்களோ; அவர்கள், ஜன்மம், ஜரை, மரணம், ரோகம்முதலியவற்றால், 'மீடிக்கப்பட்டு குருடனால் வழிகாட்டப்பட்டு நடக்கும் குருடர்களைப்போல், வழியல்லா வழிகளிலிழிந்து கெட்டுப்போவார்கள்.

ரா-ஹா —இப்போது, யமன், தன்னால் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, என்கிற விரண்டுவழிகளுக்குள்; அவித்யையை நிந்திக்கிறான்.—காமகர்மங்களை லக்ஷணமாகவுடைய அவித்யையாகிற பேரிருளின் நடுவில் முழுகியிருக்கிறஜநங்கள், தங்களை, மிகவும் அறிவுள்ளவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் நினைத்துக்கொண்டு, மிகுந்த துக்கங்களினால் வருத்தமடைந்தவர்களாய், கண்ணில்லாதவர்கள் வழிகாட்ட நடக்கிற கண்ணில்லாத ஜநங்கள்போல், வழிதப்பிப் படுகுழியில் விழுந்து நாசமடைகிறார்கள். சிலர், "த்ரு வ்ருணா:" என்கிற பாடமிருப்பதாய்க்கொண்டு, காமங்களினாலுருக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடையவர்களாய் என்று, அதற்குப் பொருள் கூறுகின்றனர். என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பாடம், சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்படவில்லை.

சு. ந ஸாம்பராய: ப்ரதிபாதி பாலம் ப்ரமாத்யந்தம் வித்தமோஹேந மூடம் । அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி மாநீ புந: புநர்வசமாபத்யதே மே ॥

௬. [Telugu-script rendering of the same verse, partly illegible] ।
[Telugu-script rendering, continued] ॥

(ப-ம்) பாலம்-சிறியவனையும், ப்ரமாத்யந்தம் - ஏமாந்தவனையும், வித்தமோஹேந - பணத்திலாசையில், மூடம் - அறிவழிந்தவனையுமிருக்கிறவனைக்குறித்து, ஸாம்பராய:-பரலோகமானது, ந ப்ரதிபாதி - தோற்றுகிறதில்லை. அயம்-லோக:-இந்தலோகமானது, (அஸ்தி-இருக்கிறது), பர:-இதைக்காட்டிலும் வேறான, (லோக: - லோகமானது), ந அஸ்தி-இல்லை, இதி-இப்படி எண்ணங்கொண்டபுருஷன், மே-என்னுடைய, வசம்-வசமாயிருக்கையை, புந: புந:-அடிக்கடி, ஆபத்யதே-அடைகிறான்.

ஶம்-ஹா.—அறிவில்லாதமூடனாய், ஸாவதானனாயிராத பொருளில் மோகங்கொண்ட புருஷன், பரலோகத்தை யறிவதில்லை. இப்படி, கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த லோகமேயுள்ளது ; காணப்படாத பரலோகமில்லை என்றெண்ணுகிற புத்தியில்லாதவன். ஸ்திரீ முதலிய ஸாம்ஸாரிகங்களில் விழுந்து பாபியாய், மகாகோரதுக்கமயமான நரகத்தை யடைவான்.

ரா-ஹா.—அவிவேகியாய், முன்பின் னாலோசனையில்லாத, விஷய ஸாம்ஸாரிகங்களால் மயக்கப்பட்டவனுக்கு, பரலோக ஸாதநமானது புலப்படாது. இந்தப்படி. பரலோகத்தை இல்லை என்று சொல்லி, இந்தலோகத்தி [illegible]யாகிய ஸாம்ஸாரிகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறமூடன், நரகத்தைய[illegible]ன். ஸ்ருதப்ரகாசிகையில், "ஸாம்பராய ந ஸாம்பராய" என்கிற ஸூத்திரத்தில், "அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி" என்று பாடத்தை யாச்ரயித்து, இந்லோகமும், பர

லோகமும், இல்லை யென்று வ்யாஸாசார்யரால் பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தபக்ஷத்தில் "தஸ்ய" என்று கூட்டிக்கொண்டு பொருள் சொல்லவேண்டும். அப்படியாகில், கீழ்ச்சொல்லியபடி மூடனானவனுக்கு, சிஷ்டர்களின் பரிக்ரஹமில்லாததால் இந்தலோக ஸுகமுமில்லை; பரலோக ஸுகம் கொஞ்சமுமில்லை; என்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "அயம்லோகோ நாஸ்திபர இதிமாநீ" என்கிற பாடமிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை.

எ. ஶ்ரவணாயாபி பஹுபிர்யோ ந லப்ய: ஶ்ருண்வந்தோபி பஹவோயம் ந வித்யு: । ஆஶ்சர்யோ வக்தா குஶலோஸ்ய லப்தா ஆஶ்சர்யோ ஜ்ஞாதா குஶலாநுஶிஷ்ட: ॥

௭. శ్రవణాయాపి బహుభిర్యో న లభ్యః శృణ్వంతోపి బహవో యం న విద్యుః।
ఆశ్చర్యో వక్తా కుశలోస్య లబ్ధా ఆశ్చర్యో జ్ఞాతా కుశలానుశిష్టః॥

(ப-ம்) பஹுபி:-அநேகங்களால், ய:-யாதொரு ஆத்மா, ஶ்ரவணாயாபி-கேழ்ப்பதற்கும், நலப்ய: - அடைமைக்கூடாதவனோ, ஶ்ருண்வந்தோபி-நன்றாய்க்கேட்டிருக்கிற, பஹவ:-பலரும், யம்-யாதொரு ஆத்மாவை, நவித்யு:-அறிகிறார்களில்லையோ, அஸ்ய-அப்படிப்பட்ட இந்த-ஆத்மாவின் விஷயத்தில், வக்தா-உபதேசிப்பவனும், ஆஶ்சர்ய:-அருமையுள்ளவன், குஶல:-ஸமர்த்தனாயிருக்கிற, லப்தா-பெறுகிறவனும, ஆஶ்சர்ய: - அருமையானவன்; குஶலாநுஶிஷ்ட:-ஸமர்த்தனாலுபதேசிக்கப்பட்டவனாய், ஜ்ஞாதா-ஆத்மாவையறிந்துக் கொள்ளுகிறவனும், ஆஶ்சர்ய:-அருமையானவன்.

ஸம்.ஹா.—பெரும்பாலும், உலகத்தில் கீழ்ச்சொல்லியபடி, அறிவில்லாதவர்களாய் பரலோகசிந்தை கொஞ்சமுமில்லாதவர்களே இருக்கிறார்கள்.—ஆயிரத்திலொருவன், உன்னைப்போல்; ச்ரேயஸ்ஸை விரும்பி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனாகிறான். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, அநேகர், கேழ்க்கப்பெறும விருக்கிறார்கள்; பலர், கேட்டும் அறிந்துக்கொள்ள சக்தியில்லாதவர்களாகிறார்கள்; பாக்கியமில்லாத ஸம்ஸ்காரஹீநர், ஆத்மாவை யறியமாட்டார்களன்றோ; இந்த ஆத்மாவைச்சொல்பவன், ஆச்சரியம்போல் ஒருகாலத்திலுண்டாகிறான்; அப்படி, கேட்டாலும், உள்ளபடி தெரிந்துக்கொள்ளுகிறவனும், ஆச்சரியமாய் பலரில் எவனோ ஒருவன் ஏற்படுகிறான்; ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யறிதலும், அறிந்தபடி சொல்லுதலும், மிகவும் அருமையான விஷயம். இந்த விசாரத்தில், ஓ நசிகேதஸ்ஸே, நீ, ப்ரவேசித்தது, மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதென்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

ரா.ஹா.—தத்வவித்துக்கள் திரளில் ப்ரஸித்தனான பரமாத்மா, அனேகர்களால் கேழ்க்கப்பட்டுள்ளவனன்று, அந்த பரமாத்மாவைக் கேழ்க்கப்பெறுதலும், மிகுந்த புண்யத்தாலேயேயாகும். கேட்டறிந்தோரும், அருமையானவர்கள; கேட்டாரனைவரும், பரமாத்மாவை யறிவது, ஸுலபமாகாதன்றோ; இந்த ஆத்மாவை யுள்ளபடியுபதேசிப்பானும், அப்படி யுபதேசத்தின்படி யறிவானுமில்லை. ஸமர்த்தர்களான சிஷ்யாசார்யர்கள் கூடுவது ஆச்சரியம். "நேஷ்யாணாம் வஹவோ ஷுகமிஷ்ய

ததி ஸித்தயே | யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:” என்று பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டது.

அ. ந நரேணாவரேண ப்ரோக்த ஏஷ ஸுவிஜ்ஞேயோ பஹுதா சிந்த்யமாந: | அநந்யப்ரோக்தே கதிரத்ர நாஸ்த்யணீயாந் ஹ்யதர்க்யமணுப்ரமாணாத் ||

౮. ననరేణావరేణప్రోక్తఏషఃసువిజ్ఞేయోబహుధాచింత్యమానః।
అనన్యప్రోక్తేగతిరత్రనాస్త్యణీయాన్హ్యతర్క్యమణుప్రమాణాత్ ॥

(ப-ம்) பஹுதா-அனேகப்ராகாரமாக, சிந்த்யமாந:- ஸந்தேகிக்கப்பட்ட, ஏஷ:-இந்த ஆத்மா, அவரேண-தாழ்ந்தவனாயிருக்கிற, நரேண-மநுஷ்யனால், ப்ரோக்த: - உபதேசிக்கபபட்டவனைக்கொண்டு, ந ஸுவிஜ்ஞேய:-நன்றாயறியக்கூடாதவன், அநந்யப்ரோக்தே-வேறாகாதவனால் சொல்லப்பட்டபோது, (யா-யாதொரு) மதி:-ஜ்ஞாநமானது, (அஸ்தி-இருக்கிறதோ, ஸா-அந்த) மதி:-ஜ்ஞானமானது, அத்ர-தாழ்ந்தமனுஷ்யனுபதேசித்தபோது, நாஸ்தி-இல்லை, அணுப்ரமாணாத்-அணுபரிமாணத்தைக்காட்டிலும், அணீயாந்-அணுவாயிருக்கிற ஆத்மாவானவன், அதர்க்யம் ஹி- தர்க்கிக்கத்தகாதவனன்றோ.

ஶம்-ஹா.—யாதொரு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, என்னைக் கேழ்க்கிறாயோ, இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாதரண மநுஷ்யனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. ஏனென்றால், இந்தவிஷயத்தில் உண்டென்றும், இல்லையென்றும், பலவிதமான விவாதமுண்டாயிருக்கிறதன்றோ; நான் பரமாத்மாவேயாகிறேன் என்று எண்ணமுள்ள ஆசாரியனாலுபதேசிக்கப்பட்டால், அதின்பிறகு, இந்த ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தில், சந்தேகமான கதியில்லை ஆத்மஸ்வரூபம் விகல்பதூரமாயிருப்பதன்றோ; அன்றியில் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லாத பரமாத்மா சொல்லப்பட்டால், வேறொன்றுமென்று மறியவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் வேறறியவேண்டிய பொருளில்லையன்றோ; ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவ்விரண்டுமொன்றென்றறிவதிற்காட்டில், நிஷ்டைவேறொன்று மில்லையன்றோ; ஆகையால், வேறொரு சிந்தையில்லை. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோக்ஷம் தப்பாதன்றோ; அன்றியிலே, அபேதஜ்ஞான முடைய ஆசாரியனாலே உபதேசிக்கப்பட்டால், அறியப்படாமல் போகாது. கேழ்க்கிற சிஷ்யனுக்கும்; பரமாத்மாவைக்காட்டிலும், நான் வேறானவனன்று என்கிற ஜ்ஞாநமுண்டாகும். ஆசாரியனுக்கு மிப்படியுண்டாகும். இப்படி 'ஆசாரியனால்;வேதங்கொண்டு அறியப்படவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மா, அணுபரிமாணத்தைக் காட்டிலு மணுவாயிருக்கிறது. அணுபரிமாணமானது, தர்க்கயுக்தியாலே, ஊகிக்கக்கூடாதது. ஒருவன், ஒருவிதமாய் ஊகிக்க மற்றொருவன், மற்றொருவிதமாய் ஊகிக்க வேறொருவன், வேறொருவிதமாய் ஊஹிப்பான். ஆகையா லிப்படி. தர்க்கத்திற்கு நிலையில்லை.' அணுவென்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிராததுபற்றி. என்று யமன் நசிகேதஸ்ஸோடு சொன்னானென்று இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-ஹா.—அனேக வாதிகளால் அனேகவிதமாய், சொல்லப்படுகிற இந்த ஆத்மாவானவன், பண்டிதனென்று பெயர் பெறுதற்குமாத்திரம் வேதாந்தம்படித்த தாழ்ந்த மனுஷ்யனாலே (அதாவது தேஹாத்மாபிமாநமுடைய மநுஷ்யனாலே)சொல்

லப்பட்டறியப்படான. பரப்ரஹ்மமானது ஜீவாத்மாவை சரீரமாகவுடையது, என்கிற ஜ்ஞானமுடைய ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டால; எப்படி. அறியப்படுமோ; அப்படி, வேறொருவனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. அன்றியில், அப்படி ஸதாசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டால்,ஸம்ஸாரத்தில ஸஞ்சரிப்பது விட்டுப்போம். அன்றியில், அவனால் சொல்லப்படாமல் தானே யறியப்பார்த்தா லறியப்படாது. உபதேசிப்பவனொருவனிருந்தாலும்,சிஷ்யன் புத்திசாலியாய் ஊஹித்துக்கொள்ளுகிறவனாயிருந்தால், தானே அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது: இதற்கு ஸதாசார்யன் உபதேசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், ஏனென்றால், இந்த ஆத்மா, அணுவிலு மணுவா யிருப்பதால், தர்க்கயுக்தியைக் கொண்டு ஊஹிக்கமுடியாததன்றோ. ஆகையால் ஸதாசார்யோபதேசத்தாலே அறியவேணும்.

பதாநவயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிற பதத்திற்கு, அநந்யேந,ப்ரோக்தே,என்றுவிக்ரஹித்து,ஒருபொருளும. அநந்யேந, ப்ரோக்தே என்றுவிக்ரஹித்து, மற்றொருபொருளும, அப்படியே "கதி:"என்கிறவிடத்தில் அகதி:, கதி:, என்றிரண்டுவிதமாய்ப்பிரித்து, இரண்டுபொருளுமசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "அநந்யப்ரோக்தே" என்கிறவிடத்தில், ந, அந்யப்ரோக்தே, என்றுவிக்ரஹித்து,ஒருபொருளும், அநந்யேந, ப்ரோக்தே, என்று, விக்ரஹித்து, மற்றொருபொருளும், "அத்ர" என்கிறபதத்திற்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் என்று சங்கரபாஷ்யத்தில்போலஒருபொருளும, ஸம்ஸாரத்தில் என்று ஒருபொருளும, "கதி:"என்கிறதற்கு, ஜ்ஞானம. என்று ஒருபொருளும். ஸஞ்சரித்தல், என்று ஒருபொருளும, கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியில் "அந்யப்ரோக்தே" என்று ஒருபாடமிருப்பதாய்ச்சொலலி, அதற்கு, ஸதாசார்யனல்லாதவனாலேசொல்லப்பட்டால், என்றுபொருள்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபாடாந்தரமிருப்பதாய், சங்கரபாஷ்யத்தில், செல்லப்படவில்லை.

௯. நைஷா தர்க்கேண மதிராபநேயா ப்ரோக்தாந்யேநைவ ஸுஜ்ஞாநாய ப்ரேஷ்ட | யாம் த்வமாப: ஸத்யத்ருதிர்பதாஸி த்வாத்ருங்நோ பூயாந்நசிகேத: ப்ரஷ்டா ||

౯. నైషా తర్కేణ మతిరాపనేయా ప్రోక్తాన్యేనైవ సుజ్ఞానాయ ప్రేష్ఠ।
యాం త్వమాపః సత్యధృతిర్బతాసి త్వాదృఙ్నో భూయాన్నచికేతః ప్రష్టా॥

(ப.ம்.) ப்ரேஷ்ட இஷ்டனானநசிகேதஸே, த்வம்-நீ, யாம் - யாதொருவித்யையை, ஆப:-அடைந்தாயோ, ஏஷா-இந்த, மதி:-வித்தையானது, தர்க்கேண-ஊகத்தினால், நஆபநேயா - அடையத்தக்கதன்று, அந்யேந - இதரனால், ப்ரோக்தைவ - உபதேசிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, ஸுஜ்ஞாநாய- நல்லறிவின்பொருட்டு, பவதி- ஆகிறது, த்வம்-நீ, ஸத்யத்ருதி:-ஸத்யத்தில்தைர்யமுள்ளவனாய், அஸி-ஆகிறாய், பத-ஆச்சரியம், ப்ரே

नचिकेतः-நசிகேதஸ்ஸே, नः-எங்களுக்கு, त्वादृक्-உன்னைப்போலிருக்கிற, प्रष्टा-ப்ரச்நம்பண்ணுகிறவன், भूयात्-ப்ரார்த்திக்கத்தக்கவன்.

शं-भा.—ஆகமத்தாலாகவேண்டிய ஸதாசார்யனு லுபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மவித்யையானது, தர்க்கத்தினுல் வரக்கூடியதன்று. ஆகமந்தெரியாத தார்க்கிகன், தனக்குத்தோற்றியபடி, எதையோ ஒன்றைச்சொல்லுகிறுன். அது பாமார்த்தமன்று. ஆகையாலிப்படி ஆகமாதீநமாயிருக்கிற ஆத்மவித்யையானது, தார்க்கிகனுகாத வேதவித்தாயிருக்கிற ஆசாரியனுலே உபதேசிக்கப்பட் டறியப்படத்தக்கது. யாதொரு ஆத்மவித்யையை, நீ அறிய நிச்சயித்தாயோ; அவன் ஸ்வரூபமப்படிப்பட்டது. நீ, இதில் ஸத்யதீரனுயிருக்கிறுய், ஆகையால் எனக்குன்னிடத்தில் அருளுண்டாயிருக்கிறது. உன்னைப்போலவே, நமக்கு, சிஷ்யன், உண்டாகவேணும்.

रा-भा:—அந்த தேவதாவிஜ்ஞாநம் தர்க்கத்தால் வருகிறதில்லை. தர்க்கத்தில், மிகவும் ஸமர்த்தனுயிருக்கிற புருஷனும், ஆசார்யோபதேச மில்லாமல், அறிந்துக்கொள்ளான். நீ, ஸமயவானுன தீரனுயிருக்கிறுய். உன்னைப்போல சிஷ்யன், எங்களுக்கு ஸித்திக்கவேணும், சிஷ்யலக்ஷணத்திற்கு, நீ, முதலிலக்கியமாயிருக்கிறுய்.

௧௦. जानाम्यहं शेवधिरित्यनित्यं न ह्यध्रुवैः प्राप्यते हि ध्रुवं तत् । ततो मया नाचिकेतश्चितोऽग्निरनित्यैर्द्रव्यैः प्राप्तवानस्मि नित्यम् ॥

౧౦. జానామ్యహగ్ శేవధిరిత్యనిత్యం నహ్యధ్రువైః ప్రాప్యతేహి ధ్రువంతత్ ।
తతోమయానాచికేతశ్చితోఽగ్ని రనిత్యైర్ద్రవ్యైః ప్రాప్తవానస్మి నిత్యమ్॥

(ப-ம்) अहं-நான், शेवधिरिति-நிதியென்பதையும், अनित्यं-அஸ்திரமென்று, जानामि-அறிவேன், अध्रुवैः-அநித்யங்களாலே, ध्रुवं-நித்யமான, तत्-அந்தபரப்ரஹ்மமானது, न प्राप्यते-அடையப்படமாட்டாதன்றோ, ततः-ஆகையால், मया-என்னால், नाचिकेतः-நசிகேதசம்பந்தமான; अग्निः-நாசிகேதாக்நியானது, चितः-சயநம்பண்ணப்பட்டது. अनित्यैः-அஸ்திரங்களாயிருக்கிற, द्रव्यैः-த்ரவ்யங்களாலே, नित्यं-நித்யமானதை, प्राप्तवानस्मि-அடைந்தவனுகிறேன்.

शं-भा.—நானிப்படிகளை எல்லாமறிந்தும், அநித்யமான யாம்ய பதத்திற்கு வேண்டிய அக்நிசயநம் முதலிய அநித்யகர்மங்களைச்செய்தேன். நீ, என்னுல் கொடுக்கப்பட்டாலும் மவைகளை வேண்டாமென்று, நித்யத்தையே விரும்புகிறுய். ஆகையால் உன்விஷயத்தில, எனக்கு, ஸந்தோஷமா யிருக்கிறது, என்று யமன் சொன்னுன்.

रा-भा.—குபேரைஶ்வர்யம் முதலிய எல்லாவற்றையு மநித்யமென்றறிவேன்; அநித்யங்களாலே, நித்யபரமாத்மா, அடையப்படமாட்டானென்றறிவேன், ஆகையால், நித்யமான பரமாத்மாவை அடைவதற்கு, ஸாதநமான ஜ்ஞாநத்தை, அக்நிசயநம் முதலியதால் ஸம்பாதித்தேன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

நித்யம், என்பதற்கு, ஆபேக்ஷிகநித்யமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், நித்யாத்மப்ராப்திஸாதநமென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும், பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

௧௧. காமஸ்யாப்திம் ஜகத: ப்ரதிஷ்டாம் க்ரதோரானந்த்யமபயஸ்ய பாரம் । ஸ்தோமம் மஹதுருகாயம் ப்ரதிஷ்டாம் த்ருஷ்ட்வா த்ருத்யா தீரோ நசிகேதோऽத்யஸ்ராக்ஷீ: ॥

౧౧. కామస్యాప్తింజగతఃప్రతిష్ఠాం క్రతోరానంత్యమభయస్యపారమ్।
స్తోమ(మ్)మహదురుగాయం ప్రతిష్ఠాందృష్ట్వాధృత్యాధీరోనచికేతోత్యస్రాక్షీః॥

ப- (ப-ம்) ஹே நசிகேத:-ஓ நசிகேதஸ்ஸே, க்ரதோ:- யாககர்மத்திற்கு, ப்ரதிஷ்டாம்- பலரூபமாயிருக்கிற, ஜகத: - லோகத்தினுடைய, காமஸ்ய--இஷ்டங்களினுடைய, ஆப்திம் - ப்ராப்தியையும், ஆனந்த்யம் - நாசமில்லாததாயும், அபயஸ்ய - பயமில்லாமலிருக்கைக்கு, பாரம் - கரையாயும் ஸ்தோமம்-ஸ்துதிக்கத்தக்கினதாயும், மஹத்-பெரிதாயும், உருகாயம் - பெருங்கீர்த்திபொருந்தியதாயுமிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம் - நிலையையும், த்ருஷ்ட்வா- பார்த்து, த்ருத்யா-தைர்யத்தால், தீர:-தீரமாயிருககிற; (த்வம்-நீ, காமான்- காமபோகங்களை) அத்யஸ்ராக்ஷீ:-விட்டாய்.

ஶம்-ஹா.—எல்லாகாமங்களும் நிறைந்ததாய், அத்யாத்மம், அதிபூதம், அதிதைவதம், என்கிற ஜகத்திற்கு, ஸ்திதிஹேதுவாய், எல்லாயாகங்களுக்கும் பலனாய், ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் கரையாய், ஸ்துத்யமாய், பெரிதாய், உத்தகதியாய், உத்தமஸ்திதியாயிருக்கிற பரமபதத்தை ஆலோசித்து மகாதீரனான நீ, அநித்யங்களான காமபோகங்களைவிட்டாய். பரப்ரம்மமேயன்றோ இந்தப்படி ஸகல காமாவாப்தியையு முண்டுபண்ணிவைக்கும் என்று நசிகேதஸ்ஸைப்பாாத்து, யமன், சென்னுனென்று இந்த்ச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ரா-ஹா.—முன், நசிகேதஸ்ஸுக்குச் சொல்லியிருந்த ச்ரவணுதிகாரத்தை, இப்போது உப்பாதிக்கிறது.—யாகாதிபலங்களை யுணர்ந்து, அவைகளைவிட்டு, நித்யாநந்தஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தையே, நீ விரும்புகிருய். ப்ரம்மலோக பர்யந்தமுள்ள எல்லாபோகங்களும் அழிந்துபோமவையேயன்றோ, ஆத்மஸ்வரூபமே இவைகளுக்கு, விருத்தமாய் எல்லாகுணங்களு மொன்ருய்ச்சேர்ந்த கூட்டமாய், நித்யமாயிருப்பது என்று, நீ யறிந்தாய். என்று, யமன், நசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சொன்னுன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "காமஸ்யாப்திம் ஜகத: ப்ரதிஷ்டாம் க்ரதோ:" என்கிறபர்யந்தம், காமபோகஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, மேல், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறதென்று, ஒருயோஜனையும். ச்லோகமெல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே சொல்லுகிறதென்று, சங்கரபாஷ்யத்தில் போல்மற்றொருயோஜனையும் சொலலப்படடிருக்கிறது.

௧௨. தம் துர்தர்ஶம் கூடமனுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் । அத்யாத்மயோகாதிகமேன தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷஶோகௌ ஜஹாதி ॥

౧౨. తందుర్దర్శంగూఢమనుప్రవిష్టంగుహాహితంగహ్వరేష్ఠంపురాణం।
అధ్యాత్మయోగాధిగమేనదేవం మత్వాధీరోహర్షశోకౌజహాతి॥

(ப-ம்.) துர்த்தர்சம்-காணக்கூடாதவனாய், கூடம்- மறைக்கப்பட்டவனாய், அநுப்ரவிஷ்டம்-எல்லாவற்றிலு மிருப்பவனாய், குஹாஹிதம் - நெஞ்சால் நினைக்கப்படுவானாய், கஹ்வரேஷ்டம் - அந்தர்யாமியாய், புராணம்-நித்யனாயிருக்கிற, தம்-உன்னால் கேட்க்க விரும்பப்படுகிறவந்த, தேவம்-பரமாத்மாவை, அத்யாத்மயோகாதிகமேந- ஜீவாத்ம ஜ்ஞாநத்தாலே, மத்வா - அறிந்து. தீர:, ஜ்ஞானி, ஹர்ஷசோகௌ - ஸுகதுக்கங்களை, ஜஹாதி-விடுகிறான்.

ஸம்-ஸா.—யாதொருவனை நீ, அறியவிரும்புகிறாய்; அவன், அதிஸூக்ஷ்மஸ்வரூபியாகையாலே, மிகவும் வருத்தத்துடன் கண்டறியத்தக்கவன். ப்ராக்ருத விஷய விகார விஜ்ஞாநங்களால் மறைக்கப்பட்டவன். நெஞ்சாலறியப்படுதலா லதனுள்ளுறையுரைக்கப்பட்டவன். விஷமமாயுள்ள அநேகாநர்த்த ஸங்கட்டத்திலிருப்பதுபோ லிக்காரணங்களால், அறியப்படாதவன். இப்படிப்பட்ட அநாதி புருஷனை, விஷயங்களில் நின்றும், நெஞ்சைமாற்றி, ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்த்ததனாலுண்டாகிற ஜ்ஞாநத்தாலே. தெளிவாயறிந்து, இப்படியறிதலா லுயர்வு, தாழ்வு நீங்குகையால், அதுகாரணமாய் வருகிற சுகதுக்கங்களை, விட்டவனாகின்றான்.

ரா-ஸா.—முன்றுவதுசேள்விக்கு, விடையளிக்கிறார்.—இந்த ஆத்மஸ்வருபமானது, "ஸ்ரவணாயாபிபஹுபிர்யோ நலப்ய:" என்கிறவிடத்தில் சொன்னபடி, அறிவதற்குக்கூடாதனாய், ததவங்களை மறைத்துவிடுகிற பாபகாமங்களாகிய அவித்யையினாலே. மறைக்கப்பட்டதாய், எல்லாப்பூதங்களிலு மிருப்பதாய், ஹ்ருதயகுகையிலிருப்பதாய், உள்ளிருந்து நியமிப்பதால், அநாதியாயிருக்கிற தேவனென்று சொல்லப்படுகிறபொருள்- "யமேவைஷவ்ருணுதே" "யதாபம்வாவதிஷ்டதேஜாதாநிகேவலாவஹ" இதுமுதலிய மந்திரங்களினால் சொல்லப்போகிற ஆத்மவிஜ்ஞாநத்தாலே, அந்தப்பொருளை [அதாவது பரமாத்மாவை] அறிந்து, ஸுகதுக்கங்களை விடுகிறான்.

சங, ஏதத் ஸ்ருத்வா ஸம்பரிக்ருஹ்ய மர்த்ய: ப்ரவ்ருஹ்ய தர்ம்யமணுமேதமாப்ய | ஸமோததே மோதநீயம் ஹி லப்த்வா விவ்ருதம் ஸத்ம நசிகேதஸம் மந்யே ||

౧౩. ఏతచ్ఛ్రుత్వాసంపరిగృహ్యమర్త్యఃప్రవృహ్యధర్మ్యమణుమేతమాప్య।
సమోదతేమోదనీయగ్ంహిలబ్ధ్వా వివృతగ్ంసద్మనచికేతసంమన్యే॥

(ப-ம்.) மர்த்ய:-மனுஷ்யன், ஸ:-அப்படிப்பட்டவனாய், ஏதத்-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஸ்ருத்வா-கேட்டு, ஸம்பரிக்ருஹ்ய- கரகித்துக்கொண்டு, தர்ம்யம்-தர்மத்தாலாகிய சரீரத்தை, ப்ரவ்ருஹ்ய - விட்டு, ஏதம்-இந்த முன்சொல்லப்பட்ட. அணும் - ஸூக்ஷ்மரூபமான பரமாத்மாவை, ஆப்ய-அடைந்து, மோதநீயம்- ஸந்தோஷவஸ்துவை, லப்த்வா-பெற்று. மோ

दते-ஸந்தோஷப்படுகிறான். ஆகையால், नचिकेतसम्-நசிகேதஸ்ஸென்கிற உன்னைப்பற்றி, सद्म-ப்ரமயஸ்தானமானது, विवृतम्-திறக்கப்பட்டதாய், मन्ये-எண்ணுகிறேன்.

ஶ॰-ஹா.—இப்போதென்றால் சொல்லப்படுகிற ஆத்மதத்வத்தை, ஆசாரியனிடத்தில் நன்றாய்க்கேட்டு, தானேயாக க்ரஹித்து, இந்த சரீரத்தைவிட்டு, அணுஸ்வரூபத்தை யடைந்து, ஸந்தோஷமான ஆத்மாவைப்பெற்று, ஸுகிக்கிறான் ஆகையா லிப்படிப்பட்ட உன்விஷயத்திலந்த ஆதமஸ்தாநம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதாய் நினைக்கிறேன்.

ரு॰-ஹ.—இந்த ஆத்மவிஷயத்தில், ச்ரவணம், மநநம் நிதித்யாஸநம், முதலியவற்றால், கர்மத்தாலாகிய சரீரதத்தைநீக்கி, தனக்கந்தராத்மாவாயிருக்கிற "அணீயாம்ஸ்யப்ரதர்க்யமணுப்ரமாணாத்" என்கிறவிடத்திற்ச் சொல்லியபடி அணுரூபியான பரமாத்மாவை, பரமபதத்தில் கிட்டி இந்த வித்வானான மனுஷ்யனும், அபஹதபாபமத்வம் முதலிய எட்டுகுணங்களைப்பெற்று மகாஸந்தோஷத்தோடு வாழுகிறான். "एष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" இதுமுதலான ப்ரமாணங்களை இங்கு நினைப்பது.

௧௪. अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात् ।
अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वद ॥

౧౪. అన్యత్ర ధర్మాదన్యత్రాధర్మాదన్యత్రాస్మాత్కృతాకృతాత్ ।
అన్యత్ర భూతాచ్చ భవ్యాచ్చ యత్తత్పశ్యసి తద్వద ॥

(ப-ம்.) धर्मात् - தர்மத்தைக்காட்டிலும், अन्यत्र - வேறானதும் अधर्मात्-அதர்மத்தைக்காட்டிலும், अन्यत्र-வேறானதும், अस्मात्-இந்த, कृताकृतात्-கார்யகாரணத்திலும், अन्यत्र-வேறானதும், भूतात्-முன்காலத்தியதைக்காட்டிலும், भव्यात्-வருங்காலத்தியதைக் காட்டிலும்; अन्यत्र-வேறானதுமாகிய, यत्-யாதொன்றை, पश्यसि-பார்க்கிறாயோ; तत्-அதை, वद-சொல்லவேணும்.

ஶ॰-ஹா.—இப்படி சொன்ன யமன் வார்த்தையைக்கேட்டு, நசிகேதஸ்ஸு, மறுபடியும் சொல்லுகின்றான்.—நான், மோக்ஷத்திற்கு யோக்யனாயிருப்பதும், நீ, என்விஷயத்தில் ப்ரஸந்நனா யிருப்பதும், வாஸ்தவமானால், தர்மம், அதர்மம் முதலிய எல்லாவஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கேழ்க்கிறேன்.

ரா-ஹா.—புண்யம், பாபம், இவைகளில் வேறாயிருக்கிற, உபாஸநமெனகிற, மோக்ஷோபாயமான பக்திஸ்வரூபத்தையும், ஸகலேதரவிலக்ஷணமா யிருக்கிற, ப்ராப்யமென்கிற, ப்ரம்மரூபமான உபேயஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும், தெளிவாய்த் தெரிந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, இவைகளை நன்றாயுபதேசிக்கும்படி, நசிகேதஸ்ஸு, யமனைக்கேட்டார்.

௧௫. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍॥

౧౫. సర్వే వేదాయత్పదమామనంతి తపాంసి సర్వాణి చయద్వదంతి।
యదిచ్ఛంతో బ్రహ్మచర్యంచరంతి తత్తేపదగ్ం సంగ్రహేణబ్రవీమ్యోమిత్యేతత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑍍 - யாதொரு ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை ; 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃- எல்லாவேதங்களும், 𑌆𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿-சொல்லுகின்றனவோ, 𑌯𑌚𑍍𑌚-யாதொன்றை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌪𑌾𑌂𑌸𑌿-எல்லாதவங்களும், 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகின்றனவோ; 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்றை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌃-விரும்பினவர்கள், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 - ப்ர்ம்மசர்யத்தை, 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿-செய்கிறார்களோ, 𑌤𑍇-உனக்கு, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑍍-அந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣-சுருக்கமாய், 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿-சொல்லுகிறேன். 𑌏𑌤𑌤𑍍-இதானது, 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿-ஓமென்பதே.

ஸ௦-ஹா.—இப்படிகேட்ட நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, யமன சொல்லுகிறான்.— எல்லாவேதங்களுக்கு முட்பொருளாய், தபஸ்ஸு முதலியவற்றால் அடையத்தக்க தாய், குருகுல வாஸத்தாலே யறியத்தக்கதாயிருக்கிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உன்னு டைய இஷ்டப்படி சுருங்கச் சொல்லுகிறேன். இது, ஓமெனபதேயாகும்.

ரா-ஹா.—வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், எந்தப்ராப்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ; யாதொன்றை விரும்பி வைராக்யத்தையடைகிறார்களோ; அந்த ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இந்தப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ச்சொல்லுகிற சுருங்கின சப்தமானது ப்ரணவமே என்று, ப்ரணவத தைக்கொண்டாடிக்கொண்டு, மேலே விஸ்தரமா யுபதேசிப்பதாய் நிச்சயித்து,இப்படி சுருக்க, நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னான்.

௧௬. 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍।
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍॥

౧౬. ఏతద్ధ్యేవాక్షరంబ్రహ్మఏతద్ధ్యేవాక్షరంపరం ।
ఏతద్ధ్యేవాక్షరంజ్ఞాత్వాయోయదిచ్ఛతితస్యతత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍-இந்தப்ரணவமே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மம், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍-இந்தப்ரணவமே, 𑌪𑌰𑌮𑍍-ச்ரேஷ்டம், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍-இந்தப்ரணவத்தையே, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்தால், 𑌯𑌃 𑌯𑌤𑍍 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - யவனெதை விரும்புகிறானோ, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍-அவனதையடைகிறான்.

ஸ௦-ஹா.—அபரப்ரம்மம், பரப்ரம்மம் இவ்விரண்டு ப்ரணவாக்ஷரமே; இதை ப்ரதீகமாய், அல்லது, அப்ரதீகமாய், உபாஸித்தால்,அபரப்ரம்மததை,அல்லது பரப்ரமத்தை விரும்பினபடி யடைகிறான்.

ரா-ஹா.—இந்த ப்ரணவாக்ஷரமே, பரப்ரம்மப்ராப்தி ஸாதகமான உபாஸநாவிஷயம். இதுவே எல்லா மந்திரங்களிலும், சிறந்து. இப்படி யறிந்தால் 'எதைவே

ண்டிருவதை, இந்த உபாஸநமடையலாகும், என்று இம்மந்திரத்தில், ப்ரணவத்தைக்கொண்டாடியிருக்கிறது. மேல்மந்திரத்திலும், ப்ரணவத்தையேகொண்டாடுகிறது.

௧௭. 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑍇𑌤𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍।
𑌏𑌤𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇॥

౧౭. ఏతదాలంబనగ్ం శ్రేష్ఠ మేతదాలంబనంపరమ్।
ఏతదాలంబనంజ్ఞాత్వా బ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப-ம்.) 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த, 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌮𑍍-ஆலம்பநமானது, 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍-ஸ்லாக்கியமானது, 𑌪𑌰𑌮𑍍-சிறந்தது, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 - அறிந்துகொண்டால், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇-ப்ரமமலோகத்தில், 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇 - பூஜிக்கப்படுகிறான்.

ஸம்-ஹா —யோகத்தில் ஜ்ஞாநத்தை நிலைபெறும்படி செய்கிற பொருளுக்கு, ஆலம்பனமென்றுபெயர். இப்படிப்பட்ட ஆலம்பநங்களுக்குள், இது மிகவும் சிறந்தது. அபர ப்ரம்மம், பரப்ரம்மம், இவை இரண்டையும் விஷயமாகவுடையது. இந்த ஆலம்பநத்தையறிந்தவன் பராபரப்ரமயலோகங்களில், ப்ரம்மம்போலாய்விடுகிறான

ரா-ஹா.—த்யாநம் முதலியதற்கு, ச்ரேஷ்டமான ஆலம்பனமாயிருக்கிற ப்ரணவத்தை யறிந்து உபாஸிக்கிறவன், ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறான.

பதாநவயார்த்தபேதங்கள்.

“𑌪𑌰𑌮𑍍” என்கிற பதத்திற்குமுன்னும், “𑌏𑌤𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌮𑍍” என்று கூட்டிக்கொள்க. அப்படியே, “𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾” என்கிற பதத்திற்கு முன்னும் கூட்டிக்கொண்டு, இரண்டாம வேற்றுமையாய்க்கொள்க. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில். “𑌪𑌰𑌮𑍍” என்கிற பதத்திற்கு முன்னிருக்கிற, “𑌏𑌤𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌮𑍍” என்கிற பதத்திற்கு, பஹுவ்ரீஹிஸமாஸங்கொண்டு இதை ஆலம்பனமாகவுடைய உபாஸநமென்று பொருளுரைக்கப்பட்டதென்றுணர்க.

௧௮. 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌅𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 ॥

౧౮. నజాయతేమ్రియతేవావి పశ్చిన్నాయంకుతశ్చిన్నబభూవకశ్చిత్।
అజోనిత్యశ్శాశ్వతో౽యం పురాణోనహన్యతేహన్యమానేశరీరే॥

(ப-ம.) 𑌅𑌯𑌮𑍍-இந்த, 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍-ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா, 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - பிறப்பதில்லை, 𑌨 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇-மரிப்பதில்லை. 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 - ஒருகாரணத்தால். 𑌨-உண்டாகிறவனில்லை. 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍-ஒருவனாய், 𑌨 𑌬𑌭𑍂𑌵 - பிறந்தவனன்று, ஏனென்றால், 𑌅𑌜𑌃-பிறப்பில்லாதவன, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃- எப்போதுமுள்ளவன், 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃-காரணமில்லாதவன், 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌃-முன்காலத்திலும்புதியவனாயிருப்பவன், 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇-தேகமானது, 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 - கொல்லப்பட்டாலும், 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇-கொல்லப்பட்டான்.

ஶம்-பா.—பேதமொன்று மில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஆலம்பநமாய்ச்சொல்லப்பட்ட ப்ரணவமானது, அபரப்ரம்மத்திற்கு, ப்ரதீகமாய் மந்தாதிகாரிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இனி அந்த ப்ரணவத்திற்கு ஆலம்பனமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்தாய்ச் சொல்லத்தொடங்கி, இப்படி சொல்லப்படுகிறது ஜந்மஜராமரணம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லாததாய், ஒருகாரணத்தாலுமொருவிதமாய் மாறுதலில்லாததாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, சரீரத்துக்கு, மரணம்முதலியவிகாரங்களுண்டானாலும் மாறுபாடின்றி ஒரேரூபமாயிருக்கிறது.

ரா-பா.—பிறப்பில்லாதவனாகையால், பிறப்பரல்லே. நித்யனாகையால், மரிப்பதில்லே, சாச்வதனாகையால், ஒருகாரணமுடையவனன்று முற்காலத்திலு முளனாகையால் முன்னொருகாலத்திலொழிவனாய்ப்பிறந்தவனன்று. அழியும்தன்மையுள்ள சரீரத்திலிருக்கிற இவனை எவ்வாறு நித்யனென்றுசொல்லதென்று ஸந்தேகிக்கவேண்டாம்; சரீரமழிந்தாலு மிவனழிகிறதில்லே.

௧௯. हन्ता चेन्मन्यते हन्तुं हतश्चेन्मन्यते हतम्।
उभौ तौ न विजानीतः नायं हन्ति न हन्यते॥

౧౯. హంతాచేన్మన్యతేహంతుంగ్ హతశ్చేన్మన్యతేహతమ్ ।
ఉభౌతౌనవిజానీతః నాయగ్ంహంతినహన్యతే ॥

(ப-ம்.) हन्ता-அடிப்பவன், (एनं-இந்தஆத்மாவை) हन्तुं-அடிப்பதற்கு, मन्यते चेत्-நினைப்பானேயானால், हतः - அடியுண்டவன், (आत्मानं-தன்னை) हतं - அடிக்கப்பட்டவனாய், मन्यते चेत्-நினைப்பானேயானால், तौ उभौ - அவர்களிருக்கும், (आत्मस्वरूपं - ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை) न विजानीतः அறியவில்லே, ஏனென்றால், अयं-இந்தஅடிப்பவன். (एनं - இந்தஜீவாத்மாவை) न हन्ति - அடிப்பதில்லே. (अयं-இந்த ஆத்மாவானவன்) न हन्यते - அடிக்கப்படுகிறதில்லே.

ஶம்-பா.—இப்படியுள்ள ஆத்மாவை, சரீரத்தையே ஆத்மாவாகநினைத்திருக்கிற ஹந்தாவானவன். இவனையடிப்பேனென்று, அடிப்பதற்கு நினைப்பானாகில; அந்த மூடனும், அவனாலடியுண்டவனாய் நினைக்கப்பட்ட மற்றொருவன், நானடியுண்டேனென்று, தன்னை, அடியுண்டவனாய்நினைப்பானாகில்; அந்தமூடனும், ஆகியஇவ்விருவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவரில்லே. அவிகாரமாகிய இவ்வாத்மாவை, ஒருவனுமடிப்பதில்லேயன்றோ; ஆகையாலாகாசம்போலிருக்கிற ஆத்மா அடியுண்பதுமில்லேயன்றோ; ஆகையால் தர்மம், அதர்மம், இவைகளேலக்ஷணமாகவுடைய ஸம்ஸாரமானது, ஆத்மஸ்வரூபமறியாதமூடனுக்கேயுள்ளது; வேதப்ரமாணத்தாலும், அதுபற்றிவருகிற ந்யாயத்தாலும், ஆத்மஸ்வரூபமறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரமில்லே.

ரா-பா.—ஆகவிப்படி எல்லாப்ரகாரத்தாலு மாத்மஸ்வரூப மழிவில்லாதது. ஸ்ருதிகளிலும் பாஞ்சராத்திரத்திலுமிப்படியே சொல்லியிருக்கிறது. பரமாத்மாவைப்போலவே, ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபவிகாரமில்லே.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்வயார்த்தங்களெல்லாம் சங்கரபாஷ்யத்திலும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும், ஒருவிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையா லிராமாநு

ஜபாஷ்யத்தியபதார்வயார்த்தம், தனியாய்ச்சொல்லவில்லை. இங்கு, இராமாநுஜபாஷ்யத்திலுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும் சொல்லில் பெருகுமென்று ஸாராம்சஸங்க்ரகம் செய்யப்பட்டது.

௨௰. அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந் ஆத்மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம் | தமக்ரது: பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமாத்மந: ||

௨௰. అణోరణీయాన్మహతో మహీయా నాత్మాస్యజంతో ర్నిహితో గుహాయాం ।
తమక్రతుః పశ్యతి వీతశోకో ధాతుః ప్రసాదాన్ మహిమానమాత్మనః ॥

.(ப-ம்.) அணோ: அணீயாந்-அணுவிலுமணுவாய், மஹத: மஹீயாந்-பெரியதிலும் பெரியதாய், அஸ்ய ஜந்தோ: - இந்தசேதநநுக்கு, ஆத்மா, நியமிப்பதாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, அஸ்ய ஜந்தோ:-இந்தசேதநனுடைய, குஹாயாம்-ஹ்ருதயகுஹையில், நிஹித: - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மந: - தன்னுடைய, மஹிமாநம்-மகிமைக்கி ஹேதுவாயிருக்கிற, தம்-அந்தஸ்வரூபத்தை, அக்ரது: - காம்யகர்மங்களை யநுஷ்டியாத சேதனன், தாது: - தாரகனு யிருக்கிறவவனுடைய, ப்ரஸாதாத் - அநுக்ரகத்தால், வீதஶோக:ஸந் - துக்கமற்றவனாய்க்கொண்டு, பஶ்யதி - காண்கிறான்.

பாவ-ஸா.—இந்தமந்திரத்தில் ஆத்மாவைக்காண்கிற வழி சொல்லப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும், சிறிதாயினும், பெரிதாயினும்,நித்யனுயிருக்கிற ஆத்மாவினால் ஆத்மாவையுடையதாகின்றது. இந்த ஆத்மாவின்ஸம்பந்த மில்லாதது, அஸத்தாய்விடுகிறது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ப்ரம்மாதி ஸ்தம்ப பர்யந்தமுள்ள எல்லாப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயகுஹையிலுமிருக்கின்றது.இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிஷ்காமனும், கர்ம மூலமாய்வருகிற விருத்தி, க்ஷயம், இவைகளைநீக்கி, விளங்கும்போது; ப்ரத்யக்ஜ்ஞாநத்தாலே காண்கிறான்.அப்போது எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி ஸுகமாய் ப்ரகாசிக்கிறான். இதைவிட, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கு வேறுவழியில்லை ஆகையால், காமிகளாயிருக்கிற ப்ராக்ருத புருஷர்களாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் காணப்பட்டது.

ரா-ஸா —கீழிரண்டுமந்திரங்களாலே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை சோதித்து, இனி அந்தஜீவாத்மாவுக்கு மந்தராத்மாவாகிய, பரமாத்மா இப்படிப்பட்டவனென்று, அவன்ஸ்வரூபத்தைஜ்வலிக்கிறது. அணுக்களில்சிறந்த அணுவாய்,மகத்தில் மகத்தரமாயிருக்கிறதும், ஸகலஜந்துக்களுக்கு மந்தராத்மாவானதும், எல்லாருடைய ஹ்ருதய குஹையிலிருப்பதும், இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, அபகதபாப்மத்ம், முதலிய அஷ்டகுணங்களுண்டாகும்படி, கடாக்ஷித்து, இவனைமுக்தனாக்குகிறதும், ஆகிய இந்தகுணங்களுக்கு, இருப்பிடமானது பரமாத்மஸ்வரூபம். இந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டால், எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி, ஸுகமாயிருப்பான். இப்படி அவனைக்காண்பது; அவனுடைய அநுக்ரகத்தினாலே வரவேணுமல்லது வேறுமார்க்கத்தால், வராது.

௨௧. ஆஸீநோ தூரம் வ்ரஜதி ஶயாநோ யாதி ஸர்வத: |
கஸ்தம் மதாமதம் தேவம் மதந்யோ ஜ்ஞாதுமர்ஹதி ||

౨౧. ఆసీనో దూరం వ్రజతి శయానో యాతి సర్వతః ।
కస్తం మదామదం దేవం మదన్యో జ్ఞాతుమర్హతి ॥

(ப-ம்.) ஆஸீந:-இருந்துக்கொண்டே, தூரம் - தூரத்தில், வ்ரஜதி-போகிறான், ஶயாந:-படுத்துக்கொண்டே, ஸர்வத: - எல்லாவிடங்களிலும்,யாதி - போகிறான். மதாமதம் - ஸுகதுக்கங்களின் நடுவிலிருக்கிற, தம்-தேவம்-அந்தபரமாத்மாவை. மதந்ய:-என்னைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற, க:-எவன், ஜ்ஞாதும்-அறிவதற்கு, அர்ஹதி-தக்கவன்.

ஸம்-ஹா.—இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, விருத்தங்களாயிருக்கிற தர்மங்களை யடைந்ததுபோல் தோற்றுகின்றது. இவைகளுக்கு சிற்சிலவழிகளாலே பரிகாரம் சொல்லிக்கொள்ளவேணும். ஆகையால், என்னைப்போல், நல்லறிவுடையதீரனால் அறியப்படுமேயன்றி, மற்றொருவராலுமறியப்படாது. ஆகையால், ஜாகரூகனாயிருந்து அந்த பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துக்கொள்.

ரா-ஹா.—அந்த பரமாத்மாவினுடைய அனுக்கிரஹமன்றியில் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது, கூடாததென்று சொல்லுமதை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாகையாலே, இதரமான விடங்களில் விருத்தமாயிருக்கிற எல்லாதர்மங்களும், ஜீவாத்மாவின் வழியாய்ச்சேர்ந்து விடுகின்றனவாகையால், விருத்தங்களாயிருக்கிற ஆஸீநத்வம்முதலியவைகளுக்கு பரமாத்மஸ்வரூபமாதாரமாகிறது. இப்படிப்பட்ட பரமாத்மஸ்வரூபத்தை, என்னைப்போலே பண்டிதனாயிருக்கிறவனே அறிவான், மற்றெவனுமறியமாட்டான.

௨௨. அஶரீரꣳ ஶரீரேஷு அநவஸ்தேஷ்வவஸ்திதம் ।
மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி ॥

౨౨. అశరీరగ్ం శరీరేష్వనవస్థేష్వవస్థితమ్ ।
మహాన్తం విభుమాత్మానం మత్వా ధీరో న శోచతి ॥

(ப-ம்.) அஶரீரம்-சரீரமில்லாததும் ,ஶரீரேஷு – சரீரங்களிலே அவஸ்திதம்- இருப்பதும்,அநவஸ்தேஷு-அநித்யங்களிலே, அவஸ்திதம் - நித்யமாயிருப்பதும், மஹாந்தம்-பெரியதும், விபும்-வ்யாபித்திருப்பதுமான, ஆத்மாநம்-ஆத்மஸ்வரூபத்தை, மத்வா - அறிந்திருக்கிற, தீர: - தீரன், ந ஶோசதி-சோகத்தையடையான்.

ஸம்-ஹா.—அந்தபரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லையென்று சொல்லுகிறது ஆகாசம்போல் ரூபமில்லாமல், பெரும்பொருளாய் வ்யாபித்திருக்கிற ஆத்மாவைக்கண்டால், பின்புசோகமில்லை. பெரும்பொருளென்றால், எல்லாப் பொருளும், தன்னைக்காட்டிலும் சிறியனவாயிருக்கிற பொருள்களில் பெரிதேயானதால், இங்கு, வ்யாபியென்று தோற்றுகைக்காக,'விபும்'என்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாநம் என்கையால்,ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவைகளுக்கு பேதமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. ஆத்மசப்தமானது, ஜீவாத்மாவிஷயத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, ஆகையால், இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகம்வர வழியில்லை.

ரா-ஹா,—சர்மத்தாலாகிய சரீரமில்லாதவனும் நித்யனும் அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனு மிருக்கிற பரமாத்மாவை யறிந்தவனுக்கு சோகமில்லை.

௨௨. 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 । 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿
𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍॥

౨౩. నాయమాత్మా ప్రవచనేనలభ్యో నమేధయానబహునా శ్రుతేన ।
యమేవైషవృణుతే తేనలభ్యస్తస్యైష ఆత్మావివృణుతేతనూగ్ంస్వామ్॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌯𑌮𑍍-இந்த ஆத்மாவானவன், 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 - மநநத்தாலும், 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾-புத்தியாலும், 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 - அதிகமாய்க்கேட்டதாலும், 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃-அடையத்தக்கவனன்று,𑌯𑌮𑍍-யாதொருவனை, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-வேண்டுகிறானோ, 𑌤𑍇𑌨 - அவனால், 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 - அடையத்தக்கவன், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அவனுக்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்தபரமாத்மா, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 - 𑌤𑌨𑍂𑌮𑍍-தன் ஸ்வரூபத்தை, 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇-காட்டுகிறார்.

ஶம்-ஹா.—இப்படி ஆத்வா அடையக்கூடாதவனாயினும், உபாயத்தாலே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லுகிறது. அந்த உபாயமானது, அத்யயநம், தாரணம், ப்ரவசநம், முதலிய இவைகள்மாத்திரமன்று. நிஷ்காமனாகிய ஆத்மாவை விரும்புதலே இதற்கு முக்யோபாயம். அப்படி விரும்புகிறவனுக்கே. இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது.

ரா-ஹா,—கேவலச்ரவண,மநந,நிதித்யாஸநங்களால்,இந்த ஆத்மா அடையப்பட்டான். அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதியைப்பெற்றால், அவனையடையலாகும். அவன் ப்ரீதியைப்பெருதல்,அவனிடத்தி லிவனுக்கு ப்ரீதியுண்டானாலேயாகும் ஆகையால், பரமாத்மாவினிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியைப்பண்ணி யவனையுபாஸித்தால் அவனுடைய வநுக்ரகத்தாலே அவனுடைய நித்யவிபூதியில், நித்யாநந்த ஸ்வரூபமா யிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்ட திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை கண்டு மகிழலாகும்.

௨௩. 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

౨౪. నావిరతో దుశ్చరితాన్నా శాన్తో నాసమాహితః ।
• నాశాంతమానసోవాపి ప్రజ్ఞానేనైనమాప్నుయాత్ ॥

(ப-ம்.) 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍-நிஷித்தங்களில் நின்றும்,𑌅𑌵𑌿𑌰𑌤𑌃 - நீங்காதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃-சாந்தியில்லாதவனும், 𑌅𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 - நிலையில்லாதவனும், 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 - மநச்சாந்தியில்லாதவனும், 𑌏𑌨𑌮𑍍 - இந்த ஆத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨-உபாஸநத்தால், 𑌨 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍-அடையமாட்டான்.

ஶம்-ஹா.—ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் நிஷேதிக்கப்பட்டக்ருத்யங்களைச் செய்துக்கொண்டு, உபசாந்தியில்லாமலிருக்கிற புருஷன் ஆத்மாவைப் பெறமாட்டான். சாஸ்திரப்படி இருப்பவனேபெறுவான்.

ரா-ஹா.—உபாஸநாங்கமாயிருக்கிற நிஷித்தநிவ்ருத்தியில்லாதவனுக்கு. அங்க வைகல்யத்தால், உபாஸநாஸாத்குண்யமில்லாமையாலே, பரமாத்மப்ராப்திகிடையாது. ஆகையால், துச்சரிதங்களைவிட்டு, ஸதநுஷ்டாநங்களோடு கூடிய புருஷனே, அந்தபரமாத்மாவை யடைவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில், 'ந' என்கிறபதம், நாலிடங்களிலிருக்கிறபடியால், இதை நாலுவாக்யங்களாக்கி அந்வயித்துக்கொள்க.

௨௫. 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌉𑌭𑍇 𑌭𑌵𑌤 𑌓𑌦𑌨𑌃 ।
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑍇𑌚𑌨𑌂 𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌾 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌃 ॥

அ॥: యస్యబ్రహ్మచక్షత్రంచ ఉభేభవతఓదనః ।
మృత్యుర్యస్యోపసేచనం కఇత్థావేదయత్రసః ॥

(ப்-ம்.) யஸ்ய-யாதொருபரமாத்மாவுக்கு, ப்ரஹ்ம-ப்ராம்மணர்களும், க்ஷத்ரம்-க்ஷத்திரியர்களும், ஓதந:- அந்நமாய், பவத:-ஆகிறார்களோ, யஸ்ய-எந்தபரமாத்மாவுக்கு, ம்ருத்யு:- யமன், உபஸேசநம்-வ்யஞ்சனமோ; ஸ:-அந்தபரமாத்மா, யத்ர-யாதொரு ப்ரகாரத்தி லிருக்கிறானோ, அந்தப்ரகாரத்தை, க:-எவன், இத்தா-இப்படிப்பட்டதென்று, வேத-அறிவான்.

ஶ0-ஹா.—இந்தஸாதகனைப்போல், ஸகலசராசரங்களையும் ம்ருத்யுவை உபஸேசநமாக்கிக்கொண்டு, ஸம்ஹரிக்கிற (அதாவது, ம்ருத்யுமுதலான சகலத்தையுமழிக்கிற) பரமாத்மாவை, மற்றொருவன்காணமாட்டான்.

ரா-ஹா.—ப்ராம்மணன், க்ஷத்ரியன், என்கிறஜாதியோடு குடிகொண்டிருக்கிற சராசரங்களெல்லாவற்றையும், அவனை, அந்நமாக்கிக் கொள்ளுகிறானோ; அதாவது, எவனாலழிக்கப்படுகிறதோ; யாதொருவன், ம்ருத்யுவைக்கொண்டு, அந்யங்களைபுசித்து, ம்ருத்யுவையும புசிக்கிறானோ; ஸகலஜகத்தையுமழிக்கிற அந்த பரமாத்மா, எப்படிப் பட்டவரா யிருக்கின்றாரோ; அந்த உண்மையை, இப்படிப் பட்டதென்று எவனறிவான்.

கடோபநிஷத் த்விதீயவல்லி முடிந்தது.

த்ருதீயவல்லீ ப்ராரம்ப:

க. 𑌋𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇 । 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌤𑌪𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑍋 𑌯𑍇 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌾𑌃 ॥

౧. ఋతంపిబంతౌసుకృతస్యలోకే గుహాంప్రవిష్టౌపరమేపరార్ధే ।
ఛాయాతపౌబ్రహ్మవిదోవదంతి పంచాగ్నయోయేచత్రిణాచికేతాః ॥

(ப்-ம்.) ருதம்- கர்மபலத்தை, பிபந்தௌ, அநுபவிக்கிறவர்களாய், ஸுக்ருதஸ்ய-புண்யத்தாலுண்டாகிய, லோகே - இந்தலொகத்திலிருப்பவர்களாய், குஹாம்- ஹ்ருதயகுகையில், ப்ரவிஷ்டௌ - ப்ரவேசித்திருப்

பவர்களாய், ஸுக்ருதஸ்ய லோகே - ஹார்தாகாசத்திலிருக்கிற, சாயாதபௌ - ஜீவன், பரமாத்மா இவர்களை, பஞ்சாக்நய: - க்ருகஸ்தர்களாயும், யே ச த்ரிணாசிகேதா: - த்ரிணாசிகேதர்களாயுமிருக்கிற, ப்ரஹ்மவித: - ப்ரம்மவித்துக்கள், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—நன்றாய் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லுகிறது. தன்னால்செய்யப்பட்ட கர்மபலத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, இந்தசரீரத்தில் ஹ்ருதயகுகையிலிருந்து, ஹார்தபரமாகாசத்தில் தோற்றுகிறஜீவன், பரமாத்மா, இவர்களை, பஞ்சாக்நிகளும் அவரவது க்ருகஸ்தர்களும், த்ரிணாசிகேதர்களும், ப்ரம்மவித்துக்களும், சொல்லுகிறார்கள், இவர்களில், ஒருவன், ஸம்ஸாரி ஒருவன் அஸம்ஸாரி ஆகையால், அஸம்ஸாரியான பரமாத்மாவுக்கு, கர்மபலாநுபவ மெப்படியென்றால்; கூடியிருக்கையால், சத்திரிந்யாத்தால் இருவரையும் கர்மபலத்தை யநுபவிக்கிறவர்களாகச்சொல்லுகிறது. கார்ஹபத்யம், தக்ஷிணாக்நி, ஆஹவநீயம், ஸப்யம், ஆவஸத்யம், என்கிறவிவைகள், பஞ்சாக்நிகள்.

ரா-ஹா.—"ஜாயதே" என்று யெவனாலுமறியப்படாததாய், ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகையால், நாமுபாஸித்துப்பெறுவ தெப்படி என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டாம்; ஜீவபரமாத்மாக்கள், ஒரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கையால், நாம, ஸுகமாயுபாஸிக்கலாகுமென்று சொல்லுகிறது. புண்யம், பாபம், இவைகளின்பலத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு, புண்யத்தாலாகிய இந்தலோகத்தில் ஹ்ருதயகுகையில் பரமாகாசத்தில், அதாவது ஹார்தாகாசத்தில் சேர்ந்திருக்கிற, அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களாகிய ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவர்களை த்ரிணாசிகேதர்களாயும்,பஞ்சாக்நிகளாயுமிருக்கிற ப்ரம்மவித்துக்கள், சொல்லுகிறார்கள். இப்படி கூடியிருக்கும்போது, பரமாத்மாவை ஜீவாத்மா அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணம், அந்தபரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தாலுண்டாயிருக்கிற கர்மமென்கிற அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வஸ்வருபத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. இங்கு, பரமாத்மாவுக்கு கர்மபலாநுபவம், ப்ரயோஜக கர்த்ருத்வத்தாலே சொல்லப்பட்டது.

உ. யஸ்ஸேதுரீஜாநாநா மக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யத்பரம் |
அபயம் திதீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதꣳ ஶகேமஹி |

౨. యస్సేతురీజానానామక్షరం బ్రహ్మయత్పరం ।
అభయంతితీర్షతాం పారంనాచికేతగ్ంశకేమహి ॥

(ப்-ம்.) ஈஜாநாநாம்-யஜ்ஞாதிகர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு, ஸேது:-பலத்தைக்கொடுப்பது, ய: - எதுவோ, அக்ஷரம் - அருவில்லாமலிருக்கிற, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, யத் - எதுவோ,தத் - அந்த, திதீர்ஷதாம்-முமுக்ஷுக்களுக்கு, அபயம் பயமில்லாத. பாரம் - கரையாய், (அதாவது ப்ராப்யமாய்) நாசிகேதம் — நாசிகேதாக்நியினாலடையப்படுகிற பரமாத்மாவை, (உபாஸிதும் - உபாஸிப்பதற்கு,) ஶகேமஹி-சக்தர்களாயிருக்கிறோம்.

ஸம்-ஹா.—வேண்டினபலத்தைத் தருகிற நாசிகேதாக்நியையும், பயமில்லாத மோக்ஷத்தைத்தருகிற ப்ரம்மத்தையும், அறிந்துக்கொள்ள நாம் சக்தர்களாயிருக்கிறோம்.

ரா-ஹா,—எல்லா பலங்களையும் விரும்பினபடி, அவ்வோஸாதநங்களை யநுஷ்டித்தபேர்களுக்கு, கொடுப்பதாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தைத் தருவதான அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, நாமுபாஸிப்பதற்கு சக்தர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால், எப்படி, உபாஸிக்கப்போகிறோமென்று பயப்படவேண்டாம்.

௩. ஆத்மாநக்ம் ரதிநம் வித்தி ஶரீரக்ம் ரதமேவ து ।
புத்திம் து ஸாரதிம் வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச ॥

3. ఆత్మానగ్ం రథినంవిద్ధి శరీరగ్ం రథమేవతు ।
బుద్ధింతుసారథింవిద్ధి మనఃప్రగ్రహమేవచ ॥

(ப-ம்.) ஆத்மாநம்-ஆத்மாவை, ரதிநம் – தேராளியாய், வித்தி - அறி, ஶரீரம் - தேகத்தை, ரதமேவ - தேராய், வித்தி - அறி, புத்திம் து - புத்தியை, ஸாரதிம் - ஸாரதியாய், வித்தி-அறி, மந: - மனஸ்ஸை, ப்ரக்ரஹமேவ-கடிவாளமாய், வித்தி-அறி.

ஶம்-ஹா.—உபாதியாலேற்பட்ட ஸம்ஸாரியாகியஜீவன், வித்யை, அவித்யை, என்கிற இரண்டினையும் தன்னிச்சைப்படி, யநுஷ்டித்து, மோக்ஷம், ஸம்ஸாரம் இவைகளையடைவதற்கு ஸாதநமாக இரதம் முதலியவைகள் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன. ஆத்மா தேராளியென்றும், சரீரம் இரதமென்றும் அத்யவஸாய மென்னப்படுகிற புத்தியை ஸாரதியென்றும், மனதைக் கடிவாளமென்றும், நீயறிந்துகொள். அதாவது, புத்தியினாலேவப்பட்ட நெஞ்சுபோகிற வழியில், சரீரம்முதலியவைகள் செல்லுகின்றன என்கை.

ரா-ஹா.—இந்த மந்திரம் முதல் “ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி” என்கிற மந்திரகண்ட பர்யந்தம், ஸம்ஸாரத்திற் கக்கரையாகிய மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு, பரிகரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு, ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறது. ஆகையாலிப்படி யறிந்து தேகேந்திரியாதிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ள வேணும்.

௪. இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹுர் விஷயாக்ம்ஸ்தேஷு கோசராந் ।
ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் போக்தேத்யாஹுர்மநீஷிண: ॥

౪. ఇంద్రియాణిహయానాహు ర్విషయాగ్ంస్తేషుగోచరాన్ ।
ఆత్మేంద్రియమనోయుక్తం భోక్తేత్యాహుర్మనీషిణః॥

(ப-ம்,) இந்த்ரியாணி-இந்திரியங்களை, ஹயாந்-குதிரைகளாக, ஆஹு: சொல்லுகிறார்கள், தேஷு, அவைகளுக்குள், விஷயாந் - விஷயங்களை, கோசராந்-மார்க்கங்களாக, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: - மண்டிதர்கள், ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம்-சரீரம், இந்த்ரியம், மனஸ்ஸு, இவைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனை, போக்தேதி-போக்தாவென்று ஆஹு:-செல்லுகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா,—சரீரத்தை இழுக்கிறபடியால் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்றும் இந்திரியங்கள் செல்லுகிறவிடம்சப்தாதிவிஷயங்களாகையால், சப்தாதிவிஷயங்களை

மார்கமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுடையோர், கேவலாத்மாவுக்குபோக்த்ருத்வ மில்லாமையால் சரீரம் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கிற ஆத்மாவையே போக்தாவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—இரதம்முதலியவையாசரூபிக்கப்பட்டசரீரம் முதலியவைகளோடுகூடாதபோது ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம்,போக்த்ருத்வம், இவைகளில்லாமையால்சரீராதிகளோடு குடியிருக்கிற ஆத்மாவையே, பண்டிதர்கள், போக்தாவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ரு. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யயுக்தேந மநஸா ஸதா।
தஸ்யேந்த்ரியாண்யவஶ்யாநி துஷ்டாஶ்வா இவ ஸாரதே:॥

౫. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్భవత్యయుక్తేనమనసాసదా।
తస్యేంద్రియాణ్యవశ్యాని దుష్టాశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) யஃது-யாதொருவன், ஸதா-எப்போதும், அயுக்தேந-நியமிக்கப்படாமலிருக்கிற, மநஸா-மனஸ்ஸாலே, அவிஜ்ஞாநவாந் - புத்தியில்லாதவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி,இந்த்ரியங்கள், ஸாரதே:-ஸாரதிக்கு, துஷ்டாஶ்வா:இவ - யெல்லாக்குதிரைகள்போல், அவஶ்யாநி-அஸ்வாதீநங்களாய், (பவந்தி-ஆகின்றன.)

ஸம்-ஹா—புத்தியென்கிறஸாரதி, மநஸ்ஸாகிற கடிவாளத்தைக்கொண்டு, குதிரைகளென்கிற இந்திரியங்களை, நன்றாய் நியமிக்கசக்தியில்லா மூடனாகிறபக்ஷத்தில், துஷ்டக்குதிரைகள்போல் அவனுக்கு, இந்திரியங்கள்வசப்படுவதில்லை.

ரா-ஹா—இம்மந்திரத்தாலும், மேலுள்ள ஒருமந்திரத்தாலும் சரீரம்முதலியவை, தேர்முதலியதாய் ரூபித்ததற்கு ப்ரயோஜநம்சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஸாரதிமுதலியது, நன்றாயிருந்தால், குதிரைகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல், ஸாரதிமுதலானதாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்திமுதலியது நன்றாயிருக்கிறபக்ஷத்தில், இந்திரியங்கள் வசப்பட்டிருக்கும் இல்லாவிட்டால், ஸ்வாதீநங்களாயிரா.

சு. யஸ்து விஜ்ஞாநவாந்பவதி யுக்தேந மநஸா ஸதா।
தஸ்யேந்த்ரியாணி வஶ்யாநி ஸதஶ்வா இவ ஸாரதே:॥

౬. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతియుక్తేనమనసాసదా।
తస్యేంద్రియాణివశ్యానిసదశ్వాఇవసారథేః॥

(ப-ம்.) யஸ்து-யாதொருவன், ஸதா- எப்போதும், யுக்தேந-வசம்செய்துகொள்ளப்பட்ட, மநஸா-மனஸ்ஸோடு, விஜ்ஞாநவாந்-புத்தியுடையவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; தஸ்ய-அவனுக்கு, இந்த்ரியாணி - இந்திரியங்கள், ஸாரதே:-ஸாரதிக்கு, ஸதஶ்வா இவ-நல்லகுதிரைகள்போல், வஶ்யாநி-வசங்களாய், பவந்தி-ஆகின்றன.

ஸம்-ஹா—யாதொருவன், முன்சொன்னபடியில்லாமல், நெஞ்சை வசப்படுத்துகிறபுத்திமானாயிருக்கிறானோ; அவனுக்கு, இந்திரியங்கள், ஸாரதிக்குநல்லகுதிரைகள்போல் வசங்களாயிருக்கும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தமந்திரத்தின் கருத்தும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், முன்ச்லோகத்திலேயே, சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ச்லோகத்திற்கு,இராமாநுஜமுநி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

எ. யஸ்த்வவிஜ்ஞாநவாந்பவத்யமநஸ்கஸ்ஸதா(அ)சுசி:|
நஸதத்பதமாப்நோதிஸம்ஸாரஞ்சாதிகச்சதி||

౭. యస్త్వవిజ్ఞానవాన్భవత్యమనస్కస్సదాఽశుచిః ।
నసతత్పదమాప్నోతిసంసారంచాధిగచ్ఛతి ॥

(ப-ம்) யஸ்து-யாதொருவன், அவிஜ்ஞாநவாந்-புத்தியில்லாமல், அமநஸ்க:-வசப்படாத மனஸ்ஸையுடையவனாய், ஸதா - எப்போதும், அசுசி:-சுத்தியில்லாதவனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸ:-அவன், தத்பதம்-அந்த ஸ்தானத்தை, நாப்நோதி-அடைகிறதில்லை, ஸம்ஸாரஞ்ச-ஸம்ஸார துக்கத்தையும், அதிகச்சதி-அநுபவிக்கிறான்.

ஸம்-ஹா—நெஞ்சைவசப்படுத்திக்கொள்ளாத புத்தியாகிற ஸாரதிக்கு வருகிற அநிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. யாதொருவன், நெஞ்சைவசப்படுத்தாமல். அசுத்தனாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்த அக்ஷரப்ரஹ்மஸ்தாநத்தை அடைகிறதில்லை;மேலும், ஸம்ஸாரதுக்கத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

பா-ஹா—எந்தமூடன், அஸ்வாதீநமானமனஸ்ஸையுடையவனாய். அசுசியாயிருக்கிறானோ; அவன், அந்தபரமபதத்தைஅடைகிறதில்லை. துக்கத்தையடைகிறான். எந்த தீரன் இப்படி யில்லாமல் புத்திமானாயிருக்கிறானோ; அவன். அந்தபதத்தை அடைகிறான், என்று, இரண்டுமந்திரங்களாலே, இந்திரியங்களை, ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளுகையிலும், அப்படியில்லாமலிருப்பதிலும், வருகிறஸுகதுக்கங்கள் சொல்லப்படுகிறன.

அ. யஸ்துவிஜ்ஞாநவாந்பவதிஸமநஸ்கஸ்ஸதாசுசி:|
ஸதுதத்பதமாப்நோதியஸ்மாத்பூயோநஜாயதே||

౮. యస్తువిజ్ఞానవాన్భవతిసమనస్కస్సదాశుచి !
సతుతత్పదమాప్నోతియస్మాద్భూయోనజాయతే॥

(ப-ம்) யஸ்து-யாதொரு, விஜ்ஞாநவாந் - புத்திமானானவன், ஸதா - எப்போதும். ஸமநஸ்க:-ஸ்வாதீநமானநெஞ்சையுடையவனாய், சுசி:-பரிசுத்தனாய், பவதி-ஆகிறானோ; ஸது-அவன், யஸ்மாத்-யாதொருபதத்தில் நின்றும், பூய:-மறுபடியும், நஜாயதே-பிறப்பதில்லையோ; தத்பதம் - அந்தஸ்தானத்தை, ஆப்நோதி-அடைகிறான்.

ஸம்-ஹா—இந்திரியங்களை வசமாகவுடையவன் புநராவ்ருத்தியில்லாத பதத்தையடைகிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கும், முன் ச்லோகத்திலேயே, இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம் சொன்னபடியால், இதற்கு இராமானுஜமுனி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

௯. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃।
𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍॥

౯. విజ్ఞానసారథిర్యస్తుమనఃప్రగ్రహవాన్నరః।
సోఽధ్వనఃపారమాప్నోతితద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥

(ப-ம்) 𑌯𑌃-எந்த, 𑌨𑌰𑌃-மநுஷ்யன், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌃-விவேகத்தை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு, 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍- மனஸ்ஸை வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறானோ; 𑌸𑌃-அவன், 𑌅𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃-ஸம்ஸாரமார்க்கத்திற்கு, 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍 - அக்கரையாயிக்கிற, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 - வாசுதேவனுடைய, 𑌤𑌤𑍍-அந்த, 𑌪𑌰𑌮𑌮𑍍 - ச்லாக்யமான, 𑌪𑌦𑌮𑍍-ஸ்தாநத்தை, 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿-அடைகிறான்.

ரு௦-ஹா—கீழ்ச்சொல்லியஸ்தாநம் இன்னதென்று சொல்லுகிறது. யாதொருவன் விவேகியாய்நெஞ்சை ஸ்வாதீநம்செய்து கொள்ளுகிறானோ; அவன், விஷ்ணுவினுடைய பரமஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.

ரா-ஹூ—முன்சொன்ன ரூபணத்திற்கு பலம்சொல்லிமுடிக்கிறது. எவன், நல்ல ஜ்ஞாநத்தோடு மநஸ்ஸைஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறானோ; அவன் விஷ்ணு ஸ்தாநத்தையடைகிறான்.

௧௦. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌃॥

౧౦. ఇంద్రియేభ్యఃపరాహ్యర్థాఅర్థేభ్యశ్చపరంమనః।
మనసశ్చపరాబుద్ధిర్బుద్ధేరాత్మామహాన్పరః॥

(ப-ம்) 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃-இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃- விஷயங்கள், 𑌪𑌰𑌾𑌹𑌿-உயர்ந்தவைகள், 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃-விஷயங்களைக்காட்டிலும், 𑌮𑌨𑌃-மனஸ்ஸானது, 𑌪𑌰𑌮𑍍-உயர்ந்தது, 𑌮𑌨𑌸𑌃 - மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-புத்தியானது, 𑌪𑌰𑌾-உயர்ந்தது, 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃-புத்தியைக்காட்டிலும், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍-பெரியவனான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானவன், 𑌪𑌰𑌃-உயர்ந்தவன்.

ரு-௦-ஹா—ஆத்மாவையடைவதற்கு, புத்திமுதல் இந்திரியபர்யந்தமுள்ளவைகளோடுசேர்ந்து, அந்தந்தநாமங்களையடைகிற ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலங்களான இந்திரியாதிகளைக்காட்டிலும், மகானான ஆத்மாசிறந்தவன்.

ர-ஹா—வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்யாமுக்யங்கள் சொல்லப்படுகிறன. ஆகையாலிதையறிந்துக்கொண்டு அப்படிவசம்செய்துகொள்க.

௧௧. 𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌃।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃॥

౧౧. మహతఃపరమవ్యక్తమవ్యక్తాత్పురుషఃపరః।
పురుషాన్న పరంకించిత్సా కాష్ఠా సాపరాగతిః॥

(ப-ம்) மஹத:-மஹத்தைக்காட்டிலும், அவ்யக்தம்-அவ்யக்தமானது, பரம்-சிறந்தது. அவ்யக்தாத்-அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும், புருஷ:-புருஷனானவன், பர:-சிறந்தவன். புருஷாத்-புருஷனைக்காட்டிலும், பரம்-சிறந்தது, நகிஞ்சித்-ஒன்றுமில்லை. ஸா-அவன், காஷ்டா- எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்தவன். ஸா-அவன், பராகதி:-உத்தமமாகியகதியாயிருப்பவன்.

ஸா-ஸா—கீழ்மந்திரத்தாலும், இம்மந்திரத்தாலும், உண்மையாயுள்ள (பரமார்த்தமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியப்படுத்துகைக்கு, உலகத்தில், தூரத்திலிருக்கிற ஒருநல்லநகரத்தை, நடக்கைக்குச்சோம்பின மனிதனுக்குக்காட்டவிரும்பினவன், ஸமீபத்திலிருக்கிற சோலையைக்காட்டி, இதுநல்லநகரம்; இங்குபோவோமென்றுமுன்னே, அடுத்தநகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இதைக்காட்டிலும் சிறந்த நகரம், இதற்குச்சமீபத்தி லிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவன், முன்கண்டநகரத்திலுமிது சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று ஸந்தோஷித்தபிறகு, இதிலும் சிறந்தநகரம், இதற்குச் சமீபத்திலிருக்கிறதென்றுசொல்லி, அங்கழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்வண்ணமே, மேன்மேலுமழைத்துக்கொண்டுபோய் உத்தமோத்தமமாயிருக்கிற நகரத்தைக்காட்டி, இதற்குமேலானதொன்றுமில்லை; இதைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை; இதையே, நான், உனக்குக்காட்டவிரும்பினேன் என்றுசொல்வதுபோல், அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில், அதிகப்ரயாஸமிருக்கையாலிழியாதபுத்தி, ஸுகமாயிழியும்படி, ஸ்தூலங்களான இந்திரியங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, ஸ்தூலமாகையால், புத்தி, அதிலிழியவே; அர்த்தங்களை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அவைகளைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானமனஸ்ஸை ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானபுத்தியை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான மகானை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; அதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியவே; எல்லாவற்றிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற பரமார்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவென்றுசொல்லி, அதிலிழியச்செய்து, இதைக்காட்டிலும் மேலானபொருளொன்றுமில்லை; வேறுபொருளுமில்லை, இதுவேபராகதி: பராகாஷ்டை; என்றுசொல்லி, இவ்விதம் பெற யத்நம்செய்யவேணுமென்றுபதேசிக்கிறது. ஸ்தூலங்களை,க்ரமமாயறிந்தாலன்றோ; ஸூக்ஷ்மங்களை அறியதுகூடும். சிலர், மனதையே, பரமார்தமாகிய ஆத்மாவென்பர் ஒருவிதபூதஸூக்ஷ்மமே மனதென்னப்படுகிறதாதலாலது பொருந்தாது, "மநோவை ஸம்ராட் ப்ரஹ்ம" என்கிற ஶ்ருதியால், மனது; பூதஸூக்ஷ்மமேயெனவிளங்குகிறதன்றோ. சிலர், புத்தியை, பரமார்த்தமான ஆத்மாவென்பர். புத்தியென்பது கரணமாகையாலிதுவும் சேராது. இது, மனதில்வேறாயதும், மனதினாலாகிய ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமானது மெனறறிக, மகானென்பது, எல்லாவற்றிலும் பெரியதும், அவ்யக்தமென்கிற தத்வத்திலிருந்து பிறந்ததும், ஸூத்ரமென்று பெயர்பெற்றது, மென்றுணர்க. அவ்யக்தமென்பது, எல்லாவுலகத்திற்கும்காரணமானதும், அவ்யாக்ருதமென்னப்படுவதும், பீஜத்திலும் விருக்ஷம்போல பரமார்த்தமான ஆத்மாவைப்பற்றியொட்டிக்கொண்டுகிடப்பது மென்றுகொள்க. இப்படி, எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஆத்மாவையறிந்துக்கொண்டால், அந்த ஆத்மஸ்வ

ரூபத்தையடையலாகும். இந்த ஆத்மஸ்வரூபமே'பத'மென்கிற சப்தத்தால், ப்ராப்ய ஸ்தாநமாய், முன் சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஹா—இம்மந்திரத்தாலும், முன்மந்திரத்தாலும், மோக்ஷத்தைப் பெருகிற வன், வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய இந்திரியம்முதலியவற்றில், இன்னது, இன்னதைக்காட்டிலும், முக்யமாய், வசப்படுத்தக்கடவதென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி, முக்யம், அமுக்யம், அறிந்துகொள்வதற்கே, இவைகளை குதிரைமுதலானவைகளாய் ரூபித்தது. குதிரைகளாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், வழிகளாய் (மார்க்கங்களாய்) ரூபிக்கப்பட்டபொருள்களை (விஷயங்களை) முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், விஷயங்களைக்கண்டு, இந்திரியங்கள்மேல்விழும்போது மீழ்க்கவருத்தப்படுகிறானன்றோ; அவைகளைக்காட்டிலும் கடிவாளமாய்ரூபிக்கப்பட்ட நெஞ்சைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நெஞ்சுவிஷயங்களில்சென்றபோது, விஷயங்களை நீக்கிப் பயனில்லையன்றோ; அதைக்காட்டிலும், ஸாரதியாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்தியை முக்யமாய் வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதைக்காட்டிலும்,கர்தாவாகிய ஆத்மாவைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இவன், ப்ரதாநனுகையாலே, மகான், என்றுசொல்லப்படுகிறான் இவனிச்சித்தபடி மற்றவைகள்நிற்கிறனவன்றோ; இவனைத் தேராளியாய்ரூபித்துச்சொன்னதுமிது பற்றியன்றோ, தேராளிவிரும்பினபடியன்றோ, ஸாரதிமுதலானோர் நடப்பது. இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும்' தேராய்ரூபிக்கப்பட்ட சரீரத்தை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஆத்மா,எல்லாபுருஷார்த்தங்களை ஸாதிப்பதும்·சரீரத்தாலன்றோ; இந்தஜீவனைக்காட்டிலும், இவனுக்குமந்திராத்மாவாயிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரத்தில்நின்றுமிவனைக் கரையேற்றுகிற பரமபுருஷனை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மபர்யந்தமாயுள்ள எல்லாவற்றின் ப்ரவ்ருத்தியமந்த பரமபுருஷன் ஸங்கல்பித்தபடியன்றோ; அவனேயன்றோ அந்தர்யாமியாயிருந்து உபாஸநத்தையும் நிறைவேற்றிவைப்பவன். ஜீவாத்மாவுக்கு, கர்த்ருத்வம், பரமாத்மாவின் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறதென்று "பராத்து-தச்ச்ருதே:" என்கிறவதிகரணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபரமபுருஷனே, உபாயம். இவனே உபேயம். (பலம்) என்றுணர்க. "ஸாகாஷ்டாஸா பராகதி:" என்கிறவாக்யதாத்பர்யம்,இதுவேயாகும். இந்த அர்த்தம், ஆநுமாநிகாதிகரணத்தில், பகவத்பாஷ்யகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விஷயங்களென்பது; சந்தநம், குஸுமம். தாம்பூலம், ஸ்த்ரீ, முதலியவைகள். வசப்படுத்துகிற கிரமத்தின்படி, எல்லாவற்றையும் வசமாக்கிக்கொள்ளவேண்டியது. சரீரமானது அவ்யக்தசப்தத்தாலிங்கு சொல்லப்படிருக்கிறது. இது பர்யாயங்களாலும் ஏற்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பாஷ்யத்தில் சொல்லியபடி, சுருக்கமாயுரைக்கிலறியப்படாதென்றுதாகரணங்களுடன் விஸ்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. சங்கரபாஷ்யத்திற்கும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்கும், ஸ்வயமாகவேபேதமறியப்படுகிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பரமபுருஷனை வசப்படுத்திக்கொள்வது, அவனைச் சரணமடைந்த மாத்திரத்தில் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கஉ. ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடோத்மா ந ப்ரகாசதே।
த்ருச்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்சிபி:॥

౧౨. ఏష సర్వేషు భూతేషు గూఢోఽత్మా న ప్రకాశతే।
దృశ్యతే త్వగ్ర్యయా బుద్ధ్యా సూక్ష్మయా సూక్ష్మదర్శిభిః॥

(ப-ம்) ஸர்வேஷு பூதேஷு-எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும், ஆத்மா ஆத்மாவாயிருக்கிற, ஏஷ:-இவன், கூட: - மறைந்தவனாய், ந ப்ரகாசதே-ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஸூக்ஷ்மதர்சிபி:-ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களாலே, அக்ர்யயா ஸூக்ஷ்மயா புத்த்யா - கூர்மையடையஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக்கொண்டு, த்ருச்யதே-காணப்படுகிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மாத்மாவாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா, அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதா லனைவராலு மறியப்படுகிறதில்லை. ஸூக்ஷ்மத்தையறிகிற புத்திமான்களால், நன்றாயாராய்ந்தறியப்படுகிறான். என்று சங்கரபாஷ்யத்திலு மிராமானுஜபாஷ்யத்திலு மொருவிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமானுஜபாஷ்யத்தில், அவித்யையினாலென்கிறவிடத்தில், 'த்ரிகுணங்களோடுகூடிய மாயையென்கிற ப்ராக்ருதியினால்' என்று ஹேதுபேதமே விசேஷம்.

கங. யச்சேத்வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்யச்சேஜ்ஜ்ஞான ஆத்மனி।
ஜ்ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சேத்தத்யச்சேச்சாந்த ஆத்மனி॥

౧౩. యచ్ఛేద్వాఙ్మనసీ ప్రాజ్ఞస్తద్యచ్ఛేజ్జ్ఞాన ఆత్మని।
జ్ఞానమాత్మని మహతి నియచ్ఛేత్తద్యచ్ఛేచ్ఛాన్త ఆత్మని॥

(ப-ம்) ப்ராஜ்ஞ:-விவேகியானவன், வாக்-வாக்கை, மனஸீ-மனஸ்ஸில், யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன். தத்-அதை, ஆத்மனி, ஆத்மாவிலிருக்கிற, ஜ்ஞானே, ஜ்ஞானத்தில். யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன். ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானத்தை, மஹதி-பெரியதான, ஆத்மனி-ஆத்மாவினிடத்தில், நியச்சேத் - சேர்க்கக்கடவன், தத்-அந்த ஆத்மாவை, சாந்தே-சாந்தமாயிருக்கிற, ஆத்மனி-பரமாத்மாவினிடத்தில், யச்சேத்-சேர்க்கக்கடவன்.

சம்-பா.— இவ்வாத்மாவை யறியும்வழி சொல்லுகிறது.—வாக்குமுதலிய எல்லா இந்த்ரியங்களையும், மனஸ்ஸில்சேர்த்து, மனஸ்ஸை, ப்ரகாசமான புத்தியில்சேர்த்து, புத்தியை, மகானென்ற ஆத்மாவில்சேர்த்து, இதை பேதமொன்றுமில்லாத விசுத்தஸ்வரூபத்தில் சேர்க்கக்கடவன்.

ரா-பா.—"அத்யாத்மயோகாதிகமேன" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாரத்தை க்ரமமாய்ச்சொல்லுகிறது. குதிரைமுதலியதாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை வசம்செய்துகொள்ளுகிறவழிஇதாகும். கர்மேந்திரியங்கள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் இவற்றை மனஸ்ஸில் நியமித்து, மனஸ்ஸைஜ்ஞா

நத்திலும்,ஜ்ஞாநத்தை கர்த்தாவான ஆத்மாவிலும் நியமித்து, ஆத்மாவை, ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரப்ரம்மத்தில் நியமிக்கக்கடவன். இப்படிப்பட்டவனால், விஷ்ணுஸ்தாநமடையத் தக்கதாகும். இந்திரியங்கள் போனவழிவிடாமல் நிறுத்துகை - மனஸ்ஸில் நியமிக்கை. தான்செய்த நிச்சயத்திற்கு மாறுதலின்றி யிருக்கை - மநஸ்ஸை புத்தியில் நியமிக்கை. இங்கு புத்தி என்பது வைராக்ய புத்தியை. புத்தியை ஆத்மாவில் நியமிக்கையாவது - ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்ய நினைக்கை. ஆத்மாவை, ப்ரம்மத்தில் நியமிக்கையாவது, பரப்ரமமத்திற்கு சேஷமென்றறிகை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஆத்மநி, ஜ்ஞாநே, என்கிற பதங்களுக்கு, ஸாமாநாதிகரண்யம் சங்கர பாஷ்யத்தில், வையதிகரண்ய மிராமாநுஜபாஷ்யத்தி லென்றறிக.

௧௪. உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்ய வராந்நிபோதத। க்ஷுரஸ்ய தாரா நிசிதா துரத்யயா துர்கம் பதஸ்தத் கவயோ வதந்தி॥

౧౪. ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత ప్రాప్య వరాన్నిబోధత।
క్షురస్య ధారా నిశితా దురత్యయా దుర్గం పథస్తత్కవయో వదన్తి॥

(ப்·ம்) உத்திஷ்டத-எழுந்திருங்கோள், ஜாக்ரத - உறக்கத்தைவிடுங்கோள். வராந்-வரங்களை, ப்ராப்ய-பெற்று, நிபோதத-அறியுங்கோள கவய:-பண்டிதர்கள், தத்-அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, துர்கம்பத:-கஷ்டமானவழியாய், வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள். க்ஷுரஸ்ய - வாளினுடைய, தாரா-நுனியானது, நிசிதா-கூர்மையுடைய தாகையால், துரத்யயா - அடையக்கூடாததன்றோ.

ஶம - ஸா.—மித்யாஜ்ஞாநத்தை நீக்கி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால், இரஜ்ஜுஸர்ப்பம், கானல் தண்ணீர், ஆகாயத்திலழுக்கு, இவைகள் உண்மையறிந்தபிறகு நீங்கிப்போகிறாப்போலே இந்த ஜகத்து இல்லையாய்விடும். அப்போது க்ருதக்ருத்யராகலாம். ஆகையா லெழுந்திருங்கோள். அநேகஸங்கடங்களுக்குக்காரணமாய், கோரமாய் 'அவித்யை, என்று சொல்லப்படுகிறஅஜ்ஞாநத்தில்உறக்கத்தைநீக்கிஆத்மஸ்வருபத்தை யறியப்பாருங்கோள். ஆசாரியர்களைக்கிட்டி அவர்கள் கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, நானே, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மாவென்றறியுங்கோள்- உபேக்ஷிக்கவேண்டாமென்று,தாய்,ஹிதஞ்சொல்லுகிறாப்போலே, அது வாளின் கூர்மையைப்போல்ஸூக்ஷ்மமாகையாலே, ஶ்ருதி உபதேசிக்கிறது, ஆகையாலே வருத்தப்பட்டு அறிந்துகொள்ளவேணுமென்று பண்டிதர்கள்சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஸா.—இப்படி வசப்படுத்துகிற வழியைச்சொல்லி அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கிறது. பகவானால், அல்லது, ப்ரம்மவித்துக்களால், வரங்களைக்கொள்ளுங்கோள்; எழுந்திருங்கோள்; உறக்கம்வேண்டாம்;கூராயிருக்கிறகத்தின்நுனியில் நடக்கிறபோது கொஞ்சம் தப்பினாலு மெப்படி மோசம்வருமோ; அப்படியேகொஞ்சம் பிழைவந்தாலுமாத்மஸ்வரூபத்தையறிவது கஷ்டமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள், ஆகையால் தக்கபடியே அறியுங்கோள்.

௧௫. அசப்தமஸ்பர்சமரூபமவ்யயம் ததாऽரஸம் நித்யமகந்தவச்ச யத்। அநாத்யநந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்யதே॥

౧౫. అశబ్దమస్పర్శమరూపమవ్యయంతథారసంనిత్యమగంధవచ్చయత్।
అనాద్యనంతంమహతఃపరంధ్రువంనిచాయ్యతంమృత్యుముఖాత్ప్రముచ్యతే॥

(ப-ம்) யத்-எந்தப்ரம்மமானது, அசப்தம், அஸ்பர்சம், அரூபம், அரஸம், அகந்தவச்ச-சப்தம, ஸ்பர்சம், ரூபம், இரஸம, கந்தம், இவைகளில்லாததாய், அநாதி, அநந்தம் - ஆத்யந்தமில்லாததாய், அவ்யயம்-வ்யயமில்லாததாய், த்ருவம்-அசையாததாய், நித்யம்-எப்போதுமுள்ளதாய், மஹத: - மகானான ஜீவனைக்காட்டிலும், பரம்-வேறாயிருக்கிறதோ; தம்-அந்த பரப்ரம்மமான பரமபுருஷனை, நிசாய்ய-ஸாக்ஷாத்கரித்து, ம்ருத்யுமுகாத் - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே-விடப்படுகிறான்.

ப்ர0 - ஸ.—கீழ்ச்சொல்லியபடி ப்ரம்மம் ஸூக்ஷ்மமென்பதற்குக் காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.—சப்தம்முதல், கந்தபர்யந்தமான ஐந்து குணங்களுமுள்ள பூமி, ஸ்தூலமாயிருக்கிறது. ஜலமானது, கந்தமொன்று குறையவே; அந்தக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. தேஜஸ்ஸானது, கந்தம், இரஸம்; இரண்டுகுறையவே ஜலத்தைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. வாயுவானது, கந்தம், இரஸம், உரூபம், மூன்றுகுறையவே; தேஜஸ்ஸிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. ஸ்பர்சமுன்படநாலு குறையவே: ஆகாசம் எல்லாபூதங்களிலும்ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது இப்படியே; இந்த குணங்களொன்றுமில்லாத ப்ரம்மம் ஸர்வ ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நித்யமான ப்ரம்மத்தையறிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறான்.

ரா-ஸா.—குணபஞ்சகவிஹீநமாய், அத்யந்தமில்லாதவனாய், பரிணாமவிகாரசூந்யமாய், சலநரஹிதமாய், நித்தியமாய், ஜீவாத்மாவில்வேறுபட்டதாயுள்ளபரப்ரம்மமாயிருக்கின்ற பரமபுருஷனை உபாஸநத்தாலேஸாக்ஷாத்கரித்தால், ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறான். உரூபமுடையபொருளே அழியுமாகையால் உரூபம்முதலிய குணமில்லாத பொருளழியமாட்டாது. ஒருகாரணமுண்டாயிருந்தால் கார்யம் காரணத்தில் லயத்தையடையலாகும். காரணமில்லாத ப்ரம்மத்திற்கு நாசமெப்படிகூடும். காலம்போலே, ப்ரஹ்மம் நித்யமாயிருக்கும். மஹத: என்கிற பதத்திற்குஜீவனென்றுபொருள், 'ஜ்ஞாநமாத்மநிமஹதி' என்கிற முன் ச்லோகத்தால், ஸ்பஷ்டமாகிறது. 'நித்ய' என்பதை, எல்லாவிசேஷணங்களோடும்கூட்டி அந்வயித்துக்கொள்க.

கசு. நாசிகேதமுபாக்யாநம் ம்ருத்யுப்ரோக்தம் ஸநாதநம்।
உக்த்வா ச்ருத்வா ச மேதாவீ ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥

౧౬. నాచికేతముపాఖ్యానంమృత్యుప్రోక్తంసనాతనమ్।
ఉక్త్వాశ్రుత్వాచమేధావీబ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

(ப-ம்.) நாசிகேதம் - நசிகேதஸ்ஸாலடையப்பட்டதாய், ம்ருத்யுப்ரோக்தம்-யமனால் சொல்லப்பட்டதாய், ஸநாதநம் - நித்யமாயிருக்கிற, உபாக்யாநம்-வ்ருத்தாந்தத்தை, உக்த்வா-சொல்லியும், ச்ருத்வா-கேட்டும், மேதாவீ-புத்திமானாய்க்கொண்டு, ப்ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில் மஹீயதே-கொண்டாடப்படுகிறான்.

शं-भा.—யமனால் ப்ரவசநம் செய்யப்பட்டநித்யமான இந்தநாசிகேதோபாக்யாநத்தை, ஆசார்யனிடத்தில் கேட்டு, ப்ராம்மணர்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்திமான், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

रा-भा. सनातनम्-ப்ரவாஹத்தாலே நித்யமான.

कऎ. य इमं परमं गुह्यं श्रावयेद् ब्रह्मसंसदि । प्रयतः श्राद्धकाले वा

तदानन्त्याय कल्पते तदानन्त्याय कल्पत इति ॥

౧౭. యఇమంపరమంగుహ్యంశ్రావయేద్బ్రహ్మసంసది।

ప్రయతశ్శ్రాద్ధకాలేవాతదానంత్యాయకల్పతేతదానంత్యాయకల్పతఇతి॥

(ப-ம்.) यः-எவன், परमं गुह्यं - மிகவும் மறைக்கத்தக்கதான, इमं-இந்தவ்ருத்தாந்தத்தை, ब्रह्मसंसदि - ப்ராம்மணஸபையில், श्रावयेत्-கேழ்க்கச்செய்வானோ; सः-அவன், प्रयतः-சுத்தனாகிறான். श्राद्धकाले वा-ச்ராத்தஸமயத்தில், श्रावयेत् - கேழ்க்கச்செய்வானாகில், तत्-அந்தச்ராத்தமானது, आनन्त्याय - எல்லாபலங்களையும் கொடுப்பதாய், कल्पते-ஆகிறது.

शं-भा-रा.भा.—இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அதிகுஹ்யமாயிக்கிற விதை,ப்ராம்மணர்களுடைய திரளில், அவர்களறியும்படி அர்த்தத்தோடு பாராயணம்பண்ணி அவர்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவன், அதி பரிசுத்தனாகிறான். இதை இப்படியே, ச்ராத்தகாலத்தில், ப்ராம்மணர்கள் போஜநம் செய்யும்போது, அவர்கள் கேழ்க்கும்படி பாராயணம்பண்ணினால் அந்தச்ராத்தமானது, அந்தமில்லாமல் வேண்டியபலங்களையெல்லாங்கொடுக்கும், "तदानन्त्याय कल्पते" என்பது, அத்யாயபூர்த்தியை யறிவிப்பதற்காக விரட்டிக்கப்பட்டது.

கடோபநிஷத் முதலத்யாயம் மூன்றாவதுவல்லிமுடிந்தது.

முதலாத்யாயம்முற்றும்.

கடோபநிஷத்இரண்டாமத்யாயத்தில் நான்காம்வல்லி தொடங்கப்படுகிறது.

अथ चतुर्थवल्ली प्रारम्भः.

क. पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भूस्तस्मात् पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् । कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छन् ॥

౧. పరాఞ్చిఖానివ్యతృణత్స్వయంభూస్తస్మాత్పరాఙ్పశ్యతినాంతరాత్మన్।

కశ్చిద్ధీరఃప్రత్యగాత్మానమైక్షదావృత్తచక్షురమృతత్వమిచ్ఛన్॥

(ப-ம்) स्वयम्भूः-ஈச்வரன், खानि-இந்திரியங்களை, पराञ्चि - ஆத்மேதரவஸ்துவிஷயங்களாக, व्यतृणत्-ஸ்ருஷ்டித்தான், तस्मात्-ஆகையால், पराङ्-இதரவிஷயங்களை, पश्यति-பார்க்கிறது, अन्तरात्मन्-அந்தராத்மாவை, न पश्यति-பார்க்கிறதில்லை, धीरः-தைர்யமுள்ள, कश्चित् - ஒருவன், आवृत्तचक्षुः-இந்திரியங்களைத்திருப்பிக்கொண்டு, अमृतत्वम्

𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍-மோக்ஷத்தை விரும்பினவனாய், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍-ப்ரத்யங்ரூபியாயிருக்கிற ஆத்மாவை, 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍-பார்க்கிறான்.

ஶம்-ஹா.—ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாமல், தடைசெய்கிற ப்ரதிபந்தகங்களைச்சொல்வதற்கு, இந்தவல்லிதொடங்கப்படுகிறது. ப்ரதிபந்தகத்தையறிந்தாலன்றோ; அதைநீக்கிக்கொள்ளயத்நம்செய்யலாகும். அறியப்படாமலே நீக்கிக்கொள்வது சக்யமில்லையன்றோ, ஈச்வரன், இந்திரியங்களையெல்லாம் ஆத்மாவைக்காண்கிறசக்தியோடுஸ்ருஷ்டித்திருந்தால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதனால் ஸுகமாயறிந்து எல்லாரும் மோக்ஷமடையலாகும். அப்படிசெய்யாமல், ஸ்தூலவஸ்துக்களைக்காட்டுகிறசக்தியோடுமாத்திரம் இந்திரியங்களைவைத்தால்; அந்தஇந்திரியங்கள், ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரவேசமில்லாதவைமயாயின. ஆகிலுமிவைகளைஸ்தூலவிஷயங்களில் செலுத்தாமல், மோக்ஷத்தையேவிரும்பி, எந்ததீரபுருஷன், நியமிக்கிறானோ, அவன், ப்ரத்யகாத்மாவைக்காண்கிறான்.

ரா-ஹா.—ஸ்வதந்த்ரஞானஸர்வேச்வரன், இந்திரியங்களைபராக்விஷயங்களாக ஏற்படுத்துகையாலே,சப்தாதிவிஷயங்களிலேயே செல்லாநிற்கின்றன. ஆகிலும், விவேகியானதீரன், ஆறுவெள்ளமோடுகிறபோது. எதிர்நீஞ்சுவதுபோல், வருத்தப்பட்டு,விஷயங்களில்நின்றும், மீட்டு, ஆத்மவிஷயத்தில்சேர்த்து த்யாநித்து, மோக்ஷத்தைஅடையவேணுமென்று விரும்புகிறான்.

௨. 𑌪𑌰𑌾𑌚𑌃𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌬𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌤𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌪𑌾𑌶𑌮𑍍 । 𑌅𑌥𑌧𑍀𑌰𑌾𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌹𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍-
𑌤𑍇 ॥

౨. పరాచఃకామానసుయంతిబాలాస్తేమృత్యోర్యంతివితతస్యపాశమ్।
అథధీరాఅమృతత్వంవిదిత్వాధ్రువమధ్రువేష్విహనప్రార్థయంతే॥

(ப-ம்.) 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃-அஜ்ஞர்கள், 𑌪𑌰𑌾𑌚𑌃-பாஹ்யங்களான, 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍-காமங்களை, 𑌅𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-அநுஸரிக்கிறார்கள், 𑌤𑍇-அவர்கள், 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌸𑍍𑌯-விஸ்தரிக்கப்பட்ட, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃-ஸம்ஸாரத்தினுடைய, 𑌪𑌾𑌶𑌮𑍍- கயிற்றை, 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-அடைகிறார்கள், 𑌅𑌥-இவர்களின்வேறாயிருக்கிற, 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃-தீரர்கள், 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ஸ்திரமான, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-மோக்ஷத்தை, 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾-அறிந்து, 𑌇𑌹-இந்தஜகத்தில், 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌷𑍁- அநித்யங்களிலொன்றையும். 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - விரும்பமாட்டார்கள்.

ஶம்-ஹா.—அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டஆத்மஸ்வரூபத்தையறியாமையாலும், அவித்யையினால் காட்டப்பட்டபொருள்களில் விருப்பத்தாலும், ப்ரத்யகாத்மாவை ப்ராபிக்க, எல்லோரும், யத்நம்செய்கிறதில்லை. சிலதீரர்களே, நித்யமான மோக்ஷத்தையறிந்து, அநித்யமான விஷயங்களைவிரும்புகிறதில்லை.

ரா-ஹா.—அஜ்ஞர்கள், அநித்யங்களைவிரும்பி, பரமாத்மாவை ப்ராபியாமல் போகிறார்கள். புத்திமான்கள், நித்யஞானவவனையறிந்து மோக்ஷத்தைவிரும்பி, அநித்யங்களைவிடுகிறார்கள்.

௩. 𑌯𑍇𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂𑌰𑌸𑌂𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌾𑌨𑍍 ।
𑌏𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍 ॥

3. యేనరూపంరసంగంధంశబ్దాన్ స్పర్శాంశ్చమైథునాన్ ।
ఏతేనైవవిజానాతికిమత్రపరిశిష్యతే॥

(ப-ம்.) யேந-யாதொரு, ஏதேநைவ-இந்த ப்ரம்மரூபஸாதநத்தாலே, ரூபம்-ரஸம்.கந்தம் - ஶப்தாந்-ஸ்பர்ஶாந் - மைதுநாந்-ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம், மைதுநம், இவைகள் முதலான எல்லாவற்றாலுமுண்டாகிற ஸுகத்தை. விஜாநாதி-அறிகிறானோ, அத்ர-இந்தப்ராம்மத்தில், கிம்பரிஶிஷ்யதே-இல்லாமல்போனதென்ன.ஆகையால், தத்-ப்ராப்யமாய்ச்சொன்ன அந்தவஸ்துவானது ஏதத்வை-இந்தப்ராம்மமே.

ஸம்-ஹா.—எல்லா ஸுகங்களுமாத்மாவினாலறியப்படுகிறனவாகையால்இதுவே பரமஸ்தாநம். அகில்சரீரமேபரமஸ்தாநம், சரீரத்தாலன்றோ; ஸுகம்முதலியதறியப்படுகிறது, என்றுநிக்கவேண்டாம். ரூபம்முதலியவற்றோடு கூடினசரீரத்திற்கு; அறிகிறசக்திஇல்லையன்றோ; இருந்தால் சுவர்முதலியவற்றாலு மெல்லாமறியப்படலாமன்றோ; ஆகையால் ரூபாதிகளில்லாத ஆத்மா, ரூபம்முதலியவற்றோடுகூடின சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதே. அதுவேபரமஸ்தாநம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில், எல்லாம்பரமாத்பரமாய் யோஜிக்கப்பட்டிருருக்கிறது. பதப்பொருள்கருத்தில்பேதமில்லை.

௪. ஸ்வப்நாந்தம்ஜாகரிதாந்தம்சோபௌயேநாநுபஶ்யதி|மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம்மத்வாதீரோநஶோசதி॥ ஏதத்வைதத்॥

४. స్వప్నాంతంజాగరితాంతంచోభౌయేనానుపశ్యతి।
మహాంతంవిభుమాత్మానంమత్వాధీరోనశోచతి॥ఏతద్వైతత్॥

(ப-ம்.) ஸ்வப்நாந்தம்-ஸ்வப்நமத்யத்தையும், ஜாகரிதாந்தம்-ஜாகரமத்யத்தையும், உபௌ-இரண்டையும், யேந - யாதொருப்ராம்மத்தால், அநுபஶ்யதி-பார்க்கிறானோ, (தம்- அந்த.)

ஸம்-ஹா.—அரும்பொருளென்று தோற்றுகைக்காகவும், ஒருக்கால்சொன்னமாத்திரத்தாலறியப்படாதென்றும், மறுத்துச்சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—இந்திரியம்முதலியரூபத்தை யடைந்திருக்கிற பரமபுருஷனாலே, உறக்கம், உணர்ச்சி, இவைகளில் எல்லாவற்றையும்காண்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்தில் பின்னடிகளின்பதப்பொருள்முதலிய விசேஷங்களை, இரண்டாம்வல்லி, உ௨-வது ச்லோகத்தில்காண்க.

ரு. யஇமம்மத்வதம்வேத ஆத்மாநம்ஜீவமந்திகாத்।
ஈஶாநம்பூதபவ்யஸ்ய நததோவிஜுகுப்ஸதே॥

ரா-ஹா.—எல்லோரும், எந்த அக்நியையாகத்தில்பூஜித்து, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடுக்கிருர்களோ அந்த அக்கிநியும், பகவானுடையசரீரமே.

௯. யதஶ்சோதேதி ஸூர்யோऽஸ்தம் யத்ர ச கச்சதி।
தம் தேவாஃ ஸர்வேऽர்பிதாஸ்தது நாத்யேதி கஶ்சந॥

౯. యతశ్చోదేతిసూర్యోஸ్తంయత్రచగచ్ఛతి।
తందేవాస్సర్వేర్పితా స్తదునాత్యేతికశ్చన॥

(ப-ம்) யதஃ-எந்தவஸ்துவிலிருந்து, ஸூர்யஃ-ஸூர்யன், உதேதி-உதிக்கிருனே; யத்ர-யாதொருவஸ்துவில், அஸ்தம் - லயத்தை, கச்சதி-அடைகிறுனே; தம் - அந்தவஸ்துவை, ஸர்வே தேவாஃ - எல்லாதேவர்களும், அர்பிதாஃ-அடைந்திருக்கிருர்கள், தத் உ - அதை, கஶ்சந - ஒருவனும், நாத்யேதி - அதிக்ரமிப்பதில்லை, ஏதத்வை தத் - இப்படிப்பட்ட வஸ்து அந்தப்ரம்மமே.

ஶம்-ஹா.—ஸூர்யோதயம் முதலியவற்றுக்கு, ஹேதுவாய், அத்யாத்மம், அதிதைவதம், என்றுசொல்லப்படுகிற எல்லாப்பொருளுக்கு மாதாரமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தை அதிக்ரமித்ததில்லை. அதாவது, ப்ரம்பத்தில்வெருய் பொருளொன்று மில்லை என்கை.

ரா-ஹா.—ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிற ப்ரம்மமெல்லாப்பொருளுக்கு மந்தர்யாமியாயிருப்பதாதலால், ப்ரமத்தையொருவனு மதிக்ரமிக்கமாட்டான். தன்னைவிட்டுநீங்காத பொருளைத்தானதிக்ரமிப்பதுகூடததன்றே; தனது நிழலைத்தானதிக்ரமிக்கமாட்டானன்றே.

௧௰. யதேவேஹ ததமுத்ர யதமுத்ர தத³ந்விஹ।
ம்ருத்யோஃ ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி॥

౧౦. యదేవేహతదముత్రయదముత్రతదన్విహ।
మృత్యోస్సమృత్యుమాప్నోతియఇహనానేవపశ్యతి॥

(ப-ம்) இஹ-இவ்விடத்தில், யதேவ - யாதொருவஸ்து இருக்கிறதோ; தத்-அந்தவஸ்துவே, அமுத்ர-பரலோகத்திலுமிருக்கிறது, யத்- யாதொருவஸ்து, அமுத்ர-பரலோகத்திலிருக்கிறதோ; தத்-அந்-அந்தவஸ்துவே, இஹ-இந்தலோகத்திலுமிருக்கிறது, இஹ-இந்தவஸ்துவிஷயத்தில், நாநாஇவ-பேதமிருப்பதாய், யஃ-எவன், பஶ்யதி-நினைக்கிறுனே, ஸஃ-அவன், ம்ருத்யோஃ - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, ம்ருத்யும் - ஸம்ஸாரத்தை, ஆப்நோதி- அடைகிறுன்.

ஶம்-ஹா.—பிரமன்தொடங்கி,ஸ்தாவரங்களீருகவுள்ள ஸமஸ்தப்ராணியிலுமாத்மாவாயிருந்துகொண்டு அந்தந்தஉபாதிஸம்பந்தத்தால், பரப்ரம்மத்தில் வேருயது போல்தோற்றுகிற ஸம்ஸாரியானஜீவாத்மா, பரப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டதென்று, அறிவில்லாதரும் நினையாமலிருக்கும்படி, பரப்ரம்மத்திற்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும், பேதமில்லையென்பதை ஸ்பஷ்டமாய்ச்சொல்லுகிறது. இங்கு, கார்யகாரணோபாதி ஸம்பந்தத்தால், ஸம்ஸாரிபோல் அவிவேகிகளுக்குத் தோற்றுகிறஜீவனே, அங்கு, நி

த்யவிஜ்ஞாநஸ்வரூபியாய், ஸம்ஸாரதர்மங்களொன்று மில்லாதாயிருக்கிற ப்ரம்மம். அந்த சுத்தப்ரம்மமே, நாமரூபவ்யாகரணத்தாலுண்டாகிய உபாதியையநுபவிக்கிற ஜீவன் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இரண்டுமொன்றேயன்றோ; இப்படியிருக்கவிதையறியாமல், எந்தமூடன், உபாதிபேதத்தைக்காட்டுகிற அவித்யையினாலழிக்கப்பட்டவிவேகத்தையுடையவனாய், பேதசூந்யமானப்ரம்மத்தை, பரமாதமாவாகிய ப்ரம்மம் வேறானது; ஜீவாத்மாவாகியவன்வேறானவன்; இருவருமொருவரன்றென்கிற பேதமுடையதென்று நினைக்கிறானோ; அவன்மரணமடைந்தடைந்து ஸம்ஸாரியாகிறான். ஆகையாலப்படிநினையாமல், ஆகாயம்போல் பூர்ணமாய், விஜ்ஞாநஸ்வரூபமானப்ரம்மம், நானேயாகிறேனென்று வாக்யார்த்தம்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மா, எல்லாப்ராணிகளுக்கு மந்தராதமாவாயிருப்பதுகூடாது நானென்றுதோற்றுகிறவனன்றோ; ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். அப்படிநானென்று தோற்றுகிற ஆத்மாவோ; நானிங்கேயிருக்கிறேன், என்று, ஓரிடத்திலளவுபட்டிருப்பவனாய் தோற்றுகிறான்; ஆதலால், எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பரமாத்மா ஒருவனே யந்தராத்மாயிருப்பது எப்படிகூடும்; என்கிறசங்கையைநீக்குகிறது. இவ்வுலகத்தில் நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாவுக்கு, எந்தபரமாத்மா அந்தராத்மாவாயிருக்கிறானோ; அவனேலோகாந்தரதிலுள்ள நானென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாக்களுக்குமந்தராத்மாவாயிருக்கிறான். பரமாத்மபேதமில்லையென்கை. தத்வவித்துக்களுக்குண்டாகிற நானென்கிறதோற்றம் கொண்டு, பரமாத்மாவை அளவுபட்டவனாய்ச்சொல்லவொண்ணாது. அவர்களுக்கு, எல்லாக்காலத்திலுமெந்ததேசத்திலும், நானென்கிற தோற்றமுண்டாகையாலே, அறிவில்லாதாருடைய நானென்கிறதேற்றம், ஜீவாத்மாவையேபற்றி நிற்பதானதால், இந்தமூடர்களின்தோற்றம் பரமாத்மா, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பதைத் தடைப்படுத்துகிறவலிவுற்றதன்று. ஆகையால், ஆத்மாக்களெல்லோர்க்கும்பரமாத்மா, அந்தராத்மாவாயிருக்கையிலொருவிரோதமுமில்லை. இந்தஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவை, நானாவாகநினைப்பவன் ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான். ஜீவாத்மாக்களைப்போல பரமாத்மாவும், சரீரந்தோறும்வேறுபட்டவனன்று. ஆதலால், பரமாத்மாவுக்கு பேதத்தைநினைப்பவன், ஸம்ஸாரியாவானன்றுகருத்து.

௧௧. 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂𑌨𑍇𑌹𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨|
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌯𑌇𑌹𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౧౧. మనసైవేదమాప్తవ్యం నేహనానాస్తికించన |
మృత్యోస్సమృత్యుంగచ్ఛతియఇహనానేవపశ్యతి॥

(ப-ம்) 𑌇𑌦𑌂-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵-நெஞ்சினாலேயே, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂-அறியத்தக்கது, 𑌇𑌹-இந்தஸ்வரூபத்தில், 𑌨𑌾𑌨𑌾-வேறுபாடானது, 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨-ஒன்றும், 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-இல்லை, 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿- (அடைகிறான்.

ஶம்-ஹா.—இந்தப்ரம்மத்தை யொன்றாயறிவதற்குமுன், ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய, பேதம்தோற்றுகிறது. பின்னில்லை. இந்தஸ்வரூபத்தை மனதினாலறியவேணும். இப்படியொருவிதத்தாலும், பேதமில்லாதப்ரம்மத்தில் கிஞ்சித்தாகிலும் பேதத்தை எவன்நினைக்கிறானோ; அவன், ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான்.

ரா-ஹா—இப்படி எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகிய பரமாத்மாவை சுத்தமானநெஞ்சாலறியலாகும், இதில்விரோதமில்லை. இப்படிகீழ்ச்சொல்லியதை, நிலைநிறுத்துகைக்கு, மறுபடியும் 'ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத்யும்கச்சதியஇஹநாநேவபச்யதி'' என்கிறது.

பதான்வயார்த்தபேதங்கள்.

உத்தரார்த்தத்திற்கு, அடுத்தமுன் ச்லோகத்தில் பதப்பொருள் முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலிங்குமுணர்க.

௧௨. 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿।
𑌈𑌶𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇। 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍॥

౧౨. అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోమధ్యఆత్మనితిష్ఠతి।
ఈశానోభూతభవ్యస్యనతతోవిజుగుప్సతే॥ఏతద్వైతత్॥

(ப-ம்) 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-எல்லாப்பொருளுக்கும், 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌃-ஈச்வரனாயிருக்கிற, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - விஷ்ணுவானவர், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 - சரீரத்தின்நடுவில், 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃-பெருவிரலளவினளவராய், 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-இருக்கிறார், 𑌤𑌤𑌃 அந்தசரீரத்தில், 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 - ஜுகுப்ஸைப்படுகிறதில்லை, 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍-இதுவேமுன்சொன்னப்ரம்மம்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾—அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தையேசொல்லுகிறது. பெருவிரலளவுள்ளஹ்ருதயபுண்டரீகமத்யத்தில் அந்தஉபாதிநுவளவுபட்டிருக்கிற பூர்ணபுருஷனை அதாவது ஆகாயம் வ்யாபிவஸ்துவானாலும், சிறியவிரந்திரத்தால் சிறுத்துக் காட்டுவது போல், அளவுபட்டிருக்கிற ஸம்ஸாரி ஜீவனையே, எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனாகியபரமாத்மாவென்றறிந்தால், பின்பு ஒருவஸ்துவிலும்ஜுகுப்ஸையடையான்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾—காலத்ரயத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனாயிருக்கிற விஷ்ணுஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், அங்குஷ்டமாத்ரராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்தவஸ்துக்களோடுதனக்குண்டான ஸம்பந்தத்தாலாகிய வாத்ஸல்யத்தால், சரீரம்முதலியவற்றிலிருக்கிறதோஷங்களையும் போக்யமாய்க்கொள்ளுகிறார். இவரேமுன்சொன்னலக்ஷணமுள்ள ப்ரப்ரம்மம்.

௧௩. 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌧𑍂𑌮𑌕𑌃।
𑌈𑌶𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸 𑌉 𑌶𑍍𑌵𑌃। 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍॥

౧౩. అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోజ్యోతిరివాధూమకః।
ఈశానోభూతభవ్యస్యసఏవాద్యసఉశ్వః॥ఏతద్వైతత్॥

(ப-ம்) 𑌅𑌧𑍂𑌮𑌕𑌃-புகையில்லாத, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌇𑌵- தேஜஸ்ஸைப்போல் ப்ரகாசஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு, 𑌸𑌃 𑌏𑌵-அவரே, 𑌅𑌦𑍍𑌯 - இப்போதிலும், 𑌸𑌃 𑌉-அவரே, 𑌶𑍍𑌵𑌃-வருங்காலத்திலும், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறார்) மற்றப்பதங்களுக்குமுன் ச்லோகத்திலேசொன்னபடிபொருளுணர்க.

𑌶𑌂-𑌭𑌾—இப்படிபுகையில்லாத ஜ்யோதிஸ்ஸாய் விளங்குகிற கீழ்ச்சொல்லியபடியோகிகளால் த்யானிக்கப்படுகிறவனான பரமாத்மா, எக்காலத்திலு மிப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறான். இவனையொப்பாரொருவருமில்லை. ஆகையால், இந்தஆத்மாஅநித்யனென்கிறபக்ஷமும், க்ஷணபங்கபக்ஷமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

𑌰𑌾-𑌭𑌾—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மா ஜ்யோதிஸ்வரூபியாய் ப்ரகாசிக்கிறார்.

௧௪. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ॥

౧౪. యథోదకం దుర్గే వృష్టం పర్వతేషు విధావతి ।
ఏవం ధర్మాన్ పృథక్ పశ్యం స్తానేవానువిధావతి ॥

(ப-ம) 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑍇 - துர்க்கப்ரதேசத்தில், 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 - வர்ஷிக்கப்பட்ட, 𑌉𑌦𑌕𑌂-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁-மலைகளில், 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿-பிரிந்தோடுகிறதோ; 𑌏𑌵𑌂-இப்படியே, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 - தர்மங்களை, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 வேறுபட்டவைகளாய், 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍-நினைப்பவன், 𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵 - அவைகளையே, 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 - அநுஸரிக்கிறான்.

ஶம-ஹா—மறுபடியும், ப்ரம்மத்தில் பேததர்சநம்செய்யத் தகாதென்று, சொல்லுகிறது. துர்க்கமாய்உயர்ந்திருக்கிற தேசத்தில், பெய்தமழையானது பள்ளநிலங்களில்விழுந்து பிரிந்துசிதறியோடி அழிகின்றதோ; இப்படியே ஆத்மாவின்தர்மங்களில் பேதத்தைப்பார்க்கின்றவன், அடிக்கடிபிறந்து துன்பப்பட்டழிகிறான்.

ரா ஹா—நாநாசரீரங்களிலு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறவந்தவொருவனுடைய, தேவாந்தர்யாமித்வம், மநுஷ்யாந்தர்யாமித்வம், முதலியதர்மங்களை, வேறுவேறிடத்தனவாகநினைப்பவன், மலையருவியை யொற்றவனாய் சிதறியழிந்துவிடுகிறான்.

௧௫. 𑌯𑌥𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍌𑌤𑌮 ॥

౧౫. యథోదకం శుద్ధే శుద్ధమాసిక్తం తాదృగేవ భవతి ।
ఏవం మునేర్విజానత ఆత్మా భవతి గౌతమ ॥

(ப-ம) 𑌗𑍌𑌤𑌮 - கௌதமனே, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 - சுத்தமாயிருக்கிற, (𑌉𑌦𑌕𑍇 - ஜலத்தில்) 𑌆𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂-சேர்ந்திருக்கிற, 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂-சுத்தமான, 𑌉𑌦𑌕𑌂-ஜலமானது, 𑌯𑌥𑌾 எப்படி, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍇𑌵-அப்படிப்பட்டதாயே, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறதோ, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃-ஜ்ஞாநியான, 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌃-முனிக்கு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஆத்மாவானது, 𑌏𑌵𑌂-இப்படி, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறது.

ஶம-ஹா—உபாத்தியினாலாகிய பேதத்ருஷ்டியைநீக்கி, விசுத்தமும், விஜ்ஞாநரூபமும், பேதமில்லாததுமான ப்ரஹ்மத்தை, அறிந்துமநநம் செய்பவனுக்கு, ஜீவாத்மா பரமாத்மா, இவ்விரண்டும், நீருடன்கலந்த நீர்போல், ஒன்றாய்விளங்குகிறது. ஆகையால் குதார்க்கிகர்கள்சொல்லுகிற பேதத்தையும், நாஸ்திகன் செய்கிறகுத்ருஷ்டியையும் விட்டு, ஆயிரம் தாய்தந்தைகளிலும் சிறந்ததான வேதம் சொன்னபடி, ஆத்மா, ஒன்றே என்றறிதல், சாந்தியுடையோர்க்குத் தக்கது.

ரா-ஹா பரமாத்மா, ஒருவனே, எல்லோருக்கு மந்தராத்மாவா யிருக்கிறான். என்றுணர்ந்தவன், பரமாத்மாவையொற்ற ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறான்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்தியாயத்தில்
நாலாம்வல்லி முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

௧. 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃|
𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇||𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍||

౧. పురమేకాదశద్వారమజస్యావక్రచేతసః।
అనుష్ఠాయనశోచతివిముక్తశ్చవిముచ్యతే॥ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) 𑌅𑌜𑌸𑍍𑌯-நித்யனாய், 𑌅𑌵𑌕𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 - பரிசுத்தமானநெஞ்சையுடைய, ஜீவாத்மாவுக்கு, 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 - பதினொரு வாசலையுடைய, 𑌪𑍁𑌰𑌂-நகரமானது, (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿-இருக்கிறது) இதை, 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 - அறிந்துகொண்டு, 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿-சோகிக்கிறதில்லை, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-விடுபட்டவனாகி, 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-முக்தனாகிறான்.

𑌶𑌂.பா-ரா-பா. பதினொருவாசல்களாவது, பதினொரு இந்த்ரியங்கள் நகரமென்பது - சரீரத்தை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍" என்பதற்குமுன்போல சங்கரபாஷ்யத்தில், இந்த ஜீவன், பரமாத்மாவேயென்றும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இந்தஜீவனும் பரமாத்ம சரீரமேயென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௨. 𑌹𑌂𑌸𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑌸𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌦𑍍𑌧𑍋𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌦𑌤𑌿𑌥𑌿𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍 | 𑌨𑍃𑌷𑌦𑍍𑌵𑌰𑌸𑌦𑍃𑌤𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌦𑌬𑍍𑌜𑌾 𑌗𑍋𑌜𑌾 𑌋𑌤𑌜𑌾 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾 𑌋𑌤𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍||

౨. హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ !
నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ ।

(ப-ம்) 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌤𑍍-க்ரீஷ்மகாலத்திலிருக்கிற, 𑌹𑌂𑌸𑌃-ஸூர்யனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌤𑍍-ஆகாயத்திலிருக்கிற, 𑌵𑌸𑍁𑌃-வாயுவும், 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑌤𑍍-வேதிகையிலிருக்கிற, 𑌹𑍋𑌤𑌾 - ஹோமம்பண்ணுகிறவனும், 𑌦𑍁𑌰𑍋𑌣𑌸𑌤𑍍-க்ருகத்திலிருக்கிற, 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌿𑌃-அதிதியும், 𑌨𑍃𑌷𑌤𑍍-மநுஷ்யர்களிலிருப்பதும், 𑌵𑌰𑌸𑌤𑍍 - தேவதைகளிடத்திலிருப்பதும், 𑌋𑌤𑌸𑌤𑍍 - யஜ்ஞத்திலிருப்பதும் 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌤𑍍-ஆகாசத்திலிருப்பதும், 𑌅𑌬𑍍𑌜𑌾𑌃-ஜலத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌗𑍋𑌜𑌾𑌃-பூமியிலுண்டானவைகளும், 𑌋𑌤𑌜𑌾𑌃-ஸ்வர்க்கத்தி லுண்டானவைகளும், 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾𑌃 - மலையிலுண்டானவைகளும், 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍-பெரிதாயிருக்கிற 𑌋𑌤𑌂.ஸத்யஸ்வரூபமான ப்ரம்மமே.

𑌶𑌂-பா.—இவைகளுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை எல்லாம் ப்ரம்மம்.
ரா-பா.—எல்லாவற்றிற்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பது ப்ரம்மம் - ஜீவப்ரக்ருதிகள், பராபரசரீரங்களன்றோ.

௩. 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 |
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌨𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇||

3. ఊర్ధ్వం ప్రాణమున్నయత్యపానం ప్రత్యగస్యతి।
మధ్యే వామనమాసీనం విశ్వేదేవా ఉపాసతే॥

(ப-ம்) ப்ராணம்-ப்ராணவாயுவை, ஊர்த்வம்-மேலே, உந்நயதி-தள்ளுகிறான், அபாநம் - அபாநவாயுவை, ப்ரத்யக் - கீழே, அஸ்யதி - தள்ளுகிறான், இப்படி செய்துகொண்டு, மத்யே - நடுவில், ஆஸீநம்- எழுந்தருளியிருக்கிற, வாமநம்-அங்குஷ்டப்ரமாணனுயிருக்கிற, பரமாத்மாவை, விச்வேதேவா:-எல்லாத்தேவர்களும், உபாஸதே - உபாஸநம்செய்கிறார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ராணுபானுதி வாயுக்கள் நியமமாய் ஸஞ்சரிக்கையால், இதற்குக் காரணமான ஆத்மா, சரீரத்தில் வேறுயவனொருவனுளனென்றறியலாகும். அவனே ஜீவாத்மா, அவனே, பரமாத்மா, என்று இதற்குபாவம்.

ரா-ஹா.—ஸத்வகுணமுடையவர்களுக்கு, இந்த பரமாத்மா உபாஸநத்தால் தோற்றுகிறான்,

௪. அஸ்ய விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய சரீரஸ்தஸ்ய தேஹிந:।
தேஹாத்விமுச்யமாநஸ்ய கிமத்ர பரிசிஷ்யதே॥ஏதத்வைதத்॥

४. అస్యవిస్రంసమానస్యశరీరస్థస్యదేహినః!
దేహాద్విముచ్యమానస్య కిమత్రపరిశిష్యతే॥

(ப-ம்) அஸ்ய- இந்தஉபாஸநஸித்தியுடைய, தேஹிந:-ஜீவனுக்கு, சரீரஸ்தஸ்ய-த்ருடசரீரனுயிருக்கும்போதும், விஸ்ரம்ஸமாநஸ்ய-பலஹீநனுயிருக்கும்போதும், தேஹாத் - தேகத்திருந்து, விமுச்யமாநஸ்ய - மரணத்தையடையும்போதும், அத்ர -இந்தசரீரத்தில், கிம்பரிசிஷ்யதே - என் செய்யத்தக்கதுண்டு.

ஸம்-ஹா.—இந்த ஆத்மா, இந்த சரீரத்தின் வலிவுகுறையவே, இதைவிட்டுநீங்கிப்போகும்போது, இந்த சரீரத்தில் ப்ராணம், இந்திரியங்கள் முதலானவை யொன்றும் நிற்பதில்லை. ஒரு நகரத்தில், அரசனில்லாதபோது, நரகத்து வேலைக்காரர்களெல்லாம் நரகத்தைவிட்டுப்போவதுபோல் ஆத்மா இதைவிட்டவுடனே, எல்லாமிதை விடுகின்றன. ஆகையால் சரீரத்தில் வேறுய் ஆத்மா ஒருவனுளன்.

ரா-ஹா.—இங்கு, பரமாத்மாவை உபாஸித்து, அவனுடைய அநுக்ரகம்பெற்றவன், ப்ராரப்தகர்மம் நீங்கிய உடனே, முக்தனுகிறான். பின்பவனுக்கு செய்யத்தக்கவைக ளொன்றுமில்லை.

பதார்த்யார்த்தபேதங்கள்.

"ஏதத்வைதத்" என்பதற்கு முன்போலவேபொருள்.

ரு. ந ப்ராணேந நாபாநேந மர்த்யோ ஜீவதி கச்சந।
இதரேண து ஜீவந்தி யஸ்மிந்நேதாவுபாச்ரிதௌ॥

౫. నప్రాణేననాపానేనమర్త్యోజీవతికశ్చన।
ఇతరేణతుజీవంతి యస్మిన్నేతావుపాశ్రితౌ॥

(ப-ம்) மர்த்ய꞉, மநுஷ்யன், கஶ்சந - ஒருவனும், ப்ராணேந - ப்ராணவாயுவினால், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை, நாபாநேந - அபாநவாயுவினாலும், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை. யஸ்மிந் - யாதொரு ஆத்மாவில், ஏதௌ - இந்தவாயுக்கள், உபாஶ்ரிதௌ - நிற்கின்றனவோ, (தேந - அந்த) இதரேண து - சரீரத்தில்வேறான ஆத்மாவினால், ஜீவந்தி - ஜீவித்திருக்கின்றார்கள்.

ஸா-ஹா.—ப்ராணாபாநவாயுக்கள் ஆத்மாவல்ல - இவைகளில் வேறானவனே ஆத்மா. இவைகளவனால் சேர்க்கப்பட்டவைவை. ஆகையால் சேர்த்தவனந்யன். இவைகள் ஸ்வயமாய்ச்சேரா. சேர்ந்தவையெல்லா மொருவனால் சேர்க்கப் பட்டவைகளாயே காணப்படுகின்றன. ஆதலால், ஆத்மாவேறானவன்.

ரா-ஹா.—எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஜீவித்திருப்பது பரமாத்மாவினாலேயாகையால் ஜீவாத்மாக்களை ஜீவிக்கப்பண்ணுகிறவன், ஜீவாத்மாக்களில்வேறாய் பரமாத்மா. ஆகையால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யமில்லை. இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையவன் பரமாத்மா - ப்ராணன். அபாநன், என்கிற வாயுக்கள் முதலான எல்லாவற்றுலாகியது.

௬. ஹந்த த இதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி குஹ்யம் ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் |
யதா ச மரணம் ப்ராப்ய ஆத்மா பவதி கௌதம ||

౬. హన్తతఇదంప్రవక్ష్యామిగుహ్యంబ్రహ్మసనాతనమ్।
యథాచమరణంప్రాప్య ఆత్మాభవతిగౌతమ ॥

(ப-ம்) ஹே கௌதம - கௌதமனே, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், மரணம், ப்ராப்ய - முக்தனானபிறகு, யதா ச - எப்படி, பவதி - ஆகிறானோ, இதம் இந்த, குஹ்யம் - இரகஸ்யத்தையும், ஸநாதநம் - நித்யமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தையும், ஹந்த - ஆச்சரியமாய், ப்ரவக்ஷ்யாமி - சொல்லுகிறேன்.

ஸம-ஹா.—எந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தனாகிறானோ வதை யறியாமல் ஸம்ஸாரியாகிறானோ; அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கௌதமனே கேள்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் நிஷ்க்ருஷ்ட ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் யோக்யனாயிருக்கிற சிஷ்யனாய கௌதமனே உனக்குச்சொல்லுகிறேன.

௭. யோநிமந்யே ப்ரபத்யந்தே ஶரீரத்வாய தேஹிந꞉ |
ஸ்தாணுமந்யே(அ)நுஸம்யந்தி யதாகர்ம யதாஶ்ருதம் ||

౭. యోనిమన్యేప్రపద్యన్తే శరీరత్వాయదేహినః ।
స్థాణుమన్యేనుసంయన్తి యథాకర్మయథాశ్రుతమ్ ॥

(ப-ம்) அந்யே - முக்திபெறாத, தேஹிந꞉ - ஜீவர்கள், யோநிம் - யோநியை, ஶரீரத்வாய - சரீரப்ராப்தியின்பொருட்டு, ப்ரபத்யந்தே - அடைகிறார்கள். அந்யே தேஹிந꞉ - பாபமுள்ளசிலஜீவர்கள், யதாஶ்ருதம் - சாஸ்த்ர

ப்படி, யதாகர்ம-கர்மத்திற்குத்தக்கபடி, ஸ்தாணும்-ஸ்தாவரசரீரத்தை, அநுஸம்யந்தி-அநுஸரிக்கிறார்கள்.

ஸம். ஸா-ரா-ஸா.—ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாத ஜீவர்கள் தங்கள் கர்மத்திற்குத்தக்க படி ஸ்தாவர சரீரத்தையும் ஜங்கமசரீரத்தையும் அடைகிறார்கள் ஆகையால்ப்ரம்மத்தை யறியவேணும்.

௮. யஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: | ததேவ ஶுக்ரம் தத்ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருதமுச்யதே | தஸ்மிம்ல்லோகா: ஶ்ரிதா: ஸர்வே ததுநாத்யேதி கஶ்சந || ஏதத்வைதத் ||

௮. యఏషసుప్తేషుజాగర్తి కామంకామంపురుషోనిర్మిమాణః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే ।
తస్మింల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వే తదునాత్యేతికశ్చన॥ ఏతద్వైతత్ ॥

(ப-ம்) ய:, ஏஷ:, புருஷ:-யாதொருபுருஷன், ஸுப்தேஷு-உறங்கும்போதும், காமம்காமம்-ஸங்கல்பித்துஸங்கல்பித்து, நிர்மிமாண:-ஸ்ருஷ்டிபண்ணிக்கொண்டு, ஜாகர்தி-உணர்ந்திருக்கிறானோ. ததேவ-அந்தபரம்புருஷனே, ஶுக்ரம்-ப்ரகாசஸ்வரூபி, தத்-அந்தபரமபுருஷனே, ப்ரஹ்ம பரப்ரம்மம், ததேவ-அந்தபரமபுருஷனே, அம்ருதம் - மோக்ஷஸ்வரூபி, உச்யதே-இப்படிசொல்லப்படுகிறான், தஸ்மிந்-அந்தபரமபுருஷனிடத்தில், ஸர்வேலோகா:-எல்லாலோகங்களும், ஶ்ரிதா:-இருக்கின்றன, தத்- அந்தபரமபுருஷனை, கஶ்சந-ஒருவனும், நாத்யேதி-அதிக்ரமிக்கிறதில்லை, ஏதத்வைதத்-இந்தபரமபுருஷனே பரப்ரம்மம்.

ஸம்-ஸா.—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேனென்றுமுன் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தபடி சொல்லத்தொடங்குகிறது.

ரா-ஸா.—இப்படி சிஷ்யனை ப்ரரோசனைசெய்து அபிமுகனாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதத்தை யநுஸரிக்கிறது. இந்த ச்லோகதாத்பர்யத்தால், முக்தாத்மாவுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது.

௯. அக்நிர்யதைகோ புவநம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ | ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிஶ்ச ||

௯. అగ్నిర్యథైకోభువనంప్రవిష్టో రూపంరూపంప్రతిరూపోబభూవ ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మా రూపంరూపంప్రతిరూపోబహిశ్చ ॥

(ப-ம்) ஏக:-ஒருவனாயிருக்கிற, அக்நி:-அக்கியானவன், புவநம்-லோகத்தை, ப்ரவிஷ்ட:- ப்ரவேசித்தவனாய், ரூபம்ரூபம் - ரூபங்கள்தோறும் ப்ரதிரூப:-வேறுபட்டரூபத்தையுடையவனாய், யதா-எப்படி, பபூவ ஆனானோ, ததா-அப்படி, ஏக:-ஒருபரமபுருஷனே, ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாய், ரூபம்ரூபம் . வ்யக்திகள்

தோறும், ப்ரதிரூப:-வேறுபட்டவனாய் பஹிஶ்ச உள்ளும்வெளியிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான்,

ஸம்-ஹா—அநேகர்களான தார்க்கிகர்களாலே கலக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடையவர்களுக்குக் கலக்கம் நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞான முண்டாகவேணுமென்று, ஆதாரமுடைய ச்ருதி, அநேகவாரம் சொல்லுகிறது. எல்லா சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மாவு மொன்றே வேறல்ல.

ரா-ஹா.—சரீரம்தோறும் வேறுபட்டிருக்கிற எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மா ஒருவரே. இந்த அர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படி த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி இசைவிக்கிறது.

௧௦. வாயுர்யதைகோ புவநம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம்ரூபம்ப்ரதிரூபோ பபூவ | ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ரூபம்ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிஶ்ச ||

౧౦. వాయుర్యథైకోభువనంప్రవిష్టో రూపంరూపంప్రతిరూపోబభూవ ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మారూపంరూపంప్రతిరూపోబహిశ్చ ॥

(ப-ம்) வாயு:-காற்றானது.

ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.—கீழுதாகரணம்போல் உதாகரணாந்தரம்காட்டப்படுகிறது.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதார்தம்பாவர்தம், எல்லாம்முன்போலவே கண்டுகொள்க.

௧௧. ஸூர்யோ யதா ஸர்வலோகஸ்ய சக்ஷுர்ந லிப்யதே சாக்ஷுஷைர்பாஹ்யதோஷை: | ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ந லிப்யதே லோகது:கேந பாஹ்ய: ||

౧౧. సూర్యోయథాసర్వలోకస్యచక్షుర్నలిప్యతేచాక్షుషైర్బాహ్యదోషైః ।
ఏకస్తథాసర్వభూతాంతరాత్మానలిప్యతేలోకదుఃఖేనబాహ్యః ॥

(ப-ம்) ஸர்வலோகஸ்ய-எல்லாலோகத்திற்கும், சக்ஷு:-கண்ணாயிருக்கிற, ஸூர்ய: - ஸூர்யன், யதா-எப்படி, சாக்ஷுஷை:-கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற, பாஹ்யதோஷை:-பஹிர்தோஷங்களாலே, ந லிப்யதே-ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதில்லையோ, ததா-அப்படியே, ஏக:-ஒருவனாயிருக்கிற, பாஹ்ய:-விலக்ஷணனான பரமாத்மா, ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருந்தாலும், லோகது:கேந-உலகத்தின் துன்பத்தால், ந லிப்யதே-ஸ்ப்ருசிக்கப்படான்.

ஸம்-ஹா.—ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, என்கிற விருவருமென்றாயிருந்தாலும் ஜீவாத்மாவின் துக்கம் பரமாத்மாவுக்குத் தட்டாது.

ரா-ஹா —இந்த சரீரத்தில், ஜீவாத்மாவைப்போல் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் ஜீவனுக்குண்டாகிற துக்கங்கள் பரமாத்மாவுக் குண்டாகிறதில்லை, என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா அகர்மவச்யனன்றோ,

கஉ. ஏகோ வஶீ ஸர்வபூதாந்தராத்மா ஏகம் பீஜம் பஹுதா யஃ கரோதி । தமாத்மஸ்தம் யே(அ)நுபஶ்யந்தி தீராஃ தேஷாம் ஸுகம் ஶாஶ்வதம் நேதரேஷாம் ॥

౧౨. ఏకోవశీసర్వభూతాంతరాత్మా ఏకంబీజంబహుధాయఃకరోతి ।
తమాత్మస్థంయేనుపశ్యంతిధీరాస్తేషాంసుఖంశాశ్వతం నేతరేషామ్ ॥

(ப-ம்) வஶீ - ஸ்வாதீநனாயும், ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாஜீவர்களுக்குமாத்மாவாயும், ஏகஃ ஒருவனாயுமிருக்கிற, யஃ-எவன், ஏகம்-ஒன்றாயிருக்கிற, பீஜம்-பீஜஸ்தாநீயமானமூலப்ரக்ருதியை, பஹுதா-அநேகப்ரகாரமாக, கரோதி-பண்ணுகிறானோ, தம் - அந்தகாரணஸ்வரூபியான பரமாத்மாவை, யேதீராஃ-எந்ததீரர்கள், ஆத்மஸ்தம்-ஆத்மாவிலிருப்பவனாய், அநுபஶ்யந்தி-அறிகிறார்களோ, தேஷாம்-அவர்களுக்கு, ஶாஶ்வதம்-நித்யமான, ஸுகம்-ஸுகமானது, (பவதி-உண்டாகிறது) இதரேஷாம்-மற்றவர்களுக்கு, ந-இல்லை.

ஸம்-ஸா.—பிறருயர்ச்சி காணபதும், ஒருவனுக்கு பரதந்த்ரனா யிருக்கையும் துன்பத்தைத் தருமவைகளாப் ப்ரஸித்தங்கள். இவைகளில்லாத ஆத்மாவுக்கு துன்பமென்பதில்லை யாகையால், அவனை யடைவது புருஷார்த்த மாகின்றது என்று பாவார்த்தம்.

ரா-ஸா.—பரமாத்மாவை ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய், அறியாமல் அபேதத்தை நினைப்பவர் முக்தியடையமாட்டார்.

கங. நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் । தமாத்மஸ்தம் யே(அ)நுபஶ்யந்தி தீராஸ்தேஷாம் ஶாந்திஃ ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம் ॥

౧౩. నిత్యోనిత్యానాంచేతనశ్చేతనానామేకోబహూనాంయోవిదధాతికామాన్ ।
తమాత్మస్థంయేనుపశ్యంతిధీరాస్తేషాంశాంతిశ్శాశ్వతీ నేతరేషామ్ ॥

(ப-ம்) நித்யாநாம்-பஹூநாம்-சேதநாநாம் - நித்யர்களாய், அநேகர்களாயிருக்கிற சேதநர்களுக்குள், யஃ நித்யஃ-ஏகஃ-சேதநஃ-நித்யனாய் ஒருவனாயிருக்கிற எந்த சேதநன், காமாந் - விஷயாதி- இஷ்டங்களைத் தருகிறானோ, தம் - அந்தபரமாத்மாவை, ஆத்மஸ்தம் - ஜீவாத்மாவிலிருப்பவனாய், யே - தீராஃ - அநுபஶ்யந்தி - எந்ததீரர்களறிகிறார்களோ, தேஷாம் - ஶாஶ்வதீ - ஶாந்திஃ - அவர்களுக்கு சாச்வதமான சாந்தியுண்டாகிறது, இதரேஷாம் - ந - மற்றோர்க்கில்லை.

பதாந்யார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் "நித்யோநித்யாநாம்" என்கிறவிடத்தில், நித்யஃ அநித்யாநாம், என்றுபிரித்து அநித்யங்களில் நித்யனென்றுபொருள்சொ

ல்லியிருக்கிறது. மற்றபாவார்தம்முதலியவை:பதவுரையின்படியேஇரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௪. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂𑌪𑌰𑌮𑌂𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍।
𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂𑌕𑌿𑌮𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾॥

౧౪. తదేతదితిమన్యన్తే౽నిర్దేశ్యంపరమంసుఖం ।
కథన్నుతద్విజానీయాంకిముభాతివిభాతివా ॥

(ப-ம்) 𑌪𑌰𑌮𑌮𑍍-உயர்ந்ததான, 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍 - வாசாமகோசரமான, 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍-சுகஸ்வரூபமான, ப்ரம்மத்தை, (யோகிகள்) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿-இது அந்தப்ரம்மமென்று, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். 𑌤𑌤𑍍 - அந்தப்ரம்மத்தை. 𑌕𑌥𑌮𑍍 𑌨𑍁-எவ்வழியாலே, 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌮𑍍-அறியலாகும், 𑌕𑌿𑌮𑍁, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌵𑌾,—அந்தப்ரம்மம் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.—இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம் மந்தமதியானஎன்போல்வரால் அறியும்படி நன்றாய் விளங்குமா.

௧௫. 𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌭𑌾𑌤𑌿𑌨𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂𑌨𑍇𑌮𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃। 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌸𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿॥

౧౫. నతత్రసూర్యోభాతినచంద్రతారకంనేమావిద్యుతోభాంతికుతో౽యమగ్నిః ।
తమేవభాంతమనుభాతిసర్వం తస్యభాసాసర్వమిదంవిభాతి

(ப-ம்) 𑌤𑌤𑍍𑌰-அந்தப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 - ஸூர்யனும், 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍-சந்திரன், நக்ஷத்ரம், முதலியஜ்யோதிர் வஸ்துக்களும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃-மின்னல்களும், 𑌇𑌮𑌾𑌃-இவைகள், 𑌨, 𑌨, 𑌨, 𑌭𑌾𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿,-ப்ரகாசிப்பதில்லை. 𑌅𑌯𑌮𑍍-𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃- இந்தஅக்நியானது, 𑌕𑍁𑌤𑌃-எப்படிப்ரகாசிக்கும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍-எல்லாம், 𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍-ப்ரகாசியாநிற்கிற, 𑌤𑌮𑍇𑌵 - அவனையே, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌤𑌿-அநுஸரித்து ப்ரகாசிக்கின்றன, 𑌇𑌦𑌮𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍-இந்த ஸூர்யன்முதலானவெல்லாம், 𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌭𑌾𑌸𑌾, 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿-அந்தபரப்ரம்மத்தின், ப்ரகாசத்தினுல், ப்ரகாசிக்கின்றன

𑌶𑌂. 𑌭𑌾.—எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்கிற ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸுகள் அந்தப்ரம்மத்தின் ப்ரகாசத்தால், ப்ரகாசிப்பதுபோல்தோற்றுகிறது. இவைகளுக்கு வாஸ்தவமான ப்ரகாசமில்லை. அக்நிதப்தமான வஸ்துவிலிருக்கிற அக்நிசுட்டாலும் அந்தவஸ்துவே சுடுகிறதென்று சொல்வதுபோல், இவைகளை ப்ரகாசிக்கிற பொருள்களாகச் சொல்வது, அதிஷ்டான ஸம்பந்தத்தாலாகும்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾,—யோகிகள் த்யாநம் செய்வதற்கு ஆலம்பநமாகிய, பகவானுடைய, ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாய், "ஆதித்யவர்ணம்தமஸ பரஸ்தாத்" என்பது முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லிய, சுபாச்ரயமாயிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்கிரக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன், ப்ரகாசிக்கும்போது, மின்மினியின் ப்ரகாசம் அட

ங்கிப்போவதுபோல் அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹஜ்யோதிஸ்ஸைக்கண்டபோது ஸூரியன் முதலானவைகளின் தேஜஸ்ஸு அடங்கிப்போகிறது. இந்த ஸ்வல்ப காந்தியும் அந்த பரமாத்மாவினருளால் விஷயங்களுக்குண்டாயிருக்கிறது.

பஞ்சமவல்லி முற்றும்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌵𑌲𑍍𑌲𑍀𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃

க. 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌶𑌾𑌖 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 | 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌦𑍁 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 || 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 ||

౧. ఊర్ధ్వమూలో౽వాక్శాఖఏషో౽శ్వత్థస్సనాతనః ।
తదేవశుక్రంతద్బ్రహ్మతదేవామృతముచ్యతే॥
తస్మింల్లోకాశ్శ్రితాస్సర్వేతదునాత్యేతికశ్చన॥ ఏతద్వైతత్॥

(ப-ம்) 𑌏𑌷𑌃-இந்த ஸம்ஸாரமாகிற, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃-அரசமரமானது, 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍂𑌲𑌃-மேல்வேருடையது, 𑌅𑌵𑌾𑌕𑍍𑌶𑌾𑌖𑌃-கீழ்கிளைகளையுடையது, 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ப்ரவாகரூபத்தாலே நித்யமானது.

𑌭𑌾°-𑌸𑌾 — உலகத்தில், ஒரு விருக்ஷத்தைக்கண்ட உடன், அதற்குக்காரணமாயிருக்கிற பீஜத்தை யூகிப்பதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு, பரப்ரம்மமாகிற பீஜத்தையூகித்துக்கொள்ளலாகுமென்றும் கருத்தினால், ச்ருதியானது, இந்த ஸம்ஸாரத்தை ஒரு விருக்ஷமாய் ரூபித்துச்சொல்லுகிறது. இந்த ஆறும்வல்லியின் முக்யப்ரயோஜநம் இதுவேயாகும். இந்தஸம்ஸாரம், வ்ருக்ஷமாக ரூபிக்கப்படுகைக்குக் காரணம், வ்ருக்ஷசப்தத்தின் பொருளாகிய சேதநகர்மத்வம், ஸம்ஸாரத்திலுமிருக்கை. அதாவது-அறுக்கத்தக்கதாயிருக்கை அப்படியிருக்கைக்கு நிதாநம்; மாயாவைபவத்தால், கானல் ஜலம்போலவும், ஆகாயத்தில் தோற்றுகிற கந்தர்வநகரம்போலவும், தோற்றி மறைகிற தன்மையுடையதாய்க்கொண்டு, ஜந்மஜராமரணம் முதலிய சோகங்களுக்குக் காரணமாய், க்ஷணம்தோறும் மாறுகிற ஸ்வபாவத்தையுடையதாயிருக்கை. அன்றியிலே, வ்ருக்ஷத்திலிருக்கிறதர்மங்கள், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கை என்றும் சொல்லலாகும். அப்படி வ்ருக்ஷத்திற்கும், ஸம்ஸாரத்திற்கும், ஸாதாரணமாயுள்ளதர்மங்களாவன-அந்தமுடைத்தாயிருக்கை, நிஸ்ஸாரமாயிருக்கை, வ்ருக்ஷம், புருஷனோ அல்லது வ்ருக்ஷமோ; என்று ஸந்தேகதிற்கிடமாகிறாப்போலே, இந்த ஸம்ஸாரமும், ஸங்காதமோ; பரிணாமமோ; ஸத்தோ; அஸத்தோ; என்றிப்படிப்பட்ட அநேகமான பாஷண்டிகள் புத்திதோஷங்களால் வந்த ஸம்சயங்களுக்கிடமாயிருக்கை, இதனுண்மை இன்னதென்று, அறியக்கூடாதாயிருக்கை, முதலியவைகள்; இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் வேதாந்தத்தால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரப்ரம்மத்தை மூலஸாரமாகவுடையதாய், விஜ்ஞாநக்ரியாசக்தி ரூபமான ஹிரண்யகர்ப்பனை அங்குரமாகவுடையதாய், ஸ்த்ரீபுருஷபேதத்தையுடைய எல்லாவகைப்பட்ட ப்ராணிகளையும், சாகைகளாகவுடையதாய் ஆசை என்கிற தண்ணீர்வார்த்து வளர்க்கப்பட்டதாய், புத்தி, இந்திரியம், முதலிய இதழ்களையுடையதாய் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, ந்யாயம், உபதேசம், யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு, இவைகளை, புஷ்பமாகவுடையதாய், ஸுகதுக்கங்களைப் பல

மாகவுடையதாய், சதுர்முகப்ரம்மாமுதலிய பக்ஷிகளால் ஏர்ப்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட ஸத்யலோகம்முதலிய கூடுகளையுடையதாய், அவரவர்களுக்குண்டாகிய ஸுக துக்கங்களுக்குத் தக்கபடிவுண்டான ஹாஹாகாரம், வாத்யம்முதலியவைகளின் கோலாகலமுடையதாய், இப்படி விசித்திரமாயிருக்கிறது. இந்த ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் ஆசாரியனிடத்தில் கேட்ட வேதாந்த விஜ்ஞாநத்தா லறுக்கப்பட்டழியும், இதை அரசமரமென்று சொன்னது. எம்போதும் சஞ்சலமாயிருப்பதுபற்றி இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்திற்கு மூலமாயிருப்பது ப்ரம்மமேயன்றி வேறன்று.

ரா-ஹா.—இப்படி விசித்திரமா யிருக்கிற ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறானது ப்ரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பதப்பொருள் சொல்லாத மந்த்ரகண்டத்திற்கு, பஞ்சமவல்லி எட்டாம் மந்திரத்தில் பதப்பொருள் முதலியன சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அங்குபோ லிங்குமுணர்க.

௨. யதிதம் கிஞ்ச ஜகத்ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி நி:ஸ்ருதம் |
மஹத்பயம் வஜ்ரமுத்யதம் ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ||

౨. యదిదంకించజగత్సర్వంప్రాణఏజతినిస్సృతమ్ ।
మహద్భయంవజ్రముద్యతంయఏతద్విదురమృతాస్తేభవంతి॥

(ப-ம்) கிஞ்ச-மேலும், ப்ராணே-பரமாத்மாவினிடத்தில், ஸ்தித:-இராநிற்கிற, நி:ஸ்ருதம்-அந்தபரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட, யதிதம்ஸர்வம்ஜகத்-இந்த ஜகத்தெல்லாம், உத்யதம்-வஜ்ரம்-எடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம்போலிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், மஹத், பயம்-அதிகபயத்தால், ஏஜதி-நடுங்குகிறது. யே, ஏதத்விது:-யே இதையறிந்தவர்கள், அம்ருதா:-பவந்தி-முக்தர்களாகிறார்கள்.

ஶம-ஹா.—பரப்ரம்மமே தன்னுடைய சாஸநத்திலிருக்கும்படி எல்லாவஸ்துக்களையும் நடத்துகிறது.

ரா-ஹா.—இந்தஜகத்தெல்லாம் பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனால் சாஸிக்கப்படுகிறது. இதனுடைய ஆஜ்ஞையை ஒருவனுமதிக்ரமிக்கமாட்டான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"ஏஜதி" என்பதற்கு, நடுங்கும்படி செய்கிறது என்று பொருள் கொண்டு, ஜகத்வாசி சப்தங்களை இரண்டாம் வேற்றுமை என்றும், மகத்பயம் என்பதை பஞ்சம் யந்தமாக்காமலே யோஜிப்பாருமுளர்.

௩. பயாதஸ்யாக்நிஸ்தபதி பயாத்தபதி ஸூர்ய: |
பயாதிந்த்ரஶ்ச வாயுஶ்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம: ||

౩. భయాదస్యాగ్నిస్తపతిభయాత్తపతిసూర్యః ।
భయాదింద్రశ్చవాయుశ్చమృత్యుర్ధావతిపంచమః॥

(ப-ம்) அஸ்ய-இந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், பயாத்-பயத்தினால், அக்நி:-அக்நியானவன், தபதி - தபிக்கிறான், பஞ்சம: - ஐந்தாமவனான, ம்ருத்யு:-ம்ருத்யுவானவன், தாவதி-ஓடுகிறான்.

ஸா-தா-ஸா.—அக்நி, ஸூர்யன்' சந்த்ரன், வாயு, ம்ருத்யு, இவர்கள்முதலிய எல்லோரும், பரமாத்மாவுக்கு பயந்து தங்களுக்கிட்ட வேலையை, ஜாகருகர்களாய்ச் செய்கிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த்ரஶ்ச-இந்திரனும், வாயுஶ்ச - வாயுவும், என்று, ச, காரந்தோடு கூட்டிக்கொள்க. மற்ற பதங்களுக்கு, முதல் வாக்யம்போ லந்வயார்த்த முணர்க.

௪. இஹ சேதஶகத்போத்தும் ப்ராக்ஶரீரஸ்ய விஸ்ரஸ: ।
ததஸ்ஸர்கேஷு லோகேஷு ஶரீரத்வாய கல்பதே ॥

౪. ఇహ చేదశకద్బోద్ధుం ప్రాక్శరీరస్య విస్రసః ।
తతస్సర్గేషు లోకేషు శరీరత్వాయ కల్పతే ॥

(ப-ம்) ஶரீரஸ்ய-சரீரத்தினுடைய, விஸ்ரஸ:-நாசத்திற்கு, ப்ராக்-முன்னே, இஹ-இந்தப்ரம்மஸ்வரூபவிஷயத்தை, போத்தும்-அறிந்துகொள்ளுகைக்கு, அஶகத்-சேத்-சக்தியற்றவனாகில், தத:- அந்தகாரத்தால் ஸர்கேஷு லோகேஷு - ப்ருதிவ்யாதிலோகங்களிலே, ஶரீரத்வாய கல்பதே-ஜந்மத்தை யடைகிறான்.

ஸா-தா-ஸா.—இந்த பரப்ரம்மத்தை அறிகிறபர்யந்தம் ஜந்மபரம்பரை விடாது.

௫. யதாதர்ஶே ததாத்மநி யதா ஸ்வப்நே ததா பித்ருலோகே। யதாப்ஸு பரீவ தத்ருஶே ததா கந்தர்வலோகே சாயாதபயோரிவ ப்ரஹ்மலோகே ॥

౫. యథాదర్శే తథాత్మని యథా స్వప్నే తథా పితృలోకే ।
యథాప్సు పరీవ దదృశే తథా గన్ధర్వలోకే ఛాయాతపయోరివ బ్రహ్మలోకే ॥

(ப-ம்) ஆதர்ஶே-கண்ணாடியிலே, யதா - எப்படியோ, ஆத்மநி-ஆத்மவிஷயத்தில், ததா-அப்படியே, ஸ்வப்நே - ஸ்வப்நத்தில், யதா - எப்படியோ, பித்ருலோகே-பித்ருலோகத்தில், ததா-அப்படியே, அப்ஸு - ஜலங்களில், யதா-எப்படி, பரீவ தத்ருஶே - காணப்பட்டதுபோ லிருக்கிறதோ, கந்தர்வலோகே - கந்தர்வலோகத்தில், ததா - அப்படியே, ப்ரஹ்மலோகே-ப்ரம்மலோகத்தில், சாயாதபயோ:இவ - நிழல் வெய்யில்களிலேபோல விளங்குகிறது.

ஸா-தா,—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்வதில் இந்த ஜந்மத்திலேயே யத்நம்செய்யவேணும் என்று சொல்லுகிறது. இந்த லோகத்திலேயே நிர்மலமான புத்தியால் கண்ணாடியில் முகம்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது, பித்ரு

லோகம், கந்தர்வலோகம் இவைமுதலான லோகங்களில், கர்மபலங்களாகிய ஸுகாபாஸங்களை யநுபவிக்க வாசைப்பட்ட காலமாகையால், அப்போது, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நெஞ்சு நன்றாய்ப்ரவேசிப்பதில்லை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபமங்கு நன்கு ப்ரகாசியாது. ப்ரம்மலோகத்தில் நன்றாய் விளங்குமாகிலும் அந்தப்ரம்மலோகத்தை யடைவது ஸுலபமன்று. ஆகையால் இந்தலோகத்தில் இந்த ஜந்மத்திலேயே நெஞ்சை நிர்மலமாக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியம்வழி தேடவேணும்.

ரா-ஹா-ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது துர்லபமென்கிறது. கண்ணடியில் எப்படியோ, அப்படியே இவ்வுலகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது. தனது முகத்தை, நேரில், தான், பார்த்தபோது, நன்றாய் உள்ளபடியேதெரிவதுபோல்,கண்ணடிமுதலியவற்றில் தன் முகம் முதலியவற்றைக் கண்டால், ஸ்பஷ்டமாய் தெரிகிறதில்லை. கண்ணடியின் கோணல் முதலியதோஷங்களெல்லாம், முகத்திலிருப்பதுபோல் விபரீதமாய் தோற்றுகிறதன்றோ? அப்படியே அத்மஸ்வரூபமானது, இந்தலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறதில்லை. லோகதோஷத்தால், விபரீதமாய் தோற்றுகிறது, ஆகையாலிந்தலோகத்தில், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிவது சக்யமன்று. மிகவருத்தமே என்கை. அப்படியே, ஸ்வப்நத்திலே போல, பித்ருலோகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-லோகாந்தரமாகிய பித்ருலோகத்திலும், ஸ்வப்நத்தில்கண்ட விஷயமானது, ஜாக்ரத்தசையில் (உறக்கமில்லாத காலத்தில்) கண்டவிஷயம்போல். ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல, ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால் பித்ருலோகத்திலு மாத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது ஸுலபமல்லவென்கை. அப்படியே ஜலத்திலேபோல, கந்தர்வலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-கந்தர்வலோகமென்கிற லோகாந்தரத்திலும், ஜலத்துக்குள்ளிருக்கிற விஷயமானது, வெளியிலிருக்கிறவஸ்துபோல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால், கந்தர்வலோகத்திலும் ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப் படுகிறதில்லை. அறியலாம்போலே தோன்றுகிறதொழிய, ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாதென்கை. இப்படியே, நிழல் வெய்யில்களிலே போல, ப்ரம்மலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-ப்ரம்மலோகத்திலும், நிழல் வெய்யில்கள் கலந்தவிடத்திலிருக்கிறவஸ்துவானது, நல்லவெய்யிலிலிருக்கிறவஸ்துப்ரகாசமாய்தோன்றுவதுபோல் தோற்றாதப்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்புடமாய்தோற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் ப்ரம்மலோகத்திலும், ஆத்மஸ்வரூபத்தையறிகை, சக்யமல்லவென்கை. ஆகையால் எவ்விடத்திலு மாத்மஸ்வரூபம் வருத்தமின்றி யறியக்கூடியதல்ல. ஆகையால் இந்தலோகத்திலிருக்கும்போதே, எவ்வகையிலாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொள்ள யத்நம் செய்யவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பித்ருலோகம் முதலிய லோகாந்தரங்களைப் பின்வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கையால், முதல் வாக்யத்தில் இந்தலோகத்தில் என்று கூட்டிக் கொள்ளப்பட்டது. "நிழல் வெய்யில்களிலேபோல ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரம்மலோகத்தில், என்று பொருளுடைய "சாயாதபயோரிவப்ரஹ்மலோகே" என்கிற வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரமமலோகத்தில்' நிழலும் வெய்யிலும், பிரிந்து தெரிகிறாப்போல், ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்மஸ்வரூபம், இவைகள் பிரிந்து ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கினலும், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாயறியப்பட்டாலும், இங்குள்ள மற்ற லோகத்தாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்

விளங்காது, என்று மொருகருத்து, இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௬. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑍁𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑍌𑌚𑌯𑌤𑍍 ।
𑌪𑍃𑌥𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍀𑌰𑍋𑌨𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 ॥

౬. ఇంద్రియాణాంపృథగ్భావముదయాస్తమయౌచయత్।
పృథగుత్పద్యమానానాంమత్వాధీరోనశోచతి॥

(ப-ம்) ப்ருதகுத்பத்யமாநாநாம் - வேறுயுண்டாகிற, இந்த்ரியாணாம் - இந்த்ரியங்களுக்கு, ப்ருதக்பாவம்-பேதத்தையும், யத்,உதயாஸ்தமயௌ,ச-உண்டாகை, அழிகை, என்கிற விந்த விகாரங்களையும், மத்வா-அறிந்தவனாயிருக்கிற, தீர:-விவேகியானவன், நசோசதி-துக்கப்படுகிறதில்லை.

ஸா.—இவ்வாத்மாவையறியும்வழியும், அறிதலுண்டாகியபயனையும், சொல்லுகின்றது இந்த்ரியஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யறிந்து, இந்தஸ்வபாவம் ஆத்மாவுக்கில்லையென்று தெளிந்தவன், துக்கத்தையடையான்.

ரா-ஸா—ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவில், தேகேந்த்ரிய விகாரங்களொன்றுமில்லையென்றறிந்தவன் சோகியான்.

௭. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃𑌪𑌰𑌂𑌮𑌨𑍋𑌮𑌨𑌸𑌃𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌧𑌿𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥

౭. ఇంద్రియేభ్యఃపరంమనోమనసస్సత్త్వముత్తమమ్।
సత్త్వాదధిమహానాత్మామహతోఽవ్యక్తముత్తమమ్॥

(ப-ம்) இந்த்ரியேப்ய:-இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும், மந: - மநஸ்ஸானது, பரம்-சிறந்தது. மநஸ:-மநஸ்ஸைக்காட்டிலும், ஸத்த்வம் - புத்தியானது, உத்தமம்-சிறந்தது, ஸத்த்வாத்-புத்தியைக்காட்டிலும், ஆத்மா-ஆத்மாவானவன், மஹாந்,சிறந்தவன், மஹத:-ஆத்மாவைக்காட்டில், அவ்யக்தம்-சரீரமானது,உத்தமம்-சிறந்தது.

௮. 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑍋𑌽𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌏𑌵𑌚 ।
𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

౮. అవ్యక్తాత్తుపరఃపురుషోవ్యాపకోఽలింగఏవచ।
యజ్జ్ఞాత్వాముచ్యతేజంతురమృతత్వంచగచ్ఛతి॥

(ப-ம்) அவ்யக்தாத்,து,-சரீரத்தைக்காட்டிலும், வ்யாபக:-ஸர்வவிபுவாய், அலிங்க:-அநுமாநப்ரமாணத்தாலறியப்படாதவனாயிருக்கிற, புருஷ:-புருஷனானவன்,பர:-சிறந்தவன். யத்-யாதொன்றை,ஜந்து:-ஜீவன், ஜ்ஞாத்வா-அறிந்து, முச்யதே - விடுபடுகிறான். அம்ருதத்வம்,ச,-மோக்ஷத்தையும், கச்சதி-அடைகிறான்.

ஶம்·ஹா.—இந்த்ரியங்களில்வேறுயவனுத்மா,என்றதால், இவ்வாத்மா வெளிப்பட்டவனுயறியத்தக்கவனன்று. எல்லாப்பொருளுக்கு முன்பொருளாயன்றோ ஆத்மதத்வமிருப்பது. இந்த கடோபநிஷத் இரண்டாம்வல்லி பதினோராம்ச்லோகத்தில் சொன்னவிஷயத்தையே இங்கும்சொல்லுகிறது. அர்த்தங்களும், இந்த்ரியங்களும், ஒருவகைப்பட்டவையாகையாலே இந்த்ரியங்களைச்சொன்னது,அர்த்தங்களுக்குமுபலக்ஷணம். அங்குபுத்திசப்தத்தால் சொன்னபுத்தியே இங்குஸத்வசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. 'வ்யாபக:, என்றது, ஆகாயம்முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருப்பதுபற்றி. ஸம்ஸாரதர்மங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனென்று, ' அலிங்க:, என்றதினால், சொல்லுகிறது. ஆக, முன்சொல்லியபடி, இந்த்ரியங்கள், அர்த்தங்கள், மநஸ்ஸு, புத்தி, மகாந், அவ்யக்தம், புருஷன், இவைகள் க்ரமமாய், ஒன்றைக்காட்டிலுமொன்று சிறந்தது. இதையறிந்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரம் நீங்கி மோக்ஷப்ராத்தியுண்டாகிறது.

ரா-ஹா.—முமுக்ஷுவானவன், முதலிலேசரீரத்தில் வேறுயவனுத்மா வென்றறியவேணும். இந்தஜ்ஞாநமும், பரமாத்மாவினருளாலேயே வரவேணும். அவனருள் பெறுவது, அவனைச் சரணமடைவதினு லுண்டாகும் என்றிப்படி முன்சொன்னவிஷயத்தையே இவ்விடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கிரண்டு மந்திரங்களும் ஒன்று யந்வயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இரண்டுக்கும் சேர்த்து, சங்கராராமநுஜ பாஷ்யாபிப்ராயங்கள், சொல்லப்பட்டன. இரண்டுபாஷ்யங்களும் முன் ஸ்புடமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறன அதுபோல் இங்கும் விசேஷார்த்த முணர்க.

௯. 𑌨 𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨𑍈𑌨𑌮𑍍 | 𑌹𑍃𑌦𑌾 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌭𑌿𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ||

౯. నసందృశేతిష్ఠతిరూపమస్యనచక్షుషాపశ్యతికశ్చనైనమ్।
హృదామనీషామనసాభిక్లృప్తోయఏతద్విదురమృతాస్తేభవంతి॥

(ப-ம்) 𑌅𑌸𑍍𑌯-இந்த ஆத்மாவினுடைய, 𑌰𑍂𑌪𑌂-ஸ்வரூபமானது, 𑌸𑌂𑌦𑍃𑌶𑍇-நன்றுயறியும்படி, 𑌨𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-விளங்குகிறதில்லை. 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 - ஒருவனும், 𑌏𑌨𑌂-இந்த ஆத்மாவை, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾-கண்ணால், 𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-பார்ப்பதில்லை. 𑌹𑍃𑌦𑌾-பக்தியுடையதாய், 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾-தைர்யமுடையதாயிருக்கிற, 𑌮𑌨𑌸𑌾-நெஞ்சினால், 𑌅𑌭𑌿𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌃-அறியப்படுகிறான். 𑌯𑍇 - யவர்கள், 𑌏𑌤𑌤𑍍 இதை, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃-அறிகிறார்களோ; 𑌤𑍇-அவர்கள், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 - முக்தர்களாய், 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - அகிறார்கள்.

ஶம்-ஹா.—ப்ரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபமானது இந்த்ரியங்களால்அறியப்படாது. 'தத்வமஸி, முதலிய வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால், சுத்தமான நெஞ்சினால் அறியப்படும்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம், அல்லது அந்த பரமாத்மாவாகியபரமபுருஷனுடைய அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹமென்கிற திருமேனி, இதுகள் கண் முதலிய பாஹ்யேந்திரியங்களுக்கு கோசரியாது. தைர்யமுள்ள புருஷன், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனுய், பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தனுகி, பரிசுத்தமான நெஞ்

சினுலறிந்துகொள்ளுகிறான், மகாபாரதத்திலும், "நஸந்த்ரு சேதிஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பச்யதிகச்சநைநம், பக்த்யாச த்ருத்யாச ஸமாஹிதாத்மாஜ் ஞாநஸ்வரூபம் பரிபச்யதீஹ" என்று, இந்த வர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்கிறது.

க0. 𑌯𑌦𑌾𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌹 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥

౧౦. యదాపంచావతిష్ఠంతేజ్ఞానానిమనసాసహ ।
బుద్ధిశ్చనవిచేష్టేపతామాహుఃపరమాంగతిమ్॥

(ப-ம்) 𑌯𑌦𑌾-எப்போது, 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌸𑌹 - நெஞ்சோடுகூடிய, 𑌪𑌞𑍍𑌚, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿,-ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும், 𑌅𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇-நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-அத்யவஸாயமென்று சொல்லப்படுகிற புத்தியும், 𑌨𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍇-அசையாமற் நிற்குமோ; 𑌤𑌾𑌂-𑌗𑌤𑌿𑌂 - அந்தஸ்திதியை, 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂-சிறந்ததாக, 𑌆𑌹𑍁𑌃-சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ0-ஸா.—ப்ரம்மத்தையறிகிற புத்தியானது. எப்படியுண்டாகுமென்கிற ஸந்தேகமறும்படி யோகத்தைச்செய்வதினால், நல்லபுத்தி யுண்டாகுமென்று யோகப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா.—மோக்ஷத்தை யடையும்வழியைச்சொல்லுகிறது இந்தமோக்ஷகதியே உத்தமகதியாகும்.

கக. 𑌤𑌾𑌂𑌯𑍋𑌗𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑍌 ॥

౧౧. తాంయోగమితిమన్యంతేస్థిరామిన్ద్రియధారణామ్ ।
అప్రమత్తస్తదాభవతియోగోహిప్రభవాప్యయౌ॥

(ப-ம்) 𑌤𑌾𑌂-அந்த, 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌂,நிலைபெற்ற, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌂-இந்திரியங்களை நியமிக்கையையே, 𑌯𑍋𑌗𑌂,𑌇𑌤𑌿-யோகமென்று, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-நினைக்கிறார்கள். 𑌤𑌦𑌾-அப்போது, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃-அவதானமுடையவனாய், 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறான், 𑌯𑍋𑌗𑌃𑌹𑌿-யோகமேயன்றோ; 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑍌-இஷ்டப்ராப்திக்கும். அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், காரணமாயிருப்பது.

ஸ0-ஸா-ரா-ஸா.—யோகமானது எல்லா இஷ்டங்களையும் உண்டுபண்ணி அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கும். அதாவது-இந்த்ரிய ஜயமேயாகும் இது, மிகவும், ஜாகருகனுயிருந்து தப்பாமல் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. யோகஸித்தியுண்டாகில் எல்லா சங்கடங்களும் விட்டுப்போகின்றன.

கஉ. 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 ।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౧౨. నైవవాచానమనసాప్రాప్తుంశక్యోనచక్షుషా।
అస్తీతిబ్రువతోన్యత్రకథంతదుపలభ్యతే॥

(ப-ம்) வாசா-வாக்கினாலும், நைவ ப்ராப்தும் ஶக்ய:-அடையக்கூடியதன்று; மநஸா-நெஞ்சாலும், ந-அடையக்கூடியதன்று. சக்ஷுஷா-கண்ணாலும், ந-அடையக்கூடியதன்று. அதாவது அறியக்கூடியதன்று. அஸ்தீதி-உள்ளதென்று, ப்ருவத:-சொல்லுகிறவனைக்காட்டிலும், அந்யத்ர-வேறானவனால், கதம்-எப்படி, தத்-அந்த ஆத்மதத்வமானது, உபலப்யதே-அறியப்படும்.

ஸம்-ஸா.—ப்ரம்மம் அறியப்படாதாகில் சூன்யவஸ்துவாகும். அதாவது-இல்லையாய்விடுமென்கை. ஆதலால ப்ரம்மமறியப்படவேண்டுமெனில், அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமாதலால் சூந்யவஸ்துவாகாது. ஸ்வாநுபவத்திலறியப்படும். கண்முதலியவற்றாலறியப்படாது. இந்த ஸ்வாநுபவமுண்டாவதற்கு யோகஞ்செய்யவேணும்.

ரா-ஸா.—சாஸ்திர விச்வாஸமுடையச் ரத்தாவானாலறியப்படுமேயன்றி மற்றோரால், ஆத்மதத்துவமறியப்படாது.

௧௩. அஸ்தீத்யேவோபலப்தவ்யஸ்தத்வபாவேந சோபயோ:।
அஸ்தீத்யேவோபலப்தஸ்ய தத்வபாவ: ப்ரஸீததி॥

౧౩. అస్తీత్యేవోపలబ్ధవ్యస్తత్త్వభావేనచోభయోః।
అస్తీత్యేవోపలబ్ధస్యతత్త్వభావఃప్రసీదతి॥

(ப-ம்) தத்வபாவேந-மநஸ்ஸினால், அஸ்தீத்யேவ-(பரமாத்மா) உளனென்றே, உபலப்தவ்ய:-அறியத்தக்கவன். உபயோ:-சாஸ்த்ரத்தாலும், நெஞ்சாலும், அஸ்தீத்யேவ-உளனென்றே, உபலப்தஸ்ய-அறிந்தவனுக்கு, தத்வபாவ:-மனஸ்ஸானது, ப்ரஸீததி-ப்ரஸந்நமாகிறது.

ஸம்-ஸா.—அசுரப்ரக்ருதிகள் செய்கிற நாஸ்திகபுத்தியைவிட்டு, முதலில், ஸோபாதிகப்ரம்மத்தையறிந்து. பின், நிருபாதிகப்ரம்மத்தையறியக்கடவன். அப்போது இவனுக்கு நிருபாதிகாத்மதத்வம் ப்ரகாசிக்கிறது இந்த ஜ்ஞானத்திற்கு, யோகமே, ஸாதநமாகையால், யோகத்தைவிடாமல் செய்யவேணும்.

ரா-ஸா.—முன்பு வேதாந்தவாக்யங்களினால், ப்ரம்மத்தை யுள்ளபடி யறிந்து, அதாவது ச்ரவணம்பண்ணி என்றபடி. நெஞ்சில். அந்தப்ரகாரத்தோடு மநநம் பண்ணவேணும். இப்படி, ச்ரவணமநநங்கள் ஸித்தித்தவனுக்கு நித்தியாஸநத்தில் பரப்ரம்மஸ்வரூபம் தோற்றும்படி மனஸ்ஸு நிர்மலமாகிறது.

௧௪. யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யேऽஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா:।
அத மர்த்யோऽம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரம்ம ஸமஶ்நுதே॥

౧౪. యదాసర్వేప్రముచ్యంతేకామాయే஽స్యహృదిశ్రితాః।
అథమర్త్యోఽమృతోభవత్యత్రబ్రహ్మసమశ్నుతే॥

(ப-ம்) அஸ்ய-இந்தமநுஷ்யனுடைய, யே, காமா:, ஹ்ருதி ஶ்ரிதா:,-மநஸ்ஸிலுள்ள எல்லாகர்மங்களும், யதா, ப்ரமுச்யந்தே, எப்போதுவிட்டு

ப்போகின்றனவோ; அத-அதின்பிறகு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், அம்ருதோ பவதி-பாபங்களால் விடப்படுகிறான். அத்ர-இந்த உபாஸநகாலத்தில், ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே-ப்ரமத்தை யநுபவிக்கிறான்.

ஸம் ஹா—துஷ்டங்களான காமபோகங்களில், நெஞ்சு, விரக்தியுடையதாயாகும்போது, ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி ப்ரம்மமேயாய்விடுகிறான். இங்கு காமங்களென்பது சரீரதாரணத்துக்கு வேண்டியவைகளில் வேறானவை.

ரா-ஹா.—இந்த உபாஸகனுக்கு, துஷ்காமங்களில் விருப்பமற்றுப் போனபிறகு, பூர்வோத்தராகங்கள் போகின்றன. அதாவது ப்ராரப்தகர்மத்தைக் காட்டில் வேறுபட்ட ஸகலபாபங்களும் அழிந்துபோகின்றன. இவனுக்கு பிற்காலத்திய தோஷங்களு மொட்டாமல்போகின்றன. உபாஸனத்தில், ப்ரம்மம், ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

கரு. யதா ஸர்வே ப்ரபித்யந்தே ஹ்ருதயஸ்யேஹ க்ரந்தய: ।
அத மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ பவத்யேதாவத்யநுசாஸநம் ॥

౧౫. యదాసర్వేప్రభిద్యంతేహృదయస్యేహగ్రంథయః ।
అథమర్త్యోఽమృతోభవత్యేతావద్యనుశాసనమ్ ॥

(ப-ம்.) யதா-எப்போது, ஹ்ருதயஸ்ய-மநஸ்ஸினுடைய, ஸர்வே க்ரந்தய:-எல்லாமுடிகளும், இஹ, ப்ரபித்யந்தே - இங்குவிட்டுப்போகின்றனவோ; அத-பின்பு, மர்த்ய:-மநுஷ்யன், அம்ருதோ பவதி-பாபங்களினால் விடப்படுகிறான். அநுசாஸநம்-உபதேசமானது, ஏதாவத்-இவ்வளவேயாகும்.

ஸம்-ஹா.—அவித்யா மாகாத்ம்யத்தால் வந்திருக்கிற எல்லாதோஷங்களும் நீங்கினபோது ஜீவன் ப்ரம்மமேயாகிறான்.

ரா-ஹா.—உபாஸகன் இங்குசொன்னபடி யநுஷ்டிக்கக்கடவன், இவனால் செய்யத்தக்கது யிவ்வளவேயாகும். மேல்சொல்லுகிற ஸகலத்தையுமிப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு பகவான் தானே நடத்துகிறான். ஆதாத்தாலே, இந்தவர்த்தத்தை, புந: புந: சொல்லுகிறது,

கசு. ஸதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தாஸாம் மூர்தாநமபிநிஸ்ருதைகா । தயோர்த்வமாயந்நம்ருதத்வமேதி விஷ்வங்ஙந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி ॥

౧౬. శతంచైకాచహృదయస్యనాడ్యస్తాసాంమూర్ధానమభినిస్సృతైకా ।
తయోర్ధ్వమాయన్నమృతత్వమేతివిష్వఙ్ఙన్యాఉత్క్రమణేభవన్తి ॥

(ப-ம்) ஸதம்-ஏகா ச,-நாட்ய:-நூற்றொருநாடிகள், ஹ்ருதயஸ்ய நெஞ்சில் சேர்ந்திருக்கின்றன. தாஸாம் - அந்தநாடிகளுக்குள், ஏகா-ஒன்றுயிருக்கிற, (நாடீ-நாடியானது.) மூர்தாநம்-சிரஸ்ஸை அபிமுகியாய், அபிநிஸ்ருதா-வந்திருக்கிறது, தயா-அந்தநாடியால், ஊர்த்வம்-மேல்லோ

கத்தை, ஊர்த்வம் ஆயந்-அடைந்தவனாய், அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, ஏதி-அடைகிறான், அந்யா:-மற்றநாடிகள், விஷ்வங் உத்க்ரமணே-பல்வகைப்பட்ட ஸம்ஸாரகதியை யடையும்போது, பவந்தி-ஆகின்றன.

ஶம்-ஹா.—முக்தனுக்கு, ஸுஷும்நைஎன்கிற தலையிலுள்ள நாடியின்வழியாய் உத்க்ரமணமில்லை. மந்தாதிகாரிகளாய், ஸத்யலோகம் முதலிய லோகங்களை யடைந்து பிறகு க்ரமமாய் முக்தர்களாகிறவர்கள், ஸுஷும்நை, என்கிற மூர்த்தந்ய நாடியால் உத்க்ரமணத்தையடைந்து முக்திக்கதிகாரிகளாகிறார்கள். இதற்கு, ச்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களிருக்கின்றன.

ரா-ஹா.—ஸுஷும்நை யென்கிற மூர்த்தந்யநாடியாலே, மூக்தியை, (அதாவது பரமபதத்தில் சென்று பரப்ரம்மத்தை; பரிபூர்ணனுபவம் பண்ணுகை) அடைகிறவன், நிஷ்க்ரமித்து, ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப்பெற்று, ஸந்தோஷிக்கிறான். அதில் வேறான நாடிகளால் நிஷ்க்ரமத்தை யடைகிறவன், லோகாந்தரங்களை யடைகிறான். இந்த ச்ருதி, வ்யாஸஸூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது.

௧௭. அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதாஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: ॥ தம்ஸ்வாச்சரீராத்ப்ரவ்ருஹேந்முஞ்ஜாதிவேஷீகாம் தைர்யேண | தம்வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம் தம்வித்யாச்சுக்ரமம்ருதமிதி |

౧౭. అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషోంతరాత్మాసదాజనానాంహృదయేసన్నివిష్టః ।
తంస్వాచ్ఛరీరాత్ప్రవృహేన్ముంజాదివేషీకాంధైర్యేణ ।
తంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతంతంవిద్యాచ్ఛుక్రమమృతమితి ॥

(ப-ம்) புருஷ:-பரமபுருஷன், ஜநாநாம் - ஜநங்களுக்கு, ஸதா-எப்போதும், அந்தராத்மா-அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதயே-ஹ்ருதயத்தில், அங்குஷ்டமாத்ர:-பெருவிரலளவுள்ளவராய், ஸந்நிவிஷ்ட:-இருக்கிறார். தம்-அந்தபரமாத்மாவை, ஸ்வாத்-ஶரீராத்-தன்னுடைய சரீரமாகிய ஜீவனைக்காட்டிலும், இஷீகாம்-முஞ்ஜாத் இவ-இஷீகமென்கிற புல்லுக்குள்ளிருக்கிறபொருளை புல்லிலவேறுபட்டதா யறிவதுபோல், தைர்யேண-கலக்கமற்று, ப்ரவ்ருஹேத்-வேறானவனாயறியக்கடவன், தம் - அந்த வேறுபட்டவனாகிய பரமாத்மாவை, ஶுக்ரம்-பரிசுத்தனென்றும், அம்ருதம்-அம்ருதஸ்வரூபியென்றும், வித்யாத்-அறியக்கடவன்.

ஶம்-ஹா.—இப்படி கீழ்ச்சொல்லியபடி சுத்தஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொண்டு முக்தியைப் பெறும்வழி தேடவேணுமென்றுசொல்லி நிரமிக்கிறது.

ரா-ஹா.—பரப்ரம்ம சரீரமாகையாலே வேறுபட்டஜீவனுக்கு ஸகலத்துக்கும் நியாமகனாய் யோகஸமாதியில் அங்குஷ்டமாத்ரனாய் ஹ்ருதயத்தில் விளங்குகிற பரமாத்மாவை யறிந்தவன் முத்திக்குத்தக்கவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

“ தம்வித்யாச்சுக்ரமம்ருதம் ” என்கிற வாக்யம், உபதேசஸமாப்தியை யறிவிக்கும்பொருட்டு இரட்டிக்கப்பட்டது.

௧௮. 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌜𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵 ॥

౧౮, మృత్యుప్రోక్తాంనచికేతోఽథలబ్ధ్వావిద్యామేతాంయోగవిధించకృత్స్నమ్ ।
బ్రహ్మప్రాప్తోవిరజోఽభూద్విమృత్యురన్యోప్యేవంయోవిదధ్యాత్మమేవ ॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌥-பின்பு, 𑌨𑌚𑌿𑌕𑍇𑌤𑌃-நசிகேதஸ்ஸானவர், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂-யமனால் சொல்லப்பட்ட, 𑌏𑌤𑌾𑌂-𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂-இந்தவித்யையையும், 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂-𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂-𑌚-ஸமஸ்த்யோகாப்யாஸ க்ரமங்களையும், 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾-பெற்று, 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌃 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃-𑌅𑌭𑍂𑌤𑍍-தோஷங்களொன்றுமில்லாதவனாய், பரப்ரம்மத்தை யடைந்தவனானான். 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃-𑌅𑌪𑌿-𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍-𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂𑌏𑌵-இப்படியே ஆத்மஸ்வரூபம் முதலியவைகளையறிகிற மற்றொருவனும் முக்திபெற்று ஸந்தோஷிக்கிறான்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾 𑌭𑌾.—இப்படி ப்ரம்மஸ்வரூபத்தையறிந்தவனுக்கு, முக்திதப்பாதாகையால் எல்லோரும் ப்ரம்மத்தை யடைகிற மார்க்கத்தை ப்ராபிக்கவேணும்.

௧௯. 𑌸𑌹 𑌨𑌾𑌵𑌵𑌤𑍁 । 𑌸𑌹 𑌨𑍌 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁 । 𑌸𑌹 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈 । 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌧𑍀𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈 । 𑌓𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

౧౯. సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై ।
తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓం శాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః ॥

(ப-ம்) 𑌸𑌃-அந்த பரமாத்மா, 𑌨𑍌-சிஷ்யாசாரியர்களாகிய எங்களை 𑌅𑌵𑌤𑍁-ரக்ஷிக்கவேணும், 𑌨𑍌-எங்களை, 𑌸𑌹-கூடியிருக்கும்படி, 𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍁-பரிபாலிக்கவேணும்; 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂-வித்யாபலத்தை, 𑌸𑌹-கூடியே, 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌵𑌹𑍈-பண்ணுகிறோம், 𑌨𑍌-எங்களுடைய, 𑌅𑌧𑍀𑌤𑌂-அத்யயனமானது, 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿-சிறந்ததாய், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁-ஆகவேணும், 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌵𑌹𑍈-த்வேஷமின்றியிலே இருக்கக்கடவோம். 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃-𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃-𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃-எல்லா தோஷங்களும் நீங்கவேணும்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾—சிஷ்யன், ஆசாரியன், இவர்களுக்கு, அநவதாநத்தால்வருகிற தோஷங்கள் நீங்கிப்போகும்படி சாந்திசொல்லுகிறது.

𑌰𑌾-𑌭𑌾,—சிஷ்யாசாரியர்கள், சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய நியமங்களை யநுஷ்டியாதபோது வருகிற தோஷங்கள் பொறும்படி சாந்திசொல்லுகிறது; வித்யையினாலறிவிக்கப்பட்ட பரமாத்மா, தன்ஸ்வரூபத்தையும், வித்யாஸ்வரூபத்தையும், ப்ரகாசிக்கச்செய்து எங்களை இரக்ஷிக்கவேணும், எங்களுக்கு வித்யைவளரும்படி எங்களைக்கூட்டிவைக்கவேணும், நியமங்களால், வித்யைக்குபலத்தையுண்டுபண்ணுகிறோம்; நியமங்களில்லாவிட்டால் வித்யைபலியாதன்றோ; எங்கள் வித்யை ப்ரகாசிக்கவேணும்.

நாங்கள் பரஸ்பரம் தோழமையோடிருக்கவேணும். எல்லாதோஷங்களும் நீங்கவேணும்; என்று இந்த ச்ருதிக்குப்பொருள். நசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னபடிகளை நன்றாய்ச்சொல்லி இப்படியே எல்லோரும் இந்த வித்யையறிந்தால் நசிகேதஸ்ஸைப்போலே முக்திபெறலாமென்று சொல்லி, இந்த வித்யை ஆசானிடத்தில் சிஷ்யனிருக்கும் க்ரமத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாகையாலே, அந்தக்ரமத்தில் குறைவு நேரிட்டால் அதினாலாகிய தோஷங்கள் நீங்கும்படி சாந்திசொல்லிமுடிக்கிறது. ஆக இந்த உபநிஷத்தால், பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனே, எல்லாவற்றுக்கும் காரணமென்றும், அவனே எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாவோடு மவனுக்கு மந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வஸிக்கிறானென்றும், யோகிகள் த்யானிக்கிற ஸ்வரூபமு மந்த பரபுருஷ ஸ்வரூபமே என்றும், அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அங்குஷ்ட ப்ரமாணனாய் விளங்குகிறானென்றும், தேவர்கள், திக்பாலகாகள், ஸூர்யன், சந்திரன், வாயு முதலிய எல்லோரும் அந்த பரமபுருஷனுக்கு, பயம்படுகிறார்களென்றும், மஹாப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக்ரகத்தையுடையவனாந் பாமபுருஷனென்றும், மூலபரக்ருதி, ஜீவன், இவைகள் அவனுக்கு சரீரங்களென்றும், ஆகையால், ப்ரக்ருதி. ஜீவன், ப்ரம்மம், என்கிற விம்மூன்றுக்கும், ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும், இந்த வாத்மாவும் பரமாத்மாவைப்போலே நித்யனென்றும், இவனுக்கு அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமே ஸம்ஸார துக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், இந்த துக்கம் நீங்குகை, அந்த பரமபுருஷனை யுபாஸிப்பதாலென்றும், அந்த உபாஸநம், தைலதாரைபோல் இடைவிடாமலிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷம்போல ஸ்ம்ருதியின் பரம்பரை என்றும், இந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் அந்த பரமபுருஷனைச் சரணமடைவதினால் அழிந்துவிடுகின்றனவென்றும், அப்படி உபாஸநம் கைகூடினவன், மூர்த்தந்ய நாடியாலேநிஷ்க்ரமித்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தைக்கிட்டி பரப்ரம்மாநுபவமாகிற மோக்ஷத்தை யடைகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், உபாயம், உபேயம், உபேதா, இவைகளின் ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த உபநிஷத்தின் கருத்து, இஃதேயென்று, ப்ரம்மஸூத்திரங்களில் வேதவ்யாஸரோ, மூன்றதிகரணங்களால் நிச்சயித்திருக்கிறார். ஆகையால் ஜகத்து, பொய்யென்றும், ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, அஜ்ஞானத்தாலே, தன்னைப்பார்த்து, ஜகத்தென்கிற ப்ரமம் வந்திருக்கிறதென்றும், ஜீவாத்மா, என்பவன் வேறானவல்லவென்றும், உபாதியினால், ப்ரம்மமே, ஜீவன்போல் வேறுபட்டுத்தோற்றுகிறதென்றும், இந்த உபநிஷத்திலெங்கும் காணாத இந்த விஷய மிவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், பிறர் சொல்வது பொருந்தாதென்று கீழ்பலவிடங்களிலும் ஸ்புடமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் உண்மையறிந்துய்யவேணும்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்யாயம்

ஆறாம்வல்லி முடிந்தது.

கடோபநிஷத்து முற்றும்.

ஶ்ரீகுருப்யோ நம:.

ப்ரஶ்நோபநிஷத்ப்ராரம்ப:.

ப்ரஶ்நோபநிஷத்வ்யாக்யாப்ராரம்ப:.

ஹரி: ஓம். ஸுகேஶா ச பாரத்வாஜ: ஶைப்யஶ்ச ஸத்யகாம: ஸௌர்யாயணீ ச கார்க்ய: கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயநோ பார்கவோ வைதர்பி: கபந்தீ காத்யாயநஸ்தே ஹைதே ப்ரஹ்மபரா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: பரம் ப்ரஹ்மாந்வேஷமாணா ஏஷ ஹ வை தத்ஸர்வம் வக்ஷ்யதீதி தே ஹ ஸமித்பாணயோ பகவந்தம் பிப்பலாதமுபஸந்நா:॥

సుకేశా చ భారద్వాజః శైబ్యశ్చ సత్యకామః : సౌర్యాయణీ చ గార్గ్యః కౌశల్యశ్చాశ్వలాయనో భార్గవో వైదర్భిః కబన్ధీ కాత్యాయనస్తే హైతే బ్రహ్మపరాః బ్రహ్మనిష్ఠాః పరం బ్రహ్మాన్వేషమాణా ఏష హ వై తత్సర్వం వక్ష్యతీతి తే హ సమిత్పాణయో భగవన్తం పిప్పలాదముపసన్నాః॥

(ப·ம்.) பாரத்வாஜ:-பரத்வாஜமகர்ஷியின் குமாரராகிய, ஸுகேஶா: ஸுகேசாவென்கிற மகர்ஷியும், - ஶைப்ய:-சிபியின்குமாரராகிய, ஸத்யகாம:-ஸத்யகாமனென்கிற மகர்ஷியும், ஸௌர்யாயணீ-ஸூர்யாயணமர்ஷியின் குமாரராகிய, கார்க்ய:-கார்க்யமகர்ஷியும். ஆஶ்வலாயந:-அச்வலாயனர்குமாரராகிய, கௌஸல்ய: - கௌஸல்யனென்கிற மகர்ஷியும், வைதர்பி:-விதர்ப்பகுமாரராகிய, பார்கவ:-பார்க்கவமகர்ஷியும், காத்யாயந: கத்யமர்ஷிகோத்ரத்திலவராகிய, கபந்தீ - கபந்தி என்கிற மகர்ஷியும். ஆகிய, தே ஹ-ப்ரஸித்தர்களான, ஏதே-இந்த மகர்ஷிகள், ப்ரஹ்மபரா:-வேதத்தையோதினவர்களாய், ப்ரஹ்மநிஷ்டா: - வேதார்த்தத்தை யறிந்தவர்களாய், பரம்-ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மத்தை, அந்வேஷமாணா:-அறிய விரும்பினவர்களாய், ஹ வை-ப்ரஸித்தரான, ஏஷ:-இந்த மகர்ஷியானவர் தத்-ஸர்வம் அந்த ஸமஸ்தத்தையும்,-வக்ஷ்யதி இதி-சொல்லுவரென்று, தே, ஹ; ஸமித்பாணய:- ஸமித்துமுதலியவற்றைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, பகவந்தம் - பூஜ்யரான, பிப்பலாதம்-பிப்பலாதரென்கிற மகர்ஷியை, உபஸந்நா:-ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவேணுமென்று சரணமடைந்தார்கள்.

ஸம்-ஹா.—ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாதனமான உபதேசமானது, பிப்பலாதரைப்போன்றாரால் சொல்லப்பட்டு, இம்மகர்ஷிகள்போல்வரால் கேட்கத்தக்கது என்று இந்த விஷயத்தை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு ப்ரச்நோத்தர ரூபமாய் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸுகேசாமுதலிய மகர்ஷிகளாறுவரும், பூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில், தாங்கள், அத்யநம்செய்து அறிவுஅறியப்பட்ட வேதங்களிற் சொன்ன ப்ரம்மஸ்வரூபாதிகளில் தங்களுக்குண்டான ஸந்தேகங்கள் நீங்கும்படி அவைகளின் ஸ்வரூபங்களைக் கேட்கவேணுமென்று, உபஹாரங்களோடு சென்று, அவரை யடைந்தார்கள்.

ரா-ஹா.—வேதவேதாந்தங்களை யோதி தபோநிஷ்டையுடையவர்களான மகர்ஷிகளறுவரும் மகாபூஜ்யரான பிப்பலாதரிடத்தில் எல்லா தத்வார்த்தங்களையுங்கேழ்க்கவேணுமென்று, அவரிடம் சென்றார்கள்.

உ. தாந்ஹஸ ருஷிருவாச பூய ஏவ தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ஶ்ரத்தயா ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸ்யத யதாகாமம் ப்ரஶ்நாந் ப்ருச்சத யதி விஜ்ஞாஸ்யாம: ஸர்வம் ஹ வோ வக்ஷ்யாம இதி॥

౨. తాన్హ స ఋషిరువాచ భూయ ఏవ తపసా బ్రహ్మచర్యేణ శ్రద్ధయా సంవత్సరం । సంవత్స్యథ యథాకామం ప్రశ్నాన్ పృచ్ఛథ యది విజ్ఞాస్యామః సర్వం హ వో వక్ష్యామ ఇతి

(ப-ம்.) பூய:ஏவ-மறுபடியும், தபஸா-தபஸோடும், ப்ரஹ்மசர்யேண-ப்ரம்மசர்யத்தோடும், ஶ்ரத்தயா-ச்ரத்தையோடும், ஸம்வத்ஸரம்-ஒருவருஷகாலம், ஸம்வத்ஸ்யத-இங்குவாஸம்பண்ணுங்கோள். (பிறகு,) யதாகாமம்-இஷ்டப்படி, ப்ரஶ்நாந்-ப்ருச்சத-கேளுங்கோள். விஜ்ஞாஸ்யாம:-யதி-அறிந்தோமேயாகில், ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், வ:-உங்களுக்கு, வக்ஷ்யாம:-சொல்லுகிறோம். இதி-என்று, ஸ:ருஷி:-அந்த பிப்பலாதரென்கிற மகர்ஷியானவர், தாந்-அந்தமகர்ஷிகளைக்குறித்து, உவாச-சொன்னார்.

ஶம்-ஹா.—நீங்கள் முன் தபஸ்விகளாயிருந்தாலும், நமக்கு சுச்ரூஷைபண்ணிக்கொண்டு ஒருவருஷகாலமிருந்தீர்களாகில் நாமறிந்தபடி உங்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கிறோம் என்று அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னார்,

ரா-ஹா.—இப்போது நீங்கள் ப்ரம்மவித்தையை யறியும்படி, நாம் சொல்லவேணுமாகில் ஒருவர்ஷகாலம், ச்ரத்தாபக்திகளோடுகூடி, ஸ்திரீசிந்தை முதலியவை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யமுடையவர்களாய், நமக்கு சுச்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டு நிச்சலராயிருங்கோள், நாமுமக்கு வஞ்சனையில்லாமல் ப்ரம்மவித்யையை யறிந்தாபடி சொல்லுகிறோம் என்று, அந்த மகர்ஷிகளைப்பார்த்து பிப்பலாதர் சொன்னாரென்று பொருள். இத்தாலிப்பன வருத்தப்பட ஸம்மதியில்லையாகில் உங்களிடம் போய்ச் சேரலாமென்று கருத்து காட்டப்பட்டது. இதனால் சிஷ்யன், ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தை பரீக்ஷியாமல், பக்தியோடு ஒருவருஷம் குருகுலவாஸம்செய்யவேணுமென்றும், ஆசாரியன், சிஷ்யனை சோதியாமல் உபதேசிக்கை தகாதென்றும், ஸூசிக்கப்படுகிறது.

௩. அத கபந்தீ காத்யாயந உபேத்ய பப்ரச்ச ।
பகவந் குதோ ஹ வா இமா: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்த இதி ॥

3. అథకబంధీ కాత్యాయన ఉపేత్య పప్రచ్ఛ భగవన్ కుతో హ వా ఇమాః ప్రజాః ప్రజాయన్త ఇతి॥

(ப-ம்.) அத-ஒருவருஷம்போனபிறகு, கபந்தீ, காத்யாயந:-கத்யர்குமாரரான கபந்தியானவர், உபேத்ய-வந்து, பகவந்-ஓபூஜ்யரான ஸ்வாமியே, இமா: ப்ரஜா:. இந்த ஜனங்கள், குத:ஹவா-யாரிடத்திலிருந்து, ப்ரஜாயந்தே-உண்டாகின்றன. இதி-என்று, பப்ரச்ச கேட்டார்.

ஶ௦-ஹா.ரா-ஹா.—இப்படி ஆசார்யனாகிய பிப்பலாதமகர்ஷி சொன்னபிறகு அப்படியே ஒருவருஷகாலம் மகாபக்தி, விச்வாஸம், ச்ரத்தை, ஆஸ்திக்யம், ப்ரம்ம

சர்யம் முதலியவற்றோடு ஆசாரியனுடைய மநஸ்ஸை ஸந்தோஷிக்கும்படி குருகுலவாஸம்பண்ணி, அதனாலவர் ப்ரஸந்நரான பிறகு அந்தமகர்ஷிகளிலொருவராகிய கபந்தியென்பவர் மற்ற மகர்ஷிகள் அநுமதிப்படியே, சாஸ்த்ர க்ரமமாய் ஆசார்யரான பிப்பலாதரையடைந்து, இந்த லோகத்திலுள்ள ஜநங்கள் எந்த வஸ்துவிலிருந்து பிறந்தனவென்று கேட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த ப்ரச்நம், சதுர்முகப்ரம்மபரமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், பரப்ரம்மபரமென்று, இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் தாத்பர்யபேதமென்றறிக.

௪. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌤𑌪𑍋
𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇 । 𑌰𑌯𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯
𑍇𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥

౪. తస్మైసహోవాచ ప్రజాకామో వై ప్రజాపతిః సతపోఽతప్యత సతప స్తప్త్వాస మిధునము
త్పాదయతే । రయించ ప్రాణంచేత్యేతౌ మే బహుధా ప్రజాః కరిష్యత ఇతి॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌃-அந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃-ப்ரஜாபதியானவர், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑌾𑌮𑌃-ப்ரஜைகளிலாசையுடையவராய், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤-செய்தார். 𑌸𑌃-ப்ரஸித்தரான, 𑌸𑌃-அவர், 𑌤𑌪𑌃-தபஸ்ஸை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾-செய்து, 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍍-இரண்டை, 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍇-உண்டுபண்ணினார். 𑌰𑌯𑌿𑌮𑍍-இரயி என்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍍-ப்ராணனென்றும், 𑌇𑌤𑌿-சொல்லப்படுகிற, 𑌏𑌤𑍌-இவ்விரண்டும், 𑌮𑍇-எனக்கு; 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾-அநேகவிதங்களான, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃-ப்ரஜைகளை, 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇-ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகின்றன; 𑌇𑌤𑌿-என்கிறவபிப்ராயங் கொண்டார். (இப்படி) 𑌸𑌃-அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈-அந்தகபந்திமகர்ஷியைப்பார்த்து, 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚-சொன்னார்.

ஶ௦-ஹா.—நான், நான்முகனுயாவேனுகவென்று, நான்முகனுக விரும்பினவன் உபாஸநம்செய்யும்போது, நானே, நான்முகனென்று, உபாஸித்து, அப்படி முன்கல்பத்தில்,உபாஸனம் செய்ததினால் வந்த புண்யத்தால் இந்த கபல்மத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பனென்கிற நான்முகனுகவாய்,ப்ரஜைகளை, ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்று நினைத்து முன்ஜந்மதிலதான வேதார்த்த விஜ்ஞாநத்தை ஆலோசித்து, அந்த வேதார்த்தத்தை ஸ்ம்ருதியில் கொண்டுவந்து, அந்த ப்ரகாரமாகவே; ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டியதான, ரயி, ப்ராணன், என்கிற விரண்டையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். அதாவது, இவ்விரண்டும் நமக்குவேண்டிய ப்ராஜாஸ்ருஷ்டியைப் பலபடியாகச் செய்யுமென்று நினைத்து, ரயி, ப்ராணன், என்கிற, ஸூர்யன், சந்திரன், இவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தானென்கை. இப்படி, பிப்பலாதர், கபந்திக்குச் சொன்னார்.

ரா-ஹா.—பரமாத்மாவானவர் ஸ்ருட்டிக்ரமத்தை வேதத்திதில்சொல்லியுருக்கிறபடி ஆலோசித்து, எல்லாஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலமான, ரயி, ப்ரணன், என்கிறப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார். இங்கு ப்ரஜாபதி, என்பது பரமாத்மாவே, ஹிரண்யகர்பனென்கிற நான்முகனையன்று, இது காரணவாக்யமன்றோ.

௫. ஆதித்யோ ஹவை ப்ராணோ ரயிரேவ சந்த்ரமா:॥ ரயிர்வா ஏதத் ஸர்வம் யந்மூர்த்தஞ்சாமூர்த்தஞ்ச தஸ்மாந்மூர்த்திரேவ ரயி:॥

౫. ఆదిత్యో హవై ప్రాణో రయిరేవ చంద్రమాః । రయిర్వా
ఏతత్సర్వం యన్మూర్తం చామూర్తం చ తస్మాన్మూర్తిరేవ రయిః॥

(ப-ம.) ஆதித்ய:-போக்தாவானவன், ப்ராண:-ஜீவன், சந்த்ரமா:-போக்யமானது, ரயி:ஏவ-ப்ரக்ருதியே - மூர்த்தம்-அமூர்த்தம்-மூர்த்தாமூர்த்தரூபமாயிருக்கிற, யத் ஏதத் ஸர்வம் - காணப்படுகிற ஸமஸ்தமும், ரயி:வா- போக்யமேயன்றோ. தஸ்மாத் - ஆகையால், மூர்த்திரேவ ரயி: - போக்யமான மூலப்ரக்ருதியே, ரயி என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸம்-ஹா.—அத்தாவென்றும், அந்தமென்றும் சொலப்படுகிற ஆதித்யன், சந்த்ரமா:, என்கிற எல்லாமூர்த்தியும் ரயி என்னப்படுகிறது.

ரா-ஹா.—ப்ருதிவி ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் மூர்த்தாமூர்த்த ரூபமான ரயியென்றும், ப்ராணன் ஆதித்யனென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

௬. அதாதித்ய உதயந் யத்ப்ராசீம் திஶம் ப்ரவிஶதி தேந ப்ராச்யாந் ப்ராணாந் ரஶ்மிஷு ஸந்நிதத்தே। யத்தக்ஷிணாம் யத்ப்ரதீசீம் யதுதீசீம் யததோ யதூர்த்வம் யதந்தரா திஶோ யத்ஸர்வம் ப்ரகாஶயதி தேந ஸர்வாந் ப்ராணாந் ரஶ்மிஷு ஸந்நிதத்தே॥

౬. అథాదిత్య ఉదయన్యత్ప్రాచీం దిశం ప్రవిశతి తేన ప్రాచ్యాన్ ప్రాణాన్ రశ్మిషు సన్నిధత్తే
యద్దక్షిణాం యత్ప్రతీచీం యదుదీచీం యదధో యదూర్ధ్వం యదంతరా దిశో యత్సర్వం
ప్రకాశయతి తేన సర్వాన్ ప్రాణాన్ రశ్మిషు సన్నిధత్తే॥

(ப-ம) அத-பின்பு, ஆதித்ய:-ஆதித்யசப்தத்தினபொருள் சொல்லப்படுகிறது யத்-எந்தகாரணத்தால், உதயந்-உதயஸமயத்திலேயே, ப்ராசீம் திஶம் - கிழக்குதிக்கை, ப்ரவிஶதி-ப்ரவேசிக்கிறானோ; தேந-அந்தகாரணத்தால், ப்ராச்யாந்-கிழக்கேயிருக்கிற, ப்ராணாந்-ப்ராணங்களை, ரஶ்மிஷு-கிரணங்களிலே, ஸந்நிதத்தே-சேர்க்கிறான், தக்ஷிணாம், யத்-தெற்குதிக்கிலும், உதீசீம் யத், வடக்கிலும், அதோ யத் - கீழ்பாகத்திலும், ஊர்த்வம்-யத்-மேல்பாகத்திலும், அந்தராதிஶ: யத் - மத்யபாகங்களிலும், ஸர்வம்-எல்லாவற்றையும், யத்-எந்தகாரணத்தால், ப்ரகாஶயதி - ப்ரகாசிக்கும்படி, செய்கிறானோ, தேந - அந்தகாரணத்தால், ஸர்வாந் - ப்ராணாந் - எல்லாப்ராணங்களையும், ரஶ்மிஷு-கிரணங்களில், ஸந்நிதத்தே - சேர்க்கின்றான்.

ஸம்-ஹா.—ஸமஸ்த திக்குக்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றைம் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதினால் ப்ராணமானது ஸர்வதாரகமாயிருக்கிறது.

ரா-ஹா—இந்த ஜீவாத்மா உதயமானபோதே, அதாவது, உறங்கி எழுந்தபோதே, எல்லாதிக்கிலுமுள்ள வஸ்துக்களும் ப்ரகாசிக்கும்படி தர்மபூதஜ்ஞாநமாகிற கிர

ணங்களாலே, ப்ராணங்களென்கிற விந்த்ரியங்களை வ்யாபிக்கச்செய்கிற ஞ்சையாலே, இவன் ப்ராண சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறான்.

௭. ஸ ஏஷ வைஶ்வாநரோ விஶ்வரூப:
ப்ராணோऽக்நிருதயதே ததேதத்ருசாऽப்யுக்தம் ॥

ஸஏஷ வைஶ்வாநரோவிஶ்வரூப: ||
ப்ராணோக்நிருதயதேதத்ருசாப்யுக்தம்.

(ப-ம்.) ஸ: - ஏஷ: - ப்ராண: - அப்படிப்பட்ட விந்த ஜீவனானவன் வைஶ்வாநர: - ஸமஸ்தங்களையும் நியமிக்கிற, விஶ்வரூப: - எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடைய, அக்நி: - மேலானகதியைக் கொடுப்பவனான பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய், உதயதே - விளங்குகிறான். தத் - ஏதத் அந்த யிது, ருசா - மந்திரத்தால், அப்யுக்தம் - சொல்லப்பட்டது.

ஸ॰-ஹா.—இந்த பரப்ரம்மம், ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகிற தென்கிறது. எல்லா மநுஷ்யர்களுக்கு மாத்மாவாயிருப்பது பரப்ரம்மமே; எல்லாப்ரபஞ்சத்துக்கு மதிஷ்டாநமாயிருப்பதும் ப்ரம்மமே, இவ்விஷயம் இந்த மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

ர-ஹா.—போக்தாக்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களெல்லாம், பரமாத்மாவை யாத்மாவாகவுடையவர்கள். பரமாத்மா எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவனன்றோ: என்றிந்தவிஷய மிம்மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது வைச்வாநராதி கரணத்தில், பகவத்ராமாநுஜாசார்யரால், இந்த மந்திர மிப்படியே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது.

௮. விஶ்வரூபம் ஹரிணம் ஜாதவேதஸம் பராயணம் ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம்। ஸஹஸ்ரரஶ்மி: ஶததா வர்த்தமாந: ப்ராண: ப்ரஜாநாமுதயத்யேஷ ஸூர்ய: ॥

விஶ்வரூபம்ஹரிணம்ஜாதவேதஸம்பராயணம்ஜ்யோதிரேகம்தபந்தம்||
ஸஹஸ்ரரஶ்மிஶ்ஶததாவர்த்தமாந:ப்ராண:ப்ரஜாநாமுதயத்யேஷஸூர்ய:

(ப-ம்.) விஶ்வரூப: - எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனும், ஜாதவேதஸம் - வேதங்களை யுண்டாக்கினவனும், பராயணம் - அடையத்தக்கஸ்தாநமானவனும், தபந்தம் - ப்ரகாசியாநிற்கிற, ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸ்வரூபியானவனும், ஏகம் - அத்விதீயனுமான, ஹரிணம் - ஹரியென்கிற நாமமுடைய பரமாத்மாவை, வர்த்தமாந: - அநுவர்த்தித்திருக்கிறவனும், ஸஹஸ்ரரஶ்மி: - எல்லா விஷயங்களையுமறிகிற சக்தியுடையவனும், ப்ரஜாநாம் - பூதங்களுக்கு, ப்ராணம் - ப்ராண பூதமான, ஏஷ:, ஸூர்ய: - இந்தப்ரகாசனான ஜீவாத்மா, உதயதி - உதயத்தை யடைகிறான்.

ஸ॰-ஹா.—எல்லாவுலகங்களிலு மொன்றாயிருக்கிற கிரணங்களையுடைய ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ராணுதாரமாயுள்ள எல்லோருக்கும் கண்போன்ற அத்விதீயமாகிய, எல்லாவற்றையும் செய்கின்ற ஆத்மஸ்வரூபமென்கிற ப்ரம்மத்தையறிந்த வித்வாந்கள் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறார்கள். யாதொரு ப்ரம்மஸ்வரூபமே, ஸர்வவஸ்துவாயும் தோற்றுகிறதோ.

ஸ்ரீ-ஸா.—"ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ," என்றபடி, எல்லா விஜ்ஞாநங்களுக்கும் காரணமான வேதங்களை வெளிப்படுத்தினவனாய், "ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாததலமஸ்தக:" "ஸஹஸ்ரம் ஸேவ்யா நமோ ரஹஸ்யகா ரூபாணி நாமஷேஷ்வாவிஷ்டித:। ப்ராணானாம் நஸராயணஸ்வாமிந்நம் ச ஸ்தவிஷ்டம்" என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளின்படியே, ஸகல தேஜஸ்ஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறவனாய், இப்படி அநேககுணங்களுக் கிருப்பிடமாயிருக்கிற பரமாத்மாவாகிய ஹரியென்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனை யநுவர்த்தித்திருக்கிற (அதாவது அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கிற) ஜீவாத்மாக்கள், எல்லாவற்றையு மறிந்துகொண்டு, அவனுடைய வருளால் விளங்குகிறார்கள்.

கூ. ஸம்வத்ஸரோ வை ப்ரஜாபதிஸ் தஸ்யாயநே தக்ஷிணம் சோத்தரம் ச தத்யே ஹ வை ததிஷ்டாபூர்த்தே க்ருதமித்யுபாஸதே தே சாந்த்ரமஸமேவ லோகமபிஜயந்தே த ஏவ புநராவர்த்தந்தே தஸ்மாதேத ருஷய: ப்ரஜாகாமா தக்ஷிணம் ப்ரதிபத்யந்தே। ஏஷ ஹ வை ரயிர்ய: பித்ருயாண: ॥

ஸம்வத்ஸரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாயநேதக்ஷிணம்சோத்தரம்சதத் யேஹவைததிஷ்டாபூர்த்தே.

க்ருதமித்யுபாஸதேதேசாந்த்ரமஸமேவலோகமபி ஜயந்தேதஏவபுநராவர்தந்தேதஸ்மாதேதருஷய:ப்ஜாகாமாதக்ஷிணம்ப்ரதிபத்யந்தேஏஷ ஹவைரயிர்ய:பித்ருயாண: ||

(ப-ம்) ஸம்வத்ஸர:, வை, ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதி: - ப்ரம்மம். தஸ்ய - அந்த - ஸம்வத்ஸரரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, தக்ஷிணம் - உத்தரம் ச - அயநே,—தக்ஷிணாயநம், உத்தராயணம், என்றிரண்டயநங்கள். தத் - ஆகையால், தத் - அந்த விஷயத்தில், யே, ஹ, வை - யாவர். இஷ்டாபூர்த்தே, க்ருதம், இதி - யாகம் செய்கை, தடாகத்தை யுண்டுபண்ணுகை, பிறருக்கு தானம்பண்ணுகைமுதலிய கர்மங்களை, உபாஸதே - செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், சாந்த்ரமஸம் - லோகம், ஏவ, சந்திரலோகத்தையே, அபிஜயந்தே - அடைகிறார்கள், ஆகையால், புந:, ஆவர்த்தந்தே, ஏவ - மறுபடியும் ஜந்மத்தை யடைகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏதே ருஷய: - இப்படி அநித்ய பலங்களை அறிகிற மந்தமதிகள், ப்ரஜாகாமா: - ஸ்வர்க்கம் முதலிய க்ஷுத்ரபலங்களை விரும்பினவர்களாய், தக்ஷிணம் - தக்ஷிணாயநமார்க்கத்தை ப்ரதிபத்யந்தே - அடைகிறார்கள். ஏஷ:, ஹ, வை, இப்படிப்பட்ட, பித்ருயாண: - பித்ருயாணமென்கிற மார்க்கமானது, ய: - ரயி: - ப்ரஸித்தமான போகமார்க்கம்.

பா ஹா.—ஸம்வத்ஸரமானது ப்ரஜாபதியினாலாகிய தாகலின், ஸம்வத்ஸரத்தை ப்ரஜாபதியென்கிறது. சந்திரன், ஆதித்யன், இவர்களாலேற்படுகிறதிதி, அஹோ

ராத்ரம், இவைகளின் கூட்டமே யன்றோ ஸம்வத்ஸரம். ஆதலால், அவைகளில் வேறாகாத ஸம்வத்ஸரம் ரயி, ப்ராணன்களென்கிற மிதுநஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அஃதெப்படியென்றால், அந்த ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம், என்றிரண்டுவழிகள். ஆறுமாஸங்கள் கொண்டது. ஒரு அயநமெனப்படுகிறது. இவ்விரண்டுவழிகளாலும், ஆதித்யன், (சூர்யன்) கேவலம் கர்மத்தையேபற்றியிருக்குமவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநகர்மங்க ளிரண்டையும்பற்றி யிருக்கின்றவர்களுக்கும், லோகங்களைக்காட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். ப்ராம்மணாகள் முதலிய கர்மாதிகாரிகள் அந்தப்படி, இஷ்டம், பூர்தம், என்கிற அநித்யகர்மங்களைச்செய்து நித்யபலத்தையடையாது, அந்தப்ரஜாபதியி னம்சமாகிய மிதுநதிலொன்றான, ரயி, என்கிற போகலோகமாகிய சந்திரலோகத்தை யடைகிறவர்களாய், அந்த சந்திரலோக மநித்யமாய் இவனது கர்மத்தின் முடிவிலழிகிறதாகையால், அதில் நின்றும்மீண்டு அவர்கள் செய்த புண்யபாவங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கம், நரகம், இவைகளிலொன்றையடைகிறார்கள். அல்லது, இந்த லோகத்திலாவது ஜந்மத்தையடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள், கீழ்ச்சொல்லிய இரண்டுவழிகளுக்குள் ஒன்றாகிய தக்ஷிணாயநம் என்கிற வழியையடைகிறார்கள். அதாவது - தக்ஷிணாயநமென்கிற வழியால் சந்திரனையடைகிறார்கள். இந்த வழியானது பித்ருயாணமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வழியே, ரயி என்கிற போகமார்க்கமென்று சொல்லத்தக்கது. அவாவது அந்த ஸம்பந்தமுடைய சந்திரனே. ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ரா-ஸா.—கீழ்,ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவர்களைசரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவாகிய ப்ரஜாபதிக்கு, ரயி, ப்ராணன், என்னப்படுகிற ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஆகிய போகவஸ்து, போகத்தை யநுபவிக்கிற வஸ்து, என்கிற வகையாலே, விபாகத்தைச் சொல்லி, அகண்ட காலஸ்வரூபியான அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவுக்கு, கண்ட காலவிபாகத்தைச் சொல்லதொடங்கி, நெஞ்சில் தங்குகைக்காகவும், உபாஸநம் செய்வதற்காகவும், ஸம்வத்ஸரமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணயநம், உத்தராயணம், என்கிற, ரயி, ப்ராணன், என்று விபாகத்தையும், அப்படியே, மாஸமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ராஜாபதிக்கு, சுக்லபக்ஷம், க்ருஷ்ணபக்ஷம். என்கிற, ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அஹோராத்ரமென்கிற ப்ரஜாபதிக்கு இராப்பகலென்கிற ரயி, ப்ராண, விபாகத்தையும், அந்த ப்ரஸங்கததால், ரயி என்கிற பதத்தின் பொருளாகிய, தக்ஷிணாயநம், க்ருஷ்ணபக்ஷம், இரவு, இவைகளைக் காட்டிலும், ப்ராண, என்கிற பதத்தின் பொருளான, உத்தராயண, சுக்லபக்ஷம்;பகல் இவைகளுக்குண்டான மேன்மையையும் சொல்லத்தொடங்குகிறது. ஸம்வத்ஸரமென்கிற காலஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணாயநம் உத்தராயணம் என்கிற இரண்டயநங்கள், ஸூர்யன் நடப்பதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற இரண்டுரூபங்களாயிருக்கின்றன. அவைகளிலொன்றாகிய தக்ஷிணாயநத்தை, இஷ்டம், பூர்தம், க்ருதம்,என்கிற வினைகளை அதாவது - யாதம், தாநம், வாவிகள், முதலியவற்றைச் செய்கிற ஸ்வர்க்காதி பல காமிகள், அடைகிறார்கள். அவர்களே, புநராவ்ருத்தியையடைகிறார்கள், ஆத்மாவை யுபாஸித்து, உத்தராயணத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. காம்யகர்மங்களைச்செய்து தூமாதிமார்க்கத்தாலே ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்கள். அவைகளை விரும்பாது, நித்யமான மோக்ஷத்தை விரும்பி ஆத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தை யடைந்தவர்கள், புநராவ்ருத்தியில்லாமல் நித்யாநந்தத்தை யடைகிறார்களென்கை. அந்தபுநராவ்ருத்தியுண்டான தக்ஷிணாயநமார்க்கமானது, பித்ருயாண

மென்று சொல்லப்படுகிறது. அநித்யவிஷயாநுபவமென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, ஜாக்ரூகர்களாயிருந்து பேதங்களை யுணர்ந்துகொள்க. சிலப்ரச்நோத்தரங்கள் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லப்பட்டதாகிலு மிங்கு சுருங்கச்சொல்லப்பட்டது.

க0. 𑌅𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃॥ 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃॥

அதோத்தரேண தபஸா ப்ரஹ்மசர்யேண ச்ரத்தயா வித்யாத்மாநமந்விஷ்யாதித்யமபிஜயந்தே தத்வைப்ராணாநாமாயதநமேதம்ருதமபயமேதத்பராயணமேதஸ்மாந்நபுநராவர்தந்த இத்யேஷநிரோதஃ | ததேஷஶ்லோகஃ

(ப-ம்.) 𑌤𑌪𑌸𑌾-தவத்தாலும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣-ப்ரம்மசர்யத்தாலும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾-ச்ரத்தையினாலும், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 - உபாஸநத்தாலும், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - பரமாத்மாவை, 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯-அறிந்து, 𑌅𑌥- -ன், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-சூர்யனை, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 - உத்தராயணமார்க்கத்தால், 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைகிறார்கள், 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈-இந்த பரமாத்மஸ்வரூபமே; 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍-ஜீவாத்மாக்களுக்கு, 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌮𑍍 - ஸ்தாநமானது. 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍-மோக்ஷஸ்வரூபம், 𑌅𑌭𑌯𑌮𑍍-பயமில்லாதஸ்தாநம், 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்தபரமாத்மஸ்வரூபமானது, 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍-முக்கியபலம், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருந்து, 𑌪𑍁𑌨𑌃, 𑌨. 𑌆𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - புநராவ்ருத்தியடைகிறதில்லை. 𑌇𑌤𑌿-இந்த விஷயத்தில், 𑌏𑌷𑌃-இந்த பரமாத்மா, 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃-காரணமாயிருக்கிறான். 𑌤𑌤𑍍-அந்தபரமாத்மஸ்வரூபத்தில். 𑌏𑌷𑌃𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃-இந்தச்லோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ௦-ஸா—உத்தராயணமார்க்கத்தால், ஆதித்யனை யடைகிறார்கள். அதாவது தபஸ்ஸுமுதலியவற்றா லாத்மாவும், ப்ரம்மமும், ஒன்றே என்கிற ஜ்ஞாநத்தையடைந்து சராசரங்களுக்கு ப்ராணனுயிருக்கிற ஸூர்யனே நானென் றநுஸந்தித்து, ஸூர்யனையடைகிறார்கள் என்றவாறு. ஸர்வப்ராணிகளுக்கு மாதாரபூதமாய், அழிவில்லாததாய், பயமற்றதாய், ப்ரத்யக்ஷபராயணமாயிருக்கிற ஸ்தாநமாகியாவிதையடைந்தவர்கள், மறுபடியும் ஜந்மத்தையடைகிறதில்லை ஆதித்ய ப்ராப்தியில்லாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நீங்காது. இந்த விஷயத்தில் ஶ்லோகமிருக்கிறது.

ரா-ஸா.—கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தைக்காட்டில் வேறான வம்சத்தைத் தொடங்குகையால், அத, என்று சொல்லப்படுகிறது. யாவர், இந்த அநித்யங்களாகிய ஸுகங்களையடைந்து பயனென்னவென்று, விரக்தர்களாயிருக்கிறார்களோ; அப்படிப்பட்ட மகர்ஷிகள், சரீரத்தைவாட்டித்தவம் செய்வதினாலும், விஷயாநுபவமென்கிற

ஸ்த்ரீஸம்போகம் முதலியவற்றை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யத்தாலும், சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன வர்த்தங்களில் நம்பிக்கையாகிற ஸ்ரத்தையாலும், இவைகளை யங்கமாயுடைய ப்ரத்யகாத்ம விஷயமான த்யாநமென்கிற உபாஸநாசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிற வித்யையாலும், பரமாத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால், அதாவது, சூர்யனிடத்திலிருந்து சந்திரனையும், சந்திரனிடத்திலிருந்து, வித்யுத்தென்கிற தேவதையையும், முக்தபுருஷன் சென்றுகிட்டி, அமாநவனென்கிற புருஷனாலே பரப்ரம்மத்தின் ஸாமீப்யத்தை யடைகிறானென்று சொல்லியபடி, பரப்ரம்மத்தையடைவதற்கு வழியாகிய ஸூர்யனை யடைந்து பரமபதத்தையடைந்து மாகாநந்தத்தோடேவர்த்திக்கிறார்கள். அந்த பரமபதமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும ப்ராப்யமாயிருக்கிற பயமில்லாத நித்யமான திவ்யஸ்தாநம், இதை யடைந்தவர்கள் புநராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை இப்படி முக்தன், ஸம்ஸாரத்தை யமையாமலிருக்கும்படி பரமாத்மா ஸங்கல்பிக்கிறானாகையாலே, இது கூடும், "மாமுபேத்யது கௌந்தேயபுநர்ஜந்ம நவித்யதே" என்று பகவானால் சொல்லப்பட்டதன்றோ: வ்யாஸாசார்யரென்கிற ஸ்ருதப்ரகாசிகா சார்யருமிப்படியே, இந்த மந்திரத்திற்கு ஸாவவ்யாக்யாநாதி கரணத்தில் வ்யாக்யாநம்செய்தார். இந்த விஷயத்திலொரு ஸ்லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம்த்வாதஸாக்ருதிம்திவ ஆஹுஃபரே அர்தே புரீஷிணம் | அதேமே அந்யஉபரேவிசக்ஷணம்ஸப்தசக்ரே ஷடர ஆஹுரர்பிதமிதி ||

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம்த்வாதஸாக்ருதிம்திவஆஹுஃபரேஅர்தே புரீஷிணம் | அதேமேஅந்யஉபரேவிசக்ஷணம்ஸப்தசக்ரேஷடர ஆஹுரர்பிதமிதி ||

(ப-ம்.) பஞ்சபாதம்-ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாயும், பிதரம்-பிதாவாயும், த்வாதஸாக்ருதிம் - பன்னிரண்டவயவங்களையுடைத்தாயும், புரீஷிணம்- புரீஷமென்கிற ஜலம், அல்லது ஆவரணஸ்தாநம், இத்தையுடைத்தாயிருக்கிற, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை, திவஃ - ஆகாசலோகத்தினுடைய, பரே,அர்தே-இரண்டாம்பாகத்தில், ஆஹுஃ-சொல்லுகிறாகள், அந்யே-உ, வேறுபட்ட ச்ரேஷ்டர்களான காலதத்வத்தை யறிந்தவர்கள், ஸப்தசக்ரே - ஏழுசக்கரங்களையுடைத்தாயும் ஷடரே - ஆறரங்களையுடைத்தாயுமிருக்கிற ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியினிடத்தில், விசக்ஷணம்-நன்றாய், அர்பிதம்-எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதி-என்று, ஆஹுஃ-சொல்லுகிறார்கள்.

பா-ஸா.—ஸம்வத்ஸரத்திற்கு, ஹேமந்தருதுவையும், சிசிரருதுவையும் ஒன்றாக்கிக்கொண்டதனாலைந்தாயிருக்கிற ருதுக்களையைந்து பாதங்களாகவும், பன்னிரண்மொஸங்களையும், பன்னிரண்ட வய்வங்களாகவும், கல்பித்து, இப்படிப்பட்ட ஸம்வத்ஸரத்தை யுலகத்திற்கெல்லாங் காரணமாகவும், அந்த ரிக்ஷலோகத்தினுடைய மூன்றாம்பாகத்திலிருப்பதாயும், சிலர்சொல்லுகிறார்கள். ஜலத்திற்குக்காரணமென்றும்சொல்லுகிறார்கள். "ஏழுசக்கிரங்களையும், ஆறரங்களையுமுடைய அந்தஸம்வத்ஸரத்தில், ஜகத்து நின்றிருப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது - ஸூர்யனுக்கும், ஸம்வத்

ஸரத்திற்கும், அவச்சேத்யாவச்சேதகபாவத்தாலாகிய ஐக்யத்தைப்பற்றி, ஸூர்யனுக்குண்டாகிய ஏழுகுதிரைகளையும், ஸம்வத்ஸரதிற்குண்டான ஆறுருதுக்களையும் ஸம்வத்திற்கே சேர்த்து, சக்கிரங்களாகவும், அரங்களாகவும் ரூபித்துச்சொல்லப்பட்டதென்கை.

ரா-பா.—வத்ஸரம், ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இடாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், என்கிற ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய், பன்னிரண்டுமாஸங்களை யாகாரமாகவுடைத்தாய், புரீஷமென்கிற ஸுவர்ணபூமிக்கு ஸமீபமான ப்ரம்மாண்டகோசாவரணத்தை ஸ்தாநமாகவுடைத்தா யிருக்கிறதென்று சிலரும், ஏழுக்ரஹங்களாகிற சக்கிரத்தையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிக்கு மாதாரமாயிருக்கிறதென்று காலதத்வத்தையறிந்த ச்ரேஷ்டர்களும், ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியைச்சொல்லுகிறார்கள். இப்படி, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதி ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

கஉ. 𑌮𑌾𑌸𑍋 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 ‖

(ப - ம்.) 𑌮𑌾𑌸𑍋𑌵𑍈-மாஸமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது. 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த மாஸரூபியான ப்ரஜாதிக்கு, 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 - க்ருஷ்ணபக்ஷமானது, 𑌰𑌯𑌿𑌃 - ரயி, என்னபடுகிறது. 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌃 - சுக்லபக்ஷமானது, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑍇 𑌋𑌷𑌯𑌃-இந்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களையறிகிற சக்தியையுடைய இந்த மகர்ஷிகள், 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇-சுக்லபக்ஷத்தில், 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌂-யாகம்முதலிய நல்ல கர்மங்களை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-செய்கிறார்கள், 𑌇𑌤𑌰𑍇 - அறிவில்லாத மற்றவர்கள், 𑌇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-சுக்லபக்ஷத்தைக்காட்டில் வேறானக்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.

ஶம்-பா.—எல்லாவற்றிற்கு மிருப்பிடமாகிய ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை மாஸரூபப்ரஜாபதியாகச் சொல்லுகிறது கீழ்ச்சொல்லிய லக்ஷணத்தோடு கூடின இந்த மாஸப்ரஜாபதியினுடைய பாகங்களாகிய இரண்டுபக்ஷங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷம் ரயி என்கிற சந்திரோபலக்ஷிதமான போகலோகமார்க்கம். சுக்லபக்ஷமானது, ப்ராணனென்கிற ஸூர்யோபலக்ஷிதமான மோக்ஷமார்க்கம். ஆகையால், ப்ராணஸ்வரூபமாகவே ஸகலத்தையுமறிந்த மகர்ஷிகள் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், கர்மங்களைச்செய்தாலும், ப்ராணஸ்வரூபமான சுக்லபக்ஷத்திலேயே செய்தவர்களாகிறார்கள். ப்ராணஸ்வரூபமாகாத வஸ்துவாயொன்று மவர்களுக்குத் தோற்றுதன்றே; அஞ்ஞானிகளாகிய மற்றோர், சுக்லபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்தாலும், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் செய்தவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறியார்களானதால் சுக்லபக்ஷமும் ப்ராணஸ்வரூபமாய் தோற்றுதன்றே; இதனால், சுக்லபக்ஷம் ப்ராணஸ்வரூபமென்றறிந்தவர்கள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ரா-பா.—உபாஸநத்திற்காக, ஸம்வத்ரம், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரிக்கப்பட்டதுபோல், மாஸமும், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரித்துச்சொல்லப்படுகிறது. மாஸஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதியினுடைய க்ருஷ்ணபக்ஷ பாகமானது, ரயி ரூபமாகையாலே தாழ்ந்தது, சுக்லபக்ஷபாகமானது, ப்ராணரூபமாகையாலே சிறந்தது. ஆகையாலறி

வுடையோர் சுக்லபக்ஷங்களிலே: நல்ல கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள். அறிவிலரோ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்கிறார்கள்.

கங. அஹோராத்ரோ வை ப்ரஜாபதி: தஸ்யாஹரேவ ப்ராணோ ராத்ரிரேவ ரயி: ப்ராணம் வா ஏதே ப்ரஸ்கந்தந்தி யே திவா ரத்யா ஸம்யுஜ்யந்தே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்யத்ராத்ரௌ ரத்யா ஸம்யுஜ்யந்தே ॥

அஹோராத்ரோவைப்ரஜாபதிஸ்தஸ்யாஹரேவ ப்ராணோராத்ரிரேவரயிஃப்ராணம்வாஏதேப்ரஸ்கந்தி | யேதிவாரத்யாஸம்யுஜ்யந்தேப்ரஹ்மசர்யமேவதத்யத்ராத்ரௌஐத்யாஸம்யுஜ்யந்தே.

(ப்-ம்.) அஹோராத்ர: ஏவ - அஹோராத்ரமானது, ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, தஸ்ய-அந்த வஹோராத்ரரூபப்ரஜாபதிக்கு, அஹ:-ஏவ-பகலானது, ப்ராண:-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது, ராத்ரி:ஏவ, இரவானது, ரயி:-ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறது, யே - யாவர் திவா-பகலில், ரத்யா-ஸுரதத்தைச்செய்வதற்கு, ஸம்யுஜ்யந்தே - ஸ்திரீஸங்கம் பண்ணுகிறார்களோ; ஏதே-இவர்கள், ப்ராணம்-வா, ப்ராணஸ்வரூபத்தை, ப்ரஸ்கந்தந்தி- அழிக்கிறார்கள். ராத்ரௌ, ரத்யா, ஸம்யுஜ்யந்தே யத்-தத்-இராக்காலத்தில் ரதிசெய்வதற்கு ஸ்வபத்நியோடுசேருதலானது ப்ரஹ்மசர்யம் - ஏவ- ஸ்த்ரீஸங்கத்தை யெக்காலத்திலுமொழித்து விரக்தியோடிருக்கையாகிற ப்ரம்மசர்யமேயாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பகற்காலத்தில் ஸ்த்ரீஸங்கம் செய்வது தகாதென்றும்,இராக்காலத்தில், தன் பத்நியோடு ஸம்போகிப்பது குற்றமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டது மற்றெல்லாம் முன்போலவே கண்டுகொள்வது.

கச. அந்நம் வை ப்ரஜாபதி: ததோ ஹ வை தத்ரேதஸ்தஸ்மாதிமா: ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்த இதி॥

அந்நம்வைப்ரஜாபதிஃததோஹவைதத்ரேதஸ்தஸ்
மாதிமாதிப்ரஜாஃப்ரஜாயந்தஇதி ||

(ப்-ம்.) அந்நம்ஏவ-அந்நமானது, ப்ரஜாபதி:-ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது, தத்-அந்த, ரேத:-ரேதஸ்ஸானது, ததோஹ வை - அந்த அந்நத்தினாலுண்டாகிறதன்றோ, தஸ்மாத்-அந்தரேதஸ்ஸிலிருந்து, இமா: - ப்ரஜா:-இந்த ஜனங்கள், ப்ரஜாயந்தே-உண்டாகிறார்கள். இதி-என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸம்-ஸா.—இந்த ப்ரஜைகளெவ்விடத்தி லிருந்துண்டாகிறார்களென்று செய்த ப்ரச்நத்திற்கு, நேராயுத்தரம் சொல்லப்படுகிறது. கிரமத்தில் அந்நரூபத்தையடை

ந்த ப்ரஜாபதி, ரேதோரூபமாகி யவ்வழியாலே ப்ரஜைகளை யுண்டுபண்ணுகையால் எல்லாம், ப்ரஜாபதி ஸ்வரூபமாகிய சந்திரன், ஸூர்யன், மிதுநம், முதலிய பரம்பரையாலே வந்த சுக்லசோணிதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஸகலப்ரஜைகளு முண்டாகிறார்கள்.

ஙாஷ்ய.—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லா விஷயங்களாலும், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், காலம், இவைகளை சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ப்ரஜைகளுமுண்டாகிறார்களென்றுகோற்றுகிறது. இஃதெப்படிகூடும், ப்ரத்தியக்ஷத்தில் ஸ்திரீபுருஷ ஸம்யோகத்தாலாகிய சுக்லசோணிதங்களால் ஸகல ப்ரஜைகளுக்கு முத்பத்தி காணப்படுகிறதன்றோ; என்கிற விந்த ஸந்தேகம் நீங்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்நம், ரேதஸ்ஸு முதலிய ஸர்வமு மந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவின் சரீரமாகையால்; ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாகிய அந்நாதிகளால் ப்ரஜோத்பத்தியானாலும், ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை சரீரமாகவுடைய பரமாத்மா எல்லாவற்றுக்கு முபாதாந காரணமென்பதில் ப்ரத்தியக்ஷவிரோதம் கிஞ்சித்து மில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமன்றோ.

கரு. கரு. தஷெ்ரஹதத்ஜாவதி வ்ரதம்வாநிதெ தெமியுநமுதா ஊயமெ । தெஷாமெவெஷ்ஜ்ரஹலொகொ யெஷாம்தவொ ஜ்ரஹவாஷ்ம்யெஷுஸதூம்ஜ்ரதிஷ்டிதம் ॥ தெஷாமஸௌவிரஜொ ஜ்ரஹலொகொநயெஷு ஜிஹ்மமநூதம்நமாயாவெதி॥

(ப்-ம்.) தஸ்-ஆகையால், யெஹ-எவர்கள், ஜ்ரஜாவதி-வ்ரதழ்-அந்த பக்ஷணத்தை, வாநி-பண்ணுகிறார்களோ, தெ-அவர்கள், மியுநழ் - ஸ்திரீபுமான்களை, உத்வாஊயமெ-உண்டுபண்ணுகிறார்கள். தெஷாழ்-ஏவ- அவர்களுக்கே, ஏஷஃ-ஜ்ரஹலொகஃ- ஸ்தூலமாயிருக்கிற விந்தப்ரம்மலோகவாமுண்டகிறது, யெஷாழ் - எவர்களுக்கு, தவஃ - தபஸ்ஸும், ஜ்ரஹவாஷ்ழ்-ப்ரம்மசர்யமுமோ, யெஷு-எவர்களிடத்தில், ஸதூம்ஸத்தியமானது, ஜ்ரதிஷ்டிதழ்-நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, யெஷு-எவர்களிடத்தில், ஜிஹ்மழ்-குடிலமானது, ந-இல்லையோ, அநூதழ்-பொய்யானது, ந - இல்லையோ, மாயாவ-மாயையும், ந-இல்லையோ, தெஷாழ்-அவர்களுக்கு, அஸௌ விரஜஃ,ஜ்ரஹலொகஃ-நிர்தோஷமான ப்ரம்மஸ்வரூபமானது ஸித்திக்கிறது

ஙாஷ்-ஷா.—இந்த விஷயத்தில், எந்த க்ருகஸ்தர்கள், ருதுகாலத்தில் ஸ்வபார்யையோடு ஸம்போகிக்கையாகிற ப்ரஜாபதி வ்ரதத்தைச்செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கிந்தலோகத்திலேயே தைதாநரூபமான பலமுண்டாகிறது. தாநம், இஷ்டா பூர்தம் முதலிய கர்மங்களையும், தபஸ்ஸு, ஸ்நாதகவ்ரதம் முதலிய வ்ரதங்களையும், செய்கிறவர்களுக்கு, சந்திரஸம்பந்தமுடைய வித்த புத்தருயாணத்தாலடையத்தக்க ப்ரம்மலோகமாகிய அத்தருஷ்டபலமுமுண்டாகிறது; அதாவது - ருதுகாலமல்லாத ஸமயங்களில் ஸம்போகம் செய்யாமையாகிற ப்ரம்மசர்யம், பொய்யை நீக்கி மெய்யையே சொல்லுகை முதலான தர்மங்கள், யவர்எளிடத்தில், தங்கியிருக்கின்றனவோ; அவர்களுக்கு இந்த லோக ஸுகத்தோடு லோகாந்தரமாகிய ஸ்வர்க்காதிஸுகமும்,த்

திக்கிறது என்கை. கிரஹஸ்தர்களுக்குப், பலவகைப்பட்ட கார்யங்களின் பலத்தைப் பற்றி கபடமும், க்ரீடை முதலிய காரணங்களால் பொய்யும், வெளியிலொருபடியு முள்ளொருபடியுமாய் வர்த்திக்கையாகிற மாயையும் தப்பாதாகலின், க்ருகஸ்தர்களைக் காட்டில் வேறான கீழ்ச்சொல்லிய குற்றமொன்றுமில்லாத குடீசரஸந்யாஸிகளுக்கு நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோக ப்ராப்தியுண்டாகிறது. என்று ஜ்ஞாநகர்மிகள் கதி சொல்லப்பட்டது.

ரா॰ஹா.—இத்தால் முமுக்ஷுக்கள் நிந்திக்கப்பட்டு, முமுக்ஷுக்கள் ஸ்துதிக்கப் படுகிறார்கள். எவர்கள் விரஜாபதி ரவ்தாசரணம் பண்ணுகிறார்களோ, அதாவது "அந்நம்வை ப்ரஜாபதி:" என்று ப்ரஜாபதி சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட அந்நத்தை பக்ஷிக்கிறார்களோ, என்கை. அப்படி கேவல பக்ஷணபரர்களாய் வைராக்ய மில்லாதவர்கள், புத்ரன், பசு, முதலான ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து துக்கப்படுகிறார்கள். இந்த காமிகளுக்குண்டாகிய தோஷங்களை நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தில் விருப்பமுடையவர்கள், நிர்தோஷமான ப்ரம்மலோகத்தை யடைகிறார்கள். இப்படி, ஸர்வவ்யாக்யாநநிகரணத்தில், வ்யாஸாசார்யரால், ச்ருதப்ரகாசிகையில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டது. 'இதி' என்றதினால் ப்ரச்நப்திவசநம் ஸமாப்தமாயிற்றென்னப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், மூன்றந்வயங்களாகப்பிரித்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், இரண்டந்வயமாக்கி விவரிக்கப்பட்டதென்றறிக. ஆகவித்தால் வைராக்கியமுடையவனுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபாவாப்தி க்ரமத்தில் ஸித்திக்குமென்று சொல்லப்பட்டது.

ப்ரச்நோபநிஷத்தில், முதல்ப்ரச்நம் முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணேநம:

ப்ரச்நோபநிஷத்.

த்விதீயப்ரச்நப்ராரம்ப:.

ஹரி:ஓம் ॥

அதஹைநம் பார்க்வோவைதர்பி: பப்ரச்ச । பகவந்கத்யேவதேவா: ப்ரஜாம்விதாரயந்தே கதர ஏதத்ப்ரகாசயந்தே க: புநரேஷாம் † வரிஷ்ட இதி ॥

க. அதஹைநம் பார்க்வோவைதர்பி: பப்ரச்ச | பகவந்கத்யேவதேவா: ப்ரஜாம்விதாரயந்தேகதர ஏதத்ப்ர காசயந்தேக: புநரேஷாம்வரிஷ்டஇதி.

(ப் - ம்.) அத-கபந்திமார்ஷி ப்ரச்நம்செய்தபிறகு, ஹ, ஏநம் - இந்த பிப்பலாதமகர்ஷியை, பார்க்வ:-ப்ருகுகோத்திரத்தில்பிறந்த, வைதர்பி:-

† "வரிஷ்ட இதி" என்றொருபாடம் கருண்கிறது பாடநிர்ணயம் ஸம்ப்ரதாயசத்தியாலாகவேணும்.

விதர்ப்பகுமாரரானவர், ஊமவாந-பூஜ்யரே, கூதி; வைவ- தெவாஃ -எத்தனைதே வர்கள், ப்ரஜாஃ-ப்ரஜைகளை, வியாரயவெ- தரிக்கிறுர்கள். கதெர - எவர் கள், வந தகூ-இதை, ப்ரகாஸயவெ-ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறுர்கள். வைஷாஃ - இவர்களுக்குள், கஃவ- நஃ, யவன், வரிஷ்டஃ - ச்ரேஷ்டன், ஐதி - என்று, வப்ரஜ-வினவினுர்.

ஸ௦-ஹா.—கீழ், ப்ராணனை, அத்தாவென்றும், ப்ரஜாபதி என்றும் சொல்லிற் று. இங்கு, இந்த சரீரத்திலே அத்தைக்கண்டறியும் வழிசொல்வதற்கு இந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. இந்த சரீரத்தை, எத்தனை யிந்திரியங்கள், தரிக்கின்றன. இவை களுக்குள் எவைகளால் இந்த சரீரம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்குள்ளே சிறந்ததென்று பிப்பலாதரை, வைதர்பி ப்ரச்நம் பண்ணினுர்.

ரா-ஸா—தேகம், இந்திரியங்கள், மநஸ்ஸு, ப்ராணன், இவை முதலானவற் றைக்காட்டிலும் வேறுன ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதிக்கைக்காக விந்த ப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. ஸ்தாவரஜங்கமங்களை தரிக்கிற தேவர்கள் யா வர். கார்யமான சரீரத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். என்றிப்படி கபந்திப்ரச்நம் செய்தபிறகு, வைதர்பி, பிப்பலாதரை ப்ரச்நம் பண்ணினுர்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இங்குதேவர்களென்பது சரீரத்தைதரிக்கிற இந்திரியம் முதலியவற்றை. இவைகளுக்கு, அதிஷ்டாநதேவதைகளோடு அபேதத்தை யத்யவஸித்து இப் படி சொல்லுகிறது, இதனுல் மேல்சொல்லப்போகிற வ்யவஹாரங்களும், அதிஷ்டாநதேவதைகளுக் குண்டானவைகளாகையால், அசேதநங்களானவிந் திரியம் முதலியவற்றுக்கு வ்யவஹாரம் கூடாமையா லிது கல்பநை, என்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை யென்றறிக.

உ. தவெஸஹொ வாவாகாமெஸாஊவா வைஷதெவொவாயு ரமிராவஃவ்ப்ரயிவீவாஜநஸகூ ஸொத்ர௦வ | தெவப்ரகாஸ்யா ஹிவ உநிவயமெதஜ ணவஷ்ஷஹவியாரயாமஃ ||

உ. தஸ்மைஸஹோவாசாகாஸோஹவா ஏஷதேவோவாயுரக்னிராபஃ ப்ருதிவீவாங்மநச்சக்ஷுஃஸ்ஸ்ரோத்ரம்ச | தேப்ரகாஸ்யாபிவதந்திவயமேதத்பா ணமவஷ்டப்யவிதாரயாமஃ

(ப்-ம்·) தவெஸ - அந்தவைதர்பிக்கு, ஸஃ, ஹ,—அந்தபிப்பலாத ம கர்ஷியானவர், உவாவ - சொன்னுர். வைஷஃ - இந்த, ஆகாஸஃ - ஆகாயமா னது, தெவஃ - தேவஸ்வரூபமானது. ஊவா - இதுச்ருதிகளிலே ப்ரஸித்தம் இப்படியே, வாயுஃ-அமிஃ - ஆபஃ· ப்ரயிவீ - கால், எரி, நீர், மண், என்கி ன்ற மற்றநான்குபூதங்களும், வாக்-மநஃ - வக்ஷுஃ ஸ்ரொத்ரஃ - வ - வாய், நெஞ்சு. கண், காது, இவைகளும், (பஞ்சஞ்ஜாநேந்த்ரியங்களும், பஞ்சகர் மேந்திரியங்களுமென்கை.) தேவஸ்வரூபங்கள். தெ - அவைகள், ப்ரகா ஸ்ய - விளங்கச்செய்து, அஹிவதநி - சொல்லுகின்றன. என்ன வென்றுல், வயஃ-நாங்கள், வநதக - வாணஃ - இந்த பாணம்போன்றதேகத்தை, அவ ஷ்ஹ-பிடித்துக்கொண்டு, வியாரயாமஃ-நிற்கச்செய்கிறேமென்று.

ஸாஹா.—இப்படிக்கேட்ட வைதர்ப்பியைநோக்கி, இச்சரீரத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவஸ்து யாதென்கிறவர் சங்கை தீரும்படி யுணர்த்துகிறது. ஆகாய, முதலியவைந்து பூதங்களும், சரீரத்தைத்தொடங்க முக்யகாரணங்கள். இவையும் செவி வாய் கண் மூக்கென்கிற அறிவுக்குக் காரணங்களாய் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களேந்தும், வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்தங்களென்கிற செயலுக்குக்காரணங்களான கர்மேந்திரியங்களேந்தும் மனமென்கிற நெஞ்சமும், இச்சரீரத்தை விளங்கச்செய்கின்றன. இப்படிப்பட்டவிவைகள் தனித்தனியே ஒன்றொன்றும், தன்னையுயர்ந்த பொருளாய் நினைத்துக்கொண்டு தங்கள் மேன்மையைச் சொல்லிக்கொண்டன. என்று பிப்பலாதர் விதர்ப்பிக்கச்சொன்னார்.

பாஷா.—இச்சரீரத்தை, இந்த ஜீவாத்மாவே தரிக்கிறானென்று சொல்லத்தொடங்கி, மற்றவைகளிலொன்றும் தாரகமல்லவென்று காட்டற்பொருட்டு, தாரகத்வம், அதாவது, கீழ்விழாமலிருக்கும்படி செய்கை, ப்ரகாசகத்வம், அதாவது, விளங்கச்செய்கை. ச்ரேஷ்டத்வம், அதாவது, உயர்ந்ததாயிருக்கை. இவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கேயென்றுஸ்புடமாகும்படி, வைதர்ப்பிக்கு, பிப்பலாதமகர்ஷியொருகதை சொல்லுகிறார். இந்திரியங்களும் பூதங்களும், இச்சரீரத்தை 'நான் தரிக்கிறேன்; 'நான் தரிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும், தன்னிடத்தில், தாரகத்வம், ப்ரகாசகத்வம், ச்ரேஷ்டத்வம், இவைகளிருக்கின்றனவென்று, எண்ணமுண்டாயிருந்தது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, வாக்குமுதலிய சிலவற்றைச்சொன்னது கர்மஜ்ஞாநேந்த்திரியங்களுக்கு பலக்ஷணமென்றுகொண்டு வ்யாக்யாநமிரண்டு பாஷ்யங்களிலும், செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தேவஸ்வரூபங்களென்றது - அதிஷ்டாநதேவர்களைக் கொண்டாதல், தேவசப்தத்தின்பொருள் இவைகளிருப்பது பற்றியாதலாகும். "அபிமாநிவ்யபதேசஸ்து விசேஷாநுகதிப்யாம்." என்கிற நியாயத்தாலும், "ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம்ஜைமிநி꞉" என்கிற நியாயத்தாலும், இவ்வாறு சொல்லாகுமென்றறிக. இந்நியாயங்களின் கருத்துமேலே விளங்கச் சொல்லப்படும். அங்குகண்டுகொள்க.

௫. 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌵𑌾𑌚 । 𑌮𑌾 𑌮𑍋𑌹𑌮𑌾𑌪𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌣𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥

௫. தாங்வரிஷ்ட꞉ ப்ராணஉவாச | மாமோஹமாபத்யதாஹ மேவைதத் பம்சத்தாமாநம் ப்ரவிபஜ்யை தத்பாணமவஷ்டப்யவிதாரயாமீதி.

(ப-ம்.) 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 - சிறந்ததான, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - முக்கியப்ராணமானது 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵-நானே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - என்னை, 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾-ஐவகையாக. 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 - பிரித்துக்கொண்டு, 𑌏𑌤𑌤𑍍 - 𑌬𑌾𑌣𑌂 - இந்தபாணம்போன்ற சரீரத்தை, 𑌅𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 - பிடித்துக்கொண்டு, 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌿 - தரிக்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள், 𑌮𑍋𑌹𑌂-நாம்தரிக்கிறோமென்கிற ப்ராந்தியை, 𑌮𑌾 - 𑌆𑌪𑌦𑍍𑌯𑌥-அடையவேண்டாம். என்று 𑌤𑌾𑌨𑍍-ஆகாயம் முதலியவைகளை நோக்கி, 𑌉𑌵𑌾𑌚-சொல்லிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணனென்கிற பெயரொன்றாயிருப்பதுபற்றி "ஆத்மாநம்பஞ்சதாவிபஜ்ய" என்று சொல்லப்பட்டது. முக்யப்ராணனாகிய வென்னால் சரீரம் தரிக்கப்படுகையால் நீங்கள் நினைத்திருக்கிறபடி உங்களாலிந்த சரீரம் தரிக்கப்படாமையால், உங்கள் ஜ்ஞாநம் ப்ராந்திஜ்ஞாநமென்று ஆகாயம் முதலியவவற்றை நோக்கி, முக்யப்ராணன் சொல்லிற்று. சங்கரராமாநுஜபாஷ்யங்களில் பதவுரைக்குமேல்பட விசேஷமில்லை.

௪. 𑌤𑍇𑌽𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤 𑌇𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌕𑌰𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚 𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

௪. **தேஅச்ரத்ததாநாபபூவு:ஸோபிமாநாதூர்த்வமுத்க்ராமதஇவதஸ்மிந்நுத்க்ராமத்யதேதரேஸர்வ ஏவோத்க்ராமந்தே தஸ்மிம்ச்ப்ரதிஷ்டமாநேஸர்வஏவப்ரதிஷ்டந்தே | தத்யதாமக்ஷிகாமதுகரராஜாநமுத்க்ராமந்தம் ஸர்வாஏவோத்க்ராமந்தே தஸ்மிம்ச்ப்ரதிஷ்டமாநே ஸர்வாஏவப்ரதிஷ்டந்த ஏவம்வாங்மநச்சக்ஷு:ச்ரோத்ரம்சதேப்ரீதா:ப்ராணம் ஸ்துந்வந்தி |**

(ப்-ம்.) 𑌤𑍇 - அந்த வாகாயம் முதலியவைகள், 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 - நம்பிக்கையில்லாதவைகளாய், 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃-இருந்தன. 𑌸𑌃 - அந்த முக்யப்ராணனது, 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - கோபத்தாலே, 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍍 - மேலே, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤 𑌇𑌵 - வெளியேசென்றான்போல. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - அந்தமுக்யப்ராணன், 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 - வெளிவரும்போது, 𑌅𑌥-𑌇𑌤𑌰𑍇 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇-𑌏𑌵 - மற்றப்ராணங்கள் முதலியவையெல்லாம், 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - வெளிவருகின்றன. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 - அந்த முக்யப்ராணன் நிற்கும்போது. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - 𑌏𑌵 - எல்லோரும், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 - நிற்கிறார்கள், 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 - அஃதெப்படியென்றால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 - 𑌏𑌵 - 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾𑌃 - எல்லா வண்டுகளும் 𑌮𑌧𑍁𑌕𑌰𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑍍 - தலைவண்டு, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 - வெளியேறும்போது, 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 - வெளியேறுகின்றன, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - 𑌚 - 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨𑍇 - தலைவண்டு நின்றபோது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 - 𑌏𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 - வண்டுகளெல்லாம் நிற்கின்றனவன்றோ, 𑌏𑌵𑌮𑍍 - இப்படியே 𑌵𑌾𑌕𑍍-𑌮𑌨𑌃-𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍, 𑌤𑍇 𑌚-இந்திரியங்களெல்லாம். 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌃 - ப்ரியமுள்ளவைகளாய், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍍-முக்யப்ராணனை, 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஸ்தோத்ரம் செய்தன.

𑌭𑌾-𑌸𑌾.—இப்படி, முக்யப்ராணன் சொன்ன விஷயத்தைக்கேட்டு, இப்படி கூடுமோவென்று, ஸந்தேகப்பட்டு நம்பாமல் போனபோது, இவைகளுக்குண்டாயிருக்கிற விச்சந்தேகத்தை நீக்குதற்கு, தான், இச்சரீரத்தை விட்டாப்போலிருக்க, அப்போதே மற்றவிந்த்ரியம் முதலியவைகள், சரீரத்தில் தங்கியிருக்க சக்தியற்று வெளிப்படவித்தையுணர்ந்து, முக்யப்ராணனிடத்தில் ப்ரேமங்கொண்டு மற்றவைகள் ஸ்துதிசெய்து புகழ்ந்தன. இதற்றுத்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டது.

𑌸𑍍𑌵𑌾-𑌹𑍃.—நூற்றெட்டு, ஸ்தாநங்களுக்கும், தன்னையே தாரணுகவும், ப்ரகாசகனுகவும், ச்ரேஷ்டனுகவும், தான் சொன்னவித்தை மற்றவைகள் நம்பாதபோது முக்யப்ராணன் கோபங்கொண்டு, கொஞ்சம் சரீரத்தைவிட்டு வெளிவந்தான். அப்போது தாங்கள் தரிக்கமாட்டாமையை யுணர்ந்து முக்யப்ராணனை நீயே தாரகன், நீயே ப்ரகாசகன், என்றிப்படி கொண்டாடத்தொடங்கின.

௫. 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌘𑌵𑌾
𑌨𑍇𑌷𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌏𑌷 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌯𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 ॥

௫. ஏஷோக்னிஸ்தபத்யேஷஸூர்ய்யஏஷபர்ஜந்யோ மகவாநேஷவாயு: |
ஏஷப்ருதிவீரயிர்தேவஸ்ஸதஸச்சாம்ருதஞ்சயத்.

(ப-ம்.) 𑌏𑌷𑌃-இந்த முக்யப்ராணனனது. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியாய்க்கொண்டு, 𑌤𑌪𑌤𑌿-கொளுத்துகிறது. 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃-ஸூர்யனுய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃-மேகமாய்க்கொண்டு வர்ஷிக்கிறது. 𑌮𑌘𑌵𑌾𑌨𑍍-இந்திரனுய்க்கொண்டு லோகத்தை பரிபாலநம் செய்கிறது. 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-வாயுவாய்க்கொண்டு வீசுகிறது, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியாய்க்கொண்டு தரிக்கிறது. 𑌰𑌯𑌿𑌃-𑌦𑍇𑌵𑌃 - சந்திரனுய்க்கொண்டு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚-ப்ரத்யக்ஷமாயுமப்ரத்யக்ஷமாயுமிருக்கிற ஸகலவஸ்துரூபமாகி ஸகலவ்யாபாரங்களையும் செய்கிறது. 𑌯𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍-தேவதைகள் புஜிக்கிறவம்ருதமாய்க்கொண்டு, அவர்களை மரணமற்றவர்களாகச் செய்கிறது.

𑌭𑌾-𑌸𑌾.—வாயுவானது-ஆவஹ ப்ரவஹாதிபேதமுள்ளது. அசுரராக்ஷஸர்களையுமிந்தப்ராணனே இந்திரனுய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறது. தேவர்களுக்கு ஸ்திதிகாரணமான வம்ருத வஸ்வரூபத்தயடைவதும் ப்ராணனே; மூர்தா மூர்தமாயுள்ள ஸகலமும் ப்ராணஸ்வரூபமுடையது.

𑌸𑍍𑌵𑌾-𑌹𑍃.—"யததீநாயஸ்யஸத்தாதத்ததித்யேவகண்யதே" என்கிற ந்யாயத்தால் எல்லாம் ப்ராணனேஎன்று சொல்லுகிறது. எல்லாம் ப்ராணனுலாகியதென்று கருத்து ஸதஸத்தென்பது பலபொருளையுடையது, அதிலிங்குசிதமானவையெல்லாம் சொல்லலாகும். அம்ருதசப்தம் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது மோக்ஷமுமதினுலாயதன்றோ.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

"யததீநா" என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள்மேலே சொல்லப்படும்.

௬. 𑌅𑌰𑌾 𑌇𑌵 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌋𑌚𑍋 𑌯𑌜𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 ॥

௬. அராஇவரதநா பௌப்ராணேஸர்வம்ப்ரதிஷ்டிதம் |
ருசோயஜூம்ஷிஸாமாநியஜ்ஞ:க்ஷத்ரம்ப்ரஹ்மச.

(ப-ம்.) ரயநாபௌ - தேர்ச்சக்ரத்தில்,—அரா: - இவ - அரங்கள் போல், ருச: யஜூம்ஷி ஸாமாநி - ருக்யஜுஸ்ஸாமங்களென்கிற வேதங்களும், யஜ்ஞ: - யஜ்ஞங்களும், க்ஷத்ரம் - ப்ரஹ்ம - வ - ப்ராம்மணர், க்ஷத்திரியர்கள்முதலான ஸர்வம் - ஸகலமும், ப்ராணே - ப்ராணத்தில், ப்ரதிஷ்டிதம் - நிலைபெற்று நிற்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய ஸாமாநாதி கரண்யத்திற்குக் காரணமாக எல்லாவற்றுக்கும் ப்ராணனை தாரகமாகச் சொல்லுகிறது.

எ. ப்ரஜாபதிச்சரஸி கர்பே த்வமேவ ப்ரதிஜாயஸே ।
துப்யம் ப்ராண ப்ரஜாஸ்த்விமா பலிம் ஹரந்தி ய: ப்ராணை: ப்ரதிதிஷ்டஸி ॥

எ. ப்ரஜாபதிஸ்சரஸிகர்பேத்வமேவப்ரதிஜாயஸே | துப்யம்ப்ராண ப்ரஜாஸ்த்விமாபலிம் ஹரந்தியஃ ப்ராணைஃ ப்ரதிதிஷ்டஸி.

(ப-ம்.) ப்ராண - ப்ராணனே, த்வம் - நீ - ப்ரஜாபதி: - விராட்புருஷனாகிறாய். த்வம் - ஏவ - நீயே, கர்பே - கர்ப்பத்தில், சரஸி - ஸஞ்சரிக்கிறாய். த்வம் - ஏவ - நீயே, ப்ரதிஜாயஸே - பிறக்கிறாய். துப்யம் - உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற, இமா: - ப்ரஜா: - இந்த ஜனங்கள், பலிம் - பூஜையை, ஹரந்தி - செய்கிறார்கள். ப்ராணை: - ப்ராணாதிவ்யாபாரங்களாலே, ய: - ப்ரஸித்தனாய்க்கொண்டு, ப்ரதிதிஷ்டஸி - இருக்கிறாய்.

ஶம்-பா.—எல்லாப்பொருளும் விராட்புருஷஸ்வரூபியாயிருக்கிற ப்ராணனென்கிறஸத்தானவாத்மாவினால், ஸத்தென்று சொல்லப்பட்டு வருகிறதென்று சொல்லுகிறது. தந்தை தாய், இவர்கள் வயிற்றில், ரேதோரூபியாயும், கர்பசிசுவாயும் தங்கியிருக்கிறவன் நீயே, தாய், தந்தைரூபியும் நீயே, அப்படிப்பட்ட நீயே கார்யரூபத்தையடைந்து மகனாகிறாய், இவ்வுலகமெல்லாமுன்னுடைய மாயையினாலாகி யுனக்கே யுபஹாரம் முதலிய பூஜைகள் செய்கின்றன. நீயே எல்லாவுலகங்களையுமழிய வொட்டாமல், செய்துகொண்டு நிற்கிறாய். நீயே எல்லாவற்றிற்கும் போக்தா.

ரா-பா.—கீழ், கண்முதலிய விந்திரியங்கள். முக்யப்ராண ஸ்வரூபத்தையும், அதின் வைபவத்தையுமறிந்து ஒன்றோடொன்று ஸ்துதிசெய்து சொல்லிக்கொண்டு, இனிநேராய், முக்யப்ராணனை ஸ்துதி செய்கின்றன. நீ, எல்லா ஜனங்களையும் இரக்ஷித்துக்கொண்டு, ப்ராணன். அபாநன் முதலான வாயுரூபங்களையடைந்து, கர்ப்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாய். அப்படியே, சிசுக்களை யுண்டுபண்ணியவைகளை போஷித்துக்கொண்டு, தாய் தந்தை ரூபியாயிருக்கிற நீயே, காரணத்வத்துக்கு மாறான கார்யத்வத்தையடைகிறாய், ஸ்தாவரம், ஜங்கமம், என்று சொல்லப்படுகிற எல்லாவற்றுக்கும் சேஷியான நீயே யவைகளால் பூஜிக்கப்படுகிறாய். நீயே எல்லாவற்றிலுமிருக்கிறாய்.

அ. தேவாநாமஸி வஹ்நிதம: பித்ரூணாம் ப்ரதமா ஸ்வதா ।
ருஷீணாம் சரிதம் ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமஸி ॥

அ. தேவாநாமாஸிவஹ்நிதமஃபித்ரூணாம்ப்ரதமாஸ்வதா ருஷீணாம்சரிதம்ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமபி.

(ப-ம்.) தேவாநாம்-தேவர்களுக்கு, வஹ்நிதம: - ஹவிஸ்ஸை வஹித்துக்கொண்டு கொடுக்கிறவன் நீயே. அஸி - ஆகிறாய், பித்ருணாம் - பித்ரு தேவதைகளுக்கு, ப்ரதமா-முதலான, ஸ்வதா-ஸ்வதையாகவாகிறாய், அதர்வாங்கிரஸாம்-ருஷீணாம்- அந்த நாமமுடைய மகர்ஷிகளுக்கு, ஸத்யம் - சரிதம்-ஸத்யமான செயலாய், அஸி- ஆகிறாய்.

ஸம-ஸா.—இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸுக்களை வஹித்துக்கொண்டு கொடுக்கிற அக்நிதேவதையும் நீயே. நாந்தீமுகச்ராத்தத்தில், பித்ருதேவதைகளை யுத்தேசித்து தேவதைகளுக்கு முன்கொடுக்கிற ஸ்வதையென்கிற ஹவிரந்நத்தையும் பித்ருக்களுக்குச் சேர்க்கிறவனும், அக்நிஸ்வரூபியான நீயே, சரீரத்தின் இரஸங்களாகிய ப்ராணன்களென்கிற விந்திரியங்களின் ஸத்தியமான வ்யாபாரத்திற்குக் காரணமும் நீயே. சரீரதாரணம் முதலிய ஸகலவ்யாபாரங்களுக்கும் நீயே முக்ய காரணமென்கை.

ரா-ஸா.—தேவர்கள் பித்ருக்கள் அதர்வாங்கிரஸ நம்முடைய மகர்ஷிகள் முதலான எல்லோருக்கும், ப்ரீதிகாரணமான வ்யாபார முன்னாலே யுண்டாகிறதானதால் நீ எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

வஹ்நிசப்தம், யோகத்தாலே, வஹிக்கிறவனென்று சொல்லுகிறது. ருஷிசப்தம், யோகவ்ருத்தியாலே சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராணனில்லாதபோது சரீரம் சோஷத்தை யடைவதினால் ப்ராணங்களை சரீரரஸமென்று சொல்லலாகும்.

௯. இந்த்ரஸ்த்வம் ப்ராண தேஜஸா ருத்ரோஸி பரிரக்ஷிதா ।
அந்தரிக்ஷே சரஸி ஸூர்யஸ்த்வம் ஜ்யோதிஷாம் பதி: ॥

௯. இந்த்ரஸ்த்வப்ராணதேஜஸாருத்ரோஸிபரிரக்ஷிதா |
த்வமந்தரிக்ஷேசரஸிஸூர்யஸ்த்வம்ஜ்யோதிஷாம்பதி:.

(ப-ம்.) ப்ராண-ஓப்ராணனே, த்வம் - நீ இந்த்ர:-பரமைச்வர்யத்தையுடையவனாயாகிறாய், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸால், ருத்ர:-ருத்திரனாய், அஸி - ஆகிறாய், பரிரக்ஷிதா - இரக்ஷிக்கிறவனாகிறாய், த்வம் - நீ, அந்தரிக்ஷே - ஆகாயத்தில், சரஸி-ஸஞ்சரிக்கிறாய், த்வம்-நீயே-ஜ்யோதிஷாம்- தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு, பதி:-ப்ரபுவாகிய, ஸூர்ய:-ஸூர்யனாகிறாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கிழமகவாவென்று இந்திரனைச் சொல்லியிருக்கிறது, ஆதலாலிங்கு, இந்திரசப்தத்திற்கு பரமைச்வர்ய முடையவனென்று பொருள் சொல்லப்பட்டது. "ருத்ரோஸிபரிரக்ஷிதா" என்று ருத்ரன், விஷ்ணு, இவர்களைச்சொன்னதால், இந்த்ர:, என்பதற்கு, சதுர்முகப்ரம்மா, பொருளாகலாமென்று தோற்றுகிறது.

௧0. யதா த்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா: ப்ராண தே ப்ரஜா: ।
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்தி காமாயாந்நம் பவிஷ்யதீதி ॥

௧0. யதாத்வமபிவர்ஷஸ்யதேமா:ப்ராணதேப்ரஜா: |
ஆநந்தரூபாஸ்திஷ்டந்திகாமாயாந்நம்பவிஷ்யதீதி.

(ப-ம்.) ஹே ப்ராண - ஓ ப்ராணனே, த்வம் - நீ, யதா - எப்போது, அபிவர்ஷஸி - வர்ஷிக்கிறாயோ; அத - அப்போது, இமா: - இந்த, தே - உன்னுடைய, ப்ரஜா: - ப்ரஜைகள், காமாய - இஷ்டப்படி, அந்நம் - போக பதார்த்தமானது, பவிஷ்யதீதி - உண்டாகப்போகிறதென்று, ஆநந்தரூபா: - ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய், திஷ்டந்தி - ஆகிறார்கள்.

ஸ-ஹா.—ரா-ஹா.—ஓப்ராணனே, மேக ரூபியாய்க்கொண்டு நீ வர்ஷிக்கும்போது உன்னுடைய விந்தப்ரஜைகள், நமக்கினி நல்ல போகபதார்த்தங்களிஷ்டப்படியகப்படுமென்று மகா ஸந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாகிறார்கள். அப்படியகில ப்ரஜைகளுக்கும் மகா ஸந்தோஷ காரணமான பர்ஜந்யதேவதையும் நீயேயாகிறாய்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், ப்ராணாதே என்று விபஜித்துக்கொண்டு நீவர்ஷிக்கும்போது, எல்லாரும் ப்ராணனை யடைகிறார்கள். அதாவது ஜனங்கள் மழையினால் ஜீவிக்கிறார்களென்கை. என்றுமொரு யோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராணைகர்ஷிரத்தா விஶ்வஸ்ய ஸத்பதி: |
வயமாத்யஸ்ய தாதார: பிதா த்வம் மாதரிஶ்வந: ||

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராவணகருஷிரத்தாவிஶ்வஸ்யஸத்பதி: |
வயமாத்யஸ்யதாதார: பிதாத்வம் மாதரிஶ்வந:

(ப-ம்.) ஹே ப்ராண - ஓப்ராணனே, த்வம் - நீ, வ்ராத்ய: - ஸம்ஸ்கார ஹீநனாகிறாய், ஏககர்ஷி: - ஸமஸ்காரங்களோடுகூடின முக்யனான மந்த்ர த்ரஷ்டாவாகிறாய், விஶ்வஸ்ய - ஸமஸ்தத்தையும், அத்தா - ஸம்ஹரிக்கிறவனாகிறாய், ஸத்பதி: - ஸத்புருஷர்களை இரக்ஷிக்கிறவனாகிறாய், வயம் - நாங்கள், ஆத்யஸ்ய தாதார: - ஹவிஸ்ஸு முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம், த்வம் - நீ, மாதரிஶ்வந: - வாயுபகவானுக்கு, பிதா - பிதாவாகிறாய்.

ஸ-ஹா.—நீ முன்பிறந்தவனாயிருக்கிறாயாகையாலே யுனக்கு முன்னொருவனுமில்லை. அதாவது நீ யநாதியானவனென்கை. ஆதலால் உனக்கு ஸமஸ்காரங்களைச் செய்த பெரியோனொருவனுமில்லை. ஆகையால் நீ ஸமஸ்கார ஹீநனாயிருக்கிறாய். அதாவது, சுத்தியை யுண்டுபண்ணுகிற ஸமஸ்காரங்களில்லாமலே ஸ்வயம் சுத்தனானவனென்கை. ஆதர்வணர்களுக்கு ப்ரஸித்தமான ஏகர்ஷியென்கிற வஹ்நியாய்க்கொண்டு ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்களையும் நீயே புசிக்கிறாய். நீயே உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும்பதியாயிருக்கிறாய். அன்றியிலே, ஸத்தானபதியாயிருக்கிறாய். நாமுனக்கு வேண்டிய ஹவிஸ்ஸு முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம். எங்களுக்கெல்லாம் நீயே, பிதாவாகிறாய். அல்லது, மாதரிச்வாவுக்கு நீ பிதாவாகவே, எங்களுக்கும் பிதாவாகிறாய். மாதரிச்வா ஸகலத்திற்கும் காரணமன்றோ, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கையால், வாயுவுக்கு மாதரிச்வாவென்று பெயராயிற்று.

ரா-ஹா.—ஸம்ஸ்கார ஹீநனை ப்ராம்மணனும் நீயே; மந்திரத்தையறிந்த மகர்ஷியும் நீயே; ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதும் நீயே; ஸாதுஜநங்களுக்கு ரக்ஷகனும் நீயே; நாமுனக்கு கிங்கரர்கள். நீ, எங்களுக்குப்பிதாவாய் போஷிக்கின்றாய்.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸர்வமும் நீயே யென்றுசொல்லி, எல்லாவற்றையுமுண்டு பண்ணுகையே இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுகைக்குக் காரணமென்று கருத்துடன் வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வ்ரர்த்யன், என்று ஸம்ஸ்காரங்கொளொன்றுமில்லாத தர்ப்ராம் மணனைச்சொல்லுகிறது இப்படிசொல்லி எல்லாவற்றேறுடும் ஸாமாநாதிகரண்யமுண்டென்று காட்டுகிறதென்று, இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் தாத்பர்யபேதம் கண்டறிந்துகொள்க.

௧௨. யாதே தநூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதா யா ச்ரோத்ரே யா ச சக்ஷுஷி ॥
யா ச மநஸி ஸந்ததா சிவாம் தாம் குரு மோத்க்ரமீ: ॥

௧௨. யாதேதநூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதாயாச்ரோத்ரேயாசசக்ஷுஷி |
யாசமநஸிஸந்ததாசிவாம் தாங்குருமோத்க்ரமீ:

(ப-ம்.) தே - உன்னுடைய, யாதொரு சரீரமானது, வாசி-வாகிந்த்ரியத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா - ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, யா - தநூ:-யாதொரு சரீரமானது-ச்ரோத்ரே - ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ: யா-ச-சக்ஷுஷி-நேத்ரேந்த்ரியத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது எந்தசரீரமோ; யா - ச - மநஸி - அந்தரிந்த்ரியமான மநஸ்ஸில், யாதொரு சரீரமானது, ஸந்ததா-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; தாம் - அந்த சக்திரூபமான சரீரத்தை, சிவாம்-சுடரூபமாக, குரு-செய்யவேணும். மோத்க்ரமீ: - வெளியாகவேண்டாம்.

ஸ்ம-ரா.—உன்னுடைய சக்தியானது, வாகிந்திரியத்தில் வார்த்தைசொல்வதற்கு, ஹேதுவாய் விளங்குகிறது. இப்படியே கண் காது முதலியவற்றிலும் அந்தந்த விந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. மநஸ்ஸிலும் ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அந்தசக்தியை ப்ரதிஷ்டைசெய்யவேணும். அந்த சக்தியைநீக்குதலால் இச்சரீரத்தைப் பயன்படாத பொருளாகச் செய்யவேண்டாம்.

பா-ஹா.—ஸகலலோகங்களும் ப்ராணனால்தரிக்கப்பட்டு, ப்ராணனால் தன்னிஷ்டப்படி நடத்தப்படுகிறது. ஆகையால் நீயே எங்களுக்குஎல்லா நன்மைகளையும் செய்யவேணும்.

௧௩. ப்ராணஸ்யேதம் வசே ஸர்வம் த்ரிதிவே யத் ப்ரதிஷ்டிதம் ।
மாதேவ புத்ராந் ரக்ஷஸ்வ ஸ்ரீஸ்ச ப்ரஜ்ஞாம் ச விதேஹி ந இதி ॥

௧௩. ப்ராணஸ்யேதம்வசேஸர்வம்த்ரிதிவேயத்ப்ரதிஷ்டிதம் |
மாதேவபுத்ராந்ரக்ஷஸ்வ ஸ்ரீஸ்சப்ராஜ்ஞாம்சவிதேஹிநஇதி.

(ப-ம்.) இதம்-ஸர்வம் - இவ்வுலகமெல்லாம், ப்ராணஸ்ய - வசே - ப்ராணஸ்வரூபியான வனுடைய இஷ்டத்தின்படி நடக்கிறது. த்ரிதிவே -

ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறபொருள்யாவுமப்படியே. இப்படி ஸகலவ்யாபகனுகையாலே, மாதா இவ - தாய்போல, புத்ராந் - பிள்ளைகளாகிய எங்களை, ரக்ஷஸ்வ - இரக்ஷிக்கவேணும். ஸ்ரீ: ச - ஸம்பத்துக்களையும், ப்ரஜ்ஞாம் ச - நல்லறிவையும், ந: - எங்களுக்கு, விதேஹி - உண்டுபண்ணவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீ என்பது, வைதீகஸ்ரீயை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இரண்டாம்பர்சநம் - முற்றிற்று.

ப்ரச்நோபநிஷத்ஸு த்ருதீயப்ரச்நப்ராரம்ப:.

ஹரி: ஓம்.

க. அத ஹைநம் கௌஸல்யஶ்சாஶ்வலாயந: பப்ரச்ச। பகவந் குத ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே கதமாயாத்யஸ்மிஞ்ஶரீர ஆத்மாநம் வா ப்ரவிபஜ்ய கதம் ப்ராதிஷ்டதே கேநோத்க்ரமதே கதம் பாஹ்யமபிதத்தே கதமத்யாத்மமிதி॥

க. அதஹைநம்கௌசல்யஶ்சாஶ்வலாயந:பப்ரச்ச |
பகவந்குதஏஷப்ராணோஜாயதேகதமாயாத்யஸ்மிந்
ஶரீரஆத்மாநம்வாப்ரவிபஜ்யகதம்ப்ராதிஷ்டதே
கேநோத்க்ரமதேகதம்பாஹ்யமபிதத்தேகதமத்யாத்மமிதி |

(ப•ம்.) அத-பின்பு, ஏநம்-இந்தபிப்பலாதனை, கௌஸல்ய: - ஆஶ்வலாயந:-ச - அச்வலாயனர் குமாரராகிய கௌசல்யர், பப்ரச்ச - வினவினார், பகவந்-பூஜ்யரே, ஏஷ:-இந்த, ப்ராண:-ப்ராணன், குத: - எங்கிருந்து, ஜாயதே - பிறக்கிறது, அஸ்மிந்-ஶரீரே-இந்தசரீரத்தில், கதம் ஆயாதி-எப்படிசேருகிறது. ஆத்மாநம்வா-தன்னை, ப்ரவிபஜ்ய-பிரித்துக்கொண்டு, கதம்-எப்படி, ப்ராதிஷ்டதே-ப்ரதிஷ்டையடைகிறது. கேந - எந்தகாரணத்தால், உத்க்ரமதே - புறப்படுகிறது. பாஹ்யம் - வெளிப்பட்டவஸ்துக்களையும், அத்யாத்மம்-ஆத்மஸம்பந்தத்தையடைந்த வஸ்துக்களையும், கதம் - எப்படி, அபிதத்தே - தரிக்கிறது.

ஸம.—ஹா. இந்தப்படி வைதர்பிப்ரச்னத்திற்கு விடைதந்தபின், அச்வலாயனரின்குமாரராகிய கௌசல்யமுனிவரும், கீழ்ச்சொல்லிய மகிமைபொருந்திய ப்ராணன் எங்கிருந்து பிறக்கிறது. இது ஸாவயவமாகையாலிதற்கோரிடத்தில் பிறப்பிருக்கவேண்டுமே. பிறந்தபின் சரீரத்தை யடையுமாறென். அடைந்தபின் தன்னைப் பிரித்துக்கொண்டு நிற்பது எவ்வாறுபட்டது. எக்காரணத்தால் இச்சரீரத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறது. பாஹ்யாந்தரங்களை எப்படி தரிக்கிறது. அத்யாத்மம், அதிபூதம், என்கிறவகைகளைதான் நிலைபெறச்செய்கிற வழியாது. இவைகளை யானறியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று, பிப்பலாதமகாமுனியை ப்ரச்நம் செய்தார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநங்களின் ப்ரகாரங்களை யறிந்துகொள்வதற்கு இப்படி போதப் படுகிறது இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், "பாஹ்யமபிதகதே" என்கிறவிடத்திற்கு, பாஹ்யரூபத்தாலே ஸங்கதிசெய்கிறதென்று, பொருளுரைக்கப் பட்டது.

உ. தஸ்மை ஸ ஹோவாசாதிப்ரச்நாந் ப்ருச்சஸி ப்ரஹ்மிஷ்டோஸீதி தஸ்மாத்தேஹம் ப்ரவீமி॥

உ தஸ்மைஸஹோவாசாதிப்ரஶ்நாந்ப்ருஶ்சஸிப்ரம்
ஹிஷ்டோஸீதிதஸ்மாத்தேஹம்ப்ரவீமி||

(ப-ம்) தஸ்மை - அந்தகௌஸல்யருக்கு, ஸஹ-அந்தபிப்பலாதர், உவாச - சொன்னார். அதிப்ரச்நாந் - உயர்ந்த ப்ரஶ்நங்களை, ப்ருச்சஸி கேழ்க்கிறாய். ஆகையாலே, (த்வம்-நீ) ப்ரஹ்மிஷ்ட:, ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களில் சிறந்தவனாய், அஸி-இருக்கிறாய், இதி தஸ்மாத் - என்றகாரணத்தால், அஹம்-நான், தே - உனக்கு, ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன்.

ஸா.—ஸா, இப்படிகேட்ட சிஷ்யனை நோக்கி ஆசாரியர் சொல்லுகிறார். கீழ்ச் சொல்லிய ப்ராண ஸ்வரூபமானது அறியக்கூடாத ஸூக்ஷ்மஸ்வபாவங்களையுடையதாகையால் கேட்டறியத்தக்கது. இந்த ப்ரச்நம்பண்ணுமுன்பே, நுண்ணறிவுவோனும் இப்படி கேட்டாயாகையால், உன்னை ப்ரமத்தையறிபவர்களில் தலைவனாக நினைக்கிறேன். ஆகையால், ஸந்தோஷமடைந்த நானுனக்கு நன்றாயிந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

ரா.—ஸா. இரஹஸ்யங்களான விஷயங்களை எல்லாமறிந்து கேழ்க்கிறாய். ஆகையால் நீ சிறந்தவன். பிரம்மத்தையறிந்தவனேயாகிறாய். நீ, ஸாதாரணபுருஷனன்று, ஆகையால் இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தை யுனக்குச் சொல்லத்தகும். ஆகையாலிதுவரையில் வெளியிடாத நானிப்போது, போக்யனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆகையால் ச்ரத்தையுடன் கேட்டறிந்துகொள்ளென்று, அச்வலாயனரின் குமாரராகிய கௌஸல்யரின் ப்ரச்நத்திற்கு மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி பிப்பலாதமகாமுனிவர் சொன்னார்.

௩. ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே। யதைஷா புருஷே சாயைதஸ்மிந்நேதராததம் மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே॥

௩. ஆத்மநஏஷப்ராணோஜாயதே | யதைஷாபுருஷேச்சாயைதஸ்மிந்நே
ததாததம்மநோக்ருதே நாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே||

(ப-ம்) ஆத்மந:-பரமாத்மாவினிடத்தில், ஏஷ:ப்ராண:- இந்தப்ராணன், ஜாயதே-பிறக்கிறது. புருஷே-புருஷனிடத்தில், ஏஷா-சாயா-யதா-காணப்படுகிற நிழல்போல, ஏதஸ்மிந்-இந்தபுருஷனிடத்தில், ஏதத்-ஏந:-இந்தமனஸ்ஸானது, மநோக்ருதேந - யத்நமில்லாமலே, ஆததம்-சேர்ந்திருக்கிறது. அஸ்மிந்-ஶரீரே - இந்த சரீரத்தில, மநோக்ருதேந யத்நமில்லாமலே, ஆயாதி - சேருகிறது.

ஸா.—ஸா. அக்ஷரஸ்வரூபமாய், ஸத்யமாய் பரவஸ்துவாயிருக்கிற ஆத்மாவிலிருந்து இந்தப்ராணன் பிறக்கிறது. தலை, கை, கால், முதலியவற்றைலக்ஷணமாகவு

டைய புருஷனாகிய நிமித்தமிருந்தபோது, நைமித்திகமாகிய சாயையென்கிற நிழலுண்டாவதுபோல் இந்த மெய்யான ப்ரம்மத்தினிடத்தில், ப்ராணனென்கிற விந்த பொய்யாகிய நிழலென்கிற தத்வம், பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கு, நிழல் சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறாப்போல வென்கிற விந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ப்ராணனைப்பொய்யென்றறியவேணும். மநஸ்ஸினாலாகிய ஸங்கல்பவிகல்பரூபங்களாகிய இச்சைமுதலிய நிமித்தத்தால், அதாவது-அதினாலாகிய கர்மத்தால் இந்த சரீரத்தில் சேருகிறது.

ரா.—ஸா. முதல் ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார். "ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோமநஸ் ஸர்வேந்த்ரியாணிச" (இந்த பரமாத்மாவினிடத்தி லிருந்து ப்ராணனும், மநஸ்ஸும், எல்லா இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்) என்கிற ச்ருதியின்படி பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ப்ராணனுண்டாகிறது. இச்சரீரத்தில், எப்படி சேருகிறது, என்கிற ப்ரசநத்திற்கு உத்தரம்சொல்லுகிறார். புருஷன் நடக்கும்பேது நிழலானது யத்நமின்றியிலே கூடச்செல்லுகிறாப்போலே, இந்த ஜீவனிடத்தில் மனதானது, யத்நமில்லாமலே விட்டுப்பிரியாமல் சேர்ந்திருக்கிறது. இப்படியே ப்ராணனும் யத்நமில்லாமலே சரீரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது. மனஸ்ஸு, ப்ராணன். இவ்விரண்டுக்கும் புருஷன் வழியாலே சரீரத்தில் ப்ரவேசம் ஸித்திக்கிறது, புருஷனை விட்டு பிரியாததாகையாலே புருஷனோடேயே ப்ராணனுக்கு ஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ப்ராணனுடைய வ்யாபாரத்திலும் மநஸ்ஸினுடைய வ்யாபாரத்திற்போல வேறுகாரணம் வேண்டப்படாது.

௪. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 ॥

௪. யதா ஸம்ராடேவாதிக்ருதாந்விநியுங்க்தே |
ஏதாந்க்ராமாநேதாந்க்ராமாநதிஷ்டஸ்வேத்யேவமேவைஷப்ராண:
இதராந்ப்ராணாந்ப்ருதக்ப்ருதகேவஸந்நிதத்தே ||

(ப-ம்) 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵-அரசனே, 𑌅𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍-வேலைக்காரர்கள், 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍-𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 - இந்தவிந்தக்ராமங்களிலே, 𑌅𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌵-வேலைபார். 𑌇𑌤𑌿-என்று, 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇-நியமிக்கிறானோ, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵-இப்படியே, 𑌏𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-இந்தப்ராணன், 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍-மற்றப்ராணங்களை, 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵 - வெவ்வேறாகவே, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇-நியமிக்கிறது.

பொ.—ஸா. அரசன் தன் வேலைக்காரர்களை நியமிக்கிறாப்போல் முக்யப்ராணன், மற்றப்ராணங்களை அதாவது இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களில் நியமிக்கிறது.

ரா.—ஸா. தன்னைப்பிரித்துக்கொண்டு எப்படி ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறதென்கிற மூன்றாம் ப்ரசநத்திற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.—அரசன் தன் ஸேவகர்களை கார்யங்களில் நியமிக்கும்போது இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார்; இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார் என்று பிரித்துப்பிரித்து நியமித்து, அவர்கள் வழியாலே அங்கங்கு கார்யங்களை நடத்துகிறாப்போலே இதர ப்ராணங்களை வ்ருத்தி மார்க்கங்களாலே ஸந்நிதிசெய்து முக்யப்ராணன் நியமிக்கிறது.

௬. பாயூபஸ்தே(அ)பாநம் சக்ஷு:ஶ்ரோத்ரே முகநாஸிகாப்யாம் ப்ராண: ஸ்வயம் ப்ராதிஷ்டதே மத்யே து ஸமாந:। ஏஷ ஹ்யேதத்து⁴தமந்நம் ஸமம் நயதி தஸ்மாதேதாஸ்ஸப்தார்சிஷோ ப⁴வந்தி॥

௬. பாயூபஸ்தேபாநஞ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரே முகநாஸிகாப்யாம்ப்ராணஸ் ஸ்வயம்ப்ராதிஷ்டதேமத்யேதுஸமாந: | ஏஷஹ்யேதத்துதமந்நம்ஸமந்நயதிதஸ்மாதேதாஸ்ஸப்தார்சிஷோபவந்தி||

(ப-ம்) ப்ராண:-ப்ராணனானது, பாயூபஸ்தே-மலம்வெளிவருகிற பாயுவென்கிற விந்த்ரியத்திலும், மூத்ரம்வெளிவருகிற உபஸ்தமென்கிறவிந்திரியத்திலும், அபாநம்-அபாநவாயுவை, ஜலமலங்களை வெளியாக்குமபடிநியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது. முகநாஸிகாப்யாம் - வாய்மூக்குகளினால்வெளிவருகிற, ஸ்வயம் - தான், சக்ஷு:ஶ்ரோத்ரே - கண்செவிகளிலே, ப்ராதிஷ்டதே - அவைகளின் வ்யாபாரங்களை நடத்திக்கொண்டுநிற்கிறது. மத்யே து-நடுவில்,ஸமாந: -ஸமாநவாயுவாய்க்கொண்டுநிற்கிறது.ஏஷ:, ஹி-இந்தஸமானனென்கிற வாயுவானது ஹுதம்-ஹோமம்செய்த, ஏதத்-அந்நம்-இந்தவன்னத்தை, ஸமம்-ஸாம்யத்தை, நயதி-அடைவிப்பிக்கிறது, தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதா:-ஸப்தார்சிஷ: - இந்த ஏழுஜ்வாலைகள், பவந்தி-உண்டாகின்றன.

ஸ0.—ஸா. முக்யப்ராணன் மற்ற ப்ராணங்களை அவைகளின் ஸ்தாநங்களில் நியமிக்கிறதென்று கீழ்சொல்லியபடி இந்த ஸ்தாநத்தில் இந்த ப்ராணனை நியமிக்கிறதென்று பிரித்துச்சொல்லுகிறது, பாயூபஸ்தங்களில் அபாநவாயுவைத் தன் காரியத்தை நடத்தும்படி நியமிக்கிறது. கண் செவி இவைகளை, தானே, வாய் மூக்கு இவைகளினால் வெளிவந்து அவைகளின் கார்யங்களை நடக்கும்படி நியமித்து அரசன்போல் விளங்குகிறது, ப்ராணன், அபாநன், இவைகளுக்கு நடுவே நாபியில் ஸமானவாயு உண்ணப்படுகிற சோறுமுதலியவற்றை ஸாம்யமடையும்படி செய்துகொண்டு நிற்கிறது. ஆத்மாக்நியில் ஸமம் செய்விக்கிறதென்கை. இப்படி புசிக்கப்பட்ட அந்நத்தையும், குடிக்கப்பட்ட தண்ணீரையும் இந்தநமாகவுடைய வயிற்று நெருப்பிலிருந்து ஏழுவகையான ஜ்வாலைகள் உண்டாகின்றன. அதாவது இரண்டுகண்கள், இரண்டுசெவிகள், இரண்டுமூக்குகள், நாக்கு ஆக ஏழுஜ்வாலைகளென்கை ஜ்வாலைகளில் பக்வமான அந்நம்முதலியவற்றின் ரஸத்தினால் விளங்குகின்றவாகையாலே இவ்விந்திரியங்களை ஜ்வாலைகளென்றே காரியங்களைக்காரணமாக உபசரித்துச் சொல்லலாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேகொள்ளப்பட்டது. ஆயினும் ஏழுஜ்வாலைகளென்கிற விடத்தில், இந்திரியங்களாகிய காரியங்களைக்காரணங்களாக உபசரிக்கையாகிற உபசாரத்தைநீக்கி, காளீ, கராளீ, முதலிய ஏழுஜ்வாலைகளுண்டாகின்றனவென்று முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'தஸ்மாத்' என்கிறபதத்திற்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில், அந்தஜாடராக்நியிலிருந்து என்றுபொருள். இராமாஜபாஷ்யத்தில் அந்தகாரணத்தாலே என்றுபொருள், இப்படிபேதமறிந்துகொள்க.

௬. ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா। அத்ரைததேகஶதம் நாடீநாம் தாஸாம் ஶதம் ஶதமேகைகஸ்யாம் த்³வாஸப்ததிர் த்³வாஸப்ததி: ப்ரதிஶாகா²நாடீஸஹஸ்ராணி ப⁴வந்த்யாஸு வ்யாநஶ்சரதி॥

௬. ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஆத்மா அத்ரைததேகசதம் நாடீநாம் தாஸாம் சதம் சதமேகைகஸ்யாம் த்வாஸப்ததிர் த்வாஸப்ததி: ப்ரதிசாகாநாடீஸஹஸ்ராணி பவந்த்யாஸு வ்யாநச்சரதி||

(ப-ம்) ஏஷ:-ஆத்மா-இந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஹ்ருதி ஹி-ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறானன்றோ, அத்ர - இந்த ஹ்ருதயத்தில், நாடீநாம் - ஏகஶதம்-நூற்றொருநாடிகள், ஸந்தி-ப்ரஸித்தங்கள், தாஸாம் - ஏகைகஸ்யாம்-அவைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றிலும், ஶதம் ஶதம்-நூறுநூறுநாடிகளிருக்கின்றன. ப்ரதிஶாகா²நாடீஸஹஸ்ராணி - அவற்றினுள்பிரிந்த நாடிகளின்ஆயிரங்கள், த்³வாஸப்ததி:-த்³வாஸப்ததி: - எழுபத்திரண்டு, ப⁴வந்தி-இருக்கின்றன, ஆஸு-இந்நாடிகளில், வ்யாந:-வ்யாநவாயுவானது, சரதி-ஸஞ்சரிக்கிறது.

ஶா.—பா. புண்டரீகமென்று சொல்லப்படுகிற தாமரைப்பூபோன்ற மாம்ஸகண்டத்தினால் வளைந்து கொள்ளப்பட்ட ஆகாயத்தில், ஆத்மாவோடு சேர்ந்த லிங்காத்மா அதாவது ஜீவாத்மாவென்கை. இருக்கிறானன்றோ. அந்த ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தில், நூற்றொரு ப்ரதாநநாடிகளிருக்கின்றன. இந்த நூற்றொருநாடிகளிலொவ்வொன்றும், நூறுநூறாகப்பிரிந்திருக்கின்றது. நூறுநூறாகப்பிரிந்த நாடிகளிலொவ்வொன்றும், எழுபத்திரண்டாயிரம் எழுபத்திரண்டாயிரமாகப் பிரிந்திருக்கிறது இந்த நாடிகளெல்லாவற்றிலும் வ்யாநவாயுஸஞ்சரிக்கிறது.

ரா.—பா. சகோபசாகைகளாகப் பிரிந்திருக்கிற பலவகைப்பட்ட நாடிகளுக்கு முதல் நிலமான ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஸமாநவாயு ஸ்தாநத்தில், ஜீவாத்மா இருக்கிறான். இந்த எல்லாநாடிகளிலும் வ்யாநவாயுவுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டு.

௭. அதை²கயோர்த்⁴வ உதா³ந: புண்யேந புண்யம்।
லோகம் நயதி பாபேந பாபமுபா⁴ப்⁴யாமேவ மநுஷ்யலோகம்॥

௭. அதைகயோர்த்வ உதாந: புண்யேந புண்யம் |
லோகந்நயதி பாபேநபாபமுபாப்யாமேவமநுஷ்யலோகம் ||

(ப-ம்) அத²-இனி உதாநவாயுவின் ஸ்திதிகார்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஊர்த்⁴வ:-மேல்முகமாயிருக்கிற, உதா³ந:-உதாநவாயுவானது. ஏகயா- நாட்³யா-ஒருநாடியின் ஸம்பந்தத்தாலே, புண்யேந-புண்யஞ் செய்திருந்தால், புண்யம், லோகம்-புண்யலோகமாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை. பாபேந_பாபம்செய்திருந்தால், பாபம்-பாபலோகமாகிய நரகம்முதலியவற்றையும, உபா⁴ப்⁴யாம்-இரண்டும் செய்திருந்தால், மநுஷ்யலோகம்-மனுஷ்யலோகத்தையும், நயதி-சேர்ப்பிக்கிறது.

ஶா—பா. இனி உதாநவாயுவின் ஸ்தாநம் சொல்லத்தொடங்கி எதினால் வெளிவருகிறதென்கிற ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. நூற்றொருநாடிகளுக்குள் மேலே செல்லுகிற ஸுஷும்நை, என்கிற நாடியின் வழியாலே, கால்முதல்

தலைவனாயிலும் ஸஞ்சரிக்கிற உதாநவாயுவானது, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய புண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்களை புண்யமான தேவர்களிருப்பிடமாகிய லோகங்களையடைவிக்கிறது. சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்ட பாபங்களைச் செய்தவர்களை பாபத்தாலாகிய திர்யக்யோநிகளிலே தள்ளுகிறது. புண்யபாபங்களிரண்டையும் ஸமமாகச் செய்தவர்களை மநுஷ்யர்களாய் பிறக்கும்படி செய்கிறது.

ஸா.—ஹா. ஊர்த்வகதியுடைய வ்யாநவாயுவானது ஒரு நாடியாலே புண்யபாபங்களுக்குத்தக்கபடி ஸ்வர்க்க நரகபூலோகங்களை யடைவிக்கிறது. கீழ்த்தொடங்கின் ப்ரச்நப்ரதிவசநத்தின் மத்யத்தில், எதினால் வெளியாகிவருகிறது, என்கிற ப்ரசநயத்திற்கு முத்தரம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

அ. 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌦𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂
𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍈𑌷𑌾
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌨𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌯𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃

அ. ஆதித்யோஹவைபாஹ்ய:ப்ராணஉதயத்யேஷஹ்யேநம் சாக்ஷுஷம்ப்ராணமநுக்ருஹ்ணாந:ப்ருதிவ்யாம்யாதேவதாஸைஷாபுருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்யாந்தராயதாகாசஸ்ஸஸமாநோவாயுர்வ்யாந:||

(ப-ம்) 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃-வெயிலிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃-ஸூர்யனே, 𑌏𑌷𑌃-இந்தஸூர்யன், 𑌉𑌦𑌯𑌤𑌿-உதிக்கிறானன்றே, 𑌏𑌨𑌂, 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂-இந்த சக்ஷுரிந்த்ரியத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌨𑌃-அநுக்ரஹிக்கிறான். 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂-பூமியில், 𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍈𑌷𑌾-ப்ராணகலாரூபியாயிருக்கிற தேவதையானது, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯-புருஷனுடைய, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌂-அபாநமென்கிற வாயுவை, 𑌅𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯-நிலைபெறும்படி, 𑌅𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿-அநுக்ரஹிக்கிறது. 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾-நடுவிலுள்ள, 𑌯𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃-ஆகாயமானது, 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃-ஸமாநவாயுவாகிறது, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃-காற்றானது, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃-ஸாமாந்யமாய் வ்யாநரூபியானது.

ஸ௦.—ஹா. அதிதைவதமாகிய பாஹ்யப்ராணன்ஸூர்யனே; அவனுதிக்கிறான். இவனே, ஆதத்யாத்மிகமாகிய சக்ஷுரிந்த்ரியத்திற்கு ப்ரகாசத்தை யுண்டு பண்ணி ரூபத்தை யறியும்போது துணையாகிறான். பூமியில் ப்ரஸித்தமாயுள்ள தேவதையானது, (அதாவது பூம்யபமாநிதேவதை) புருஷனுடைய அபாநவ்ருத்தியைப் பிடித்துக்கீழிழுத்துக்கொண்டு விழவொட்டாமல் பாரமாநசரீரத்தைக்காக்கின்றது பூலோகம் ஸ்வர்க்கலோகமிவற்றுக்கு நடுவிலிருக்கிற ஆகாயமானது அதாவது-ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றானது என்கை. மஞ்சத்திலிருப்பவனை மஞ்சமென்பதுபோல் ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றை ஆகாயமென்று இலக்ஷணை என்கிற சப்தவ்ருத்தியாலே சொல்லக்கூடுமென்றறிக. ஸமானவாயுவை அநுக்ரஹிக்கிறது. காற்றெல்லாம் ஸாமான்யமாக வ்யாநவாயுவை அநுக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

ஸா.—ஹா. அடுத்த ப்ரச்நத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. சக்ஷுரிந்த்ரியமாகிய ப்ராணனை பாஹ்யபாணனாகிய ஸூர்யன், ப்ரகாசத்தைதருவதினால் ரூபத்தை க்ரஹிக்கும்படி செய்கிறான். ஸூர்யனுக்கு ப்ராணனென்கிற பெயரிட்டுச்சொல்லுகிறது கூடாதாயினும், ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தாலும், உபாஸனைசெய்யவேண்டிய விதியாலும் கூடும். இப்படியே ப்ராணகலா ஸம்பந்தமுடைய பூமிக்கபி

மாதியான பூதேவதையானது, புருஷனுடைய அபாநவாயுவ்ருத்தியை கூஷ்றயம் முதலிய விடங்களுக்கு இடத்திக்கொண்டு ஸஹாயமாகிறது. இந்த ப்ராணகலையின் ஸம்பந்தமுடைய ஆகாயமும் ஸமாநவாயுவுக்குத் துணையாகி ஸமாநமென்கிற பெயரையடைகிறது. ஸாமாந்யவாயுவானது வ்யாநவ்ருத்திக்குத் துணையாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூம்யபிமாநிதேவதை புருஷனுடைய அபாநவ்ருத்தியைக்கீழிழுத்து விழவொட்டாமல் செய்கிறதென்கிற விஷயில் அனேகருத்துவார்களிறுகொண்டு கீழிழுக்கக்கட்ட விழவொட்டாமல் செய்வதையும் மாநமாயுணர்க.

௯. 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃।
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍈𑌃॥

௯. தேஜோ ஹவா உதாநஸ்தஸ்மாதுபஶாந்ததேஜா: |
புநர்பவமிந்த்ரியைர்மநஸி ஸம்பத்யமாநை:||

(ப-ம்) 𑌤𑍇𑌜𑌃-தேஜஸ்ஸானது, 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃-உதாநசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையாலே, 𑌮𑌨𑌸𑌿-மநஸ்ஸிலே, 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍈𑌃-சேருகிற, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌃-இந்த்ரியங்களோடே, 𑌉𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃-சாந்தியடைந்த தேஜஸ்ஸையுடையமுமூர்ஷு, அதாவது மரணத்தையடைகிறவன், 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍-மறுபிறவியடைவதற்கு, "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿-ப்ராணனில்சேருகிறான்" என்கிற அடுத்தச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடே அந்வயம் கண்டுகொள்க.

ஸாரம். முன் ஸூர்யரூபமான தேஜோவிசேஷம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு ஸாமாந்யமானதேஜஸ்ஸு சொல்லப்படுகிறதாகையால் புநருக்திதோஷமில்லை. இப்படி ஸாமாந்யதேஜஸ்ஸானது உதாநவாயுவுக்குத் துணையாயிருக்கிறது, ஆதலாலுஷ்ணத்தைத் தருகிறதேஜஸ்ஸினுடைய ஸஹாயமில்லாதபோது உதாநவாயுவுக்கு பலமில்லாமல் போகிறபடியால் சரீரத்திலுஷ்ணங்குறைந்த புருஷனை யப்போதேமரிக்கப்போகிறானென்று நிச்சயிக்கலாகிறது. அப்படி தேஜஸ்ஸுகுறைந்த புருஷன் மநஸ்ஸில் சேருகிறவிந்த்ரியங்களோடு சரீராந்தரத்தையடைகிறான். அதாவது மரிக்கிறானென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்லோகத்துக்கு மேல்ச்லோகத்திலுள்ள பதங்களோடேஸம்பந்தமிருப்பதைப் பதவுரையிலேகாட்டியிருக்கிறபடியால் இராமாநுஜபாஷ்யம் மேல்ச்லோகத்திலேயே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தையும் சேர்த்துக் காட்டப்படும்.

௧௦. 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃।
𑌸𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨𑌯𑌤𑌿॥

௧௦. யச்சித்தஸ்தேநைஷப்ராணமாயாதிப்ராணஸ்தேஜஸாயுக்த: |
ஸஹாத்மநாயதாஸங்கல்பிதம்லோகந்நயதி||

(ப-ம்) 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃-எந்தநினைவுடனிருக்கிறானோ, 𑌤𑍇𑌨-அந்தஸங்கல்பத்தோடே, 𑌏𑌷𑌃-இவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿-ப்ராணவ்ருத்தியோடு சேருகி

றான். ப்ராண:-ப்ராணன், தேஜஸா-தேஜஸ்ஸோடு, யுக்த:-கூடினதாய், ஸஹாத்மநா-ஆத்மாவோடு,யதாஸங்கல்பிதம் - நினைவுக்குத்தக்கபடி, லோகம் - லோகத்தை, நயதி - அடைவிப்பிக்கிறது

௱.—ஹா. மரணகாலத்தில் எந்த ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிறனோ, அந்த ஸங்கல்பத்தோடு, இந்த ஜீவாத்மா, இந்திரியங்களோடு முக்யப்ராணவ்ருத்தியை யடைகிறான். இந்த்ரியவ்யாபாரங்களெல்லாமடங்கி மரணகாலத்தில் முக்ய ப்ராணவ்யாபாரத்தோடிருக்கிறனென்கை. ச்வாஸமிருப்பதுகொண்டு பிழைத்திருப்பதாக பந்துக்கள் சொல்லுகிறார்களன்றோ; அந்த ப்ராணனும் உதாநவ்ருத்தியாகிய தேஜஸ்ஸோடு கூடி போக்தாவாகிய தலைவனுடன், ப்ராணவ்யாபாரமடங்ினபின், புண்யம், பாபம், இவைகளிலுலாகிய ஸங்கல்பத்தின்படி, உத்தேசித்தபோகத்தை யடைவிப்பிக்கிறது.

ரூ.—ஹா. பாஹ்யமான தேஜஸ்ஸு, உந்நயநத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே உதாநமென்னப்படுகிறது. ஆசையாலே உஷ்ணம் சாந்தியடைந்தஜீவன், எத்தை விரும்புகிறானோ; அதற்குத்தக்கபடி, இஷ்டமான தேவாதி சரீரங்களை யடைகையாற புநர்பவமென்கிற புநருத்பத்தியை யடைவதற்கு „வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" (வாகிந்திரியம் மநதில் சேருகிறது) என்கிறச்ருதிவிஷயத்தில் „வாங்மநஸி தர்சநாச்சப்தாச்ச" (வாகிந்திரியம்மநதில்சேருகிறது; அப்படி காண்கையாலும், ச்ருதியாலும்) என்கிற ஸூத்ரம், அதின்பாஷ்யம், இவைகளில் சொன்னபடி, மனதோடு ஸம்ச்லேஷ விசேஷத்தை யடைந்த வாகிந்திரியம் முதலியவற்றோடு கூடின ப்ராணனை, மரிக்கிற ஜீவனடைகிறான். „ஏவமேவேமமாத்மாநமந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயந்தி" (மரணத்தை யடைகிற காலத்திலிந்த ஜீவாத்மாவை முக்ய ப்ராணன், முதலிய எல்லாப்ராணங்களும் ஜீவனை யடைகின்றன) என்று சொல்லப்பட்டது; ஜீவன் ப்ராணங்களையடைவதாகச் சொல்லப்படவில்லை, ஸூத்ரகாரரும், „ஸோத்யக்ஷே ததுபகமாதிப்ய:" அந்த ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; அப்படி, சேருதல் முதலியவை யோதப்படுகையால்) என்கிறஸூத்திரத்தில் அப்படியே சொன்னார். இந்தஸூத்திரத்திற்குப் பொருளுமிப்படி ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறதாக ச்ருதியிருக்கையால் ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; என்று பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்பட்டது. ஆயினுமிங்கிப்படி சொன்னது ப்ராணத்தைக்கொண்டாடுவதற்காகவென்று கொள்க. பின்பு, „ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன்தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) „தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம்" (தேஜஸ்ஸுபரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகிறது) என்கிற ச்ருதியின்படி, தேஜஸ்ஸோடும் பரமாத்வோடும் சேர்ந்து அந்தந்த ஜீவர்களின் ஸங்கல்பாநுஸாரத்தாலே, அந்தந்த லோகங்களை யடைகிறான். ஆக, தேஜஸ்ஸோடு கூடிய ப்ராணனுக்கே உந்நயநசக்தியிருக்கையால், தேஜஸ்ஸிலுமுந்நயசக்தியிருப்பதுபற்றி உதாநமென்கை தகுமென்கை. „ப்ராணஸ்தேஜஸி" (ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) என்கிறவிடத்தில், தேஜச்சப்தத்திற்கு, பூதஸூக்ஷ்மம்பொருளென்று ஸூத்ரபாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும் தேஜஸ்ஸு ப்ரதாநமானதால் இப்படி சொல்லலாகுமென்றறிக.

கக. ய ஏவம் வித்வாந் ப்ராணம் வேத ந ஹாஸ்ய ப்ரஜா ஹீயதேऽம்ருதோ பவதி தத் ஏஷ ச்லோக:॥

கக. யஏவம்வித்வாந்ப்ராணம்வேத | நஹாஸ்யப்ரஜாஹீயதேம்ருதோ பவதிததேஷஶ்லோகஃ||

(ப-ம்.) யஃ-எவன், ஏவம்-இப்படி, வித்வாந்-அறிந்தவனாய், ப்ராணம்-ப்ராணனை, வேத-உபாஸிக்கிறானோ, அஸ்ய - இப்படியுபாஸிக்கிறவனுக்கு, ப்ரஜா - ஸந்தானம், நஹாஹீயதே-இல்லாமல்போகாது. அம்ருதோபவதி முக்தியடைகிறான். தத் ஏஷஃ ஶ்லோகஃ - இங்குச்லோகமிருக்கிறது.

ஸம.—ஸா. யவனொருவன், இப்படி யறிந்தவனாய் கீழ்ச்சொல்லியபடி, ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்றும், ஸங்கல்பத்தால் செய்யப்பட்ட புண்ய பாபங்களால் சரீரத்தையடைகிறதென்றும், தன்னையைவகையாகப்பிரித்து பாயூபஸ்த்தங்களில் வ்யாநவ்ருத்தியையும், ஸ்வரூபத்தை கண், செவி, இவைகளிலும், நாபியிலே ஸமாநவ்ருத்தியையும், நாடீஸமூஹத்தில் வ்யாநவ்ருத்தியையும் ஸுஷும்னையிலுதாநவ்ருத்தியையும், நிறுத்துகிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியாலே உத்க்ரமிக்கிறதென்றும், ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்கிற விவைகளுக்கு ஸஹகாரிகளான ... பூமிக்கபிமாநியானதேவதை, ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ்ஸு, இவைகளாலே, அதிதைவமென்கிற ஆதித்யன்முதலானவற்றையும் அவைகளால் ஸஹகரிக்கப்பட்டு அத்யாத்மமென்கிற கண் வாய் காது மநம் ஸ்பர்சேந்திரியமாயவைகளையும் தரிக்கிறதென்றும், உதாநவ்ருத்தியோடும், போக்தாவோடும் கூடிபோக்தாவை லோகாந்தரத்தை யடைவிப்பிக்கிறதென்றும், ச்ரேஷ்டமான ப்ரஜாபதி அத்தாரயி என்னப்படுகிறது மிதுதானென்றும், உபாஸிக்கிறானோ, அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பிறவுலகத்திலு முண்டாகிற பலன் கூறப்படுகிறது. பிள்ளைபோன் முதலிய ஸந்தானமழியாமல் இவ்வுலகத்தில் விளங்கும், சரீரம் விழுந்தபின் ப்ராணஸாயுஜ்யத்தையடைந்து முகதனாகும். இவ்விஷயத்தைச் சுருங்க ஓதுகிற சுலோகமொன்றிருக்கிறது.

ரா.—ஸா. இப்படி ப்ராணனையுபாஸிப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸந்தாந வ்ருத்தியுடன் நெஞ்சம்தெளிந்து ப்ரம்மோபாஸநத்தில் ப்ரீதியுண்டாகி அதில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்து அவ்வழியாலே மோக்ஷத்தையும்தருகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநாப்ரகாரங்கள் இரண்டுபாஷ்யங்களிலு மொற்றிருக்கிறபடியால்சங்கரபாஷ்யமொன்றிலேயே அதுவிவரிக்கப்பட்டது. இஃதேஇராமாநுஜபாஷ்யத்திற்குமொக்கும்.

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபஞ்சதா | அத்யாத்மஞ்சைவப்ராணஸ்ய விஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதே விஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதஇதி ||

கஉ. உத்பத்திமாயதிம்ஸ்தாநம்விபுத்வம்சைவபம்சதா | அத்யாத்மஞ்சைவப்ராணஸ்யவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதேவிஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதஇதி||

(ப-ம்.) உத்பத்திம் - பிறப்பையும், ஆயதிம் - சரீராப்தியையும், ஸ்தாநம் - இருப்பிடத்தையும், பஞ்சதா-ஐவகையாக, விபுத்வம் - பிரிந்திருப்பதையும், ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுடைய, அத்யாத்மம் - அத்யாமத்தை

யும், விஜ்ஞாய - அறிந்துகொண்டு, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 - மோக்ஷத்தை, 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 - அடைகிறான்.

ஸா.—ஹா. உத்பத்தி முதலியவற்றையறிந்தவன், க்ரமத்தில் மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான். "விஜ்ஞாயாம்ருதமஶ்நுதே" என்றிரட்டித்து இந்த ப்ரசநம் முற்றுமென்று பெறுதற்காம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேயமைக்கப்பட்டதாயினும், ப்ராண ஸாயுஜ்யமாகிய மோக்ஷம் அம்ருதபதத்திற்குப் பொருளென்று அமுக்யார்த்தங்கொள்ளப்பட்டது. வேறுபேதமில்லாமையின் சங்கரபாஷ்யம் தனித்துக்காட்டப்படாதாயிற்று.

மூன்றாம்ப்ரச்நம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃.

க. 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌸𑍌𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑍀 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌰 𑌏𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿॥

க. அதஹைநம்ஸௌர்யாயணீகார்க்ய:பப்ரச்ச | பகவந்நேதஸ்மிந் புருஷேகாநிஸ்வபந்திகாந்யஸ்மிஞ்ஜாக்ரதிகதர ஏஷதேவஸ்ஸ்வப்நாந்பஶ்யதி கஸ்யைதத்ஸுகம்பவதி கஸ்மிந்நுஸர்வேஸம்ப்ரதிஷ்டிதாபவந்தீதி||

(ப-ம்.) 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌏𑌨𑌂 - ஹ. இந்த பிப்பலாதமாமுநியை, 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 - 𑌸𑍌𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑍀 - கர்க்ககோத்திரத்திலுதித்த ஸௌர்யாயணி என்கிற முநிவர், 𑌇𑌤𑌿 - இந்தப்படி, 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 - வினவினார். 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍- மூன்றுகாலங்களிலுள்ள எல்லாவற்றையு மறிந்த முநிச்ரேஷ்டரே, 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 - இந்தஜீவன், (ஸ்வபிதி - உறங்கும்போது) 𑌕𑌾𑌨𑌿 - எவைகள். 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿- உறங்குகின்றன. 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - இந்தஜீவன், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍇 - உறங்கும்போது, 𑌕𑌾𑌨𑌿 - எவைகள், 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 - உணர்ந்திருக்கின்றன. 𑌏𑌷𑌃 - 𑌦𑍇𑌵𑌃 விளங்காநின்ற இந்த ஜீவனை, 𑌕𑌤𑌰𑌃-எப்படிப்பட்டவனைக் கொண்டு, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 - ஸ்வப்நங்களை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-காண்கிறான். 𑌕𑌸𑍍𑌯 - எந்த காரணத்தால், 𑌏𑌤𑌤𑍍 - 𑌸𑍁𑌖𑌂- இந்த விஷயஸுகமானது, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - உண்டாகிறது 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁-எவ்விடத்தில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - எல்லா இந்திரியங்களும், 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - நிலைபெற்றுநிற்கின்றன.

ஶம்.—ஹா. யாதாமொரு பயனைப்பற்றிச் செய்யப்படுமுபாஸநத்திற்கு, வேதாந்தங்களில் 'வித்யை' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வித்யைதானும், பர

வித்யை, 'அபரவித்யை' என இருவகைத்து. இவற்றுள், பரப்ரம்மத்தைப் பெறுதற்குரிய வித்யை, பரவித்யை, எனவும், வேறுபயன்களைத் தரும்வித்யை, அபரவித்யை என்றும் கூறப்படும். முதன்மூன்று ப்ரச்னங்களாலும் அபரவித்யையை யுணர்த்தி மேல்மூன்று ப்ரச்நங்களாலும் பரவித்யை கூறப்படுகிறது. இந்த பரவித்யையில், கார்யகாரணங்களின் தன்மைபொருந்தியதும் உற்பத்தியுடையதும் அதனாலேயே அழிவுடையதுமான ஸம்ஸாரத்தைநீக்கி, கார்யகாரணவிலக்கணம் நீங்கியதும், ப்ராணசம்பந்தமில்லதும், உள்ளிந்த்ரியமாயமனதுக்கு மெட்டாததும், தண்டாபூபிகாந்யாயத்தாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாததும், இதற்குக் காரணமாய்ப்புலப்படும் தன்மை நீங்கியதும், சிவமானதும், சாந்தமானதும், விகாரங்களற்றதும் அழிவற்றதும், ஸத்யஸ்வரூபமானதும் புருஷனென்கிற பெயர்பெற்றதும், உள்புறம் முதலிய எல்லாமாயதும், பிறப்பிலாததும், ஆகிய பரப்ரம்மமோதப்படுகிறது. முண்டகோபநிஷத்தில் ‹‹ஸுதீப்தாத்பாவகாத்விஸ்புலிங்கா: ஸஹஸ்ரச: ததாக்ஷராத் விவிதா: ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ர சைவாபியந்தி›› (என்கிற நெருப்பிலிருந்து பொறிகளுண்டாவதுபோல் யாதொரு அக்ஷரபரப்ரமத்தினின்றும் எல்லாப்பொருளுமுண்டாகின்றனவோ; எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தின் கணடங்குகின்றனவோ) என்றோதப்பட்டது. அவ்வாறு அக்ஷர பரப்ரம்மத்திலிருந்து பிரிந்துதோற்றுகிற பொருள்களெவை. அப்படி பிரிந்தவை யதன்கண்ணே யடங்குவதெங்ஙனம் அவ்வக்ஷர பரப்ரம்மம் எவ்விலக்கணம் பொருந்தியதாகும். என்றிவைகளையுணர்துவதற்கு ப்ரசநங்களை இங்கெடுக்கிறது. தலை கைகால்முதலிய விலக்கணமுடையபுருஷனென்கிற ஜீவனிடத்தில், எந்தகரணங்களுறங்குகின்றன. தங்களுக்குறிய தொழில்களிலொழிவு பெறுகின்றன. எந்தகரணங்கள் உணர்ந்துகொண்டு தந்தம்வேலையைச் செய்கின்றன. காரியகாரண விலக்கணத்தரில், காரியவிலக்கணமுடைய தேவனோ அல்லது காரண விலக்கணமுடைய தேவனோ; உறங்கும்போதும், உணர்ந்திருக்கும்போது வெளியிலிருக்கிறவற்றைக்காணுவதுபோல், உள்ளிருப்பவற்றைக் காண்கையாகிற ஸ்வப்நத்தைக்காண்கிறான். உணர்ந்தகாலத்தில் செய்யப்படும் வியாபாரங்களும், உறங்கும்போது செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களும் நீங்க பேருறக்கமுறங்கும்போது, ஆயாஸம் நீங்கி துன்பமற்றுத் தெளிந்து பிறக்கிறஸுகம் யாருக்குண்டாகிறது. எவனிந்தஸுகத்தை யநுபவிக்கிறான். இங்ஙனமுணர்ச்சியுறக்கங்களிலுள்ள ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வப்ந வ்யாபாரங்களற்றிருக்கும்போது, இக்கரணங்கள் எவ்விடத்திலொடுங்கியடங்கி தேனில்சுவைபோலவும், கடலிற்கலந்த ஆறுகள்போலவும் பிரித்தறியத்தகாத தன்மையனவாயிருக்கின்றன. என்றுபிப்பலாத மகாமுனியை ஸௌர்யாணி வினவினான். தந்தம் தொழில் நீங்கினபின் தனித்தனியே அங்கங்கு, தொழில்முடிந்தபின் கீழ்வைக்கப்பட்ட கருவிகள் போல் ஜீவாத்மாவினுடைய கரணங்களும், அவ்வவ்விடங்களிலேயே நிற்கின்றனவென்று கொள்ளாது, புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது; அவனது கரணங்களெவ்விடத்திலொன்று சேர்ந்தடங்குகின்றன வென்றையமுண்டாவதற்குக் காரணம்யாது? எனில் இங்ஙையப்படுவது கூடும். இக்கரணங்களொன்று சேர்ந்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுணர்ந்திருக்கும்போது அவனுக்குப் பரதந்திரங்களாயிருக்கின்றனவாகையால், உறங்கும்போது மொன்றுசேர்ந்து பரதந்திரங்களாயோரிடத்தி லடங்கியிருப்பது வேண்டுமானதென்கிற ஆலகையாலிவ்வினாப் பொருத்தமுடையதேயாகும். காரியகாரணங்களின் ஸங்ஹாரமென்கிற பேருறக்கத்திலும், ப்ரளயத்திலுமெங்குலயம்பெறுமோ; அதனையறிய விரும்பி, அவனையின்றென்றறிதற்கு, இவையெல்லாமெங்கு நிலையுறுமென்றது.

ஞா—ஹா. இந்த ஜீவனுறங்கும்போது றங்கியுணரும் போதுணர்ந்து இப்படி யவனுக்குப்பரதந்திரங்களாகி யவனுக்கநுகூலங்களாய் அலங்காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு மிந்திரியங்களாகிய கரணங்களெவையாம். தனக்குத்தானே விளங்குகிற ஜீவன் எப்படிப்பட்டவனுய்க்கொண்டு ஸ்வப்நங்களில் இரதம் முதலியவற்றைக்காண்கிறான். எந்தகாரணத்தால் இந்த ஸுகாநுபவமிவனுக்குண்டாகின்றது. என்று பிப்பலாத மகாமுனியை, ஸௌர்யாயணிமுனிவர் தத்வத்தையறிய விருப்பமுடையவராய் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, தானிதையறிந்து கொள்ளவேணுமென்று ப்ரச்நம் பண்ணினார்.

பதாந்வயார்த்ததீபதங்கள்.

கீழ்ப்படி அபரவித்யையை யோதியது இவைகளினுண்மையறிந்து வைராக்கியமுண்டாவதற்கும் நெஞ்சம் நிலைநிற்பதற்கும், அது சுத்தமாவதற்குமென உரைப்பர். கீழ்ச்சொல்லிய அம்ருதமென்கிற மோக்ஷமுக்யம், அல்லது கிரமத்தில்வருவது, என்பதற்கு இனிமேல் ஸாக்ஷியாகின்றது. அன்றேல் மோக்ஷமாகிய அம்ருதத்தையடையும்வழி முன்சொன்ன வித்யையினைமேல பெறப்படுமென்பது விளக்குகின்றனர்.

உ. தஸ்மை ஸ ஹோவாச யதா² கா³ர்க்³ய மரீசயோ(அ)ர்கஸ்யாஸ்தம் க³ச்ச²த: ஸர்வா ஏதஸ்மிம்ஸ்தேஜோமண்ட³ல ஏகீப⁴வந்தி । தா: புன: புனருத³யத: ப்ரசரந்த்யேவம் ஹ வை தத்ஸர்வம் பரே தே³வே மனஸ்யேகீப⁴வதி । தேன தர்ஹ்யேஷ புருஷோ ந ஶ்ருணோதி ந பஶ்யதி ந ஜிக்⁴ரதி ந ரஸயதே ந ஸ்ப்ருஶதே நாபி⁴வத³தே நாத³த்தே நானந்த³யதே ந விஸ்ருஜதே நேயாயதே ஸ்வபிதீத்யாசக்ஷதே ॥

உ. தஸ்மைஸஹோவாசயதாகார்க்யமரீசயோர்கஸ்யாஸ்தங்கச்சதஸ்ஸர்வாஏதஸ்மிம்ஸ்தேஜோமண்டலஏகீபவந்தி | தா:புந:புநருதயத:ப்ரசரந்த்யேவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பரேதேவேமநஸ்யேகீபவதி | தேநதர்ஹ்யேஷபுருஷோநஶ்ருணோதி நபஶ்யதிநஜிக்ரதிநரஸயதேநஸ்ப்ருஶதேநாபிவததேநாதத்தேநாநந்தயதேநவிஸ்ருஜதேநேயாயதேஸ்வபிதீத்யாசக்ஷதே ||

(ப-ம்.) தஸ்மை - அந்த, ஸௌர்யாயணிக்கு, ஸ:ஹ - அந்த பிப்லாதமகாமுனிவர், உவாச - சொன்னார். கா³ர்க்³ய - ஓகார்க்யனே யதா² எப்படி - அர்கஸ்ய - ஸூர்யனுடைய, மரீசய: - கிரணங்கள், அஸ்தம் க³ச்ச²த: - அஸ்தாசலத்தையடையும்போது, ஸூரியன் மறையும்போது, ஸர்வா: ஏதஸ்மின் தேஜோமண்ட³லே - இந்த ஸூர்யஸ்வரூபமான தேஜோமண்டலத்தில், ஏகீப⁴வந்தி - சேர்ந்தொன்றாய்விடுகின்றனவோ; உத³யத: - உதயமாம்போது, யதா² - எப்படி, புன: - புன: - மறுபடியும், தா: - அந்தகிரணங்கள் - ப்ரசரந்தி - ப்ரஸரிக்கின்றனவோ; ஏவம் - இப்படியே தத் ஸர்வம் - இவை எல்லாம், பரே தே³வே மனஸி - இந்திரியங்களில் சிறந்ததாய் விளங்குகின்ற மனதில், ஏகீப⁴வதி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன. ஹவை - இதுசுருதிகளில் ப்ரஸித்தம். தேன தர்ஹி - ஆகை

யால், ஏஷ:-புருஷ: - இந்தஜீவன், நச்ருணோதி - சப்தத்தையறிவதில்லை. நபச்யதி-ரூபத்தையறிவதில்லை. நஜிக்ரதி - கந்தத்தையறிவதில்லை. நரஸயதே - சுவையறிவதில்லை. நஸ்ப்ருசதே-ஸ்பர்சத்தையறிவதில்லை, நாபிவததே - பேசுவதில்லை, நாதத்தே - க்ரஹிப்பதில்லை. நாநந்தயதே - ஆநந்திப்பதில்லை. நவிஸ்ருஜதே - விடுகிறதில்லை. நேயாயதே - நடக்கிறதில்லை, ஸ்வபிதி - உறங்குகிறானென்று, ஆசக்ஷதே-ஜநங்கள் சொல்லுகின்றார்கள்.

பா.—ஹா. எப்படி ஸாயங்காலத்தில், ஸூர்யனிடத்திலிருந்து வெளிவந்த கிரணங்கள் நாநாதிக்குகளிலும் ப்ரஸரிப்பதைவிட்டு ஸூரியமண்டலத்திலொன்றாய் விடுகின்றனவோ; மறுபடியும் ஸூரியனுதிக்கும்போது, கிரணங்களெல்லாமெல்லாத்திசைகளிலும் ப்ரஸரித்து ப்ரகாசமாய்ச் செய்கின்றனவோ; விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற சக்திநீங்கி இப்படியே இந்த விந்திரயங்களெல்லா மிந்திரயங்களில் சிறந்தாய் விளங்குகிற மனதில் சேர்ந்தொன்றாய் விடுகின்றன. ஆகையாலப்பொழுது, ஜ்ஞாநகர்மேந்திரியங்க ளெல்லாவற்றினுடைய வ்யாபாரமும் நீங்கிப்போகிறது. ஒன்றுமறியானாகிறான். ஒன்றும் செய்யானாகிறான். ஜநங்களப்போதிந்த ஜீவனை யுறங்குகிறானென்கின்றார்கள். இப்படி நீகேட்டவிஷயத்தை யறிந்து கொள்ளென்று பிப்பலாத மகாமுனி கார்க்யராகிய ஸௌர்யாணிமுநிக்குச் சொன்னார். இதனால், இந்த ஜீவனுறங்கும்போது எவையுறங்குகின்ற வென்கிற ப்ரசநத்திற்கு புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது, ஜ்ஞாநேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களுறங்குகின்றன வென்று விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கண்முதலிய விந்திரியவ்யாபாரங்களெல்லாம் மனது துணைப்படாதபோது கூடாமையின் இந்திரியங்களிலதனைச் சிறந்ததென்றது. புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது இந்திரியங்க ளுறங்குகின்றன வென்றதால் புருஷனுணர்ந்திருக்கும்போது, அவைகளு முணர்ந்து தந்தம் காரியங்களைச் செய்கின்றனவென்று பெறப்படுகிறது. இந்த்ரியங்கள் மனதிலொன்று சேருகையாவது - தந்தம் விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற சக்தி நீங்கி மனதோடொருவாறாகக் கலந்திருக்கை. லயம்பெறுதலன்று; காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமானதால், காரணமாகாத மனதில்இந்த்ரியங்கள் லயிப்பது கூடாதாகலின், உறங்கும்போதும் ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவற்றையறிகையால், விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற சக்திநீங்கி யொன்றுசேருமென்பதெங்ஙனமெனின்; வெளிப்பட்ட ரூபம் முதலியவற்றை யறியாமையாலென்க. ஸம்ஸ்காரசக்தியாலன்றோ ஸ்வப்நத்தில் ரூபம் முதலியவை தோற்றுகின்றன. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம், என்கிறவிவைகளையறிவதில்லை என்றதனால் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களின்வ்யாபாரமொழிந்தமை சொல்லப்பட்டது பேசுவதில்லை, என்றதால், வாகிந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், க்ரஹிப்பதில்லை, என்றதினால்பாணீந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆநந்திப்பதில்லை, என்றதனால்,உபஸ்தேந்திரியவ்யாபாரமொழித்தமையும், விடுகிறதில்லை, என்றது - மலத்தை விடுகிறதில்லை

என்றதாய், பாயு இந்திரியவ்யாபாரமொழிந்தமையும், நடக்கிறதில்லை, என்றதால் பாதேந்திரிய வ்யாபாரமொழிந்தமையும், ஆக பஞ்சகர்மேந்திரிய வ்யாபாரங்களும் நீங்கியபடி சொல்லப்பட்டது.பாயு என்பதுமலத்வாரத்திலிருக்கின்ற விந்திரியத்தை; உபஸ்தம் என்பது யோநிசிச்நங்களாகிய மூத்ரத்வாரத்திலிருக்கிற விந்திரியத்தை; பாதம என்பது - காலை; பாணி - என்பது கையை; வாக்கென்பது வாயை இவையைந்தும்-கர்மேந்திரியங்களென்று கூறப்படும். "ஜீதநர்ஹி" என்கிற பதத்திற்குப் பின் "தடா" என்று, கூட்டிக்கொண்டு, அப்பொழுது என்று பொருள் கொள்க. "தஹி" என்பதற்காயினுமப்பொருளை யுரைக்கலாகும்-"ஸுவபிதி" என்கிறபதத்திற்குமுன் "ததஃ" என்றொருபதம்வருவித்துக்கொண்டு, ஆகையாலென்று பொருளறிக. இப்படி பதவுரையை யந்வயித்துக் கொள்க.சங்கரபாஷ்யத்திலுமிந்தச்லோகத்திற்கு இக்கருத்தே கொள்ளப்பட்டதாகலின், விரித்துரைத்த விராமாநுஜபாஷ்யமே காட்டப்பட்டது.

௩· ப்ராணாக்நயவஏவைதஸ்மிந்புரேஜாக்ரதிகார்ஹபத்யோஹவா ஏஷோபாநோவ்யாநோந்வாஹார்யபசநோயத்கார்ஹபத்யாத்ப்ரணீயதேப்ரணயநாதாஹவநீயஃப்ராணஃ॥

௪· யதுச்ச்வாஸநிச்வாஸாவேதாவாஹுதீஸமந்நயதீதி ஸஸமாநஃ மநோஹவாவயஜமாநஇஷ்டபலமேவோதாநஃ ஸஏநம்யஜமாநமஹரஹர்ப்ரஹ்மகமயதி॥

௩. ப்ராணாக்நயவைதஸ்மிந்புரேஜாக்ரதிகார்ஹபத்யோஹவா ஏஷோபாநோவ்யாநோந்வாஹார்ய பசநோயத்கார்ஹபத்யாத்ப்ரணீயதேப்ரணயநாதாஹவநீயஃப்ராணஃ॥

௪. யதுச்ச்வாஸநிஶ்வாசாவேதாவாஹுதீஸமந்நயதீதி ஸஸமாநஃ மநோஹவாவயஜமாநஇஷ்டபலமேவோதாநஃ ஸஏநம்யஜமாநமஹரஹர்ப்ரஹ்மகமயதி॥

(ப்-ம்.) ஏதஸ்மிந் - புரே - இந்த சரீரத்தில், ப்ராணாக்நயஃ - ஏவ - ப்ராணங்களாய வக்நிகளே, ஜாக்ரதி-உணர்ந்திருக்கின்றன. யத் - எக்காரணத்தால், கார்ஹபத்யாத் - ப்ரணயநாத் ப்ரணயனமென்கிற கார்ஹபத்யாக்நியாகச் சொல்லப்பட்ட அபாநவாயுவிலிருந்து, ஆஹவநீயஃ - ஆஹவநீயமென்கிற அக்நிரூபியாகச் சொல்லப்பட்ட, ப்ராணஃ-ப்ராணன், ப்ரணீயதே-கொண்டுவரப்படுகிறதோ; அந்தகாரணத்தால், ஏஷ அபாநஃ - இந்த அபாநவாயு, கார்ஹபத்யஃ-கார்கபத்யாக்நியாகின்றது. வ்யாநஃ - வ்யாநவாயு, அந்வாஹார்யபசநஃ - தக்ஷிணாக்நியாகிறது, உச்ச்வாஸநிச்வாஸௌ-மூக்கின்வழியால் உள்புகுகிற காற்று வெளிவருகிற காற்று இவைகள், ஆஹுதீ - ஆகுதிகள். யத் - எதினால், உச்ச்வாஸநிச்வாஸௌ - முன்சொன்ன காற்றுக்கள், ஆஹுதீ-ஆகுதியாகின்றனவோ ; யத் - எந்

தகாரணத்தால், உச்வாஸநிச்வாஸௌ - அப்படி ஆகுதிகளாயச்வாஸங்களை ஸமம் - நயதி - ஸாம்யத்தையடைவிக்கிறதோ அந்தகாரணத்தால் அந்தவாயு இப்படி செய்கிறதே; அந்த வாயு, ஹோதா - ஹோதாவாகி றான் - ஸ: - அந்த ஹோதாவானவாயு, ஸமாந: - ஸமாநவாயுவாகும், மந: - மனஸ்ஸானது, யஜமாந: - யாகபலத்தையநுபவிக்கிறவனுயாகிறது. உதாந: - உதாநவாயுவானது, இஷ்டபலம் - ஏவ - யாகபலமாகின்றது. ஸ: - அந்த உதாநவாயு, ஏநம் - யஜமாநம் - இந்த யாகபலத்தையநுபவிக்கிற புருஷனை, அஹரஹ: - தினந்தோறும், ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மத்தை, கமயதி - அடைவிப்பிக்கிறது.

ரு௦—ஹா. செவிமுதலிய இந்திரியங்களெல்லா முறங்கும்போது, ஒன்பது வாசலான இந்த சரீரமாகிய கோட்டையில், ப்ராணன், அபாநன், வ்யாநன், உதாநன், ஸமாநன், என்றிப்படி ஐந்துகையாயிருக்கிற அக்நிகள் போன்றவையாகையாலே அக்நிகளென்னப்படுகிற ப்ராணுக்நிகள், உணர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஐந்துகை ப்ராணங்களுக்கு மக்நிஸாம்யம் சொல்லுகின்றார். அக்நிஹோத்ரம் செய்யும்போது, கார்ஹபத்யமென்கிற அக்நியிலிருந்து அதில் வேறான ஆஹவநீயமென்கிற அக்நியானது ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகையாலே (எடுத்துக்கொள்ளப்படுகையாலே) கார்ஹபத்யாக்நிக்கு ப்ரணயநாக்நியென்றுபெயர், இங்கு புருஷனுறங்கும்போது வாய்மூக்குகளினால் ஸஞ்சரிக்கிற ஆஹவநீயாக்நிக்கொப்பான ப்ராணனபான வ்ருத்தியிலிருந்து ப்ரணயம் பண்ணப்படுகையாலே அபாநம் ப்ரணநாக்நியாகிறது. ஆகவே, கார்ஹபத்தியாக்நியாயிற்று. அடுத்த வ்யாநவாயு, ஹ்ருதயத்திலிருந்து தென்புறத்திலிருக்கிறவிரந்திரத்தால் வெளிவருகிறபடியால் தென்திக்கின் ஸம்பந்தத்தாலேதக்ஷிணுக்நி என்கிற அந்வாஹார்யபசநமென்று சொல்லப்படுகிற தக்ஷிணுக்நியாகிறது. ப்ராணவாயு, ஆகவநீயம் தக்ஷிக்நி என்கிற மூன்றக்நிகளும் ப்ராணன் அபாநன், வ்யாநன், என்கிற விம்மூன்றுமெனப்பெறப்பட்டது. இனி ஹோதா முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. உச்சவாசம், நிச்வாஸம், இவ்விரண்டு மிரண்டாயிருக்கையாலே இரண்டாகுதிகள் ஆகுதிகளாய் இவ்விரண்டையும் ஸமம்பண்ணுகையாலே, ஸமாநவாயுவென்கிறஸமாநவாயு ஆகுதிகளை ஸமமாகச்செய்கிற ஹோதாவாகிறது. இப்படி ப்ராணக்நிகளுணர்ந்திருக்கும்போது கண்முதலிய பாஹ்யேந்திரியங்களையும் அவைகளால் கிரகிக்கப்படுகிற விஷயங்களையும் நீக்கி அக்நிஹோத்ரபலமாகிய ஸ்வர்க்கம்போலே ஸுகரூபமான ப்ரமத்தையடைவதற்கு ஸித்தப்பட்டிருக்கையாலும், எல்லாக்கார்யங்களிலும் ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், மநஸ்ஸு, யஜமாநுகிறது. உதாநவாயுவினுல், ஸ்வப்நவ்ருத்தியை நீக்கி, தினந்தோறும், ஸுஷுப்தியில் யாகபலமான ஸ்வர்க்கம்போலே ஸுகரூபமாகிய ப்ரமத்தை யஜமாநுகிய மநஸ்ஸு அடைவிக்கப்படுகையால், கார்யகாரணங்களுக்குண்டான உபசாரசத்தாலேற்பட்ட அபேதத்தாலே உதாநவாயுவே யாகபலமாகிறது. ஆகையால், உறங்கும்போதும் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்கு அக்நிஹோத்ரம் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ரம்மஜ்ஞாநியை கர்மாநுஷ்டாநமில்லாதவனென்று நினைக்கப்போகாது. என்றிப்படி ஸ்துதிசெய்கிறது.

ரா—ஹா. இந்த சரீரத்தில் ஜீவனுறங்கும்போது மெவையுணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன? என்று கேட்ட ப்ரசுநத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் அபாநன்முதலிய வாயுக்களே இந்த சரீரத்தில் உணர்ச்சியோடு ஜீவனுறங்கும்போ

து விளங்குகின்றன. இப்படியுணர்ந்திருக்கிற ப்ராணாதிகளில், அக்நிஹோத்ர க்ரமத்தை உபாஸநைசெய்யும்பொருட்டு, சாட்டவேணுமென்று அங்கு ப்ரதாநமானமநஸ்ஸையஜமானனென்றும், மூலாதாரத்லிருக்கிற அபாநவாயுகார்ஹபத்யாக்நியென்றும், அதின்ஸமீபத்திலிருக்கிற வ்யாநவாயு அந்வாஹார்ய பசநமென்கிற தக்ஷிணாக்நியென்றும், கீழ்ச்சொல்லியபடி, கார்ஹபத்யாக்நியாகிய அபாநவாயுவிலிருந்து ப்ரணயநம்பண்ணப்படுமாகையால், ப்ராணவாயுவானது, கார்ஹபத்யாக்நியிலிருந்து ப்ரணயநம் பண்ணப்படுகிற ஆஹவநீயாக்நியென்றும், அத்தையாதாரமாகவுடைய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களாகிய மூச்சுக்காற்றுகள் இரண்டாகுதிகளென்றும், இப்படியாகுதிகளாய உற்ச்வாஸநிச்வாஸங்களை ஸமமாக்குகிற ஸமாநவாயு ஆகுதிகளை ஸமம் பண்ணுகிற அத்வர்யுவென்றும், உதாநவாயுயாகம் செய்து பலத்தையநுபவிக்கிறயஜமாநனை யாகபலமாகிய லோகாந்தரத்தை யடைவிப்பிக்கையால், யாகபலமென்றும் இப்படி அக்நிஹோத்ரத்திற்கு வேண்டிய யஜமாநன், மூன்றக்நிகள், இரண்டாகுதிகள், அத்வர்யு, யாகபலம், ஆகிய வெட்டுப்பொருள்களையும், பஞ்சப்ராணங்கள், உற்ச்வாஸ நிச்வாஸங்கள் மநஸ்ஸு, இவையாகிய உட்பொருட்களிலும்,ரூபித்துகாட்டியவாறு திநந்தோறும் ப்ரம்மத்தையடைவது ஜீவாத்மாவாகிலும், மநஸ்ஸுபுரீததத்தை யடைகையால், புரீதத்திலிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணன் முதலிய மூன்றுவாயுக்களுக்கே அக்நிஸாம்யம் சொல்லப்பட்டாலும் சத்திரிநியாயத்தாலே அவைகளையு மக்நி என்று சொன்னது. மற்றவிரண்டு வாயுக்களும் அத்வர்யுவாகவும், யாகபலமாகவும் சொலலப்பட்டன. இது உபாஸிக்கிறப்ரகாரமென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில்சொல்லப்படுகிறது. கேவலஸ்தோத்ரமேயன்றி உபஸநததிற்காக வன்றென்று சங்கரபாஷ்யத்தின் கருத்தென்று பேதமறிக.

ரு. 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

ரு. அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நேமஹிமாநமநுபவதி | யத்த்ருஷ்டந்த்ருஷ்டமநுபஶ்யதிஶ்ருதம்ஶ்ருதமேவார்த்தமநுஶ்ருணோதி தேஶதிகந்தரைஶ்சப்ரத்யநுபூதம்புநஃபுநஃ ப்ரத்யநுபவதித்ருஷ்டஞ்சாத்ருஷ்டஞ்சஶ்ருதம் சாஶ்ருதம்சாநுபூதம்சாநநுபூதம்சஸச்சாஸச்சஸர்வம்பஶ்யதிஸர்வஃபஶ்யதி ||

(ப-ம்.) 𑌅𑌤𑍍𑌰 - இந்தநித்ராகாலத்தில், 𑌏𑌷𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌃-இந்தஜீவன், 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇-ஸ்வப்நத்தில், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂-அதிசயத்தை, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿-அநுபவிக்கிறான், 𑌯𑌤𑍍-𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂-அடிக்கடிபார்க்கப்பட்டவஸ்துவை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-பார்க்கிறான், 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂𑌅𑌰𑍍𑌥𑌂 - 𑌏𑌵 - அடிக்கடிகேட்கப்பட்டவிஷயங்களையே, 𑌅𑌨𑍁𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿-கேட்கிறான், 𑌦𑍇𑌶𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍈𑌃 - தேசாந்தரத்திலும் அதிதூரத்திலும், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 -அநுபவித்தவ

ற்றை, புந:புந:-அடிக்கடி, ப்ரத்யநுபவதி-அநுபவிக்கிறான், த்ருஷ்டஞ்சாத்ருஷ்டஞ்ச-பார்த்ததையும், பார்த்ததையும், ச்ருதஞ்சாச்ருதஞ்ச-கேட்டதையும் கேளாததையும், அநுபூதஞ்சாநநுபூதஞ்ச-அநுபவித்ததையும் அநுபவியாததையும் ஸர்வம் - இப்படி எல்லாவற்றையும், ஸர்வ: - எல்லாரூபியுமாய்க்கொண்டு, பஶ்யதிபஶ்யதி - அடிக்கடிபார்க்கிறான்.

ஸம.—ஸா. இப்படி கீழ்ச்சொல்லியவற்றை யறிந்தவித்வானானவன், செவி முதலிய விந்திரியங்களடங்கும் காலந்தொடங்கி உறங்கி எழுந்திருக்கிற வரையில் அநேகயாகபலங்களை யநுபவிக்கிறானாகையாலே அறியாதாருறக்கம்போலன்று வித்வானுடைய உறக்கமென்று வித்வாந்கொண்டாடப்படுகிறான். அறியாதவற்கு அநர்த்தத்தைத்தருகிற உறக்கமே, வித்வானுக்கு யாகபலத்தைத் தருகிறதென்று, வித்யையின் கொண்டாட்டமேயின்றி விதியன்று வித்வாந்களல்லாதபேர்களுக்கும் செவிமுதலிய வெளியிந்திரியங்களுறங்குவது ப்ராணாக்நிகளுணர்ந்திருப்பது, உறங்கும்போது முணர்ந்திருக்கும்போதும், நெஞ்சுஸ்வதந்திரமாய் ஸுஷுப்தியையடைவது முதலியவை யொத்திருக்கையால், வித்வானுக்கிவையுண்டாகுமென்று விதிக்கிறதென்று சொல்லப்போகாது. இவ்விஷயத்தையறிந்தவன் யாகபலத்தை யடைந்தவனாகிறானென்று ஸ்துதிசெய்கிறது என்பதே யமைந்திருக்கிறது. ஸ்வப்நங்களைக்காண்பவன் யார் என்று கேட்ட ப்ரச்நத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ஸுஷுப்தி யடைவதற்கு முன் செவிமுதலிய விந்திரியங்களுறங்கும்போது சரீரத்தை இரக்ஷிப்பதற்கு ப்ராணங்கள் உணர்ந்திருக்கும்போது, எல்லா இந்திரியங்களுமொடுங்கி யொன்று சேருமிடமாகிய மநமென்கிற தேவன் ஸ்வப்நத்தில் விசித்திரமான ப்ரபஞ்சத்தின் பெருமையைப் பார்க்கிறான். இங்கு நெஞ்சம் ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நத்தையடையுமென்பது கூடாது. ஜீவாத்மாவன்றோ எல்லாவற்றுக்கும் கர்த்தாவெனில்; அன்று. இந்த ஜீவாத்மாவுக்குண்டாகிய ஸகலங்களுக்கும் நெஞ்சே முக்யகாரணமாகலின் இந்த ஜீவாத்மாஸ்வதந்திரமாய் ஒன்றையும் செய்யானன்றோ; உறக்கமுணர்ச்சி என்கிறவெல்லாமிந்த ஜீவனுக்கு மனதினாலயதென்று வாஜஸநேயத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால்மனது ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வப்நம் காண்கிறதென்று சொன்னதுபொருத்தமுடையதேயாம். நெஞ்சமாகிய உபாதிஸ்வப்நகாலத்தி லிருக்குமாயின், ஸ்வப்நத்தில்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குவது கூடாதே; எனில், ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாய் விளங்குகிறானென்கிற ச்ருதியின் பொருளறியாமையாலே அவ்வாறு சொல்லுகிறாய், ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி யென்பதும் மோக்ஷம் வருகிறவரையில் கல்பிக்கப்பட்டதா யிருப்பதன்றோ; அவித்தை நீங்குகிறவரையில் இந்த பிரமவ்யவகாரம் விடாதன்றோ; அநேகச்ருதிகளினாலு மிவ்விஷயம் புலப்படுகிறது. ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியென்கிற ச்ருதிவிரோதம் வருகையால் ஸ்வப்நத்தில் நெஞ்சில்லை என்று மந்தர் சொல்லுவர். ஒராத்மாவே யுள்ளதென்றறிந்தவர் சொல்லார். ஆனால் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாயிருக்கை, நெஞ்சு முதலியவை யிருந்தாலும் கூடுமாயின் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிறானென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியதில்லையே என்றால், நெஞ்சுமுதலியவை யில்லாவிட்டாலும் "உள்ளிருக்கிற வாகாசத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்கிற ச்ருதியால், அந்தராகாசம் முதலியவை யப்போது முண்டாகையால் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாகைக்கு வேறுவஸ்துக்களிருக்கக்கூடாதென்று சொல்லுகை பல மற்றவார்த்தை. ஆமாயினும் மனதுமுதலிய சிலபொருள்கள் நீங்குகைபற்றி ஸ்வத்தி லிரண்டுபாகம் சுமைநீங்குகையால்

அடுத்த ஸுஷுப்த்யவஸ்தையில் எல்லாச்சுமையும் நீங்குதலால் ஸ்வப்நத்திலேயே ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியென்று சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளலாமெனில் ஸுஷுப்தியிலும் புரீதத்தில் நாடிகளில் படுத்திக்கிறனென்று சொல்வதினால் புரீதத்நாடி முதலியவையப்போது முண்டாகையால் எல்லாச்சுமையும் ஸுஷுப்தியிலு நீங்கமையாலே, ஸ்வப்நத்திலிரண்டுபோகம் சுமைநீங்கி; ஸுஷுப்தியி லெல்லாச்சுமையும் நீங்குகிறதென்றிப்படி சொல்லக்கூடாதன்றோ; ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிறனென்று சொல்லுகிற ச்ருதி வேறுசாகையாகலி னிங்கு அந்த ச்ருதி விரோதத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டாவெனில், ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யய நியாயத்தாலே எல்லாச்சுருதிகளும் ஒரு தாத்பர்யத்தை யடைந்திருக்குமாகையாலப்படி சொல்லத்தகாது. ஒரு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையேயன்றோ எல்லாச்சுருதிகளும் போதிக்கின்றன, ஆனதால் ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியாகிறனென்று ஸ்வப்நகாலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு கருத்துரைக்கவேணும், ஸ்ருதி எல்லா முண்மையை யுரைக்குமாகையாலுண்மையானவதின்கருத்து இன்னதென்று சொல்லத்தக்கது. என்றிப்படி அபிமாநத்தைவிட்டு வேதாந்தப்பொருளையறிய விரும்பினையாகில் ஜாகருகனாய்க் கேழ்க்கக்கடவாய். தன்னைத்தானே பண்டிதனுக நினைத்தபிமானித்திருக்கிற பேர்களனேகமாயிரம் வருடங்களானாலும் வேதாந்தப்பொருளையறியார். ஸுஷுப்தியில்போல ஸ்வப்நத்திலும் மநம்முதலிய பொருளிருக்கை வாஸ்தவமாயாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ் ஜ்யோதியானதன்மைக்கு விரோதப்பட்டதல்ல. ஆனால் ஜாக்ரத்தசையில் ஸூர்யாதிபாஹ்ய தேஜஸ்ஸு இந்திரியதேஜஸ்ஸு முதலியவையிருக்கையா லாத்மாவினுடைய ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிரூபமறியப்படாது. ஸ்வப்நத்தில் ஸ்புடமாகவறியப்படுமென்று, ஸ்வப்நத்தில் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதியாகிறனென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனாலுமாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி ரூபமானது எக்காலத்திலுமெந்த நியாயத்தாலு மெந்ததார்கிகனாலும்இல்லையென்றுசொல்லமுடியாது ஆனதால், இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத்தொடாம லடங்கியபோது மநஸ்ஸு பலவகையாக ஸ்வப்நங்காண்கிற மனஸ்ஸு இந்த ஜந்மத்திலநுபவிக்கப்பட்ட புத்ரமித்ராதிகளையும், ஜந்மாந்தரத்திலநுபவித்த வஸ்துக்களையும் ஸம்ஸ்காரத்தாலேதோற்றுவிக்கப்பட்டபடி காண்கிறது.

ரா.—ஹா. ஸ்வப்நம் காண்பது யாரென்றுகேட்டப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கின்றார். மநதில் வேறாயநானென்று தோற்றுகிற ஜீவாத்மா கண்டவற்றையும்காணுதவற்றையும் பரமபுருஷனுகிய பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டித்துக் காட்டக்காண்கிறான். அப்போது காண்பதற்கு வேண்டிய சரீரம், இந்திரியம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாஸ்ருஷ்டிக்கின்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸ்வப்நத்தி லந்தகாலத்தி லந்தபுருஷனுக்கு மாத்திரமே யநுபவமுண்டாம்படி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே, ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்றும்,இதனாலேயே எப்போதும் காணுதபொருளையும் பரமபுருஷன் காட்டக்காணலாமாகையாலே,காணுதவற்றையும் காண்கிறனென்றும், காரணமாகிய மனது கர்த்தாவாகாமையுன் ஜீவாத்மாவே இப்படி ஸ்வப்நங்காண்பவனென்றும், கருத்துகொள்ளப்பட்டது. உலகமெல்லாம் பொய்யென்பதற்குமுக்யத்ருஷ்டாந்தம் ஸ்வப்நமாகையால் ஸ்வப்நம்பொய்யென்றும், பொய்யான உலக க்ரமம் அநாதிவாஸனையா லாவதுபோல்;

இந்த ஸ்வப்நாநுபவமும் வாஸனையாலேயே பிறக்குமாகையால், காணாதவற்றில் ஸம்ஸ்காரமுண்டாவதாகலின் காணாதவற்றை யென்பதற்கு, இந்த ஜந்மத்தில்காணாதவற்றை என்றுபொருள் சொல்லி ஜந்மாந்தரத்தில்காணப்பட்டவஸ்துவே இப்போது தோற்றுகிறதென்றும் கருத்து சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டது.

சு. ஸ யதா தேஜஸாபிபூதோ பவதி। அத்ரைஷ தேவஸ்ஸ்வப்நாந்ந பஶ்யத்யத ததைதஸ்மிந் ஶரீர ஏதத் ஸுகம் பவதி॥

சு. ஸயதா தேஜஸாபிபூதோபவதி | அத்ரைஷதேவஸ்ஸ்வப்நாந்ந பஶ்யத்யததைதஸ்மிந்ஶரீரஏதத்ஸுகம்பவதி ||

(ப-ம்.) ஸ:- அந்தஜீவன், யதா-எப்போது, தேஜஸா-தேஜோரூபியான பரமாத்மாவினால், அபிபூத:-அடங்கிப்போகிறானோ; அத்ர-இந்தகாலத்தில், ஏஷ: தேவ:- இந்தஜீவன், ஸ்வப்நாந்- ஸ்வப்நங்களை, ந பஶ்யதி-காண்பதில்லை, அஸ்மிந்ஶரீரே-இந்தசரீரத்தில், ததா ஏதத், ஸுகம்-அப்படிப்பட்ட இந்தவிஷயஸுகமானது, பவதி - உண்டாகிறது, அத - என்பது, "அஸ்மின்சரீரே" என்பதுதுடங்கி வேறுப்ரசந்தத்திற்குத் தரமென்பதைவிளக்குகிறது.

ஸ0.—ஸா. இந்த மனதாகிய ப்ரகாசவஸ்துவானது சிந்தை என்கிற தேஜஸ்ஸினாலும் சித்ரூபமான பிரம்மத்தாலு மடங்கி நாடீமத்யத்தில் வாஸனைகளெல்லா மொழிந்து அவைகளின்வழி மூடப்பட்டு கரணங்களோடு மற்றுள்ளவையும் ஹ்ருதயத்தில் சேரும்போது இந்த மாஸ்ஸானது காட்டுத்தீபோல விஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் சரீரம்முழுதும் வ்யாபித்து, விசேஷமில்லாததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸுஷுப்தி என்கிறவஸ்தையில், இந்த மாஸ்ஸாகிய தேவன் விஷயங்களையறியும் வழி தேஜஸ்ஸினால் மூடப்பட்டமையால் ஸ்வப்நங்களைக்காண்பதில்லை. இப்படி எல்லாமடங்கின இந்த ஸமயத்தில் நித்யமாய் ப்ரகாசமாய் வியாபித்தசித்ஸ்வரூபாநந்தகஸுகம் தடங்கலின்றி விளங்குகிறது. ஆக, எவனுக்கு ஸுகமுண்டாகிறதென்கிற ப்ரசநத்திற்கு விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ராா.—ஸா. "ஸத்தான ப்ரம்மத்தோடுசேருகிறான்" "தேஜஸ்ஸோடு சேருகிறான்" என்று ஸுஷுப்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளின்படி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கையாலே தேஜஸ்ஸென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஸம்பந்தத்தையடைந்து கலந்து ப்ரம்மத்தினாலணைத்துக்கொள்ளப்பட்டு, தன்னுடைய ப்ரகாசம தனித்தில்லாமல், இந்த ஜீவாத்மா அடங்கியிருக்கும்போது; ஸ்வப்நங்களைக் காண்பதில்லை. இப்படிசொல்லியதால், ஸ்வப்நங்காண்பது எந்த காரணத்தாலென்கிறப்ரசனத்திற்கு இவ்வாறு ப்ரம்மத்தோடு கலவாமலிருக்கும்போது மநஸ்ஸு கூடியிருக்கையால் ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக்காண்கிறானென்றுத்தரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிறவன் யாரென்ற வினாவுக்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. சரீரஸம்பந்தமுண்டானபோதே இந்த ஜீவனுக்கு விஷயஸுகாநுபவமுண்டாகிறது.—"சரீரமில்லாதானை ஸுகதுக்கங்கள் சேரா" வென்று சுருதியிருக்கையாலே, சரீரஸம்பந்தமில்லாதபோது விஷயஸுகமுண்டாகாது.

எ. 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇॥

எ. ஸயதாஸோம்யவயாம்ஸிவாஸோவ்ருக்ஷம்ஸம்ப்ரதிஷ்டந்தே | ஏவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பரஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப்-ம.) 𑌸𑌃-இந்தஜீவன், 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿-பக்ஷிகள், 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - இருப்பிடமாகியவிருக்ஷத்தை, 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇-அடைந்து ப்ரதிஷ்டைபெறுகின்றனவோ, 𑌏𑌵𑌂-இப்படியே, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-அதெல்லாம், 𑌪𑌰𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿-பரமாத்மாவில், 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 - ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது.

ஸ௦—ஸா. இக்காலத்தில் அவித்யை, காமம், கர்மம், இவைகளை ஹேதுவாக வுடைய கார்யகாரணரூபமான உபாதிகளெல்லாமொழிந்து போகின்றன. இப்படி உபாதியொழிந்து போகும்போது உபாதியினாலே வேறுபோல் தோற்றுகிற ஆத்மாக் களும், உபாதியில்லாமையால், ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடொன்றாய் விடு கின்றனர். என்று மேலே சொல்லப்போகிறவிது நிலைபெறும்படி திருட்டாந்தம் கா ட்டப்படுகிறது. பக்ஷிகளெல்லாம் தங்களுக்கிருப்பிடமாகிய விருக்ஷத்தில் நிலைபெற் றிருப்பதுபோல் எல்லாப்பொருளுமந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நிலைபெறுகின்றன.

ஙா.—ஸா. எங்கு இப்பொருளெல்லாம் சேர்ந்திருக்கின்றனவென்று கேட்ட ப்ரசநத்திற்குத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.—ஒரு விருக்ஷத்தில் பலபக்ஷிகளும் தங்கியி ருப்பதுபோல இவ்வுலகெல்லாம் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றன.

அ. 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚।

அ. ப்ருதிவீசப்ருதிவீமாத்ராசாபஶ்சாபோ மாத்ராசதேஜஶ்சதே ஜோ மாத்ராசவாயுஶ்சவாயுமாத்ராசாகாஶஶ்சாகாஶமாத்ராசசக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யம்சஶ்ரோத்ரம்சஶ்ரோதவ்யம்சக்ராணம்சக்ராதவ்யம்சரஸஶ்சர ஸயிதவ்யம்ச த்வக்சஸ்பர்ஶயிதவ்யம்சவாக்சவக்தவ்யம்சஹஸ்தௌசாதா தவ்யம்சோபஸ்தஶ்சாநந்தயிதவ்யம்சபாயுஶ்சவிஸர்ஜயிதவ்யம்ச பாதௌ சகந்தவ்யம்சமநஶ்சமந்தவ்யம்சபுத்திஶ்சபோத்தவ்யம்சா ஹங்காரஶ்சா ஹங்கர்தவ்யம்சசித்தம்சசேதயிதவ்யம்சதேஜஶ்சவித்யோத யிதவ்யம்சப் ராணஶ்சவிதாரயிதவ்யம்ச ||

(ப்-ம்) 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌚 - ப்ருதிவியும், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚-கந்ததந்மாத்திரையும், 𑌆𑌪𑌶𑍍𑌚-ஜலதத்வமும், 𑌆𑌪𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚 - இரஸதந்மாத்திரையும், 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 - தேஜஸ்தத்வமும். 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚 - ரூபதந்மாத்திரையும்,

வாயுஶ்ச-வாயுவும், வாயுமாத்ரா ச-ஸ்பர்சதந்மாத்திரையும், ஆகாஶஶ்ச - ஆகாசமும், ஆகாஶமாத்ரா ச-சப்ததந்மாத்திரையும், சக்ஷுஶ்ச-சக்ஷுரிந்திரியமும், த்ரஷ்டவ்யம் ச-காணப்படும் ரூபம்முதலியவையும், ஶ்ரோத்ரம் ச-ச்ரோத்திரேந்திரியமும், ஶ்ரோதவ்யம் ச - கேட்கப்படுகிற சப்தமுதலியவையும், க்ராணம் ச-கிராணேந்திரியமும், க்ராதவ்யம் ச - கந்தம்முதலியவையும், ரஸஶ்ச - இரஸனேந்திரியமும், ரஸயிதவ்யம் ச - உப்புமுதலிய அறுசுவைகளும், மற்றுளசிலவும், த்வக்ச-த்வகிந்திரியமும், ஸ்பர்ஶயிதவ்யம் ச-ஸ்பர்சம்முதலியவையும், வாக்ச-வாகிந்திரியமும், வக்தவ்யம் ச-பதவாக்யமுதலியவையும், ஹஸ்தௌ ச-பாணீந்திரியமும், ஆதாதவ்யம் ச - கலசமுதலியவையும், உபஸ்தஶ்ச-உபஸ்தேந்திரியமும், ஆநந்தயிதவ்யம் ச - ஸம்போகஸுகபோகியும், பாயுஶ்ச-பாயுவென்கிற இந்திரியமும், விஸர்ஜயிதவ்யம் ச-புரீஷம்முதலியவையும், பாதௌ ச-பாதேந்திரியமும், கந்தவ்யம் ச - கமநாகமநம் செய்கிற கிராமநகர முதலியவையும், மநஶ்ச - அந்தரிந்திரியமான மநஸ்ஸும், மந்தவ்யம் ச - ஸ்ம்ருதியில் புலப்படும் புண்யபாபம் முதலியவையும், புத்திஶ்ச - அத்தியவஸாயம் முதலியவையும், போத்தவ்யம் ச - மோக்ஷஸாதநம் முதலிய அத்யவஸிக்கப்படும் பொருளும், அஹங்காரஶ்ச - அஹங்காரமும், அஹங்கர்தவ்யம் ச - அபிமாநம் முதலிய வஸ்துக்களும், சித்தம் ச - சித்தமும், சேதயிதவ்யம் ச - சேதனையென்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகியபொருளும், தேஜஶ்ச - சரீரத்திலிருக்கிறசர்மமென்கிற ப்ரகாசவஸ்துவும், வித்யோதயிதவ்யம் ச-அதினால் ப்ரகாசிக்கும் பொருளும், ப்ராணஶ்ச - ப்ராணனும், விதாரயிதவ்யம் ச - அதினால் தரிக்கப்படும்பொருளும், பரே ஆத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டதே - பரமாத்மாவினிடத்தில்ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது, என்று முந்தியச்லோகத்திலிருக்கிற இந்தபதங்களோடே அந்வயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குசங்கர ராமாநுஜபாஷ்யங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி எல்லாப்பொருளும்பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது என்று அந்தபரமாத்மாவின்வைபவம்சொல்லப்பட்டதென்றும் கருத்து பதவுரையாலே விளங்கும். ஆனதாலும் விசேஷார்த்தங்களென்றுமில்லாமையாலும்பாஷ்யங்கள்காட்டப்படவில்லை. பஞ்சதந்மாத்திரைகள், பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சேந்திரியங்கள், பஞ்சவிஷயங்கள், பஞ்சகர்மேந்திரியங்கள், அவைகளின்தொழில்கள், மநம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம்,என்றுநாலுவகைப்பட்ட அந்தக்கரணம், அவைகளின் விஷயங்கள், தேஜஸ்ஸென்கிற சர்மம், அதின்விஷயம் ப்ராணன், அதின்வியாபாரங்கள் இவைகளிக்கு சொல்லப்பட்டன. இப்படி பிரித்துச்சொன்ன விதற்குக்கருத்து எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும் பரமாத்மாவையேபற்றியிருக்குமென்பதாம். இப்படி பிரித்துச்சொன்ன வி

வைகளுக்குள் சிலவற்றிற்கு ஸ்தூலபேதமில்லையானாலும் ஸூக்ஷ்மபேதமுண்டென்றறிக.

௯. एष हि द्रष्टा स्प्रष्टा श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता विज्ञानात्मा पुरुषः। स परेऽक्षर आत्मनि संप्रतिष्ठते॥

௯. ஏஷஹித்ரஷ்டாஸ்ப்ரஷ்டாஶ்ரோதாக்ராதாரஸயிதாமந்தாபோத்தா கர்தாவிஜ்ஞாநாத்மாபுருஷ: | ஸபரேஅக்ஷரே ஆத்மநிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப்-ம்.) द्रष्टा-ரூபத்தையறிபவனும், श्रोता - சப்தத்தை யறிபவனும், घ्राता - கந்தத்தையறிபவனும், रसयिता - ரஸத்தையறிபவனும், मन्ता-ஸ்மரிக்கிறவனும், बोद्धा-அநுபவிப்பவனும், कर्ता - செய்பவனும், विज्ञाता - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியானவனுமாகிய सः-एष हि-पुरुषः-அப்படிப்பட்ட இந்தஜீவாத்மா, अक्षरे-परे-आत्मनि - அக்ஷரபரப்ரம்மமாகிய பரமாத்மாவில், संप्रतिष्ठते - ப்ரதிஷ்டையையடைகிறான். हि - இது வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம்.

௱ - ஸா - இப்படி ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்தில் லயிப்பதுபோல் இந்த உபாதிகளாலே ஜீவாத்மாவாகத்தோற்றி யிருந்தபுருஷனும், பரமாத்மாவினிடத்திலேக்யத்தை யடைகிறதென்கிறது.—ரூபம்முதலியவற்றை கிரகியாநிற்கிற இந்த ஜீவாத்மாவும், உபாதிநசிக்கும்போது ஜலம்முதலியன நசித்தபோது ப்ரதிபிம்பம் நசிப்பதுபோல் உபாதிநீங்கி விளங்குகிறது. அப்போது ஜீவாத்மாபரமாத்மா இவர்களுக்கு ஐக்யமுண்டாகிறது. இங்கு ஆத்மாவுக்குச்சொன்ன கர்த்ருத்வாதிகள் உபாதிதசையிலாரோபிக்கப்பட்டன.

ரா - ஸா - சேதநாசேதநரூபமாயும் கர்த்ருகர்மகரணரூபமாயுமுள்ள எல்லாம் பரமாத்மாவை யாச்ரயித்து நிற்கின்றனவென்றுகருத்து. இங்கு ஆத்மாவையறிபவனென்றும், அறிவைவடிவாகவுடையவனென்றும் சொன்னதால், கேவலம் அறிவேயாத்மா அறிபவனல்லனென்கிற அத்வைதிகள் மதமும், அறிபவனேயன்றி அறிவை வடிவாகவுள்ளவனன்று என்கிற தார்க்கிகர்மதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

௧௦· स यो ह वै तदच्छायमशरीरमलोहितं शुभ्रमक्षरं वेदयते यस्तु सोम्य स सर्वज्ञः सर्वो भवति तदेष श्लोकः॥

௧௦. ஸயோஹவைததச்சாயமஶரீரமலோஹிதம்ஶுப்ரமக்ஷரம் வேதயதேயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வோபவதிததேஷஶ்லோக:||

(ப்-ம்.) यः-எவன், तत्-இந்த, अच्छायम् - கர்மஸம்பந்தமில்லாததும், अशरीरम्-சரீரமில்லாததும், अलोहितम्-வர்ணமில்லாததும், शुभ्रम्-சுத்தமானதும், अक्षरम्-அழிவில்லாததுமான ப்ரம்மத்தை, वेदयते-அறிகிறானோ; அவன்தான் லபன் அப்படி, यः,ह वा-எந்தபுருஷன், वेदयते- அறிகிறானோ, सः-அவன், सोम्य-ஸோம்யரே, सर्वज्ञः - எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாயும், सर्वः-எல்லாவற்றையுமுடையவனாயும், भवति- ஆகிறான், तदेष श्लोकः - இந்தவிஷயத்தில் ஒருலோகமொன்றுண்டு.

கக. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌹 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 । 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶𑍇𑌤𑌿 ॥

கக. விஜ்ஞாநாத்மாஸஹதேவைச்சஸர்வைःப்ராணாபூதாநிஸம்ப்ரதிஷ்டந்தியத்ர | ததக்ஷரம்வேதயதேயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வமேவாவிவேசேதி ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌤𑍍𑌰-எந்தவக்ஷரபரப்ரம்மத்தில், 𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑍈𑌃-இந்திரியங்களோடுகூட, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃-ப்ராணங்களும், 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-பூதங்களும், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான ஜீவாத்மாவும், 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿-ப்ரதிஷ்டையடைகின்றனவோ, 𑌤𑌤𑍍-அப்படிப்பட்ட, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂-அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை, 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯-ஓ ஸௌம்யரே, 𑌯𑌃-எவன், 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇-நன்றாகவறிகிறானோ, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃-எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாய். 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லாவற்றையும், 𑌆𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶-பிரவேசிக்கிறான், 𑌇𑌤𑌿-என்பதாம்.

பதாந்வயார்த்தரூபதங்கள்.

ஸர்வாதாரமான ப்ரம்மத்தையறிந்தவன் ஸர்வகாமங்களையுமடைகிறானென்கிற தாத்பர்யமிரண்டுபாஷ்யத்திற்கு மொக்கும்.

நாலாம்ப்ரச்னம் முற்றும்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

க. 𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 । 𑌸 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌕𑌤𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥

க. அதஹைநம்ஸைப்யஸ்ஸத்யகாமः | பப்ரச்சஸயோஹவைதத்பகவந்மநுஷ்யேஷு ப்ராயணாந்தமோங்காரமபித்யாயீதகதமம்வாவஸதேந லோகம்ஜயதீதி ||

(ப்-ம்.) 𑌅𑌥-கார்க்யமுனி ப்ரச்நத்திற்குத்தரம்சொல்லி முடிந்தபின், 𑌏𑌨𑌂-இந்த பிப்பலாதரை, 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌃-சிபியின் குமாரராகிய, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃-ஸத்யகாமரென்பவர், 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛-கேட்டார். 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍-பூஜ்யரே, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁-மநுஷ்யர்களுக்குள், 𑌯𑌃 𑌹 𑌵𑍈-யவனொருவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂-மரணபர்யந்தம், 𑌤𑌤𑍍-அப்படி, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂-ப்ரணவத்தை, 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்டவனாய், 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤-உபாஸிக்கிறானோ; 𑌸𑌃-அவன், 𑌤𑍇𑌨-அந்தஉபாஸநத்தால், 𑌕𑌤𑌮𑌂-𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌵-எந்தலோகத்தை, 𑌜𑌯𑌤𑌿-ஜயிக்கிறான்.

𑌭𑌾-𑌸𑌾—இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அக்ஷரபரப்ரம்ம விவேகஜ்ஞாநம் பிறவாத மந்தாதிகாரிக்கு, ப்ரணவோபாஸநத்தால் க்ரமத்திலக்ஷரபரப்ரம்ம ப்ராப்தியுண்டாம்படி ப்ரணவோபாஸநத்தை விதிக்கிறது இந்தப்ரசநம்.

ரா-ஸா—இப்படி கார்க்யப்ரசநத்திற்கு விடைதந்தபின், இந்த பிப்பலாதனை ஸத்யகாமர்,பூஜ்யரே, மநுஷ்யர்களில் எவன் ப்ரணவத்தாலே மஹாபக்தியுடனே ப்ரம் மத்தைதியாநித்து அஸத்யம்சொல்லாமை, ஸ்திரீ ஸங்கமமில்லாமை, கொல்லாமை, தாகம்வாங்காமை,தாநம்செய்கை, ஸந்யாஸம் யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம்,ப்ரத்யாஹாரம், த்யாநம், தாரணம், என்கிற வகைகளிலே இதரவிஷயங்களில் மநஞ்செல்லாமல் ஸமாதிபெற்ற மநதையுடையவனாய், ப்ராணனுள்ளவரையில் வேறுவிஷயங்களின் ஸ்ம்ருதிகலவாமலும், இடைவிடாமலும் ஸ்மரிக்கையாகிற தியாநத்தைச் செய்கிறானோ, காற்றில்லாதவிடத்தில் வைத்த விளக்கைப்போல சலியாமலிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்டவன், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குப் பலமாயுள்ளலோகங்களில் எந்தலோகத்தை யிந்த உபாஸநத்தாலே யடைகிறான், என்று ப்ரச்நம்பண்ணினார்.

௨. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯𑌦𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑌤𑌰𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿॥

௨. தஸ்மைஸஹோவாசஏதத்வைஸத்யகாமபரம்சாபரம்சப்ரஹ்மயதோங்காரஸ்தஸ்மாத்வித்வாநேதேநைவாயதநேநைகதரமந்வேதி ||

(ப்-ம்.) 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈-அந்த ஸத்யகாமருக்கு, 𑌸𑌃𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚-அந்த பிப்பலாதர்சொன்னார். 𑌹𑍇𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮-ஓ ஸத்யகாமரே, 𑌯𑌦𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-ப்ரணவமாகிய, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இதானது, 𑌪𑌰𑌂𑌚-𑌅𑌪𑌰𑌂𑌚-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-பராபரமமாயும் அபரப்ரம்மமாயுமாகிறது. 𑌵𑍈-ப்ரஸித்தம்,𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 உபாஸகன், 𑌏𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌆𑌯𑌤𑌨𑍇𑌨-இந்த ஆலம்பநத்தாலே, 𑌏𑌕𑌤𑌰𑌤𑍍-பரப்ரம்மத்தையாகிலு மபரப்ரம்மத்தையாகிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿-அடைகிறான்.

ஸஂ-ஸா—இப்படிகேட்ட ஸ்த்யகாமனைநோக்கி பிப்பலாதர்சொல்லுகின்றார். ஸத்யகாமரே அபரப்ரம்மமாகிய ப்ராணனும் அழிவற்றஸத்யமான பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனும், இந்தப்ரணவமேயாகும் இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதீகமாகுமென்கை. ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்மத்திற்கு விசேஷங்களொன்று மில்லாமையால் சப்தம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குத் தோற்றாதாகையால், நெஞ்சால் நினைக்கப்படாது. ஆகையால் ப்ரம்மத்திற்கு ப்ரதீகமாகிய ப்ரணவத்தில் ப்ரதிமையிலேபோல பக்தியோடு ப்ரம்ம திருஷ்டியோ டுபாஸநம்செய்யுமவனுக்கு அந்தபரப்ரம்மம் ஸ்வயமாகவே விளங்குமென்று இந்த சாஸ்திரத்தின் ப்ரமாணத்தாலே யறியப்படுகிறது இப்படியே அபரப்ரம்மமும் விளங்கும் ஆகையால் பராபரப்ரம்மமே ப்ரணவமென்றுபசரித்துச் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்த ப்ரணவோபாஸநத்தாலே இஷ்டப்படி பரப்ரமத்தையாகிலும் அபரப்ரம்மத்தையாகிலு மடைவான். ஆலம்பநங்களுக்குள் ப்ரணவம் சிரேஷ்டமான ஆலம்பநமன்றோ.

ரா-ஸா.—இந்த ப்ரணவமானது பரப்ரம்மம், அபரப்ரம்மம் ஆகிய விரண்டையும்சொல்லும் இந்த வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தாலே, ப்ரணவமே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. இக்கருத்து ஸ்ரீவியாஸாசாரியராலும் ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணத்தில் காட்டப்பட்டது. ஆகையாலே ப்ரணவமாகிய வாசகத்தைக்கொண்டு வாச்யமானப் ப்ரம்மத்தையுபாஸிக்கிறான். என்றுகருத்து இப்படி பிப்பலாதர்சொல்லுகிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்தஉபாஸநம் ப்ரதீகோபாஸநமென்றுகொள்ளப்பட்டது. ப்ரதீகோபாஸநமாவது ஒன்றைமற்றொன்றாக உபாஸிக்கை. இங்கு பரப்ரம்மமாகப் ப்ரணவத்தைப் பரப்ரம்மமென்றுபாஸிப்பது ப்ரதீகோபாஸநமாம் ஆக, இந்தப்ரணவத்தைப் பரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் அபரப்ரம்மத்தையும், அபரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் பரப்ரம்மத்தையுமடைகிறானென்றுகருத்து விளங்கும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ப்ரணவார்த்தமாகிய பராபரப்ரம்மங்களை ப்ரணவத்திற் சொல்லியபடி குணங்களுடன் உபாஸகனுபாஸிப்பானென்று ஸாக்ஷாதுபாஸநமாகவே கொள்ளப்பட்டது என்று பேதம் ஸ்புடமாகவேதோற்றும்.

௩. 𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌸 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍃𑌚𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

௩. ஸயத்யேகமாத்ரமபித்யாயீதஸதேநைவஸம்வேதிதஸ்தூர்ணமேவஜகத்யாமபிஸம்பத்யதேதம்ருசோமநுஷ்யலோகமுபநயந்தேஸதத்ரதபஸாப்ரஹ்மசர்யேணஶ்ரத்தயாஸம்பந்நோமஹிமாநமநுபவதி ||

(ப-ம்.) 𑌸𑌃-அந்தப்ரணவோபாஸகன், 𑌏𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂-ஒருமாத்திரையுடையப்ரணவத்தை, 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤-த்யாநம்செய்வானேயாகில், 𑌸𑌃 - அப்படிப்பட்டவன், 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵-அவ்வுபாஸநத்தாலேயே, 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌃 - ஸத்தைபெற்றவனாய், 𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵-அப்போதே, 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 - பூமியில, 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - ச்ரேஷ்டனாகிறான். 𑌤𑌂-அந்தபுருஷனை, 𑌋𑌚𑌃 - இருக்குக்கள், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂-மநுஷ்யலோகத்தை, 𑌉𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - அடைவிப்பிக்கின்றன, 𑌸𑌃-அப்படி மநுஷ்யலோகத்தையடைந்த புருஷன், 𑌤𑌪𑌸𑌾-தபஸ்ஸாலும, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 - ஸ்த்ரீஸங்கமற்றிருக்கையாலும், 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 - சிரத்தையாலும, 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃-விளங்கினவனாய், 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂-மகிமையை 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 - அநுபவிக்கிறான்.

[illegible]—இந்த ப்ரணவமானது அகரம்முதலிய மூன்றுமாத்திரையுள்ளது, இம்மூன்றுமாத்திரையும்சேர்ந்த பூர்ணப்ரணவத்தையுபாஸியாமல் அதின் கண்டமாகிய அகரத்தையே உபாஸித்தாலும், இந்தப்ரணவத்தின் மகிமையினாலே உத்தமகதியையடைகிறான். அதாவது-இந்தப்ரணவத்தினுடைய ஸ்வரூபங்களை எல்லாமுணராது கண்டப்ரணவத்தையுபாஸித்தாலும் அவ்வுபாஸநத்தாலே அவ்வளவிலே விவேகஜ்ஞாநம்பெற்றவனாய், மிகச்சீக்கிரத்தில் பூமியில் மநுஷ்யஜந்மத்தையடைகிறான் பூமியில்பலவகைப்பட்ட. ஜந்மங்களிருக்கவும் இந்தப்ரணவத்தின் முதல்மாத்திரையாகிய அகரம் இருக்குவேதவடிவுடையதாதலால் அந்த இருக்குக்கள் இப்படியுபாஸித்த புருஷனுக்குப் பூலோகத்தில் மநுஷ்யஜந்மத்தையே தருகின்றன. இப்படி யந்தப்ரணவமாத்திரையின் மகிமையாலே மநுஷ்யஜந்மத்தையடைந்து அதிலும்ப்ராம்மண ஜந்மத்தைப்பெற்று அதிலும் சிறந்தவனாகி தவம்புரிந்து விரக்தனாகி

பக்திசிரத்தைகளுடன், மகிமையநுபவிக்கிறான். தீயவழியில் விருப்பமுடையனல்லாதனாதால் துர்க்கதியையடையான். பாபகர்மங்களைச்செய்யான். இந்தயோகத்தில் குறைநேரிட்டாலும் இவனுக்கு துன்பம்வாராது நல்லவிருப்பமுண்டாகி நல்நடக்கையிலிருப்பான்.

ரா-ஹா—இந்த ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பவன், ஒருமாத்திரையுடைய ஹ்ரஸ்வமாகிய அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தை உபாஸிப்பானாகில் அதாவது-அபரப்ரம்மத்தை போதிக்கிற ஹ்ரஸ்வமான ப்ரணவத்தாலே அபரப்ரம்மத்தையுபாஸித்தானாகிலென்கை. இப்படி, ஒருமாத்திரையுடைய ப்ரணவத்தைக்கொண்டு அபரப்ரம்மத்தையுபாஸிப்பதினால், ஃபலத்தைபெற்றவனாகி இப்புவியில் மிகச்சிறந்தானாகிறான் அந்தபுருஷனை இருக்குமாத்திரைகள் மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கின்றன இப்படி மநுஷ்யலோகத்தை யடைவிப்பிக்கப்பட்ட அந்தபுருஷன் தவத்தாலும் அதாவது உணவுநீக்குதலாலும், ஸ்த்ரீஸங்கத்தை விடுவதினாலும், ஆஸ்திக்கிய புத்தியாலும் நடப்பானாயின், மோக்ஷஸாதநமாகிய ப்ரம்மோபாஸநத்தைச்செய்து மோக்ஷத்தைப் பெறுவான், ஏ, ஐ, ஔ, இவைகளுக்கு ஹ்ரஸ்வம்வியாகரணநூலில் சொல்லப்படாமையால் ஹ்ரஸ்வமாகிய ப்ரணவமில்லையேயெனின் உலகத்தில் ஹ்ரஸ்வப்ரணவமும் வழங்கிவருவதால் ப்ரணவத்துக்கு ஹ்ரஸ்வமுண்டென்று கருத்து.

௪. 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌸 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥

௪. அதயதித்விமாத்ரேண மநஸிஸம்பத்யதேஸோந்தரிக்ஷம் யஜுர்பிருந்நீயதே | ஸஸோமலோகம்ஸஸோமலோகே விபூதிமநுபூயபுநராவர்த்ததே ||

(ப-ம்) 𑌅𑌥-𑌯𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌸𑌃 இனி இரண்டு மாத்திரையுடைய ப்ரணவத்தினுபாஸநம் நெஞ்சில் ஒருவனுக்கு நிலைபெறுமாயினவனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 - அந்தரிக்ஷலோகத்திலிருக்கிற சந்திரலோகம் முதலியலோகங்களை, 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 - 𑌉𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 - யஜுர் மந்திரங்களாலே யடைவிப்பிக்கப்படுகிறான் 𑌸𑌃 - அப்படிப்பட்டவனாகிய, 𑌸𑌃-அந்தபுருஷன், 𑌸𑍋𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - சந்திரலோகாதிகளில் போகத்தையநுபவித்து மறுபிறவியை யடைகிறான். பூலோகத்தைச் சேருகிறானென்கை.

ஸம்-ஹா—இப்படியே ப்ரணவகண்டமாகிய உகாரத்தையுபாஸித்தவனும் யஜுர்வேதமந்திரங்களால் சந்திரலோகத்தையடைவிக்கப்பட்டு அங்குள்ள ஸுகங்களையநுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்தில் ஜந்மத்தையடைகிறான்.

ரா-ஹா—இரண்டுமாத்திரையுள்ள அபரப்ரம்மவாசகமான ப்ரணவத்தாலே எவனுக்கு அபரப்ரம்மத்தியானம் நெஞ்சில் நிலைபெறுகிறதோ அவனும் பரலோகஸுகங்களை எல்லாமநுபவித்து பூலோகத்தில் புநர்ஜந்மத்தையடைகிறான் ஸோமலோகமென்றது மேலுள்ள எல்லாலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று ஸமந்வயாதிகரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரால் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. இப்படி இவனையஜுர்மந்திரங்கள் சந்திராதிலோகங்களை யடைவிக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ப்ரணவவாசக சப்தங்கள் சங்கரபாஷ்யத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமைய னவென்றும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் நாலாம்வேற்றுமையன வென்றுங் கொள்ளப்பட்டன.

௫. 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷
𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 । 𑌯
𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿
𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌘𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾
𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃॥

௫. யஃ புநரேதம்த்ரிமாத்ரேணோமித்யேதேநைவாக்ஷரேணபரம் புருஷமபித்யாயீத ஸதேஜஸி ஸூர்யே ஸம்பந்நஃ | யதாபாதோதரஸ்த்வசா விநிர்முச்யத ஏவம் ஹவை ஸ பாப்மநா விநிர்முக்தஸ்ஸாமபிருந்நீயதே ப்ரஹ்மலோகம் ஸ ஏதஸ்மாஜ்ஜீவகநாத்பராத்பரம் புரிஶயம் புருஷமீக்ஷதே த தேதௌ ஶ்லோகௌ பவதஃ||

(ப-ம்.) 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃-எவனொருவன், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌣 - மூன்றுமாத்திரையுடைய ஓமென்கிற இந்தப்ரணவாக்ஷரத்தாலே, 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 - பரமபுருஷனை யுபாஸிக்கிறானோ, 𑌸𑌃 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 - அவன் ஸூர்யதேஜோமண்டலத்தில் சேர்ந்தவனாய், 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌰𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌂 𑌹 𑌵𑍈 - பாம்புபழையதோலால் விடப்படுவதுபோல், 𑌸𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - பாபங்களாலே விடப்பட்டவனாய், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌉𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇-ஸாமமந்திரங்களால் பரம்மலோகத்தையடைவிக்கப்படுகிறான். 𑌸𑌃- அப்படி ப்ரம்மலோகத்தையடைந்தவன், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌘𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌂 - ஸம்ஸாரிஜீவர்களில் சிறந்த சுத்தாத்மஸ்வரூபத்திலும் பரிசுத்தனை, 𑌪𑍁𑌰𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂-புரமென்று சொல்லப்படுகிறஅந்ததேசத்திலந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமபுருஷனை, 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 - காண்கிறான், 𑌤𑌦𑍇𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 - இந்தப்ரணவத்யாநத்தைப் பற்றி இரண்டு ச்லோகங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸம்-ஹா—எவனொருவன் மூன்றுமாத்திரையோடு கூடிய பூர்ணப்ரணவத்தை பரப்ரம்மென்று பாவிக்கிறானோ, [அதாவது-ஸூர்யாந்தரத்திலிருக்கின்ற புருஷனாக மூன்றுமாத்திரையுடையதாக அறியப்பட்ட ப்ரணவத்தை யுபாவிக்கை. ப்ரணவத்தாலே பரமபுருஷனையுபாவிக்கையன்று. ப்ரணவத்தை பராபரப்ரம்மங்களாகஉபாவிக்கும்ப்ரகாரமேதொடங்கப்பட்டது. இவைகளுக்கு அபேதமும் சொல்லியிருக்கிறது. இங்ஙனமன்றாயின் இரண்டாம்வேற்றுமைபகைக்கும். இவ்வாறு ப்ரதீகமெனிலும் மூன்றும்வேற்றுமைப்பகையுண்டு. ஆயினும் தொடக்கத்திற்குப் பொருந்த மூன்றும்வேற்றுமையையு மிரண்டாம்வேற்றுமையாகக்கொள்க அன்றியிலே ஒரு கூட்டம்வாழ ஒருவனையழிப்பதுபோல் இந்தப்ரணவம்ப்ரதீகமென்பதற்குயுத்திகள் பலகையாலிவைகளுக்குச்சேர மூன்றும்வேற்றுமை தன்னுண்டாலும் குற்றமில்லை.]

அவன் மூன்றும்மாத்திரை ஸ்வரூபியாய் ஸூரியதேஜஸ்ஸில் சேருகிறான் மறுபிறவியடைவதில்லை. இரண்டுமாத்திரைப்ரணவத்தை யுபாஸித்து சந்திரலோகத்தையடைந்தவனுக்கேயுள்ளது. இப்படிஸூரியனைச் சேர்ந்தவன் அப்போதே ஸர்பமானது தோல்புரைநீங்கி விளங்குவதுபோல் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்பட்டவனாய் விளங்கி த்ருதீயமாத்ராஸ்வரூபங்களான ஸாமமந்திரங்களாலே ஊர்த்வலோகமாகிய ஹிரண்யகர்பனுடைய ஸத்யலோகத்தை யடைவிக்கப்படுகிறான். பரமமான பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனை அங்குள்ள ஜீவகநனாகிய ஹிரண்யகர்பனுக்கும் எல்லாதேஹங்களுக்கு முன்னிருப்பவனாகக் காண்கிறான். இவ்விஷயத்திலிரண்டுமந்திரங்களிருக்கின்றன.

ரா-ஸா—மூன்றுமாத்திரையுள்ள ப்ரணவத்துக்கு வாச்யபூதனான பரமாத்மாவை நிரந்தரத்யாநம்பண்ணுகிற உபாஸகன் பரப்ரம்மலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பரமாத்மாவைக்காண்கிறான். இங்குப்ரம்மலோகமென்பது ஸத்யலோகத்தையன்று. அங்குள்ளவன் பரவாஸுதேவமூர்த்தியாகிய பரமாத்மாவையநுபவிப்பதுசேராதன்றோ இங்குச்லோகங்களிருக்கின்றன.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யம் சுருங்க உரைக்கப்பட்டது. மற்றவிஷயங்களில் சங்கரபாஷ்யத்தை நோக்கும். இங்கு ப்ரணவம்ப்ரதீகமென்றும், ப்ரம்மலோகம் ஸத்யலோகமென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட கருத்துமறுக்கப்பட்டது. "ஸஸாமபி" என்கிறவிதை ஒருபதமாகக்கொண்டு ஸாமகாநங்களோடு, அல்லது ப்ரியவசநங்களோடு என்றும் பெரியோருரைப்பர். "ஸம்" "ஸாமபி:" என்றுபிரித்துப் பொருள்கூறில், "ஸவா யநா" என்றவிடத்தில் "ஸம்" என்றும்பதமிருக்கையால் ஒருபதம்வீணாகும் என்று அவர் கருத்து. இரண்டுவாக்கியமாக்குகையும் தகாது. ஆயினும், முந்தியச்லோகங்களில், "ஸ்ரீ:" "யஜுர்பி:" என்கிறபதங்களிருக்கையால், தோற்றுகிறகிரமத்திற்கு விரோதம்வருகிறது. ஆகையாலவ்விடங்களுக்குப்பொருந்த அவர் கருத்தை யூகித்துக்கொள்க.

கூ. திஸ்ரோமாத்ரா ம்ருத்யுமத்ய: ப்ரயுக்தா அந்யோந்யஸக்தா அநவிப்ரயுக்தா: | க்ரியாஸு பாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு ந கம்பதே ஜ்ஞ: ||

கூ. திஸ்ரோமாத்ராம்ருத்யுமத்ய: ப்ரயுக்தா அந்யோந்யஸக்தா அநவிப்ரயுக்தா: | க்ரியாஸுபாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு நகம்பதே ஜ்ஞ: ||

(ப-ம்.) அந்யோந்யஸக்தா:-ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவையாகவும், அநவிப்ரயுக்தா:-மிகவும் பிரிந்தவையாகவும், ப்ரயுக்தா: - ப்ரயோகிக்கப்பட்ட, திஸ்ர:மாத்ரா:- இந்தப்ரணவாக்ஷரத்தின் மூன்றுமாத்திரைகளும், ம்ருத்யுமத்ய: - அநர்த்தத்தைத்தருமவையாம், பாஹ்யாப்யந்தரமத்யமாஸு க்ரியாஸு - யஜ்ஞாதிகர்மங்களிலும், த்யாநங்களிலும், ஜபங்களிலும், ஸம்யக்ப்ரயுக்தாஸு - நன்றாகப்ரயோகிக்கப்படுமேயானால், ஜ்ஞ:-இப்படியு

பாஸிப்பவன், நகலவைதிக - சலியான உபாஸநத்தைத் தவிர்த்து மற்றவற்றைவேற்றி யநிஷ்டங்களையடையாமல் பலத்தைப்பெறுகிறானென்கை.

ஸ்ரீ-ஹா—மூன்றுமாத்திரைகளும் சேர்ந்தப்ரணவத்தை ப்ரம்மதிருஷ்டியோபாஸநம்செய்யாமல் தனித்தனியே அகரம் உகரம், மகரம், ஆகியமூன்றுமாத்திரைகளையுபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நீங்காது. ப்ரம்மதிருஷ்டியோடு மூன்றுமாத்திரைகளையும்சேர்த்து, உபாஸநத்தில் ப்ரயோகிப்பவர் சோஷங்களை யடையார். ஜாகரதசை, ஸ்வப்நதசை, ஸுஷுப்தி இவைகளைப்பற்றிய ஆத்மாவினுபாஸநமாகிய யோகங்களில் வழியோடு ப்ரயோகித்து இவைகளைநன்குணர்ந்து. த்யாநிப்பவன் சலநத்தையடையான்.

ஙா-ஹா—மனோவாக்காயங்களென்கிற கரணத்ரயத்தாலாகிய கர்மங்களிலும் மூன்றுமாத்திரைகளையும் பிசப்பிரித்தும் மிசச்சேர்த்துமன்றியே நன்கு ப்ரயோகிப்பவர்கள் அநிஷ்டங்கள் நீங்கி பயமற்றவர்களாகிறார்கள். இதனைத்தப்பாக ப்ரயோகிப்பார் துன்பத்தையடைவார்கள்.

எ. ருக்பிரேதம்யஜுர்பிரந்தரிக்ஷம் ஸாமபிர்யத்தத்கவயோவேதயந்தே | தமோங்காரேணைவாயதநேநாந்வேதிவித்வாந்யத்தச்சாந்தமஜரமம்ருதமபயம்பரம்சேதி ||

(ப-ம்.) ஸவித்வாந் - அந்தஉபாஸகன், ருக்பி:- இருக்குக்களாலே, இமம்-இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், யஜுர்பி:- ஜுஸ்வேதங்களாலே, அந்தரிக்ஷம்-அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், ஸாமபி:- மோக்ஷமார்க்கமாகிய, ஓங்காரேணைவ - ப்ரணவமொன்றினாலேயே யத் - யாதொன்றை, கவய:-ஸூரிகள், வேதயந்தே- அறிகின்றார்களோ, தம் - அப்படிப்பட்டப்ரம்மலோகத்தை, ஸாமபி:-ஸாமங்களால், அந்வேதி-அடைகிறான். இப்படியடைந்து, சாந்தம்-சாந்தமாயும், அஜரம்-ஜராமரணங்களில்லாததுமாயும், அபயம்-பயமில்லாததுமான, யத்-அந்தபிரம்மத்தையும், ஏதி - அடைகிறான்.

ஸ்ரீ-ஹா—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவற்றையும் சுருக்கவிந்த மந்திரமோதுகின்றது. இருக்குக்களாலே பூலோகத்தையும், யஜுஸ்ஸுக்களாலே, சந்திரலோகத்தையும் ஸாமங்களாலே, யோகிகள்காண்கிற ப்ரம்மலோகத்தையுமடைந்து நிர்விசேஷமாய், தோஷங்களற்றச் சுத்தமாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தையுமோங்காரமாகிய ஆயதநத்தாலே யடைகிறான்.

ஙா-ஹா—நித்யஸூரிகளால் காணப்படுகிற பரமபதத்தையடைந்து பரப்ரம்மத்தையநுபவிப்பதும் ஐஹிகாமுஷ்மிகஸுகங்களையும் ப்ரணவத்தாலே பெறுகிறான் அந்தந்தலோகங்களை இருக்குமுதலிய மந்திரங்களடைவிப்பிக்கின்றன.

அஞ்சாவதுப்ரச்நம் - முற்றிற்று.

அத ஷஷ்டப்ரஶ்நாரம்ப:

க. அத ஹைநம் ஸுகேசா பாரத்வாஜ: பப்ரச்ச பகவந் ஹிரண்யநாப: கௌஸல்யோ ராஜபுத்ரோ மாமுபேத்யைதம் ப்ரஶ்நமப்ருச்சத | ஷோடஶகலம் பாரத்வாஜ புருஷம் வேத்த தமஹம் குமாரமப்ருவம் நாஹமிமம் வேத யத்யஹமிமமவேதிஷம் கதம் தே நாவக்ஷ்யமிதி ஸமூலோ வா ஏஷ பரிஶுஷ்யதி யோऽந்ருதமபிவததி தஸ்மாந்நார்ஹாம்யந்ருதம் வக்தும் ஸ தூஷ்ணீம் ரதமாருஹ்ய ப்ரவவ்ராஜ தம் த்வா ப்ருச்சாமி க்வாஸௌ புருஷ இதி ||

க. அதஹைநம்ஸுகேசாபாரத்வாஜ:பப்ரச்சபகவந்ஹிரண்யநாப: கௌஸல்யோராஜபுத்ரோமாமுபேத்யைதம்ப்ரஶ்நமப்ருச்சத | ஷோடஶகலம்பாரத்வாஜபுருஷம்வேத்த தமஹங்குமாரமப்ருவம்நாஹமிமம்வேத யத்யஹமிமமவேதிஷங்கதந்தேநாவக்ஷ்யமிதி ஸமூலோவாஏஷபரிஶுஷ்யதி யோऽந்ருதமபிவததிதஸ்மாந்நார்ஹாம்ய ந்ருதம்வக்தும்ஸதூஷ்ணீம்ரதமாருஹ்யப்ரவவ்ராஜதம்த்வா ப்ருச்சாமிக்வாஸௌபுருஷஇதி ||

(ப-ம்.) ஹேபகவந்-ஓ பூஜ்யரே, ஹிரண்யநாப: - ஹிரண்யநாபனென்கிற, கௌஸல்ய: - கோஸலதேசாதிபதியாகிய, ராஜபுத்ர:-இராஜகுமாரன், மாம்-என்னை, உபேத்ய-கிட்டி, ஹேபாரத்வாஜ - பாரத்வாஜரே, ஷோடஶகலம்-புருஷம் பதினாறுகலைகளையுடைய புருஷனை, வேத்த - அறிவீர் ஆகையாலந்தபுருஷனை எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று, ஏதம் ப்ரஶ்நம் - இந்தப்ரச்நத்தை, அப்ருச்சத - கேட்டான். நாஹமிமம்வேத- இந்தபுருஷஸ்வரூபத்தை நானறியேன், - யதி அஹம் இமம் அவேதிஷம்-நானிந்தபுருஷனையறிவேனேயானால், கதம், தே நாவக்ஷ்யம் - உனக்கெப்படிசொல்லாமல்போவேன். யோऽந்ருதம் அபிவததி-எவன்பொய்சொல்லுகிறானோ, ஏஷ:-இவன், ஸமூலோ வா பரிஶுஷ்யதி- அடியோடு நாசத்தையடைகிறான். தஸ்மாத் நார்ஹாமி அந்ருதம் வக்தும் - ஆகையால் பொய்சொல்லமாட்டேன், இதி குமாரம் அப்ருவம்-என்றுநானப்போதுராஜகுமாரனை நோக்கிச் சொன்னேன். ஸ: தூஷ்ணீம் ரதமாருஹ்ய ப்ரவவ்ராஜ - பின்பு அந்தராஜகுமாரன் ஒன்றும் சொல்லாமல் தேரிலேரிக்கொண்டு புறப்படப்போனான். தம் த்வா ப்ருச்சாமி க்வாஸௌ புருஷ இதி - அந்தபுருஷனெங்கிருக்கின்றானென்று அந்தப்ரஶ்நத்தை, உம்மைக்கேட்கிறேன் என்று, அத ஹ ஏநம் ஸுகேசா பாரத்வாஜ:-பாரத்வாஜரின்குமாரராகிய ஸுகேசரென்பவர் இந்த பிப்பலாதரைநோக்கிப்பின்பு ப்ரச்நம்பண்ணினர்.

ஸம-ஸா—கார்ய காரணரூபமாகிய வுலகெல்லாம் விஞ்ஞாநஸ்வரூபியான ஆத்மாவோடு அக்ஷரபரப்ரம்மத்தில் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ரதிஷ்டையையடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்த்தஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரளயத்திலுமத்தவ

க்ஷரபரப்ரம்மத்திலேயேலயம். பிறப்பு மிவ்வுலகுக்கு அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினின்று மென்று விதிக்கிறது. காரணமாகாத பொருளில் லயம்கூடாதனாலே 'ஆத்மாவினிடத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வுலகத்துக்குக் காரணமாகிய பொருளை யறிவதால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்று எல்லாஉபநிடதங்களுக்கும் கருத்து இதையறிந்தவன் எல்லாவற்றையு மறிந்தவனாகிறான் எல்லாமாகிறா னென்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் சொல்லும். அந்த அக்ஷரபரப்ரமத்தையறிந்துகொள்வது முக்கியம் ஆகையால் புருஷனென்கிறதை எங்கறியவேணுமென்றறிந்து கொள்வதற்கு இந்தப்ரச்நம் தொடங்கப்படுகிறது. இங்குராஜகுமாரன்கதை சொல்வது.இந்தப்ரமஞ்ஞானம் லபிப்பது மிகவருத்தமென்றுகாட்டி முமுக்ஷுக்களுக்கு இதில்விருப்பமுண்டாம்படி செய்வதற்கும் யத்நப்படும்படி செய்வதற்கும், க்ஷத்திரியனான ஹிரண்யநாபனென்பவன் என்னையடைந்து பாரத்வாஜரே பதினாறு கலைகளையுடைய புருஷனை நீரறிவீராகையால் எனக்குச்சொல்லவேணுமென்று கேட்டான். அப்படிகேட்ட அந்த ராஜகுமாரனைநோக்கி நான் சொன்னேன் அப்பா எனக்கு இந்தபுருஷஸ்வரூபம் தெரியாது. நீகேட்டவிஷயத்தை நானறியாமலுனக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன் என்றுசொன்னேன். இப்படிசொல்லியும் எனக்குத தெரியாதென்கிற விஷயத்தில் ஸந்தேகித்தானப்போது எனக்குத்தெரிந்தாலுனக்குச் சொல்லமாட்டேனு இவ்வளவுசிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்த உனக்குச்சொல்லமாட்டேனு என்று சொன்னேன். அப்போதும் அவன் நம்பவில்லை பின்பு நான், பொய்சொல்லுவோனடியோடே யழிந்துபோவானாகையால் உனக்குநீகேட்ட புருஷனை நானறியாதிருக்க பொய்யாகச் சொல்லமாட்டேன் நானறிந்திருக்க அறியேனென்று பொய்சொல்லமாட்டேன். என்று சொன்னேன். இப்படி அவனுக்கு விச்வாஸத்தையுண்டாக்கினேன். பின்பவன் தேறிலேறிக்கொண்டு பேசாமல் புறப்பட்டுப்போனான். ஆகையாலந்தபுருஷனை நானறியும்படி சொல்லவேணும் எனக்கு நெஞ்சத்தில் சல்யம் போலிருக்கிற இந்தசந்தேகத்தை நீக்கவேணுமென்று பிப்பலாதனை ஸுகேசா என்பவர்ப்ரச்னம் பண்ணினர். இந்த சலோகத்தால் யோக்யனான சிஷ்யனுக்கு அர்த்தங்களை யுபதேசிக்கவேணுமென்றும் பொய்சொல்ல லாகாதென்றும் கூறப்பட்டது.

ரா-ஹா—இந்தபுருஷன் ஜீவனுபரமாத்வாஎன்று ஸந்தேகத்தை நீக்குவதற்கு இந்தப்ரச்நம் கொடுக்கப்பட்டது. இரதத்திலே போனனென்று சொல்லுகையாலத்ராஜாப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குகாட்டிய விஷயங்களையொழிந்த விஷயங்களில் சங்கரராமாநுஜ பாஷ்யங்களொக்கும். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் இரதத்திலே போனனென்கையால் அவ்விராஜகுமாரன் ப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்றதற்கு விவேகிகள் ஆத்மஜ்ஞானத்தையே வேண்டுவார்கள ஐசுவர்யத்தையடியாரென்பது தோன்ற ப்ரபுவாகிய அரசனும்ஆத்மஜ்ஞானத்தை விரும்பியபடியைக்காட்டி அதின் சிறப்பு கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

௨. तस्मै स होवाच । इहैवान्तःशरीरे सोम्य स पुरुषो यस्मिन्नेताः षोडश कलाः प्रभवन्तीति ॥

௨. தஸ்மைஸஹோவாச இஹைவாந்தச்சரீரே ஸோம்யஸபுருஷோயஸ்மிந்நேதா: ஷோடசகலா:ப்ரபவந்தீதி ||

(ப-ம்.) யஸ்மிந்நேதா꞉ ஷோடஶகலா꞉ ப்ரபவந்தி - யவனொருவனிடத்தில் மேலேசொல்லப்போகிற பதினாறு கலைகளுமுண்டாகின்றனவோ; ஸ꞉ புருஷ꞉-அந்தபுருஷன், இஹைவாந்த꞉ஶரீரே - இந்த சரீரத்தினுள்ளேயே வஸிக்கிறான். இதி ஸோம்ய உவாச - என்று பிப்பலாதர் அந்தபாரத்வாஜருக்குச் சொன்னார்.

ஶம்-ஹா—ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தினுகாயமத்யத்தில் அவித்யையினாலே பதினாறு கலைகளாகிற உபாதியோடுகூடியவன்போல் தோற்றுகிற கலைகளில்லாத ஆத்மா அறியத்தக்கவன் மற்றவிடங்களிலன்று.

ரா-ஹா—சரீரத்தில் ஏகதேசத்திலிருப்பவனென்கையால் ஜீவாத்மாவென்றுபெறப்படுகிறது. பரமாத்மாவே மேலேசொல்லப்போகிற பதினாறுகலைகளுக்கு மிருப்பிடமாகியவைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பவனானாலும் இந்தபதினாறுகலைகளையு மநுபவிக்கிறவன்ஜீவனே யாகையால் ஜீவாத்மா ஷோடசகலனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

௩. ஸ ஈக்ஷாஞ்சக்ரே கஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்த உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி கஸ்மிந்வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி॥

௩. ஸஈக்ஷாம்சக்ரேகஸ்மிந்நஹமுத்க்ராந்தஉத்க்ராந்தோபவிஷ்யாமிகஸ்மிந்வாப்ரதிஷ்டிதேப்ரதிஷ்டாஸ்யாமீதி ||

(ப-ம்.) ஸ꞉-அந்த, ஸ்ரஷ்டா, அஹம்-நான், கஸ்மிந்உத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி - எதுவெளியேறும்போது வெளியேறுவேன். கஸ்மிந் வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி - எதுநிலைபெறும்போது நிலைபெறுவேன். இதி ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - என்றுபார்த்தான்.

ஶம்-ஹா—இங்கு உபாதியினால் ஆரோபிக்கப்பட்ட கலைகளைநீக்கி வித்யையினால் கேவலனானபுருஷனைக்காட்ட நினைத்து, பிராணாதிகலைகள் இந்தபுருஷனிடத்தில்பிறந்தனவென்று சொல்லுகிறது. ஒரு விசேஷமுமில்லாத சுத்தாத்வீதியப்ரம்மத்தைப்பேசுவது கூடாதாகையால் அவித்யையினாலே கற்பிக்கப்பட்ட கலைகளினுடையபிறப்பிருப்பிறப்புமுதலியவை ஏற்றப்படுகின்றன. இப்படி ஏற்றினாலன்றி ஒருபிரதியாத்யப்பிரதிபாததமும் நடவாதன்றோ. இவ்வாறு ஞானரூபமான ப்ரம்மத்தில் எல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டதென்பது அறிவுடையார்கு நன்றாய்விளங்கும் ஒவ்வொருபொருளுமறிவினறி யறியப்படுவதில்லையன்றோ ஒவ்வொன்றினுடையவும் பிறப்பிருப்பிறப்பு முதலியவை யெல்லாமறிவாலேயே தோற்றுகிறனவன்றோ;இதுகொண்டே சிலர் நெருப்போடுசேருகையால் நெய்யுருகுவதுபோல் வாஸனைஎன்கிற தோஷத்தின் ஸம்பந்தாலே நானென்றுதோற்றுகிற ஆலயவிஞ்ஞானமே விஷயரூபமாகபரிணமிக்கிறதென்றும் க்ஷணந்தோறும் உண்டாகியழிகிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் ஜ்ஞாநத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுண்டான ஸம்பந்தாலேபிறந்த பிரமம் இதுகொண்டே சிலர்ஸுஷுப்தியில் ஸர்வசூன்யவாதம்பண்ணினார்கள். இதுவும், ஜ்ஞாநமில்லாதபோது விஷயம் தோற்றாமையாலும் விஷயம்தோற்றாதபோது ஜ்ஞாநம்தோற்றாமையாலும், விஷயம்தோற்றாதகாலமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞாநமுமில்லை என்கிற யுக்திமூலமாகப்பிறந்த பரமம். ஆக இவைஎல்லாவற்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு விஷயம்தோற்றுவதில்லை என்பது விளங்கும். இனி, இக்கலைகள் முதலியவையெல்லாம் ஜ்ஞாநத்தில் கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவது கூடாது; ஆத்மாவுக்குகலை

களின் ஸம்பந்தத்தாலேபிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் ப்ரமத்திற்கதிஷ்டாநமாகாதன்றோ: டமுதலியவிஷயங்களை கோசரிக்கிறஜ்ஞாநம் நித்யமாயறிபவனாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு கலைகளின் ஸம்பந்தத்தாலே பிறந்தழிந்து கொண்டிருக்குமென்று தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறார்களன்றோ. லோகாயதிகரும்பூதங்களின் தர்மமே ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறார்களன்றோ; ஆனதாலிது கூடும்வழியாதெனில், “ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம” “ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம” “விஜ்ஞாநகந ஏவ” இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஆவதழிவதில்லாத ஜ்ஞாநமே யாத்மாவென்றும், அந்தஜ்ஞாநமே நாமரூபமுதலிய உபாதிகளினால் தோற்றுகிறதென்னும் போதிக்கையாலே இந்தநையாயிகர் முதலானவருடையபக்ஷம் சுருதிக்குச் சேராமையால் அந்தபக்ஷங்களைக் கொண்டுகலைகளாலே பிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் பிரமத்துக்குஎவ்வாறு அதிஷ்டாநமாமென்று சங்கிக்கைக்காதெனை. ஜ்ஞாநமுண்டானபோது விஷயங்களில்லாமலுமிருக்கின்றமையாலும், விஷயங்கள்தோற்றம்போது ஜ்ஞாநமில்லாதிருப்பதில்லாமையாலும், விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம் வேறென்றும் நித்யமென்றும் விளங்குகிறதன்றோ. ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளிராமை கூடுமாகையாலும், எவ்விஷயத்தை யறியும்போதும் ஜ்ஞாநமிருக்கையாலு மிது விளங்கும். ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளின் ஜ்ஞாநமில்லையாயினும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமெப்போது முண்டன்றோ எப்பொருளெவ்வாறறியப்படுமோ அவ்வாறறியப்படுதலாலே அப்பொருளுள்ளகாலத்திலறிவு பொருளைப்பிரியாதென்பது விளங்கும். இதனாலறியப்படாத பொருளில்லைஎன்பது பெறப்பட்டது. இனி பிறந்தவுடனே யழிந்துபோன பொருளும் மேருமலைமுதலிய மனிதர்நடமாடாத மலைகளின் குகைகளிலிருக்கும்பொருளுமொருவராலு மறியப்படாதாகையா லறியப்படாதபொருளில்லை என்பதெங்ஙனமெனில்; அறியப்படாதபொருளை யுண்டென்றுரைப்பது கூடாமையால் அறியப்படாத பொருளிஃதென்று காட்டுவாருளர். ஆனதால் பொருளென்று பெயர் பெற்றறியப்படாதிருப்பதொன்றுமில்லை. இப்படியறியப்படாத பொருளுண்டென்றுரைப்பவன் ரூபத்தைக்கண்டான் கண்ணில்லையென்றும் சொல்லுவான். ஆகையாலறிவின்றிப்பொருளில்லை. பொருளின்றியறிவுண்டு, ஒருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளில்லாமை கூடுமன்றோ. ஒருபொருளில்லாவிடினும் மற்றொருபொருளிலேயறிவிருக்குமன்றோ அறிவில்லாதபோதறியப்படும் பொருளென்பது ஒருவனுக்குண்டோ. இனிஸுஷுப்தியென்கிற பேருறக்கத்திலொரு பொருளையுமறியாமையாலே யறிவென்பதுமில்லையே எனில்; விஷயங்களை தீபம்முதலியது தோற்றுவிப்பதுபோல அறிவும் தோற்றுவிப்பதாகலின், தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாமையாலே தோற்றுவிக்கிற தீபமில்லை என்பதுபோல அறியப்படும்பொருளில்லாமையாலேஅறிவில்லை என்பது பொருந்தாது. இருளில்வஸ்துக்கள் புலப்படாமையால் கண்ணில்லை என்பதுசேருமோ; ஸர்வசூந்யவாதியல்லாதவன் இப்படி சொல்லானன்றோ; சூந்யவாதிக்குதோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற தீபமுதலியவையிருப்பதுபோலவென்பது, தோற்றுவிக்கப்படும் விஷயங்களில்லாதபோதும் தோற்றுவிக்கிற ஜ்ஞாநமிருக்குமென்பதில், தீபமுதலிய திருஷ்டாந்தப்பொருள் சூந்யமாகையால் திருஷ்டாந்தமாகாமையின் தோற்றுவிக்கப்படும் பொருளில்லாத போது தோற்றுவிக்கிறதொன்றில்லை என்று சூந்யவாதி சொல்லுவானெனில்; அறியப்படும்பொருளில்லாமையாலே யறிவில்லைஎன்கிறவாதிஅறியப்படும் பொருளில்லாமையையறிந்தன்றோ சொல்லவேண்டும். அறிந்தானாகிலறிவில்லை என்பதுகூடுமோ; அறியானாகிலெப்படி இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். ஆகையாலெப்போதும் ஜ்ஞாநமில்லையென்று சொல்லவொண்ணாது. இனி, விஷயங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் வேறுபாடின்மையா

னவிஷயங்களில்லாதபோது ஜ்ஞாநமுமில்லையெனில்; அபாவத்தை யறியப்படும்பொருளென்று சூந்யவாதிகொள்ளுதலால் அறியப்படும்பொருளாகிய இவ்வபாவத்திற்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் பேதமில்லாமையால் அபாவம் நித்யமென்று சூந்யவாதி யசொல்லுகையால் அதனில்வேறாகாதஜ்ஞாநமும் நித்யமாகியெப்போதுந் தோற்றமென்று எங்கள் மதநிலைபெற்றது. ஜ்ஞாநாபாவமாகையால் அபாவமாய் அஸத்தாமல்லது ஸத்தாய் நித்யமாகாதென்பது கட்டுவார்த்தை. உண்மையில் ஜ்ஞாநமே ஸத்தாய நித்யமாகாது. அநித்யமென்று மஸத்தென்றும் பேரிட்டதால் வெர்களுக்கொருகுறையில்லை இனி அபாவமறியப்படும் பொருளானாலு மறிவல்லவெனில், அறியப்படும்பொருளு மறிவு மொன்றாகையா லறியப்படும் பொருளில்லாதபோ தறிவில்லையென்பதெங்ஙனம். இனிவிஷயங்கள் ஜ்ஞாநத்தில் வேறாயமையாகின்றன ஜ்ஞாநம்விஷயங்களில் வேறாயதன்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியதெல்லாம் பொருந்துமெனில் இதுவும்கட்டுவார்த்தை அக்நிநெருப்பில் வேறாயதன்று நெருப்பு அக்நியில் வேறுபட்டதென்பதுபோல நகைப்பிற்கிடம் கீழ்நாம் சொன்னபடி நம்மிஷ்டம் நிறைவேறுதற்கிப்போது மொருகுறையில்லை இனி இவ்விரண்டும் வேறேயெனில், அப்போதுமுன்சொல்லியபடி விஷயங்களில்லாமையாலே ஜ்ஞாநமில்லை என்பதற்கு வழியில்லை. இனிவிஷயங் காணப்படாதபோது ஜ்ஞாநமும் காணப்படாமையால் ஸுஷுப்தியில் ஜ்ஞாநமில்லையெனில், ஆலயஜ்ஞாநமென்பது ஸுஷுப்தியிலுமுண்டென்று சூந்யவாதியும் சொல்லுகிறானன்றோ; ஆனதால் ஜ்ஞாநம் ஸுஷுப்தியிலில்லை என்பது பொருந்தாது. எங்கள்மதத்தில், ஜ்ஞாநம் தன்னைத்தானேயறிவதாலுண்டென்றாலும், உங்கள் மதத்தில் ஜ்ஞாநம் தன்னைத்தானறியாமையால் ஸுஷுப்தியிலுண்டென்பது ஸாக்ஷியற்றவார்த்தையென்று சூந்யவாதி சொல்லுவானாகில்; அறியப்படும் பொருளறிவாகாதென்று அபாவதிருஷ்டாந்தத்தாலே பெறப்படுதலால் அறிவுமறியப்படுமாயி னறிவின்றியே போமன்றோ மரித்தவனை ஜீவிக்கச்செய்ததுபோல அநேகசூந்யவாதிகளாலுமிந்த நீதியையழிக்கமுடியாது. இதுவுமன்றிஜ்ஞாநமறியப்பட்டதாகி லிந்தஜ்ஞாநத்தையறிகிற ஜ்ஞாநத்தைத் தேடவேண்டுகையால் அநவஸ்தைதோஷம் வரும் எங்கள் மதத்தில் ஜ்ஞாநத்தையறியப்படுவதாகச் சொல்லாமையால், தோஷமில்லை ஜ்ஞாநமறியப்படாதாகில் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞமென்பது கூடுமோவெனில்; அறியப்படும் பொருளெல்லாவற்றையு மறிவதே ஸர்வஜ்ஞனமைக்கு வேண்டுவது. அறியப்படாதபொருளை யறிவதன்று அப்படியன்றாகி லறியப்படாதமுயல்கொம்புமுதலியவற்றை யறியாமையால் எல்லாமதத்திலு ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞமாகாது. அதுவுமன்றி எங்கள் மதத்தில் ஸர்வஜ்ஞனைவது மயையினாலாகையாலே பொருந்தாதாயினும் குற்றமன்று. ஜ்ஞாநமொன்றையே யுண்டென்கையாலே அநவஸ்தையென்கிற தோஷத்திற்கிடமில்லை எக்காலத்திலு மெத்தேசத்திலும் எல்லாப்பொருளாயும் தோற்றுகிற ஜ்ஞாநமொன்றே நீரில்தோற்றுகிற சூர்யபிம்பமுதலியவை பலவாகத்தோற்றுவதுபோல பலவாக தோற்றுகின்றது. இப்படிஜ்ஞாநமென்பதொன்றாய் நித்யமாய் ஸத்யமானதாகலின் இது பிரமாதிட்டாநம கலாமென்று கலைகளினாரோபங்களுக்கதிட்டாநமாக ஆத்மஸ்வரூபமறியும்படி இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இனி அளவுபட்ட பொருளநித்யமாகலின் இந்தசரீரத்தினுள் அளவுபட்டகப்பட்டுக்கிடக்கிற ஜ்ஞாநம் நித்யமாகக்கூடாது; அப்படியாமாயின், அளவுபட்டகலைமுதலியவையும் நித்யமாகவேண்டுமேயெனில், இந்தப்ராணமுதலிய கலைகளுக்குக்காரணமாக இந்தஜ்ஞாநம் சொல்லப்படுகையால், ஜ்ஞாநம் நித்யமேயாம்.இந்தஜ்ஞாநத்தின் காரியமாய் கலைகளினால் பிறந்தசரீரம், தன்னுடைய காரணத்துக்காரணமாகிய ஜ்ஞாநத்தை தன்னுள்ளே யாக்குவதுகூடாதன்றோ; இனி பீஜத்தால்பிறந்த விருக்ஷத்தாலுண்டான பலமானது தனக்குக்காரணமாய் விருக்ஷத்திற்கும் காரண

மான பீஜத்தை தன்னுள்ளேயாக்கிக்கொள்வதுபோல் இங்கும் ஜ்ஞாநத்தை இச்சரீரமுள்ளே சேர்த்துக்கொள்ளலாமெனில்: இதுவீண்வாதம் அங்கு பலத்திற்குக்காரணமாய் விருக்ஷத்தையுண்டாக்குகிற பீஜம்வேறு; அந்தபலத்தினுள்ளிருக்கும் பீஜம்வேறு; இங்கு ஜ்ஞாநமொன்றேயன்றோ. இதுவுமன்றி திருட்டாந்தம் ஸாவயவமாகின்றது. இது நிரவயவமாகின்றது. இங்கு பலயுக்திகளுமிவ்விஷயத்தைமறுக்கும். இது யுக்தியில்லையாயினும். சுருதியிலப்படி சரீரத்தாலளவுபட்டதாகச்சொல்லுகையால் ஜ்ஞாநமளவுபட்டதே எனில்; இந்த சுருதிவாக்கியம் பொருளின் தன்மையைமாற்றுமதன்றோ. உள்ளபடியைக் காட்டுவதேயன்றோ. கீழ்ச்சொல்லிய பலயுக்திகளாலும் பொருந்தாத இவ்விஷயத்தை யொருவருடனும் சொல்லானதால் உண்மையைவிளக்கிற சுருதிசொல்லுமோ; ஆனதால் தோற்றப்படுகிறபடியிலே உபசாரமாகச்சொல்லப்பட்டது யுக்திக்குசேராதவற்றை சுருதிசொல்லாது. இங்குமறுத்து* சொல்லுவது க்ரமத்தையறிவித்தற்பொருட்டு பார்வையைச்சொல்வது சிருட்டிசேதனமூலமெனவறிவித்தற்கு. பரத்வாஜர்ப்ரச்நம் பண்ணிவந்தபுருஷன் என்னுடையஉத்க்ராந்தி ப்ரதிஷ்டைகள் எக்காலத்திலெக்காரணத்தாலென்று பார்த்தானென்று சுலோகத்திற்குப் பொருள். இங்குஸாங்கியர் சொல்லுமாறு—பிரதாநமென்கிற பிரகிருதி கருத்தாவாகின்றது புருஷனென்கிற ஜ்ஞாநரூபியாகிய ஆத்மாவன்று.ஆனதால் புருஷன் ஸ்வதந்திரனாகி கருத்தாவாகிறானென்பது பொருந்தாது; ஆனதால்புருஷனுக்குப் பிரயோஜநத்தைத்தருவதற்கு. மகாந்முதலிய தத்துவங்களாக பிரதாநம்பிரவர்த்திக்கின்றது. இவ்வாறுஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற மூன்றுகுணங்களின் ஸாம்யமாகிய மூலப்பிரகிருதி பிரமாணத்தால் சிருட்டிக்குக்காரணமென்றுறுதிப்பட்டபோது புருஷப்பிரயோஜநத்தைத் தருவதற்குதப்பாமல் பிரவர்த்திக்கின்றமையால் சேதநம்போலிருக்கிறதென்றுபசாரத்தாலே சேதநதருமமாகிய ஈக்ஷணத்தைச் சொல்லுகின்றதெனக்கொள். அன்றேல்,ஆத்மாவுக்கு துணைக்காரணமில்லாமையாலும், இந்த சிருட்டியால் ஆத்மாவுக்குத்துன்பமே யாதலாலும், தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொள்ளானாகையாலும், ஆத்மா தன்னைத்தானே சிருட்டித்துக்கொள்வது கூடாமையின் சிருட்டிக்குக்காரணமின்னதென்று சொல்லவழியில்லையாம். பிரதாநத்தைக் காரணமென்று சொல்லில் ஈக்ஷணமும், ஓரரசனுக்கு வல்லாத்தொழிலை நிறைவேற்றுகிற,தொழிலாளியை அரசனே என்றுபசரித்துச்சொல்வதுபோல் உபசாரத்தாலே சொல்லப்படுதலாலமையும் ஆனதால் பிரதாநமென்கிற மூலப்பிரகிருதியே ஜகத்தக்காரணமென்பது. இவ்வாறே தார்க்கிகரும் யுக்திசொல்லிபரமாணுக்களே ஜகத்துக்குக் காரணமென்கின்றார்கள். இவர்கள் சொல்வது பொருத்தமற்றது. ஆத்மாநிர்விகாரமானாலும் போக்தாவாவதுபோல கருத்தாவுமாகலாமன்றோ ; இதனால் நிர்விகாரமான ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வம் கூடாதென்று ஸாங்கியர் சொல்லத்தகாது. அவர்கள் போக்த்ருத்வமுண்டென்று சொல்லுகின்றார்களாகையாலதுபோலிதுவும் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. வேதாந்திகள் சுருதியில் சொல்லியபடிகொள்ளுமவர்களாகையால் அவர்களுக்கு யுக்திகள்பகையாக வழியில்லை. இனி ஆத்மாசிருட்டிகாரணமாகில் பரிணாமம் சொல்லவேண்டுகையால் அழிவு அசுத்திமுதலிய குற்றங்களின் ஸம்பந்தவிகார முதலியவை யவ்வாத்மாவிலேயே தங்கும். போக்தாவென்றாலும் இன்பம் துன்பம்புசிக்கையாகிற போகம் ஸ்வரூபமாகையால் விகாரமாகாதெனில்: அவித்யையின் தோஷத்தாலே ஒருவனும் நிர்விகாரனான ஆத்மாவும் நாமரூபமுதலிய உபாதிகளையடைந்து கர்த்தாவாகிறானாதலால் இவ்வாறு பொய்யானகர்த்ருத்வமுதலியவை குற்றமாகாது. மெய்யானவிகாரமே தோஷமாமன்றிபொய்யானவிகாரம் தோஷமாகாதன்றோ; ஆனதால் சிருட்டிகருத்தாவாகை ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தியதேயாமென்க. அவித்யையினால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிற அபரி

---

* எவ்வாதமாவிலிப்பதினாறுகலைகளும் பிறக்குமென்று முன் சுலோகத்தில் ஸ்ருஷ்டி சொல்லியிருக்க, என்று 'மறுத்து' என்கிறபதத்திற்கு முன்கூட்டுக.

பூர்ணனை ஜீவனுக்கு, சாஸ்திரவிதியாலே பந்தம் கழிந்துபோனபின நிருபாதியானஸ்வரூபம் சுத்தமாய் அத்வைதமாய் தர்க்கங்களுக்கிடமன்றி நிர்விகாரமாய் சிவமாய் விளங்குமென்று வேதாந்திகளின் கொள்கை. இந்த அவஸ்தையில் காத்ருத்வம்போக்த்ருத்வம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லை. அக்காலத்தில் எல்லாபேதவிகாரங்களும் நீங்கி ப்ரமம் அத்வைதமாய் விளங்குகிறதன்றோ; ஸாங்கியர்களும்அவித்யையினாலேயே கருத்தாவாகையும் போக்தாவாகையுமென்று சொல்லத்தொடங்கி இப்படி சொல்லுவதற்கு முக்கியாதாரமான வேதத்தை ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணவிரோதம் வருமென்று பயந்தநம்பாமல் வேதபாஹ்யர்களாய் போகத்ருத்வத்தை பரமார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவைக்காட்டில் வேறான ப்ரக்ருதிதத்வத்தை மெய்யானதென்றும் கூறுகின்றார்கள் ஆனதால் வேறு சிலதார்க்கிகராலேதங்கள் மதயுக்திமறுக்கப்பட்டபோது பேச்சற்று நிற்கிறார்கள். தார்கிகரும் மற்றுள்ள வாதிகளால் மறுப்புண்கிறார்கள். ஆகவேவலதர்க்கங்களைத் தங்கள் மதங்களுக்குக்காவலாகவெண்ணுகிற எல்லாவாதிகளு மொருவருக்கொருவர் மாம்ஸத்திற்கு விரோதப்படுகிற ஜந்துக்களைப்போல் விரோதப்பட்டு பரமார்த்த தத்வத்தையறியாதே இழந்துபோகிறார்கள், ஆனதால் இதைவிட்டு வேதாந்தங்களின் பரமார்த்த தத்வமான ஆத்மதத்வத்தி லொருமையறிந்து இதில் சிரத்தையுடைய ராவதற்கு நாம் இந்த தர்க்கவாதி மதங்களில் குற்றங்களைக் கூறுகிறோம். நமக்கு தர்க்கவாருமென்றும் காட்டுவதற்கன்று. முமுக்ஷுக்கள் நன்மையை எண்ணியேயாம். கருத்தாவாகாண்போக்தாவாகிறானென்று சொல்வதற்கு கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் இவைகளுக்குபேதமென்? பிரதாநம் கருத்தாவே என்றும், போக்தாவாகானென்றும், பிரித்துச்சொல்வதற்கு யுக்தியாது? பிரதாநம்மகாந் முதலியதத்வங்களாக விகரித்துப் பரிணமிக்கின்றமையாலும் புருஷனுக்கு விகாரமில்லாமையாலு மிவ்வாறு சொல்லவேணுமென்றுமுன்னே சொன்னோமே எனில்; இது பயனில்லாதவார்த்தை போககாலத்திற்குமுன்னே இல்லாதவிகாரம் போககாலத்தில் வந்ததென்று கொள்ளப்படுதலால் புருஷனுக்கு விகாரமில்லை என்பது விடப்பட்டதன்றோ. இனிபோகத்திற்குப் பின்சுத்தனேயன்றோ புருஷனெனில்; பிரதானமும் பரிணமித்து பின்பரிணாமம் நீங்கி சுத்தமாகையால் நிர்விகாரமாவதற்குத்தடை என்? போககாலத்திலும் புருஷன் முன்போலவே இருக்கிறானென்றால் போகம் பொய்யென்றதாயிற்று. அப்போது விகாரம் மெய்யாமாயின், முன்சொன்னதோஷம் தப்பாது போககாலத்தில் ஸாகாதிருபமாக பிரதாநமும் விகரிக்கின்றமையால் அதற்கும போகமுண்டென்று சொல்லக்கூடும். ஆத்மாவினுடைய விகாரமே போகமென்றால், பிரதானத்தின் விகாரமேபோகமென்று பிரதிவாதிசொன்னால் மறுப்பதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ஆகிலிரண்டுக்கும் போகமுண்டென்றால் புருஷனுக்கு போகத்தைத்தருவதற்கு பிரதாநம்விகரிக்கிறதென்பது கூடுமோ; இதற்குப்பலவிரோதங்களுண்டானன்றோ; இனிஸத்வஸம்பந்தமுடைய போகத்தையநுபவிக்கிற அந்தக்கரணத்தில் புருஷன் ப்ரதிபலிக்கின்றமையால்விகாரமில்லாமலே புருஷனுக்குபோகமெனில், சாஸ்திரவிதியால் புருஷனுக்கு நீக்கப்படவேண்டிய விகாரங்களொன்றுமில்லையன்றோ. அவித்யாஸம்பந்தம் முதலியதோஷங்கள் நீங்கற்பொருட்டு சாஸ்திரவிதி என்றால், சாஸ்திரத்திலில்லாத உங்கள்மதத்தை முமுக்ஷுக்கள் விரும்பார்கள் இனி அத்வைதிகளாகிய உங்களுக்கு சாஸ்திரத்தையறிகிற அதிகாரிகளில்லாமையால் சாஸ்திரம் வீணுகிறதென்றால், ப்ராந்திதசையில் சாஸ்த்ராதிகாரிகளுண்டானமையால் சாஸ்திரம் வீணாகாது. ப்ராந்திநீங்கினபோது சாஸ்திரமே இல்லையாதலால் சாஸ்திரத்திற்குப் பயன்தேட வேண்டியதில்லை. சாஸ்திரமும் ஆத்மா ஒன்றேயென்கிற ஜ்ஞானம் பிறந்தபின் பேதப்ரபஞ்சம் அடியோடழிந்து போமாகையாலே பேதவியவாகாரத்திற் கிடமில்லை என்று சொல்லுகி

றது. பேதப்ரபஞ்சமுண்டானபோது சாஸ்திரப்ரயோஜநத்தையும் சாஸ்திரமே சொல்லுகிறது. வாஜஸநேயகத்தில் பரமார்த்தமையல்லாத அவித்யாஸமயத்தில் பேதமுண்டாகையாலே ஸகலபேதவ்யவஹாரமுமுண்டென்று சொல்லப்பட்டது பரவித்யை அபரவித்யையென்று பிரித்து முதலிலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆனதால் வேதாந்தப்ரமாண மஹாராஜனுடைய பார்வையினால் காக்கப்படுகிற ஆத்மாவினைக்கியத்தில் விரோதம்செய்வதற்கு தார்க்கிகர்வாதமகிய படைகளுக்கு சக்தியில்லை. இதனால் அவித்யையினாலே ப்ரம்மத்திற்கு பலபேதங்களும் சக்திகளுமுண்டாகையாலே ஸ்ருஷ்டிகாரணமாவதில் விரோதமில்லையென்று விளங்கும் ஆகையால் பரவாதிகள்சொல்லும் குற்றங்களுக்குள் ஒன்றுமிங்கு சங்காதது. இனி அதனுடைய ஸல்லவ்யாபாரங்களையும் நிறைவேற்றுகிற ப்ரத்யயனை அநேனவென்பதோல உபசரித்தாலிலேசேதநமாக பிரதாநத்தை வியவகரித்ததென்பது சுருதிக்கு அமுக்கியமானபொருளையனைக்கவேண்டியதலால் தக்கதன்று. முக்கியப்பொருள் கூடாதபோதன்றோ அமுக்கியப்பொருள்கொள்ளவேணும் காட்டியமையால் முக்கியப்பொருள் கூடுமானலது கொள்ளப்படாது, இங்கு பிரதாநம் அசேதநமாகையால் சேதநனுக்குத் தக்கபடி நியமமாய் பிரவர்த்திப்பது பொருந்தாது. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜகத்துக்குகாரணம் ப்ரம்மமேயாம்;

ரா-ஹா.—இந்தஷோடசகலைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமொத்திருக்க, இந்த ஷோடசகலைகளை புரிப்பது ஜீவனே பரமாத்மாவல்லவென்பதில் ஹேது காணப்படவில்லையே என்றால் ஜீவன் தன்னுடைய போகத்தைவிரும்பி இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் ஜீவன் போக்தாவாகிறான். பரமாத்மா தன்னுடையபோகத்தை விரும்பாமல் ஜீவனுக்கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் பரமாத்மாவுக்குபோகமில்லை. எனக்கு கர்மபலங்களில் விருப்பமில்லையென்று, "நமேகர்மபலேஸ்ப்ருஹா" என்கிறஸ்லோகத்தில் பகவானருளிச்செய்தான் அனதால் கர்மபலங்கள் பரமாத்மாவை யொட்டுகிறதில்லை 'நமாம்கர்மாணிலிம்பந்தி' என்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டதன்றோ: இந்த ஸ்லோகத்திற்கு கருத்து இவ்வாறே என்பதுவும் பாஷ்யகாரரால் "போகார்த்த" என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

௪. ஸ ப்ராணமஸ்ருஜத ப்ராணாச்ச்ரத்தாம் கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீந்த்ரியம் | மநோऽந்நமந்நாத்வீர்யம் தபோ மந்த்ரா: கர்ம லோகா லோகேஷு ச நாம ச ||

௪ ஸப்ராணமஸ்ருஜத ப்ராணாச்ச்ரத்தாம்கம் வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீந்திரியம் | மநோந்நமந்நாத்வீர்யம்தபோமந்த்ரா: கர்மலோகா லோகேஷு சநாம ச ||

(ப்-ம்.) ஸ:-அந்தபுருஷன், ப்ராணம்-ப்ராணனையும், ப்ராணாத்-ப்ராணனை ஸ்ருஷ்டித்தபின் ச்ரத்தையையும், கம் வாயு: - ஜ்யோதி:-ஆப:-ப்ருதிவீ-பின்பு ஆகாயம், காற்று, தேஜஸ்ஸு, ஜலம் பூமி இவைகளையும் இந்த்ரியம்-இந்திரியங்களையும், மந:-மநஸ்ஸையும், அந்நம் - அன்னத்தையும், அந்நாத்-வீர்யம்-அன்னத்தாலே பலத்தையும், தப:-தபஸ்ஸையும், மந்த்ரா:-மந்திரங்களையும், கர்ம-கர்மத்தையும், லோகா: - லோகங்களையும், லோகேஷு - லோகங்களிலே, நாம - பெயரையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

ஶங்-ஹா. ரா-ஹா—ஸர்வத்துக்கும் அதிகாரியான ப்ராணனை முன்சொன்னபடி ஈச்வரன் ஈக்ஷணம்செய்து ஸ்ருஷ்டித்தபின் எல்லோருக்கும்நல்ல கர்மங்களில்சிரத்தை

ஸையும், பின்பு கர்மபலத்தை யநுபவிப்பதற்கு அதிஷ்டாநமாகிய பூதங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான் இந்த பூதங்களில் ஆகாசத்தில் சப்த குணத்தையும், வாயுவில் சப்தஸ்பர்சங்களையும், தேஜஸ்ஸில் சப்தஸ்பர்சரூபங்களையும், ஜலத்தில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களையும் பூமியில் சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பின் கர்மேந்திரியங்களைந்தையும் ஜ்ஞாநேந்திரியங்களைந்தையும் இவை யெல்லாவற்றிற்கு மரசனைப்போன்ற மனஸ்ஸையும் இப்படி எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்து எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஜீவநாதாரமான அன்னத்தையும், அன்னத்தாலே சக்தியையும், இப்படி மக்கள் பலத்தாலே தோற்றியபடி எல்லாம் செய்த பாவங்களை நீக்குவதற்குக் காரணமாகிய தபஸ்ஸையும் தபஸ்ஸாலே சுத்தமான நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு கர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு வேண்டிய இருக்கு யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் முதலிய மந்திரங்களையும், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கிரியைகளையும் அந்தகர்மங்களின் பலமாகிய ஸ்வர்க்காதிலோகங்களையும் அந்தலோகங்களில் தேவாதிநாமங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான்.

௫. ஸ யதேமா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ராயணா: ஸமுத்ரம் ப்ராப்யாஸ்தம் கச்சந்தி பித்யேதே தாஸாம் நாமரூபே ஸமுத்ர இத்யேவம் ப்ரோச்யதே ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டுரிமா: ஷோடஶகலா: புருஷாயணா: புருஷம் ப்ராப்யாஸ்தம் கச்சந்தி பித்யேதே சாஸாம் நாமரூபே புருஷ இத்யேவம் ப்ரோச்யதே ஸ ஏஷோகலோம்ருதோ பவதி ததேஷ ஶ்லோக:॥

௫. ஸ யதேமா நத்யஸ்ஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்ராயணா ஸ்ஸமுத்ரம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்தி பித்யேதே தாஸாந்நாமரூபே ஸமுத்ர இத்யேவம்ப்ரோச்யதே ஏவமேவாஸ்ய பரித்ரஷ்டுரிமாஷ்ஷோடஶகலா: புருஷாயணா: புருஷம்ப்ராப்யாஸ்தங்கச்சந்தி பித்யேதே சாஸாந்நாமரூபே புருஷ இத்யேவம்ப்ரோச்யதே ஸ ஏஷோகலோம்ருதோ பவதி ததேஷ ஶ்லோக:॥

(ப-ம்.) ஸமுத்ராயணா: - ஸமுத்திரத்தை யடையாநின்றனவாய், ஸ்யந்தமாநா: - பெருகுகின்ற, இமா:, நத்ய: - இந்த, ஆறுகள், ஸமுத்ரம் - கடலை, ப்ராப்ய - அடைந்து, அஸ்தம் கச்சந்தி - அடங்கிப்போகின்றன தாஸாம் - அந்த ஆறுகளுடைய நாமரூபே - நாமங்கள், பித்யேதே - மாறுகின்றன. ஸமுத்ர இத்யேவம் ப்ரோச்யதே - ஸமுத்திரமென்றே சொல்லப்படுகின்றன, யதா - அதுபோலவே; ஏவமேவ - இப்படியே, அஸ்ய பரித்ரஷ்டு: - இந்த திரஷ்டாவானவாத்மாவினுடைய, இமா: ஷோடஶகலா: - இப்பதினாறுகலைகளும், புருஷாயணா: - பரமபுருஷனையாதாரமாகவுடையனவாய், புருஷம் - பரமாத்மாவை, ப்ராப்ய - அடைந்து, அஸ்தம் கச்சந்தி - ஒழிகின்றன, தாஸாம் - அந்தகலைகளினுடைய, நாமரூபே - நாமங்கள், பித்யேதே - வேறுபடுகின்றன, புருஷ இத்யேவம் ப்ரோச்யதே - புருஷனென்றே சொல்லப்படும். ஸ: ஏஷ: - அப்படிப்பட்ட இந்தபுருஷன், அகல: - கலாஸம்பந்தமில்லாதவன். அம்ருதோ பவதி - அம்ருதனாயிருக்கிறான், ததேஷ ஶ்லோக: - அந்தபுருஷஸ்வரூபத்தைப்பற்றி இந்தச்லோகம் சொல்லப்படுகிறது.

ஶம்-ஹா.—கடலில் கலந்த ஆறுகள்போல, குருபதேசத்தாலே கலைகள் நீங்கும்படியுபாஸிக்கிறவனும் புருஷனைச்சேர்ந்து தனது நாமரூபங்கள்மாறி புருஷனென்றே சொல்லப்படுவான். இவ்வாறு கலைகளின் ஸம்பந்தம் நீங்கிப்போனமையால் முக்தனாகிறான்,

ரா-ஹா.—இப்படி ஜீவாத்மாவைப்பற்றுகிறகலைகள் பரமாத்மாவோடு ஸம்பந்தப்படாமையால், பரமாத்மாநிஷ்கலனென்றும் ஆனதால் முமுக்ஷுக்களுபாஸித்து தங்கள் தங்களுக்குண்டான போக்த்ருத்வமாகிய கலாஸம்பந்தத்தை நீக்கிக்கொள்ளுகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறது. கங்கையமுனை முதலிய நதிகள் ஸமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து தங்கள் நாமரூபங்களை யழித்துக்கொள்ளுகின்றனவேயன்றி ஸமுத்திரத்திற்கு நாமரூப விகாரங்களையுண்டு பண்ணுவதில்லையன்றோ; இவ்வாறே போக்தாவாகிய ஜீவாத்மாவுக்கும் அவனையடைந்தபோது கலாஸம்பந்தம் நீங்கிப்போகின்றது. கல்லிலடிபட்டகத்திக்குக் கூர்மையழிவதுபோல் கலைகளுக்கு போகத்தைத்தருகிற சக்தியழிந்துபோகின்றது என்கை. இவைகளையிவ்வாறு செய்விப்பவன் பரமபுருஷனேயாகையால் அவனிடத்தில் இவைகளுக்கு ஸ்வதந்திரசக்தியில்லை அவனோடொன்று சேர்ந்து அவனேயென வழங்கப்படுகிறது. ஆக, பரமபுருஷனுக்கு இக்கலைகளினாலாகிய போகமில்லையானதால் பரமாத்மாநிஷ்கலனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் அம்ருதஸ்வரூபியாகிறான். இவ்விஷயத்தையோதும் சுலோகங்க ளிருக்கின்றன.

௬. अरा इव रथनाभौ कला यस्मिन्प्रतिष्ठिताः।
तं वेद्यं पुरुषं वेद यथा मा वो मृत्युः परिव्यथाः॥

௬. அராஇவரதநாபௌகலாயஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதா꞉ |
தம்வேத்யம்புருஷம்வேதயதாமாவோம்ருத்யு꞉பரிவ்யதா꞉ ||

(ப்-ம்.) यस्मिन्-எந்தபரமாத்மாவினிடத்தில், रथनाभौ-தேர்ச்சக்கிரத்தில், अरा इव-அரங்கள்போல, कलाः-கலைகள், प्रतिष्ठिताः-நிலைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; तं वेद्यं पुरुषं-அந்தமுமுக்ஷுவேத்யனை புருஷனை, वेद-அறிந்தால், वः-அப்படியறிந்த உங்களுக்கு, परिव्यथाः-துன்பங்களை, मृत्युः-ஸம்ஸாரமானது, मा-செய்யாது.

ஶம்-ஹா.—பிறப்பு இருப்பு இறப்புமுதலிய எல்லாக்காலங்களிலும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நிலையிடமாய புருஷனை யறியாதபோது துன்பப்படவேணுமானதாய் சீஷர்களேயப்புருஷனையறிந்து கொள்ளுங்கோள்.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய பரமாத்மஸ்வரூபத்தையறிந்த துன்பமடையார்.

௭. तान्होवाचैतावदेवाहमेतत्परं ब्रह्म वेद नातःपरमस्तीति॥

௭. தாந்ஹோவாசைதாவதேவாஹமேதத்பரம்ப்ரஹ்ம வேதநாத꞉ பரமஸ்தீதி ||

(ப்-ம்.) तान्-அந்தசீஷர்களை, उवाच-பிப்பலாதர் சொன்னார், एतत्परं ब्रह्मैतावदेवाहं वेद-இந்தபிரம்மத்தை இவ்வளவே நானறிவேன்; नातःपरमस्ति-இதற்குமேலறிய வேண்டுவதொன்றுமில்லை. इति-இப்படி. பிப்பலாதர் சொன்னார்.

ஸ௦-ஹா—ரா-ஹா.— இவ்வாறு சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து, இவர்கள் ஸந்தேகம்நீங்க இவ்வளவே ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலறியவேண்டியது. எவ்வளவே நானுமறிவேன் என்று அவர்கள் மதுழும்படி பிப்பலாதர்சொன்னார்.

அ. 𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃॥

அ. தேதமர்சயந்தஸ்த்வம்ஹிந:பிதாயோஸ்மாகமவித்யாயா:பரம் பாரம்தாரயஸீதிநம:பரமருஷிப்யோநம:பரமருஷிப்ய: ||

(ப-ம்.) 𑌤𑍇-அந்தசிஷ்யர்கள், 𑌤𑌂 - அந்தபிப்பலாதமகாருஷியை, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 - பூசித்தவர்களாய், 𑌤𑍍𑌵𑌂-நீரே, 𑌨𑌃-நமக்கு, 𑌪𑌿𑌤𑌾-தந்தையாகிறீர், 𑌯𑌃-எந்தநீரே, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂-நம்மை, 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃𑌪𑌰𑌂𑌪𑌾𑌰𑌂 - அவித்தையினக்கரையை, 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌸𑌿-தாண்டவைக்கின்றீர், 𑌪𑌰𑌮𑌋𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃-பரமர்ஷிகளை நமஸ்கரிக்கிறோம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று சொன்னார்கள்.

ஸ௦-ஹா—இவ்வாறு பிப்பலாதரால் உபதேசித்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாய் இப்படி மகார்த்தமான பிரம்மஸ்வரூபத்தையுபதேசித்த ஆசாரியனுக்கு ப்ரதிஸம்மாநமாய் செய்யவேண்டியதொன்றும் தோற்றாமல் அவரதுமலரடிகளில் வீழ்ந்து தலையால்வணங்கி புஷ்பாஞ்சலியிட்டுப் பூசித்து ப்ரம்மவித்தையாகியஜராமரணம்முதலிய தோஷமொன்றுமில்லாத சரீரத்தையுண்டுபண்ணித் தந்ததந்தையே நீர்நமக்குபயமற்ற ப்ரம்மஸ்தாநத்தையடையும்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தில்மயக்கமுற்று பிறப்பிறப்பு முதலியதுன்பங்களுக்கிடமாகிய அவித்யையாகிய பெருங்கடலினின்றும் வித்யையென்கிற ஓடத்தாலே அக்கரைசேர்ந்த மகாநுபாவர் நீர் ஆனதால் மீட்சியற்ற மோக்ஷமாகிய ப்ரம்மத்தைத்தந்த உம்மில் சிறந்ததந்தையுண்டோ. உலகத்தில் துன்பத்திற்கிடமாகிய சரீரத்தையுண்டு பண்ணித்தந்த தந்தையையே மிகப்பூசித்து வணங்குவதாயின் இப்படியழிவற்ற ஸுகத்தையுண்டுபண்ணின உம்மைநாங்கள் என்சொல்லிப் புகழுவோம். உமக்குநமஸ்காரம் இச்சம்பிரதாயத்தை நடத்திவந்தமுன்னோரான பரமர்ஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொன்னார்கள் இரட்டித்தது ஆதரதோற்றுவதற்கு.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு சிஷ்யர்களும் உம்மால்வந்த ஜ்ஞாநஜந்மமே சிறந்தஜந்மம்ஆனதால் நீரேநமக்கு முக்கியபிதாவாகின்றீர் நம்மை இச்சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றுவிக்கின்றீர்; என்றிப்படி பலவாருகக்கொண்டாடி வணங்கினார்கள். பரமர்ஷிகளையும் வணங்கினார்கள். இரட்டித்துச்சொன்னது உபநிஷத்து முற்றுபெற்றதென்பது தோற்றுவித்தற்கு. இங்கு பிறர்சொல்லுமாறு; ஜீவனில் வேருயப்ரம்மமில்லையென்றுணர்வதற்கு இப்பதினாறுகலைகளையுடைய ஜீவனேப்ரம்மம் இவனில்வேறுபட்ட தொன்றுமில்லையென்று, "𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾" "𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿" என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்டதென்பதாம். இதரவ்யபதேசாதிகரணவிரோதம் வருமானதாலிதுசேராது; எப்படிஎன்றால் அவ்வதிகரண ப்ரம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமில்லையாயின் ஜீவர்களுக்குவருகிற துன்பங்களெல்லாம் ப்ரம்மத்தாலே யுண்டானவையாகையால் தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொண்டது ப்ரம்மமென்கிறதோஷம்வருமாகையால் ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் பேதமுண்டு;

ஆனதால் தோஷமில்லையென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. "தத்த்வமஸி" "அயமாத்மா
ப்ரஹ்ம" இவைமுதலியவாக்கியங்களாலே, ஜீவன் ப்ரம்மத்தில்வேறானவனல்லனெ
ன்று சொல்லப்பட்டதென்றால் அங்கு இவ்வாறுவிசாரம் தொடக்கிறோம்.—இவ்வாக்
கியங்களால் ஜீவனேப்ரம்மமென்று போதிக்கப்படுமாயின் எல்லாவற்றை மறிந்த
ப்ரம்மந்தனக்கு ஸுகமாகிய உலகத்தைஸ்ருஷ்டியாமே துன்பமான உலகத்தையுண்டுப
ண்ணுகிறதென்கிற தோஷம்வரும். ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம்முதலி
யகணக்கற்ற தோஷங்களுக்கு இவ்வுலகம் நிலமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறுதுன்பவெ
ள்ளமாகிய தன்னுடைய ஸங்கடத்திற்கு ஒருபுத்தியுடையவன் தானேஹேதுவாக
மாட்டான். ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; என்றுபோதிக்கிற சுருதிகள் ஜகத்துக்கும்,
ப்ரம்மத்துககும்பேதமில்லையென்று கொள்ளுகிற உன்னாலே கைவிடப்பட்டனவாம்பே
தமுண்டென்னில்ஐக்யம்கூடாது. உபாதியினால்வந்தபேதத்தைபேதச்ருதிகள் சொல்
லுகின்ற. ஸ்வாபாவிகமானவபேதத்தை யபேதச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன வென்று
சொல்லில், அப்போது இவ்வினாவுக்கு விடைதரவேண்டும். ஸ்வபாவத்தால் தன்னில்
வேறாகாதவன் ஜீவன்என்பதை உபாதிஸம்பந்தமில்லாத ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்ம
ம்அறியுமோ; அல்லது அறியாதோ; அறியாதாயின் ஜகத்காரணமாகிய ப்ரம்மம் எல்
லாவற்றையறியுமென்பதற்குவாயில்லை. அறியுமாயின், தன்னில்வேறாகாத ஜீவன்து
ன்பத்தைத் தன்துன்பமென்றறிந்தப்ரம்மம் தனக்குஸுகத்தைசெய்துகொள்ளாமேது
ன்பத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டதென்றும் குற்றம்தப்பாது. அஜ்ஞானத்தாலே பேத
மென்றாலும் முன்சொன்னதோஷங்கள் நீங்கவழியில்லை மற்றுமனேகதோஷங்களும்
வரும்என்று பூர்வபக்ஷம்செய்து; கீழ்ச்சொல்லியதுக்கங்களை யநுபவிக்கின்றஜீவாத்மா
வைக்காட்டில் ப்ரம்மம் வேறுபட்டதாகையாலே கீழ்ச்சொன்னதோஷங்கள் புகுற
ழியில்லை. ப்ரம்மத்தில் ஜீவன்வேறென்று பலசுருதிகளும் சொல்லுகின்றன. "யஆத்
மநிதிஷ்டந்நாத்மநோந்தரோயமாத்மா ந வேதயஸ்யாத்மாசரீரம்யஆத்மாந
மந்தரோயமயதிஸதஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ" (எவனொருவன் ஜீவாத்மாவிலி
ருந்துகொண்டு ஜீவனுக்குள்ளேயாயிருக்கிறானோ; யவனை இந்த ஜீவனறியானோ;
யவனுக்கு இந்தஜீவன்சரீரமோ; யவனிந்தஜீவனையுள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ; அப்
படிப்பட்ட நிர்தோஷமாகிய ப்ரம்மமென்கிற பரமாத்மா உனக்கு அந்தர்யாமியாயி
ருக்கின்றான்) "ப்ருதகாத்மானம்ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநா
ம்ருதத்வமேதி" (ஜீவனையும் ஜீவனுக்குநியாமகனான பரமாத்மாவையும் வேறெ
ன்றறிந்தவன் அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதிபெற்று, அவனாலருளப்பட்டமோக்ஷத்தை
யடைகிறான்.) "ஸகாரணங்கரணாதிபாதிபஃ" (ஜீவனில்வேறாய் ஜீவனை நிய
மிக்கிற பரமாத்மா காரணவஸ்துவாகிய பரப்ரம்மம்.) "தயோரந்யஃபிப்பலம்
ஸ்வாத்வத்த்யநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" (ஜீவாத்மாபரமாத்மா என்கிற இருவரி
ல்ஒருவன்கர்மத்தாலே துன்பம்படுமவன் ஒருவன் கர்மஸம்பந்தமில்லாதவனும் ஜீவ
னை நியமித்துக்கொண்டு விளங்குகிறான்) "ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜாவீசநீசௌ"
(எல்லாவற்றையுமறிந்த பரமாத்மா ஒருவன். அஞ்ஞனாகிய ஜீவனொருவன். இவ்
விருவரில் ஒருவன் பரதந்திரன்; ஒருவன் ஸ்வதந்திரன்.) "ப்ராஜ்ஞேநாத்
மநாஸம்பரிஷ்வக்தஃ" (ப்ராஜ்ஞனான பரமாத்மாவினால் அணைத்துக்கொள்ளப்
பட்டவன் ஜீவாத்மா) "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாந்வாரூடஃ" (பரமாத்மாவினால்
நியமிக்கப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) "க்ஷராத்மாநாவீசதேதேவ ஏகஃ தத்ஸ்ய ஸா

ந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த:’’ (மாயையென்கிற பிரகிருதியை நியமிக்கிற பரமாத்மா பிரகிருதியைக்கொண்டு ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கின்றான் இந்த பிரகிருதியில் பரமாத்மாவில் வேறான ஜீவனகப்பட்டுக்கிடக்கிறான்) பிரகிருதி ஜீவன் இவ்விரண்டுக்கும் நியாமகனான பரமாத்மாகல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவன்) ‘‘நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்’’ (நித்யராயனேகராயிருக்கிற சேதனர்களுக்கு நித்யனா யொருவனாயிருக்கிற பரமசேதனன் வேண்டியவற்றைத்தருகிறான்.) ‘‘யோऽவ்யக்தேऽந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம் யமவ்யக்தம் ந வேத யோऽக்ஷரேऽந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம் யமக்ஷரம் ந வேத ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:’’ (யவனவ்யக்தத்திலுள்ளிருக்கிறானோ யவனுக்கு அவ்யக்தம்சரீரமோ யவனையவ்யக்தமறியாதோ; யவனக்ஷரத்திலுள்ளிருக்கிறானோ யவனுக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ; யவனையக்ஷரமறியாதோ; இப்படிப்பட்டவன் எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தராத்மாவானவன் அவன்ஹேயப்ரத்யநீகனான நாராயணனே) இவைமுதலிய சுருதிகளில் ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; இவைகளுக்கு அபேதமில்லையென்று நன்குவிளங்குமன்றோ; மண்ணாங்கட்டிமுதலிய விகாரங்களுக்கெப்போது மிடமாய் மிகவும் ஹீநமாயிருக்கிற வசிக்கும் நிர்விகாரமாயதிபரிசுத்தமாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களுக்கு மாஸ்பதமாய்மற்றுள்ள எல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான பரப்ரம்மத்துக்கும்அபேதம் ஸம்பவியாதாப்போல, ஹேயாஸ்பதனாய் மின்மினிபோன்ற ஜீவனுக்கும் அபஹதபாப்மாவாய் அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாஸ்பதமான ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதம் ஸம்பவியாது. ‘‘தத்த்வமஸி’’ முதலியவிடங்களில்சொல்லிய ஸாமாநாதிகரண்யம் சரீராத்மபாவத்தாலே யாகையால் இதற்கு அநுகூலமேயன்றி விரோதியன்று இவ்வர்த்தம் ‘‘அவஸ்திதே:’’ என்கிற ஸூத்திரத்தில் நன்றாகஉபபாதிக்கப்பட்டது. ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டம்காரணம். ஸ்தூலசிதசித்விசிஷ்டம்கார்யம் ஆகையாலே எல்லாச்ருதிகளுக்கு அவிரோதம் ஸித்திக்கிறது. இப்படிசொல்லும்போது அபேதமும் ஸ்வரூபஸ்வபாவா ஸங்கரமும்ஸித்திக்குமன்றோ; ‘‘ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்’’ ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புஸத்தொன்றேயுண்டு என்றுஒரே பொருளுண்டென்று சொல்லும்போதும் அசித்துகூடிய ஜீவனடங்கியிருந்தானென்று ஸம்மதிக்கவேணும் ‘‘வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்’’ ‘‘ந கர்மாவிபாகாதிதி சேந்நாநாதித்வாத் உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச’’ (ஜீவனும் கர்மமுமனாதியாகையாலே விஷமமாக ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் குற்றமில்லை) என்கிற ஸூத்திரங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஜீவனிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டதன்றோ; ஒன்றேயாயிருந்ததென்பது நாமரூபங்கள் நீக்கியிருந்தமையால்சேரும். ஆகையால் ப்ரம்மம்காரணமாமென்பதில் ஒருகுற்றமுமில்லை என்று அவ்வதிகரணத்தில் பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார். இப்படியே, ‘‘[illegible]’’ ‘‘[illegible]’’ ‘‘[illegible]’’ ‘‘உபயேऽபி ஹி

தெ‌ெநெநஐ்யமெத'' இவைமுதலிய, ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகபே தமுண்டென்று சொல்லுகிற ஸூத்திரந்யாயங்களோடு விரோதம்வரும். இப்படிசொல்லச்சொல்லப் பெருகுமானதாலிவ்வளவு தூஷித்ததுபோதுமென்று நிறுத்துகிறோம். ஆகையால்ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபபேதமுண்டென்று இந்த உபநிஷத்தின்கருத்து.

இதிவுஶ்நொவநிஷசு ஷஷ்ஃவுஶ்நஃ.

பிரச்நோபநிஷத்து முற்றும்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

ஹரி: ஓம்.

கமுஊணகொவநிஷஜவாரமஃ.

க. ஸ்ரஹாதெவாநாஂவுமஸஂஸஂவஹுவவிஶஸ்யகத்தாஹுவநஸ்யமொவா | ஸஸ்ரஹவிவ்யாஂஸவவிவ்யாவுதிஷாமவாயஜெஷுவுத்ராயவாஹ॥

க. ப்ரஹ்மாதேவாநாம்ப்ரதமஸ்ஸம்பபூவவிஸ்வஸ்யகர்தாபுவநஸ்யகோப்தா | ஸப்ரஹ்மவித்யாம்ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாமதர்வாயஜ்யேஷ்டபுத்ராயப்ராஹ ||

(ப-ம்.) விஶஸ்யகத்தா-எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற, ஹுவநஸ்யமொவா - படைத்தஉலகத்தைக்காக்கின்ற, தெவாநாஂவுமஃ - இந்திரன்முதலிய தேவர்களுக்கு முதல்வனாகிய, ஸ்ரஹா-நான்முகன், ஸஂவஹுவ - ப்ரம்மஜ்ஞானமுடையவனானன், ஸஃ-அந்தப்ரம்மா - ஸவவிவ்யாவுதிஷாஂ - எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரதிஷ்டையான, ஸ்ரஹவிவ்யாஂ-ப்ரம்மவித்யையை, ஜெஷுவுத்ராயஅமவாயவாஹ - ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்குச் சொன்னான்.

ஸஂ-ஹா.—இவ்வுபநிஷத்து அதர்வணவேதத்துள்ளாயது. மேலேசொல்லுகிற ப்ரம்மவித்யையைஸ்துதிப்பதற்கு ஸம்ப்ரதாயபரம்பரை சொல்லப்படுகிறது பெரியோரிடத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கேட்டறிந்த புருஷார்த்தஸாதநமாகிய வித்யை என்றுகொண்டாடிப் புகழ்ந்தாலன்றோ கேட்பாருக்கு உருசிபிறந்துவேண்டுவோர்கள் இந்தவித்யையின் ப்ரயோஜநத்தை இவ்வுபநிஷத்திலேமேலே வெளியிடப்படுகிறது, ''பித்யதே'' என்பது முதலிய சுலோகங்களால் இந்த வித்யைப்பெற்றவர் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷத்தை பெறுவார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. அபரவித்யை ஸாக்ஷாத்மோக்ஷஸாதனமாகாமையால் பரவித்யை முக்யமென்றும் இதுமுக்யமானதற்குக்காரணத்தையும் நற்குருவருளாலிவ்வித்யை யடையப்பட வேண்டுமென்பதையும் ''பரீக்ஷ்யலோகாந்'' என்பது முதலாயவாக்கியங்களிலேயோதும்.ஜ்ஞானமாத்திரத்தில் எல்லாஆச்ரமத்தாருக்கு மதிகாரமுண்டானாலும் இப்படியுத்தமமாயப்ரம்மவித்யையில் ஸந்யாஸிக்கே முக்யாதிகாரம். கர்மாநுஷ்டாநத்தோடுசேர்ந்தக்ருஹஸ்தாச்ரமாதிகள் இவ்வித்யைக்குச் சேர்ந்தவையல்ல. கர்த்தாவாகாதப்ரம்மமென்றுதன்னை

யுணருகையாகிற வித்யைக்கும் நான்கர்த்தாவாகிறேனென்று கர்மங்களையநுஷ்டிப்பதற்கும் சேர்க்கைகூடாதன்றோ "பைக்ஷாசர்யஞ்சரந்த:" "ஸந்யாஸயோகாத்" என்பவைமுதலானவிடங்களிலே இதுவிளங்கச்சொல்லப்பட்டது. க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்தவர் இந்தப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கின்றமையால் அவர்க்கும் ப்ரம்மவித்யையிலதிகாரம் கூடுமென்றுசிலர் சொல்லுவர் அதுபொருந்தாது கீழேசொல்லியபடி கர்மமும்வித்யையும் விரோதப்பட்டவையானதால் இந்தலிங்கம் ஸதியாது இப்படிப்பட்ட வித்யையையோதுகிற இவ்வுபநிஷத்திற்கு சுருங்கவ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறோம் இந்த உபநிஷத்தென்கிற பேராலேயே இவ்வித்யையின் பெருமைவிளங்கும் தருமம் ஜ்ஞாநம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம்முதலியவற்றால் மற்றோரை மிக்காகின்றமையால் இந்திரனுள்ளிட்ட தேவக்குழாங்களில் சிறந்தவனாய் பிரமன்பலவகைப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிகளில் ஒருஸ்ருஷ்டியில் முதல்வனாய அதர்வனென்பவனுக்கு எல்லாவித்யைகளுக்கும் நிலையிடமாய் ப்ரம்மவித்யையுபதேசித்தான். இங்கு பிரமனையும் வித்யையுங்கொண்டாடியது வித்யையைஸ்துதிசெய்வதற்கு.

ஸூ-ஸா.—ஸ்ருஷ்டிகர்த்தான ப்ரம்மா தன்முதல்குமாரனாகிய அதர்வனென்பவனுக்கு ப்ரம்மவித்யையையுபதேசித்தான். ப்ரம்மத்தையறிந்தபோது அறியவேண்டுமதொன்றுமில்லை யானதால் எல்லாவித்யைக்கும் ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிஷ்டையென்றது வித்யையினால் ப்ரவ்ருத்திபிறப்பிறபதற்கு கதைசொல்லப்படுகிறது.

௨. அதர்வணே யாம் ப்ரவதேத ப்ரஹ்மா அதர்வா தாம் புரோவாசாங்கிரே ப்ரஹ்மவித்யாம் । ஸ பாரத்வாஜாய ஸத்யவாஹாய ப்ராஹ பாரத்வாஜோ(அ)ங்கிரஸே பராவராம் ॥

௨. அதர்வணேயாம்ப்ரவதேதப்ரஹ்மாதர்வாதாம் புரோவாசாங்கிரேப்ரஹ்மவித்யாம் | ஸபாரத்வாஜாயஸத்யவாஹாயப்ராஹபாரத்வாஜோங்கிரஸேபராவராம் ||

(ப்-ம்.) ப்ரஹ்மா அதர்வணே யாம் ப்ரவதேத - பிரமனதர்வா என்பவனுக்கு எந்தவித்யையையுபதேசித்தானோ, தாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் அதர்வா அங்கிரே புரோவாச - அந்தப்ரம்மவித்யையை அதர்வா என்பவர் தன்னுடைய சிஷ்யராகிய ஆங்கிஎன்பவருக்குச்சொன்னார், ஸ: பாரத்வாஜாய ஸத்யவாஹாய ப்ராஹ - அந்த ஆங்கிஎன்பவர் பாரத்வாஜகோத்ரியாகிய ஸத்யவாஹரென்பவருக்குச்சொன்னார், பாரத்வாஜ: அங்கிரஸே பராவராம் - அறியாதாரறிந்தோரிடத்தி லறியவேண்டுகையால் பராவரையென்கிற அந்தபரம்மவித்யை அங்கிராஎன்பவருக்கு அந்தபாரத்வாஜராகிய ஸத்யவாஹர் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையாலே விளங்கும் கருத்து சங்கராமாநுஜ பாஷ்யங்களிரண்டுக்குமொக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை.

௩. சௌநகோ ஹ வை மஹாசாலோ(அ)ங்கிரஸம் விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச । கஸ்மிந்நு பகவோ விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதீதி ॥

௩. சௌநகோஹவைமஹாசாலோங்கிரஸம்விதிவதுபஸந்ந: பப்ரச்ச | கஸ்மிந்நுபகவோவிஜ்ஞாதேஸர்வமிதம்விஜ்ஞாதம்பவதீதி ||

(ப-ம்.) ஶௌநக: ஹ வை மஹாஶால: - க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளில் சிறந்தவராய சுநகரென்பவரின் குமாரர், அங்கிரஸம் விதிவத் உபஸந்ந: பப்ரச்ச ஹ - அங்கிராவென்பவரை சாஸ்திரப்படியடைந்து வினவினார், ஹே பகவ: கஸ்மிந் நு விஜ்ஞாதே ஸர்வம் இதம் விஜ்ஞாதம் பவதி இதி - எல்லாமறிந்தமுநிவரே எப்பொருளையறிந்தாலிவ்வுலகெல்லாமறியப்பட்டதாமென்று வினவினார்.

ப்ர-ஸா.—இங்கு ஆசாரியரிடத்தில் விதிப்படி யடைந்தது சொல்லப்பட்டாலும் மேலோர்க்கும் நமக்குமிந்த விதி முக்யமேயாம். ஆனதால் நடுவில் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீ-ஸா.—சுநகரின் குமாரராகிய மகாகிருகஸ்தர், ஸமித்பாணி என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படியடைந்து ஆசாரியராகிய அங்கிரஸனைஎப்பொருளையறிந்தா லிவ்வுலகமெல்லாமறியப்படும். முக்காலத்தையுமறிந்தமுநிவரே மண்ணையறிந்தபோது அதின்காரியமாகிய குடமுதலியவை யெல்லாமறியப்படுவதுபோலொரு காரணப்பொருளையறியின் எல்லாப்பொருளுமறியப்படுமல்லவோ: அக்காரணப்பொருள்யாது என்று வினவினாரென்று இந்த சுருதிக்குப்பொருள். இங்கு எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூலமானசித்து அசித்து இவைகளுடன் சேர்ந்த பரப்ரம்மமோ; அல்லது சித்து மசித்துமேயோ; பொருளென்று கொள்வது. இந்த சௌநகர்ப்ரமஸ்வரூபத்தை யறியாதே ப்ரச்நம்பண்ணுகிறாராகையால் இவர் சொல்லிய வாக்கியத்தில் சேர்ந்த எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு ப்ரம்மத்தையறிந்தவர் வாயில் பிறந்த சொல்லுக்குப்போல் பரப்ரம்மம் வரையில் பொருள்கொள்ளக்கூடாமையால் முந்திய கல்பம் தள்ளுண்டது. மேலும், அந்தபுருஷனால் இவ்வுலகெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது என்மேல் விடையளிக்கும் வாக்கியத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு புருஷனைத்தனித்துச்சொல்லி விடுகையால் விசேஷணமாகிய ஸ்தூலசிதசித்துக்களேபொருளானதால் அங்குபோலிங்கும் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளாகலாமன்றி இவைகளோடு சேர்ந்த ப்ரம்மம் பொருளாகக்கூடாது. ஆகில் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே பொருளென்று இரண்டாவது கல்பத்தைக்கொள்ளுவோமென்றால் அந்த கல்பத்தில் மேலே சொல்லப்படும் அக்ஷரபரப்ரம்மம்ஸ்தூல சிதசித்துக்களில் வேறாயதானதால் அவைகளுக்கு இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவது சேராது. ஆகையால் இங்குபொருளமையும் வழியாதெனில், கூறுகின்றோம். விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சிதசித்துக்களே இங்கு, எல்லாமென்கிற பதத்திற்குப்பொருள். மேலே சொல்லப்படுகிறபடி அக்ஷரபரப்ரம்மம், தன்னில் வேறாய ஸ்தூல சிதசித்துக்களுக்கு உபாதாநகாரணமாவதும் பொருந்தும். பிந்நமானாலும் உபாதாநகாரணமாகலாம். அபின்னமே உபாதாநகாரணமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. முன்னை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையோடு கூடிய பொருள் பின்னை ஸ்தூலாவஸ்தையோடு கூடிய பொருளுக்குபாதாநகாரணமாம். அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கை சித்து அசித்து ஈஸ்வரன் என்கிற விம்மூன்றுக்குமுண்டு. ஸாக்ஷாத்தாக சித்துக்கும் சரீரம் தர்மபூதஜ்ஞாநம் இவைகளின் வழியே சித்துக்கும் இவ்விரண்டின் வழியாக ஈச்வரனுக்கும் அவஸ்தையுண்டாகும். என்றிவ்வளவே பேதம். ஆக மகத்தத்வாவஸ்தை அஹங்காரதத்வாவஸ்தை முதலியவருகிற ஸ்தூலாவஸ்தையையுடைத்தாயிருக்கை அசித்து சித்து பரமாத்மா இவை எல்லாவற்றிற்கும்பொதுவாயிருக்கையால் பரமாத்மாவுக்குப்போலே சேதநம் அசேதநம் இவற்றுக்கும் வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையால் பரமாத்மா இவற்றுக்கு பாதாநகாரணமாகையில் தடையில்லை. ஆக இவை எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூல சிதசித்துக்களாகிய விசேஷ

ணம் பெருளானுலும் அதற்குமேல் சொல்லப்போகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாமென்று, எதையறிந்தாலெல்லாமறியலாமென்று விசேஷணத்துக்கு உபாதாந காரணம்யாதென்று, விவைத்தகும். மகாஸித்தாந்தத்திலும் எல்லா உலகமும்ப்ரம்ம கார்யமாகையாலும் ஒன்ருகையால் அதற்குவிரோதியானபேதம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. என்கிறபாஷ்யவ்யாக்யாந ப்ரகரணத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசாரியரால் விசிஷ்டங்களுக்கே உபாதாநகாரணகாரியபாவமுள்ளது; ஸ்தூலஸிதஸிததுக்களாகிய விசேஷணங்களுக்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாவதில்லை. உயிருமுடலுமாகையாகிறசரீராத்மபாவமானது அறிவால் பிரித்த விசேஷணங்களுக்கும் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்திற்குமாம். சிதசித்விசிஷ்டப்ரமத்தை சிதசித் விசிஷ்டப்ரம்மம்நியமியதாகையால் சுத்தப்ரபஞ்சத்திற்கு சுத்த ப்ரம்மமேயந்தர்யாமியாமன்ருே; "ஸத்தைக்காரணமாகஉடையது ஸத்தையாத்மாவாக உடையது இவ்வுலகம்" என்கிற சாந்தோக்யவாக்கியத்தில், 'காரணமாகவுடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்' என்கிற பதம் விசிஷ்டப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், 'ஆத்மாவாக உடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்'என்கிறபதம் சுத்தப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மத்திற்குப்ரம்மம அந்தர்யாமியாகாதாகையாலும், ப்ரபஞ்சமும் விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தை உபாதாநமாகஉடைய தன்ருகையாலு மிப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டுமெனச் சொல்லி இந்த பக்ஷத்தில் 'ஸத்' என்கிற பதங்களுக்கு பொருள்வேறுபடுகையாலும் 'உலகம்' என்கிற ஒருபதத்திற்கே ப்ரம்மம் அந்தர்யாமி என்னும்போதுகேவல உலகத்தையும் ப்ரம்மம் காரணமென்னும்போது விசிஷ்ட ப்ரம்மத்தையும் பொருளாகக்கூறவேண்டிவருகின்றமையாலும், இப்பக்ஷமழகல்லவென்றெண்ணி, 'உலகம்' என்கிறபதம் கேவல உலகத்தையே சொல்லும்; 'ஸத்' என்கிறபதமும் சுத்தப்ரம்மத்தையேசொல்லுமென்கிற பக்ஷத்தைப்பற்றி இப்பக்ஷத்தில் கேவலப்ரபஞ்சத்துக்கு ப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாவதெப்படி என்ருல் இவ்வுலகத்தில்வருகிற அவஸ்தையுண்டாகையாலுமிதற்குமுன் அவஸ்தையுடைய ப்ரம்மம் விசிஷ்டத்துக்கு விசிஷ்டம்காரணமாவது போலவே கூடுமென்று தமக்குத்திருவுள்ளமான இந்தபக்ஷம் உபந்யஸிக்கப்பட்டது பகவத்பாஷ்யகாரராலும் 'ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி' என்கிறவிடத்தில் சித்து அசித்து என்கிற எல்லாவஸ்துவும் தன்னிடத்திலிருந்து பிறக்கையாலும் தன்னிடத்திலேலயிக்கின்றமையாலும், தன்னுல் காக்கப்படுகின்றமையாலும் தன்னுல் நியமிக்கப்படுகையாலும், தனக்கு சரீரமாகையாலும் தானே எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகின்றதுப்ரம்மமேயாம். என்று சரீரமாகும்பொருளே, உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்தின் காரியமாகின்றதென பல க்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதை வேருக்குவது நம்மால்கூடாதன்ருே. "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:" என்கிறவிடத்தில் பரமாத்மாவில் வேருன ஜீவனுக்கு லயம் சொல்லப்பட்டதன்ருே. இங்குபரிஷ்வங்கம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி லயமன்று; பரிஷ்வங்கசப்தத்திற்கு லயம்பொருளல்லாமையால் என்று சொல்லவமையாது. "ஸ்வாப்யயாத்" என்கிற ஸூத்திரத்தையும் அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யத்தையும் பார்யாலோசிக்கும்போது பரிஷ்வங்கம்லயமேயென விளங்குமன்ருே; "ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி" என்கிற வாக்கியத்திற்கு ஜாகரதசையில் ராகத்வேஷமுதலியவற்ருேடுகூடிய ஜீவனேடுசேர்ந்த பரமாத்மாஸுஷுப்தியில் ராகமுதலியவை நீங்கிய ஜீவனேடு சேர்ந்திருக்கின்ருன் என்று பொருளாகையால் அவ்வாறே "ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா" என்கிற வாக்கியத்திற்கும் பொருள்கொள்ளலாகாது; அப்படியாமாயின் இவ்வாக்கியம் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தைபேதியாமையால் "ஸுஷுப்த்யுத்க்ராந்த்யோர் பேதேந" என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தை

யுணர்த்துமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையாலதோடு விரோதம்வரும். இனி வேறுனாலும் முந்திய அவஸ்தையை யுடைத்தானவை எல்லாமுபாதாநகாரணம் பிந்திய அவஸ்தையையுடையவை எல்லாங்காரியம் என்றால்வருகிற மகாந் அஹங்காரம் முதலிய அவஸ்தையையுடைய பரமாத்மாவுக்கு முந்திய அவயக்தாவஸ்தையையுடைத்தான அசேதந முபாதாநகாரணமாக வேண்டுகின்றமையால் வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தானவைக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய அபிந்நவஸ்துவே உபாதாநகாரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகப்ரமத்தில் வேறான சேதநாசேதநங்களுக்கு ப்ரம்மமுபதாநகாரணமாகாதெனில் இதற்கு விடையளிக்கின்றோம். வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தான பொருளுக்கு முந்திய அவஸ்தையையுடைய காரணப்பொருள் உபாதாநகாரணமெனில் இவ்வினவுக்கிடமில்லை. வருகிற அவஸ்தையையுடைய ப்ரம்மத்திறகு அசேதநம்காரணமென்பதில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அசேதநம் ப்ரம்மத்திற்குபாதாநகாரணமாகாதாயினும் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானதால் வருகிற அவஸ்தையையுடைய அசேதநத்திற்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாகலாம். இனி தந்மாத்திராவஸ்தை பூதாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடைத்தாந ப்ரக்ருதிக்கு அவ்யக்தாவஸ்தை மகத்வாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகளையுடையப்ரம்மம் உபாதாகாரணமென்று இதனால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று; இவ்வாறு கூடுமென்றிசைந்தாலும் அவ்யக்தாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரக்ருதியின் கண்ணேயுளவானதால் ப்ரம்மம் இவ்வவஸ்தைகளையுடையதாகாது; ஆக ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்கு பாதாநகாரணமாவது கூடாதெனில், இவ்வினவுக்கு ப்ரக்ருத்யதிகரணத்தில் சுருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் இவ்வாறு விடைதந்திருக்கிறார். அதாவது ப்ரம்மம் சித்து அசித்து இவைகளை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று ப்ரக்ருதியின் வஸ்தைகளெல்லாம் ப்ரம்மத்தினவஸ்தைகளேயாம். விசிஷ்டவஸ்துவினதுஸ்வரூபம் விசேஷ்யமாத்திரமானதல்ல. விசிஷ்டவஸ்துவுக்கு விசிஷ்டமே ஸ்வரூபம். மண்குடத்திற்கு மண்மாத்திரம் ஸ்வரூபமல்லவன்றோ. குடவடிவு என்கிற கடத்வஜாதியுடன் சேர்ந்தமண்ணேயன்றோ ஸ்வரூபமாம். இங்கு விசேஷணமும் ஸ்வரூபத்தில் சேருமாகில் தடியுடைய ஒருமனிதனுக்கு விசேஷணமாகியதடியும் தடியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்வரூபமாகவேணுமென்று வருகின்றமையால் விசேஷணம் ஸ்வரூபத்தில் சேராதெனச்சிலர்மறுப்பர்; அப்படி சொல்லப்போகாது. தடியும்தடி ஸம்பந்தமும் மனிதனைவிட்டுப் பிரியும் தன்மையனவாகையால் அவைஸ்வரூபத்தில் சேராவாயினும் தனித்துப்பிரியாது அப்பொருளுள்ளவையாயிலப்பொருளோடு சேர்ந்திருக்குமவை ஸ்வரூபமாவதில் குற்றமில்லையன்றோ. மேலும் குடமுதலியவற்றுக்கு தண்ணீர் கொண்டுவருகை முதலிய அக்காரியங்களுக்குத் தக்கதாகையாகிற யோக்யதையே ஸ்வரூபமாம். மண்மாத்திரமல்ல. அப்படியாயின் பிண்டமாயிருக்கும்போதும் குடமென்றுபெயர் வரவேண்டும். அந்த யோக்யதையாவது ஒட்டையில்லாத குடமாகையாகிற அச்சித்ரகடத்துவமேயாம் எந்தவஸ்துவுக்கு எந்தகாரியத்தை ஸாதிக்கும்போது எந்த ஆகாரமின்றியமையாததாம்; அவ்வஸ்துவுக்கு அக்காரியத்தை யுண்டுபண்ணும்போது அவ்வாகாரம் யோக்யதையாகின்றது. நெருப்பு உடம்பை எரிக்கும்போது உஷ்ணமின்றியமையாததாதலால் நெருப்புக்கு எரிப்பதில் உஷ்ணம் யோக்யதையாகின்றது. வாளுக்குக்கூர்மையும் யோக்யதையாகும். இப்படியே மண்ணுக்கும் குடமாம்போது யோக்யதையாவது மண்ணாயிருக்கை ம்ருதுவாயிருக்கை நீர் கலந்திருக்கை முதலியவையாம். இவ்வஸ்துக்களுக்கு இவை யோக்யதையாவதுபோல ப்ரம்மத்திற்கு ஜகத்ரூபத்தாலே பலவாகப்பரிணமிக்கும்போது, ப்ரக்ருதி ஜீவன்காலம், இவைகள் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணங்களாகையால் யோக்யதையாகின்றன. இக்கா

ணத்தாலே சில ப்ரமாணங்களில் ப்ரக்ருதி முதலியவை பரப்ரம்மசக்தி என்று இவை சக்திசப்தத்தாலே சொல்லப்படுகின்றன. காரியத்திற்கு வேண்டிய விட்டுப்பிரியாத விசேஷணங்களேயன்றோ சக்தியெனப்படும். யோக்யதை யோக்ய ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகையால் ப்ரம்மத்திற்கு யோக்யதையாகிய ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று அவ்யக்தாவஸ்தைமுதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருப்பனவாகின்றமையால் ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்குபாதாநகாரணமாகலாம், இவ்வாறு சித்து அசித்து இவைகளுடன்சேர்ந்த வசிஷ்டமே ப்ரம்மஸ்வரூபமாகையால் ச்ருதியிலும் “தத்யதா ரதஸ்யாரேஷு நேமிரர்பிதா நாபாவரா அர்பிதா ஏவமேவைதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ராஸ்வர்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணே அர்பிதா:” என்று சக்ராந்தமென்கிற சக்கிரத்தில் சுற்றும் கோர்க்கட்டமரம் அரங்களென்கிற கொம்புகளில் கோர்க்கப்பட்டாய்போலே பஞ்சபூதமுதலியவை எல்லாம் ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அரஙகள் குடமென்கிறநாபியில்கோர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனரென்று அரநாபித்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சக்கிரமாவது நாபிமாத்திரமல்ல; அரங்களும் சக்ராந்தமென்கிறநேமியும் சக்ரஸ்வரூபத்திலடங்கியவையன்றோ; இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் அரநெமிகள் சக்ரஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையாறுப்போலே ஜீவாத்மாப்ரக்ருதி இவைகளும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று நன்கு விளங்கும். இலை பட்டை இவைகளோடு சேர்ந்த வாழையை சித்து அசித்து இவைகளோடுசேர்ந்த ப்ரம்மத்திற்குத்ருஷ்டாந்தமாக ச்ருதிசொல்லுகிறது. இதனாலும் சேதநாசேதநங்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையென்று விளங்கும். இலைபட்டை இவைகளைவிட்டு தண்டுமாத்திரமே வாழையல்லவன்றோ. இலைப்பட்டைகளோடு சேர்ந்ததண்டேயன்றோ வாழையாகும். இப்படி சிதசித்துக்கள்சேர்ந்து ப்ரம்மஸ்வரூபமாகின்றது. பலத்ருஷ்டாந்தங்களிப்படியே ச்ருதியில் காட்டப்படுகின்றன. த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலங்களில் எல்லாமசேதநமாகையால் நியாம்ய நியாமகபாவமில்லாமையால் சரீராத்மபாவமில்லை. ஆகையால் விசேஷணவாசகசப்தங்கள் விசேஷ்யத்தைச்சொல்லா. இங்கு விசேஷ்யவிசேஷணங்கள் சேதநாசேதநரூபங்களாகையாலே நியாம்ய நியாமகபாவம் கூடுமாகையால் சரீராத்மபாவமுண்டு ஆகையாலே சேதநாசேதநவாசிசப்தங்கள் ப்ரம்மத்துக்கு வாசகங்களாகின்றன என்கிற இவ்வளவுபேதமொழிய மற்றவிஷயங்களில் பேதமில்லை. ஆகமகத்வமுதலிய அவஸ்தைகள் விசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் பிறத்தவையாகையாலே ஜகத்திற்குப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம். மேலும் ப்ரக்ருதிஜீவன் இவைகள் ஸ்வரூபத்தில்சேராதவையானாலும், ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாவது முக்யமேயாம், சரீரத்தின் வழியாலே உபாதநாகாரணமானல் முக்யமென்பதற்குக்குறையில்லை. காரணமாவதற்கு வெண்டியவற்றால் வ்யவஹிதமாகையாலே ஜ்வாலையினால் வ்யவஹிதமானாலும் சட்டைசமயலுக்குக் காரணமாகின்றதன்றோ. இனி, மண்ணுவ் வ்யவதாநமுண்டானாலும் குலாலன் உபாதாநகாரணமாகலாம்; காரணமாவதற்குவேண்டியதேயன்றோ மண்ணுமெனில்மண்ணில்வேறுய்ப்பிரிந்த குலாலனுபாதாநமாகான். ப்ரக்ரு

தியைப்பிரியாதப்ரம்மம் உபாதாநமேயாம். இனி,இவ்வழியாலே ப்ரம்மமுபாதாநகாரணமாமாயினும் கார்யாவஸ்தை உபாதாநகாரணத்திலிருக்கவேணுமாகையால் கார்யாவஸ்தைப்ரக்ருதியிலிருக்கின்றமையால் ப்ரம்மத்திலவஸ்தையில்லையேயெனில் ; இதற்கும் விடைதருகிறோம். குடத்திலெடுத்த தண்ணீரைப் புருஷன்சுமக்கும்போது குடம் நடுப்பட்டிருந்தாலும் தண்ணீரைப்புருஷனே தாங்குவதுபோல மகத்வமுதலிய அவஸ்தைகளைப் பரமாத்மா தாங்குகின்றமையால் அவஸ்தைகளுக்கு முக்கியாச்ரயம் பரமாத்மாவேயாகையால் பரமாத்மா ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமென்பது முக்யமேயாம். புருஷன் தண்ணீரைத்தாங்குகிற குடத்தைத் தாங்குகிறானன்றி தண்ணீரைத்தாங்குவதில்லை என்னப்போகாது ; அப்படியாயின் தண்ணீரில்லாதபோதிலக்குடத்தைத் தாங்கியதால் வருகிற சிரமத்தைக்காட்டில் அதிகமான ச்ரமம் தண்ணீரோடுகூடியபோதும் பிறக்கக்கூடாதன்றோ. வஸ்திரம் தர்ப்பம் முதலியவையைச் கீழேசேர்த்துஅவற்றின்மேலே குந்தினாலும் புருஷனுக்கு முக்யாதாரம் பூமியேயாம்; வஸ்திரம் தர்ப்ப முதலியவையல்ல. அவைகளுக்குப் புருஷனைத்தாங்குகிற சக்தியில்லையன்றோ;அவை புருஷன்நேராக பூமியில்படாமல் மறைக்கின்றன. ஆகையால் அவ்யஹிதமே முக்யாதாரமென்கிற நியதியில்லை. ஆகதிருட்டாந்தவிடங்களிலே போலப்ரம்மமேஅவஸ்தைகளுக்கு முக்யாதாரமாகையால் ப்ரம்மமே ஜகத்துக்கு முக்யோபாதாநமாம். இனி ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாகிய அவ்யக்கத்தை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாநகாரணமாகில் தார்க்கிகர்மதத்திற்கு முங்கள்மதத்திற்கும்பேதமென்ன? நியமிக்கப்படுவது சரீரமென்கையாலும் சிதசித்துக்கள் ஈச்வரநியாம்யங்களென்றவர்களும் சொல்லுகையாலும் உபாதாநகாரணமீச்வரனென்று அவர்களுக்கு விதிக்கின்றதெனில், இதுநல்ல பூர்வபக்ஷமாயிருக்கின்றது. தார்க்கிகரானால்அப்ரமாணிகமாயே சொல்லுவரென்றும், அவர்கள்சொன்னாலதை ஒப்பக்கூடாதென்றும் நாங்கள் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யவில்லை. நாம் சொன்னபடியவர்களும் சொன்னாலெங்களுக்கதனால் நஷ்டமில்லை. மேலும் ஸாம்யமும் சொல்லப்போகாது, ஆகாசம் காலம் திக்குமுதலியவற்றை ஈச்வரநியாம்யமென்றவர்களங்கீகரியாரன்றோ: என்றருளிச்செய்தார். ஆகப்ரம்மம்ஜகதுபாதாநமாம்போது ஓரநுபபத்தியுமில்லை. இனித்தானிப்படியுபாதாநமென்று ஸாதித்தாலும் ப்ரமத்தை யறிந்தபோது ப்ரபஞ்சமுமறியப்படுமென்பது பொருந்தாது. ப்ரபஞ்சம் ப்ரமத்தில் வேறாயதன்றோ; ஸூக்ஷ்மசிதசித்துடன்சேர்ந்தவிசிஷ்டப்ரம்மஸ்வரூப மறியப்பட்டால் எல்லாமதிலடங்கிய தாகையாலே யறியப்படும்; வநமுழுதே மறிந்தபோதுவநத்திலடங்கிய மாமரம் பலாமரம் முதலியவையறியப்படுவதும்போல சிதசித்துக்களு மறியப்படுகின்றமையால் எல்லாமறியப்படுமென்பது பொருந்துமெனில், "ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற லக்ஷணமுடைய ப்ரம்மத்தில் அந்த லக்ஷணமில்லாத சேதநாசேதநங்கள் சேரவழியில்லாமையால், அது சேராது. இனி ஸத்ய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணம் விசேஷ்யமாத்திரத்திற்கு லக்ஷணமாம்; எதையறிந்தா லெல்லாவற்றையுமறியலாகு மப்படிப்பட்ட ப்ரம்மம் விசிஷ்ட ப்ரம்மமே; அதற்கு லக்ஷணம் ஜந்மாதி காரணத்வமே என்று ஸூத்ரகாரர்கருத்தென்று ஜந்மாதி ஸூத்திரச்ருத ப்ரகாசிகையில் வ்யாஸாசார்யரருளிச்செய்தாரே எனில்;காரணவாக்கியத்திற்கும் சோதகவாக்யத்திற்கும் பொருள் மாறுபாடு கூடாமையாலதுவும்சேராது. மேலும் "ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம்பிறந்தது" என்கிற ஸைத்திரீய

லாக்கியத்தால் ஆத்மாவே உபாதாநமென்றோதப்படுகிறதன்றோ. இனி; உங்களிஷ்டப்படி விசிஷ்டமே ப்ரம்மமானாலும் "வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" என்கிற ச்ருதியில் உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லையானதால் காரணத்தையறிந்தபோதே காரியமெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லுகின்றமையால் இவை எல்லாமென்று காட்டப்படுகிற விசேஷணமாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கும் விசிஷ்டப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் ஸம்பவியாமையால் விசிஷ்டப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதிவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லப்போகாது சரீரத்திலுள்ளவிகாரங்களெல்லாம் சரீரியினிடத்திலிருக்குமென்பது, எல்லா, லௌகிகசாஸ்திரதர்க்கங்களுக்கும் விருத்தமாம். "ந ஸத்ருஷ்டாந்தபாவாத்" என்கிற ஸூத்திரபாஷ்யங்களுக்கும் விருத்தம். முந்திய அவஸ்தையையுடைய பொருளை நியமிப்பது உபாதாநகாரணமென்பது கட்டுவார்த்தை மேலும் பிறக்கும் பொருளுக்கன்றோ உபாதாநகாரணம் தேடவேண்டும்; உங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யம் நித்யமாகையால் பிறவாததன்றோ; சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய அத்ரவ்யரூபமாகிய விகாரமே பிறக்குமாகையாலிவைகளுக்கு ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேயாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோது இவை எப்படியறியப்படும் இனி, கடமென்கிற பொருளுக்குத்பத்தியாவது கடத்வாஸ்தையேயாம். மேலே மேலே வருகிற அவஸ்தை முன்னிருந்த அவஸ்தையோடுகூடிய பொருளின் நாசமாகும். அவ்வவஸ்தையையுடைய பொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைநித்யமல்லாமையாலே அதற்குப் பிறப்புவேணுமென்பது உத்பத்தி நித்யமல்லாமையாலே உத்பத்திக்குத்பத்தி வேணுமென்பது போலதிவாதம். தனித்துப்பிரிந்திருக்கிறவற்றுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியவை வேண்டுமன்றி தனித்திராதவற்றுக்குத்தனியே பிறப்புமுதலியவை வேண்டா இக்காரணங்கொண்டே உத்பத்திக்கு உத்பத்தி வேண்டாமென்றதும், ஆகையால் பொருளைவிட்டுப் பிரியாத அவஸ்தைகள் பொருளுக்குத்பத்திமுதலியவையாகின்றன. ஆகையால் அவஸ்தையேபொருளுக்குத்பத்தியாம். அவஸ்தைக்குத்பத்தி வேண்டுவதில்லை. என்று ஆரம்பணாதிகரணத்தில் பாஷ்யத்திலும்ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் உபபாதிக்கப்பட்டதே என்றால்; அது நல்லதென்று கடத்துக்குத்பத்தியாவது கடத்வாவஸ்தையேயாகில் கடத்வாஸ்தையுள்ளவரையில் கடம்பிறக்கிறது என்று வ்யவஹாரம் வரவேணுமேயல்லது கடம்பிறந்தது என்று வரக்கூடாது. ம்ருத்பிண்டத்தின் அழிவானது கடத்வாவஸ்தையேயாகிலிப்படியே கடத்வாவஸ்தையுள்ளவரையில் மருத்பிண்டமழிகிறதென்று வ்யவகாரம் வரவேணும் ம்ருத்பிண்டம் அழிந்தது என்று சொல்லக்கூடாது. கடத்வாவஸ்தையிலுண்டாகிற முதல்க்ஷணத்தின் ஸம்பந்தமேகடத்திற்குத்பத்தி என்றால் அது, அநித்தியமும் முதல் க்ஷணஸம்பந்தமுடையதும் முன்னில்லாதேவந்ததுமாம்; அதற்குப்பிறப்பிறப்பில்லை இவையொன்றுமில்லாதபொருளுக்குப் பிறப்பென்பதுகட்டுவார்த்தையாம். மேலும் கடத்தில் ரூபம் ரஸம்முதலியவை ஸம்யோகம் இவை உண்டாம்போது கடம்பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம் வரக்கண்டோமில்லையே. ரூபம் பிறந்தது இரஸம் பிறந்ததென்றும் சொல்லக்கூடாது. தனித்துப்பிரியாதவைக்குப் பிறப்பில்லையன்றோ; ஸம்யோகத்தில் வருகிற க்ரியையால் பிறந்தது ஸம்யோகத்தால் பிறந்ததென்கிற வ்யவகாரமெல்லாம் நிர்மூலமாகவேணும். 'ஹநாவிபஜ்ஞா:

ஜாதவேதா பூதாநி'' ஹரா०ஸிஜஜ்ஞிரே தஸ்மாத்'' என்கிற ச்ருதிகளி லோதப்படுகிற வேதம் முதலியவை பிறந்தனவென்பதெல்லாமப்ரமாணமாகவேணும். சப்தம் பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம்கூடாது சப்தம்பிறந்தபோதெல்லாம் ஆகாயம் பிறந்ததென்று வ்யவஹாரம்வரவேணும். தனித்திராதவைக்கு உத்பத்திவிநாசங்களில்லையன்றோ; சரீரம் ஆத்மாவைப்பிரிந்திராதானதால்சரீரத்திற்கு உத்பத்திநாசங்களில்லை. ஆத்மாவுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று சொல்லவேணும். பலசொல்லுவானேன்? உலகத்திலுள்ள எல்லாம் ஈச்வரனைவிட்டுப்பிரியாதவையாகையாலே இவைகளுக்குத்பத்திவிநாசங்களில்லை; ஈச்வரனுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று விபரீதமாய்விடும். விட்டுப்பிரியாத அத்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை; விட்டுப்பிரியாதவையானாலும் த்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை. அத்ரவ்யங்களுக்கே யவையென்றுமாற்றிச்சொன்னாலதையார்மறுப்பார்? மேலும், விகாரத்துக்கு முதலானது பாதாநகாரணமென்றும் விகாரம் காரியமென்றும் எல்லாருமொப்புக்கொண்டவிஷயம்; "வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்'' என்கிற விடத்தில் கடம்முதலானதைய விகாரசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றமையால், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்'' என்கிற முந்திய வாக்கியத்திலும் விகாரப்பொருளையுணர்த்தும் மயட்ப்ரத்யயத்தாலவ்விகாரமேயுணர்த்தப்படுதல் தக்கதாதலால் அவ்விகாரமே மண்ணையுபாதாநகாரணமாகவுடைய காரியமென்பது உலகநீதியாலே யறியப்பட்டதென்று நினைத்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கி காரணத்தை. யறிந்தபோதே விகாரமறியப்படுமென்று சொல்லுகையால் உங்கள் மதத்திலவஸ்தைஎன்கிற விகாரமறியப்படாமையா லந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட காரணகாரிய விஞ்ஞாநமுங்களுக்குப்பொருந்தாது. அந்த ச்ருதியில் பூர்வவாக்கியத்தில் ம்ருண்மயமென்கிற பதமானது விகாரத்தையுடைய பொருளைக்குறிக்கின்றது. "விகாரோநாமதேயம்" என்கிறவிடத்தி லவஸ்தையாகிய விகாரமேவிகார சப்தத்தால் சொல்லப்படுமென்பது பொருத்தமற்ற வார்த்தையானதா லிவ்விரண்டிடங்களினு மொருபொருளையே கொள்ளவேண்டும். ஆகவிகாரரூபமான அவஸ்தை யுங்கள் மதத்திலேயறியப்படாதாகையால் மண்ணையறிவதினலசனில் வேறாகாத விகாரமெல்லாமறியப்படுமென்பது உங்கள் மதநிலைக்குச் சேராததேயாமென்பீரேலதற்கு விடைதருகிறோம்.—ப்ரக்ருதிக்கும் விக்ருதிகளுக்கும் அதாவது உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லாதபோது மண், குடமாவதற்காகச் செய்யும்வேலையெல்லாம் வீணாகையால் பேதமுண்டாகிலும் தனித்திருத்தலும் தனித்தறியப்படுதலுமில்லாமையாலே தனித்துஸத்தையில்லையென்பது ஸித்தமாம். ஆகவேறாகாத ஸத்தையுடையகாரணமுபாதாநகாரணமாம். ப்ரக்ருதி என்று மாத்மாவென்று மிதற்குப்பெயர். இக்காரணத்தை தார்க்கிகர் நன்குபிரிந்து தோன்றாமையால் அயுதஸித்தம் ஸமவாயிகாரணமென்கிறார்கள். காரியத்தில் வேறாயதும் வேறாகாததுமாயகாரணமுபாதாநகாரணமென பேதாபேதவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். வேறென்றும் வேறல்லவென்றும் பேசத்தகாதகாரணமெனச்சிலர் காரியத்தில் வேறாயதாய் காரியஸத்தையில்வேறல்லாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாநகாரணமெனமற்றோர். எமக்குமீதே உபாதாநகாரணவிசாரத்தில் ஸம்மதமானவபிப்ராயம். கலசமுதலிய அவஸ்தையே விகாரம் பலரூபத்தையும் பலநாமத்தையுமடைகிற அவஸ்தைகளெல்லாம் மண்ணினவஸ்தையேயாகையாலே மண்ணேயிப்படியாகின்றதென்று வேதார்த்த ஸங்

க்ரகத்தில் அவஸ்தையே விகாரமென்றருளிச் செய்தார். அவ்விதவிகாரங்களுக்கும் மண்ணுக்கும், தடிக்கும் புருஷனுக்கும், போல பிரிந்திருக்குந்தன்மையில்லையானதால் பிரித்தறியப்படாதே குடமுதலிய விகாரங்களோடு மண்சேர்ந்திருக்கின்றமையால் கீழ்ச்சொல்லிய உபாதாநகாரணலக்ஷணம் மண்ணிலுண்டாகையால் குடமாலியவற்றுக்கு மண்ணானது ப்ரக்ருதியி மாத்மாவுமாகின்றது. ஆகையாலிம்மண்ணையறிந்தபோது கடமுதலிய அம்மண்ணினவஸ்தையாகிய விகாரங்களெல்லாம் தனித்தநிலக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் தகாதவையாகையாலே மண்ணின் ஸத்தையாலே ஸத்தையுண்டாகிறாப்போலே மண்ணையறிந்ததினு லறித்தமையுண்டாகின்றமையால் இவை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லலாகும் இப்படியே சேதநாசேதநப்ரபஞ்சமெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மம் தனித்துப்பிரியாத காரணமாகையாலே எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரக்ருதியாய் ஆத்மாவாயிருக்கையால் ப்ரம்மத்தைவிட்டுப் பிரியத்தறியத்தகாத எல்லாமறியப்படாதாமென்பது ஸித்திக்கும். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களிலொன்றுமிங்குசங்காதென்று ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலே அறிந்துகொள்க. இனி பாஷ்யத்தில் பேதாபேதவாதிமதத்தில் அத்யந்தம் பின்னங்களுக்கு ஒருவழியாலுமைக்யம் சொல்லப்போகாமையாலே ப்ரம்மாத்மபாவம்கூடாமையால் எல்லாவேதாந்தங்களும் விடப்பட்டனவாமென்று கேவலபேதபக்ஷம் நிந்திக்கப்படுகின்றமையால், "[illegible]" என்று, ப்ரம்மம் ஒன்றாயிருக்கவும் பலவாய்த் தோற்றுகிறது பலவாயிருக்கவு மொன்றாய்த்தோற்றுகிறது; இன்னதென்றறியப்படாத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை எவனறியத்தக்கவன்; என்று ஸ்ம்ருதிசொல்லுகையாலும் பேதாபேதபக்ஷமே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமென்று தோற்றுகையால் காரியத்தில் வேறாகாதகாரணமுபாதாநகாரணமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படியானால் எல்லாப்ரபஞ்சமும் ப்ரம்மமேயாகையாலே ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சுருதியில் சொன்னது நன்றாய்ச்சேரும். "ஹரேர்ந கிஞ்சித்வ்யதிரிக்தமஸ்தி" (ஹரியென்று ப்ரஸித்தமான ப்ரம்மத்தில் வேறாயதொன்றுமில்லை.) "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரம்ஹ" (இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமும் அந்த ஒரு ப்ரம்மமே) "தஸ்மாத்தாந்யந்ந பர: கிஞ்சநாஸ" (அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறில்லை அந்த ப்ரம்ம மப்படிசொல்லப்படுகிறது.) "[illegible]" (எக்காலத்திலும் மாறாத ஸ்வரூபத்தையுடைய ப்ரம்மமொன்றே பரவாஸுதேவனென்றும் பரமேச்வரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டபொருளில்லை.) என்கிற சாஸ்திரங்கள் கேவலபேதத்தை நிஷேதிக்கின்றனவாகையாலும் பேதாபேதபக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பது யுக்தமமாம். சரீராத்மபாவத்தைச் சொன்னாலும் சரீரமாகிய ஜகத்து ப்ரம்மத்தில் வேறானதேயாகையால் ப்ரம்ம பிந்நமானவஸ்துவை நிஷேதிப்பது சேராது. ஆகையால் பேதாபேத பக்ஷத்தையே கொள்ளவேணுமெனில் இது தக்கதன்று—பேதாபேத பக்ஷத்தில் ப்ரம்மத்திற்கே உபாதி ஸம்பந்தத்தால் உபாதியினால் வருகிற ஸகலதோஷங்களும் வருகையாலே தோஷஸம்பந்தமில்லாதே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிலமான ப்ரம்மத்தையுபதேசிக்கிற வேதாந்தங்களெல்லாம் விரோதிக்கும்; என்று பேதாபேதபக்ஷத்தை பாஷ்யத்

திலே தூஷிக்கையாலும் ப்ரம்மாஜ்ஞாநபக்ஷத்திலும் பேதாபேதபக்ஷம்கெட்டதென்று வேசார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் மிகவும் நிந்திக்கையாலும பேதாபேவாதம் பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமன்று ஆனால் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்துக்குப் பொருளென் சரீராத்மபாவமாவது பேதமேயன்றோ. ப்ரகார ப்ரகாரிபாவம் பேதரூபமேயன்றோ. எப்போதும் ப்ரகாரப்ரகாரி பாவமாகிய சரீராத்மபாவமாவது எப்போதும் பேதரூபமாகையால் சரீராத்மபாவத்தைச் சொல்வதினால் காலபேதமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனதினாலன்றோ “[illegible]” என்கிற ஸூத்திரத்தில் சரீராத்மபாவமே பேதமென்றுபந்யஸிக்கப்பட்டது. எனில் சொல்லுகிறோம் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து இவ்வாறு கொள்ளவேணும். ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்தில், ஸ்வரூபைக்யம் அல்லது ப்ரகாரைக்யம் காரணமாகிறது. ஸாயங்காலத்தில் பசுக்களெல்லாமொன்றாய் விடுகின்றன, அரசர்களொன்றானார்கள், இவை எல்லாமோரேதாந்யம் என்கிற விடங்களில் தேசம் முதலிய ப்ரகாரமொன்றானமையால் ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரமுண்டாயிருக்கிறது. இங்கு ஜகத்துக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் பிந்நமாகையாலே ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமொன்று சொல்லவேணும் அஃது யாதென்று விசாரித்துப் பலவிடங்களிலும் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கை என்று நிர்ணயித்தருளிச்செய்தார். ஆகையாலப்ருதக் ஸித்தியே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத்திருவுள்ளம். ஸித்தியாவது – ஸ்திதியும், ஜ்ஞாநமும். ஸ்திதியாவது இருப்பு, ஜ்ஞாநமாவது அறிவு. இவ்விரண்டும் தனியேயில்லாத விசேஷணங்களுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்களென்று பெயர், இக்கருத்து அவ்விடத்திலேயே பாஷ்யத்தில் விளங்கும். அவையாவன:—ஜாதிகுணமுதலியன. இனி, கந்தமுதலிய அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்கள் தனித்து மறியப்படுகையா லிவ்விலக்கணம் பொருந்தாது. யாதொன்ற தானுள்ளவளவாயி லொன்றைப்பற்றியே நிற்கின்றது; அது அப்ருதக்ஸித்தமென்ற தார்க்கிகர்சொல்லிய விலக்கணங்கூறில் இவ்விதமாகிய அப்ருதக்ஸித்திபேத வ்யவகாரத்திற்கே ஹேதுவாமல்லது அபேதவ்யவகாரத்திற் கிடங்கொடாது. ஆனசால் ப்ரம்மமொன்றே யுள்ளதென்கிற வ்யவகாரமுங்கள் மதத்திற்குப் பொருந்சாதெனில் ; பொருந்துமாறு கூறுகின்றோம் ; தனித்திருக்கிற காரியங்களுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியன வேணுமென்கின்ற சுருதப்ரகாசிகையை யாலோசிக்கும்போது யாதொன்றின் பிறப்புநாசம் ஸத்தைமுதலியவை எவ்வாதாரத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றதோ அது அவ்வாதாரத்திற்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமென்று கொள்ளப்பட்டதாகிறது. கந்தமுதலிய குணங்களின் ஸத்தைபொருளின் ஸத்தையைப்பற்றியிருப்பதால் குணங்கள் பொருளுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணங்களாகின்றன. இப்படியே விக்ருதி என்கிற காரியத்திற்கு ப்ரக்ருதியென்கிற உபாதாநகாரணத்தின் ஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையாதலால் தன்னுடைய ஸத்தையில் வேறாகாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாநகாரணமென்பதில் விரோதமொன்றுமில்லை, இஃதேயாத்மாவாயிருக்கை. ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கின்றமையாலும், ப்ரம்மத்திலே லயிக்கின்றமையாலும் ப்ரம்மத்தால் காக்கப்படுகின்றமையாலும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுகின்றமையாலும் ப்ரம்மத்திற்கு சரீரமாகின்றமையாலும் எல்லாம் ப்ரம்மத்தை யாத்மாகவுடையனவென்றருளிச் செய்யாநின்ற பகவத்பாஷ்யகாரரால் இவ்வர்த்தம் வெளியிடப்பட்டதன்றோ. உள்ளே புகு

ந்து நியமிக்கையாகிற ஆத்மத்வமிங்கு சொல்லப்பட்டதில்லை. அது உபாதாநகாரணமாவதினால் வருமதன்றே. உபாதாநமாவதினாலும் நியந்தாவானதினாலும் நியந்தாவான ஆத்மாவாகிறானென்பது பொருந்தாதன்றோ. நாம் சொல்லியபடி ஆத்மாவானதையே இங்கு பொருத்தமுடையது. எப்படி என்றால் கூறுகிறோம், ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கையாலுமென்ற தாலசேதநங்களைப்பற்றி உபாதாநகாரணமாகையாகிற ஆத்மத்வமும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுதலாலுமென்பதற்கு ஜீவரூபனாகி நியமிக்கிறானென்று கருத்தானதையாலே ஜீவனை விட்டுப்பிரியாதவனென்று பெறப்படுகின்றமையாலும் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிற்கு மப்ருதக்ஸித்தகாரணமென்கிற காரியஸத்தையில் வேறல்லாதஸத்தையுடைய காரணமாகிய உபாதாநகாரணமாகிய சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக, இவ்விதகாரணமாகையாகிற ப்ரக்ருதி த்வமென்கிற ஆத்மத்வம் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றையும் பற்றி ப்ரம்மத்திற்குண்டாகையால் இவ்வித ஆத்மாவாகிய ப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதே மற்றெல்லா மறியப்பட்டதேயாம். மற்றொன்று தனித்தறியவேண்டிய தொன்றுமில்லையன்றோ; ப்ரம்மத்தின் ஸத்தையால் ஸத்தைபெற்ற வஸ்துப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதறியப்படாதொழியுமோ. இனி, ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரம்மஸத்தையொழிந்த ஸத்தையில்லாதொழிந்தால் ப்ரபஞ்சசம் பொய்யென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அப்போதுலகத்தைப் பொய்யென்கிற அத்வைதிகளுக்கு நுங்களுக்கும் பேதமில்லையே என்றால் இச்சந்தேகம் வேண்டாம். குணங்களில் ஸத்தாஜாதியை யொப்பாதவர் மதத்தில் ரூபமுதலிய குணங்களுக்கு த்ரவ்யஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையானாலும் குணங்கள் பொய்யென்றார்களோ; ஸித்தாந்தத்திலும் தனித்து உத்பத்தி ஸ்திதி ஸத்தையில்லாத அவஸ்தைகளைப் பொய்யென்று சொன்னார்களோ; இப்படியே ப்ரம்மஸத்தையில் வேறான ஸத்தையில்லையானாலும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. ஆகையாலன்றோ ‘‘நைநகஸிணவஸ ஊ வாசு’’ என்கிற ஸூத்திரத்தில் காலமென்பது தனியே தோற்றாதே எல்லாப்பொருளுக்கும் விசேஷணமாய் தோற்றுகையால் இதற்குத்தனியேஸத்தையில்லை. ஆனாலுமில்லையென்று சொல்லப்போகாது. ஜாதிமுதலியவற்றிற்குத்தனியே ஸத்தையில்லையானாலும் அவைபொய்யாமோ; என்று பாஷ்யத்தில் தெளிவாகவருளிச்செய்தார். ஆனதால் ப்ரம்மஸத்தையால் ஸத்தைபெற்றிருப்பதால்ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. இனி, உபாதாநமாயிருக்கையாவது அப்ருதக்ஸித்தகாரணமாகை ஆத்மத்வமென்பது மீதேயாமென்றால்; பகவானுடைய திருமேனி விமாந கோபுரமண்டப ப்ராகாரமாகியிருக்கும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் அதைப்பற்றி பரமாத்மா ஆத்மாவாகமாட்டான். நித்யவிபூதி நித்யமாகையால் அவ்விபூதிக்கு பரமாத்மா உபாதாநகாரண மாகானன்றோ; ஆகையால் நித்யவிபூதியும் உத்பத்தியுடையதேயாம். இவ்விபூதிக்குத்பத்தியில்லையானால் இவ்விபூதிப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதறியப்படாது. அப்படியாகில் ப்ரமத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை சேராதாம். இந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விருத்தமாகவும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் வியததிகரண விரோதமும் வரும். அவ்வதிகரணத்தில் ஆகாயம் நித்யமோ உத்பத்தியுடையதோவென்று விசாரித்து நித்யமாகில் ப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதம் வருகின்றமையால் உத்பத்தி

யுடையதேயாமென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டதன்றோ. இந்த நியாயத்தால் நித்ய விபூதிக்கு முத்பத்தியுண்டென்று சொல்லவேணும். நித்யவிபூதியை உதபத்தியுடையதென்றால் நித்யமென்று சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடு விரோதம் வருமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிறவிடத்தில் நித்யவிபூதி தவிரமற்றெல்லாமறியப்படுமென்று பொருள்கொள்ளவேணுமென்றால்] இப்படியே ஆகாயத்தையும், "வாயுஶ்சாந்தரிக்ஷஞ்சைதத³ம்ருதம்" "ஆகாஶவத்ஸர்வக³தஶ்ச நித்ய:" இவை முதலிய பரமாணங்கள் நித்யமென்று சொல்லுகையால் ஆகாயத்தையும் நீக்கவேணுமென்று வரும்.] ஆனதால் நித்யவிபூதிமாத்திரம் நித்யமாவது கூடாதென்றால் "ஆகாஶஸ்ஸம்பூ⁴த:" இது முதலிய ப்ரமாணங்களில் மகதஹங்கார க்ரமத்திலே உத்பத்தியுடையதென்று தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும்நித்யவிபூதிக்கு உத்பத்தியை யொரு ப்ரமாணமும் சொல்லாமையாலும் நித்யவிபூதியை ஆகாயத்ருட்டாந்தத்தாலே உத்பத்தியுடையதென்று சொல்லத்தகாது. இனி, "யதா²த்மகோ ப⁴க³வாம்ஸ்ததா²த்மகம் வ்யக்திரூபம் ததா²வ்ருத்தி:" (பகவானுடைய திருமேனியும் பகவதாத்மகம்) இது முதலான ப்ரமாணங்கள் திருமேனியும் நித்யவிபூதியும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமேயென்று சொல்லுகையால் திருமேனிமுதலிய நித்யவிபூதியெல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் வேருயதன்றெனக்கொள்ளலாம் அந்தபக்ஷத்தில் எல்லாமறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விரோதமில்லை. நித்யவிபூதியில் விசித்திர உத்யானவனங்களும் விசித்திரதடாகங்களு முண்டென்று சொல்லுகையால் இவற்றையெல்லாம் ப்ரம்ம ஸ்வரூபமென்று கொள்ளுகை யுக்தமன்றோ வென்று ஸந்தேகம்வேண்டாம்; உத்யானமுதலியவை யுண்டென்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு உத்யானவனமுதலியவற்றில் வருகிற ஆநந்தமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்தின் துளியென்னலாம்படி எல்லா ஆநந்தங்களையும் ப்ரம்மாநுபவம் தருமென்று கருத்தாகையால், தஹராதிகரணத்தில் பாஷ்யம் ச்ருதப்ரகாசிகை இவ்விரண்டிலு மிவ்வாறே இங்குண்டான ஆநந்தங்களும் இல்லாத ஆநந்தங்களுமெல்லாம் ப்ரம்மாநந்தத்திலடங்கியதென்று அருளிச்செய்தார்கள். ஆனதால் ப்ரம்மஸ்வரூபமே நித்யவிபூதி என்றாலது சேராது. விரஜை யென்கிற திவ்யநதியைத்தாண்டிச் சேரவேண்டிய திவ்யலோகத்திலடங்கிய ஐரம்மதீய மென்கிற தடாகமுதலியவை ப்ரம்மஸ்வரூபமே யென்ற சொல்லுவது பொருந்தாதன்றோ. ஆகையால் நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாகையாவது அப்ருதக்ஸித்திமற்றவைகளுக்கு ஆத்மாவாகையாவது உபாதாநகாரணமாகை ஆகையாலனுப்பத்தியொன்றுமில்லை ஆக உபாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமறியப்பட்டபோது அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணங்களான மற்றெல்லாமறியப்படுமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை பொருத்தமுடையதாகின்றது. அல்லது, விசேஷணமாகிய ப்ரபஞ்சத்தையே யுத்தேசித்து ப்ரச்நம்பண்ணப்பட்டாலும், விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆதிபரதசரிதத்தில் நீயாரென்றுகேட்ட ஸௌவீரராஜ ப்ரச்நத்திற்கு, ப்ரச்நம் கேவல சரீரஸம்பந்தமுடைய ஆத்மாவைப்பற்றியதானாலும் உண்மையில் நீயென்கிறபதத்திற்கு சுத்தாத்மஸ்வரூபமே பொருளெனவறிவித்தற்கு ஆதிபரதர் "யதா²ஸர்வஶரீரேஷ்வப்யேகோ வ்யவஸ்தி²த:" "யத்³யந்யோऽஸ்தி பர: கோऽபி" இவைமுதலிய சுலோகங்களில் சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவிடையளித்தாப்

போலும், அதர்வசிரஸ்ஸில் தேவர்கள் உருத்திரனை நீ யாரென்று கேட்டபோது தேவர்கள் கருத்துப்படி நீ யென்கிறபதத்திற்கு ருத்ரனே பொருளானாலும் எல்லாப் பதங்களும் பரமாத்மாவரையில் போதிக்கின்றனவென் றறிவித்தற்கு உருத்திரன் நீ யென்கிற பதத்திற்குப் பரமாத்மாவைப் பொருளாகக்கருதி "ஸோஹமேகஃப்ரத ஐமாஸம்" என்று தொடங்கி பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி விடைதந்தாப்போலவும் இங்கும் ப்ரச்நத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு விசேஷணமே பொருளானாலும் விசேஷணத்தை யுணர்த்துகிற சப்தம் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்தைபோதிக்குமென் றறிவித்தற்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி உத்தரம் சொல்லப்பட்டாலும் குற்றமில்லையானதால் ஒருவிதஸ்தேகத்திற்கு மிடமில்லை. இவ்விசாரத்தை ப்ரஹதாரண்ய உபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது விளங்க விவரித்து உபந்யஸிக்கப்போகிறோம். இங்கு இவ்வளவே போதுமென்று நிறுத்துகிறோம்

௪. தஸ்மை ஸ ஹோவாச । த்வே வித்யே வேதிதவ்யே இதி ஹ ஸ்ம யத் ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பரா சைவாபரா ச ॥

௪. தஸ்மைஸஹோவாச | த்வேவித்யேவேதிதவ்யேஇதிஹஸ்மயத் ப்ரஹ்மவிதோவதந்திபராசைவாபராச ||

(ப - ம்.) பரா ச அபரா ச த்வே வித்யே-பாவித்யை அபரவித்யைஎன்கிற விரண்டுவித்யைகள், யத்-யாதொன்றை, (ப்ராப்தும்-அடைவதற்கு) வேதிதவ்யே-அறிபத்தக்கவையென்று, ப்ரஹ்மவிதஃ வதந்தி - ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் சொல்லுகிறார்களோ, (அதையறிந்தாலெல்லாமறியப்படும்.) இதி தஸ்மை ஸஃ உவாச - இப்படி சௌனகருக்கு அங்கிரஸ்ஸு சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பரவித்யை பரமாத்மாவைப்பற்றியது. அபரவித்யைதருமம் அதருமம் இவைகளுக்குஸாதநம் இவைகளின்பலம் இவைகளைப்பற்றியது ப்ரசநத்திற்குத்தரம் நேரில்லைஎன்றால், பூர்வபக்ஷம் சொல்லிஸித்தாந்தம்சொல்வது போலபரவித்யையுணர்த்தி இத்தால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்வதற்கு அபரவித்யைபா வித்யையென்று பிரித்துச் சொல்லப்படுகையால் குற்றமில்லை என்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரம்மத்தையடைவதற்கு இரண்டுவித்யைகளறியத்தக்கவை என்கிறவிடத்தில் அடைவதற்கு என்கிறபதம் வருவிக்கப்பட்டது. இது, பகவத்பாஷ்யகாரர் ப்ரம்மத்தையடைய விரும்பினவனிலன்று இந்த சுருதி வ்யாக்யாநத்திலருளிச்செய்கையாலவாது திருவுள்ளமேயாம். அப்படிப்பட்டப்ரம்மமறியப்பட்டபோது எல்லாமறியப்படுமென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது. சேராதபோது ப்ரசநம்வேறு உத்தரம்வேறென்று அஸங்கதமாம். ஆகையால் பதஉரையால் விளங்கும் கருத்தே இந்த சுலோகத்தின் கருத்தென்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலடங்கிய வபிப்ராயம்.

ரு. தத்ராபரா ருக்வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோऽதர்வவேதஶ்ஶிக்ஷா கல்போ வ்யாகரணம் நிருக்தம் சந்தோ ஜ்யோதிஷமிதி அத பரா யயா தத³க்ஷரமதி⁴க³ம்யதே॥

ரு. தத்ராபராருக்வேதோயஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோதர்வவேதஶ்ஶிக்ஷாகல்போவ்யாகரணம்நிருக்தம்சந்தோஜ்யோதிஷமிதி அதபராயயா ததக்ஷரமதிகம்யதே ||

(ப-ம்.) தத்ர - இவ்விக்யைகளுக்குள், அபரா - அபரவித்யையானது ருக்வேத³꞉ யஜுர்வேத³꞉ ஸாமவேத³꞉ அத²ர்வவேத³꞉ ஶிக்ஷா கல்ப꞉ வ்யாகரணம் நிருக்தம் ச²ந்த³꞉ ஜ்யோதிஷம் இதி-ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற நான்கு வேதங்களும் சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்கங்களுமாகிய இவைகளே யாம். யயா தத் அக்ஷரம் அதி⁴க³ம்யதே - யாதொன்றுலே யந்தவக்ஷரப்ரம்ம மறியப்படுமோ, அத² பரா - அந்த பரவித்யைமேலே சொல்லப் படுகிறது.

ஶ்ரு-ஹா.—அதிகம்யதே என்கிறபதத்திற்கு அடையப்படுமென்று பொருள் அறியப்படுமென்று பொருளானலும் அடையப்படுமென்றே பொருள்சொல்லப்பட்டதாம் எவ்வழியாலேயெனில்; அவித்யை நீங்குதலேயன்றோ ப்ரம்மப்ராப்தி யாகின்றது; வேறல்லவன்றோ; அவித்யைநீங்குவது ப்ரம்மத்தையறிந்தாலன்றோ. ஆனால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதே அவித்யைநீங்குவதால்! ப்ரமத்தையடைவதும் ப்ரம்மத்தையறிவது மொன்றேயாம். இனி, இங்குபரவித்யையை வேதங்களில் சேராததாகச்சொல்லுகின்றமையால், "யா வேத³பா³ஹ்யா꞉ ஸ்ம்ருதய꞉" என்கிற வசநத்தின்படி வேதபாஹ்யங்களானவை அப்ரமாணங்களாய் மோக்ஷவிரோதிகளாயிருக்குமாகையால் வேதபாஹ்யமான பரவித்யை மோக்ஷஸாதநமாயாவது எங்ஙநமெனில்; உபநிஷத்துக்களை வேதபாஹ்யங்களென்றிங்கு சொல்லவில்லை.ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை சப்தரூபமாகிய வேதத்தில் வேறென்றுசொல்லிற்று. அபரவித்யை சப்தரூபமாகிய வேத சாஸ்த்ரமாகையாலே பரவித்யைப்படி யானதல்ல வென்று சொல்லப்பட்டது. உபநிஷத்தினுல் சொல்லப்படுகிற அக்ஷரபரப்ரம்மம் ஆசார்யனைக்கிட்டி வைராக்யமடைந்தவனு லறியப்படுமென்று ப்ரம்மவித்யையைப் பிரித்து பரவித்யையென்று பேரிட்டது.

ரா - ஹா.—பரவித்யை அபரவித்யையென்றெடுத்த க்ரமத்தைவிட்டு முன்னபரவித்யையைச்சொல்வது ஸூசீகடாஹந்யாயத்தாலே. ஆறங்கங்களும் உபப்ருமணங்களானஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களும் நான்குவேதங்களும் வேதாந்தகளுமாகிய சாஸ்திரத்தால் பிறக்கிற ப்ரத்யக்ஷரூபமாகாத சாப்தஜ்ஞாநமபரவித்யை எனப்படுகிறது. பரவித்யையாவது—விவேகம் விமோகம் அப்யாஸம் க்ரியைகல்யாணம் அநவஸாதம்அநுத்தர்ஷம் என்கிற ஸாதநஸப்தகஸஹாயத்தாலே பிறக்குமதாய் ச்ரவணத்தால் பிறந்தபரோக்ஷ ஜ்ஞாநத்திற்குப் பின்னுண்டாவதாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமேயாம். இத்தால், பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தபடி ச்ருதிதாத்பர்யமென்று காட்டப்பட்டது.

ஸு. 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌦𑍍𑌰𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌦𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌮𑍍। 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌵𑌿𑌭𑍁𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂𑌸𑍁𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂𑌤𑌦𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃॥

ஸு. யத்ததத்³ரேஶ்யமக்ராஹ்யமகோத்ரமவர்ணமசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம்ததபாணிபாதம் | நித்யம்விபும்ஸர்வகதம்ஸுஸூக்ஷ்மம்யத்பூதயோநிம்பரிபஶ்யந்திதீரா: ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்று, 𑌅𑌦𑍍𑌰𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍-அறியப்படாததோ, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍-கிரகிக்கபபடாததோ, 𑌅𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍-குலமில்லாததோ, 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍-ப்ரம்மக்ஷத்ரியாதி ஜாதியில்லாததோ, 𑌅𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍-கண்காதுமுதலியஜ்ஞானேந்திரியங்களில்லாததும், 𑌤𑌤𑍍-அப்படியேபரஸித்தமானதும், 𑌅𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌮𑍍-கைகால்முதலிய கர்மேந்திரியங்களில்லாததும், 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-காலபரிச்சேதமில்லாததும், 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑍍-தேசபரிச்சேதமில்லாததும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌮𑍍-ஸ்வதுபரிச்சேதமில்லாததும், 𑌸𑍁𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌮𑍍-மிகச்சூக்ஷ்மமானது, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொன்றோ, 𑌤𑌤𑍍-அதானது, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍-அக்ஷரபரப்ரம்மமாம், 𑌯𑌤𑍍-யாதொருப்ரம்மத்தை, 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃-அறிவுடையோர், 𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑍍 - ஸமஸ்தபூதங்களுக்குமுபாதாகாரணமென்று, 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-அறிகிறார்கள்.

ஸ॰ - ஹா—யாகம் முதலியவற்றை விதிக்கும்போதுகர்தாகரணம் முதலியவனேகஸாமக்ரிகளைபோதிக்கிறவாக்கியார்த்தஜ்ஞானம் வந்தபின்னநுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையுண்டாயிருக்கிறப்போலே பரவித்யைஸ்தலத்தில்பின்னனுஷ்டிக்கவேண்டியக்ரியையொன்றில்லை. வாக்கியார்த்தத்தை யறிந்தபோதே பரவித்யை முற்றுப்பெறுகிறது; வாக்கியங்களில் சொல்லாபடி அர்த்தங்களில் நிஷ்டையொழிய மற்றொன்றுமில்லாமையாலே. ஆனதால் வியவித்யையை நிச்சயிப்பதற்கு விசேஷணங்களுட னக்ஷரபரப்ரம்மத்தை யோதிபரசேஷப்படுத்துகிறது. இனி சொல்லப்போகிற ப்ரம்மத்தை புத்தியில் தேக்கிக்கொண்டிருக்கையால் யாதொன்றெனப் பேசப்படுகிறது ஜ்ஞானம்புறப்படும் வழியாகிய பஞ்சேந்திரியம்புத்தி முதலியவற்றுக்குத் தோற்றாததும் கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததும் மூலகாரண ஸம்பந்தமில்லாததும் த்ரவ்ய தர்மங்களாகிய ஸ்தூலத்வமுதலிய தர்மங்களில்லாததும் நாமரூபங்களை க்ரஹியாநிற்கிற கண்செவிமுதலியவை யில்லாததும் கர்மேந்திரியமில்லாததும் இவ்வாறு க்ரகிக்கப்படுதலும் க்ரஹித்தலுமில்லாமையாலே நித்யமானதும் நாநரூபத்தையடைவதும் ஆகாயம்போலே வ்யாபகமானதும் சப்தாதிஸ்தூலகாரணங்களில்லாமையால் மிகச்சூக்ஷ்மமானதும் இப்படிப்பட்டதானதாலழியாததுமான ப்ரம்மத்தை எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாகவும் ஸர்வபூதங்களுக்கு முபாதாநகாரணமாகவும் விவேகிகளறிகிறார்கள். ப்ரம்மமெல்லாவற்றையுமறிந்ததென்று சொல்லுகையால் உலகத்திலறிபவர்க்கு இந்திரியஸஹாயம் வேண்டியிருப்பதாலவ்வாறு ப்ரமத்திற்கு வேண்டுவதில்லையென்று சொல்வதுமுக்யமாம். இப்படியே கண்ணில்லாமலே பார்க்கிறான் காதில்லாமலே கேழ்கிறானென்று வேறுச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. சப்தாதிஸ்தூலகாரணமில்லாமையாலென்றது சப்தாதிகுணங்களையுடைய ஆகாசம் வாயு அக்நிமுதலிய

வையொன்றிலுமொன்று ஸ்தூலமாயிருப்பதுபற்றி. அழிவில்லாததென்பதற்கு சரீரமில்லாமையும் வேறுபாடில்லாமையும் குணமில்லாமையும் காரணமாகிறது. இவையுண்டாகிலன்றோ இவைகளின் வழியாலே குறைவரக்கூடும் இவையில்லையான தாலெவ்வழியாலும்குறையில்லை ஆக இப்படிப்பட்டப்ரம்மத்தையறியச்செய்வது பரவித்யையென்று முடிவானகருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையின்படிவிளங்கும் கருத்தே இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள்ளப்பட்டது. யோநிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுமென்பதுமே ல்வாக்யத்தால் விளங்குமென்று பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தாரென்று யோனிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தை போதிப்பதற்குக்காரணமும் ப்ரமாணமாகப்ரக்ருத்யதிகரணபாஷ்யமும் காட்டப்பட்டது.

ஏ. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌨 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 ॥

ஏ. யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோநஜ்யாயோஸ்திகச்சித் | வ்ருக்ஷஇவஸ்தப்தோதிவிதிஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம்பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் ||

(ப்-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-யாதொருப்ரம்மத்தைக்காட்டில், 𑌪𑌰𑌂 𑌅𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌨 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - வேறொருசிறந்தவஸ்து கிடையாதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌃 𑌨-எந்தப்ரம்மத்தில் சிறியதில்லையோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌨 - எந்தப்ரம்மத்தில்பெரியதில்லையோ, அப்படிப்பட்டப்ரம்மமாகிய பரமபருஷன், 𑌏𑌕𑌃 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌃 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿-ஒருவனுய் வ்ருக்ஷம்போலே யொருவருக்கும்வணங்காதவனாய் பரமபதத்திலிருக்கிறான், 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 - அந்தபரமபுருஷனுலிவையெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரா-ஸா.—ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமென்பது சேரும்வழி யாது? மண்முதலியவையே கடமுதலியவற்றிற்கு பாதாநகாரணமாகின்றனவன்றோ எனில் சொல்லுகிறது. எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவாயிருப்பதால் மண்முதலியவற்றைச் சரீரமாகஉடைய ப்ரம்மமேகாரணமாகின்றது; ஆனதால் விரோதமில்லை ஆக இப்படிஸர்வோபாதாநமாகையால் ப்ரம்மத்தில் சிறந்தவஸ்து மற்றொன்றில்லை அணுவுக்கணுமகத்துக்கு மகத்தாயிருக்கும் அந்தப்ரம்மமேபுருஷோத்தமன். இவனுக்கு ஸ்வாமிஒருவனுமில்லாமையாலே யாருக்குமிவன்வணங்கான். அவனுக்கிருப்பிடம் பரமபதம் இந்தமந்திரத்திற்குச் சிலர்வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லையாயினும் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் வ்யாக்யாநம் செய்தார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மந்திரத்திற்கு சங்கரபாஷ்யமில்லை. இதுபற்றியே சிலசிலமந்திரத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை என்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொன்னது.

அ. யதோர்ணநாபிஸ்ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச யதா ப்ருதிவ்யாமோஷதயஸ்ஸம்பவந்தி । யதா ஸத꞉ புருஷாத் கேசலோமாநி ததாக்ஷராத்ஸம்பவதீஹ விச்வம் ॥

அ. யதோர்ணநாபிஸ்ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச யதா ப்ருதிவ்யாமோஷதயஸ்ஸம்பவந்தி | யதா ஸத꞉புருஷாத்கேசலோமாநி ததாக்ஷராத்ஸம்பவதீஹ விச்வம் ||

(ப-ம்.) ஊர்ணநாபி꞉-சிலந்திப்பூச்சியானது, யதா - எப்படி, ஸ்ருஜதே-ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதோ, க்ருஹ்ணதே-கிரஹிக்கின்றதோ, ப்ருதிவ்யாம் யதா ஓஷதய꞉ ஸம்பவந்தி - பூமியிலெப்படி பலஔஷதிகளுண்டாகின்றனவோ, யதா ஸத꞉ புருஷாத் கேசலோமாநி - ஜீவித்திருக்கிற மனிதனிடத்தில் எப்படி தலைமயிர் உடம்புமயிர் பிறக்கின்றனவோ, ததா அக்ஷராத் இஹ விச்வம் ஸம்பவதி - அப்படியே அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து ஸமஸ்தமுமுண்டாகிறது.

ஸ - ஸா.—அநேகதிருஷ்டாந்தங்களால் அக்ஷரபரப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

ஸ - ஹா.—உபாதாநகாரணமும் அதின் காரியமும் ஏகஜாதியாயிருக்கவேண்டும்; அன்றியிலே உபாதாநகாரணத்தில் வேறான நிமித்தகாரண மொன்றுண்டானகயாலது உபாதாநஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாமையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மமொன்றையறிந்தபோதே எல்லாமறியப்படுமென்பதற்கு வழியில்லை. உபாதாநகாரணத்தின்முன்ரூபம்மாறியே காரியமாகையாலு பாதாநகாரணமாகிய ப்ரம்மத்திற்கு முன்ரூபம் மாறவேண்டும் ப்ரம்மத்திற்குரூபம்மாறாது ஆனதாலிது சேரும்படியாதெனில் இந்த சங்கையை இந்தமந்திரம் தீர்க்கின்றது. எப்படி சிலந்திப்பூச்சிமுதலியவை சரீர த்வாரா வேறொருநிமித்தத்தை வேண்டாமல் தன்ஸ்வரூபமும் கெடாமலுபாதாநகாரணமாகின்றனவோ, இப்படியே ப்ரம்மமும் சேதநாசேதநமாகிய சரீரத்வார உபாதாநகாரணமாகையாலொரு தோஷமுமில்லை ஆகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமாகிறது.

கூ. தபஸா சீயதே ப்ரஹ்ம ததோऽந்நமபிஜாயதே ।
அந்நாத்ப்ராணோ மந꞉ ஸத்யம் லோகா꞉ கர்மஸு சாம்ருதம் ॥

கூ. தபஸாசீயதேப்ரஹ்மததோந்நமபிஜாயதே |
அந்நாத்ப்ராணோமந꞉ஸத்யம்லோகா꞉கர்மஸுசாம்ருதம் ||

(ப-ம்) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-பரப்ரம்மமானது, 𑌤𑌪𑌸𑌾-ஸங்கல்பத்தால், 𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇-ஸ்தூலாவஸ்தையையடைகிறது. 𑌤𑌤𑌃-அந்த ஸ்தூலாவஸ்தப்ரம்மத்திலிருந்து, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - அவ்யாக்ருதமென்கிற ப்ரக்ருதியுண்டாகும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍-அந்தப்ரக்ருதியிலிருந்து, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணனும், 𑌮𑌨𑌃-மனஸ்ஸும், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂-ஜீவாத்மாக்களும், 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃-அவர்களுக்கு லோகங்களும், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍-மோக்ஷோபாயமும் பிறக்கும்.

ஶ௦ - ஹா.—பிரம்மத்தினிடத்தில் பிறக்கும்போது கிரமம் விளங்க இம்மந்திரம் போதிக்கிறது. ப்ரம்மத்திலிருந்து ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து ஹிரண்யகர்பனும் ஹிரண்யகர்பனிடத்திலிருந்து மனஸ்ஸும் மநஸ்ஸிலிருந்து பூதபஞ்சகமும் பூதபஞ்சகத்திலிருந்து எல்லாஉலகமும்பிறக்கும் அந்தலோகங்களில் வர்ணாச்ரமங்களுக்குத்தக்ககர்மங்களும் கர்மபலங்களுமுண்டாகின்றன.

ப்ர - ஹா.—ப்ரம்மத்திலிருந்து உலகம்பிறக்கும்வழி யோதுகிறது. ப்ரம்மம் ஸங்கல்பத்தாலே சரீரத்வாரா ஜகத்தாகப் பரிணமித்து தன்னம்சமாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷஸாதநமாகிய கர்மங்களை யுண்டுபண்ணித்தந்து மோக்ஷபலத்தைத் தருகிறது. இதின்விரிவுபாஷ்யத்திலும் சுருதப்ரகாசிகையிலும் கண்டுகொள்வது.

௧௦. 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

௧௦. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்யஸ்யஜ்ஞாநமயந்தப: |
தஸ்மாதேதத்ப்ரஹ்மநாமரூபமந்நம்சஜாயதே ||

(ப-ம்.) 𑌯𑌃-எந்தஅக்ஷரபரப்ரம்மம், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃-எல்லாவற்றையுமறிந்ததோ, 𑌯𑌃-எந்தப்ரம்மம், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍-எல்லாவிசேஷங்களையுமறியுமோ, 𑌯𑌸𑍍𑌯-எந்தப்ரம்மத்திற்கு, 𑌤𑌪𑌃 ஸங்கல்பமானது, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌮𑍍-ஜ்ஞாநமேமயோ, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-அந்தப்ரம்மத்திலிருந்து, 𑌏𑌤𑌤𑍍-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - முன்சொன்னபடி நாமரூபாத்மகமாகிய ப்ரபஞ்சமுண்டாகிறது.

ஶ௦ - ஹா.—இந்த சொல்லியபடியே பொருள்கொள்வதால் முன்சொல்லிய க்ரமத்திற்கு விரோதமில்லை.

ரா - ஹா.—இந்த மந்திரத்தில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் விதிக்கப்படுகிறது என்று கொள்க. இப்படி கொள்வதே மீமாம்ஸாந்யாயத்திற்குச் சேரும் ப்ரம்மமே உபாதாநமும் நிமித்தமும் என்பது இம்மந்திரத்தால் விளங்கும். அந்த ப்ரம்மம் நாராயணன் வேறுதேவதையல்ல. விஸ்தரம் வேறிடத்திலறியத்தக்கது.

முதல்முண்டகம்முதல்கண்டம்முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணேநம:

𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃

𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍.

க. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌵𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿
𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌥 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃
𑌏𑌷 𑌵𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥

க. ததேதத்ஸத்யம்மந்த்ரேஷு கர்மாணிகவயோயாந்யபஶ்யம்ஸ்தா நித்ரேதாயாம்பஹுதாஸந்ததாநி | தாந்யாசரதநியதம்ஸத்யகாமா:ஏஷவ: பந்தாஸ்ஸுக்ருதஸ்யலோகே||

(ப-ம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍-அப்படிப்பட்டவிது ஸத்யம். 𑌕𑌵𑌯𑌃 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 - மகர்ஷிகள் வேதமந்திரங்களில் எந்த கர்மங்களைக்கண்டார்களோ, 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿- அந்த அக்நிஹோத்திராதி கர்மங்கள் த்ரேதாக்நியில் பலவாகவிதிக்கப்பட்டன, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-ஸத்யமான ப்ரமத்தைவிரும்புகின்ற வதிகாரிகளே, 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌆𑌚𑌰𑌤 - தப்பாமல் அந்தகர்மங்களை யநுஷ்டியுங்கோள், 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌏𑌷𑌃 𑌵𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 மோக்ஷத்திற்காகச்செய்கிற உபாஸநத்திற்கு இந்தகர்மாநுஷ்டாநமங்கமாகையாலே பலமாகியமோக்ஷத்திற்கு வழியாம்.

ஶ்ரு - ஹா.—"பரீக்ஷ்யலோகாந்கர்மசிதாந்" என்கிறபடி கர்மங்களைப் பரீக்ஷித்து அவைகளைவிட்டு ப்ரம்மவித்யையிலிழிவதற்கு கர்மாநுஷ்டாநவிதி சொல்லப்படுகிறது.

ரா - ஹா.—மோக்ஷஸாதநமாகிய உபாஸநாங்கமாக கர்மாநுஷ்டாநம் விதிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

மற்றக்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொன்றே.

உ. 𑌯𑌦𑌾 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 । 𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌯
𑌭𑌾𑌗𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥

உ. யதாலேலாயதேஹ்யர்சிஸ்ஸமித்தேஹவ்யவாஹநே | ததாஜ்யபா காவந்தரேணாஹுதீ:ப்ரதிபாதயேச்சரத்தயாஹுதம்||

(ப-ம்) 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌹𑌨𑍇 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌃 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾 - அக்நி ஜ்வலிக்கும்போது, 𑌆𑌜𑍍𑌯𑌭𑌾𑌗𑍌 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀𑌃

ஹுதிவாதியெகு ஜ்வாலையில், ஆஜ்யபாகமத்யத்தில் ஆஹுதிஹோமம்பண்ணக்கடவன், ஹுதம் - அதுநல்லஹோமமாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுரையாலே விளங்கும்கருத்து இரண்டுபாஷ்யங்களுக்கு மொன்றே.

ந. யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்ஶமபௌர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநாக்ரயணமதிதிவர்ஜிதம் ச । அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநா ஹுதமாஸப்தமாம்ஸ்தஸ்ய லோகாந் ஹிநஸ்தி ॥

ந. யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்சமபௌர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநாக்ரயணமதிதிவர்ஜிதம்ச | அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநாஹுதமாஸப்தமாம்ஸ்தஸ்யலோகாந்ஹிநஸ்தி||

(ப-ம்.) யஸ்ய-யவனுடைய, அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்ரமானது, அதர்ஶம்-தர்சகர்மமில்லாததோ, அபௌர்ணமாஸம்- பௌர்ணமாஸ கர்மமில்லாததோ, அசாதுர்மாஸ்யம்-சாதுர்மாஸ்யகர்மமில்லாததோ, அநாக்ரயணம் - ஆக்ரயணகர்மமில்லாததோ, அதிதிவர்ஜிதம் - அதிதிபூஜையில்லாததோ, அவைஶ்வதேவம்-வைச்வதேவகர்மமில்லாததோ, அவிதிநாஹுதம் - விதிப்படி ஹோமமபண்ணப்படாததோ, அப்படிப்பட்ட அக்நிஹோத்ரமானது, அஹுதம் ஹோமம்பண்ணப்படாததாம். அதுவும்தவிர, தஸ்ய - அப்படிஹோமம்பண்ணவனுடைய, ஆஸப்தமாந்-லோகாந் ஏழுபுருஷன்வரையிலும் பலங்களையும், ஹிநஸ்தி- அழிக்கின்றது.

பொ - ரை.—ஒருவன் அக்நிஹோத்ரகர்மத்தை விதிப்படி யநுஷ்டியாமலும் அக்நிஹோத்ராதி காமிக்ஷவச்யமான தர்சாதியாகங்களைச் செய்யாமலும் திரிகிறானே அவன்செய்த அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்கள் வீணாவதோடு இவனையும் இவனைச்சேர்ந்தாரையுமழித்துக்கெடுக்கும்: ஆனதால் எல்லா கர்மங்களையும் தவறாமலநுஷ்டித்தாலொழிய பயன்தருமல்லது தப்பினால் ஸங்கடங்களை யுண்டுபண்ணும் என்று பயத்துடன் தவறாமல் அவைகளை யநுஷ்டிக்கக்கடவான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

தர்சாதியாகங்கள் அக்நிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமல்லவாயினும் நித்ய நைமித்திககர்மங்களை தவறாமலநுஷ்டிக்கவேணுமென்று கருத்தினுலிப்படி கூறப்பட்டது. இக்கருத்து பகவத்பாஷ்யகாரராலும் வெளியிடப்பட்டது, என்று ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் விசேஷம்.

௪. காலீ கராலீ ச மநோஜவா ச ஸுலோஹிதா யா ச ஸுதூம்ரவர்ணா । ஸ்புலிங்கிநீ விஶ்வருசீ ச தேவீ லேலாயமாநா இதி ஸப்த ஜிஹ்வா: ॥

௪. காலீகராளீசமநோஜவாசஸுலோஹிதாயாசஸுதூம்ரவர்ணா | ஸ்புலிங்கிநீவிஶ்வருசீசதேவீலேலாயமாநா இதிஸப்தஜிஹ்வா:||

(ப-ம்.) காலீ-காளியென்றும், கராலீ-கராளியென்றும், மநோஜவா - மனோஜவையென்றும், ஸுலோஹிதா - சுலோகிதை யென்றும், யா-யாதொன்று, ஸுதூம்ரவர்ணா-சுதூர்ம்ரவர்ணை யெனப்பட்டதோ, (அதுவும்) ஸ்புலிங்கிநீ - ஸ்புலிங்கினீயென்றும், தேவீ - பூசிக்கத்தக்கதான, விச்வருசீ - விச்வரூபியென்றும், லேலாயமாநா: - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, ஸப்த-ஏழு, ஜிஹ்வா:-நாக்குகள்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—பதார்ந்வயார்ந்த பேதங்களில்லை. இதி, என்பது-என்றும்-என் கிறபொருளைத்தருகின்றது; அதுஒன்றேயாயினும் பலவிடங்களிலும்சேர்த்துக்கொள்க.

ரு. ஏதேஷு யச்சரதே ப்ராஜமாநேஷு யதாகாலம் சாஹுதயோ ஹ்யாததாயந்। தம் நயந்த்யேதா: ஸூர்யஸ்ய ரச்மயோ யத்ர தேவாநாம் பதிரேகோऽதிவாஸ:॥

5. ஏதேஷு யச்சரதே ப்ராஜ மாநேஷு, யதாகாலம் சாஹுதயோஹ்யா ததாயந்! தம் நயந்த்யே தாஸ்ஸூர்யஸ்ய ரச்மயோ யத்ரதேவாநாம் பதிரே கோதிவாஸ:

(ப-ம்.) ப்ராஜமாநேஷு - விளங்குகிற, ஏதேஷு - இந்நாக்குகளில், ய: - யாதொருவன், யதாகாலம் - விதித்தகாலங்களில், சரதே - ஹோமஞ்செய்கிறானோ, தம் - அவனை, ஆஹுதய: - ஹோமாஹுதிகள், ஆததாயந் - அழைத்துக்கொண்டு, ஏதா: - இந்த, ஸூர்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ரச்மய: - கிரணங்களாக, (பூத்வா - ஆகி,) யத்ர - எந்தவிடத்தில், தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, பதி: - தலைவனானபிரமன், ஏக:- ஒப்பற்றவனாக, அதிவாஸ: - இருக்கிறானோ, தத்ர - அவ்விடத்தில், நயந்தி-கொண்டுவிடுகிறதுகள்.

ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.—மேற்கூறிய அக்கினியின் நாக்குகளில் அவ்வோகாலங்களில் செய்யப்பட்ட வாகுதிகள் சூரியனுடைய கிரணங்களில் சேர்ந்துகொண்டு ஹோமஞ் செய்த புருஷரை எந்த விடத்தில் சகல தேவர்க்கு மதிபதியாகிய சதுர்முகன் வீற்றிருக்கிறானோ அவ்விடத்தில் கொண்டுசேர்க்கின்றன. இந்திரலோகத்தில் சேர்க்கின்றன என்பது சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதம்.

சு. ஏஹ்யேஹீதி தமாஹுதய: ஸுவர்சஸ: ஸூர்யஸ்ய ரச்மிபிர்யஜமாநம் வஹந்தி। ப்ரியாம் வாசமபிவதந்த்யோऽர்சயந்த்ய ஏஷ வ: புண்ய: ஸுக்ருதோ ப்ரஹ்மலோக:॥

6. ஏஹ்யேஹீதி தமாஹுத யஸ்ஸுவர்சஸஸ்ஸூர்யஸ்யரச்மிபிர்ய ஜமாநம் வஹந்தி! ப்ரியாம்வாசமபிவதந்த்யோர்சயந் த்ய: ஏஷவ: புண்ய ஸ்ஸுக்ருதோ ப்ரஹ்ம லோக:

(ப-ம்.) தம் - அந்த, யஜமாநம்-யஜமானனை, ஸூர்யஸ்ய- சூரியனுடைய, ரச்மிபி:-கிரணங்களோடு, ஸம்யுக்தா:-சேர்ந்த, ஸுவர்சஸ:-நல்லொளியோடுகூடிய, ஆஹுதய:-ஆகுதிகள், ஏஹி-ஏஹி-இதி-வாரும், வாரும், என்றும், ஏஷ:-இந்த, புண்ய:-சுத்தமான, ஸுக்ருத: - நல்

றத்தால் சாதிக்கப்பட்ட, ஬்ரஹ்மலோக꞉-சதுர்முகனுலகமானது, வ꞉- உம் முடையது, (இதி - என்றும்) ப்ரியாம் - பிரியமான, வாசம் - வார்த்தையை, அபிவதந்த்ய꞉-சொல்லிக்கொண்டும், அர்சயந்த்ய꞉-பூசித்துக்கொண்டும்; வஹந்தி-அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றன.

ரங்-பா-ரா-பா.—இந்தபுருஷனைமேற்கூறியவாகுதிகள்சூரியனுடையகிரணங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு வாரும்வாரும் சுத்தமாயும் நல்லறங்களால் பெறப்பட்டதாயுமுள்ளசதுர்முகனுலகம் உம்முடையதே யென்று பிரியவார்த்தைகளைச் சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு போகின்றன. சதுர்முகனுலக மென்னுமிடத்தில் இந்திரனுலகமென்பது சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதம்.

எ. ப்லவா ஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா அஷ்டாதசோக்தமவரம் யேஷு கர்ம। ஏதச்ச்ரேயோ யே(அ)பிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும் தே புனரேவாபியந்தி॥

7. ப்லவாஹ்யேதெ அத்ருடா யஞ்ய ரூபாஃ அஷ்டாதஸோக்த மவரம் யேஷு கர்ம! ஏதச்சரே யோயேபிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும்தே புநரேவாபியந்திஃ

(ப-ம்.) **அஷ்டாதசோக்தம்-பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட, அவரம்-தாழ்ந்த, கர்ம - யஜ்ஞமானது, யேஷு-எந்தபுருஷர்களிடத்தில் (வர்த்ததே-இருக்கிறதோ,) ஏதே- இந்த, யஜ்ஞரூபா꞉-யஜ்ஞம்செய்பவர்கள், அத்ருடா꞉-உறுதியற்ற, ப்லவா꞉ - தொணிகள், ஏதத் - இந்தகர்மத்தை, ச்ரேய꞉ - நற்கதிக்குக்காரணமாக, யே- எந்த, மூடா꞉-அறிவிலிகள், அபிநந்தந்தி- கொண்டாடுகிறார்களோ, தே- அவர்கள், ஜராம்ருத்யும் - கிழந்தனமரணங்கள், புனரேவ - மறுபடிதானே, அபியந்தி-அடைகிறார்கள்.**

ரங்-பா.—ஜ்ஞானமில்லாமல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் அவித்தையால் செய்யப்பட்டதாதலால் துக்கத்தையே விளைக்கத்தக்கவைகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதினாறு ருத்விக்குகளும் பத்நி-யஜமானன் ஆக பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டுவதாக சொல்லப்பட்ட கருமங்களை யெவர்கள் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் உறுதியற்ற தொகள்போல் ஸம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்கள். இவைகளை முக்திக்குக்காரணமாக எண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் புண்ணியங்கள் கழிந்தபோதே மேலுலகமான சுவர்க்கத்தில் நின்றும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தையடைகிறார்கள்.

ஶா-பா.—பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டுவதாகச் சொல்லப்பட்டகருமங்களை எவர்கள் தாழ்ந்தபயன்களை விரும்பிச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் உறுதியற்ற தொப்பம்போல் ஸம்ஸாரமாகிற சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்களாக விருக்கிறார்கள். அல்லது பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கருமங்கள் எந்த கருமங்களுக்கு அங்கக்களாகவிருக்கின்றனவோ. அந்த யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் உறுதியற்ற தொணிகள். அவைகளை நற்கதிக்குக்காரணமாக யெண்ணுகிறவர்கள் திரும்பவும் சம்சாரத்தை யடைகிறார்கள். என்று பலத்தைவிரும்பிச் செய்கிற கருமங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றன.

௮. 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃
𑌜𑌙𑍍𑌘𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃। 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃॥

8. *அவித்யா மந்தரே வதர்மாநா: ஸ்வயம்தீரா: பண்டிதம் மந்யமாநா:, ஜம்கந்ய மாநா:! பரியந்தி மூடா அந்தேநைவநீயமாநாய தாந்தா:*

(ப-ம்.) 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃–அறிவில்லாதவர்கள், 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇– அவித்தையின்நடுவில், 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - இராநின்றவர்களாய், 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 - தாமே, 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃 - புத்திமான்கள், 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - பண்டிதர்கள், என்று நினைவுடையவர்களாய், 𑌜𑌙𑍍𑌘𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 - கிழத்தனம்முதலிய ரோகங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵- குருடனாலேயே, 𑌨𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃-வழிகாட்டப்படுகிற, 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃𑌯𑌥𑌾 - குருடர்கள்போல, 𑌪𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿- சுழலுகிறார்கள்.

௯. 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃। 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀
𑌣𑌲𑍋𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇॥

9. *அவித்யாயாம் பஹுதாவர்தமாநா: வயும்க்ருதார்தா இத்யபி மந்யம்திபாலா:, யத்கர்மிணோ நப்ரவேதயந்திராகாத்தேநா துரா: க்ஷீணலோகா ஶ்சயவந்தே*

(ப-ம்.) 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃-தேவர்மநுஷ்யர் முதலிய அநேகபேதங்களை யடைந்து இப்ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் வஸிக்கிற, 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃 – அறிவிலாதவர், 𑌵𑌯𑌂 – நாம், 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 - எல்லாம்பெற்றவர்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - எண்ணிகிறார்கள், 𑌯𑌤𑍍 - எந்தகாரணத்தால், 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑌃 - கர்மம்செய்பவர், 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍 - ஆசையினால், 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿- தத்வத்தையறியார்களோ, 𑌤𑍇𑌨- அந்தகாரணத்தால், 𑌆𑌤𑍁𑌰𑌾𑌃 - பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - புண்யங்கழிந்தவர்களாய், 𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇- புண்யலோகங்களினின்றும் நழுவுகிறார்கள்.

பதான்வயார்த்தபேதங்கள்.

அவித்யை என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யத்தில் மாயை என்றும் இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரக்ருதி என்றும்பொருள்கூறப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவைபத உரையில்போலவே இரண்டு சுலோகங்களிலும் இரண்டு பாஷ்யங்களிலுமு ரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

௧௦. 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃। 𑌨𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌹𑍀
𑌨𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿॥

10, *இஷ்டாபூர்தம்மந்ய மாநாவரிஷ்டம் நாந்யச்சரேயோ வேதயந்தே ப்ரமூடா:! நாகஸ்ய ப்ருஷ்டேதே ஸுக்ருதேநு பூத்வா இமம் லோகம் ஹீநதாம் சாவிஶந்தி*

(ப-ம்.) அவிஜாநந்த: - அறியாதவர்கள், இஷ்டாபூர்த்தம் - யாகம்செய்தல் தடாகமுதலியவையுண்டாகுதல் இவைகளை, வரிஷ்டம் - சிறந்ததாக, மந்யமானா: - நினைத்தவர்களாய், அந்யத் ச்ரேய: - வேறுபுருஷார்த்தத்தை, ந வேதயந்தே - தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. தே - அவர்கள், ஸுக்ருதே - புண்ணியத்தாலாகிய, நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே - ஸ்வர்க்கலோகத்தில், அநுபூத்வா - கர்மபலத்தையநுபவித்து, இமம் லோகம் இந்தமநுஷ்யலோகத்தையும், ஹீநதரம் வா - நரகாதிலோகத்தையும், விசந்தி - அடைகிறார்கள்.

கக. தப:ச்ரத்தே யே ஹ்யுபவஸந்த்யரண்யே சாந்தா வித்வாம்ஸோ பைக்ஷ்யசர்யாம் சரந்த:। ஸூர்யத்வாரேண தே விரஜா: ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருத: ஸ புருஷோ ஹ்யவ்யயாத்மா॥

11. தபஸ்ஸ்ரத்தே யேஹ்யுபவஸந்த்யரண்யேஸாந்தாவித்வாம்
ஸோபைக்ஷசர்யாம் சரந்த:! ஸூர்ய த்வாரேணதே விரஜா:
ப்ரயாந்தி யத்ராம்ருதஸ்ஸ் புருஷோஹ்ய வ்யாத்மா

(ப-ம்.) யே ஹி - யவர்கள், அரண்யே - ஏகாந்தஸ்தலத்தில், சாந்தா: - சாந்தியுடையவர்களாய், பைக்ஷசர்யாம் சரந்த: - பிக்ஷைசெய்கிறவர்களாய், வித்வாம்ஸ: - உபாஸகர்களாய், தப:ச்ரத்தே - ப்ரம்மத்தைதபக்தியோடு, உபவஸந்தி - உபாஸிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், விரஜா: - தோஷமில்லாதவர்களாய், ஸூர்யத்வாரேண - ஸூர்யமார்க்கத்தாலே, ப்ரயாந்தி - போகிறார்கள், யத்ர - யந்த பரமபதத்தில், அம்ருத: - அம்ருத ஸ்வரூபியாயும், அவ்யயாத்மா - அழிவில்லாதவராயுமிருக்கிற, ஸ: புருஷ: ஹி - அந்த பரமபுருஷன் வஸிக்கிறானோ; அந்தபரமபதத்தை யடைகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் தபச்சப்தத்திற்கு வர்ணாச்சிரமங்களுக்குரிய கருமமென்றும் ச்ரத்தை,என்பதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பவிஷயமான வித்யையென்றும் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லிய அதிகாரியடைவது ஸத்யலோகமென்றும் இது மோக்ஷமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்திலிதுவே மோக்ஷமென்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. மற்றவைகளிவிரண்டு பாஷ்யங்களு மிவ்விரண்டு ச்லோகங்களிலும் பதஉரையே யநுஸரிக்கின்றன.

கஉ. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந்நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந। தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்॥

12. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்ம சிதாந்ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந்
நாஸ்த்ய க்ருத: க்ருதேந॥ தத் விஜ்ஞாநார்தம் ஸகுருமேவாபி
கச்சேத்ஸ மித்பாணிஸ்ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்ம நிஷ்டம்

(ப-ம்.) ப்ராஹ்மண: - வேதாத்யயநம் செய்த எந்த ப்ராம்மணன்,

கர்மசிதாந் - கர்மங்களாலாகிய, லோகாந் - லோகங்களை, பரீக்ஷ்ய - மீமாம்ஸைகளைக்கொண்டு நன்கறிந்து, அக்ருத: - நித்யனாகிய புருஷன், க்ருதேந - அநித்யமானகர்மத்தினால், நாஸ்தி - அடையப்படமாட்டானென்று, நிர்வேதம் ஆயாத் - சிந்தையடைவனே, ஸ: - அந்தப்ராம்மணன், தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் - அந்தப்புருஷனை யறியும்பொருட்டு, ஶ்ரோத்ரியம் - வேதாந்தமறிந்தவனாயும் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - ப்ரம்மநிஷ்டை யுடையவனாயுமிருக்கிற, குரும் ஏவ - ஆசாரியனையே, ஸமித்பாணி: - ஸமித்தை கையிலேந்திக்கொண்டவனாயும், அபிகச்சேத் - அடையக்கடவன்.

கங. தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய । யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் ॥

13. தஸ்மை ஸவித்யாநுபஸந்நாய ஸம்ய க்ப்ரஶாந்த சித்தாய
ஶமாந் விதாய, யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேதஸத்யம் ப்ரோ
வாசதாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்

(ப-ம்.) ஸ: - அந்த, வித்வாந் - ஆசாரியன், ஸம்யக் - சாஸ்திரப்படி, உபஸந்நாய - தன்னை யடைந்திருக்கிறவனும், ப்ரஶாந்தசித்தாய - சாந்தமான நெஞ்சையுடையவனும், ஶமாந்விதாய - மற்ற இந்திரியங்களினுடைய வடக்கத்தையுடையவனுமான, தஸ்மை - அந்த ஶிஷ்யனையும்பொருட்டு, யேந - எந்தவித்யையினால், அக்ஷரம் - ஸ்வரூபவிகார மில்லாதவனும், ஸத்யம் - குணவிகாரமில்லாதவனுமான, புருஷம் - புருஷனை, வேத - தானறிந்துகொண்டானோ, தாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் - அந்தப்ரம்மவித்தையை, தத்த்வத: - உள்ளபடி, ப்ரோவாச - சொல்லக்கடவன்.

ஸம்-ஸா.—காரணகாரிய ரூபமாகிய இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பூர்ணவிரக்தி பிறந்தவனுக்கு ப்ரம்மவித்தையை யிலதிகாரமென்று காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன், அவித்யை ஆசை கருமம் முதலிய தோஷங்களையுடைய புருஷனால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாகிய ருக்வேத முதலியவற்றில் சொன்ன அபரவித்தைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், அவைகளின் பலங்களாய் விதிக்கப்பட்ட தக்ஷிணாயந மார்க்கத்தால் முத்தராயண மார்க்கத்தாலு மடையக்கூடிய லோகங்களையும், விதிப்படி செய்யாமையாலும் விதியினால் தடுக்கப்பட்டவைகளைச் செய்வதினாலு முண்டாகிற நரகம் முதலிய லோகங்களையும், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் உபமாநம் வேதாகமம் இவைகளால் முற்றிலுமுள்ளபடியறிந்து, இவைஸம்ஸாரத்தில் சொல்லுவதற்குக்காரங்களென்றும், வித்தும் முளையும்போல ஒன்றுக் கொன்று காரணமாய் அநேகாநர்த்தங்களுக் கிடமென்றும் அஸாரங்களென்றும் மாயை, கானல்தண்ணீர் கந்தர்வநகரம், ஸ்வப்நம் நீர்க்குமிழி முதலியவற்றைப்போல க்ஷணந்தோறும் ஆவதுமழிவதுமாகிய தன்மையுடையன வென்றும் நிச்சயித்து, வ்யாக்ருதம் அவ்யாக்ருதம் என்கிற அவ்யக்தம் முதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள ஸமஸ்தத்தைரிம் விட்டு, ப்ராஹ்மணன் வைராக்கிய மடையக் கடவன். அவித்யா காமதோஷாதிகளால் வருகிற கர்மங்களினாலுண்டாகும்தருமாதருமங்களைச் சேர்ந்தவைகளில் வைராக்யம் செய்து ப்ரம்ம வித்யையைப் பற்றுவதில் ப்ராம்மண

னுக்கே முக்யாதிகார மாகையால் ப்ராம்மணனென் றெடுத்து. வைராக்கிய மடையும் ப்ரகாரமாவது. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நித்யமான பதார்த்த மொன்றுமில்லை. எல்லாம் கருமத்தினுலுண்டானவை ஆகையா லநித்யங்களே, நித்யமாகிய தொன்றுமில்லை. எல்லா கர்மமும் அநித்யத்திற்கே ஸாதநமாகின்றது. கர்ம்மத்தின் பயன் நால்வகைத் தேயன்றோ, அதாவது கர் மத்தினுல் பிறயபிக்கப்படும் சிலர், கருமத்தினுலடையப்படும் சில, கர்ம்மத்தினுல் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படும் சில, கர்மத்தினுல் வேறுபாட்டை யடைவிக்கப்படும் சில, நமக்கு நித்யமாய் அம்ருதமாய் அபயமாய் கூடஸ்த்தமாய் அசலமாய் த்ருவமாயிருக்கிற பொருளில் விருப்பமிருக்கின்றது, இப்படி யாகாததில் நமக்காசையில்லை. ஆகையால் நித்யஸாதநமாயும் இப்படிப்பட்ட பொருளுக்கு ஸாதநமாகாததுமான கருமத்தினுல் நமக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு, அநித்யத்தைவிட கருமம்வேறொன்றையும் ஸாதியாது. ஆகையால் வீணுயநேகா நர்த்தங்களுக்குக் காரணமாய் ஆயாஸத்திற்கிடமாகிய கருமம் வீணேயாம், அநித்யத்தினுல் நித்யம் வராதன்றோ, என்பதாம். இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் அபயமானதும் மங்களஸ்வரூபமானதும் அம்ருதம்போன்றதும் நித்யமுமான ஸ்தாநத்தை யடைவதற்கு, சமம், தமம், தயை, இவைகளோடு கூடிய ஆசாரியனையே ஆச்ரயிக்கக் கடவன், இவன் சாஸ்திரபண்டிதனுயினும் ஆசாரியனை யடைந்தே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேணு மென்பதற்கு ஆசாரியனையே என்றது. வேதாந்தத்தை யறிந்தவனுயும் ப்ரம்மநிஷ்டனாயு மிருக்கிற ஆசாரியனை அரிக்த பாணியாய் ஸமித்து பலம் முதலிய உபஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆச்ரயிக்கக் கடவன். கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனே ஆசாரியனுகிறுன். கர்மநிஷ்டன் ப்ரம்ம நிஷ்டனுகான். கர்மத்திற்கும் ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கும் விரோதமாகையா லென்றறிக. ஆகையால் கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனை ஆசாரியனுக வரிக்கக் கடவன். ஆசாரியனருள்பெற்று அவனைத்தான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஸ்நம் பண்ணக் கடவன். அப்படிப்பட்ட சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் தானறிந்த ப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கக் கடவன். ஆந்தர பாஹ்யேந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து பரமவிரக்தனுன சிஷ்யனுக்கு தானெந்த வித்யையினுல் அக்ஷரஸத்யபுருஷனை யறிந்தானே அந்தப்ரம்ம வித்யையை உள்ளபடி யுபதேசிக்கக் கடவன். ரிக்தபாணியென்றுல் வைறுங்கையனென்று பொருள். அப்படியாகாதவன், அரிக்தபாணியாகிறுன்.

ரா—ஷ.—வைராக்ய முடையவனுய் பரப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய வித்யை என்கிற ஜ்ஞாநத்தைச் கோருகிறவனுக்கு ஆசாரியோபாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் ந்யாயத்தினுலேர்ப்படுகிற அர்த்தத்தையனுவதித்துக்கொண்டு ஆசாரியனை யாச்ரயிக்கும் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசாரியன் வேதாந்த பண்டிதனுயினும் ப்ரம்மநிஷ்டை யில்லாதவனை யடையக் கூடாது. அசித்து சித்து இவ்விரண்டு தத்வங்களிலும் பேதப்பட்ட ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு குருபாஸநம் அவச்யமானது என்று நியமவிதியா லுணர்த்தப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இரண்டு சுலோகங்களு மொன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுடையதா யிருப்பதால் இரண்டுக்கும்சேர்த்து பாஷ்யமெழுதப்பட்டது.

இதி ப்ரதமமுண்டகே த்விதீய: கண்ட:.

இதி ப்ரதமமுண்டக: ॥

ஸ்ரீ:

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

க. 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

1. *ததேதத்ஸத்யம் யாதா ஸுதீப்தாத் பாவகாத்வி ஸ்புலிம்*
காஸ்ஸ ஹஸ்ரஶ: ப்ரபவந்தே ஸரூபா:! ததாக்ஷாராத்வி வி
தாஸ் ஸோம்ய பாவா: ப்ரஜாயந்தே தத்ரசைவாபியந்தி

(ப-ம்.) 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯-ஓ ஸோம்யனே, 𑌤𑌤𑍍-அப்படிப்பட்ட, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂-ஸத்யமானது, 𑌯𑌥𑌾-எப்படி, 𑌸𑍁𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍-ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌤𑍍-அக்நியிலிருந்து-𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃-ஸத்ருசங்களான, 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃-பொறிகள், 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃-அநேகமாக, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇-உண்டாகின்றனவோ; 𑌤𑌥𑌾-அப்படியே, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍-அக்ஷரபரப்ரம்மத்திலிருந்து, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃-அநேகவிதங்களான, 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃-பதார்த்தங்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-உண்டாகின்றன, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵-அவ்விடத்திலேயே, 𑌅𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿-லயம் பெறுகின்றன.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—இதுவரையில் அபரவித்யையின் ப்ரகாரம் முற்றும் சொல்லப்பட்டது இனி இந்த அபரவித்யையின் காரியமான ஸம்ஸாரம் எந்த அக்ஷரப்ரம்மத்தி னின்றும் பிறக்கிறதோ எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லழிந்து லயிக்கிறதோ யதையறிந்தா லெல்லா மறியப்படுமோ அப்படிப்பட்ட பரவித்யை என்கிற ப்ரம்மவித்யைக்கு விஷயமானஸத்ய புருஷாக்ஷர ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை ரூபித்துச் சொல்லுவதற்கு மேல் துடங்கப்படுகிறது. அபரவித்யைக்கு விஷயமான கருமத்தால் வருகிற பலம் ஸத்யமென்று உபசரிக்கப்பட்டாலும் அவித்யைக்கு விஷயமாகையாலே வாஸ்தவத்தில் ஸத்யமல்ல. இந்த அக்ஷரப்ரம்மம் ஸத்தாகையால் வித்யாவிஷயமாய் வாஸ்தவஸத்யமாகிறது. இப்படிப் பட்ட அக்ஷரபரப்ரம்மம் மிகவும் ப்ரோக்ஷமாகையால் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தெரியாதாகையால் ப்ரத்யக்ஷ வஸ்துவைப்போ லறிவது கஷ்டமென்று இந்த ப்ரம்மத்திற்கு திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது. அக்நியிலிருந்து அக்நி கணங்கள் புறப்படுவதுபோல அக்ஷரபரப்ரம்மத்தி லிருந்து அந்த ப்ரம்ம கணங்களாகிய ஜீவர்கள் புறப்படுகிறார்கள். நெருப்பிலிருந்து கிளம்புகிற பொறிகளும் நெருப்பேயாவதுபோல ப்ரம்மத்திலிருந்து பிறக்கிற ஜீவர்களும் ப்ரம்மமே யாவர்கள். ப்ரம்மம் ஒன்றே யாயினும் ஒரே ஆகாயத்தில் குட முதலிய உபாதிகளினால் அனேக பேதங்களுண்டாகிறாற்போல தேவர் மநுஷ்யர் முதலான தேஹங்களாகிற உபாதிகளினால் அனேக ஜீவர்கள் ஏர்ப்படுகிறார்கள். அந்த ப்ரம்மத்திலேயே குட முதலியவை யுடைந்தபோது மஹாகாசத்துடன் கலந்து லயிக்கிறதுபோல ஜீவர்கள் சரீரமாகிய உபாதி கழிந்தபோது லயிக்கிறார்கள்.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—ஸூக்ஷ்மமாகிய சித்தையும் அசித்தையும் சரீரமாக உடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸ்தூலங்களான சித்துக்களும் அசித்துக்களும் உண்டாவதில் த்ருஷ்டாந்தமாக அக்நியை யெடுத்துக் காட்டுகிறது. மற்றவை முன்போலவே.

உ. 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌃।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌃॥

2. திவ்யோஹ்ய மூர்த: புருஷ ஸ்ஸபாஹ்யா ப்யந்தரோஹ்யஜ:!
அப்ராணோஹ்ய மநாஶ்ஶுப்ரோ ஹ்ய க்ஷாத்பரத: பர:

(ப-ம்.) 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌃 - பரமபதவாஸியாயும், 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 - கர்மஸம்பந்தத்தாலுண்டான அவயவங்களில்லாதவனும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 – புருஷசப்தவாச்யனும், 𑌸𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 - உள்ளும்வெளியும் வ்யாபித்தவனும், 𑌅𑌜𑌃- உத்பத்தியில்லாதவனும், 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணஸம்பந்தமில்லாதவனும், 𑌅𑌮𑌨𑌾𑌃 – மநஸ்ஸில்லாதவனும், 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌃 - சுத்தனுமிருக்கிற, 𑌸𑌃- அந்த பரமபுருஷன், 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍 - அவ்யாக்ருதத்தைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌤𑌃- பரனான ஸமஷ்டிபுருஷனைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌃–பரன்.

இந்தசுலோகத்தில் "ஹி" மூன்றுக்கும் ப்ரஸித்தியே பொருள்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾.—நாமரூபங்களுக்குக் காரணமாய் தன் விகாரங்களில் காட்டில் பரமாயிருக்கிற அவ்யாக்ருத மென்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டில் பரமாய், ஸமஸ்தமான உபாதி பேதங்களும் நீங்கியதாய் ஆகாசம்போலே அமூர்தமாயிருக்கிற அக்ஷரபரப்ரமம் ஸ்வரூபத்தை பேதசூந்யமென்று சொல்லுவதற்கு தொடங்குகிறது. ப்ரகாச ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாய் தனக்குத்தானே காரணமாய் லோகவிலக்ஷணமாய் அவயவசூந்யமாய் பூர்ணமாய் புரிசயனும் தேஹத்திற்குள்ளும் வெளியும் கலந்திருப்பவனும் பிறப்பு முதலிய பாவவிகாரங்களில்லாதவனால், நீர்க்குமிழி முதலியவற்றிற்கு காற்றுப்போலவும், ஆகாய பேதத்திற்கு குட முதலியவைபோலவும் தனக்கு ஜந்ம காரணமல்லாதவனும், ஜராமரணங்களில்லாதவனும் க்ஷயமில்லாதவனும் த்ருவனும் அபயஸ்வரூபியாய் தேஹமுதலிய உபாதிபேதத்தால் கண்டவர்களுக்கு அவித்யையினால், ஆகாயம் அழுக்கு முதலிய வற்றோடுகூடித் தோற்றுவதுபோல, அனேக தேஹங்களில் ப்ராணன் மனஸ்ஸு இந்திரியம் விஷயம் இவைகளோடு கூடினவனைப்போல் தோற்றினாலும், பரமார்த்தங் கண்டவர்களுக்கு, க்ரியாசக்தி பேதத்தோடு கூடிச் சலிக்கிற ப்ராணவாயு ஸம்பந்தமில்லாதவனும், ஜ்ஞாநசக்தி பேதத்தோடுகூடி ஸங்கல்பரூபமாயிருக்கும்மனஸ்ஸில்லாதவனும், இப்படியே அபாநம் முதலிய வாயு ஸம்பந்தமில்லாதவனும் கர்மேந்த்ரியம் அதின் விஷயங்கள் புத்தி மநஸ்ஸு, ஜ்ஞாநேந்திரியம் அதின் விஷயங்கள் இவைகளில்லாதவனும், இப்படியே வேறு சுருதியிலும் சொல்லப்பட்டவனும், இப்படி உபாதி ஸம்பந்தமில்லாதவனாகையாலே சுத்தனாயிருக்கிற பரமபுருஷன், தன் விகாரங்களுக்குத் தான் காரணமாகையாலே அவைகளுக்குப் பரமாயிருக்கிற அக்ஷரத்தைக் காட்டிலும் பரனாயிருக்கிறான் இவனிடத்திலேயே, ஆகாசமென்கிற வ்யவஹார காரணமான அக்ஷரம் ஒட்டிக்கிடக்கிறது. புருஷன் ப்ரத்யக்ஷத்தில் ப்ராணன் முதலிய வற்றோடு கூடியிருக்க ப்ராணன் முதலியவையில்லாதவனென்று சொல்லுவதெங்ஙன மெனில் ப்ராணாதிகளுண்டாவதற்கு முன்னமே புருஷனிருக்கிறானாகையால் அப்போது ப்ராணாதி ஸம்பந்தமில்லை யன்றோ, ஒருவனுக்கு, பிள்ளை பிறப்பதற்கு முன் அவனைப் பிள்ளையில்லாதவனென்று சொல்லுகிறார்களன்றோ.

𑌰𑌾-𑌭𑌾.—சுத்தனாகிய பரமபுருஷன் ப்ரக்ருதியில் காட்டில் பரனான ஜீவனைக் காட்டில் பரனென்று பொருள். சங்கரபாஷ்யத்தில் செய்த வ்யாக்யாநம் யுக்தமன்று,

த்ருஷ்டாந்தத்திற்குச் சேராமையாலென்று விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரையில் சொல்லியபடியே கொள்ளப்பட்டு எல்லாவற்றுக்கும் ஶ்ருதி ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது.

௩. ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ் ஸர்வேந்த்ரியாணி ச|
கம்வாயுர்ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ விஶ்வஸ்ய தாரிணீ||

3. ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மநஸ்ஸர் வேந்த்ரியாணிச!
கம்வாயுர்ஜ்யோதிராபஃ ப்ருதிவீ விஶ்வஸ்யதாரிணீ||

(ப-ம்.) ஏதஸ்மாத் - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, ப்ராண: - ப்ராணனும், மந:-மநஸ்ஸும், ஸர்வேந்த்ரியாணி - எல்லா இந்த்ரியங்களும், கம்-ஆகாயமும், வாயு: - காற்றும், ஜ்யோதி: - தேஜஸ்ஸும், ஆப:-ஜலமும், விஶ்வஸ்ய - ஸமஸ்தத்தையும், தாரிணீ - தரிக்கிற, ப்ருதிவீ-பூமியும், ஜாயதே-உண்டாகிறது.

ஸம்-ஸா.—இவைகள் முன்னில்லை யென்பது விளங்க இந்த ப்ராணாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. அவித்யா விஷயங்களாகையாலே ப்ராணாதிகள்பொய்யாகும். ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பிள்ளையைக்கொண்டு ஒருவனைப் பிள்ளையுடையவனென்று சொல்வதுபோல இந்த பொய்யான ப்ராணனைக்கொண்டு புருஷனை ப்ராணமுடையவனென்பது சேராது. இப்படியே மற்றுள்ள வற்றிலும் காண்க. பிறப்புக்கு முன்னின்றியே பொய்யாவதுபோல ப்ரளயத்திற்கும் பின்னின்றியும் பொய்யாகின்றன. அவைகளாவன ப்ராணங்களும் பூதங்களு மிந்திரியங்களும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரைக்குமேல்பட விசேஷமில்லை.

௪- அக்நிர்மூர்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶ: ஶ்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாஶ்ச வேதா:| வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஶ்வமஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா||

4. அக்நிர்மூர்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶஶ்ரோத்ரே
வாக்விவ்ருதாஶ்சவேதாஃ! வாயுஃ ப்ராணோஹ்ருதயம் விஶ்வ
மஸ்ய மத்ப்யாம் ப்ருதிவீஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா||

(ப-ம்.) அஸ்ய-இந்தபுருஷனுக்கு, மூர்தா-சிரஸ்ஸானது, அக்நி:-ஸ்வர்க்கலோகம், சக்ஷுஷீ-கண்கள், சந்த்ரஸூர்யௌ-சந்திரசூரியர்கள் ஶ்ரோத்ரே-காதுகள், திஶ:-திசைகள், வேதா:-வேதங்கள், அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ராண: - ப்ராணன், வாயு: - காற்று, விஶ்வம் - ஸமஸ்தமும், அஸ்ய - இவனுடைய, ஹ்ருதயம் - ஹ்ருதம், பத்ப்யாம் - கால்கள், ப்ருதிவீ-பூமியாம், ஏஷ:- இவன், ஸர்வபூதாந்தராத்மா - எல்லாபூதங்களுக்கு மந்தர்யாமியாயிருக்கிறான்.

ஶம்-ஶா.—முன்சொன்ன அக்ஷரபுருஷனையே ஸவிசேஷமாகவிஸ்தரித்துச்சொல்லுகிறது. ஸூத்திரபாஷ்யங்களைப்போல, இப்படிகூறுவதினால்ஸுகமாயறிப்பமென்றே.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் விசேஷமில்லை. பதஉரையின் கருத்தேயுளது.

ரு, தஸ்மாதமிஃஸமியொயஸ்யஸூய்யஃஸொமாத்பஜநு ஒஷயஃ வுயிவ்யாம்| வுமாநெுதஃஸிஞ்வதியொஷிதாயாஃ வஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ வுருஷாத்ஸஂவுஸூதாஃ||

5. தஸ்மாதக்நிஸ்ஸமிதோயஸ்ய ஸூர்யஸ்ஸோ மாத்பர்ஜந்யஓ ஷதயஃ ப்ருதிவ்யாம்! புமாந்ரேதஸ்ஸிஞ்சதி யோஷிதாயாம் பஹ்வீப்ரஜாஃ புருஷாஸ்தம்ப்ரஸூதாஃ||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, அமிஃ-ஸ்வர்க்கலோகமுண்டாகிறது, யஸ்ய-யந்தயந்தஸ்வர்க்கலோகமாகிற அக்நிக்கு ஸூயஃ-ஸூர்யன், ஸமிதஃ-ஸமித்துகளோ; ஸொமாத்-அந்தஸ்வர்க்கலோகத்திலுண்டாகிற சந்திரனிடத்திலிருந்து, வஜநுஃ-மேகமுண்டாகிறது, வுயிவ்யாம்-பூமியில், ஒஷயஃ-அந்த பர்ஜந்யத்திலிருந்து ஓஷதிகளுண்டாகின்றன, வுமாநு-புருஷனானவன், யொஷிதாயாம்-ஸ்த்ரீயினிடத்தில், ரெதஃ-அந்த ஓஷதிகளாலுண்டாகிய ரேதஸ்ஸை, ஸிஞ்வதி-விடுகிறான், வுருஷாத்-புருஷனிடத்தில், வஹ்வீஃ-அனேகமான, ப்ரஜாஃ-ப்ரஜைகள், ஸஂவுஸூதாஃ-அந்த ரேதஸ்ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகின்றன.

ஶம்-ஶா-ரா-ஶா.—பஞ்சாக்நிவித்யையில் சொன்னப்ரகாரம் ஸமஸ்த ஜகத்தும் அந்த புருஷனிடத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

சு. தஸ்மாதுவஃஸாமயஜூஂஷிதீக்ஷாயஜ்ஞாஶ்வஸவெக்ரதவொதக்ஷிணாஶ்வ| ஸஂவத்ஸரஶ்வயஜமாநஶ்வலொகாஃஸொமொயத்ரவவதெயத்ரஸூயஃ||

6. தஸ்மாத்ருசஸ்ஸாமயஜூம்ஷிதீக்ஷாயஜ்ஞாஸ்சஸர்வேக்ரதவோதக்ஷிணாஸ்ச || ஸம்வத்ஸரஞ்சயஜமாநஸ்ச லோகாஸ்ஸோமோயத்ர பவதேயத்ர ஸூர்யஃ||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த-அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ருவஃ-ருக்குக்களும், ஸாம-ஸாமங்களும், யஜூஂஷி-யஜுஸ்ஸூக்களும், தீக்ஷாஃ, தீக்ஷைகளும், ஸவெயஜ்ஞாஃ-எல்லாயஜ்ஞங்களும், க்ரதவஃ-யாகங்களும்-தக்ஷிணாஃவ-தக்ஷிணைகளும், ஸஂவத்ஸரஶ்வ-ஸம்வத்ஸரரூபகாலமும், யஜமாநஶ்வ-கர்தாவும், யத்ர-எந்தலோகங்களில், ஸொமஃ-சந்திரன், வவதெ-பரிசுத்தம் பண்ணுகிறானோ; யத்ர-எந்தலோகங்களில், ஸூயஃ-ஸூரியன், வவதெ-பரிசுத்தம் செய்கிறானோ; லொகாஃ-அந்த லோகங்களுமுண்டாகின்றன.

எ. தஸ்மாஶ்வதெவாவஹுயாஸஂவுஸூதாஃஸாயாமநுஷ்யாஃ வஶவொவயாஂஸி|வுாணாவாநௌவ்ரீஹியவௌதவஶ்வஶ்ரத்தாஸத்யஂ ஸுஹ்மவயஂவிதிஶ்வ||

7. தஸ்மாச்சதேவாபஹுதாஸம் ப்ரஸூதா ஸ்ஸாத்யா மநுஷ்யாঃ பஶவோ வயாம்ஸி! ப்ராணாபானௌ வ்ரீஹியவௌ தபஶ்ச ஶ்ரத்தாஸத்யம் ப்ரஹ்மசர்யம் விதிஶ்சவঃ||

(ப-ம்.) தஸ்மாத் - அந்த பரமபுருஷனிடத்திலிருந்து, பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, தேவாঃ-தேவர்களும், ஸாத்யாঃ - ஸாத்தியர்களும், மநுஷ்யாঃ - மநுஷ்யர்களும், பஶவঃ - பசுக்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ப்ராணாபாநௌ-ப்ராணன் அபாநன்முதலியவாயுக்களும், வ்ரீஹியவௌ-தான்யவிசேஷங்களும், தபஶ்ச-தபஸ்ஸும், ஶ்ரத்தா - ஆஸ்திக்ய புத்தியும், ஸத்யம் - பொய்சொல்லாமையும், ப்ரஹ்மசர்யம் - மைதுநம்செய்யாமையும், விதிஶ்ச-விதியும், ஸம்ப்ரஸூதாঃ-உண்டாயின.

அ. ஸப்தப்ராணாঃ ப்ரபவந்தி தஸ்மாத்ஸப்தார்சிஷঃ ஸமிதஸ்ஸப்த ஹோமாঃ । ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாஶயா நிஹிதாஸ்ஸப்த ஸப்த||

8. ஸப்தப்ராணாঃப்ரவந்தி தஸ்மாத்ஸப்தார்சிஷঃ ஸமிதஸ்ஸப்த ஹோமாঃ|| ஸப்த இமேலோகாயேஷு சாந்திப்ராண குஹாபயாநிஹிதாஸ்ஸப்தஸப்தா||

(ப-ம்.) தஸ்மாத்-அந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸப்த - ஏழுவிதமான, ப்ராணாঃ - இந்திரியங்களும், ஸப்தார்சிஷঃ - ஏழக்நிகளும், ஸமிதঃ-ஸமித்துக்களும், ஸப்தஹோமாঃ - ஏழுஹோமங்களும், இமேஸப்தலோகாঃ-இந்தஏழுலோகங்களும், ப்ரபவந்தி-உண்டாகின்றன, யேஷு-எந்தலோகங்களில், குஹாஶயாঃ-குகைகளிலிருக்கிற, ப்ராணாঃ- ப்ராணங்கள், ஸப்தஸப்த - ஏழேழாய், நிஹிதாঃ - வைக்கப்பட்டவைகளாய், சரந்தி-ஸஞ்சரிக்கின்றனவோ;

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஏழுப்ராணங்களாவன-ஏழிந்திரியங்கள், ஏழிடங்களிலிருக்கின்றமைமால் இந்திரியங்களை ஏழென்கிறது. கண்களிரண்டு காதுகளிரண்டுமூக்கிரண்டு வாய் இந்தஏழுஸ்தாநங்களிலும் இந்திரியம்ஸஞ்சரிக்கின்றது. இவைகளுக்குசீர்ஷண்யங்களென்றுபெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரியபரமாகவே எல்லாபதங்களையு மந்வயித்து வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதுசங்கரபாஷ்யத்தில். இராமாநுஜபாஷ்யத்தில்நடுவிலிரண்டுவாக்யம்அக்நிபரமாக வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. மேலும் "ஸப்தஹோமா" என்கிறவிடத்தில்'ஸப்தஜிஹ்வா;' என்று பாடம் காட்டப்பட்டது, மற்றவைகளில் விசேஷமில்லை.

௯. அதঃ ஸமுத்ராகிரயஶ்ச ஸர்வே அஸ்மாத்ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவஸ்ஸர்வரூபாঃ| அதஶ்ச ஸர்வா ஓஷதயோ ரஸஶ்ச யேநைஷ பூதைஸ்திஷ்டதே ஹ்யந்தராத்மா||

9. அதஸ்ஸமுத்ராகிரயஶ்சஸர்வே அஸ்மாத்ஸ்யம் தந்தே ஸிந்தவஸ்ஸர்வரூபாঃ|| அதஶ்சஸர்வா ஓஷத யோரஸாஶ்சயே நைஷபூதை ஸ்திஷ்டதேஹ்யந்தராத்மா||

(ப-ம்.) அதஃ - இந்தபுருஷனிடத்திலிருந்து, ஸர்வே - ஸமஸ்தவிதங்களான, ஸமுத்ராஃ - கடல்களும், கிரயஃச - மலைகளுமுண்டாகின்றன, ஸர்வரூபாஃ - ஸமஸ்தரூபங்களான, ஸிந்தவஃ - நதிகளும், அஸ்மாத் - இந்த புருஷனிடத்திலிருந்து, ஸ்யந்தந்தே - ப்ரவஹிக்கின்றன. ஸர்வாஃ - ஓஷதயஃ - எல்லாஓஷதிகளும், ரஸாஃ - ரஸங்களும், அதஃச - இந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்திலிருந் துண்டாகின்றன, யேந - எந்த காரணத்தால், ஏஷஃ - இந்தஅக்ஷரபுருஷன், பூதைஃ - பூதங்களினால் சூழப்பட்டவனாய், அந்தராத்மா - அந்தர்யாமியாகொண்டு, திஷ்டதே - இருக்கிறானோ.

ஸம்-ஸா.—யாதொருரஸத்தினாலே ஸ்தூலபூதங்களினால் அந்தராத்மா, என்கிற இந்தசரீரம் சூழப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தரஸமும் மற்றுமெல்லாம் அந்தபுருஷனிடத்திலுண்டானவையேயாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

யேந, என்பதற்கும், அந்தராத்மா என்பதற்கும் வேறுபொருள் கொண்டபடியால் சங்கரபாஷ்யத்தில் கருத்துபேதப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் பதஉரையின்படியே கருத்து கொள்ளப்பட்டது.

௧௦. புருஷ ஏவேதம் விஶ்வம் கர்ம தபோ ப்ரஹ்ம பராம்ருதம்। ஏதத்யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் ஸோ(அ)வித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹ ஸோம்ய॥

10. புருஷ ஏவேதகம் விஶ்வம் கர்மத போப்ராஹ்ம பராம்ருதம்!
ஏதத்யோ வேதநிஹிதம் குஹாயாம்ஸோவித்யாக்ரந்திம் விகிரதீஹஸோம்ய

(ப-ம்.) இதம் - இந்தஸமஸ்தமும், புருஷஃஏவ - அக்ஷரபுருஷனே; கர்ம - இவனுடைய ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரமானது, தபஃ - ஸங்கல்பரூபமேயாகின்றது, ப்ரஹ்ம பராம்ருதம் - இந்தபுருஷன், ப்ரம்மமென்கிற முக்தபுருஷர்களுக்கு ச்லாக்யமான வம்ருதம்போல் போக்யபூதனாகிறான், யஃ-யவன்-ஏதத் - இப்படிப்பட்ட அக்ஷரபுருஷனாகிய பரப்ரம்மத்தை, குஹாயாம்-ஹ்ருதயகுஹையில், நிஹிதம் - வாஸம்செய்வதாக, வேத - அறிகிறானோ, ஸஃ - அவன், ஸோம்ய - ஸோம்யனே, அவித்யாக்ரந்திம்-முடிபோலிருக்கிற அவித்யையை, விகிரதி-போக்குகிறான்.

ஸம்-ஸா. இவ்வாறு புருஷனிடத்திலிருந்து எல்லாம் தோற்றினதாகையால் வ்யவாஹாரத்துக்குரியதேயன்றி ஸத்யமல்ல பொய்யேயாம் புருஷனே ஸ்த்யஸ்வரூபமுடையவன். ஆகையால் இவையெல்லாம் புருஷனே. இந்தபுருஷனுக்கு வேறாய் உலகமென்றொன்றில்லை. இப்படி யறியவே எல்லாமறியப்பட்டதாகும். அக்நிஹோத்ர முதலிய கர்மமும்ஜ்ஞாநமும் வேறுபலத்தைத்தரும். எவன் ப்ரம்மமேநானென்றறிகிறானோ அவன் அவித்யைநீங்கி மோக்ஷம்பெறுவான்.

ரா-ஸா. இப்படி இவ்வுலகெல்லாம் புருஷனிடத்தி லுண்டாகிய தாகையாலே புருஷனே எனப்படுகிறது. காரணத்தையறிந்தபோது காரியமெல்லா மறியப்படுமாகை

யால் இந்தபுருஷனை யறியவே இந்தபுருஷனிடத்தி லுண்டான உலகமெல்லா மறியப் படுமென்று கருத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில் புருஷஏவேதம் விஶ்வம், என்கிறவரையில் ஸ்ருத்தெழுதப்பட்டது மற்றது பதஉரையில் கூறியபடி காண்க.

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌆𑌵𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌚𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌏𑌜𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌷𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌥 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾
𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍॥

1. ஆவிஸ்ஸந்நிஹிதம் குஹாசரம் நாமமஹத்பதம த்ரைத்தஸ
மர்ப்பிதம்! ஏஜத்ப்ராணம்நிமிஷச்சயதேத ஜ்ஞாநதஸதஸத்
வரேண்யம் பரம விஜ்ஞாநாத்யத்வரிஷ்டம் ப்ரஜாநாம்

(ப-ம்.) 𑌆𑌵𑌿𑌃-யோகிகளுக்கு ப்ரகாசமாய்விளங்குவதும், 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌚𑌰𑌂 - ஹ்ருதயகுஹையிலிருக்கின்றதும், 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 - கிட்டிநிற்பதும், 𑌨𑌾𑌮-அறியப்படாதென்று ப்ரஸித்தமானதும், 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌦𑌂 -சிறந்தபராப்யமும் பலமுமானது அந்த அக்ஷரபரப்ரம்மமே. 𑌅𑌤𑍍𑌰-இந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌏𑌜𑌤𑍍 - உணர்த்தியுடையதும், 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌷𑌚𑍍𑌚 - உறங்குவதுமான, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌤𑍍 - ப்ராணிஸமூஹமானது, 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍 - யாதொன்றுண்டு, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இதானது, 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂- ஜநங்களுக்கு, 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 - உபாயமாகையாலும் பலமாகையாலும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாயும், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - ஜீவனைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌂- வேறுபட்டதாயும், 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மங்களுக்கு ஆதாரமானதும், 𑌯𑌤𑍍-யாதொன்றோ; 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த அக்ஷரபரப்ரமத்தை, 𑌜𑌾𑌨𑌥 - அறிந்து கொள்ளுங்கோள்.

ஸம்-ஸா. அரூபமாகிய அக்ஷரபரப்ரம்மம் எவ்வாறறியப்படுமென்கிற ஸந்தேஹம் தீரச்சொல்லுகிறது. ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் ச்ரவணம் மநநம் முதலிய உபாதிதருமங்களால் ஹ்ருதயத்தில் விளங்கும். ஆகையால் குஹையிலிருப்பதென்று சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவற்றிலும் பெரிதானது. எல்லாவற்றாலு வடையப்படுகிறது. பசு பக்ஷி மநுஷ்யர்முதலியவை எல்லாம் இங்குதங்கி நிலைபெறுகிறது. ஸ்தூலசூக்ஷ்மஸ்வரூப மாகியது. நித்யாம்ருதஸ்வரூபமாகையாலனைவராலுமாதரிக்கத்தககது. லௌகிகஜ்ஞாநத்தாலறியப்படாதது. எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை சிஷ்யர்களே தெரிந்துகொள்ளுங்கோள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படியே இராமாநுஜபாஷ்யத்தின் கருத்து.

உ. யதர்சிமத்யதணுப்யோணுயஸ்மிந் லோகாநிஹிதாலோகிநஸ்ச | ததேததக்ஷரம்ப்ரஹ்ம ஸப்ராணஸ்தது வாங்மந: | ததேதத் ஸத்யம் ததம்ருதம் தத்வேத்தவ்யம் ஸோம்யவித்தி ||

2. யதர்சி மத்யதணு ப்யோணுயஸ்மிந் லோகாநிஹிதாலோகிந
ஸ்ச ! ததேவக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸப்ராண ஸ்தது வாங்மந: || ததேத
த்ஸத்யம் ததம்ருதம் தத்வேத்தவ்யம் ஸோம்யவித்தி ||

(ப-ம்.) ஸோம்ய - தெளிவுள்ளசிஷ்யனே, யத்-எந்த அக்ஷரபர ப்ரம்மமானது, அர்சிமத்- காந்தியுடையதோ, அணுப்ய: - அணுவஸ்துக் களிலும், அணு - சிறியதோ; யஸ்மிந் - யந்தப்ரமத்தில், லோகா: - உலக ங்களும், லோகிந:ச- உலகத்தோரும், நிஹிதா: - வைக்கப்பட்டிருக்கிறு ர்களோ, தத்ஏவ ஏதத்அக்ஷரம்ப்ரஹ்ம-அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரபரப்ரம்ம மானது, ஸ: ப்ராண: - அப்படிப்பட்ட ப்ராணன், தத்உவாக்மந:- அப் படிப்பட்ட வாகிந்திரியமும் மநஸ்ஸும், தத்ஏவ ஏதத் ஸத்யம் - அப்படிப்ப ட்ட விதுஸத்யம், தத்வேத்தவ்யம் - அது ஆலோசித்தறியதக்கது. ஆகை யால், அதைநீ, வித்தி-நன்கறிந்துகொள்.

ஸம்-ஸா. சூரியசந்திராதிகளும் எந்த காந்தியால் விளங்குகிறார்களோ அப்படிப் பட்ட காந்தியுடையதுஎதுவோ, எது எல்லாவற்றிலும்சிறியதோ எது எல்லாவற்றிலும் பெரிதோ; எந்தப்ரம்மத்தில் பூமிமுதலியலோகங்களும் அவ்வோலோகங்களிலுள்ள ஜநங்களும் இருக்கின்றனவோ பிராணன் மநஸ்ஸு வாக்கு முதலிய எல்லாவற்றுக்கு மதிஷ்டாநமாய் யாதொன்று விளங்காநின்றதோ; அதுவே ஸத்யமான அக்ஷரபரப்ர ம்மம். ஆகையாலதை நன்குமநஸ்ஸினுல் த்யாநித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்.

ரா-ஸா. அப்ராக்ருதமாய் ஜ்யோதிர்மயமான திருமேனி யுடையதாகையாலே காந்தியுடையதென்கிறது. எல்லாவற்றிலு முன்புகுகிற சக்தியுடையதானதால் அணு விலுமணுவென்று சொல்லப்பட்டது.

௩. தநுர்க்ருஹீத்வௌபநிஷதம்மஹாஸ்த்ரம்ஸரம்ஹ்யுபாஸாநிஸிதம்ஸந்தயீத | ஆயம்ய தத்பாவகதேந சேதஸா லக்ஷ்யம் ததேவாக்ஷரம் ஸோம்யவித்தி ||

3. தநுர்க்ருஹீத்வா பநிஷதம் மஹாஸ்தாம் ஸரம் ஹ்யுபாஸா
நிஸிதம் ஸந்தியத! ஆயம்யதத்பாவகதேந சேதஸா லக்ஷ்யம்
ததேவாக்ஷரம் ஸோம்யவித்தி||

(ப-ம்.) ஸோம்ய - நற்குணமுடையவனே, ஔபநிஷதம் - உப நிஷத்தில்சொல்லப்பட்ட, தநு: - வில்லை, க்ருஹீத்வா-எடுத்துக்கொண்டு உபாஸாநிஸிதம் - உபாஸநத்தினுல் கூர்மையடைந்திருக்கிற, மஹாஸ்த்ரம்- மஹாஸ்திரத்தோடுகூடிய, ஸரம் - பாணத்தை, ஸந்தயீத-ஸந்தாநம்பண் ணக்கடவன். தத்பாவகதேந-அந்தப்ரம்மபாவனையோடுகூடிய, சேதஸா- மநஸ்ஸினுல், ஆயம்ய-ஆகர்ஷித்து, தத்அக்ஷரம்லக்ஷ்யம்ஏவ- அந்த அக்ஷ ரப்ரம்மமாகிற லக்ஷ்யத்தையே, வித்தி-அறிந்துகொள்.

ஸம-ஸா-ரா-ஸா. ப்ரணவமேதநுஸ்ஸென்பது முதலாய விசேஷங்கள் மேல் மந்திரத்தில் விளங்கும். இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சை செல்லவொட்டாமல் தடுத்து பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் நிலைபெறச்செய்து ப்ரம்மத்தையறிந்துகொள்ளென்றுகருத்து.

௪. 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌰𑌵𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

4. ப்ரணவொதநுஸ்ஸரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்மதல்லக்ஷ்ய முச்யதே ॥ அப்ரமத்தேந வெத்தவ்யம் ஸரவத்தந்ம யோபவேத்॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌃-ப்ரணவமானது, 𑌧𑌨𑍁𑌃 - தநுஸ்ஸு, 𑌶𑌰𑌃 𑌹𑌿- பாணமோவென்றால், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾- ஜீவாத்மா, 𑌤𑌤𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - அந்தப்ரம்மமானது 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 - லக்ஷ்யமாக, 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨- அநவதாநமில்லாதவனாலே, 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 - வேதிக்கதக்கது, 𑌶𑌰𑌵𑌤𑍍 - பாணம்போல, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑌃- அந்தலக்ஷ்யஸ்வரூபமாக, 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍-ஆகக்கடவன்.

ஸம-ஸா-ரா-ஸா. ஆத்மாவை ப்ரணவத்தினால் ப்ரம்மத்தில் சேர்க்கக்கடவன். ப்ரணவார்த்தத்தை யறியக்கடவன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்பது சங்கரமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம். ப்ரம்மத்திற்கு ஜீவன் சேஷபூதனென்பது ராமாநுஜமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம்.

௫. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍋𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 । 𑌤𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌥 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌞𑍍𑌚𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌃 ॥

5. யஸ்மிந்த்யௌ: ப்ருதிவி சாந்தரிக்ஷமோதம் மநஸ்ஸஹப்ராணைஸ்சஸர்வை:॥ தமேவைகம் ஜநதாத்மாந மந்யாவாசோ விமுஞ்சத அம்ருத ஸ்யைஷஸேது:

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-எந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்தில், 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 - ஸ்வர்க்கலோகமும், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூலோகமும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍 - அந்தரிக்ஷலோகமும், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 - ஸமஸ்தமான, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌸𑌹 - ப்ராணங்களோடு, 𑌮𑌨𑌃- மநஸ்ஸும், 𑌓𑌤𑌮𑍍-கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, 𑌤𑌮𑍍 𑌏𑌵 𑌏𑌕𑌮𑍍- அந்தபரமபுருஷனையே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 - அந்தராத்மாவாக, 𑌜𑌾𑌨𑌥 - அறியுங்கோள், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 - மோக்ஷத்திற்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த பரமபுருஷன், 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌃- அணையாகிறான்.

ஸம-ஸா. இந்த அக்ஷரபரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை விசதமாக்குவதற்கு அடிக்கடி சொல்லுகிறது.

ரா-ஸா. மோக்ஷமானது ஸம்ஸாரஸாகரதிற்கு அக்கரையாகையால் அதற்குக் காரணமாகிய பகவானை ஸேதுவென்கிறது. ஸேதுவானது இக்கரையோரை அக்கரை

சேர்ப்பதன்றே, ஆகையால் மோக்ஷப்ரதனை அவனையே உபாஸியுங்கோள் இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள். அவனே ஸர்வாதாரபூதன்.

கூ. அரா இவ ரதநாபௌ ஸம்ஹதா யத்ர நாட்யஸ்ஸ ஏஷோ(அ)ந்தஶ்சரதே பஹுதா ஜாயமாநஃ। ஓமித்யேவம் த்யாயத ஆத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வஃ பாராய தமஸஃ பரஸ்தாத்॥

6. அராயிவரதநாபௌஸம் ஹதாயத்ரநாட்யஸ்ஸ ஏஷோந்த
ஶ்சரதேபஹுதா ஜாயமாநஃ॥ ஓமித்யேவம்த்யா யதாத்மா
நம் ஸ்வஸ்திவஃ பாராயதமஸஃ பரஸ்தாத்॥

(ப-ம்.) யத்ர-எந்தஹ்ருதயத்தில், ரதநாபௌ - ரதநாபியில், அராஃ இவ - அரங்கள்போல, நாட்யஃ - நாடிகள், ஸம்ஹதாஃ - சேர்ந்திருக்கின்றனவோ; அந்தஃ - அந்தஹ்ருதயத்தில், ஸஃ ஏஷஃ - அந்த அக்ஷரபுருஷன், பஹுதா - அனேகப்ரகாரமாக, ஜாயமாநஃ - உண்டாகிறவனாய், சரதே - ஸஞ்சரிக்கிறான். தமஸஃ-மூலப்ரக்ருதிக்கு, பரஸ்தாத் - அப்புறத்தானாகிய வஃ - உங்களுக்கு, பாராய - ப்ராப்யனாயிருக்கிற அவனை யடைவதற்கு, ஆத்மாநம் - ஆத்மாவாகிய, ஓமிதி ஏவம் - ப்ரணவார்த்தங்கொண்டு, த்யாயத - த்யாநம்பண்ணுங்கோள். ஸ்வஸ்தி - அப்படித்யாநம் செய்கிற உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது.

ஸம்-ஸா. நாடீஸ்தாநமாகிய ஹ்ருதயத்தில் ஸாக்ஷிபூதனாய்க்கொண்டு ஸுகம் துக்கம் முதலிய வற்றோடுகூடி ஜ்ஞாதாவாய் அநேகப்ரகாரமாய் உண்டாகிறான். அந்த ஆத்மாவை ப்ரணவத்தைக்கொண்டு சொல்லியபடி த்யாநியுங்கோள். இப்படி தத்வஜ்ஞாநியான ஆசாரியன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டிய விஷயத்தை யுபதேசிக்க, சிஷ்யனும் விரக்தனாய் ப்ரம்மவித்யையில் விருப்பமுடையவனாய் மோக்ஷமார்க்கத்திலிழிய அப்படி இழிந்த சிஷ்யனுக்கு விக்நமின்றி ப்ரம்மப்ராப்தி யுண்டாம்படி அநுக்கிரகம்செய்கிறார். அவித்யைக்கடந்து ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப் பெறுவதற்கு விக்நங்கள் சமிக்கவேணுமென்று ஆசாரியார் ஆசீர்வாதம் செய்கிறார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையின்படி கருத்து இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது.

எ. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்யைஷ மஹிமா புவி।
திவ்யே ப்ரஹ்மபுரே ஹ்யேஷ வ்யோம்ந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டிதஃ॥

7. யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வ வித்யஸ்யைஷமஹி மாபுவி! திவ்யே
ப்ரஹ்மபுரேஹ்யேஷ வ்யே மந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டிதஃ॥

(ப-ம்.) யஃ-எந்த அக்ஷரபுருஷன், ஸர்வஜ்ஞஃ - எல்லாமறிந்தவனோ, ஸர்வவித்-எல்லாமடைந்தவனோ, புவி - இவ்வுலகத்தில், ஏஷஃ மஹிமா - இந்தமஹாத்ம்யமானது, யஸ்ய - எவனுடையதோ, ஏஷஃ - இந்த ஆத்மாவான பரமபுருஷன்- திவ்யே வ்யோம்நி-பரமாகாசத்தில், ப்ரஹ்மபுரே - வைகுண்டநகரத்தில், ப்ரதிஷ்டிதஃ-ஹி-இருப்பவனன்றோ.

ஸ ०—ஸா. அவித்யைக்குப் பரனுயிருக்கும் பரவித்யாவேத்யனுன பரமபுருஷ னிருக்குமிடங் கூறுகின்றது. இந்தபரமபுருஷன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் எல்லாமடைந்தனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் அவனுக்கு மஹிமைசொல்லுகிறது. ஸமஸ்த லோகங்களும் இவனுடைய ஆஜ்ஞையிலிருக்கின்றன. சூர்யசந்திரர்கள் இவனுக்கு பயந்து சுழலுகிறார்கள். இவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் தங்கள் நிலைமாறுமலிருக்கின்றன. ஸகலஸ்தாவரஜங்கமங்களு மவனிட்டவழக்காயிருக்கின்றன ருதுக்களு மயனங்களும் வருஷங்களும் அவன்கட்டளையைத் தாண்டுகிறதில்லை. அவனிட்ட கட்டளையா லவரவர் ஒவ்வொருவ்யாபாரத்தாலு மவ்வோர்வ்யாபாரங்களின் பலனைப்பெறுகிருர்கள். இப்படிப்பட்டமாஹாத்ம்யமுடைய பரமபுருஷன், விளங்காநின்ற ஹ்ருதயமத்யத்திலிருக்கிறவனைப்போல் காணப்படுகிருன்.

ரா-ஸா. மஹாமஹிமையுடைய பரமபுருஷன் பரமபதத்தில் வஸிக்கிருன். அவன் ஸர்வஜ்ஞன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன்.

அ. மநோமய: ப்ராணஶரீரநேதா ப்ரதிஷ்டிதோऽந்நே ஹ்ருதயம் ஸந்நிதாய। தத்விஜ்ஞாநேந பரிபஶ்யந்தி தீரா ஆநந்தரூபமம்ருதம் யத்விபாதி॥

8. மநோமய:ப்ராணஶரீர நேதாப்ரதிஷ்டிதோந்நேஹ்ருதயம் ஸம்விதாய ॥ தத்விஜ்ஞா நேநபரிபஶ்யந்திதீரா ஆநந்தரூபம் மருதம் யத்விபாதி

(ப-ம்.) மநோமய:-நெஞ்சினுல் காணத்தக்கவனும், ப்ராணஶரீரநேதா-ப்ராணனையும் சக்ரத்தையும் அவைகளின் வ்யாபாரத்தில் நடத்துகிறவனுமான பரமாத்மா, அந்நே - சரீரத்தில் ப்ரதிஷ்டித: - இருக்கிருர். ஹ்ருதயம் - நெஞ்சை, ஸந்நிதாய - அவரிடத்தில் சேர்த்து, யத்-யந்தப்ரம்மஸ்வரூபமானது, ஆநந்தரூபம் - ஆநந்தரூபமாயும், அம்ருதம் - அம்ருதஸ்வரூபமாயும், விபாதி-விளங்குகிறதோ, தத்-அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, விஜ்ஞாநேந - உபாஸநத்தினுல், தீரா: - பண்டிதர்கள், பரிபஶ்யந்தி-காண்கிருர்கள்.

ஸ०—ஸா.—மநஸ்ஸின் வ்ருத்திகளினு லறியத்தக்கவனுய் ப்ராண சரீரங்களுக்கு நேதாவா யிருக்கிறவன் உண்ணும் சோற்றின் பரிணுமமாகிய ஸ்தூல சரீரத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற சரீரத்தில் வர்த்திக்கிருன். ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் புத்தியை செலுத்தி உபதேசஜ்ஞானத்தா லாத்மதத்வத்தை யறிந்து ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான அந்த ப்ரம்மத்தை யுபாஸிக்கிருர்கள்.

ரா—ஸா.—பரிசுத்தமான நெஞ்சினுல் பரமாத்மா காணத்தக்கவன். ஜீவனுக்கு ப்ராண சரீரங்களைக் கொடுப்பவன். ப்ராணனை சரீரமாக உடைய ப்ரபு. சரீரத்தில் எவனிருக்கிருனே அவனிடத்தில் நெஞ்சை செலுத்தி ஆநந்தாம்ருத ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யறிந்து உபாஸநம் செய்கிருர்கள்.

கூ. பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்திஶ்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே॥

9. பித்யதேஹ்ருதயக்ரந்தி ஶ்சித்யந்தே ஸர்வஸம் ஶயா:॥
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணித ஸ்மிந்த்ருஷ்டே பராவரே॥

(ப-ம்.) பராவரெ-உலகத்திற்கு பெரியோராகிய இந்திரன் முதலானோரைத் தன்னில் தாழ்ந்தாராக வுடையனாயிருக்கிற, தஸ்மிந் - அந்த பரம புருஷன், த்ருஷ்டே - உபாஸநத்தால் காணப்படுவானாயின், ஹ்ருதயக்ரந்தி:- நெஞ்சிலிருக்கிற அவித்யாதிதோஷங்கள், பித்யதெ- நசிக்கின்றன, ஸர்வ ஸம்ஶயா: - ஸகலஸந்தேஹங்களும், சித்யந்தெ - கழிந்துபோகின்றன. அஸ்ய- இவனுடைய, கர்மாணி-கருமங்கள், க்ஷீயந்தெ-க்ஷயிக்கின்றன.

ஶம்-பா.—இதில் பரமாத்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலம் சொல்லுகிறது. புத்தியி லழுந்திக்கிடக்கிற வாஸநாமயமான அவித்யை கழியுங்கிறது. அவித்யை ஸ்வபாவத்தாலாத்மாவை யடைந்ததன்று. கங்கையைப்போலே|இடைவிடாமல் வந்துகொண்டிருந்த ஸகல ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின்றன இவ்வாறு ஸம்சயங்கள் நீங்கி யவித்யை கழிந்தவனுக்கு, ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன் செய்தவையாய் பலங்கொடாத கருமங்களும் அக்காலத்தில் செய்த கருமங்களும் க்ஷயிக்கின்றன. இந்த ஜந்மத்திற்குக் காரணமாகிய கருமமோவெனில் அது பயனைத் தருவதற்குத் தொடங்கியதால் அநுபவித்தே யழியவேணும். இவையெல்லாம் அந்த ப்ரம்மமே நானென்றறிந்தவனுக் குண்டாகிறபலம்.

ரா-பா.—அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு பலம்சொல்லுகிறது. ஸர்வோத்க்ருஷ்டர்களான ப்ரம்மாதிகள் யவனுக்குத் தண்ணியரோ, யவன் சேதநாசேதநங்களை சரீரமாக உடையவனோ, அந்த பரமபுருஷன் தர்சநஸமாநாகாரமான உபாஸநத்தில் விளங்கினனாயின் அந்த உபாஸகனுக்கு அந்தக்கரணத்தில் ராகத்வேஷாதிகளாகிய முடிகள் அவிழ்ந்துபோகின்றன. ஹ்ருதய பதத்திற்கு, அந்தக்கரணத்தையாயினும், ஜீவனையேயாயினும் பொருளாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஸமஸ்தராகத்துவேஷங்களும் நீங்குமென்றுமொருபொருள்சொல்லவமையும். பிரம்மத்தையறிந்தபோதுஸர்வஜ்ஞத்வமுண்டாகிற தானதால் ஸகல ஸம்சயங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. ப்ராரப்தகர்மம் தவிர மற்றுள்ள அனேக ஜந்மார்ஜிதங்களான பூர்வகருமங்கள் நசிக்கின்றன. கர்மத்திற்கு நாசமாவது பலங்கொடுக்கிற சக்தி நாசமென்றறிக. பகவான் பாஷ்யகாரர் இவ்வாறுவ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இனி இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு மரணகாலத்தில் ஸகல கருமங்களும் நசிக்குமென்று சில ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. பகவான் பாஷ்யகாரரும் அவ்வாறே யருளிச்செய்திருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, இங்கு உபாஸநம் தொடங்கும்போதே ஸகல கருமங்களும் அழியுமென்பது கூடுமோவெனில், கூடும், இங்குச் சொன்ன அழிவு இவ்வுபாஸகனுடைய பாபத்திற்கு பலங்கொடுக்கக் கடவேனல்லேன். என்கிற பகவத்ஸங்கல்ப ரூபமாகின்றது. மரணகாலத்தில் இவன் பாபங்களைப் பொறுத்துவிட்டேன், என்கிற பகவத்ஸங்கல்பம். ஆகையால் விரோதமில்லை.

௧௦. ஹிரண்மயெ பரெ கொஶெ விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம்|
தச்சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: தத்யதாத்மவிதோ விது:||

10. ஹிரண்யே பரேகோஶே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் || தச்
சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி: தத்யதாத்ம விதேவிது:||

(ப-ம்.) ஹிரண்மயெ-ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகையாலே ஹிரண்மயமென்னப்படுவதாய், கொஶெ-பரமாத்மாவாஸஸ்தானமாயிருக்கிற, பரெ - பரம பதத்தில், விரஜம்-ஸத்வ ரஜஸ்தமோரூபகுணங்களில்லாததாய், நிஷ்கலம்-அவயவமில்லாததாய், ஶுப்ரம் - சுத்தனாய், ஜ்யோதிஷாம் - ஜ்யோதிஸ்

ஸாக்களுக்கும், ஜ்யோதிஃ - ஜ்யோதிஸ்ஸைகொடுக்கதக்கதாய், ஆத்மவிதஃ- யதாத்மவிதஃ - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவராலே யறியப்பட்டதாய், தத்- சுருதிப்ரஸித்தமாயிருக்கிற, ப்ரஹ்ம-பரப்ரம்மமானது விளங்குகின்றது.

ஸ்ரீரங்க-ஸா.—கீழ்ச்சொல்லிய மந்திரத்தின் பொருளையே விரித்துரைக்கின்ற திம் மந்திரமும் மேலிரண்டு மந்திரங்களும். ஆத்மவித்துக்களே ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை இப் படிப்பட்டதென் றறிவார்கள். மற்றோரறியார்.

ரா-ஸா.—நிர்தோஷமாய் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடு பரமபதத்தில் பரப்ரம்மம் விளங்குகின்றது.

கக. ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோऽயமக்நிஃ | தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி ||

11. நதத்ர ஸூர்யோபாதி நசந்தரதாரகம் நேமாவித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்னிஃ || தமேவபாந்தமநுபாதிஸர்வம் தஸ்யபா பாஸாஸர்வ மிதம் விபாதி

(ப-ம்.) தத்ர-அந்தப்ரம்மஸ்வரூபத்தில், ஸூர்யஃ - ஸூரியனும், ந பாதி-ப்ரகாசிப்பதில்லை, சந்த்ர தாரகம் - சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ந-ப்ரகாசிப்பதில்லை, இமாஃ வித்யுதஃ - இந்த மின்னல்களும், ந பாந்தி- மின்னுகின்றனவில்லை, அயம் அக்நிஃ-இந்த அக்நி, குதஃ - எப்படிப்ரகாசிக் கப்போகிறது, ஸர்வம்-எல்லாம், பாந்தம்-ப்ரகாசிக்கிற, தமேவ அநு- அந்தப்ரமத்தையநுஸரித்தே, பாதி - ப்ரகாசிக்கின்றன. தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மத்தினுடைய, பாஸா-காந்தியினால், இதம் ஸர்வம் - இவையெல்லாம், விபாதி-ப்ரகாசிக்கின்றது.

ஸ்ரீரங்க-ஸா.—ஸமஸ்த ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களிலு மிதுவேஜ்யோதிஸ்ஸென்று முன் சொன்ன விஷயத்தை விரிக்கின்றது இம்மந்திரம். ஆத்மாவாகிய ப்ரம்மஸ்வரூப விஷ யத்தில், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிற சூரியனும் ப்ரகாசிப்பதில்லை. அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறதில்லை. அந்த சூரியனே, அந்தப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸி னால் ஆத்மாவல்லாத ஸமஸ்தத்தையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறான். அவனுக்கு சயமாய் ஒன்றை ப்ரகாசிக்கச்செய் சக்தியில்லை. அவ்வாறே சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் இந்த மின்னல்களும் ப்ரகாசிக்கச்செய்வதில்லை. ஸூர்ய தேஜஸ்ஸுக்கு முன்னடங்கிப்போ கின்ற தேஜஸ்ஸை யுடையவனும் நம்மால் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகிற இந்த அக் நிக்கு அந்த ப்ரம்மத்தை ப்ரகாசப்படுத்தும் சக்தியேது. பலவாறுசொல்லி யென்பயன். இந்த ஜகத்து விளங்குவது தனக்குத்தானே விளங்காநின்ற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யநு ஸரித்தேயன்றி வேறில்லை. தண்ணீர்முதலியவை யொன்றைச் சுடுவது நெருப்பின் ஸம்பந்தாலேயன்றி சுயமாகவன்றே. அவ்வாறேயென்க. இந்த ஸூரியசந்திரர் நக்ஷத் திரம் முதலியவற்றோடு கூடிய இந்த ஜகத்து அந்த ப்ரம்மத்தின் தேஜஸ்ஸாலே ப்ரகா சிக்கின்றது. ஏனென்றால் அந்த ப்ரம்மமேயன்றோ காரியமாய் அவைகளின் காந்தியால் விளங்குகின்றது. ஆகையா லந்த ப்ரம்மம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிரூபமென்பது விளங்குகின் றது. தனக்கில்லாதே பிறருக்குத்தான் கொடுப்பது கூடாதன்றோ, மண்குடமுதலியவை மற்றொன்றை விளக்கச்செய்யக் கண்டதில்லை. காந்தியுடைய ஸூரியன் முதலாகிய

வற்றுமல் மற்றவை விளங்கக்கண்டோம். ஆனதால், தான் ஸ்வயம் ஜ்யோதியாயிருந்தே மற்றவைகளை ஜ்யோதிரூப மாக்கவேணும்.

ரா-பா.—அந்த ப்ரம்ஸ்வரூபத்தை ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸென்றது என்கொண்டென்பதை விரிக்கின்றது. இந்த ஸூரியன் முதலியவை எல்லாவற்றுக்கும் அந்த ப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது காந்தியில்லை என்று கருத்து. மிகவும் ப்ரகாசரூபமாய் ஸூர்யாதிகளும் அவைகளால் ஜகத்து ப்ரகாசிப்பதில்லை என்றெங்ஙனம் சொல்லலாமெனில் கூறுகின்றோம். இந்த ஜகத்தை விளங்கச்செய்கிற ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸெல்லாம் சுயமாய் வந்ததன்றே. பரமாத்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட அவனுடைய தேஜஸ்ஸே யன்றோ. இவ்விஷயம் கீதையிலும் பகவானாலே சொல்லப் பட்டது. "யதாதித்யகதம் தேஜோஜகத் பாஸயதேகிலம்! யச்சந்த்ரமஸியச்சாக்நௌ தத் தேஜோவித்திமாமகம்" என்கிற சுலோகத்தைக் காண்க. ஸூரிய சந்திராக்நி முதலியவற்றிலுள்ள தேஜஸ்ஸு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட என்னுடைய தேஜஸ்ஸு, என்று இதின் பொருள். பகவான் பாஷ்யகாரரும் இவ்வாறே வ்யாக்யானம் செய்தருளினார். ஸூரியாதிகள் என்னை யாராதித்து என்னிடத்திலிருந்து என்னுடைய தேஜஸ்ஸின் லேசத்தைப்பெற்று விளங்குகிறார்கள். என்று அர்ஜுனனுக்கு பகவானுபதேசிக்கிறரென்று அவ்விடத்தில் பாஷ்யத்திற்குக் கருத்து. ஆகையா லிவர்களுக்கு ஸ்வயமான தேஜஸ் ஸில்லாமையினால் தேஜஸ்ஸில்லாதவர்களென்று சொல்லக் கூடும். ஆகையால் அந்த பரமபுருஷனுடைய காந்தியினாலே எல்லாம் விளங்குகிறது. ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸூரியாதி தேஜஸ்ஸால் ஜகத்து விளங்கினாலு மந்த தேஜஸ்ஸு அவர்களுடைய தன் முறையால் பரமபுருஷனுடையதே யாதலால் அந்த பரமபுருஷனுடைய தேஜஸ்ஸாலே எல்லாம் விளங்குகிறது என்று சொல்லக் குறையில்லை. இங்கு சொல்லவேண்டிய விசேஷங்கள் கடவல்லியிலும் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கே கண்டுகொள்க.

கஉ. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌶𑍍𑌚𑍋
𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣। 𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍॥

12. ப்ரஹ்மைவேதமம்ருதம் புரஸ்தாத் ப்ரஹ்ம பஶ்சாத்ப்ரஹ்மதக்ஷிண தஶ்சோத்தரேண ॥ அதஶ்சோர்த்வம்ச ப்ரஸ்ருதம் ப்ரஹ்மவேதம் விஶ்வமிதம் வரிஷ்டம்॥

(ப-ம்.) 𑌇𑌦𑌂-இப்படிப்பட்ட, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵-பரப்ரம்மமே, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂-மோக்ஷம், 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - முன்னும்விளங்குகின்றது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிரம்மமே, 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍-பின்னும்விளங்குகின்றது, 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌃 - வலப்புறத்திலும், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 - இடப்புறத்திலும், 𑌅𑌧𑌃 𑌚 - கீழும், 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚 - மேலும், 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌂 - வ்யாபித்திருந்தது, 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 - இந்தஸமஸ்தமும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮-ப்ரம்மமே-𑌇𑌦𑌂-இந்தப்ரம்மமே, 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂-வரிக்கத்தக்கது.

ஶம்-பா.—ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவை மித்யை, என்று முன்சொன்ன உபதேசத்தை திருடமாக்கி முடிக்கின்ற திம்மந்திரத்தில். உலகத்தில் தோற்றம் கயிற்றில் தோற்றுகிற பாம்புத் தோற்றம்போலது. ப்ரம்மமேஸத்யமென்று வேதாநுசாஸநமாம்.
ரா-பா. எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறவஸ்து வரிக்கத்தக்கின ப்ரம்மமேயாம்.

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌕𑌮𑍍.

ஶ்ரீ:

அத த்ருதீயமுண்டகே ப்ரதம: கண்ட:

௧. த்³வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா²யா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே।
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்³வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபி⁴சாகஶீதி॥

1. த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே| தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஶ்நந்நந்யோபி சாகஶீதி||

(ப-ம்.) ஸயுஜா - ஸமாநமான குணமுடையவர்களாய், ஸகாயா - கூடியிருப்பவர்களாய், ஸுபர்ணா - பக்ஷிகள்போல்வராகிய ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள், த்வா - இருவரும், ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் - வ்ருக்ஷம்போலிருக்கிற ஒருசரீரத்தை, பரிஷஸ்வஜாதே - அடைந்திருக்கிறார்கள், தயோ: - அவ்விருவருக்குள், அந்ய: - பரமாத்மாவைகாட்டில் வேறுபட்டவனான ஜீவாத்மா, ஸ்வாது - விபாகதசையையடைந்திருக்கிற, பிப்பலம் - புண்யபாபரூபமாகிய கருமபலத்தை, அத்தி - புஜிக்கிறான். அந்ய: - ஜீவாத்மாவைக் காட்டில் வேறுபட்ட பரமாத்மா. அநஶ்நந் - கர்ம பல ஸம்பந்தமில்லாதவனாய், அபிசாகஶீதி-ப்ரகாசிக்கிறான்.

ஶம்-பா.—இதுவரையில் பரவித்யை சொல்லப்பட்டது. யாதொன்று புருஷபதத்தால் சொல்லப்படுகிற ஸத்யஸ்வரூபமான அக்ஷர பரப்ரம்மத்தை யறிவதற்கு ஸாதநமாகின்றதோ, யதை யறிந்து அவித்யைமுதலிய ஸம்ஸார காரணங்கள் நீங்கி ராகத்வேஷமுதலியமுடிகள் கழியுமோ, அந்த ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு ப்ரணவத்தை வில்லாக்கி என்று துடங்கி யோகமுமுபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இனியதற்கு துணைக்காரணங்களாகிய ஸத்யமுதலியவை கூறுவதற்கு இந்த கண்டம் துடங்கப்பட்டது. அதுவுமன்றி தத்வ நிச்சயமும் முக்யமாய் சொல்லப்படுகிறது. கீழில் தத்வநிச்சயம் பண்ணப்பட்டதாயினு மது புலப்படுவது மிகவும் வருத்தமானதினால் இங்குமதைச் சொல்வது புநருக்தி தோஷத்திற் கிடமாகாது. பரமார்த்த வஸ்துவை யறிவித்தற்கு ஸூத்திரமாகிய மந்திரம் முதலில் "த்வாஸுபர்ணா" என்பது. இதற்குப் பொருள் சொல்லுகிறோம். பக்ஷிகளின் ஸாத்ருச்யமிருப்பதால் பக்ஷிகளென்றது. எப்போதும் கூடியிருப்பதால் ஸயுஜௌ என்றது. ஒன்றாய் தோற்றுகிற காரணத்தை யுடையவராகையால் ஸகாயௌ என்றது. இப்படியுள்ள ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் வருக்ஷம்போ லழிந்துபோகிறபடியால் வ்ருக்ஷமெனப்படுகிற சரீரத்தை தங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்தாநமாக அடைந்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் சேருவதுபோலவென்று கருத்து. இந்த வ்ருக்ஷமானது மேல்வேராய் கீழ் கிளைகளாய் க்ஷேத்திரமென்றுபெயர் பெற்றதாயிருக்கிறது, ஸமஸ்த ப்ராணிகள் செய்த கருமபலத்திற்கு மிருப்பிடமாயிருக்கிறது இந்த சரீரமே. அந்த சரீரத்தை அவித்யை காமம் கருமம் வாஸநை இவைகளுக்கிடமாகிய லிங்கத்தை உபாதியாக உடைய ஜீவனும் ஈச்வரனும் பக்ஷிகளைப்போலடைந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு சேர்ந்திருக்கிற இருவருள் ஒருவனாகிய ஜீவன், ஸுகதுக்கங்களை கருமத்திற்குத் தக்கபடி யநுபவிக்கிறான். அது, அவிவேகத்தினாலே வந்த விசித்திரவேதனை, ஸர்வஜ்ஜனாய் ஸத்வத்தை யுபாதியாக உடைய நித்யசுத்தபத்த முக்தஸ்வ

பாவனாகிய ஈச்வரன் கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. இந்த ஈசவரன் ஸத்தாமாத்திரத்தால் ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை நித்யஸாக்ஷியாய்க்கொண்டு ப்ரேரணம் செய்கிறவனாகையால் தான் ஸாக்ஷியாகிறானேயன்றி கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. தான் பார்த்தமாத்திரத்தால் ப்ரேரித்துக்கொண்டு அரசனைப்போல் விளங்குகிறான்.

ரா—ஸா.—கீழ்ச்சொல்லியதில் ப்ரம்மத்திற்கு சரீர ஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்கானுபவம் வரும்போல் தோற்றுகையா லந்த ஸந்தேஹம் நீங்குவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. சுபாவத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் சமானராய், கூடியிருப்பவராய் பக்ஷிபோலிருக்கிற ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் ஒருசரீரத்தி லிருந்தாலும் பரவசனான ஜீவாத்மா துக்கானுபவம் பண்ணுகிறானேயன்றி பரமாத்மாவுக்கில்லை. இத்தால் ஜீவனே பரமாத்மா என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி ஸரியல்லவென்று இந்தச் சுருதி காட்டுகிறது. அப்படியாகில் பரமாத்மாவுக்கு துக்கானுபவம் வருகையாலென்க.

உ. ஸமாநே வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோ(அ)நீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாநஃ ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோகஃ॥

2. ஸமாநேவ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்நோ(அ)நீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாநஃ॥ ஜுஷ்டம் யதா பஶ்யத்யந்யமீஶமஸ்ய மஹிமாநமிதி வீதஶோகஃ॥

(ப-ப.) அநீஶயா-போக்யபூதையாயிருக்கிறப்ரக்ருதியினாலே, முஹ்யமாநஃ-மோஹத்தையடைந்தவனாய், ஸமாநே - ஒன்றாயிருக்கிற, வ்ருக்ஷே-சரீரத்தில், நிமக்நஃ - முழுகினவனாய், ஶோசதி - சோகிக்கிறான், இதி-இந்தப்படி, அந்யம் - வேறானவனாய், ஜுஷ்டம் - தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாயிருக்கிற, ஈஶம் - பரமாத்மாவையும், அஸ்ய - இந்த பரமாத்மாவினுடைய, மஹிமாநம் - மாஹாத்ம்யத்தையும், யதா - எப்போது, பஶ்யதி-பார்க்கிறானோ, (ததா-அப்போது) வீதஶோகஃ-சோகமில்லாதவனாகிறான்.

ஶ—ஸா.—இவ்வாறு ஜீவனுக்கு கர்மபலாநுபவ மாகையால் முன்சொன்னபடி வ்ருக்ஷம்போன்ற ஒருசரீரத்தில் போக்தாவாய்க்கொண்டு அவித்யை, காமம் கருமபலம் ராகம்; த்வேஷம்முதலிய பெருஞ்சுமையால் அமுக்கப்பட்டு ஸமுத்திரஜலத்தில் சுரைக்காய்போல முழுகினவனாய் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்துக்கொண்டு இவனுக்கு நான் பிள்ளை இவனுக்கு நான் பேரன் நானிளைத்தவன் நான் பெருத்தவன் நான் குணமுடையவன் நான் குணமில்லாதவன் நான் ஸுகத்தை யநுபவிக்கிறேன், நான் துக்கத்தை யநுபவிக்கிறேன், என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவனாய் பிறப்பதும் சாவதும் பந்துக்களோடு கூடுவதும் பிரிவதுமாய், எனக்கு சக்தியில்லையே என்பிள்ளை மரித்தானே என் பார்யை மரணமடைந்தாளே இனி நானேன் பிழைத்திருக்கவேணும், என்று தீனனாய் அனேகவித ஸங்கடங்களால் விவேகமின்றி சிந்தையடைகிறவனாய் தபிக்கிறான். இப்படி திர்யக்காயு மனுஷ்யனாயும் பிறந்துபிறந்து ப்ரேதனாகிற அந்த ஜீவன் இவ்வாறு கழிந்துபோன அநேக ஜந்மங்களில் செய்த ஸுக்ருதலேசத்தால் ஒருகருணையுடைய புருஷனால் உபதேசிக்கப்பெற்ற யோகமார்க்கத்தை யுடையனாய் கொல்லாமை, மெய்யுரை, ஸ்த்ரீ ஸம்பந்தமில்லாமை, நிவ்ருத்தி, சமம்தமம் முதலியவற்றோடு கூடி தெளிந்த நெஞ்சையுடையவனாய் யோகிகளில் பலராலும்கண்டு ஸேவிக்கப்படுகிற

உபாதிவிலக்ஷணனை ஈச்வரனை யெப்போது காண்கிறானோ பரிதாஹம் சோகம்மோஹம் ஜநநமரணம் இவைகளில்லாத அந்த ஈச்வரனுடைய மகிமையையும் எல்லா ஜகத்திற்கு இவனேயாத்மா அவனே நான், ஸர்வ ஸமனாய் ஸர்வபூதங்களிலு மிருக்கிற ஈச்வரன் என்னைக்காட்டில் அவித்தையினாலுண்டாகிய உபாதியினால் பரிச்சேதிக்கப் பட்டவனாகையால் வேறுபட்டவனன்று. இந்த ஜகத்தின் மகிமையெல்லாம் பரமேச்வரனாகிய என்னுடைய மகிமை என்பதையும் எப்போது தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அப்போது ஸமஸ்தசோக ஸாகரங்களினின்றும் விடுபட்டு க்ருதக்ருத்யனாகிறான்.

ரா-ஸா. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் பரமாத்மாவுக்குப் போல் தனக்கு முண்டான ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்முதலியவை மறைந்தவனாய் சரீரத்தில் நான் பெருத்தவன் நானிளைத்தவன் என்று ஆத்மப்ரமத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அந்த சரீரஸம்பந்தத்தால் வருகிற சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறான். எக்காலத்திலிந்தஜீவன் இவ்வாறு முழுகிக்கிடக்கிற தன்னைக்காட்டிலும் தனக்கு தாரகனாகையாலும் நியந்தாவாகையாலும் சேஷியாகையாலும் விலக்ஷணனாய் தான்செய்த ஸத்க்ருதலவத்தால் தன்னிடத்தில் ப்ரீதிசெய்திருக்கிற பரமாத்மாவையும், ஸமஸ்தஜகத்தையும் நியமிக்கிற அவனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும் காண்கிறானோ, அக்காலத்தில் சோகம்விட்டவனாகிறான். என்றுபொருள். சிலர், அநீஶயா - என்பதற்கு ஸாமர்த்யமில்லாமையினாலே, என்று வ்யாக்யாநம்செய்து, சேற்றிலழிந்தி யொன்றும்தோற்றாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த ஒருபுருஷன் தானேவெளிக்கிளம்ப சக்தியில்லாமையால் தன்னைப்போல் சேற்றில்விழாதவனாய் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியோடுகூடிய புருஷனையு மவனுக்குத் தன்னை யெடுக்கத்தக்க சக்தியையும் பார்த்து, இனி நமக்குபயமில்லையென்று சோகத்தைவிடுகிறபடி இத்தால் அநுஸந்திக்கப் படுகிறது, என்றுரைத்தனர். இந்தபக்ஷத்திற்கும் பாஷ்யவிரோதமில்லை.

௩. யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் । ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி ॥

3\. யதாபஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீஶம் புருஷம்
ப்ரஹ்மயோநிம் ‖ ததாவித்வாந் புண்ய பாபே விதூய நிரம்
ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி‖

(ப-ம்.) பஶ்ய:-ஜீவாத்மாவானவன், யதா - எந்தகாலத்தில், ருக்மவர்ணம்-ஸுவர்ணஸ்வரூபமாய் ப்ரகாசிக்கிற அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனாய், ஈஶம் - ஜகத்துக்கு நியாமகனாய், கர்தாரம்-ஜகத்கர்த்தாவாய், ப்ரஹ்மயோநிம்-ப்ரக்ருதிக்குபாதாநமாயிருக்கிற, புருஷம் - பரமபுருஷனை, பஶ்யதே - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ, ததா - அந்த காலத்தில், வித்வாந்-அந்தப்ரம்மதர்சி, நிரஞ்ஜந: - ப்ராக்ருதஸம்பந்த மில்லாதவனாய், புண்யபாபே - புண்யத்தையும் பாபத்தையும், விதூய-நிரஸித்து, பரமம்ஸாம்யம்-அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான்.

ஶம்-ஸா. இந்த மந்திரமும் முன்சொன்ன விஷயத்தையே விஸ்தரித்துச்சொல்லுகிறது. உபாஸகனானவன் எப்போது ஸ்வயம்ஜ்யோதிரூபனாய் ஜகதீசனாய் ஜகத்கர்த்தாவாயிருக்கிற காரணப்ரம்மமான புருஷனை யபேதமாகப் பார்க்கிறானோ, அவனப்போது ஸகல கருமங்களும் நீங்கி ப்ரம்மத்தோடு பேதமின்றி ஸாம்யத்தை யடைகிறான். அபேதத்தை யடைகிறானென்பதே அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான், என்று சொல்லப்

டுகிறது. பேதமுண்டாகி லத்யந்த ஸாம்யம் கூடாதன்றே. ஆகையா லபேதத்தை யடைகிறானென்றேபொருள.

ரா-ஸா. தன்னைக்காட்டில் விலக்ஷணனாக பரமாத்மாவை எப்போதறிகிறானோ, அப்போது அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் பூர்ணஸாம்யத்தையடைகிறான் ஸாம்யத்தை யடைகிறானென்பதினால் லபேதமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது.

ச. 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵
𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍀। 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃॥

4. ப்ராணோ ஹ்யேஷ ய ஸ்ஸர்வபூதைர்விபாதிவிஜாந ந்வித்வாந் பவதே நாதிவாதீ || ஆத்மக்ரீட ஆத்மரதி: க்ரியாவானேஷப்ரஹ்ம விதாம் வரிஷ்ட:||

(ப-ம்) ய:-யந்தபரமபுருஷன், ஸர்வபூதை:-ஸமஸ்த பூதங்களாலு மாச்சரிக்கப்பட்டவனாய், விபாதி - விளங்குகிறானே; ஏஷ:ஹி-இந்தபரமபுருஷனேயென்றால், ப்ராண: - பரமாத்மா, விஜாநந் - அவனை யறிந்தவனாய், வித்வாந்-உபாஸகனாய்க்கொண்டு, தே ந - அந்தபுருஷனாலே, அதிவாதீ-அதிவாதம்பண்ணுகிறவனாக, பவ-ஆகக்கடவாய்.

முன்வர்திருக்கிறபடியால் ப்ரதிபதம் யெழுதவில்லை.

ஸம்-ஸா, ப்ராணனுக்கும் ப்ராணனாய் பரமாத்மாவாய் பரமேச்வரனாய் ஸமஸ்தபூதங்களிலுமிருப்பவனாய் அனேக ப்ரகாரமாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை நானேயவனென்று எவனறிகிறானோ, எவனிந்த புருஷஸ்வரூபத்தை யடைகிற ப்ரம்மத்தைவிட மற்றொன்றை யறியாமையாலே அதிவாதம் பண்ணுனோ, அதாவது இரண்டுவஸ்துவையறிந்தாலன்றோ. அதைவிட இதுசிறந்தது என்று அதிவாதம் செய்யக்கூடும். இவனுக்கு ப்ரம்மம்தவிர மற்றொன்று தோற்றுமையாலே இந்த பொருளைவிட ப்ரம்மம் சிறந்ததென்று அதிவாதம் பண்ணவழியில்லை, அதிவாதமாவது சிறந்தது என்று ஒருபொருளை ச்லாகிப்பது. புத்திரன் பாரியை முதலியவர்களிடத்தில் க்ரீடையைவிட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்திலே எவன் க்ரீடிக்கிறானோ அப்படியே ப்ரம்மவிஷயத்திலேயே ப்ரீதியுடையவனாகிறானே, கிரீடையாவது ஆநந்தத்திற்குக் காரணமான காயிகவ்யாபாரம், ரதியாவது-மாநஸவிலிபிறக்கிறப்ரீதி. அப்படியே ஜ்ஞாநம் முதலிய மாநஸக்ரியைகளை யுடையவனாகிறானே, இங்குசிலர் க்ரியை என்பது அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநத்தை என்று வ்யாக்யாநம் செய்யவிரும்புகிறார்கள். அது விருத்தம். கருமாநுஷ்டாநம் செய்பவன் ப்ரம்மத்திலேயே நெஞ்சைச் சேர்ப்பவனாகான். இவ்விரண்டுமொருவனுக்குச்சேருமோ. இருளும் வெளிச்சமும் சேர்ந்தபோதன்றோ ஜ்ஞாநகருமங்களொன்று சேருவது. ஆகையாலவர்சொல்லுவதுவீண்ப்ரலாபமேயாம். சுருதிகளினாலுமிதுவிளங்கும். ஆகையால் க்ரியை என்பது ஜ்ஞாநத்தையேயன்றி கருமத்தையல்ல. அப்படிப்பட்டவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவனாகிறான்.

ரா-ஸா. மற்றச்சுருதிகளில்போல இங்கும் ப்ராணசப்தம் பரமாத்மாவையே கூறுகின்றது. இந்தபரமாத்மா எல்லாபூதங்களாலு மாச்ரயிக்கப்படுகிறான், இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை ச்ரவணம் மநநம் இவைகளால் நன்குணர்ந்து அவனை யுபாஸநம் செய்து அந்தபரமபுருஷனைப்பற்றி யதிவாதியாகக்கடவாய், என்று சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கிறது. தன்னாலுபாஸிக்கப்படுகிற தேவதைக்கு எல்லாதேவதைகளிலும் சிறப்புசசொல்லுகிறவனை யதிவாதியென்கிறது. எல்லாதேவதைகளிலு முத்தமனான பரமபுருஷனையறிந்துபாஸித்து அந்தபரமபுருஷனுக்குண்டான ஸர்வோத்தமத்வத்தை வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெறுவதற்குக் கூறுஎன்று கருத்து இப்படிப்பட்டவன் உத்யாநம்

முதலியவிடங்களில் விளையாடுகிறபடிகளைவிட்டு பரப்ரம்மத்தில் க்ரீடிப்பவனும், கர்தம் புஷ்பம் முதலியவற்றி லாசையைவிட்டு பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரேமத்தையுடையவனும், பலோத்தேசமின்றி சகலகருமங்களையும் செய்யக்கடவன். பலோத்தேசமின்றிச் செய்கிற கருமங்களினுல் நெஞ்சு சுத்தமாய் ப்ரம்மவித்யையென்கிற ப்ரம்மோபாஸநம் ஸித்திக்கின்றதாகையால் அவச்யம் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யக்கடவன். இவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் பெரியோனுகிறுன்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் பவதே, ந, அதிவாதீ, என்று பதம்பிரித்து ந, என்பதை, பவதே, என்கிற பதத்தோடுகூட்டி யுரையுரைக்கப்பட்டது, இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பவ,தேந,அதிவாதீ,என்று பதம்பிரித்து தேந, அதிவாதீ பவ, என்றந்வயித்துக கருத்துகூறப்பட்டது. கர்மாநுஷ்டாநம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்குக்கூடாதென்று 'க்ரியா' என்கிறபதத்திற்கு அக்கிஹோத்ராதிகருமம் முக்யப்பொருளாயினும், ஜ்ஞாநமேபொருளென்றுசங்கரபாஷ்யத்தில்விவரணம் செய்யப்பட்டது. இந்தகருமாநுஷ்டாநம்ப்ரம்மோபாஸநமாகிறஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்று கருதி 'க்ரியா' என்கிற அந்தபதத்திற்கு கருமாநுஷ்டாநமே பொருளென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் சொள்ளப்பட்டது.

ரு ஸத்யேந லப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந ப்ரஹ்மசர்யேண நித்யம்। அந்த:ஶரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி ஶுப்ரோ யம் பஶ்யந்தி யதய: க்ஷீணதோஷா:॥

5. ஸத்யே நலப்யஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநே
ப்ரஹ்ம சர்யேணநித்யம்॥அந்த ஶ்ஶரீரே ஜ்யோதிர்மயோ ஹி
ஶுப்ரோயம் பஶ்யந்தி யதய: க்ஷீணதோஷா:॥

(பஎ.) க்ஷீணதோஷா:-ராகத்வேஷமுதலிய தோஷங்கள்கழிந்தவராகிய, யதய:- இந்திரியஜயமுடையயதிகள், அந்தஶ்ஶரீரே - சரீரத்திற்குள், யம் - எந்தபுருஷனை, பஶ்யந்தி - காண்கிறுர்களோ; ஜ்யோதிர்மய:ஹி- ஜ்யோதிஸ்வரூபனும், ஶுப்ர:-சுத்தனும், ஆத்மா-அந்தர்யாமியாயிருக்கிற, ஏஷ: - இந்தபரமபுருஷன், ஸத்யேந - பூதங்களுக்குஹிதமான வார்த்தைகளினுலும், தபஸா - உள்ளும்புறமுமொத்திருக்கையாகிற தவத்தினுலும், ஸம்யக்ஜ்ஞாநேந-சாஸ்திரத்தினுல்பிறந்த நல்லறிவாலும், நித்யம்-எப்போதும் ப்ரஹ்மசர்யேண - ஸ்த்ரீஸம்பந்தத்தை நீக்குகையினுலும், லப்ய: - அடையதக்கவன் அல்லது ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன், அல்லது உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

ஶம-ஸா-ரா-ஸா. இம்மந்திரத்தில் ஸந்யாஸிக்கு நல்லறிவுக்குத் துணைக்காரணங்களாகிய ஸத்யம்முதலிய ஸாதநங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. பொய்சொல்லாமையினுலும் ஆர்ஜவத்தாலும், ஆர்ஜவமாவட கபடத்தைவிடுகை. இதையே தபஸ்ஸென்றும் ப்ரமாணம்சொல்லுகிறது. இதுவே ஆத்மாசாக்ஷாத்காரத்திற்கு மிகவு முபயோகப்படுகிறது. சாந்திராயணம் முதலியவை யப்படிப்பட்டவையல்லவன்றே, உள்ளபடி யாத்ம

ஸ்வரூபத்தை யறிவதினாலும், மைதுனத்தைவிடுகையாலும் இவ்வாத்மா அடையப்படு வன். எந்தஆத்மா சுத்தனே எவன் சரீரமத்யத்தில் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஜ்யோதிர் மயனாய் விளங்குகிறானோ, யவன், காமக்ரோதம் முதலிய தோஷங்களில்லாதே பரப்ர ம்மத்தை யடையவேணுமென்று யத்நம்செய்கிற ஸந்யாஸிகளால் காணப்படுகிறானோ அந்த பரமாத்மா எப்போதும் கீழ்ச்சொல்லிய நியமத்தின்படி யிருக்கிற புருஷனாலடை யப்படுவான். ஒருக்கால் மெய்சொல்வது மெய்யாகமாட்டாது. இப்படியேமற்றவையும்.

௬. ஸத்யமேவ ஜயதே நாந்ருதம் ஸத்யேந பந்தா விததோ தேவயாநః யேநாக்ரமந்த்ய்ருஷயோ ஹ்யாப்தகாமா யத்ர தத் ஸத்யஸ்ய பரமம் நிதாநம்॥

6. ஸத்யமேவஜயதே நாந்ருதம் ஸத்யேந பந்தாவிததோ தேவ யாநః! யேநாக்ரமந் த்யருஷ்யோஹ்யாப்த காமாயத்ர தத்ஸ த்யஸ்ய பரமம் நிதாநம்॥

(ப-ம்.) ஸத்யமேவ- ஸத்யமே, ஜயதே - ஜயிக்கிறது, அந்ருதம்- பொய்யானது, ந-ஜயிக்கிறதில்லை, தேவயாநः-பந்தாः - அர்ச்சிராதிமார்க மானது, ஸத்யேந - ஸத்யம்சொல்வதினால், விததः - உண்டாகிறது, யேந, எந்த அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், ஆப்தகாமாः-ஆசாபாசம் விட்டவ ராகிய, ருஷயः-தத்வஜ்ஞானிகள், யத்ர- எவ்விடத்தில், ஸத்யஸ்ய - ஸத்ய வசநத்திற்கு, பரமம்- நிதாநம் - முக்யபலமாகிய, தத் - அந்தபரமாத்ம தத்வம், ப்ரகாசிக்கிறதோ அந்தஸ்தாநத்தை, ஆக்ரமந்தி-அடைகிறார்களோ

ஶம்-ஹா. ஸத்யத்தை ஸ்துதிக்கிற அர்த்தவாத யிந்தசுலோகம், மெய்சொல்வனே ஜயிப்பான். பொய்சொல்லுமவன் ஜயியான். ஒருபுருஷனைப்பிடித்து மெய்யும்பொய்யும் வெற்றியையும் தோல்வியையுமடையுமேயன்றி தனித்தல்ல. உலகத்தில் பொய்யன்தோ ற்பதும் மெய்யன்ஜயிப்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஸத்யம் பலமுடையது சாஸ் த்ரத்திலும் ஸத்யமேபலமுடையதென்று தெரிகிறது. ஸத்யத்தினாலன்றோ தேவயாநமா ர்க்கம் கிடைக்கின்றது. எந்த மார்க்கமே புருஷார்த்தமாகிய ப்ரம்மத்தை ஸந்யாஸிகள டைவதற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ.,

ரா-ஹா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் பரமபதத்தையடைவதற்கு ஸத்யமேமுக்ய காரணமாயிருக்கிறதென்று ஸத்யத்தைக் கொண்டாடுகிறது. மற்றவை பதஉரையின் படியேகொள்க.

எ. ப்ருஹச்ச தத் திவ்யமசிந்த்யரூபம் ஸூக்ஷ்மாச்ச தத் ஸூக்ஷ்மதரம் விபாதி। தூராத் ஸுதூரே ததிஹாந்திகே ச பஶ்யத்ஸ்விஹைவ நிஹிதம் குஹாயாம்॥

7. ப்ருஹச்ச தத்திவ்ய மசிந்த்யரூபம் ஸூக்ஷ்மாச்சத ஸ்தூஸ க்ஷ்மதர விபாதி॥ தூராத்ஸுதூரே ததிஹந்திகேச பஶ்ய த்ஸ்வஹைஹ தநிஹிதம் குஹாயாம்॥

(ப-ம்.) தத் - அந்தப்ரம்மமானது, ப்ருஹத் - பெரியது, திவ்யம்- ப்ரகாசிப்பது, அசிந்த்யரூபம்-சிந்திக்கமுடியாதரூபத்தையுடையது, ஸூக் ஷ்மாத் - ஸூக்ஷ்மவஸ்துவைக் காட்டிலும், தத்-அந்தப்ரம்மமானது, ஸூக்ஷ்மதரம்-மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய், விபாதி-விளங்குகின்றது, தத் அந்தப்ரம்மமானது, தூராத்-தூரத்தினாலும், ஸுதூரே-மிகவும்தூரத்தி

லிருக்கின்றது. தஐ-அந்தப்ரஹ்மமானது, உஊகஂதிகெவ- இங்குஸமீபத்தி லுமிருக்கின்றது, வஶ்ஷூ - ஜ்ஞாநிகளுக்காயின், ஐஊஶஹாயாபூ வனவ- இந்தஹ்ருதயகுகையிலேயே, நிஹிதபூ-வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம-ஷா. எங்கும் வ்யாபித்திருப்பதால் பெரிதாய், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அது பற்றியே இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததாய் ஆகையாலே இவ்வாறென்று சிந்திக்க முடியாததாய் ஸூக்ஷ்மமாகிய ஆகையத்திலும் ஸர்வகாரணமாகையாலே நிரதிசய ஸூக்ஷ்மமாய், நாநாரூபமாய் ஸூர்யசந்திரரூபமாய் விளங்குகின்றதாய், அஜ்ஞாநாலடையப் படாமையா லவர்களுக்கு மிகவும் தூரத்திலிருப்பதாய், ஜ்ஞாநிகளுக்கு அடையக் கூடியதாகையா லவர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதாய், இங்குஹ்ருதயத்தில் காண்கிறவர்களுக்கு அவ்விடத்திலே யிருப்பதாய் அவித்யையினு லனைவராலும் காணப்படாததா யிருக்கிறது பரப்ரஹ்மம்.

ரா-ஷா. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தா லடையக்கூடிய ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. அது ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பெரியது. பரமாகாசத்திலிருப்பது. வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாததாய் ப்ரகாசமாய் விளங்குகிற திருமேனியையுடையது. எல்லா அசேதநங்களுக்குள்ளும் புகுகிற ஸூக்ஷ்மமுடைய ஜீவாத்மாவிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்குள்ளும் புகுகிறபடியால் மிகச் சூக்ஷ்மமானது. அது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற் கப்புறத்திலிருக்கிற பரமபதத்திருப்பதால் மிகவும் தூரத்திலிருப்பது. இந்த ப்ரக்ருதிக்குள் ஸூர்யமண்டலத்திற் குள்ளிருப்பதால் ஸமீபத்திலிருப்பது. அந்தக்கரணத்திலும் ப்ரகாசிப்பது யோகிகளுக்கு.

அ. நவக்ஷுஷாமு்ஹ்யதெ நாவிவாவா நாஒெந்ரைஒெவஸ்வ ஸாகஉ்மணாவா | ஜ்ஞாநவ்ஸாஒெ நவிஶுஜஸக்வஸ் தஸ் தஂவஶ்யதெ நிஷ்கலஂஸ்யாயமாநஃ॥

8. நசக்ஷுஷாக்ருஹ்யதே நாபிவாசாநாந்யைர்தேவைஸ்தபஸா கர்மணுவா|ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்த ஸத்வஸ்ததஸ்துதம் பஶ்யதே நிஷ்கலம் த்யாயமாநஃ

(ப-ம்.) (இந்தபரமபுருஷன்,) வக்ஷுஷா - கண்களினுல், நமு்ஹ்யதெ-காணப்படுகிறதில்லை. வாவா- வாக்கினுல், நஈவ - சொல்லப்படுவது மில்லை, கஒெந்ரஃஒெஒெவஃ - மற்ற இந்திரியங்களினுலும், ந - கிரக்கப் படுவதில்லை. தவஸா-தபஸ்ஸினுலாவது, கஉ்மணாவா-கருமத்தினுலாவது (அடையப்படுமவனல்லன்) ஜ்ஞாநவ்ஸாஒெ ந-பரமாத்மா நுக்கிரகத்தினுல் விஶுஜ ஸஃ-அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகிறது. ததஃ - பின்பு, ஸ்யாயமாநஃ - த்யாநம்செய்யானின்றுகொண்டு, நிஷ்கலபூ - அவயவங்களில்லாதவனுயிருக்கிற, தஂ-அந்த பரமபுருஷனை, வஶ்யதெ- காண்கிறுன்.

ஸம-ஷா. இன்னமுதந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமிடம் சொல்லப்படுகிறது. ரூபமில்லாமையால் கண்ணுல் பார்க்கப்படாது. சொல்லப்படாமையால் வாக்குக்கு விஷயமல்ல. மற்றவைகளுக்கும் ஸாக்ஷாத்கார சக்தியில்லை. தபஸ்ஸும் கருமாநுஷ்டாநமும் மற்ற பலங்களுக்கு ஸாதகமாகையால் சிறந்ததாய் மற்ற பலங்களைக் கொடுக்குமாயினும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணங்களல்ல. ஜ்ஞாநமே யதற்கு

ஸாதநமானது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மிந்த ஜ்ஞாநமுண்டாயினும் ராகம் த்வேஷம் முதலியவற்ருல் பாஹ்யவிஷயங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு கலங்கி யசுத்தமாயிருப்பதால் ஆத்மஸ்வரூபம் அதிஸமீபத்தில் நித்யமாயிருந்தாலு மதைக்காட்ட சக்தியில்லாததாயிருக்கின்றது. கண்ணாடியானது அழுக்கடைந்திருக்குமாயின் அது ஸூக்ஷ்மவஸ்துக்களைக் காட்டாதன்ருே, கலங்கிய தண்ணீரும் கலக்கம்தெளிந்த பின்னன்ருே பொருளைக் காட்டுவது. அப்படிபோலவே இந்த ஜ்ஞாநமும் இந்திரயத்திற்கும். பொருள்விஷயத்திலுண்டானராகம்த்வேஷமுதலிய அழுக்கிஞல் விடுபட்டு எப்போது, ஸ்வச்சமாய் விளங்குமோ, அப்போது தெளிந்திருப்பதால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக்காரணமாகின்றது. ஆகையால் அவ்வாறு தெளிந்தஜ்ஞாநமுடையவர் த்யாநம்செய்து நிரவயவனை பரமாத்மாவைப் பார்க்கிருர்கள் அப்படி தெளியாதவர் காண்பதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜ்ஞாநசப்தம் பரமாத்மபரமாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ஆகவே பரமாத்மாநுக்கிரகத்திஞல் தெளிந்த சிந்தையர் அவனைக் காண்கிருர்கள் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

௯. 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 ॥

9\. ஏஷோணுராத்மா சேதஸாவேதிதவ்ய: யஸ்மிந்ப்ராண: பஞ்சதா ஸம்விவேஶ ॥ ப்ராணை ஶ்சித்தம் ஸர்வமோதம் ப்ரஜாநாம் யஸ்மிந்வி ஶுத்தேவிபவத் யேஷமாத்மா

(ப-ம்.) 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-யாதொருபரமாத்மாவினிடத்தில், 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌧𑌾-அஞ்சுப்ரகாரமாயிருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணவாயுவானது, 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶-நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃-இந்திரியங்களோடு, 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂-மநஸ்ஸும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂-ப்ரஜைகளினுடைய, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-ஸமஸ்தமும், 𑌓𑌤𑌂-வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-யாதொரு பரமாத்மாவானவன், 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇-அநுக்ரஹமுடையவஞுல், 𑌏𑌷𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-இந்தஜீவாத்மா, 𑌵𑌿𑌭𑌵𑌤𑌿-முக்திபெறுகிருனே, அப்படிப்பட்டவனும், 𑌅𑌣𑍁𑌃-அறியக்கூடாதவனுயிருக்கிற, 𑌏𑌷𑌃-இந்த பரமபுருஷன், 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾-பரிசுத்தமநஸ்ஸிஞலே, 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃-அறியதக்கவன்.

𑌶𑌂-𑌭𑌾. பஞ்சப்ராணங்களுடைய சரீரத்தில் ஸகலேந்திரியங்களிலும் ப்ரஜைகளுக்கு முக்யமான சித்தம்முதலிய பேதங்களுடைய மநஸ்ஸிஞலே பரமாத்மா அறியப்படுவன். எந்தமநஸ்ஸு சுத்தமாஞல் இந்த பரமாத்மாதானே விளங்குகிருனே.

𑌰𑌾-𑌭𑌾. எந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞ லிந்த ஜீவாத்மா முக்தனுகிருனே, பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞல் அறியக்கூடாதவனு யிருந்தாலும் சுத்தமான மநஸ்ஸையுடையவனு யிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவிஞலே யறியப்படுகிருன்.

௧௦. 𑌯𑌂 𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌂 𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑌃 ॥

10. யம்யம்லோகம் மநஸாஸம் விபாதி விஶுத்த ஸத்வ: காமய
தேயாம்ஶ்சகாமாந் ॥ தம்தம் லோகம் ஜயதேதாம் ஶ்சகாமா
ந் தஸ்மா தாத்ம ஜ்ஞம்ஹ்யர்ச யேத்பூதிகாம:॥

(ப-ம்.) விஶுத்தஸத்வ - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்தவன், யம்யம்லோ
கம்-எந்த எந்தலோகத்தை, மநஸா - மநஸ்ஸினால், ஸம்விபாதி - ஸங்கல்
பிக்கிறானோ, யாந்ஶ்சகாமாந் - எந்த இஷ்டங்களை, காமயதே - விரும்புகி
றானோ, தம்தம்லோகம்-அந்தந்தலோகங்களையும், தாந்ஶ்சகாமாந் - அந்த
இஷ்டங்களையும், ஜயதே-ஜயிக்கிறான், தஸ்மாத்-ஆகையால், பூதிகாம:-
ஸம்பத்தைவிரும்பினவன், ஆத்மஜ்ஞம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை,
அர்சயேத்-பூஜிக்கக்கடவன்.

ஸம-ஸா. கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸர்வாந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மாவைதானேயெ
ன்றறிந்தவன், மநஸ்ஸினால் எந்தலோகங்களை ஸங்கல்பித்தாலும் எந்தலோகங்களை
விரும்பினாலும் அதை எல்லாம் பெறுகிறான். ஸர்வத்திற்கு மாத்மாவாகையால் ஸர்வத்
தையு மடைந்தவனாகிறானன்றோ, ஆகையால் தனக்காயினும் பிறர்க்காயினும் எந்த
இஷ்டத்தை விரும்பினாலு மந்த இஷ்டத்தைத் தானும்பெற்று பிறரும் பெறும்படி
செய்யவல்லவன். ஆகையால் மங்களத்தை யாசைப்பட்டவன் அந்த ஜ்ஞாநியை சுச்ரூ
ஷைகளினால் பூஜிக்கக்கடவன்.

ரா-ஸா. தனக்கும் தன் பக்தருக்கும் நினைத்த இஷ்டங்களை யநுபவிக்கவும் தர
வும் வல்லவனாகிறானாகையால் ஜ்ஞாநி, ஸம்பத்தை விரும்பிய புருஷனால் இவன் நம்
முடைய சுச்ரூஷை முதலியவற்றால் அநுக்ரஹித்து நமக்குவேண்டிய வரங்களைத்
தருவனென்று பக்தியுடன் பூஜிக்கத்தக்கவன்.

இதி த்ருதீயமுண்டகே ப்ரதம: கண்ட:.

அத த்ருதீயமுண்டகே த்விதீய: கண்ட:.

க. ஸவேதைதத்பரமம் ப்ரஹ்மதாம யத்ர விஶ்வம் நிஹிதம் பாதி ஶுப்ரம் । உபாஸதே புருஷம் யே ஹ்யகாமாஸ்தே ஶுக்ரமேததிவர்தந்தி தீரா:॥

1. ஸவேதைதத்பரமம் ப்ரஹ்ம தாமயத்ர விஶ்வம் நிஹிதம் பா
தி ஶுப்ரம்॥ உபாஸதே புருஷம் யேஹ்யகாமாஸ்தே ஶுக்ர
மேதததி வர்தந்திதீரா:॥

(ப-ம்.) யத்ர - எந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்
டிருக்கிற, விஶ்வம்-ஸமஸ்தமும், ஶுப்ரம் - ப்ரகாசமாய், பாதி - விளங்கு
கின்றதோ, ஏதத்பரமம்ப்ரஹ்ம - இப்படிப்பட்ட பரப்ரம்மஸ்வரூபமாயிரு
க்கிற, தாம-உத்தம ப்ராப்யத்தை, ஸ: - அந்த பக்தன், வேத - அறிந்த
வன், ஆகையால், புருஷம்-அந்தபக்தனானபுருஷனை, அகாமா: - வேறு
பலத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களாய், யே-எந்த மூமுக்ஷுக்கள், உபாஸ
தே ஹி-உபாஸிக்கிறார்களோ, தே தீரா:-அந்தமுமுக்ஷுக்கள், ஏதத்
ஶுக்ரம்-இந்த சரமதாதுவை, அதிவர்தந்தி-அதிக்ரமிக்கிறார்கள்.

ஸம் ஸா-ரா-ஸா. பக்தன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனாகையால் அவனைப்பூசிப்பவர் அவனடைகிற பரமபதத்தை யடைகிறார்கள். ஆகையால் ப்ரம்மவித்தைப் பூசிப்பது மோக்ஷத்தை யடைவதற்குரீ காரணம்.

உ. காமாந்ய꞉ காமயதே மந்யமாந꞉ ஸ காமபிர்ஜாயதே தத்ர தத்ர।
பர்யாப்தகாமஸ்ய க்ருதாத்மநஸ்து இஹைவ ஸர்வே ப்ரவிலீயந்தி காமா꞉॥

2. காமாங்ய꞉ காமயதே மங்யமாந꞉ ஸகாமா பிர்ஜாயதே தத்ர
தத்ர ‖ பர்யாப்தகாமஸ்ய க்ருதாத்மநஸ்து இஹைவஸர்வே
ப்ரவிலீயந்திகாமா꞉‖

(ப-ம்.) ய꞉-எவன், காமாந் - காமங்களை, மந்யமாந꞉ - போக்யமாபெண்ணிக்கொண்டு, காமயதே - விரும்புகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், தத்ர தத்ர - அந்தந்த விடங்களில், காமபி꞉ - காமங்களினால், ஜாயதே - பிறக்கிறான், பர்யாப்தகாமஸ்ய - ப்ரம்மத்தினிடத்தில்காமத்தையுடைய, க்ருதாத்மந꞉ து - ஆத்மவித்துக்கு, இஹைவ - இவ்விடத்திலேயே, ஸர்வே-காமா꞉-எல்லாக்காமங்களும், ப்ரவிலீயந்தி-ஒழிந்துபோகின்றன.

ஸம்-ஸா. முமுக்ஷுவுக்கு காமம் நீங்குவது முக்யமென்று சொல்லுகிறது. எவன் இவ்வுலகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகாந்தரங்களிலும் இஷ்டங்களை விரும்புகிறானோ, அவைகளில் குணத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு அவைகளிலே சிந்தை வைக்கிறானோ, அவன், அந்தந்த தேசங்களை யடைவிக்கிற கருமங்களில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகிற காமங்களோடு அந்தந்த தேசங்களிலுண்டாகிறான். யவன் பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்ததினால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைவேண்டி யடையப்பட்டவைகளில் போல, ஆசைநீங்கி அவித்யை கழிந்த பரஸ்வரூபத்தைப்பெறுகிறானோ, அவனுக்கு இந்த சரீரமிருக்கும்போதே ஸகல காமங்களிலு மாசைகழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தால் ஜந்மாந்தரகாரணங் கழிந்துபோகையால் ஜந்மாந்தர காரணங்களான ஆசைகளு முண்டாகிறதில்லை என்று கருத்து.

ரா-ஸா. தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களை போக்யமாக எண்ணியாசைப்படுகிறவன் அந்த காரணத்தா லவ்வாறே தேவஜாதியாகவும் மநுஷ்யஜாதியாகவும் பிறக்கிறான். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்து ப்ரம்மத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஸகல காமங்களு மழிந்து போகையால் ஜந்மாந்தரமில்லை.

௩. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந। யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்॥

3. நாயமாத்மா ப்ரவசநேநலப்யோ நமேதயா நபஹுநா
ஶ்ருதேந ‖ யமேவைஷவ்ருணு தேதேநலப்ய ஸ்தஸ்யைஷ
ஆத்மாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்‖

(ப-ம்.) அயம் - இந்த, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், ப்ரவசநேந - மநநத்தினாலும், மேதயா - நிதித்யாஸநத்தாலும், பஹுநா - அதிகமான, ஶ்ருதேந-ச்ரவணத்தினாலும், ந லப்ய꞉ - அடையக்கூடினவனன்று. ஏஷ꞉-இந்தபரமாத்மா, யம் ஏவ - எவனை, வ்ருணுதே - வரிக்கிறானோ,

தேந - அந்தபுருஷனால், லப்ய: - அடையதக்கவன். தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, ஏஷ: ஆத்மா - இந்தபரமாத்மா, ஸ்வாம் தநூம் - ஸ்வஸ்வரூபத்தை, விவ்ருணுதே - காட்டுகிறான்.

ஸ0-ஸா. ஸகல லாபங்களிலு மாத்மலாபம் சிறந்ததாயினும் கீழ்சொல்லப்பட்ட அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபலாபம் புருஷார்த்தமாயினு மந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைவதற்கு ப்ரவசநம்முதலிய பல ஸாதநங்கள் வேண்டுமோ, என்கிற ஸந்தேஹம் நீங்கச் சொல்லுகிறது. இவ்வாத்மா வேதசாஸ்த்ரங்களை விசேஷமாயோதி ப்ரவசநம்செய்கையாலும், கிரந்தங்களி னர்த்தங்களை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மேதையினாலும், அதிகமான சிரவணத்தாலும் அடைக் கூடியவனன்று. எப்போது மடையப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையால், அவனை யாசைப்பட்டுப் பெற விரும்பினமாத்திரத்தாலேயே யடையப்படுவான். அவனுக்கு அவித்யை நீங்கியபடியால் வெளிச்சத்தில் வஸ்துக்கள் தந்தம் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதுபோல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தில் ப்ரம்மாபேத ஸ்வரூபத்தை இந்த ஆத்மா காட்டுகிறது.

ரா-ஸா. கேவலம் ச்ரவணம், மநநம், நிதித்யாஸநம், இவைகளா லந்த பரமாத்மா அடையப்படமாட்டான், இந்த பரமாத்மா எந்த புருஷனை விரும்புகிறானோ அவனாலே யடையப்படுவான், அப்படி தன்னால் வரிக்கப்படுகிற, புருஷனுக்கு தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோடுகூடிய ஸ்வரூபத்தை பரமாத்மாகாட்டுகிறான். பரமாத்மாவினிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுடையவனாய் ச்ரவணம் முதலியவை செய்தால் பரமாத்மா நுக்ரகமுண்டாமேயன்றி வெறும் ச்ரவணாதிகள் பயனற்றவையாமென்று கருத்து. பரமாத்மா இந்த புருஷனை விரும்பும்போது தன்னிடத்தி லிந்த புருஷனுக்குள்ள அன்பே காரணம். தன்னிடத்தி லன்புடையோனைத் தான் விரும்புவது ப்ரஸித்தமேயன்றோ. ஆனதினால் பரமாத்மா, தன்னிடத்தி லன்பிலாதானைத் தான் விரும்பான். ஆக, ப்ரீதியோடுகூடி பரமாத்மாவை யுபாஸிக்கிறவன் அந்த பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கிலக்காய் பரமபதத்தை யடைந்து பரிபூர்ணபர ப்ரம்மாநுபவத்தைப் பெறுவனென்றவாறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில், தேந, என்பதற்கு, பரமாத்மாவை வரிப்பதினாலென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. அப்போது 'யம்' என்றதற்கு பரமாத்மாவை, என்று பொருள் கொண்டமையால், யச்சப்தத்திற்கும், தச்சப்தத்திற்கும் பொருள் பேதப்படுகிறது. அது 'யத்ததோர் நித்யஸம்பந்த:, என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதமானதாகிலும், ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு அபேதம் சொல்லும்போது அவ்வாறே பொருள்கொள்ளவேண்டி வருகையாலப்படி வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ச்ரவணம் மநநம் நிதித்யாஸநம் இவைகளின் ஸ்வரூபம், முன் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மற்றவை பத உரைக் கிணங்க இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் காண்க.

௪. நாயமாத்மா பலஹீநேந லப்யோ ந ச ப்ரமாதாத்தபஸோ வாப்யலிங்காத்। ஏதைருபாயைர்யததே யஸ்து வித்வாந் தஸ்யைஷ ஆத்மா விஶதே ப்ரஹ்மதாம॥

4. நாய மத்மா பலஹீநேநலப்யோநச ப்ரமாதாத்தபஸோவாப்ய
லிங்காத் || ஏதைருபாயைர்யததே யஸ்துவித்வாந் தஸ்யை
ஷ ஆத்மா விஶதே ப்ரஹ்மதாம ||

(ப-ம்.) அயமாத்மா - இந்தபரமாத்மாவானவன், பலஹீநேந - பலமில்லாதவனால், ந லப்ய: - அடையக்கூடினவனென்று. ப்ரமாதாத் - அவதானமில்லாமல், ந - அடையக்கூடியவதனன்று. அலிங்காத் - லிங்கமில்லாத, தபஸ: - ஆச்ரமத்தினாலும், ந - பெறதக்கவனல்லான். யஸ்து வித்வாந் - எந்த உபாஸகன், ஏதை: உபாயை: - இந்த உபாயங்களோடு, யததே - யத்நம் செய்கிறானோ, தஸ்ய - அவனுக்கு, ஏஷ: ஆத்மா ப்ரஹ்மதாம - அந்தர்யாமியாய் ப்ராப்யமாயிருக்கிற இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபம், விசதே - லபிக்கிறது.

சம்-ஸா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை விரும்புகிறதற்கு ஸஹாயங்களிவையென்று சொல்லுகிறது. பலமும், அவதாநமும், தபஸ்ஸும், லிங்கமும் அதற்கு ஸாதநங்கள். இவை இல்லாதவனா லாத்மஸ்வரூப மடையப்படாது. பலமாவது ஆத்மநிஷ்டையினால் வந்த ஸாமர்த்தயம். அவதாநமாவது பசுபுத்திரன் முதலியவற்றி லாசையில்லாமை. தபஸ்ஸாவது-ஜ்ஞாநம். லிங்கமாவது ஸந்யாஸம்.

ரா-ஸா. பலமாவது - தைந்யமில்லாமை, தைந்யமாவது - காலதேசங்கள் அநுகூலப்படாமையால் வந்த மநக்கலக்கம். அவதாநமாவது செய்யவேண்டிய விஷயங்களில் ஏமாராமை. லிங்கமாவது அந்தந்த ஆச்ரமங்களுக்கு வேண்டிய அடையாளங்கள். தபஸ்ஸாவது - ஸந்யாஸாச்ரமம். ஆயினும், இவ்விடத்தில் எல்லா ஆசரமங்களேயும் குறிக்கின்றது. எல்லா ஆச்ரமஸ்தரும் ப்ரம்மவித்யையி லதிகாரமுடையவரென்று சொல்லப்படுகையா லென்றறிக. இதில் ஸந்யாஸாச்ரமத்திற் கடையாளங்கள் சிகை, யஜ்ஞோபவீதம் கமண்டலு ஜலபவித்ரம் முதலியவை. இப்படி எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கு மறிக. ஆக இதற்குத் திரண்டபொருளாவது பலம் அவதாநம், லிங்கத்தோடுகூடிய ஆச்ரமம் இவைகள் ப்ரம்ம ப்ராப்திக்கு ஸஹாயங்கள். இவை இன்றி ப்ரம்மத்தை யடையான். அல்லோ ஆச்ரமங்களுக்கு விதித்த அடையாளங்களும், முக்யமானவை.

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கர ராமாநுஜ பாஷ்யங்களுக்குள்ள பதார்த்தபேதம்கருத்தில்பேதம் இவைகள் ஸ்புடமாயிருக்கின்றன.

ரு. ஸம்ப்ராப்யைநம்ருஷயோ ஜ்ஞாநத்ருப்தா: க்ருதாத்மாநோ வீதராகா: ப்ரசாந்தா: | தே ஸர்வகம் ஸர்வத: ப்ராப்ய தீரா யுக்தாத்மாந: ஸர்வமேவாவிசந்தி ||

5. ஸம்ப்ராப்யைந ம்ருஷயோஜ்ஞாந த்ருப்தா: க்ருதாத்மாநோ வீத ராகா: ப்ரசாந்தா: || தேஸர்வகம் ஸர்வத: ப்ராப்யதீராயுக் தாத்மா நஸ்ஸர்வமேவாவிசந்தி ||

(ப-ம்.) ருஷய:-தத்வத்தை யறிந்தவர்கள், ஏநம்-இந்த பரமாத்மாவை, ஸம்ப்ராப்ய-அநுபவித்து, ஜ்ஞாநத்ருப்தா:-அநுபவத்தாலே த்ருப்தியடைந்தவர்களாய், க்ருதாத்மாந: - ஸத்தைபெற்றவர்களாய், வீதராகா:- விஷயங்களிலாசை நீங்கியவர்களாய், ப்ரசாந்தா:- சாந்தகுணமுடையவர்களாய், (யே - எவர்கள், ஸந்தி - இருக்கிறார்களோ,) தே - அவர்கள்,

ஸவ-ீதஃ ஸவ-ீமிழ-எல்லாவஸ்துக்களிலு மெங்கும் நிறைந்திருக்கிற பர மாத்மாவை, ஞூாவ்ரு-பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று, யுகதாதநஃ- ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்பெற்றவர்களாய், ஸவ-ிழ வாிவ-எல்லாசுகங்களையும், ஆவிஶஂதி-அடைகிறார்கள்.

ஶஂ-ஸா. உபாதி நீங்கிய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர், இதர விஷயங்களில் நசையற்றவராய் குடமுடைந்தபின் குடத்தால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த ஆகாசம் உபாதிநீங்கி யாகாசமே யாவதுபோல தேஹோபாதி நீங்கி பரமாத்மாவே யாகின்றார் கள். இது ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதத்தை யறிந்ததற்குப் பயனாகும். இவ் வாறே ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரம்மஸ்தானத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-ஸா. தத்வத்தை யறிந்தவர் ஜீவதசையிலேயே த்யாநமாஹாத்ம்யத்தால் பர மாத்மாவை யநுபவித்து அவ்வநுபவத்தால் மகிழ்ந்த நெஞ்சினையுடையராய், ஸத்தை பெற்று விஷயங்களி லாசைநீங்கி, இந்த்ரிய ஜயம்பெற்றவராகி உள்ளும் வெளியு மெல்லா வஸ்துக்களிலும் பூர்ணனை பரமாத்மாவை பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் வெளியாகி தருமபூதஜ்ஞாநத்தால் எல்லாவற் றையு மநுபவிக்கிறார்கள்.

௬. வெதாஂதவிஜ்ஞாநஸுநிஸ்ரிதாயூ:ஸந்ந்யாஸயொகாத்யதயஃ ஶுத்தஸத்வாஃ। தெ ப்ரஹ்மலொகெஷு பராந்தகாலெ பராம்ருதாஃ பரிமுச்யந்தி ஸர்வெ॥

౬. వేదాంతవిజ్ఞానసునిశ్చితార్థాః సన్న్యాసయోగాద్యతయశ్శుద్ధసత్త్వాః। తే బ్రహ్మలోకేషు పరాన్తకాలే పరామృతాః పరిముచ్యంతి సర్వే॥

(ப-ம்.) வெதாஂதவிஜ்ஞாநஸுநிஸ்ரிதாயூ:ஃ-வேதாந்தங்களை நன்கு ணர்ந்தமையால் தத்வார்த்தங்களை நிச்சயித்தவராய், ஸந்ந்யாஸயொகாத்- காம்யகருமங்களை விட்டபடியால், ஶுத்தஸத்வாஃ- தெளிந்தநெஞ்சையுடை யராய், யதயஃ-இந்திரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, தெ ஸவெ-ீ-அந்த எல்லாஉபாஸகர்களும், பராந்தகாலெ- கடைசியாய் சரீரம்போகுங்காலத் தில், ப்ரஹ்மலொகெஷு - ப்ரம்மலோகங்களில், பராம்ருதாஃ - ப்ரம்மத் தையடைகிறவர்களாய், பரிமுச்யந்தி-விடுபடுகிறார்கள்.

ஶஂ-ஸா. வேதாந்தபொருளை நன்குணர்ந்தவராய், (வேதாந்தப்பொருளாவது ப்ரம்ம மறியத்தக்கது. என்பதாம்.) இந்த நிச்சயம் பிறந்தவராய், கருமங்களெல்லாவற் றையும் விடுகையாகிற யோகத்தால் நெஞ்சு தெளிந்தவராய், கேவலப்ரம்ம நிஷ்டராய், யத்நம் செய்கிறவர்களாயிருக்கிற ஜ்ஞாநிகள், (ஸம்ஸாரிகள் மரணமடையுங் காலத்திற்கு அபராந்தமென்று பெயர். முமுக்ஷுக்கள் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று மரணத்தையடை யுங் காலத்திற்கு பராந்தமென்றுபெயர்.) பராந்தகாலமென்கிற மரணமாலத்தில், ப்ரம்ம மாகிற உலகங்களில், (ப்ரம்ம மொன்றேயாயினும் உபாஸகர் பலராகையால், அநேகம் போல் காணப்படுதலால் பன்மையாலுரைக்கப்பட்டது. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தி லென்று பொருள்) அந்த ப்ரம்மத்திலே மரண தர்மமில்லாத ப்ரம்மாத்மபாவத்தை யடைந்தவ ராய் கலந்து, ஜீவதசையிலேயே ப்ரம்மமாகியவர்களாயும் விளக்கணைதலவும் கடாகாசம்போல வும் நிர்வாணமடைந்து மாயா ஸம்பந்த முதலியவற்றை விடுபடுகிறார்கள். வேறொரு

தேசத்தை யடைகிறதில்லை. ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளில் தேசப்ராப்தி ஸம்ஸார பலமே யென்று சொல்லுகையால் முக்தியாகியது தேசப்ராப்தி யாகாது. ஸமஸ்தஸ்வரூப மான ப்ரம்மத்தில், தேசபரிச்சேதங் கிடையாது. ப்ரம்மம் தேசபரிச்சேத முளதாயின் மற்றவைபோ லநித்யமும் மற்றொன்றைப்பற்றியதுமாய் நித்ய ஸுகஸ்வரூபமாகா தன்றோ. ஆனதால் ப்ரம்மப்ராப்தியாவது தேசத்தைச் சேருவதல்லவென்பது யுக்தம்.

ரா-ஸா.—இந்திரியஜயம் பெற்றவர்களாய் காம்ய கருமங்களைவிட்டவராய் அந்தக் கரணசுத்தி யுடையவராய், ப்ரம்மநிஷ்டர்களாயிருக்கிற எல்லா உபாஸகரும், சரீராவஸாந காலத்தில் ப்ரம்மாநுக்ரஹத்தினால்; ஸம்ஸாரம் நீங்கி முக்தராகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரம்மலோகேஷு, என்று ஒரு பாடமும், ப்ரம்மலோகேது, என்றொரு பாடமும் காட்டப்பட்டது. பகவானுக்கு அனேக லோகங்களுண்டாகையால், 'லோகேஷு' என்கிற பாடமும் ஸரியானதேயாம். 'லோகேது' என்கிறபாடத்தில் ப்ராப்யமான ப்ரம்மத்தில் என்று, பொருள் கொள்ளப்பட்டது. மற்றவை இதற்கிசைய யோஜிக்கப் பட்டது.

எ. ஗தாஃகலாஃபஂசதஶப்ரதிஷ்டா தேவாஶ்ச ஸர்வே ப்ரதிதேவ தாஸு। கர்மாணி விஜ்ஞாநமயஶ்ச ஆத்மா பரேவ்யயே ஸர்வ ஏகீபவந்தி॥

ఎ. గతాఃకలాఃపంచ దశప్రతిష్ఠామ్ దేవాశ్చసర్వే ప్రతిదేవదాసు।
కర్మాణివిజ్ఞాన మయశ్చఆత్మా పరేవ్యయేసర్వ ఏకీభవంతి॥

(ப-ம்.) பஂசதஶ - பதினைந்தாயிருக்கிற, கலாஃ - ப்ராணாதிகலைகள், ப்ரதிஷ்டா-காரணஸம்பந்தத்தை, ஗தாஃ - அடைகிறதுகள், ஸர்வே தேவாஃ-எல்லா இந்திரியங்களும், ப்ரதிதேவதாஸு - அதிஷ்டாநதேவதைகளான ஸூர்யாதி தேவதைகளிடத்தில் ஸம்பந்தத்தை யடைகின்றன, கர்மாணி-கருமங்களும், விஜ்ஞாநமயஃ - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான, ஆத்மா - ஆத்மாவும், ஸர்வே - எல்லாம், அவ்யயே - அழிவில்லாத, பரே - பரமாத்மாவில், ஏகீபவந்தி-ஒன்றாய்விடுகிறதுகள்.

ஶஂ-ஸா. அவித்யை முதலிய ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது மோக்ஷமென்று ப்ரம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். காரியமா யிருப்பது மோக்ஷமாகாது. ஆகையால் இவன் மோக்ஷமடையும்போது, இவனுடைய சரீரத்தில் காரணமாய்க் கலந்திருந்த கலைகளென்கிற ப்ராணன் முதலியவை பதினைந்தும், தந்தம் காரணங்களை யடைகின்றன. இந்தகலைகளின் வகை ப்ரச்நோப நிஷத்து விளக்கிற்று. தேஹத்தில் கண்முதலிய விடங்களிலிருந்த இந்திரியங்கள் ஸூரியன் முதலிய தேவதைகளைச் சேருகின்றன. பலனைத் தருவதற்குத் தொடங்கிய கருமங்கள் அநுபவித்தே யொழிக்கத்தக்கவை யாகையாலவை நீங்க, மற்ற கருமங்களும், அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட புத்தி முதலிய உபாதிகளை யாத்மாவாக வெண்ணிக் கொண்டு ஜலம் முதலியவற்றில் ஸூர்ய ப்ரதிபிம்பம்போலிந்த சரீரங்களில் ப்ரவேசித்திருக்கிற ஆத்மாவும், கருமங்களுக்கு இவ்வாத்மா முக்தி தசையில் ஸுகதுக்க ரூபமான பலனை யநுபவிக்கும்படி செய்ய வல்லமை யில்லாமையால், உபாதி நீங்கினபோது, பரமாய், அழிவில்லாததாய், விகாரமில்லாததாய், வ்யாபியாய், ஜந்ம ஜராமரண முதலாகிய துன்பமில்லாததாய், அபயமாய் அபூர்வமாய், சிறந்ததாய்

உள்வெளி பேதமில்லாததாய், சிவமாய் சாந்தமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்து போகின்றன. தண்ணீர் சோர்ந்தபோது ஸூரிய பிம்பம் போலவும், குடமுடைந்த போது கடாகாசம்போலவு மெல்லா மொன்றாய் விடுகின்றன.

ரா-ஹா. முக்தனுகிற ஜீவனுக்கு உபகாரமாக ப்ரச்னோபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட ப்ராணன் முதல் நாமம் வரையிலுள்ள பதினாறு கலைகளில் கருமம் தவிர்ந்த பதினைந்தும் தந்தம் காரணங்களில் ஒட்டிப் போகின்றன. வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் அதிஷ்டாந தேவதைகளாகிய ஸூரியன் முதலியவற்றில், சேருகின்றன. இவ்வளவே யொழிய லயிப்பதில்லை. இந்திரியங்கள் கல்பாந்தம்வரையி லிருப்பவையன்றோ. இது வ்யாஸ ஸூத்திரத்தினுல் செவ்வையாய் விளங்கும். இவனுக்கு பயனைக் கொடாதவையாய், இவன் ப்ரத்யக்ஷம்போல பாவிக்கிற உபாசனையைத் தொடங்கும்போது, நான் பொறுப்பேன், என்று பகவான் சங்கல்பித்தவையான, கருமங்களும், இவ்வாத்மாவும் எல்லாவற்றிற்கும் பரமான பரப்ரம்மத்தில் ஒன்றாய் விடுகின்றன. இவற்றுள், கருமம் ப்ரம்மத்தி லொன்றாகையாவது இக்கருமம் பரமாத்மாவின் கோபமேயாகையால், இந்த கோபாவஸ்தை மாறி தருமபூதஜ்ஞாநத்தில் லயிப்பதேயாம். ஜீவன், ப்ரம்மத்தி லொன்றாகையாவது நாமரூபமுதலியவற்றால் வருகிற ஆகார பேதம் கழிவது. ஆக, இவனுக்கு கருமங்கள் நசிக்கின்றமையால், முக்தாத்மாவுக்கு கலைகளென்கிற ப்ராணாதிகள் உபகரணங்களாவதில்லை யென்று கருத்து.

௮. யதா நத்³ய: ஸ்யந்த³மாநா: ஸமுத்³ரே(அ)ஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி நாமரூபே விஹாய| ததா² வித்³வாந் நாமரூபாத்³விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி தி³வ்யம்||

౮. యథానద్యస్స్యన్దమానాస్సముద్రేऽస్తంగచ్ఛన్తినామరూపేవిహాయ ।
తథావిద్వాన్నామరూపాద్విముక్తఃపరాత్పరంపురుషముపైతిదివ్యమ్ ॥

(படம்.) ஸ்யந்த³மாநா: - ப்ரவஹியாநின்ற, நத்³ய:-நதிகள், ஸமுத்³ரே - ஸமுத்திரத்தில், யதா - எவ்வாறு, நாமரூபே - நாமரூபங்களை, விஹாய - விட்டு, அஸ்தம் க³ச்ச²ந்தி - ஐக்யத்தை யடைகின்றனவோ, ததா - அவ்வாறே, வித்³வாந்-உபாஸகன், நாமரூபாத்-நாமரூபங்களால், விமுக்த:- விடப்பட்டவனாய், பராத்பரம் தி³வ்யம் புருஷம் உபைதி - பராத்பரனாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை, யடைகிறான்.

ஶம்-ஹா, அவித்யை கழிந்து ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யம் பெறுவதில் நதிகள் த்ருட்டாந்தம்.

ரா-ஹா.—முக்தஜீவன் பரப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமடைகிறானென்றதினால்வந்த ஸந்தேஹம் கழியுண்ணும்படி த்ருஷ்டாந்தத்துடன், விஸ்தரிக்கிறது. எவ்வாறு கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, முதலிய ஆறுகள், தாம் பிறக்கு மிடங்களினின்றும், ப்ரவஹித்து, கங்கை கங்கை என்கிற பெயரையும் வெளுத்த ரூபத்தையும், யமுனை, யமுனை என்கிற பெயரையும், கறுப்பு ரூபத்தையும், ஸரஸ்வதி, ஸரஸ்வதி என்கிறபெயரையும், சிவந்த ரூபத்தையும் இவ்வாறு மற்றுள்ளவாறுகள் அவைகளுக்குள்ள பெயரையும் ரூபத்தையும்விட்டு, ஸமுத்திரத்தி லொன்றாய்க் கலந்து போகின்றனவோ, அவ்வாறே வித்வானாகிய உபாஸகன், பேதத்தைக் காட்டித்தருகிற நாமத்தையும் ரூபத்தையும் மற்ற உபாதிகளையும், விட்டு, பரமபுருஷனை யடைகிறான். இத்தால் ஆற்று நீருக்கும் கடல் நீருக்கும், வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டானாலும் கடலில் கலந்தபின் அவ்வேறுபாட்டைக்

காட்டிற் றரூபம் (அதாவது நிறம்) அழிவதால் பேருமழிந்து, ஒன்றுபோல் தோற்றுவது போல, பரமாத்மாவுக்குமிந்த ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதத்தைக் காட்டுகிற ரூபநாமங்கள் முக்தி காலத்தி லழிகின்றமையால் ஒன்றுபோல் பேதமின்றித் தோன்றுவதொழிய பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வாஸ்தவத்தில் ஐக்கியமில்லை அபேதமில்லை. இப்படியே முன்னமே முக்தராயிருக்கிற ஆத்மாக்களோடும் அபேதமில்லை. பரமாத்மாவேயெனலாம் படிஸமாநமா யிருக்கையே முக்தி என்று வெளியாக்கப்பட்டது. ஆனதால் கடவல்லி உபநிஷத்திலும், மஹா ஜலத்தில் கலந்த நீர் அதுபோலவே யாவதுபோல், என்று சாம்யஞ் சொல்லப்பட்டதே யன்றி அபேத மோதப்படவில்லை. இங்கு மதாந்தரத்தில் அநேகாவயவங்களுக்கும் ஐக்யமுண்டாவதுபோல ஜீவ பரமாத் மைக்யம் சொல்லலாமேயெனில் அது தகாது. நிர்க்குணவித்யையாக சங்கரமதத்தி லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரஜாபதிவித்யையில், ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதத்தையும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யசங்கல்பத்வம், முதலிய குணங்களையும் சொல்லுகின்றமையாலும், "உத்தராச்சேதா விர்பூதஸ்ரூபஸ்து" என்கிற சூத்திரத்தில் முக்தியிலந்த குணங்களை யடைவது அந்த வித்யைக் குபலமென்று சங்கர பாஷ்யத்தி லொப்புக்கொள்ளுகின்றமையாலும், முக்தியில் பேதசூந்யமான ப்ரம்மத்தோடு ஐக்யமென்று சொல்லுவது பொருத்தமற்றதேயாம். இதுகள் ஸ்வரூப மாத்திரம் என்று சொல்லுவது கூடாதென்பது பல யுக்திகளாலும், தகாதென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமபேதமுரைப்பது அசங்கதமாம்.

௯. 𑌸 𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿॥

౯. సయోహవైతత్పరమంబ్రహ్మవేదబ్రహ్మైవభవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులేభవతి। తరతిశోకంతరతిపాప్మానంగుహాగ్రంధిభ్యోవిముక్తోమృతోభవతి॥

(ப-ம்.) 𑌯𑌃 - யவனொருவன், 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 - அந்த பாப்ரமத்தை யறிகிறானோ; 𑌸𑌃 - அவன், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ப்ரம்மமே யாகிறான், 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌲𑍇 - இவன்வம்சத்தில், 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ப்ரம்ம தத்வத்தை யறியாதவன் பிறப்பதில்லை, 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 - சோகமற்றவனாகிறான், 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌰𑌤𑌿 - பாபமற்றவனாகிறான், 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - ராகத்வேஷங்கள் நீங்கியவனாய், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 - போக்யனாய், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான்.

𑌶𑌂-𑌸𑌾. நல்ல காரியத்திற்கு அனேக விக்நங்கள் வருவது இயல்பாதலால் இந்த வித்வானு மொருக்கால் சில கெடுதிகளா லர்யகதியை யடைவானோ என்கிற சம்சயம் தீர்த்து இவனுக்கு அவித்யை யொழியவேறு விக்நமில்லாமையால் அது தத்வஜ்ஞாநத்தால் கழிந்தபடியால் ஆத்மா, தானே யாகையால் இதற்கு தேவதைகளாலும் விக்நம் செய்ய முடியாது என்கிறது. விசேஷம் முன்னமே யுரைக்கப்பட்டது.

𑌰𑌾-𑌸𑌾. ப்ரம்மத்தை யறிந்து த்யாநித்து நிச்சல ஸ்ம்ருதி பெற்று ப்ரத்யக்ஷம் போலான பக்தியைச் செய்தவன், தப்பாமல் ப்ரம்மம்போலவே யாகிறான், இவனுக்கு குணஷ்டக முதிக்கிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டமானதால் விரிக்கப்படவில்லை.

௧௦. ததேதத்ருசாப்யுக்தம் க்ரியாவந்த: ச்ரோத்ரியா ப்ரஹ்மநிஷ்டா: ஸ்வயம் ஜுஹ்வத ஏகர்ஷிம் ச்ரத்தயந்த: | தேஷாமேவைதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத சிரோவ்ரதம் விதிவத்யைஸ்து சீர்ணம் ||

౧౦. తదేతదృచాభ్యుక్తం క్రియావన్తః శ్రోత్రియా బ్రహ్మనిష్ఠాః స్వయం జుహ్వత ఏకర్షిం శ్రద్ధయన్తః । తేషామేవైతాం బ్రహ్మవిద్యాం వదేత శిరోవ్రతం విధివద్యైస్తు చీర్ణమ్॥

(ப-ம்.) ததேதத் - இந்தப்ரம்மவித்யாஸம்பந்தவிதியானது, ருசா - இருக்கினால், அப்யுக்தம் - சொல்லப்பட்டது, க்ரியாவந்த: - கருமாநுஷ்டாநபரர்களாயும், ச்ரோத்ரியா: - வேதாத்பனம் செய்தவர்களாய், ப்ரஹ்மநிஷ்டா: - பரமாத்மநிஷ்டை யுடையவர்களாய், ச்ரத்தயந்த: - சிரத்தையுடையவர்களாயும், ஏகர்ஷிம் ஸ்வயம் ஜுஹ்வத - அக்நிஹோத்ரிகளாயும், சிரோவ்ரதம் விதிவத் யை: சீர்ணம் - சாஸ்திரப்படி வேதவ்ரதத்தை யநுஷ்டித்தவர்களாயு மிருக்கிற, தேஷாமேவ - அவர்களுக்கே, ஏதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத - இந்தப்ரம்மவித்தையை யுபதேசிக்கக்கடவன்.

ஶம்-பா. இதற்கு பரம்பரை லக்ஷணம் கூறி முடிக்கிறது. ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தில் விருப்பமுடையவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு இது உபதேசிக்கத்தக்கது.

ரா-பா. பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்கள் வேதத்தை யோதினவர்களுமிதற்குத்தக்கவர்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதஉரையைப்போலவே இரண்டு பாஷ்யங்களுக்குங்கருத்து. விசேஷங்களில்லை. மற்ற விசாரங்கள் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காண்க.

௧௧. ததேதத் ஸத்யம்ருஷிரங்கிரா: புரோவாச நைததசீர்ணவ்ரதோऽதீதே நம: பரமருஷிப்யோ நம: பரமருஷிப்ய: ||

౧౧. తదేతత్సత్యమృషిరఙ్గిరాః పురోవాచ నైతదచీర్ణ
వ్రతోఽధీతే నమః పరమఋషిభ్యో నమః పరమఋషిభ్యః॥

(ப-ம்.) ததேதத் ஸத்யம் - அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரப்ரம்மஸத்யஸ்வரூபத்தை, அங்கிரா: ருஷி: - அங்கிரஸ்ஸென்கிற ருஷியானவர், புரா உவாச - முதலிலுபதேசித்தார், அசீர்ணவ்ரத: - சிரோவ்ருதம் செய்யாதவர், ஏதத் - இதை, ந அதீதே - அத்யயநம்பண்ணக்கூடாது, பரமருஷிப்ய: நம: பரமருஷிப்ய: நம: - ஆசார்யபரம்பரையில் சேர்ந்தமகரிஷிக்கு நமஸ்காரங்கள்.

ஶம்-பா. இந்த அக்ஷரஸ்வரூபத்தை அங்கிரஸ்ஸென்கிற ருஷியானதர்விதிப்படிவந்து கிட்டின சௌநகருக் குபதேசித்தார். ஆகையால் இப்படியே முமுக்ஷுவாய் விதிப்படி வந்துகிட்டின சிஷ்யனுக் குபதேசிக்கக்கடவன். இந்த உபநிஷத்தை சிரோவ்ரதமென்கிற விதியைச் செய்யாதார் அத்யயநம் செய்யக்கூடாது. அந்த ஸம்ஸ்காரம்பவ

த்தைத்தருவதி லநுகூலமானது. இந்த ப்ரம்மவித்யைமுடிந்தது. இது எந்த ப்ரம்மா தொடங்கி பரம்பரையாய் வந்ததோ அப்படி யாசார்ய பரம்பரையில் சேர்ந்த அந்த ப்ரம்மா முதலுள்ள அனைவருக்கும் அநேக நமஸ்காரம். அவர்களேயன்றோ ப்ரம்மஸா க்ஷாத்காரம் பெற்றார்கள். ஆதரத்தா லிரட்டித்துச் சொல்லுகிறது. அன்றியே முண்ட கோபநிஷத்து முடிந்ததென் றறிவித்தலு மொரு பயன்.

ரா-ஸா. அத்யாபநம் என்பது ஓதிவித்தல் அத்யயநம் ஓதல். முன் மந்திரத்தில் அத்யாபநம் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவனுக்குத் தகாது அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது, என்று கூறப்பட்டது. இந்த மந்திரத்தில் சிரோவ்ரதம் செய்யாதவன், இதை அத்ய யநம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறது என்று பேதமறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

புரோவாச என்று சங்கர பாஷ்யத்தில் பாடம். ப்ரோவாச என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் பாடம், மற்ற கருத்தில் பேதமில்லை.

ரா-ஸா. இம்முண்டகோபநிஷத்து முழுதும் நாராயணனையே கூறுகிறதென்று வ்யாச சூத்திரங்களில் ஒன்பது சூத்திரங்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் இது முழுதும் நாராயணனையே பேசுகிறது.

ஐதி த்ருதீயமுண்டகே த்விதீய: கண்ட:.

முண்டகோபநிஷத் முற்றிற்று.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵॥

౧. ఓమిత్యేతదక్షరమిదం సర్వంతస్యోపవ్యాఖ్యానంభూతంభవద్ భవిష్యదితిసర్వమోంకారఏవయచ్చాన్యత్ త్రికాలాతీతంతదప్యోంకారఏవ॥

(ப-ம்.) 𑌇𑌦𑌂-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - யெல்லாவுலகமும், 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 - ஓமென்று சொல்லப்படுகிற, 𑌏𑌤𑌤𑍍-இந்த-𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 - எழுத்து, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தவெழுத்திற்கு, 𑌉𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 - விரிவானபொருள், (𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 - சொல்லப்படுகிறது,) 𑌭𑍂𑌤𑌂 - சென்றது, 𑌭𑌵𑌤𑍍 - நிகழ்கிறது, 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍 - வருவது 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாவுலகமும், 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 - ஓமென்கிற எழுத்தாலே, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂 - மேற்கூறிய மூன்று காலங்களிலு மடங்காத, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 - வேறாகிய, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொருவஸ்துவிருக்கிறதோ, 𑌤𑌦𑌪𑌿 - அந்தவஸ்துவும், 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 - ஓமென்னும் எழுத்துதான்.

𑌸𑌂-𑌸𑌾. இவ்வுபநிஷத்து ப்ரணவத்யாநவிதிகூறுகின்றது. ஸகலவஸ்துக்களையும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு ஓங்காரமே காரணமாகையாலும் யெல்லாப்பொருள்களுக் கும்ப்ரம்மமே இடமாகையாலும்பொருள்களும்பெயரும் ஒன்ருகையாலும் ஓங்காரத்தின் பொருளும் பிரம்மமாகையாலும் ஓங்காரமே யெல்லாப்பொருள்களும் என்று சொல்லப் படுகிறது. 'இவ்வாறே' எல்லாப்பொருளு மோங்காரமே, இவைமுதலிய பேதங்களைக் கண்டுகொள்வது.

𑌰𑌾-𑌸𑌾. இந்த மாண்டூக்யத்தி லோங்காரோபாஸநத்தை விதிக்கின்றது. நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட ப்ரணவத்தை நான்குபாதங்களோடு கூடின ப்ரம்மமாக தியானிக்கச்சொல்வதற்குஇந்தப்பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. ப்ரணவத்தில்நின் றும் உண்டான வ்யாஹ்ருதிகளில்நின்றும் உண்டாகிய பேதங்களைக்கொண்டு இப்புவ னங்கள் படைக்கப்பட்டதாதலால் இவ்வுலகங்களை ஓங்காரமென்று சொல்லுகிறது. அப்ப்ரணவத்தை தியாநிக்கவேண்டியவிதிகள் விரிவாய்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வுல கங்கள் ஓம் என்றுசொல்லப்பட்ட அக்ஷரமே என்று, அதின்விரிவுகள்சொல்லப்படுகின் றன. மூன்று காலங்களிலும் வேறுபாடில்லாததும் மேற்கூறியகாலங்களில் அடங்காம லிருப்பதும் மேற்கூறிய ப்ரணவமே.

௨. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍॥

౨. సర్వంహ్యేతత్ బ్రహ్మాయమాత్మాబ్రహ్మసోయమాత్మాచతుష్పాత్॥

(ப-ம்.) ஹி ஏதத்-இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவஸ்துக்களும், ப்ரஹ்ம-பிரம்மந்தான், அயம் - இந்தப்ரணவம், ஆத்மா - ஆன்மாவான, ப்ரஹ்ம-பிரமம், ஸோயம் - முன்கூறிய இந்த ஆத்மா - ப்ரஹ்மமானது, சதுஷ்பாத்-நாலுபாதங்களையுடையது.

பாஂ-ஸா. மேல் ப்ரணவரூபமென்று சொல்லப்பட்டவெல்லாவுலகங்களும் பிரமமே. இத்தால் மேற்கூறிய ப்ரணவமும்ப்ரம்மமும் ஒன்றென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இஜ்ஜீவனும் அந்தப்ரஹ்மந்தான். முற்கூறிய ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்டப்ரஹ்மம் நாலு பாதங்களையுடையது. இதில் கீழ்மூன்றுபாதங்களையறிந்து நாலாவதுபாதத்தை யறியவேண்டியது. கீழ் மூன்றுபாதங்களும் நாலாவதுபாதத்தை யறிவதற்குக்காரணம் நாலாவது பாதம் யெல்லாராலும் அறியவேண்டியது.

ரா-ஸா. ஸர்வரூபமான ப்ரம்மம் ஓங்காரமேயாம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸர்வரூபியான ப்ரம்மமென்கிற நினைவுவரவேணு மென்றவாறு. ப்ரணவமாக தியானிக்கச் சொன்ன பிரம்மம் நாலுபாதத்தோடுகூடியது. அதாவது ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களையுடையதாகச் சொல்லப்போகின்றமையால் நாலுபாதங்களையுடைய ப்ரணவத்தை நாலு பாதங்களுடைய ப்ரம்மமாக தியானிக்கவேண்டு மென்றபடி. ப்ரம்மத்தினுடைய நாலு பாதங்களிவை எனபது மேலேவிளங்கும் மேல்கூறிய யெல்லாவஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது, பிரமன்முதலிய ஜீவர்களிலும் நிறைந்திருப்பது மேற்கூறியப்ரம்மமே. அந்த ப்ரஹ்மம் நான்குபிரிவுகளோடு கூடியது.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி ப்ரதமகண்டம்.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி த்விதீயகண்டம்.

௧. ஜாகரிதஸ்தாநோ பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்சதிமுக: ஸ்தூலபுக் வைச்வாநர: ப்ரதம: பாத:॥

౧. ఓం జాగరితస్థానో బహిః ప్రజ్ఞః సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః స్థూలభుక్ వైశ్వానరః ప్రథమః పాదః॥

(ப-ம்.) ஜாகரிதஸ்தாந:-விழிக்குமிடத்திலிருப்பவனும், பஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ: - உருவம்முதலியதில் அறிவையுடையவனும், ஸப்தாங்க: - ஏழு அங்கங்களோடுகூடினவனும், ஏகோநவிம்சதிமுக: - பத்தொன்பதுமுகங்களோடுகூடியும், ஸ்தூலபுக்-உருவம்முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமாகிய, வைச்வாநர: - யெல்லாஜனங்களையும் நியமிக்கின்றமையால் வைச்வாநரனென்றுபெயர்கொண்டவன், ப்ரதம: பாத: முதல்பாதம்.

பாஂ-ஸா. விழித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனும் தன்னை யொழிந்த வஸ்துக்களை அறியுமவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி நெருப்பு இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் முகம் என்கிற ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவனும் அறியும் புலன்கள் ஐந்தும் அறியாப் புலன்கள் ஐந்தும் பிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்கிற நான்கும் ஆகபத்தொன்பது முகங்களையுடையவனும் சத்தம் முதலியவைகளை அறியும் தன்மையுள்ளவனுமாகிய ஜீவரூபியானவன் முதல்பாதம்.

ரா-ஸா. விழித்திருக்கும் ஜீவனுக்கதிகாரியாயும் உருவம்முதலியதை யறியும் தன்மையுள்ளவனும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாகிய தலை கண் பிராணன் நடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிற ஏழு அங்கங்களையுடையவனும் மேற்கூறிய பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனும் உருவம் முதலியதை யநுபவிக்குமவனுமான அநிருத்தன் என்கிற பெயர்கொண்ட வைசவாநரன் முதல்பாதம் என்றுபொருள். கண்ணிலிருக்குமவனும் புறம்பானவஸ்துக்களை யறியுமவனும் நாலுகைகள் இரண்டுகால் துதிக்கை ஒன்று ஆக ஏழு அங்கங்களையுடையவனும் பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனுமிருக்கிற வைச்வாநரன் முதல்பாதம். என்றும் சொல்லுவர்.

உ. ஸ்வப்னஸ்தானோऽந்த:ப்ரஜ்ஞஸ்ஸப்தாங்க ஏகோனவிம்சதிமுக: ப்ரவிவிக்தபுக்தைஜஸோ த்விதீய: பாத:॥ ௪॥

4. స్వప్నస్థానోంతః ప్రజ్ఞస్సప్తాంగ ఏకోనవింశతిముఖః ప్రవివిక్తభుక్తైజసో ద్వితీయః పాదః॥4॥

(ப-ம்.) ஸ்வப்நஸ்தாந:-ஸ்வப்நத்துக்கதிகாரியாயும், அந்த:ப்ரஜ்ஞ:-மனதாலறியும்தன்மை யுள்ளவனும், ஸப்தாங்க:- ஏழங்கங்களை யுடையவனும், ஏகோநவிம்சதிமுக:-பத்தொன்பது முகத்தையுடையவனும், ப்ரவிவிக்தபுக்-அயலாரறியாமல் தான்மட்டும் அனுபவிக்குமவனுமான, தைஜஸ:-தைஜஸன், த்விதீயபாத:-இரண்டாவதுபாதம்.

ஸம்-ஸா. ஒருவஸ்துக்களையும் அறியாமல் ஒளிமாத்திரத்தால் அறியத்தக்க அறிவினால் அறியக்கூடிய தைஜஸன் இரண்டாவதுபாதம். முன்பாதத்தில்வெளியில்உள்ள உருவம்முதலிய வஸ்துக்களை யறிகிறதாகையால் ஸ்தூலபுக் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது பாதத்தில் த்ருதிமாத்திரமாயிருந்த அறிவை யறிகிறதாதலால் ப்ரவிவிக்தபுக் என்று சொல்லப்பட்டது.

ரா-ஸா. ஸ்வப்நாவஸ்தையை யடையும் ஜீவனுக் கதிகாரியாயும் ஸ்வப்நத்தில் வேறுமனிதர்களால் அறியப்படாத நுட்பமானபொருள்களை வெளிச்சம்போல்அறிவித்ததால் தைஜஸனென்று பெயர்கொண்ட ப்ரத்யும்நன் இரண்டாவதுபாதம். என்றுபொருள் கழுத்திலிருக்குமவனும் ஆதலால் தைஜஸன் என்று பெயர்கொண்டவன் ஆன்மாவுக்கு இரண்டாவதுபாதம் என்றுரைப்பாருமுளர்.

௫. யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சந காமம் காமயதே ந கஞ்சந ஸ்வப்னம் பச்யதி தத்ஸுஷுப்தம் ஸுஷுப்தஸ்தான ஏகீபூத: ப்ரஜ்ஞானகன ஏவானந்தமயோ ஹ்யானந்தபுக்சேதோமுக: ப்ராஜ்ஞஸ்த்ருதீய: பாத:॥ ௫॥

3. యత్రసుప్తోనకంచన కామం కామయతేనకంచనస్వప్నం పశ్యతి తత్సుషుప్తం సుషుప్తస్థాన ఏకీభూతః ప్రజ్ఞానఘన ఏవానందమయో హ్యానందభుక్చేతో ముఖః ప్రాజ్ఞస్తృతీయః పాదః॥5॥

(ப-ம்.) யத்ர-எந்தவிடத்தில், ஸுப்த:-உறங்கினவன், கஞ்சந காமம்-ஒருவஸ்துவையும், ந காமயதே-ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, கஞ்சந ஸ்வப்நம்-ஒரு கனவையும், ந பச்யதி - பார்க்கிறதில்லையோ, தத் - அது, ஸுஷுப்தம்.-ஸுஷுப்தம் என்றுபெயர்கொண்டது. ஸுஷுப்தஸ்தாந:-மேற்கூறிய ஸுஷுப்தஸ்தாநத்தில், ஏகீபூத: - ஒன்றாயிருக்குமவனும்,

ப்ரஜ்ஞாநகந-ஜ்ஞானஸ்வரூபியாய், ஆநந்தமய:-ஆநந்தஸ்வரூபியாய், ஆநந்தபுக்-ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பிக்குமவனாய், சேதோமுக:- மனதாலறியத்தக்கவனை, ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞனென்கிறபெயர்கொண்ட ஸங்கர்ஷணன், த்ருதீய:பாத:-மூன்றாவதுபாதம்.

ஸம்ஸா. மேற்கூறிய ஸுஷுப்த ஸ்தானத்தையுடையவனும், த்வைதத்தைவிட்டு பிரிவில்லாத ஜ்ஞானஸ்வரூபியாய் விஷயங்களை யறிகிறதாலுண்டான ஆயாஸமில்லாதவனாய், அறிவை முகமாகவுடையவனான ப்ராஜ்ஞன் மூன்றாவதுபாதம்.

ரா-ஸா. ஜனங்களின் ஸுஷுப்திக்கே யிடமாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும் ஸுஷுப்திகாலத்தில் உண்டான ஆநந்தத்தை விளக்குமவனும் நிர்மலமான மனதாலறியக்கூடியவனுமான ப்ராஜ்ஞன் என்கிற ஸங்கர்ஷணன் மூன்றாவதுபாதம். ஹ்ருதயகமலத்தி லிருப்பவனும் மேலிரண்டுபாதங்களில்சொல்லிய வைச்வாநர தைஜஸர்களோடு ஜ்ஞாநாநந்தங்களால் ஸமானனும் ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தஸ்வரூபியாயும் ஆநந்தத்தையனுபவிப்பிக்குமவனும் ஜ்ஞாநத்தையே யெல்லாவுருபாக உடையவனும் வெளியுருவங்களை தோற்றுவிக்காமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற பெயர்கொண்டவன் மூன்றாவதுபாதம்.

௬. ஏஷஸர்வேச்வர ஏஷஸர்வஜ்ஞ ஏஷோऽந்தர்யாம்யேஷ யோநி: ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதாநாம்॥ ௬॥

౬. ఏషసర్వేశ్వరఏషసర్వజ్ఞఏషోంతర్యామ్యేష యోనిస్సర్వస్యప్రభవాప్యయౌహిభూతానామ్॥

(ப-ம்.) ஏஷ:-இந்தப்ராஜ்ஞனென்று பெயர்கொண்டவன், ஸர்வேச்வர:-சகலத்திற்கும் ஈஸ்வரன், ஏஷ:-இவன், ஸர்வஜ்ஞ: - சகலத்தையும், அறிந்தவன், ஏஷ: - இவன், அந்தர்யாமீ - உட்புகுந்து நடத்துகிறவன், ஏஷ: - இவன், ஸர்வஸ்ய - சகலத்திற்கும், யோநி:-காரணம், ஏஷ: - இவன், பூதாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ப்ரபவாப்யயௌ-பிறப்பும் இறப்பும்.

ஸம்-ஸா. பேதப்பட்டுப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சுத்தஸ்வரூபனான இவனே ஈசன். இவனேமனிதர்முதலிய பேதங்களையுடையவனும் யெல்லாவஸ்துக்களையும் அறிகிறவன். இவனே யெல்லாவஸ்துவையும் உட்புகுந்து நடத்துகிறவன். இவனே யெல்லாவற்றிற்கும் காரணம். ஆதலால் பிராணிகளுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் இவனே.

ரா-ஸா. முன்சொன்ன குணங்கள் மூன்று பாதங்களுக்கும் பொதுவாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு பாதங்களிலும் கூறப்பட்டகுணங்களோடு தியானம் செய்வதற்காகவே மூன்றிலும் குணங்க ளோதப்படவில்லை. இப்பாதத்தில் நாலுபாதங்களுக்கும் பொதுவான குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

மேற்கூறிய சப்தார்த்தம்போலவே கருத்து.

௭. நாந்த:ப்ரஜ்ஞம் ந பஹி:ப்ரஜ்ஞம் நோபயத:ப்ரஜ்ஞம் ந ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந ப்ரஜ்ஞம் நாப்ரஜ்ஞம் । அத்ருஷ்டமவ்யவஹார்யமக்ராஹ்யமலக்ஷணமசிந்த்யமவ்யபதேச்யமேகாத்மப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தம் மந்யந்தே ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய:॥ ௭॥

౭. నాన్తఃప్రజ్ఞంనబహిఃప్రజ్ఞంనోభయతఃప్రజ్ఞంనప్రజ్ఞానఘనంనప్రజ్ఞంనాప్రజ్ఞమ్। అదృష్టమవ్యవహార్యమగ్రాహ్యమలక్షణమచిన్త్యమవ్యపదేశ్యమేకాత్మప్రత్యయసారమ్। ప్రపఞ్చోపశమంశాన్తంశివమద్వైతంచతుర్థంమన్యన్తేసఆత్మాసవిజ్ఞేయః॥౭॥

(ப-ம்.) 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂-ஸ்வப்நஜ்ஞாந மில்லாததும், 𑌨𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 ஜாகரதசையில்லாததும், 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂- இவ்விரண்டு மில்லாததும், 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌂-அஜ்ஞாந ப்ராஜ்ஞரை யில்லாததும், 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂-ப்ராஜ்ஞ ஸ்வரூபத்தில் வேறான தும், 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂-ஸமஸ்தருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைத்தருவதும், 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂-கண்முதலிய இந்திரிய ஜ்ஞாநத்திற்கு கோசரமாகாததும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 - வாகிந்திரியத்தின் வ்யாபாரத்திற்கு எட்டாததும், 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 - பாணீந்திரியத்துக்குப் பிடிபடாததும், 𑌅𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂- அநுமாநப்ரமாணத்திற்கும் தெரியாததும், 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂- இஃதென்று சொல்லமுடியாததும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 - இப்படிப்பட்டதென்று நிச்சயிக்கப்படாததும், 𑌏𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌸𑌾𑌰𑌂 - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமுடையதும், 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌂-ஸங்கர்ஷணாதி அவதாரங்களுக்குலயஸ்தாநமாகியதும், 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂-பசிதாஹ முதலியவைநீங்கியதும், 𑌶𑌿𑌵𑌂-ஜந்மஜரை முதலியவையில்லாதமங்கள ரூபமாகியதும், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂-ஒப்பில்லாததுமான வாஸுதேவ ஸ்வரூபத்தை, 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 - நான்காவது ரூபமாக, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇- எண்ணுகிறார்கள். 𑌸𑌃-அந்தவாஸுதேவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾-ஸர்வந்தர்யாமீ, 𑌸𑌃-அந்த வாஸுதேவன், 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃-அறியத்தக்கவன்.

ஸம்-ஸா. நான்காவது பாதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேல் இத்துரீய ப்ரம்மத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தி யில்லாமையால் ஒரு பதத்தாலும் சொல்லப்படா தென்று நிர்விசேஷமென்று ரூபித்துச் சொல்லப்போகிறது. நிர்விசேஷத்தில் சப்தங்களுக்கு வ்ருத்தியில்லையன்றோ. அப்படியாகியது சூந்யமேயாமென்கிற ஸந்தேஹம் வராது நீங்குவதற்கு, பொய்யான எல்லா ப்ரபஞ்ச மயக்கங்களுக்கு மதிஷ்டானமாயொன்றிருத்தல் வேண்டுமானதால் இந்த ப்ரம்ம சூந்யமல்ல; ஈய்யத்தை வெள்ளியென்றும் கயிற்றைப் பாம்பென்றும் தூணைப் புருஷனென்றும் கானலைத் தண்ணீரென்றும் மலைக்கும்போது வெள்ளி பாம்பு முதலியவை பொய்யானாலும், அவைமுதலிய ப்ரமங்களுக்கு, அதிஷ்டாநமாகிய ஈய்யம், கயிறு, தூண், கானல் இவை முதலானவஸ்துக்கள் சூந்யமின்றி யிருப்பதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சாதிஷ்டாநமாகிய ப்ரஹ்மமும்சூந்யமாகாது. அப்படியாயின் ஸவிசேஷமே யாமென்றும் சொல்ல வழியில்லை. வாஸ்தவத்தில் குடமுதலியவை தண்ணீருக்கிடமாவதுபோலப்ரஹ்மமும்வாஸ்தவத்தில்ப்ராஞாதி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸ்தாநமாகிலன்றோ ஸவிசேஷமாகலாம் அவ்வாறு இல்லையன்றோ. சிப்பையில் வெள்ளிபோல பரபஞ்சம் தோற்றுவதே யன்றி ஸத்யமல்ல வன்றோ. விசேஷங்கள் மெய்யாகிலன்றோ ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகலாம். அபரமார்த்தமாகையாலேஅஸத்தானப்ரபஞ்சத்திற்கும் பரமார்த்தமாகையாலே ஸத்தான ப்ரம்மத்திற்கும், ஸம்பந்தம் வாஸ்தவமாகுமோ, ஆகையால் ஸவிசேஷமாகாது. ஆகையால் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்து ஸம்பந்தமுடைய பொருளையே யன்றோ சப்தம் கூறுகின்றது. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தம் வஸ்து வல்லவென்று ரூபித்திருக்கின்றது. வேறு ப்ரமாணங்

களுக்கு கோசரமாகாமையாலும் பசு முதலிய வற்றைப்போல் சப்தகோசரமன்று. சமையற்காரனைப்போல் கிரியையுடையது மல்லாமையாலும் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்திரம் முதலியவைபோல வெளுப்பு முதலிய ரூபமில்லாமையாலும் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாறு பயனில்லாதிருப்பதால் முயற்கொம்புபோல் பொய்யென்று சொல்லவழியில்லை என்று முன் ரூபித்துச்சொன்னோம். அன்றியும், இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் இந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். ஈயந்தெரிந்தால் வெள்ளியாசை நீங்குவதுபோலவே யென்க. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் வந்த பின் அவித்யை முதலிய தோஷங்களுக்கிடமில்லை யன்றோ. இந்த ஜ்ஞாநம் வருவதற்குக் காரணமில்லை என்னும் குறையில்லை. உபநிஷத்துக்களெல்லா மிதற்கே யிருக்கின்றன வாகையாலென்க. அவையாவன தத்வமஸி முதலியவை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைச் சதுஷ்பாத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாத்மாவின் அவித்யையினால் வந்த அபரமார்த்தமாகிய கயிற்றில் தோற்றிய ஸர்பம்போலனவாகிய மூன்று பாதங்களினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரபஞ்ச வ்ருக்ஷத்திற்கு மூலைபோல்வதென்று சொல்லி இப்போது, பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபத்தை கயிற்றைப்போல் அதிஷ்டாநமென் றறியுமாறு, ப்ரமஸர்பம்போன்ற மூன்று பாதங்களையும் நீக்கிச்சொல்லுகிறது நாந்தஃப்ரஜ்ஞம் என்கிற இந்த சுலோகம். நான்கு பாதங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவே, கீழ்சொல்லிய மூன்று பாதங்களிலு மின்னான்காவது பாதம் வேறாயதென்று விளங்குகின்றமையால் அவைகளிலிதை வேறென்று சொல்வதில் பயன் யாதெனில், பாம்பல்ல வென்பதினால் கயிறென்றறிவிப்பதுபோல இவ்வாறு கூறுவதினால் சுயரூபமறியப்படுகின்றமையாலும் நிர்விசேஷப் பொருளை விதிகொண்டு கூறமுடியாமையாலு மென்றறிக. அன்றியே இம்மூன்று பாதங்களோடு இந்தநான்காவது பாதத்திற்கு ஐக்யம் தோற்றுவது மிதற்குப்பயன். இம்மூன்றவஸ்தைகளை யுடையதில் துரீயம் வேறாயின், நிர்விசேஷமான அத்துரீயத்தை யறிவதற்குபாய மில்லாமையால், சாஸ்த்ரோபதேசம் வீணாவதோடு சூந்யவாதம் செய்தாப்போலாகும். கயிற்றில் பாம்பு முதலிய ப்ரஹ்மம்போல் விகல்பிக்கப்படுகிற மூன்றவஸ்தைகளிலு மாத்மா ஒருவனாயின் அவ்வவஸ்தைகளை நீக்குகின்ற ப்ரமாணத்தால் அப்போதே அநர்த்தகாரணமாகிய ப்ரமப்ரபஞ்சம் முடிந்துபோகையால் பயன்கை புகுந்த தென்று துரீயத்தை யறிவதற்கு மடைவதற்கும் வேறு ப்ரமாணத்தையாவது உபாயத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை. அஜ்ஞாநம் நீங்கின பின்னு மறியவேண்டியவை யுண்டென்றும் அவைகளில் ப்ரமாணம் செல்லுகிற தென்றும் சொல்பவர், சேதிக்கவேண்டிய பொருள் வேறுபட்ட பின்னும் சேதிக்கவேண்டிய பொருளுண்டென் றுரைப்பாரோ டப்பர். பொருளையு மிருளையும் வேறாக்குவதற்கென்று ப்ரவர்தித்த பரமாணம் எப்போதுவிரோதியான இருளைக்கழிக்குமோ அப்போது பொருளறிவு மிடையில்லைகின்றது.பொருளறிவு ப்ரமாணத்தின்பயனன்று. இதற்கு முன் கூறியதே திருஷ்டாந்தம். இவ்வாறே யிங்கு மாத்மாவி லேற்றப்பட்டிருக்கிற அவித்யையினால் காண்கிற அந்தஃப்ரஜ்ஞத்வம் முதலிய அவஸ்தைகளை விட ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குள்ள விவேகத்தைக் காட்டவந்த பரமாணத்தாலதற்கு விரோதியான அவ்வவஸ்தைகள் நீங்குவதைவிட ஆத்மவிஷயத்தில் வேறு பயனில்லையன்றோ "அறிந்தபோது பேதமில்லை, என்கிற சுருதியின்படி இவ்வவஸ்தையை நீக்கி யறிந்தபோதே ஸகலபேத ப்ரம ப்ரபஞ்சமுமொழிந்து விடுமன்றோ. தத்வஜ்ஞாநமும் பேத நிவ்ருத்தி ஸமயத்திலேயே நாசத்தை யடையும். அன்றேல், தத்வஜ்ஞாநமாகிய பேதம் தங்கி நிற்கையால் அதுநீங்கவழியில்லை. வேறு ஜ்ஞாநமதைப் போக்கில், அதைப்போக்க மற்றொரு ஜ்ஞாநம் வேணுமென்ற நவஸ்தை வருமென்க. அவ்வாறாயின் த்வைதம் நிவ்ருத்தியாது. ஆகையால் பேதநிஷேதம்செய்கிற ப்ரமாணஸமகாலத்தில்தானே ஸமஸ்

தாநர்த்தங்களும் கழியுண்ணுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆகவே, விச்வதைஜஸாதிஸம ஸ்தபேதநிஷேதம் செய்யப்படுகிறது. தோற்றுகிறவஸ்துக்களை இல்லை என்பதெவ்வா றெனில் ஒருபோது தோற்றி மற்றொருபோது தோற்றாமையா லென்றறிக. ஆயின் ஜ்ஞாநமும் ஸுஷுப்தியில் தோற்றாமையால் சூந்யமென வேண்டுமெனில் அப்போ தும் ஜ்ஞாநம் தோற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. "நவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோ போவித்யதே" ஜ்ஞாநம் எப்போதும் தோற்றுமென்று ச்ருதி சொல்லுகின்றமையா லிது ஸ்பஷ்டம், ஆகையா லத்வைதமாக ஆத்மதத்வத்தை யறியவேணும்.

ரா-ஹா. விச்வதைஜஸ பிந்நமாய், ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்திலிருக்கும்ப்ராஜ்ஞஸ்வ ரூபத்தில் வேறாய் ஸர்வஜ்ஞத்வம்முதலிய குணங்களோடு கூடியதாய் பாஹ்யேந்திரியங் களுக்கு கோசரியாததாய் கர்மேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் இவைகளுக்கு மவிஷயமாய் அநுமாநப்ரமாணத்தாலு மறியப்படாததாய் இப்படித்தகையதெனச் சித்திக்க முடியாத தாய் ஆத்மஜ்ஞாந மாத்ரகோசரமாய் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களுக்கும் லயஸ் தாநமாய் "எதந்நாநாவதாராணாம்நிதாநம் பீஜமவ்யயம்" என்று எல்லா அவதாரங்களுக் கும் மூலகாரணமாகையாலே சாந்தமாய் மங்களஸ்வரூபமாய், தன்னோடொத்த பொ ருளில்லாததாயிருக்கின்ற வாஸுதேவமூர்த்தியை நான்காவதாக நினைக்கிறார்கள். ஆகையால் சுருதி சொன்னபடி யவனை யறியக்கடவன் என்று கருத்து. முக்தருக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களைத் தந்தவனாய், ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய் மித்யாஜ்ஞாந சூந்யமான ஜீவ ஸ்வரூபத்தை நியமிக்கிறவன் அறியத்தக்கவ னென்று முரைப்பர்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

௧. 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑌪𑌾𑌦𑌾𑌅𑌕𑌾𑌰𑌉𑌕𑌾𑌰𑍋𑌮𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿॥ ௮॥

౧. సోఽయమాత్మాధ్యక్షర మోంకారోఽధిమాత్రం పాదామాత్రామాత్రా శ్చపాదాఅకారఉకారోమకారఇతి॥ ౮॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 - அக்ஷரங்களிலும், மாத்திரைகளி லுமிருக்கிற, 𑌸𑌃𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-நாதஸ்வரூபமான அந்தவோங்காரமானது, 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-இந்தபரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத் தக்கது, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌉𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌇𑌤𑌿-அகர உகர மகர நாதங்களாகிற, 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 -மத்திரைகள், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃- நாலம்சங்கள், 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌃-அம்சங்கள், 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃-நாலுமாத்திரைகள்.

ஶம-ஹா. அவ்வாத்மா அக்ஷரரூபத்தா லோங்காரமாகிறது. மாத்திரைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அகார உகார மகார ரூபமாய் பாதங்களாகிறது. பாதங்களே மாத்திரை கள் மாத்திரைகளே பாதங்கள்.

ரா-ஹா. அக்ஷரஸ்வரூபமாயும் மாத்ராஸ்வரூபமயு மிருக்கிற ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரமானது, பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கத்தக்கது. ஏனென்றால் பரமாத்மாவுக்கு பாத ங்களாகச சொல்லப்பட்ட ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த வாஸுதேவர்கள், ப்ரண வத்தின் மாத்திரைகளாகிய அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவைகளுக்குப் பொருளா யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் அந்நால்வரும்நாலுமாத்திரைகளாகத்யாநிக்கத்தக்கவரா வர். நாலுமாத்திரைகளையு மந்நால்வராக த்யாநிக்கலாம். பரமாத்மாவினுடைய பாதங்க

னாகச் சொல்லப்பட்ட அந்நால்வருக்கும் மாத்திரைகளென்கிற அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதங்களாகிற இந்நாலுக்கும் பேதமின்றி த்யாநிக்கப்படும். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணர் முதலிய நாலு பாதங்களையுடைய பரமாத்மாவுக்கும் அகார முதலிய நாலு மாத்திரைகளையுடைய ப்ரணவத்திற்கு மபேதமாக த்யாநம் கூடும் ஆகையால் ப்ரணவத்தை பரமாத்மாவாக த்யாநிக்கலாமன்றோ ஆக ப்ரணவத்தில் ப்ரம்மமென்று த்யாநத்தையும், ப்ரணவ மாத்திரைகளாகிய அகார முதலிய வர்ணங்களில் ஸங்கர்ஷணர் ப்ரத்யும்நர் அநிருத்தர் வாஸுதேவர் என்கிற த்யாநத்தையும் செய்யவேணுமென்று விதித்தவாறு.

உ. 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌽𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌽𑌽𑌪𑍍𑌤𑍇𑌰𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥

౯. జాగరితస్థానో వైశ్వానరో౽కారః ప్రథమా మాత్రా౽౽ప్తేరాదిమత్త్వాద్వా
ఆప్నోతి హ వై సర్వాన్ కామానాదిశ్చ భవతి య ఏవం వేద ॥

(ப-ம்.) 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌃 - ஜாகரணஸ்தாநத்திலிருக்கிற, 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 - வைச்வாநரனுனவன், 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 - அகாரமாகிய, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - ப்ரணவத்தில் முதல் மாத்திரை, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑍇𑌃 - வ்யாபித்திருக்கின்றமையாலும், 𑌆𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾 - ஆதியுடையதாகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படும், 𑌯𑌃 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 - எவனிவ்வாறு அறிவனே, அவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 - எல்லா இஷ்டங்களையும், 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌹 𑌵𑍈 - அடைகிறானன்றே, 𑌆𑌦𑌿𑌃 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿 - முதல்வனுயுமாகிறான்.

ஸ௦-ஷா. அங்கு விசேஷநியமம் கூறப்படுகிறது. ஜாகாரஸ்தாந முடைய வைச்வாநரன் அகாரமாகிய முதல் மாத்திரை. அகரத்தால் எல்லாச் சொற்களுமாக்ரமிக்கப்பட்டு நிற்கின்றமையாலும், ஆதியுடைத்தா யிருக்கின்றமையாலும், எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து முதல்வனுயிருக்கிற வைச்வாநரனைச் முதல் மாத்திரையென்றுசொல்லத்தகும். இந்த ஸாத்ருசயத்தா லகாரம் வைச்வாநரனைச் சொல்லுமன்றோ. பேருக்கும் பொருளுக்கும் பேதமில்லை யென்று முன்னமே சொன்னேம். எல்லாச் சொர்க்களிலும் அகாரம் வ்யாபித்திருக்கிற தென்பதில், "அகாரோவைஸர்வாவாக்" (அகரமே எல்லாச் சொற்களும் என்கிற சுருதி ப்ரமாணமாகின்றது. வைச்வாநரன் வ்யாபித்திருப்பவனென்று, "தஸ்யஹவைதஸ்யாத்மநோ வைச்வாநரஸ்யமூர்த்தைவஸுதேஜா:" (இவ்வைச்வாநரனே யுலகமெல்லாம்) என்கிற சுருதி விளங்கச் செய்கிறது. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்கூறுகின்றது. எல்லா காமங்களையுமடைகிறான் எல்லோரிலும் முதல்வனுகிறான்.

ரா-ஷா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தையே விரித்துச் சொல்லுகிறது. முதல் மாத்திரையாகிய அகாரத்தில் ஜாகரிதஸ்தாநமுளையவைச்வாநரனென்கிற அநிருத்தனென்று த்யாநம் செய்யவேண்டியது. அகாரமாக வைச்வாநரமூர்த்தியை த்யாநம் செய்வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், வ்யாப்தியும், ஆதியாயிருக்கும் தன்மையும். அதாவது அநிருத்தமூர்த்தி ஸமஸ்தஜகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல ஸமஸ்த சப்தத்திற்கு மகாரம் காரணமாகின்றமையால் எல்லா சப்தங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கையும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் முதலான அகாரத்தா லநிருத்தன் போதிக்கப்படுகையும். இந்த ஸாத்ருச்யத்தையறிந்து இவ்வாறு த்யாநம் செய்கிறவன் எல்லா இஷ்டங்களையுமடைகிறான். எல்லாரிலு முதல்வனுகிறான்.

௩. ஸ்வப்நஸ்தாநஸ்தைஜஸ உகாரோ த்விதீயா மாத்ரோத்கர்ஷாதுபயத்வாத்வோத்கர்ஷதி ஹ வை ஜ்ஞாநஸந்ததிம் ஸமாநஶ்ச பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்மவித்குலே பவதி ய ஏவம் வேத॥ ௧௦॥

3. స్వప్నస్థాన స్తైజస ఉకారో ద్వితీయా మాత్రోత్కర్షాదుభయత్వాద్వో త్కర్షతి హ వై జ్ఞానసంతతిం సమానశ్చ భవతి నాస్యాబ్రహ్మవిత్కులే భవతి య ఏవం వేద॥౧౦॥ (ப-ம்.) ஸ்வப்நஸ்தாந:- ஸ்வப்நஸ்தாநத்தையுடையவனா யிருக்கிற, தைஜஸ:- தைஜஸன், த்விதீயா மாத்ரா - இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகார: உகாரம், உத்கர்ஷாத் - அதிசயத்தாலும், உபயத்வாத்வா - இரண்டுரூபமாயிருக்கின்றமையாலுமிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது, ய: ஏவம் வேத - யவனிதை யறிகிறானோ அவன், ஜ்ஞாநஸந்ததிம் - ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தை, உத்கர்ஷதி ஹ வை - அதிசயமாயடைகிறான். ஸமாந: ச பவதி - ஸரியானவனாகிறான், அஸ்ய குலே அப்ரஹ்மவித் ந பவதி - இவன் வம்சத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ரங்-ஸா. தைஜஸன் விச்வமூர்த்தியிலும் சிறந்தவனாகின்றமையாலும் அகாரத்திலு முகாரம் சிறப்புடையதாகின்றமையாலும், தைஜஸன் விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவே தைஜஸமூர்த்தி யிருக்கின்றமையாலும் அகார மகாரங்களுக்கு நடுவில் உகார மிருப்பதாலும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கிற தைஜஸன், இரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரமாகிறான். இதை யறிந்தவனுக்கு பயன்கூறுகின்றது. ஜ்ஞாநஸந்ததி வளர்ந்து சிறந்தவனாவானிதை யறிந்த மகான். இவன் தன் தோழருக்குப்போலப் பகைவருக்கு மிஷ்டனாகிறான். ஆகையாலனைவருக்கு ஸமானனாகிறான். இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ரா-ஸா. ஸ்வப்நஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யும்நன் உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரையாகிறான். அதாவது இரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்தில் தைஜஸனென்கிற ப்ரத்யும்நனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், உத்கர்ஷமும், இரண்டாயிருக்கையும். அதாவது விச்வமூர்த்தி யென்கிற அநிருத்தமூர்த்தியைக் காட்டிலும்தைஜஸமூர்த்தி யென்கிற ப்ரத்யும்நமூர்த்தி சிறந்தவராவதுபோல அகாரத்திலு முகாரம் சிறந்திருப்பதும், விச்வமூர்த்தி ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவில் தைஜஸமூர்த்தி யிருப்பதுபோல அகார மகாரங்களுக்கு நடுவிலுகார மிருப்பதுமாம். விச்வமூர்த்தியை விட தைஜஸமூர்த்தி ஸூக்ஷ்மரூப முடையவராகையால் சிறந்தவராகிறார். ஆயினும், ஸகல குணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது கொண்டு ஸமாநர்களே யாகிறார்கள். அகாரத்திலு முகாரம் லயஸ்தாநமாகையால் சிறப்புடையதாகின்றது. அக்ஷரமாவதுகொண்டுஸமாநமே யாமென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்சொல்லுகிறது. இங்ஙனமறிந்தவன் சிஷ்யர் சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர் எல்லாரும் ஜ்ஞாநவான்களாகி ஜ்ஞாநஸந்ததியால் சிரேஷ்டனாகிறான். இதர ஸந்தாநங்களிலுமிவன் ஸந்தாநத்தில் ப்ரம்மவித்யை யதிசயப்படுமென்று கருத்து. உயர்ந்தவரோடு தானுமுயர்ந்தவனாகின்றமையால் ஸமாநனாகிறான் இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் ஜநிப்பதில்லை.

௪. ஸுஷுப்தஸ்தாந: ப்ராஜ்ஞோ மகாரஸ்த்ருதீயா மாத்ரா மிதேரபீதேர்வா மிநோதி ஹ வா இதம் ஸர்வமபீதிஶ்ச பவதி ய ஏவம் வேத॥ ௧௧॥

౮. సుషుప్తస్థానః ప్రాజ్ఞో మకారస్తృతీయా మాత్రా మితేరపీతేర్వా మినోతి హ వా ఇదం సర్వమపీతిశ్చ భవతి య ఏవం వేద ॥౧౧॥

(ப-ம்.) ஸுஷுப்தஸ்தாந: - ஸுஷுப்திஸ்த்தாநத்தையுடையவனை, ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞன், த்ருதீயா மாத்ரா - மூன்றுவது மாத்திரையாகிய மகார: - மகாரமாகிறான், மிதே: - அளவிடப்படுகின்றமையாலும், அபீதேர்வா - லயத்தையடைகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படுகிறது. ய: ஏவம் வேத - யவனிவ்வாறு அறிகிறனோ அவன், இதம் ஸர்வம் மிநோதி ஹ வை - இவையெல்லாவற்றையு மளக்கின்றான், அபீதிஶ்ச பவதி - லயமுண்டாகிறது.

ஶா-பா. நெல்லு முதலியவைபடி மரக்கால் முதலிய வற்றால் அளக்கப்படும்போது படிமுதலிய வற்றில் உள்ளே சேர்ந்து வெளியாகின்றன. அவைபோல விச்வதைஜஸமூர்த்திகள், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் லயகாலத்தில்லயித்து அதாவது ப்ராஜ்ஞமூர்த்திக்குள்சேர்ந்து உத்பத்திகாலத்தில் வெளியாகின்றமையால், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி விச்வ தைஜஸர்களை யளக்கிறாப்போல் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிந்தது மறுபடியும் சொல்லும்போது அதாவது 'ஒமோம்' என்னும்போதுமுதலில் அகாரஉகாரங்கள் மகாரத்தில் புகுகிறாப்போலவும் பின்பு மாகாரத்தினின்று வெளியாகிறாப்போலவும்தோற்றுகின்றமைகொண்டு மகாரம் அகாரம் உகாரங்களை யளக்கிறதென்று சொல்லவழியிருக்கிறது. அளக்குங் காலத்திற்போல உள்ளே புகுந்து வெளிவருகின்ற ஸமாதிதோற்றுகையாலென்றறிக. ஆக இவ்வாறு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, விச்வ தைஜஸமூர்த்திகளை யளக்கின்றமையாலும், மகாரம் அகார உகாரங்களை யளக்கின்றமையாலும், ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி மகாரமாகிறான். அன்றியே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிக்கும்போது மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும், ஸுஷுப்தி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியில் விச்வ தைஜஸமூர்த்திகள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும் ப்ராஜ்ஞன் மகாரமாகிறான். இவ்வாறறிந்தவன் ஜகத்தையுள்ளபடி யறிகிறான். ஜகத்காரண ப்ரம்மஸ்வரூபனுமாகிறான், என்று வித்வானுக்கு பலம் கூறுகின்றது. முக்யமான ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பது சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு இவ்விடம் பயன் கூறப்பட்டதேயன்றி யிதற்குத் தனித்துப் பயனில்லை யென்று கொள்க.

ரா-பா. ஸுஷுப்தி ஸ்நாதத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞனென்கிற ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி மூன்றுவது மாத்திரையாகிய மகாரமாகிறான். மூன்றுவது மாத்திரையாகிய மகாரத்தில் ஸங்கர்ஷணனென்று த்யாநம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணம் யாதெனில் அளவும் லயமும். அதாவது ப்ராஜ்ஞன், அளவுகோலளவிடப்படும் பொருள்களைச் சேருவதுபோலவ்வோ வஸ்துக்களி லாத்மாவாகச் சேருகின்றமையால் ஸமஸ்தத்தையும் அளவிடுவதுபோல, மகாரமும் எல்லைக்கல்போல அகார உகாரங்களுடைய எல்லையில் அதாவது கோடியில் நின்று இதுவரையில் அகார உகாரங்கள் இனி மேலில்லை யென்று எல்லைக்கல்களந்து காட்டுவதுபோலவே யளந்து காட்டுவதும், ப்ராஜ்ஞனிடத்தில் ஸகல ஜகத்தும் லயிப்பதுபோல மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் லயிப்பதுமாம். மகாரத்தில் அகார உகாரங்கள் முடிவுபெறுகின்றமையால், மகாரத்தி லகார உகாரங்கள் லயிக்கின்றன வென்று கூறப்பட்டதென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்கு பயன்வருமாறுகிறமத்தில் கூறுகின்றது. யவனிவ்விஷயத்தை யறிகிறானோ அவன், இவ்வுலகத்தை யெல்லா மளவிட்டறிகிறான். மஸ்வரூபத்தில் லயம்பெறுகிறான். பரமாத்

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ் மூன்று சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யத்தால் விச்வமூர்த்தி முதலிய மூன்று மூர்த்திகளையும் அகார முதலிய மூன்று மாத்திரைகளும் போதிக்கின்றமையால் போதகமாகிய சப்தத்திற்கும் போதிக்கப்படும் பொருளுக்கு மபேதமாகையால் மூன்று மாத்திரைகளும் மூன்று மூர்த்திகளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம். த்யாநவிதியாக இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் பேதாபேத ஸூக்ஷ்மங்கள் இம் மூன்று சுலோகங்களுக்கு மிரண்டு மதபாஷ்யங்களையும் கமநத்துடன் படித்தால் நன்முய் விளங்கும்.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி த்ருதீய: கண்ட:.

அத மாண்டூக்யோபநிஷதி சதுர்த: கண்ட:.

௧. அமாத்ரச்சதுர்தோ௨வ்யவஹார்ய: ப்ரபஞ்சோபசம: சிவோ௨த்வைத ஏவமோங்காரஆத்மைவ ஸம்விசத்யாத்மநாத்மாநம் ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத॥

౧. అమాత్రశ్చతుర్థో౽ వ్యవహార్యః ప్రపంచోపశమ శ్శివో౽ద్వైతఏవ మోంకారఆత్మైవసంవిశత్యాత్మనాత్మానంయఏవం వేదయఏవం వేద॥

(ப-ம்) அமாத்ர: - அளவில்லாதவனுய், அவ்யவஹார்ய: - வாகிந்திரியத்திற்கு கோசரியாதவனுய், ப்ரபஞ்சோபசம:- ஸகலப்ரபஞ்சலயஸ்தாநமாய், சிவ:- மங்களரூபனுய், அத்வைத: - த்வைதமில்லாதவனுய், சதுர்த: - நாலாவதுமூர்த்தியாயிருக்கிற, ஆத்மா-அந்தராத்மாவாகிய வ்யூஹவாசுதேவமூர்த்தி, ஏவம் - இப்படிப்பட்ட, ஓங்கார ஏவ - ப்ரணவமேயாகிருன், ய: ஏவம் வேத-எவனிப்படி யறிகிருனே அவன், ஆத்மநா - பரமாத்மாநுக்ரஹத்திஞல், ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை - ஸம்விசதி-அடைகிருன்.

ஸம்-ஸா. வாக்கு மநம் இவற்றுக்கு கோசரமாகாமையால் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாதஸ்வரூபமுடைய துரீயமூர்த்தியாகிய ஆத்மா, மாத்திரையில்லாதவனுகிருன். ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகிருன். மங்களரூபியாகிருன். த்வைதமில்லாதவனுகிருன், அதாவது பேதமில்லாதவனுகிருன். ஓங்காரஸ்வரூபியாகிருன். இவ்வாறு ஓங்காரத்யாநம் செய்கிறவனுல் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மூன்றுமாத்திரைகளுடைய ப்ரணவமானது மூன்று பாதங்களுடைய ஆத்மாவேயாம். இவ்வாறறிந்தவன் தன்னுலே தன்னைச் சேருகிருன். பரமாத்மைக்யத்தைப் பெறுகிருனென்றவாறு. பரமாத்மாவுக்கு மிவ்வனுக்கும் பேதமில்லாமையால் தன்னைச்சேருகின்றுனென்றது.பரமார்த்தத்தை யறிந்தவர், ஸம்ஸாரபீஜமாகிய மூன்ருவது ரூபத்தைநீக்கி ஆத்மாவில் ப்ரவேசித்தமையால் மறுபடியுண்டாகிறதில்லை. துரீயமூர்த்தி ஸம்ஸாரபீஜமாகாமையாலே

ன்க. கயிற்றையும் பாம்பையும் விவேகித் தறிந்தவனுக்கு கயிற்றில் லயித்த பாம்பு மறுபடியும் பிறக்குமோ ; புத்தியில் ஸம்ஸ்கார மழிந்தபின்பு முன்போல மறுபடியும் ஸர்ப்பப்ரமம் தோற்றுதன்றோ. உத்தமாதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்காயின் இந்த ப்ரணவம் உபாஸநம் செய்கிற மகிமையால், நல்லறிவுகூடி நல்நடத்தையி விழிந்து ஸந்யாஸிகளாய் மாத்திரைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் ஸாமாந்யத்தை யறியும்படியாக, ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதநமாய் ஆலம்பநமாகின்றது. இவ்விஷயங்களின் ஸூக்ஷ்மம் கௌடபாதகாரிகையில் வெளியாகும்.

ரா-ஸா. அளவற்ற மகிமை பொருந்தியவனாகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி கருமேந்திரியம் ஜ்ஞாநேந்திரியம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாகாதவனாயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி நாலாவதாகிய நாதத்திற்குப் பொருளாகிறான். ஓங்காரத்திலேகதேசமாகிய நாதரூபியாகிறானென்றவாறு. அகார உகார மகாரங்களுக்குமேல்நாதமாகையால் நாதம் நாலாவதாகிறது. ஸமஸ்தப்ரணவத்தின் பொருளாகிய பரவாஸுதேவமூர்த்திக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்திக்கு மதிகபேதமில்லை யென்று காட்டுவதற்கு, நாதத்தின் பொருளாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தியை ப்ரணவமே யென்றது. இவ்வாறு அநிருத்தன் ப்ரத்யும்நம் ஸங்கர்ஷணன் வ்யூஹவாஸுதேவன் பரவாஸுதேவன், இவர்களாக அகார மகாரநாத ஸமஸ்தப்ரணவங்களை யுபாஸிக்கிறவர்கள் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினால் அந்த உபாயத்தினாலே கிரமத்தில் அந்த பரமாத்மாவையே சேருகிறார்கள்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைக்கொண்டு பரமாத்மத்யாநம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரணவமானது அகாரம். உகாரம், மகாரம், என்று மூன்று வர்ணங்களையுடையது. இம்மூன்றெழுத்தும் சேர்ந்து 'ஓம், என்று ஒரெழுத்தாயிருக்கிறது. இதிலடங்கிய மூன்றெழுத்தையும் தனித்தனியே த்யாநித்து ஒன்றுசேர்த்தும் த்யாநிக்கவேணும். தனியே த்யாநிக்கும்போது அகாரத்தை, விச்வமூர்த்தி, என்றும், உகாரத்தை,' தைஜஸமூர்த்தி, என்றும், மகாரத்தை ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி என்றும் த்யாநிக்கவேண்டும். அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா ஒருவரேயாயினும் அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் மாயா ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிய இந்த சரீரத்திலு மிருக்கின்றார். இந்த சரீரத்தில் ஜாகரஸ்தாநமென்றும் ஸ்வப்நஸ்தானமென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநமென்றும் ஸ்தாநங்களுண்டு. அந்தந்த ஸ்தாநங்களில் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்கள் அந்தஒருபரமாத்மாவுக்கே கிடைத்திருக்கின்றது, ஆகையால் விச்வரென்றும்தைஜஸரென்றும் ப்ராஜ்ஞரென்றும் பரமாத்மாவுக்கு நாமங்களுண்டா யிருக்கின்றன. ஜாகரஸ்தாநத்தி லிருக்கின்றமையால் விச்வமூர்த்தியென்றும், ஸ்வப்நஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் தைஜஸமூர்த்தியென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாநத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியென்றும் பெயராயிற்று. இப்படி த்யாநிப்பது பரமாத்மாவே எல்லாமென்கிற தத்வஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநத்திற்கு அங்கமாகிறது. ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாநமாவது அகார உகார மகாரங்களை யொன்றுசேர்த்துச்சொல்லுவதினாலுண்டா

கிற ப்ராணவமென்கிற ஓங்காரத்தில் அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அதாவது ப்ராணவமே பரமாத்மா என்கிற த்யாநம். அகண்ட பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே துரீயமென்கிறது. இந்த த்யாநத்தால் அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ப்ரபஞ்ச ப்ரமம்கழிந்து பரமாத்ஸ்வரூபத்தில் லயம்பெற்று பரப்ரம்மமென்கிற அந்த ஸ்வரூபத்தோடு அபேதமாய் விடுகிறான். பின்பிவனுக்கு ப்ரபஞ்சப்ரமும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களுமில்லை நித்யாநந்தசித்ஸ்வரூபத்தைப்பெறுகிறானென்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரணவமென்கிற அக்ஷரத்தை த்யாநிக்கும்படி இவ்வுபநிஷத்து விதிக்கின்றது. அதாவது பரமாத்மாவென்றும் பரப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறநாராயணநாமமுடைய பகவான், பரவ்யூஹரூபத்தாலைந்துரூபியாயிருக்கிறான். பரத்தில் பரவாஸுதேவமூர்த்தியென்று ஒருரூபத்தையும் வ்யூஹத்தில் வாஸுதேவமூர்த்தி ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ப்ரத்யும்நமூர்த்தி அநிருத்தமூர்த்தி என்றும், நான்குரூபத்தையு மடைந்திருக்கிறானென்றவாறு. இந்த மூர்த்திபேதங்கள், திருமேனி பேதத்தாலும் கல்யாணகுணங்களின் ப்ரகாசம் அப்ரகாசம் இவைகளாலு முண்டாயின. ஸங்கர்ஷணாதி மூர்த்திகளுக்கு வ்யூஹமென்றும் பரவாஸுதேவனுக்கு பரமென்றும் திருநாமம். இந்த பரவாஸுதேவமூர்த்தியில், ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமையால் இந்த மூர்த்தி ப்ரதாநமூர்த்தி. மற்ற நாலுமூர்த்திகளும் இந்த மூர்த்தியிலிருந்து வெளியாகி சிலசில குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றார்கள். ஆகையாலிந்நால்வருமந்த பரவாஸுதேவனுடைய நான்குபாதங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக இந்நால்வராகிய நாலுபாதங்களை யுடையவனாந்த பரவாஸுதேவனாகிய பரமாத்மா. இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்திக்கு எப்போதும் அந்தர்த்தாநமே கிடையாது. மற்ற நாலு மூர்த்திக்களுக்கும் பரவாஸுதேவனிடத்தி லந்தர்த்தாநமுண்டு. இந்த அந்தர்த்தாநத்தையே லயமென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு பரவாஸுதேவ மூர்த்தியினிடத்திலிருந்து ஆவிர்பவித்து அந்தர்தாநத்தை யடைகிற இந்நால்வரில் வ்யூஹவாஸுதேவனைத் துரீயனென்றும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை ப்ராஜ்ஞனென்றும் ப்ரத்யும்நமூர்த்தியை தைஜஸனென்றும் அநிருத்தமூர்த்தியை, விச்வன் அல்லது வைச்வாநரனென்றும் இவ்வுபநிஷத்து பேசுகின்றது. அநிருத்தமூர்த்தி ஜாகரதசையோடு கூடிய ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறான் ஆகையாலே, விச்வமூர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிறான். ப்ரத்யும்நமூர்த்தி ஸ்வப்நதசையோடு கூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ஸுஷுப்தி தசையோடுகூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறான். ஆகையாலே ப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறான். வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி இம்மூவரிலும் விலக்ஷணனாகையாலே துரீயனென்று சொல்லப்படுகிறான், என்று பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து, ப்ரணவம், அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் இவற்றையுடையதா யிருக்கிறது. நாதமா

வது-ஒலி, இந்நாலேயும் நாலுமாத்திரைகளாக அறிந்துகொள்க. ஆக ப்ரணவம் நாலுமாத்திரை யுடையதாயிற்று. ஆக இந்நாலுசேர்ந்து ஓமென்று ப்ரணவமாகிறது. இவ்வாறு நாலாகப் பிரிந்திருக்கிற ப்ரணவ மாத்திரைகளுக்கு வ்யஸ்த ப்ரணவமென்றும், ஒன்றுசேர்ந்த ஓமென்கிற எழுத்துக்கு ஸமஸ்த ப்ரணவமென்றும் பெயரென்றுப்ரணவ ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, அங்கங்கு சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு முதல் மாத்திரையை அதாவது அகாரத்தை அநிருத்த மூர்த்தியாகவும், இரண்டாவது மாத்திரையை அதாவது உகாரத்தை ப்ரத்யும்ந மூர்த்தியாகவும், மூன்றுவது மாத்திரையை அதாவது மகாரத்தை ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியாகவும், நாலாவது மாத்திரையை அதாவது நாதத்தை வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸமஸ்த ப்ரணவத்தை அதாவது ஒன்றுசேர்ந்த ப்ரணவத்தை பரவாஸுதேவ மூர்த்தியாகவும் த்யாகித்து ஹ்ருதயத்தில் நித்தியபாவனை செய்யக்கடவன். இவ்வாறு த்யாநம் செய்தவன் அந்த பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினுல் க்ரமத்தில் அதாவது முதலில் அநிருத்த ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று பின்ப்ரத்யும்நஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, அதின்பின், ஸங்கர்ஷண ஸாயுஜ்யத்தைப்பெற்று பின்பு வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸாயுஜ்யம் பெற்று அந்தத்தில் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவ ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று புநராவ்ருத்தியின்றி பரப்ரம்மாநந்தத்தை யநுபவிக்கிறுன் என்று இராமாநுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்து. மற்ற பேத ஸூக்ஷ்மங்களை யிங்கு சொன்ன படிகளுக்கு விரோதமின்றி ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலந்தந்த சுலோகவ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்க. யஏவம் வேத, 'யஏவம் வேத, என்று இரட்டித்துச்சொன்னது இவ்வுபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளக்குவதற்காம். இதுநிற்க, இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்தை அத்வைதமதத்தில் சங்கராசாரியருக்கு முற்பட்டவராகிய கௌடபாதாசாரியரென்கிற ஒரு பண்டிதர், அத்வைதமதத்திற் கநுகூலமாக அனேக சுலோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறுர். அந்த சுலோகங்களுக்கு கௌடபாதகாரிகை என்று பெயரிட்டிருக்கிறுர். கௌடபாதகாரிகை என்று அந்த சுலோகங்களுக்குக் காரணப்பெயராகின்றது. காரிகை என்றுல் சுலோகமென்றுபொருள். அந்த சுலோகங்களை நான்கு ப்ரகரணமாகப் பிரித்திருக்கின்றுர். முதலாவது ஆகம ப்ரகரணம், இரண்டாவது வைதத்யப்ரகரணம் மூன்றுவது அத்வைத ப்ரகரணம் நான்காவது அலாதசாந்திப் ப்ரகரணம். இந்தப்ரகரணங்களில் ஆகம ப்ரகரணமானது மாண்டூக்கியோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களை யதிகமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கௌடபாதகாரிகைகளுக்கு நாலு ப்ரகரணங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறுர். மாண்டூக்கியோபநிஷத்திற்கு தனி ... சங்கராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. கௌடபாத காரிகைகளில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கு பாஷ்யம்செய்யும்போது மாண்டூக்கியோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்துவிட்டார். இவ்வாறு மாண்டூக்யோப

நிஷத்திற்கும் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கும் கலந்து வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றமையால் பலர் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தே என்று ப்ரமிக்கிறார்கள். சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த கூரநாராயணமுனி, என்று பெயருடைய விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரொருவர் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக எடுத்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். ஆயினும் நாம் அந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்றும கௌடபாதகாரிகையில் ஆகம ப்ரகரணமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் விசிஷ்டாத்வைத மத பண்டிதராகிய இரங்க ராமாநுஜமுனி மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தவர் இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையாலும் மற்றும் சில காரணங்களாலு மென்றறிக. ஆயினும் சில விடங்களில் முன்னோர் செய்த க்ரந்தங்களில் அந்த காரிகைகளை ப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் ஸந்தேகத்திற் கிடமுண்டு. புத்திமான்கள் உண்மையை யாராய்ந்துகொள்வர். ஆகவே இவ்வளவே மாண்டூக்யோபநிஷத்தென்று இவ்வளவுக்கும் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தில் கலந்திருக்கிற மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும், இராமாநுஜபாஷ்யத்தையும், அந்தந்த சுருதிகளின்கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதி வ்யாக்யா பூர்ணா.

மாண்டூக்யோபநிஷத் ஸமாப்தம்.

ஹரி: ஓம்.

கௌடபாதகாரிகா ப்ராரம்ப:

கௌடபாதகாரிகாபாஷ்யே ஆகமப்ரகரணம்.

பதார்த்தவயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தகௌடபாதகாரிகையின் கதைகளை மாண்டூக்யோபநிஷத்தின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கு, சொன்ன காரணங்களால் கௌடபாதகாரிகை முதல் ப்ரகரணத்தில் உபநிஷத்தென்கிற ஸந்தேகமனேகருக்குண்டாயிருக்கின்றமையாலும் மற்றமூன்று ப்ரகரணங்களிலு மத்வைதமதத்தை நன்கு சொல்லியிருப்பதாலு மிதுவும் புத்திமான்களுக்கு அவச்யமென்று இந்தகௌடபாதகாரிகை நாலுப்ரகரணங்களையும் சங்கரபாஷ்யத்தோடும் சிலவிடங்களில் விசேஷாபிப்பிராயங்களோடும் விசேஷ விஸ்தரமின்றி எழுதுகிறோம்.

கௌடபாதகாரிகைக்கு சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ள அவதாரிகை.

சங்கராசாரியர்செய்த மங்களச்சுலோகம்.

ப்ரஜ்ஞாநாம்சுப்ரதாநைஸ்ஸ்திரசரவிகரவ்யாபிபிர்வ்யாப்யலோகாந்,புக்த்வாபோகாந்தஸ்தவிஷ்டாந்புநரபிதிஷணோத்பாஸிதாந்காமஜந்யாந், பீத்வா ஸர்வாந்விசேஷாந் ஸ்வபிதிமதுரபுங்மாயயாபோஜயந்நோ மாயாஸங்க்யா துரீயம்பரமம்ருதமஜம்ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி.

இந்தசுலோகத்தின் கருத்து.

ஜ்ஞாநரூபியாகிய ப்ரம்மம், மாயாஸம்பந்தத்தால் பசு பக்ஷி மநுஷ்யாதி ரூபத்தையடைந்த ஜீவர்களைப்போல் தோற்றுகிற தன்னுடைய அம்சங்களா லிவ்வுலகமெல்லாம் வ்யாபித்து ஜாகரதசையில் ஸ்தூல போகங்களையும் ஸ்வப்நத்தில் காமஸங்கல்பத்தாலுமவித்தையினாலும் கர்மத்தினாலும் தோற்றுகிற ஸூக்ஷ்ம போகங்களையும் அநுபவித்து ஸுஷுப்தியில் ஒருவித போகமுமின்றி காரணாநந்த ஸ்வரூபமாய் நின்று ஸர்வாதீதமாய்க்கொண்டு நாம் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும்படி செய்கிற நித்யசுத்த பரப்ரம்மத்தை வணக்கினேனென்பதாம். இதனால் ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கு மபேதம் ஸூசிக்கப்படுகிறதென்று அத்வைதமத ஸம்ப்ரதாயம்.

மற்றொரு மங்களசுலோகம்.

போவிச்வாத்மாவிதிஜவிஷயாந்ப்ராச்யபோகாந்ஸ்தவிஷ்டாந் பச்சாச்சாந்யாந்ஸ்வமதிவிபவாந் ஜ்யோதிஷாஸ்வேநஸூக்ஷ்மாந், ஸர்வாநேதாந்புநரபிசநைஸ்ஸ்வாத்மநிஸ்தாபயித்வா ஹித்வாஸர்வாந்விசேஷாந் விகதகுணகணோபாத்வஸௌநஸ்துரீய:.*

இதன்கருத்து.

தருமம் அதர்மம் இவைகளாலுண்டாகிய விஷயங்களை யநுபவித்து ஸூக்ஷ்மஜ்யோதிஸ்ஸாலே ஸ்வப்நத்தை யநுபவித்து எல்லாவற்றையும் தன்னி லடக்கிக்கொண்டு ஸமஸ்த விசேஷங்களும் நீங்கி நிர்க்குணமாயிருக்கிற துரீய சுத்த ப்ரம்மம் விக்நங்களைப் போக்கி நம்மையளித்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்பதாம்.

---

* நாலாமடி மற்ற மூன்றடிகளுக்குச் சமாநமாயிராமையால், குற்றமில்லை.

அபிப்பிராய விசேஷங்கள்.

இவ்விரண்டும் சங்கராசாரியர் செய்த சுலோகங்களேயென்று அநேக பண்டிதர்களி னபிப்ராயம். சிலர் முதல் சிலோகம் கௌடபாதகாரிகையில் சேர்ந்ததென்றும் இரண்டாவது சுலோகம் சங்கராசாரியர் செய்ததென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது ஸரியல்ல; ஏனென்றால் முதல் சுலோகம் கௌடபாதகாரிகையாயின் அதற்கு சங்கராசாரியர் மற்ற சுலோகங்களுக்குப்போல வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பார், அவ்வாறு வ்யாக்யாநம் செய்யாமையால் முதல் சுலோகமும் சங்கராசாரியர் செய்ததேயாமென்று ஆநந்தகிரியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவதாரிகை.

ஸம்-ஸா. வேதாந்தங்களின் பொருள்களை சுருக்கமாகவிளக்கத்தக்க நாலுப்ரகரணங்க ளடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத் வ்யாக்யாநமான கௌடபாதகாரிகை நம்மால் விவரிக்கப்படுகிறது. இந்த கௌடபாதகாரிகையில் ரோகத்தினால் வருத்தமடைந்தவனுக்கு ரோகம் நீங்குவதுபோல இவ்வாத்மாவுக்கு பிரபஞ்சம் நீங்கினால் அத்வைதமுண்டாகின்றதாகையால் அவித்யையால் செய்யப்பட்ட இந்தபிரபஞ்சம் வித்யையினால் நிவ்ருத்திக்குமென்றெண்ணி ப்ரம்மவித்யை சொல்லுவதற்கு ஆரம்பிக்கப்படுகிறது அதில் ஆத்மாவின் அறிவுக்குக் காரணமான ஓங்காரத்தை நிரூபிக்கிறதற்கு முதல் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது பிரகரணத்தில் பிரபஞ்சங்கள் பொய்யென்றும் மூன்றாவதுபிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யான தன்மையும் நான்காவது பிரகரணத்தில் அத்வைதத்தின் மெய்யான தன்மைக்கு விரோதியான ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமும் சொல்லப்படுகிறது.

க. 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃।
𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞 𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥

உ. 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃॥
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥

౧. బహిః ప్రజ్ఞో విభుర్విశ్వో హ్యంతః ప్రజ్ఞస్తు తైజసః।
ఘనప్రజ్ఞస్తథా ప్రాజ్ఞ ఏకఏవ త్రిధాస్మృతః॥
౨. దక్షిణాక్షిముఖేవిశ్వో మనస్యంతస్తు తైజసః।
ఆకాశేచహృదిప్రాజ్ఞ స్త్రిధాదేహేవ్యవస్థితః॥

(ப-ம்.) 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - வெளியறிவுடையவனும், 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 - யெங்கும் நிறைந்தவனுமான, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - உள்ளறிவையுடையவனான, 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 - தைஜஸனும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌘𑌨𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 - நிறைந்த அறிவையுடைய, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - ப்ராஜ்ஞனும், 𑌏𑌕 𑌏𑌵 - ஒருவன் தானே, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 - மூன்றுஸ்தானத்தில் இருக்கிறவனாக, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃-வெண்ணப்பட்டான்.

(ப - ம்.) 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 - வலது கண்ணாகிய முகத்தில், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - வைச்வாநரனும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 - உள்ளே, 𑌮𑌨𑌸𑌿 - மனதில், 𑌤𑍈𑌜

ஸ:-தைஜஸனும், ஹ்ருதி-ஹிருதயமென்கிற, ஆகாசே ச - ஆகாயத்தில், ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞனும், தேஹே - தேகத்தில், த்ரிதா - மூன்று விதமாக, வ்யவஸ்தித:- இருக்கிறான்.

ஸம-ஸா. கிரமமாக மூன்றுஸ்தானத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் அவனேயென்கிற நினைவினாலும் மூன்றுஸ்தானத்திலும் வேறுபட்டவனாயும் ஒருவனாகவும் சுத்தனாகவும் ஒன்றுடன்சேராதவனாகவும் ஈச்வரனிருக்கிறான்.

வி-ஸா. சகலாவயங்களுக்குள் வலதுகண்ணே முக்கியமாகையால் கண்ணால் அறியுமவனான வைச்வாநரனும் அறிந்ததை மனதால் நினைக்கிறதாகையால் மனதாலறியும் தைஜஸனும் இந்திரியங்களின் ஸம்பந்தமில்லாமல் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருக்கிறவறிவு ரூபமான ப்ராஜ்ஞனும் ஒன்றுஎன்று சொல்லப்பட்டது. ஈஸ்வரன் ஒருவனே இந்ததேகத்தில் மூன்று இடங்களில் ஜாகரிதஸ்தானனாகவும் ஸ்வப்னஸ்தானனாகவும் ஸுஷுப்தஸ்தானனாகவும் வலதுகண்ணிலும் மனதிலும் ஹ்ருதயாகாசத்திலும் மூன்றிடத்திலு மிருக்கிறான்.

௩. விச்வோ ஹி ஸ்தூலபுங்நித்யம் தைஜஸ: ப்ரவிவிக்தபுக் ।
ஆனந்தபுக் ததா ப்ராஜ்ஞஸ்த்ரிதா போகம் நிபோதத ॥

௪. ஸ்தூலம் தர்பயதே விச்வம் ப்ரவிவிக்தம் து தைஜஸம் ।
ஆனந்தச்ச ததா ப்ராஜ்ஞம் த்ரிதா த்ருப்திம் நிபோதத ॥

౩. విశ్వోహిస్థూలభుఙ్నిత్యం తైజసఃప్రవివిక్తభుక్।
ఆనందభుక్తథాప్రాజ్ఞ స్త్రిధాభోగంనిబోధత॥

౪. స్థూలంతర్పయతేవిశ్వం ప్రవివిక్తంతుతైజసమ్।
ఆనందశ్చతథాప్రాజ్ఞం త్రిధాతృప్తింనిబోధత॥

(ப-ம்.) விச்வ:-வைச்வாநரனானவன், நித்யம்-ஸர்வகாலமும், ஸ்தூலபுக் - உருவம் முதலியதை யனுபவிக்குமவன், தைஜஸோ ஹி - தைஜஸனோ வென்றால், ப்ரவிவிக்தபுக்-பிறரறியாதபோகங்களை யடையுமவன், ததா-அப்படியே, ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞன் என்பவன், ஆனந்தபுக் - ஆநந்தத்தை யனுபவிக்குமவன், (இதி) - (என்று) த்ரிதா - மூன்று விதமாக, போகம்-போகத்தை, நிபோதத-அறிவீர்கள்.

(ப-ம்.) விச்வம் - விச்வமூர்த்தியை, ஸ்தூலம் - ஸ்தூலரூபமானது, தர்பயதே-த்ருப்திப்படுகின்றது. தைஜஸம் து-தைஜஸமூர்த்தியை, ப்ரவிவிக்தம் - ஏகாந்தம் த்ருப்திப்படுத்துகிறது. ததா-அப்படி, ப்ராஜ்ஞம்-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, ஆனந்த:ச-அநந்தம்திருப்தியடைவிக்கிறது. த்ருப்திம்-த்ருப்தியை, த்ரிதா நிபோதத-மூன்றுவிதமாயறியுங்கோள்.

ஸம-ஸா. விச்வன் முதலியவர்களுக்கு மூன்றுவிதமாக தேகத்தில் இருப்பைச் சொல்லி அவர்களுக்கே மூன்றுவிதமான போகத்தையும் இவ்விரண்டு சுலோகத்தால் சொல்லுகிறது.

வி - ஸா. அறிவீர்கள் என்று இம்மந்திரத்தை யறிந்த ஈசுவரன் தான் உபதேசிக்குமவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது.

ரு. த்ரிஷு தாமஸு யத்போஜ்யம் போக்தா யஶ்ச ப்ரகீர்த்தித: ।
வேதைதது³பயம் யஸ்து ஸ புஞ்ஜாநோ ந லிப்யதே ॥

౫. త్రిషుధామసుయద్భోజ్యంభోక్తాయశ్చప్రకీర్తితః।
వేదైతదుభయంయస్తుసభుంజానోనలిప్యతే॥

(ப் - ம்.) த்ரிஷு - மூன்றுவிதமான, தாமஸு - ஸ்தானங்களில், யத் - யாதொன்று, போஜ்யம் - அநுபவிக்கக்கூடியதோ, ய: - யாதொருவனும், போக்தா - அனுபவிக்கிறவனாக, ப்ரகீர்த்தித: - கூறப்பட்டானோ, ஏதத் - இந்த, உபயம் - இரண்டையும், ய: - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன் தானே, புஞ்ஜாந: ஸகலவஸ்துக்களையு புஜித்தபோதிலும், ந லிப்யதே - அதுகளில் உண்டான விரோதங்களால் பூசப்பட்டவனாகிறதில்லை,

ஸம் - ஸா. ஜாகர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி யென்று கூறப்பட்ட மூன்றிடத்தில் ஸ்தூல ப்ரவிவிக்த ஆநந்த யென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றேயாகிய மூன்று போகங்களையும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்று சொல்லப்பட்ட ஒருவனேயாகி யனுபவிக்கின்றவனையும் யாரொருவன் போஜ்யமிதென்றும் போக்தாவிவனென்று மறிகிறானோ அவன் அப்போகத்தாலுண்டான தோஷங்களை யடையமாட்டான்.

வி - ஸா. விச்வன் முதலிய ரூபங்களையும் அவர்களின் இடத்தையும் அவர்களின் போகங்களையும் உள்ளபடி யறிந்தவர்களுக்கு பலத்தைச்சொல்லுகிறது.

சு. ப்ரபவஸ் ஸர்வபாவாநாம் ஸதாமிதி விநிஶ்சய: ।
ஸர்வம் ஜநயதி ப்ராணஶ்சேதோம்ஶூந் புருஷ: ப்ருதக் ॥

౬. ప్రభవస్సర్వభావానాంసతామితివినిశ్చయః।
సర్వంజనయతిప్రాణశ్చేతోంశూన్పురుషఃపృథక్॥

(ப் - ம்.) ஸர்வபாவாநாம் - எல்லாப்பொருள்களுக்கு, ப்ரபவ: - பிறப்பிடம், (ஆத்மா - மேற்கூறிய ஆன்மாவே), இதி - என்று, ஸதாம் - நல்லோர்களுடைய, விநிஶ்சய: - உறுதி, ப்ராண: - பிராணன் என்கிற, புருஷ: - புருஷன், எனவும் பெயர்கொண்ட மேற்கூறியஆன்மாவே, ஸர்வம் - யெல்லாப் பொருளையும், சேதோம்ஶூந் - அறிவென்னும் வெளிச்சத்தோடு கூடின ஜீவர்களையும், ப்ருதக் - தனியாக, ஜநயதி - உண்டுபண்ணுகிறது.

ஸம் - ஸா. ஆதிகாலத்தில் காரணரூபமா யிருக்கிற வஸ்துக்களுககே பிறப்பு. இதுவே திண்ணம். இத்தால் இல்லாத வஸ்துக்களுக்கு பிறப்பில்லை யென்று விளங்குகிறது. இது ஆதியில் விதையாயிருந்த வைகளையே செடிகளாகக் காண்கையால் தெரியலாம் புருஷன் என்றும் ப்ராணன் என்றும் சொல்லப்பட்ட ஆன்மாவே அறிவின் தோற்றங்களான இவர்களையும் மற்ற யெல்லாப் பொருளையும் விளக்கின்றது.

வி - ஸா. ஏஷயோநிஸ்ஸர்வஸ்ய, என்று மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தின் அர்த்தத்தை இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது.

எ. விபூ⁴திம் ப்ரஸவம் த்வந்யே மந்யந்தே ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா: |
ஸ்வப்நமாயாஸ்வரூபேதி ஸ்ருஷ்டிரந்யைர்விகல்பிதா ||

౭. విభూతింప్రసవంత్వన్యేమన్యంతేసృష్టిచింతకాః।
స్వప్నమాయాస్వరూపేతిసృష్టిరన్యైర్వికల్పితా॥

(ப - ம்.) அந்யே - வேறு, ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா: - படைப்பை விசாரிக்குமவர்கள், ப்ரஸவம் - படைப்பை, விபூ⁴திம் - பிரமத்தின்பகுவிதமான பிறப்பாக, மந்யந்தே-யெண்ணுகிறார்கள், அந்யை: - வேறு சிலர்களால், ஸ்ருஷ்டி: - படைப்பானது, ஸ்வப்நமாயாஸ்வரூபா - கனவிலுண்டான போய்யான பொருள்களின் உருவுடையதென்று, விகல்பிதா - அனேகவிதமாக சொல்லப்பட்டது.

ஸம்-ஸா. ஈசனது படைப்பைச் சிந்தைசெய்யுமவர்கள் பிரமத்தின் விரிவுகளை இப்புவனங்களென்று சொல்லுவார்கள். வேறு சிலர்கள் ஈசன் படைப்பு ஸ்வப்நம்போலவும் இந்திரசாலம்போலவும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனல் முமுக்ஷுக்கள் விச்வதைஜஸ ப்ராஜ்ஞ என்கிற மூன்று உருவத்திலும் வேறுபட்ட மெய்யான உருவத்தையே விரும்புவர்கள்.

வி - ஸா. முன் மந்திரத்தில் ஸதாமிதுவிநிச்சய: என்கிற நல்லோா கொள்கைக்கு எதிரான தீயோர கொள்கையை விவரிக்கிறது.

அ. இச்சா²மாத்ரம் ப்ரபோ⁴: ஸ்ருஷ்டிரிதி ஸ்ருஷ்டௌ விநிஶ்சிதா: |
காலாத்ப்ரஸூதிம் பூ⁴தாநாம் மந்யந்தே காலசிந்தகா: ||

౮. ఇచ్ఛామాత్రంప్రభోస్సృష్టిరితిసృష్టౌవినిశ్చితాః।
కాలాత్ ప్రసూతింభూతానాంమన్యంతేకాలచింతకాః॥

(ப - ம்.) ஸ்ருஷ்டௌ - படைப்பில், விநிஶ்சிதா:-முடிவான கொள்கையை யுடையவர்கள், ப்ரபோ⁴ - ஈசனுடைய, ஸ்ருஷ்டி: படைப்பு, இச்சா²மாத்ரம் - யெண்ணமே, இதி - என்றும், காலசிந்தகா: - காலத்தையே தெய்வமாக யெண்ணுமவர்கள், பூ⁴தாநாம் – பொருள்களுக்கு, காலாத் – காலத்தினின்றும், ப்ரஸூதிம்-பிறப்பையும், மந்யந்தே–எண்ணுகிறார்கள்.

ஸம்-ஸா. ஈச்வரவாதிகளான சிலர் ஈசனுடைய யெண்ணமொழிய படைப்புவேறில்லை யென்றும் காலவாதிகளான சிலர் யெல்லாப்பொருள்களும் காலத்தில் நின்றுமுண்டாகின்றன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

வி - ஸா. எல்லாப்பொருள்களையும் எக்காலத்திலும் அறியும் தன்மையும் எவ்வித வல்லமையும் உள்ள ஈசந்தானே மற்றொரு உதவிகளன்றிக்கே தனதிச்சையினாலேயே உலகங்களை யமைக்கிறான் என்பது வேதாந்தமறிந்தவர்களின் முடிவான கொள்கை காலவாதிகள் காலமே காரணமென்று சொல்லுவர்கள்.

௯. போகார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிரித்யந்யே க்ரீடார்த்தமிதி சாபரே।
தேவஸ்யைஷ ஸ்வபாவோऽயமாப்தகாமஸ்ய கா ஸ்ப்ருஹா॥

౯. భోగార్థం సృష్టిరిత్యన్యే క్రీడార్థమితి చాపరే।
దేవస్యైష స్వభావోఽయమాప్తకామస్య కా స్పృహా॥

(ப-ம்.) அந்யே - வேறு சிலர், ஸ்ருஷ்டி:-படைப்பானது, ப்ரபோ:-ஈசனுக்கு, போகார்த்தம்-சுகத்தின்பொருட்டென்றும், அபரே - வேறு சிலர், க்ரீடார்த்தமிதி - விளையாட்டின்பொருட்டென்றும், மந்யந்தே - யெண்ணுகிறார்கள், தேவஸ்ய - ஈசனுக்கு, அயம் - இந்த விளையாட்டா யிருக்கிற, ஏஷ: - இந்த படைப்பானது, ஸ்வபாவ:-தனக்கான தன்மை, ஆப்தகாமஸ்ய - யெல்லாப் பயனையும் அடைந்தவனுக்கு, ஸ்ப்ருஹா-ஆசை, கா - ஏது.

ஸா-ஸா. ஈசன் படைப்பு சுகத்திற்கென்று சிலரும் விளையாட்டுக்கென்று சிலரும் சொல்லுவார்கள். கயிறு முதலியவை பாம்பு முதலானதாக தோற்றுவது அஞ்ஞானத்தின் தன்மையாவதுபோல் ஈசன் சுபாவத்தால் படைக்கிறான்.

வி-ஸா. சுகம் என்றும் விளையாடல் என்றும் ஈசன் படைப்புக்குப் பயன்களை சிற்சிலர் சொல்லுவார்கள் பயன்களை அடைந்தவனுக்கு வேறு பயனை யெண்ணவேண்டுவதில்லை யாதலால் ஈசனுக்கு விளையாட்டான படைப்பானது இயல்பு.

௰. நிவ்ருத்தேஸ்ஸர்வது:கானாமீசான: ப்ரபுரவ்யய:।
அத்வைதஸ்ஸர்வபாவானாம் தேவஸ்துர்யோ விபுஸ்ஸ்ம்ருத:॥

౧౦. నివృత్తేస్సర్వదుఃఖానామీశానః ప్రభురవ్యయః।
అద్వైతస్సర్వభావానాం దేవస్తుర్యో విభుస్స్మృతః॥

(ப-ம்.) ஸர்வது:கானாம் - எல்லா துக்கங்களுடையவும், நிவ்ருத்தே: - நாசத்திற்கு, ஈசான: - நியந்தாவாயும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியாயும், அவ்யய: - அழிவில்லாதவனாயும், விபு:-வ்யாபியாயுமிருக்கிற, துர்யோ தேவ:-துரீயதேவன், ஸர்வபாவானாம்-எல்லாபதார்த்தங்களுக்கும், அத்வைத: - பேதமில்லாதவன்.

ஸா-ஸா. இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தபோது ஸமஸ்த துக்கங்களும் நீங்குகின்றன. ஏனென்றால் ஸமஸ்த பேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையாலென்க. பேதமுண்டாகிலன்றோ துக்கங்களுக்குக் காரணமுண்டு.

வி-ஸா. எல்லா துக்கங்களும் நிவ்ருத்திப்பதற்குக் காரணமாய் ப்ரம்மருத்திராதிகளை நியமிக்கிறவனும் மித்யாஜ்ஞானம் நீங்குவதற்கு ஹேதுவாயிருப்பவன் துரியரூபி.

௰௧. கார்யகாரணபத்தௌ தாவிஷ்யேதே விஸ்வதைஜஸௌ।
ப்ராஜ்ஞ: காரணபத்தஸ்து த்வௌ தௌ துர்யே ந ஸித்த்யத:॥

౧౧. కార్యకారణబద్ధౌ తావిష్యేతే విశ్వతైజసౌ।
ప్రాజ్ఞః కారణబద్ధస్తు ద్వౌ తౌ తుర్యే న సిద్ధ్యతః॥

(ப-ம்.) தௌ விஶ்வதைஜஸௌ - அந்த விச்வமூர்த்தியும் தைஜஸமூர்த்தியும், கார்யகாரணபத்தௌ - கார்யம் காரணம் இவைகளின் பந்தமுடையவர்களாக, இஷ்யேதே - கொள்ளப்படுகிறார்கள், ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியும், காரணபத்த: - காரணபந்தமுடையவராகக் கொள்ளப்படுகிறார், துர்யே - துரீயமூர்த்தியில், தௌ த்வௌ - அந்த இரண்டுவிதபந்தங்களும், ந ஸித்யத: - சேராமலிருக்கின்றன.

ஸo-ஹா. துரீயஸ்வரூபத்தை விசதம் செய்வதற்கு விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களில் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறது. பலம், பீஜம், இவ்விரண்டாலும் விச்வ தைஜஸர்களும் பீஜத்தால் ப்ராஜ்ஞனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். துரீயனுக்கு எவ்வித பந்தமுமில்லை.

வி-ஹா. இந்த பந்தாபந்தங்கள் ஜீவாத்மாவின் வழியாலே இந்த மூர்த்திகளுக்குண்டாகிறது சுயமாகவல்ல. சுயமாக எல்லா மூர்த்திகளும் நிர்தோஷ கல்யாண குண முடையவர்களேயாம்.

௧௨. நாத்மாநம் ந பராம்ஶ்சைவ ந ஸத்யம் நாபி சாந்ருதம் ।
ப்ராஜ்ஞ: கிஞ்சந ஸம்வேத்தி துர்யம் தத்ஸர்வத்ருக்ஸதா ॥

౧౨. నాత్మానంనాపరాంశ్చైవనసత్యంనాపిచానృతమ్।
ప్రాజ్ఞఃకించనసంవేత్తితుర్యంతత్సర్వదృక్సదా॥

(ப-ம்.) ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, ஆத்மாநம் - ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், பராந் ச ஏவ - இதரஸ்வரூபங்களையும், ஸத்யம் - ஸத்யஸ்வரூபத்தையும், அந்ருதம் - மித்யாரூபத்தையும், அபி கிஞ்சந - மற்றுள்ள எந்த விஷயத்தையும், ந ஸம்வேத்தி - அறிகிறதில்லை, துர்யம் தத் - அந்த துரீயரூபமானது, ஸதா - எப்போதும், ஸர்வத்ருக் - எல்லாவற்றையுமறியாநிற்கும்.

ஸo-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் பீஜநித்திரையுடையனாகையாலே ஸ்வஸ்வரூபாதிகளை யறிவதில்லை. துரீயனுக்கு எப்போதும் ஸர்வதர்சநமுமுண்டு. அஜ்ஞாநாந்ய தாஜ்ஞாநங்களில்லாதவன் துரீயன். அஜ்ஞாநசம்பந்தமுடையவன் ப்ராஜ்ஞன். ஸூர்யப்ரகாசத்தில் அப்ரகாசமுமந்யதா ப்ரகாசமும் கிடையாதன்றோ.

வி-ஹா. ப்ராஜ்ஞன் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபஸங்கத்தைவிட மற்றொன்றை யதிஷ்டிக்கிறதில்லை. துரீயன் முக்தாத்மாக்களுக்கு எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான்.

௧௩. த்வைதஸ்யாக்ரஹணம் துல்யமுபயோ: ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: ।
பீஜநித்ராயுத: ப்ராஜ்ஞ: ஸா ச துர்யே ந வித்யதே ॥

౧౩. ద్వైతస్యాగ్రహణంతుల్యముభయోఃప్రాజ్ఞతుర్యయోః।
బీజనిద్రాయుతఃప్రాజ్ఞస్సాచతుర్యేనవిద్యతే॥

(ப-ம்.) ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: உபயோ: - ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களிருவர்க்கும், த்வைதஸ்ய அக்ரஹணம் - பேதஜ்ஞானமில்லாதிருப்பது, துல்யம் - ஸமானமானது, ப்ராஜ்ஞ: - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, பீஜநித்ராயுத: - பீஜநித்திரையோடுகூடினவன், துர்யே - துரீயமூர்த்தியில், ஸா ந வித்யதே - அந்த நித்திரையில்லை.

ஶ௦.ஹா. பேதப்ரபஞ்சஜ்ஞாந மிருவருக்கு மில்லாமையால் ப்ராஜ்ஞ துரீயர்களுக்கு பேதமென்ன வென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்கு இந்த சுலோகம். அந்யதாஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான அஜ்ஞாந ஸம்பந்தம் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியி லிருக்கின்றது துரீயத்திலந்த ஸம்பந்தமில்லை. ஆகையா லிதுவே பேதமென்று கருத்து.

வி-ஹா. அஹங்கார மமகாரங்களை யுண்டுபண்ணி வைய்யாமலிருக்கிற ஸ்வபாவ மிருவருக்கு முண்டாயினும் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் காரணமான ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைக் கல்பித்துவைத்திருக்கிறான் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி. மோக்ஷத்தையே ஸங்கல்பிக்கிறான் துரீயமூர்த்தி என்றுபொருள்.

க௪. ஸ்வப்நநித்ராயுதாவாத்யௌ ப்ராஜ்ஞஸ்த்வஸ்வப்நநித்ரயா |
ந நித்ராம் நைவ ஸ்வப்நம் து துர்யே பஶ்யந்தி நிஶ்சிதா: ||

౧౪. స్వప్ననిద్రాయుతావాద్యౌ ప్రాజ్ఞస్త్వస్వప్ననిద్రయా।
ననిద్రాంనైవచస్వప్నంతుర్యేపశ్యంతినిశ్చితాః॥

(ப-ம்.) ஆத்யௌ-முதலில் சொல்லப்பட்ட விச்வதைஜஸர்கள், ஸ்வப்நநித்ராயுதௌ-ஸ்வப்நம்நித்திரை இவைகளுடன் கூடியவர்கள், ப்ராஜ்ஞ:-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, அஸ்வப்நநித்ரயா-ஸ்வப்நமின்றி நித்திரையோடுகூடியவன், துர்யே துரீயமூர்த்தியில், நித்ராம்-நித்திரையையும், ஸ்வப்நம்-ஸ்வப்நத்தையும், நிஶ்சிதா:-தத்வஜ்ஞானிகள், ந பஶ்யந்தி காண்கிறதில்லை.

ஸ௦-ஹா. ஸ்வப்நமென்பது அந்யதாஜ்ஞாநம். நித்திரை யென்பது அஜ்ஞாநம் ஜாகரதசையிலு மந்யதாஜ்ஞாநமுண்டு அஜ்ஞாநமுமுண்டு. துரீயனுக்கிவையில்லை.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

கூரநாராயண முனி பாஷ்யத்தில் ஜீவத்வாரத்தாலிந்த ஸ்வப்நநித்திரைகளையு மவையில்லாமையையும் கொள்ளவேணும் என்று வயாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

க௫. அந்யதா க்ருஹ்ணத: ஸ்வப்நோ நித்ரா தத்த்வமஜாநத: |
விபர்யாஸே தயோ: க்ஷீணே துரீயம் பதமஶ்நுதே ||

౧౫. అన్యథాగృహ్ణతస్స్వప్నో నిద్రాతత్త్వమజానతః।
విపర్యాసేతయోఃక్షీణేతురీయంపదమశ్నుతే॥

(ப-ம்.) அந்யதா க்ருஹ்ணத:-அந்யதாஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு, ஸ்வப்ந:-ஸ்வப்நமுண்டாகிறது, தத்த்வம் - வாஸ்தவத்தை, அஜாநத: - அறியாதவனுக்கு, நித்ரா - நித்திரையுண்டாகிறது. தயோ: விபர்யாஸே க்ஷீணே - அந்த ஸ்வப்நநித்திரைகள், மாறிவருவதொழிந்தால், துரீயம் பதம் அஶ்நுதே - துரீயஸ்தானத்தையடைகிறான்.

ஶ௦-ஹா. கயிற்றைப்பாம்பென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஜகத்தை ப்ரமிப்பது, தத்வத்தையறியாம லிருப்பது, இவை கழிந்து தத்வநிலைபெற்றால் துரீயஸ்தானத்தை யடைகிறான். அப்போது இந்த ஸ்வப்நமும் நித்ரையும் விட்டுப்போகின்றது.

வி-ஸா. தேஹாதி லாத்மப்ரமத்தையுடையவனுக்கு ப்ரமபரம்பரை யுண்டாகும். பகவானுடை தத்வத்தை யறியாதவனுக்கு அஜ்ஞானமுண்டாகும் இந்த தேஹாத்மப்ரமம் நீங்கி தத்வஜ்ஞானம் பிறந்தால் பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்று முக்தனாகிறான்

௧௬. 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌯𑌦𑌾𑌜𑍀𑌵𑌃𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌦𑌾॥

౧౬. అనాదిమాయయాసుప్తోయదాజీవఃప్రబుధ్యతే।
అజమనిద్రమస్వప్నమద్వైతంబుధ్యతేతదా॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 - ஆதியில்லாத அவித்யையினால், 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 - உறங்கிக்கிடக்கிற, 𑌜𑍀𑌵𑌃 - ஸம்ஸாரத்தை யடைந்திருக்கிற ஆத்மா, 𑌯𑌦𑌾 - எந்தகாலத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - விழித்துக்கொள்ளுகிறானோ, 𑌤𑌦𑌾 - அப்போது, 𑌅𑌜𑌮𑍍 - ஜந்மவிகாரமில்லாததும், 𑌅𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑍍 - நித்திரையில்லாததும், 𑌅𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑍍 - ஸ்வப்நமில்லாததுமான, 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை, 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - அறிகிறான்.

ஸம்-ஸா. ஸம்ஸாரிஜீவன் மூலாவித்யையினாலும் தூலாவித்யையினாலும், என்வீடு, என் மனைவி என்பிள்ளை, என்றிவ்வாறு ப்ரமித்துக்கொண்டிருக்கும்போது தத்வஜ்ஞாநியாகிய குருவினருளால் எப்போது நீ ஸம்ஸாரியாகாய் அந்த ப்ரம்மமேயாகிறாய், என்று தத்வோபதேசம் பெறுகிறானோ அப்போது ஜந்மஜராமரணாதி விகார சூந்யமான துரீயாத்வைத ஸ்வரூபத்தையடைகிறான்.

வி-ஸா. அநாதிகருமப்ரவாஹத்தினால் ஸம்ஸாரத்தி லழிந்துக்கிடக்கிற ஜீவன் நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷத்தினால் எப்போது தத்வத்தை யறிகிறானோ அப்போது ஸர்வதுக்க நிவர்த்தகனான பரமாத்மாவை யடைந்து பரமாநந்தத்தை யடைகிறான்.

௧௭. 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌂𑌚𑍋𑌯𑌦𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃॥

౧౭. ప్రపంచోయదివిద్యేతనివర్తేతనసంశయః।
మాయామాత్రమిదంద్వైతమద్వైతంపరమార్థతః॥

(ப-ம்.) 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌂𑌚𑌃 - ஜகத்தானது, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌯𑌦𑌿 - உளதாயின், 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤 - ஒழியும், 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 - ஸந்தேகமில்லை, 𑌇𑌦𑌂𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - இந்த பேதப்ரபஞ்சமானது, 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 - மாயையினால் தோற்றுகின்றது. 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 - வாஸ்தவத்தில், 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - அத்வைதமே ஸத்யமாயிருக்கிறது.

ஸம்-ஸா. வாஸ்தவத்தில் ப்ரபஞ்சமுண்டாயின் அத்வைதம் ஸத்யமாகாதுதான். ப்ரபஞ்சம் மாயையினால் தோற்றுகிற பொய்யாகையால் அத்வைத விரோதமில்லை. கல்பிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் இந்திரஜால வஸ்துக்கள்போலவு முண்மையறிந்தார்க்கில்லை. ஆகையால் பேதம் பொய். அபேதமே ஸத்யம்.

வி-ஸா. அஹங்கார மமகாரங்கள் இவனுக்கு ஸ்வபாவமாயிருப்பதாயி னப்போது இவனுக்கு முக்தியோக்தையில்லையாம். கர்மோபாதியினால் வந்ததாகையால் பரமாத்மாநுக்ரஹத்தினா லவைநீங்குமானதால் பரம ஸாம்யமாகிய முக்தியுண்டாகும்.

௧௮. விகல்போவிநிவர்த்தேத கல்பிதோ யதி கேநசித்।
உபதேசாதயம் வாதோ ஜ்ஞாதே த்வைதம் ந வித்யதே॥

౧౮. వికల్పోవినివర్తేతకల్పితోయదికేనచిత్।
ఉపదేశాదయంవాదోజ్ఞాతేద్వైతంనవిద్యతే॥

(ப-ம்) யதி கேநசித்-ஒருகாரணத்தால், கல்பித: - கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, விகல்ப:-பேதமானது, விநிவர்த்தேத-நிவ்ருத்தியாகும், அயம் வாத:-இந்தபேதவாதம், உபதேசாத்-உபதேசத்தால் வந்தது. ஜ்ஞாதே-அறிந்தபின், த்வைதம் - பேதம், ந வித்யதே - கிடையாது.

ஸம்-ஹா. ஆசாரியன் சிஷ்யன் சாஸ்திரம் என்று பல பேதங்கள் தத்வஜ்ஞாநிகளுக்கே உண்டாயிருக்கின்றமையால் அத்வைதம் சொல் முடியாதென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதாநமாக இந்தச்சுலோகம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது உபதேசத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பேதமே யன்றி இந்த பேதமும் வாஸ்தவமன்றாகையால் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவையு மழிந்துபோகின்றமையா லத்வைதத்திற்கு விரோதமில்லை.

வி-ஹா. மாகான்களுடைய உபதேசத்தா லஹங்காரமமகாரங் கழிந்துபோமாகையால், பகவானுடைய பேரருளால் இவன் முக்தி பெறுவதற்கு விரோதமில்லை. இப்படி மகான்கள் கூறுகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

"நிவ்ருத்தே ஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற சுலோகமுதல் இந்தசுலோகம் வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் "நாந்த:ப்ரஜ்ஞம்" என்கிற மந்திரத்தின்கருத்தை வெளியிடுகின்றனவென்று அந்தமந்திரவ்யாக்யாநம் செய்தபின் சங்கரபாஷ்யத்தில் வயாக்யானம்செய்யப்பட்டன. "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" என்று இந்த சுலோகங்களுக்கு அவதாரிகை எழுதப்பட்டது. அந்தவாக்யத்திற்கு "நாந்த:ப்ரஜ்ஞம்" என்கிற இம்மந்திரத்தின் வ்யாக்யாநமாக இந்த சுலோகங்களிருக்கின்றனவென்று பொருள். கூரநாராயணமுநி இந்தசுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத்தே யெனநினைத்து சுருதியே சுலோகங்களையும் படிக்கிறதென்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இவர், விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம்.

௧௯. விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாமாதிஸாமாந்யமுத்கடம்।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதாப்திஸாமாந்யமேவ ச॥

౧౯. విశ్వస్యాత్వవివక్షాయామాదిసామాన్యముత్కటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌస్యాదాదిసామాన్యమేవచ॥

(ப-ம்.) விச்வஸ்ய - விச்வமூர்த்திக்கு, அத்வவிவக்ஷாயாம் - அகாரரூபத்தைச் சொல்லும்போது, ஆதிஸாமாந்யம் - முதலாவதாயிருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யம், உத்கடம் - ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ - அகாரஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கும்போது, ஆப்திஸாமாந்யம்-வ்யாபித்திருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யமும், ஏவ ச-விளங்குகின்றது.

ஸம-ஸா அகாரத்தை விச்வமூர்த்தி என்று சொன்னது இரண்டு ஸாத்ருச்யங்களாலே. முதலாவது முதலாயிருக்கை. இரண்டாவது-வ்யாபித்திருக்கை. அகாரசப்தங்களுக்கு முதல். விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களுக்கு முதல். அகாரம் சப்தங்களை வ்யாபித்திருக்கின்றது. விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களை வ்யாபித்திருக்கின்றான்.

வி-ஸா. விச்வமூர்த்தியை எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் முதலாவதானஅகாரத்திற்கு வாச்யனாக த்யாநம் செய்கிற உபாஸகனுக்கு பலம் எல்லாரிலும் முதல்வனாகை. வ்யாபக குணத்தாலே விச்வமூர்த்தியை த்யாநிப்பவன் விச்வமூர்த்தியினுடையசாம்யதைப் பெறுகிறான்.

௨௦. 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌮𑍍।
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌭𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍॥

౨౦. తైజసస్యోత్వవిజ్ఞానే ఉత్కర్షో దృశ్యతే స్ఫుటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ స్యాదుభయత్వం తథావిధమ్॥

(ப்.ம்.) தைஜஸஸ்ய-தைஜஸமூர்த்தியை, உத்வவிஜ்ஞாநே - உகாரரூபமாகத்யாநிக்கும்போது, உத்கர்ஷ:-உத்கர்ஷமானது, ஸ்புடம்-நன்றாய், த்ருச்யதே-காணப்படுகிறது, மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ-உகாரரூபத்தை சிந்திக்கும்போது, உபயத்வம்-இரண்டாயிருக்கை, ததாவிதம்-அப்படிப்பட்டது.

ஸம-ஸா. முன்போலவே எல்லாம்.

வி-ஸா. முன் சொன்னபடி தைஜஸனை, உத்கர்ஷத்தால், ப்ரணவத்திலிரண்டாவது மாத்திரையாகிய, உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வோத்கர்ஷங்களு முண்டு. முன்சொன்ன வழியே இரண்டுக்கும் காரணமாகின்றமையால் உகாரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸமாநத்வ மிரண்டுமுண்டாகிறது.

௨௧. 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑌟𑌮𑍍।
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌲𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚॥

౨౧. మకారభావే ప్రాజ్ఞస్య మానసామాన్యముత్కటమ్।
మాత్రాసమ్ప్రతిపత్తౌ తు లయసామాన్యమేవ చ॥

(ப்-ம்.) ப்ராஜ்ஞஸ்ய-ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, மகாரபாவே-மகாரமாக த்யாநிக்கும்போது, மாநஸாமாந்யம் உத்கடம்-அளவிடுதல் ஸமாநமாயிருக்கிறது. மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ து - மகாரஸ்வரூபத்தை சித்திக்கும்போது, லயஸாமாந்யமேவ ச உத்கடம்-லயமாகிற ஸாத்ருச்யமுத்கடமாய் விளங்குகின்றது.

ஸம-ஸா. அளவும் லயமும் ப்ராஜ்ஞனுக்கும் மகாரத்திற்கும் ஸாத்ருச்யமாயிருக்கிறதென்று பொருள்.

வி-ஸா. முதல்ஸாம்யத்தா லுபாஸிப்பதற்கு முதப்பலம். இரண்டாவது ஸாம்யத்தாலுபாஸிப்பதற்கு இரண்டாவதுபலம் என்று பொருள்.

உஉ. த்ரிஷு தா⁴மஸு யஸ்துல்யம் ஸாமாந்யம் வேத்தி நிஸ்²சித:|
ஸ பூஜ்ய: ஸர்வபூ⁴தாநாம் வந்த்³யஸ்²சைவ மஹாமுநி:||

౨౨. త్రిషుధామసుయస్తుల్యంసామాన్యంవేత్తినిశ్చితః।
సపూజ్యస్సర్వభూతానాంవంద్యశ్చైవమహామునిః॥

(ப-ம்.) த்ரிஷு தா⁴மஸு - மூன்றிடங்களிலும், துல்யம் ஸாமாந்யம் - ஸமானமாயிருக்கிற ஸாத்ருச்யத்தை, வேத்தி - எவனறிகிறானோ, ஸ: ஏஷ - அப்படிப்பட்ட இவன், மஹாமுநி: - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவன், ஸர்வபூ⁴தாநாம் - எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பூஜ்ய: - பூஜிக்கத்தக்கவன், வந்த்³ய: - நமஸ்கரிக்கத் தக்கவன்.

பா-ஸா, இவ்வாறு அகார உகார மகாரங்களுக்கும் விச்வதைஜஸப்ராஜ்ஞர்களுக்கு முண்டான ஸாம்யத்தை எவனறிகிறானோ அவன் எல்லாரிலும் சிறந்தவன்.

வி-ஸா. கீழ்சொல்லியபடி உபாஸிப்பவனுக்கு, கீழ்ச்சொல்லிய பயன்களுண்டாகிறதென்றறிந்தவனுக்கும், ஸர்வச்லாக்கிய முண்டாகுமென்று முன்சொன்னவிஷயத்தை யுறுதிப்படுத்திப் பேசுகிறது.

உங. அகாரோ நயதே விஸ்²வமுகாரஸ்²சாபி தைஜஸம்|
மகாரஸ்²ச புந: ப்ராஜ்ஞம் நாமாத்ரே வித்³யதே க³தி:||

౨౩. అకారోనయతేవిశ్వముకారశ్చాపితైజసమ్।
మకారశ్చపునఃప్రాజ్ఞంనామాత్రేవిద్యతేగతిః॥

(ப-ம்.) அகார: - அகாரமானது, விஸ்²வம் - விச்வமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது, உகார: - உகாரமானது, தைஜஸம் - தைஜஸமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது, மகாரஸ்²ச புந: - மகாரமும், ப்ராஜ்ஞம் - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, நயதே - அடைவிக்கின்றது, அமாத்ரே - துரீயமூர்த்தியினிடத்தில், க³தி: - கதியானது, ந வித்³யதே - இல்லை.

பா-ஸா. மூன்று மாத்திரைகளுக்கும் கதியை அடைகின்ற தன்மையிருக்கின்றது. பின்பு பீஜம் க்ஷயித்துப்போகையால் துரீயத்தில் கதியில்லை.

வி-ஸா. விச்வாதி மூர்த்திகளை யுபாஸநம் செய்வதினால் ஸர்வச்லாக்கிய பல முண்டாவதும் தவிர விச்வாதி மூர்த்தி ப்ராப்தியுமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறது துரீய மூர்த்தியை யுபாஸித்தவனுக்கு கதியில்லை என்பதில்லை. கதியுண்டென்று சொல்லவமைந்திருக்க, கதியில்லை என்பதில்லை என்றது, சிலர் கதியில்லை என்று சொல்லுகின்றமையால் வருகிற ஸந்தேஹம் நீக்குவதற்கு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களின் பாஷ்யத்தில் வித்யதே அகதி: என்கிற விடத்தில் வித்யதே அகதி: என்று பதம். சங்கர பாஷ்யத்தில், வித்யதே, கதி:, என்று பதம்.

விசேஷ விஷயங்கள்.

'விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்' என்பது முதல் ஐந்து சுலோகங்கள்; 'ஸோயமாத்மா' என்கிற ஶ்ருதிதொடங்கி நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியர்

செய்தவை. சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்த நாலு சுருதிகளுக்கும் வ்யாக்யானம் செய்து அதின் பின் இந்த சுலோகங்களை யெடுத்து வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதர்களாகிய கூர நாராயணமுனி முதலிய சிலர் இந்தசுலோகங்களையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக நினைத்து வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இங்கு எழுதலாயிற்று. இந்த சுலோகங்களுக்கு முன்னும், "அத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி" என்று அவதாரிகை சங்கரபாஷ்யத்திலுண்டு. அதற்குமுன் சொன்னபடியே பொருள்.

உ௪. ஓங்காரம் பாதஶோ வித்யாத் பாதா மாத்ரா ந ஸம்ஶய:।
ஓங்காரம் பாதஶோ ஜ்ஞாத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத்॥

౨౪. ఓంకారంపాదశోవిద్యాత్ పాదామాత్రానసంశయః।
ఓంకారంపాదశోజ్ఞాత్వానకించిదపిచింతయేత్॥

(ப-ம்.) ஓங்காரம்-ப்ரணவத்தை, பாதஶ:-பாதம்பாதமாக, வித்யாத்-அறிந்துகொள்ளக்கடவன், பாதா: - பாதங்கள், மாத்ரா:-மாத்திரைகள், நஸம்ஶய:-ஸந்தேகமில்லை, ஓங்காரம் - ப்ரணவத்தை, பாதஶ: - பாதம் பாதமாக, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துகொண்டு, கிஞ்சிதபி - ஒன்றையும், நசிந்தயேத் - சிந்திக்கக்கூடாது.

ஶம்-பா. முன்சொல்லிய ஸாத்ருச்யங்களாலே ஓங்காரத்தின் மாத்திரைகளே ஆத்மாவினுடைய பாதங்கள், பாதங்களே ஓங்காரத்தினுடைய மாத்திரைகள் இவ்வாறு ப்ரணவத்தை யறிந்தவன் வேறு ப்ரயோஜனத்தை எதையும் சிந்திக்கக்கடவனல்லன். எல்லாமிவனாலே யடையப்பட்டமையாலென்க.

வி-பா. அகண்ட ப்ரவணப் பொருளான பரமாத்மாவை அகண்ட ப்ரணவப்பொருளாகிய விச்வமூர்த்தி முதலிய நான்கு பாதங்களை யுடையவராக சிந்திக்கவேண்டியது. இவ்வாறறிந்தவனெல்லா பலங்களையும் பெற்றவனாகிறானதால் வேறு சிந்தைசெய்ய வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

உ௫. யுஞ்ஜீத ப்ரணவே சேத: ப்ரணவோ ப்ரஹ்ம நிர்பயம்।
ப்ரணவே நித்யயுக்தஸ்ய ந பயம் வித்யதே க்வசித்॥

౨౫. యుంజీతప్రణవేచేతఃప్రణవోబ్రహ్మనిర్భయమ్।
ప్రణవేనిత్యయుక్తస్యనభయంవిద్యతేక్వచిత్॥

(ப-ம்.) சேத: - நெஞ்சை, ப்ரணவே - ப்ரணவத்தில், யுஞ்ஜீத - சேர்க்கக்கடவான், ப்ரணவ:-ப்ரணவமானது, நிர்பயம் - அபயஸ்வரூபமாகிய, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மம், ப்ரணவே - ப்ரணவத்தில், நித்யயுக்தஸ்ய - எப்போதும்சிந்தையுடையவனுக்கு, க்வசித்பயம் நவித்யதே-எங்கும்பயமில்லை.

ஶம்-பா. தத்வஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கும் ப்ரணவத்தை த்யானிப்பதினால் தத்வஜ்ஞானம் பிறக்குமாகையால் ப்ரணவத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தி ப்ரணவத்யானம் செய்ய வேண்டியது. ப்ரணவமே ப்ரம்மரூபமானது, இந்த ப்ரணவத்தில் நித்யம் சிந்தையுள்ளவனுக்கு எங்கும் பயமில்லை என்று சொல்லுகிறது.

வி.ஸா. ஸ்ரீமந்நாராணனை நித்யத்யாநம் செய்து அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாக சிந்திக்கவேண்டியது. அநேக கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவன் இவனை தியாநித்தவனுக்கும் பயமென்பதுண்டோ. எங்கும் பயமில்லை சுகத்தையடைகிறான். ஆகையால் ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக்கொள்வதில் எண்ணமுடையவன் அவசயம் ப்ரணவார்த்தமான அவனை த்யாநம் செய்யவேணுமென்று இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

௨௬. ப்ரணவோ ஹ்யபரம் ப்ரஹ்ம ப்ரணவஸ்ச பரஸ் ஸ்ம்ருத:।
அபூர்வோ(அ)நந்தரோ(அ)பாஹ்யோ(அ)நபர: ப்ரணவோ(அ)வ்யய:॥

౨౬. ప్రణవోహ్యపరంబ్రహ్మప్రణవశ్చపరస్స్మృతః।
అపూర్వోఽనంతరోఽబాహ్యోఽనపరఃప్రణవోఽవ్యయః॥

(ப்.ம்.) ப்ரணவ:-ப்ராணவம், அபரம்ப்ரஹ்ம - அபரமான ப்ரம்மமாகின்றது, ப்ரணவ: - ப்ரணவம், பர:-பரமானப்ரம்மமாக, ஸ்ம்ருத:-ஸ்மரிக்கப்படுகிறது, ப்ரணவ: - ப்ரணவம், அபூர்வ: - அபூர்வமானது, அநந்தர: - பேதமில்லாதது, அபாஹ்ய: - வெளிப்படாதது, அநபர: - கார்யரூபமில்லாதது, அவ்யய:-அழிவில்லாதது.

ஸா-ஸா பராபரப்ரமம் ப்ரணவமே. நிர்விசேஷ ப்ரம்மஸ்வரூபமும் ப்ரணவமே அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றது.

வி-ஸா. ப்ரணவப்பொருளான நித்ய ஸ்வரூபமும் அவதாரங்களில் ஸ்வரூபமும் எல்லாம் கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றாலும் பூர்ணங்களேயாம். இது சுருதிகளிலெங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையாலப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவினுடைய ஸமஸ்த ஸ்வரூபங்களையும் சொல்லுகிற இந்த ப்ரணவமும் ஸர்வ பூர்ணமேயாகின்றது.

௨௭. ஸர்வஸ்ய ப்ரணவோ ஹ்யாதிர்மத்யமந்தஸ்ததைவ ச।
ஏவம் ஹி ப்ரணவம் ஜ்ஞாத்வா வ்யஸ்னுதே தத நந்தரம்॥

౨౭. సర్వస్యప్రణవోహ్యాదిర్మధ్యమంతస్తథైవచ।
ఏవంహిప్రణవంజ్ఞాత్వావ్యశ్నుతేతదనంతరమ్॥

(ப்.ம்.) ஸர்வஸ்ய-எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரணவ: - ப்ரணவமானது, ஆதி: - முதலானது, மத்யம் - நடுவுள்ளது, ததைவ ச - அப்படியே, அந்த:-முடிவிலிருப்பது, ஏவம் - இவ்வாறு, ப்ரணவம் - ப்ரணவத்தை, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்துகொண்டு, தத நந்தரம் - அதற்குப்பின், வ்யஸ்னுதே - ப்ரம்மத்தையடைகிறான்.

ஸா-ஸா. மாயாஸ்ருஷ்டிகளுக்கு மாயாவி, காரணமாகிருப்போல இம்மாயா ப்ரபஞ்சத்திற்கு காரணமும் இருப்பும் லயமும் இந்த ப்ரணவமே யென்றறிந்தவன் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

வி-ஸா. ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய பிறப்புக்கு மிருப்புக்கு மிறப்புக்கும் காரணமாயே, பரப்ரம்மம், பரவாசுதேவன், பரமாத்மா, என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனையறிந்தவன் பரமபதத்தை யடைகிறான்.

௨௮. 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌹𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌮𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿॥

౨౮. ప్రణవం హీశ్వరం విద్యాత్సర్వస్య హృది సంస్థితమ్।
సర్వవ్యాపినమోంకారం మత్వా ధీరో న శోచతి॥

(ப-ம்.) 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯-ஸமஸ்தப்ராணிகளுடையவும், 𑌹𑍃𑌦𑌿-ஹ்ருதயத்தில், 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂-இராநின்ற, 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂-பரமாத்மாவை, 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂-ப்ரணவமாக, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 அறியக்கடவன். இப்படி, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂-ப்ரணவத்தை, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌂-எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பதாக, 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾-தியானித்தவனான, 𑌧𑍀𑌰𑌃-தீரனான உபாஸகன், 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿-துக்கத்தையடையான்.

ஸம்-ஹா. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் ப்ரணவத்தை த்யானிக்கக்கடவன். ஸர்வவ்யாபி என்று ப்ரணவத்தை தியானித்த புத்திமான் சோகிப்பதில்லை. இங்கு பல சுருதிகளும் சாக்ஷியாகின்றன.

வி-ஹா. "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர் ஜுந திஷ்டதி, தமேவசரணங் கச்ச" என்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் ஈச்வரன் வஸிக்கின்றானவனைச் சரணம் புகவேணுமென்று ஸ்ம்ருதி சொன்னபடிப்ரணவப் பொருளான ஹரியை ஹ்ருதயத்தில் தியானம் செய்யவேண்டியது. இப்படி தியானித்த புத்திமான் சோகமடைவதில்லை. அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் ஆவிர்பவித்து முக்தனாகிறான்.

௨௯. 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌶𑌮𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌃।
𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑍇𑌤𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌃॥

౨౯. అమాత్రోఽనంతమాత్రశ్చ ద్వైతస్యోపశమశ్శివః।
ఓంకారో విదితో యేన స మునిర్నేతరో జనః॥

(ப-ம்.) 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃-மாத்திரையில்லாததும், 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚-அளவில்லாததும், 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯-பேத ப்ரபஞ்சத்திற்கு, 𑌉𑌪𑌶𑌮𑌃-லயஸ்தானமாயும், 𑌶𑌿𑌵𑌃-சிவமாயுமிருக்கிற, 𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-ப்ரணவமானது, 𑌯𑍇𑌨-எவனால், 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌃-அறியப்பட்டதோ, 𑌸𑌃-அவன், 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃-முநியாகிறான். 𑌨 𑌇𑌤𑌰𑌃 𑌜𑌨𑌃 மற்றவன் முநியாகான்.

ஸம்-ஹா. ஸர்வபேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றமையால் சிவமாய் அதாவது மங்களரூபமாய் அளவிடப்படாத மகிமை பொருந்திய துரீயமூர்த்தியாகிய ஓங்காரத்தையறிந்தவனே முனியாகிறான் மற்ற ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவனாயினு மந்யன் முநியாகமாட்டான்.

வி-ஹா. ஸமஸ்தவ்யஸ்த ப்ரணவங்களின் உபாஸநத்தை முடித்து அவ்வாறு உபாஸிப்பவனைக் கொண்டாடுகிறது. நித்யமூல ஸ்வரூபியாயும் தன்னிச்சையா லநேகம் திருமேனியைக் கொண்டருளுகிற நாராயணனை யவன் த்யானிக்கின்றானோ அவனே முனியாகிறான். இதர ஜனங்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தை யடைகிறார்கள்.

விசேஷ விஷயங்கள்.

"ஓங்காரம் பாதசோவித்யாத், என்கிற சுலோகம் முதலாறு சுலோகங்கள் அமாத்ரச்சதுர்த்தோவ்யவஹார்ய:. என்கிற சுருதிக்கு வ்யாக்யானமாக கௌடபாதாசாரிய

ரால் செய்யப்பட்டவை அந்த சுருதிக்கு பாஷ்யம்செய்து அந்த சுருதியின்கீழே இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார் இந்த சுலோகங்களை மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக நினைத்து கூர நாராயணமுநி முதலிய விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்களிதற்கு வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இந்த சுலோகங்களின் கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

இதி கௌடபாதகாரிகாஸு ஆகமப்ரகரணம்.

ஸ்ரீ பரப்ரம்மணே நமஃ.

—oo—

அபிப்ராயவிசேஷங்கள்.

மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் கண்டங்கள் நான்கு. முதல் கண்டத்தில் இரண்டு சுருதிகள். இரண்டாவது கண்டத்தில், ஐந்து சுருதிகள். மூன்றாவது கண்டத்தில், நாலு சுருதிகள். நான்காவது கண்டததில் ஒரு சுருதி ஆக பன்னிரண்டு சுருதிகள் இந்த மாண்டூக்யோபநிஷத்திலடங்கியிருக்கின்றன. கௌடபாதகாரிகையில் ஆகமப்ரகரணமென்கிற முதல் ப்ரகரணம், இருபத்தொன்பது சுலோகங்களோடு கூடியிருக்கின்றது. இம்முதல் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இருபத்தொன்பது சுலோகங்களில் பஹிஃப்ரஜ்ஞஃ, என்கிற சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை; சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் ஆகமப்ரகரணம், வைததயப்ரகரணம், அத்வைதப்ரகரணம், அலாதசாந்திப்ரகரணம், என்கிற நான்கு ப்ரகரணங்களடங்கிய இந்த கௌடபாதகாரிகைக்கு ப்ரயோஜநம் முதலியவற்றைச் அவதாரிகை கூறியபின். மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறுசுருதிகளையுமெடுத்து வரிசையாய் வ்யாக்யாநம்செய்து, "அத்ரைதேசுலோகாபவந்தி" என்று இந்த சுருதிகளுக்கு இவை வ்யாக்யாந சுலோகங்களென்று, கௌடபாதகாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் க்ரமமாய் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கு மேல் "நிவ்ருதே ஸர்வதுக்காநாம்" என்கிற பத்தாவது சலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம் ஐந்தாவது சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டத்திலைந்தாவது சுருதியை எடுத்து வ்யாக்யாநம்செய்து "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" இந்த சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமிந்த சுலோகங்களென்று கௌடபாதகாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்து பின் வரிசையாய் வ்யாக்யாநமெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மாண்டூக்யோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டம்வரையிலுள்ள ஏழு சுருதிகளுக்கு பதினெட்டு சுலோகங்களால் அத்வைத மதத்திற்கிணங்க கௌடபாதாசாரியரால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இந்த பதினெட்டு சுலோகங்களுக்குமேல் "விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்" என்கிற சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்கள் மாண்டூக்யோபநிஷத் மூன்றாவது கண்டத்திலைந்து நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஐந்து சுலோகங்களுக்கும் முன், சொன்னபடி மாண்டூக்யோபநிஷத்தில் மூன்றாவது கண்டத்திலைந்து சுருதிகளையுமெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தபின், 'அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி" இந்த நாலு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஐந்து சுலோகங்களிருக்

கின்றன வென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்
யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த இருபத்துமூன்று சுலோகங்களுக்குமேல் "ஓங்கா
ரம் பாதசோவித்யாத" என்கிற சுலோகம் முதலுள்ள ஆறு சுலோகங்கள், மாண்டூக்
யோபநிஷத்து நான்காவது கண்டத்திலுள்ள ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌட
பாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஆறு சுலோகங்களுக்கும் முன் சொன்ன
படி அந்த ஒரு சுருதியையு மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து "அத்ரைதேச்லோகாப
வந்தி" என்று இந்த ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஆறு சுருதிகளிருக்கின்றன
என்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்யாநம் செய்
திருக்கிறார். ஆக இருபத்தொன்பது சுலோகங்களடங்கிய ஆகமப்ரகரணமென்கிற
முதல் ப்ரகரணம் நாலு கண்டங்களடங்கிய மாண்டூக்யோபநிஷத்திலுள்ள பன்னிர
ண்டு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டதென்பது
விளங்கிற்று. சங்கராசாரியர் செய்த இந்த கௌடபாதகாரிகையின் ஆகம ப்ரகரண
பாஷ்யத்தில் நடுவில் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்ததற்குக் கா
ரணம் கௌடபாதாசாரியர் மாண்டூக்யோபநிஷத்தை இடையிலே சேர்த்துப்படித்து
இங்கு இந்த சுலோகங்களை வ்யாக்யாநமாகக் காண்கவென்று, சுலோகங்களைச் சேர்த்
திருப்பதேயாம். ஆக, இவ்வாறு ஆகமப்ரகரணத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்யும்போது
மாண்டூக்யோபநிஷத்திற்கும் சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்தவராயினர். கூரநாராய
ணமுநி முதலிய சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள் "அத்ரைதேச்லோகாபவந்தி"
என்கிற வாக்யத்தையும், உபநிஷத்தில் சேர்ந்ததோ என்று நினைத்தார்கள். இங்கு
சங்கராசாரியர் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய அத்வைத பண்டிதர்களனேகர் இந்த
ஆகம ப்ரகரண சுலோகங்களை உபநிஷத்தல்லவென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கவும், உபநி
ஷத்திற்குப்போலவே இதற்கு மவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தது, இந்த ஆகம ப்ரகரணத்
தையும் மாண்டூக்யோபநிஷத்தாக ப்ரமித்தமையாலென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.
சில விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்கள், ப்ரத்யக்ஷமாக சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்த ஆகம
ப்ரகரணம் மாண்டூக்யோபநிஷத் தல்லவென்று சொல்லும்போது இதைப்பாராமல்
ப்ரமித்தார்களென்று சொல்வது பொருந்தாமையால், சிலரிதை மாண்டூக்யோபநிஷத்
தென்று சொல்வது கொண்டு, தங்கள் பாண்டித்ய மகிமையைக்காட்டுவதற்கு, கௌ
டபாதாசாரியர் அத்வைத மதத்திற்கே அநுகூலமாக எண்ணிச்செய்த சுலோகங்களை
யும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கிணங்க வ்யாக்யாநம் செய்தார்கள். இதனாலத்வைதி
களுக்கு மத்வைதமதத்தை இதர மதங்கலவாமல் சொல்லக்கூடாமையால், அத்வைத
மதம் சுத்தமல்லவென்பது நன்றாய் விளங்குமென்பது அவர்களின் கருத்தென்று சொ
ல்லுகிறார்கள். வேறே சிலர் மாண்டூக்யோபநிஷத்தையே கௌடபாதகாரிகை என்று
சங்கராசாரியர் கூறினாரென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். அது யுக்தமல்ல. ப்ராமாணிக
சிகாமணியாகிய சங்கராசாரியரிடத்தி லிவ்வித ஸந்தேகங்கொள்வதில் அவரிடத்தி
லஸூயை தவிர வேறு காரணமில்லாமையாலென்க. அன்றியே அத்வைத மதத்தை
யே தெளிவாய்பேசுகிற அந்த சுலோகங்களை சுருதி என்று சொல்வது அவர் மதத்
திற்கு பலமாகுமே யல்லது கௌடபாதகாரிகை என்பதில் பயனில்லை. அவர் சுரு
தியை கௌடபாதகாரிகை என்று ப்ரமித்தாரென்பதும் வீண்வாதமேயாம். மாண்
டூக்யோபநிஷத்தில் நாலாவது கண்டத்திலிருக்கிற சுருதியில் யஏவம்வேத, யஏவம்
வேத என்ற இரட்டிப்பு காணப்படுகின்றமையால் அவ்வளவோடு அந்த உபநிஷத்
து முடிந்ததென்று விளங்குகின்றமையாலென்க. இதுநிற்க, மாண்டூக்யோபநிஷத்தி
லடங்கியிருக்கிற பன்னிரண்டு சுலோகங்களும் வேறு விதமாக கண்டங்கள் பிரித்து
மூன்று, அல்லது ஐந்து கண்டங்களென்று சிலர் சொல்வது ஸம்பிரதாயத்திற்குவிரோ

தமானதால் நம்பத்தக்கதன்று. இதிலுள்ள விசேஷங்களை புத்திமான்களூகித்துக் கொள்ளவேண்டியது. கௌடபாதகாரிகையில் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களுக்கும் விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர் யாவரும் வ்யாக்யானம் செய்யவில்லை ஆனதால் சங்கர பாஷ்யமொன்றே எழுதப்படுகிறது. சில விடங்களில் ஆநந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய பண்டிதர்களின் அபிப்ராயமும் காட்டப்படுமென்றறிக

இனி மூன்று ப்ரகரணங்களிலும் சுருதியென்கிற ஸந்தேகமில்லாமையாலும் கருத்தைக்கொண்டு பதவுரை யூகித்துக்கொள்ளும்படி ஸுலபமாயிருக்கின்றமையாலும் பதவுரை எழுதப்படாது.

ஸ்ரீகுருபரம்பராயைநம꞉.

அத² கௌ³ட³பாத³காரிகாயாம் வைதத்²யப்ரகரணம்,

௧. வைதத்²யம் ஸர்வபா⁴வாநாம் ஸ்வப்ந ஆஹுர்மநீஷிண꞉।
அந்த꞉ஸ்தா²நாத்து பா⁴வாநாம் ஸம்வ்ருதத்வேந ஹேதுநா॥

౧. వైతథ్యంసర్వభావానాంస్వప్నఆహుర్మనీషిణః।
అంతస్థానాత్తుభావానాంసంవృతత్వేనహేతునా॥

ஸம்-ஹா. "ஒன்றே இரண்டாவதில்லை" என்று சுருதியின்படி, "அறிந்தபோது பேதமில்லை" என்று முன் கூறினர். இவ்வுபதேச மாத்திரத்தால் நம்பத்தக்கதோ; அல்லது யுக்தியாலும் பேதமில்லை என்று நிரூபிக்கக் கூடுமோவென்று சங்கை நீங்குவதற்கு பேதமதத்தில் யுக்தி தூஷங்கள் சொல்லக்கருதி இவ்விரண்டாவது ப்ரகரணம் துடங்குகின்றார். உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்கள் அதாவது சரீரத்திற்குவுள்ளும் வெளியில் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுமவையுமான வஸ்துக்களெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் பொய்யாய் விடுகின்றனவென்பது பண்டிதர்களனைவரும் சம்மதித்த விஷயமே. இதற்குக் காரணம் இவ்வாத்மா சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும்போது சரீரத்திற்குள் மலை யானை முதலிய மிகவும் பெரிய வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான்-அவைகள் தங்குவதற்கு இடமில்லாத சூக்ஷ்மமான நாடிகளில் அவைகளிருப்பதாகப் பிறக்கிற ஸ்வப்நஜ்ஞாநம் பொய்யாவதில் சந்தேகமில்லை யன்றோ. ஆக ஸ்தாநம் முதலியவை கூடாமையே ஸ்வப்நம் பொய்யாவதற்குக் காரணம். த்வைத மதத்தை அதாவது பேதவாதி மதத்தைப் பொய்யென்று யுக்தியால் ரூபிக்க வந்தவர் ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது எல்லோரும் சம்மதித்த விஷயமே என்று சொல்லுகிற விதற்குக் காரணம், என்னவென்றால் இரண்டு வஸ்துக்களேற்பட்டபோது பேதமேற்படு மாகையால் ப்ரம்மத்தை யொழிந்த எல்லாப் பொருளையும் பொய்யென்றாலொழிய பேதம் பொய்யென்பது கூடாமையால் ஜகத்திலுள்ள சகலவஸ்துக்களும் பொய்யே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றமையால் அப்படி எல்லாவற்றையும் பொய்யென்னும்போது ஒரு திருஷ்டாந்தம் காட்டவேண்டுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல எல்லாம் பொய்யென்று திருஷ்டாந்தம் கூறவேண்டி. ஸ்வப்நத்தை சில வாதிகள் மெய்யென்று கொள்ளுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் எவ்வாறு பொய்யாமென்று ஆக்ஷேபம் வாராமைக்காக ஸ்வப்நம் பொய்யென்பதில் காரணங்களைக் கூறுகின்றார். ப்ரமாணத்தை யநுசரித்த யுக்தியைக் கொள்ளலாமே யன்றி ப்ரமாண விருத்தமான யுக்தி ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க தன்றாகையால் முதல் ப்ரகரணத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறி இந்த ப்ர

சரணத்தில் த்வைத மதம் பொய்யென்பதில் யுக்தி சொல்லுகிறார். ஆனதால் அந்த ப்ரகரணத்திற்குப்பின் இந்த ப்ரகரணம் வைக்கப்பட்டதென்யறிக.

௨. 𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౨. అదీర్ఘత్వాచ్చ కాలస్య గత్వా దేశాన్న పశ్యతి।
ప్రతిబుద్ధశ్చ వై సర్వస్తస్మిన్దేశే న విద్యతే॥

பா௨-ஷா. முன் சுலோகத்தில் சரீரத்திற்குள்ளடங்காத பெருத்த வஸ்துக்களை எல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கின்றமையால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத்தக்கவிடமில்லாமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொன்னார். இந்த சுலோகத்தில். சரீரத்திற்குள்ளே அந்த வஸ்துக்களைக் கண்டாலன்றோ அவ்வாறு பொய்யென்பதற்கு; இவ்வாத்மா அந்தந்த வஸ்துக்களிருக்குமிடம் சென்று அவ்வோ வஸ்துக்களைக் காண்கிறானென்று கூறில் அந்த தோஷமில்லையே; ஆனதினால் அவ்வாறேகொண்டு ஸ்வப்நத்தை மெய்யென்பது தக்கதேயாமென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறுகின்றார். இவ்வாத்மா சரீரத்தைவிட்டு தேசாந்தரம் சேர்ந் அந்த தேசங்களிலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறானென்றுசொல்ல வழியில்லை. அனேகமாசகாலம் பிரயாணம் செய்தடைய வேண்டிய தேசத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஒரு க்ஷணத்தில் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அவ்வளவு அல்பகாலத்தில் அவ்வளவு தூரம் போகமுடியாமையாலிது பொய்யேயாமென்க. அன்றியே, எந்த தேசத்தில் இவன் ஸ்வப்நம் கண்டானோ இவன் விழித்துக்கொண்டபோது அந்த தேசத்திலிருப்பதில்லை, நாமிப்போது காசியிலிருக்கிறோமென்று ஸ்வப்நத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே விழித்துக்கொண்டுபார்த்தா லிவன், முன் படுத்துக்கொண்டிருந்த விடத்திலே கிடக்கிறானன்றோ ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம்போவது மெய்யாயின் ஸ்வப்நம் காண்பவனில் ஒருவனாவது தான் ஸ்வப்நத்தில்கண்ட தேசத்தில் விழித்துக்கொள்ளலாமன்றோ. அப்படியோ காணப்படவில்லை. மேலும், இரவில் கண்ணுறங்கினவன் ஸ்வப்நத்தில் பகலாகக் காண்கிறான். தனியே படுத்தவன், அனேகமாயிரம்பேரோடு கூடிக்கலந்துபேசி விளையாடினதாக ஸ்வப்நங்காண்கிறான். இவன் வாஸ்தவமாய் அவ்வாறு பலரோடு கூடியிருப்பானாயின் அவர்களிலொருவராவது நானிவனை இன்னசமயத்தி லின்னவிடத்தில் கண்டேனென்று இவன் எந்ததேசத்தில், எந்தகாலத்தி லவர்களோடுகூடி தனதாக ஸ்வப்நங்கண்டானோ அந்ததேசத்தையுமந்தகாலத்தையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும் அப்படி சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையாலந்த தேசங்களுக்குப்போய் ஸ்வப்நங்காண்கிறானென்று சொல்லுவதற்கிடமில்லை. இதனால் அந்த ஆக்ஷேபித்தற்கிடமில்லை.

௩. 𑌅𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌥𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 ।
𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨 𑌆𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

3. అభావశ్చ రథాదీనాం శ్రూయతే న్యాయపూర్వకమ్।
వైతథ్యం తేన వై ప్రాప్తం స్వప్న ఆహుః ప్రకాశితమ్॥

பா௩-ஷா. இவ்வாறு யுக்தியினால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஏற்படுவதோடு வேதத்திலும் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லுகின்றது. அந்த சுருதியிலும் இந்த தேசகால விரோதமே யுக்தியாகக் காட்டப்பட்டது. ஸ்வப்நத்தில் தேரில்லை. தேரோடும்வீதியில்லை. திருநாளில்லை. ஆயினும் தேரும் தியும் வீதிருநாளும் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற

தன்றோ என்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆக சுருதியினாலும் யுக்தியாலும் ஸ்வப்நம் பொய் யென்பது சித்தமாயிற்று. ஆக, உலகம் பொய்யென்பதற்கு இது திருட்டாந்தமாக்கப் படுமென்க.

௪. 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౪. అన్తస్థానాత్తుభేదానాంతస్మాజ్జాగరితేస్మృతమ్।
యథాతత్రతథాస్వప్నేసంవృతత్వేనభిద్యతే॥

பா - ஷா. இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற பொருள்கள். காணப்படுகின்றமையால் பொய்யானது போல, உலகமும் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யே யென்றறியத்தக்கது. உலகமெல்லாம் பொய்யாகின்றது ஏனென்றால், கண்ணுக்குப்புலப்படுகிறதன்றோ. கண்ணுக்குப் புலப்பட்டமாத்திரத்தால் பொய்யென்றுசொல்வது கூடுமோவெனில், கூடும். கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிறதன்றோ. ஸ்வப்நத்தில் பொருளுள்ளே காணப்படுகிறது, உலகம வெளியே காணப்படுகின்றது இவ்வளவு பேதமொழிய பொய்யாவதிலும் காணப்படுவதிலும் பேதமில்லை.

௫. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃।
𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾॥

౫. స్వప్నజాగరితస్థానేహ్యేకమాహుర్మనీషిణః।
భేదానాంహిసమత్వేనప్రసిద్ధేనైవహేతునా॥

பா - ஷா. இவ்வாறு உலகம் பொய்யென்று தீர்ந்தமையால் இவ்வுலகத்தையும் ஸ்வப்நமே என்று விவேகிகள் சொல்லுகின்றார்கள். முன்சொன்ன ஹேதுக்களால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஸித்தித்தமையாலும் அதுபோல உலகமெல்லாம் பொய்யேயாகின்றமையாலு மென்க.

௬. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾।
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌸𑍍𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃॥

౬. ఆదావంతేచయన్నాస్తివర్తమానేపితత్తథా।
వితథైస్సదృశాస్సన్తో౽వితథాఇవలక్షితాః॥

பா - ஷா. இன்னமும் பலகாரணங்களாலும் உலகம் பொய்யென்று விளங்குகின்றது, முன்னும் பின்னுமில்லாத பொருள்நடுவிலுமில்லாததேயாம். கானல் தண்ணீர் முதலியவை முன்னுமில்லாமல் பின்னுமில்லாமல் நடுவில் தோற்றி யழிகின்றமையால் பொய்யாகின்றதன்றோ அதுபோலவே, உலகத்தில் காணப்படுகிற பொருளும் முதலிலுமில்லாமல் அந்தத்திலுமில்லாமல் நடுவில் காணப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது. ஆக இவ்வாறுலகம் பொய்யாயினு மறிவிலாதாருக்கு மெய்போல்காண்கிறது. வாஸ்தவத்தில் பொய்யென்பது பொய்யான ஸ்வப்நத்திற்கு ஸமானமாகின்றமையாலென்க.

௭. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥

౭. సప్రయోజనతాతేషాంస్వప్నేవిప్రతిపద్యతే।
తస్మాదాద్యన్తవత్త్వేనమిథ్యైవఖలుతేస్మృతాః॥

ஸ௦-ஹா. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் பயனுடைருக்கின்றன. கூறை சோறு நீர் குதிரை முதலிய பொருள்கள், உடுக்கவும், பசியடக்கவும் தாகந்தீர்க்கவும் பயணம் செய்யவு முபயோகப்படுகின்றன. ஸ்வப்நத்தில் காணப்பட்டவஸ்துககள் அவ்வாறு பயன்பட்டவையல்ல- ஆதலால் ஸ்வப்நம் போலவே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுமுலகம் பொய்யென்பது ஸரியல்லவென்கிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் நீக்குகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் காணப்படுகிற உலகமெல்லாம் பொய்யேயாம், ஏனென்றால் ஸ்வப்பனத்தில் காணப்படுகிற பொருள்களும் அப்போது பயனுடையவைபோலவே தோற்றுகின்றதன்றோ. ஸ்வப்நத்தில் பசியெடுத்தபோது ஸ்வப்நத்தில் சோறுண்டானுகில் அப்போது தீருகின்றதன்றோ. இவ்வாறே மற்றவைகளுக்கும் காண்க. ஸ்வப்னத்தில் வயிறு நிரம்ப புசித்தவன் விழித்துக்கொண்ட உடனே பசியால் வருந்துகின்றமையால் ஸ்வப்நத்தில் சோறு இவன் பசியை நீக்கவில்லையே யெனில் இது விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் துல்யமே. விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது வயிறு நிரம்ப புசித்தவன், ஸ்வப்நத்திலுடனே பெரும்பசியால் வருந்துகின்றான். அப்போது விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவன் புசித்ததும் வீணுபிற்றன்றோ. ஆகையால் ஸவப்நம் போலவே இதுவும் ப்ரயோஜந மில்லாததாகையால் பொய்யென்பதில் யாதொருதடையுமில்லை.

௮. அபூர்வம் ஸ்தாநிதர்மோ ஹி யதா ஸ்வர்கநிவாஸிநாம் ।
தாநயம் ப்ரேக்ஷதே கத்வா யதைவேஹ ஸுஶிக்ஷித: ॥

౮· అపూర్వం స్థానిధర్మో హి యథా స్వర్గనివాసినామ్।
తానయం ప్రేక్షతే గత్వా యథైవేహ సుశిక్షితః॥

ஸ௦-ஹா. உறங்கும்போதும் விழித்துக்கொண் டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற பொருள்களுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸ்வப்நத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களும் பொய்யே என்றுசொல்லுவது யுக்தமல்ல, ஏனென்றால் திருஷ்டாந்தமாகிய ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பொருளுக்கும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருளுக்கும், ஒத்துமையில்லை, விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களையே ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறானென்கிற நிச்சயமில்லை. எப்போதுங் காணுதவைகளையுங் காண்கிறான். நான்கு தந்தங்களையுடைய யானையின்பேரில் எட்டு கைகளுடன் தானேறி வீதி வலம் வந்ததாகக் காண்கிறான். இவ்வாறு விழித்திருக்கும்போதில் காணப்படாத விசித்திரங்களை யெல்லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அதுபோன்ற ஒருபொருளைப் பொய்யென்று சொல்லுவதற்கு திருட்டாந்தம் கிடையாமையால் அவ்வாறு கண்ட ஸ்வப்நம் மெய்யேயாகின்றது. ஆகையால் ஸ்வப்நமெல்லாம் பொய்யென்பது கூடாதாயிற்று. ஆகவே, ஸ்வப்நம்போல உணர்வுகாலத்தில் வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லுவதும் மிகவும் கூடாததாயிற்று. என்று ஆக்ஷேபிப்பது சரியல்ல. ஸ்வப்நத்தில் அபூர்வமாய்க் காணப்படுகிற வஸ்துக்களஸத்தியங்களென்று சொல்வதற்குக் கூடாது. அவை எல்லாம் ஸ்வப்நகாலத்திலிந்த ஆத்மாவுக்கு தோற்றுகிற தருமங்கள். சுவர்க்கம் முதலிய லோகங்களில் ஆயிரங்கண்கள் முதலியவை இந்த ஆத்மாவுக்குத் தோற்றுவதுபோல ஸ்வப்நத்திலும் அனேக விசித்திரஙகள் அந்த ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் தோற்றுகின்றன. ஸ்வயமாயுண்டானவையல்ல. ஸுவர்க்கத்திலிருக்கிற தேவேந்திரன் முதலியவர்களுக்கு ஆயிரங்கண்கள் முதலிய விசேஷங்களுண்டாயிருக்கின்றனவன்றோ. ஆனதால் தன் சித்த விகாரத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையபகிய விசித்திரப் பொருள்களை இவ்வாத்

மா ஸ்வப்நஸ்தாநம்சேர்ந்து காண்கிறான். ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசம் போவதற்கு நன்றாய் வழிதெரிந்தவன் அந்த தேசத்திலுள்ள விசித்திரங்களை அந்த தேசத்திற்குப்போய் காண்பதுபோல ஆத்மாவும் ஸ்வப்நஸ்தானத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் தோற்றிய விசித்திரங்களைக் காண்கிறான். ஆத்மாவினுடைய ஸ்வப்நஸ்தானத்தில தோற்றுகிற தருமங்களாகிய வஸ்துக்கள், கயிறு முதலிய ஸ்தாநங்களில் தோற்றுகிற பாம்பு முதலிய ஸ்தாந தருமங்கள் போல பொய்யேயாகின்றன. ஆகையால் கானல் ஜலம்போல ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது ஸித்தமாகின்றமையால் அதுபோல உலகமும் பொய்யே யாகின்றது.

௯. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍।
𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍋𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌐𑌤𑌥𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌯𑍋𑌃॥

౯. స్వప్నవృత్తావపిత్వన్తశ్చేతసాకల్పితంత్వసత్।
బహిశ్చేతోగృహీతంసద్దృష్టంవైతథ్యమేతయోః॥

பா-ஷா. ஸ்வப்நம்போல விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது கண்ட பொருளும் பொய்யே யென்பதை வலியுறுத்துகின்றார். ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகின்ற பொருள் அடுத்த க்ஷணத்தில் காணப்படாமையால் பொய்யாகின்றது என்பது உறுதியாயிருக்கவும் அந்த ஸ்வப்நத்திலேயே சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சிலபொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்றான். ஆனாலும் எல்லாம் பொய்யேயாகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற சில பொருள்களைப் பொய்யென்றும் சில பொருள்களை மெய்யென்றும் நினைக்கின்றான். ஆகையால் ஸ்வப்நத்தில்பொய்யென்றும்மெய்யென்றும் நினைக்கப்பட்ட எல்லாம்பொய்யேயாவதுபோல விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பேதும் பொய்யென்றும் மெய்யென்றும் நினைக்கப்படுகிற எல்லாம் பொய்யே யாகின்றது. | விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற சில பொருள்களில் ஸத்தென்கிற நினைவும் சொலவும் அவை பொய்யென்பதற்கு விரோதமானதல்ல. ஆகையால் உலகம் பொய்யேயாகின்றது.

௧௦. 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍।
𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍋𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌐𑌤𑌥𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌯𑍋𑌃॥

౧౦. జాగ్రద్వృత్తావపిత్వంతశ్చేతసాకల్పితంత్వసత్।
బహిశ్చేతోగృహీతంసద్యుక్తంవైతథ్యమేతయోః॥

பா-ஷா. மனோரதமாத்திரத்தால் நினைக்கப்படுகிறவை எப்பேதும் பொய்யாயும் வெளியில் காணப்படுகிறவை ஸத்தாயும் தோற்றுவது விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஸ்வப்நகாலத்திலும் ஸமானமாகையால் ஸ்வப்நத்தில்போல விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் ஸத்தென்று மஸத்தென்றும் தோற்றுகிற எல்லாம் பொய்யே யாகின்றது. ஆகையால் உலகம் பொய்யென்று முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி இதற்கும் வ்யாக்யாநம் செய்துகொள்க.

௧௧. 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌐𑌤𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿।
𑌕 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌕𑍋 𑌵𑌐 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌃॥

௧௨. 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾।
𑌸 𑌏𑌵 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥

౧౧. ఉభయోరపి వైతథ్యం భేదానాం స్థానయోర్యది।
కఏతాన్ భిద్యతే భేదాన్ కో వై తేషాం వికల్పకః॥

౧౨. కల్పయత్యాత్మనాత్మానమాత్మా దేవస్స్వమాయయా।
సఏవబుధ్యతే భేదానితి వేదాంతనిశ్చయః॥

ஸo-ஸா. இவ்வாறு எல்லாம் பொய்யாயின் ப்ரமிப்பவனார் கல்பிக்கின்றவன் யார் கல்பிக்கப்படுமவையவை, ஆகையால் எல்லாம் பொய்யென்பது கூடுமோ என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபிக்க அதற்கு சமாதானம் சொல்லுகிறார். மாத்யமிக மதத்திற்போல யாம் ஸர்வசூந்யவாதம் செய்வதில்லை. நித்யமான ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையாலந்த ஆத்மா தன்னிடத்தில் தனேயே கல்பித்துத் தானே ப்ரமிக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரமமும் ப்ரமிக்கின்றவனும் ப்ரமிக்கப்படும் பொருளும் எல்லா மந்த ஆத்மாவே அஃதொழிந்த மற்றவை பொய்யென்று சொல்லுகிறோம். ஆனதால் எங்கள் பேரிலந்த ஆக்ஷேபம் செய்யத்தக்கதன்று; என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். இதற்கெல்லா மநாதியான அந்த ஆத்மாவினுடைய மாயையே காரணமாகின்றது. என்று வேதாந்திகளின் கொள்கை. ஆகையால் கயிற்றில் கல்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல இவ்வுலகம் பொய்யே யாகின்றது. இதில் முதல் சுலோகம் ஆக்ஷேபம். இரண்டாவது சுலோகம் ஸமாதானம்.

கங. விகரோத்யபராந் பாவாநந்தஸ்சித்தே வ்யவஸ்திதாந்।
நியதாம்ஶ்ச பஹிஶ்சித்த ஏவம் கல்பயதே ப்ரபு:॥

౧౩. వికరోత్యపరాన్ భావాన్ న్తశ్చిత్తే వ్యవస్థితాన్।
నియతాంశ్చబహిశ్చిత్త ఏవంకల్పయతే ప్రభుః॥

ஸo-ஸா. உலகத்தில் குயவன் சேணியன் முதலியவர்கள், குடம் வஸ்திரம் முதலிய காரியங்களைச செய்ய நினைத்தவர் முதலில் செய்யவேண்டிய விதத்தை நெஞ்சிலேர்ப்பாடு செய்துகொண்டு பின் அதே ரூபத்தில் வெளியில் ரூபங்களை உண்டு பண்ணுகிறார்களோ அவ்வாறே இந்த ஆதிகர்த்தாவான ஆத்மாவும் மாயையாகிற தன்னெஞ்சில் அவ்யக்தமாய் நாமரூபங்களை ஏற்படுத்தி ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டியபடி நிர்மித்துக்கொண்டு பின்பு எல்லோரும் நாமரூபங்களால் வ்யக்தமாய் வ்யவஹரிக்கும்படி செய்கிறான் என்றுபொருள். இது கல்பிக்கும் வழியாகும்.

கச. சித்தகாலா ஹி யே(அ)ந்தஸ்து த்வயகாலாஶ்ச யே பஹி:।
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விஶேஷோ நாந்யஹேதுக:॥

౧౪. చిత్తకాలాహియేఽన్తస్తుద్వయకాలాశ్చయేబహిః।
కల్పితాఏవతేసర్వేవిశేషోనాన్యహేతుకః॥

ஸo-ஸா. பொய்யாயிருக்கின்ற கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் கற்பிக்கப்படுகிற காலத்திலேயே காணப்படுகின்றது. இவ்வுலகமோ நிலைபெற்றதாய் எல்லாக்காலத்திலும் முன்கண்ட பொருளிதென்று ப்ரத்யபிஜ்ஞையுடன் வேறு காலத்திலும் காணப்படுகின்றது. ஆகையா லிவ்வுலகத்தை கல்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுவதெவ்வாறெனில் அதற்கு இந்த சுலோகம் ஸமாதானமாயிருக்கின்றது. உள்ளே தோற்றுகிற சித்த காலங்களென்கிற கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் இரண்டு காலங்களையுடைய வெளியில் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களும் எல்லாம் பொய்யே. ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் விசேஷமில்லை. அதுவே இதென்று தோற்றுகிற ப்ரத்யபிஜ்ஞை ஸ்வப்னத்திலு முண்

டாகையால் ப்ரத்யபிஜ்ஞையினால் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் தோற்றுகிற பொருள்கள் இரண்டு காலங்களையுடையனவென்று சொல்லப்படும். அக்காலத்தில் கண்டதே இக்காலத்திலு மிருக்கிறதென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையில் இரண்டு காலங்களிலும் ஸம்பந்தம் தோற்றுகின்றமையாலென்க.

௧௫. 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌾 𑌏𑌵 𑌚 𑌯𑍇 𑌬𑌹𑌿𑌃 ।
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌵 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 ॥

౧౫. అవ్యక్తా ఏవ యేఽన్తస్తు స్ఫుటా ఏవ చ యే బహిః।
కల్పితా ఏవ తే సర్వే విశేషస్త్వింద్రియాన్తరే॥

𑌸𑌂-𑌭𑌾. லோகாநுபவம் ஸ்புடமாயிருக்கின்றது. ஸ்வப்நாநுபவம் ஸ்புடமாகாமலிருக்கின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் போல உலகம் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. உள்ளே ஸ்புடமன்றியில் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் வெளியில் ஸ்புடமாய் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் எல்லாம் மனஸ்ஸின் தோற்றமேயாகையால் பொய்யேயாகின்றன. இவ்வாறு ஒன்று ஸ்புடமாயும் ஒன்று ஸ்புடமாகாமலிருப்பதற்குக் காரணம் இந்திரியம் வேறுபட்டமையாலென்றறிக. வெளியிந்திரியங்களால் காணப்படுகின்றமையால் வெளிப்பொருள்கள் ஸ்புடமாயும் அந்தக்கரணத்தினால் மாத்திரமே தோற்றுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் அஸ்புடமாயும் தோற்றுகின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம் போல உலகமும் பொய்யே யென்பதில் விரோதமில்லை.

௧௬. 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍 ।
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 ॥

౧౬. జీవం కల్పయతే పూర్వం తతో భావాన్పృథగ్విధాన్।
బాహ్యానాధ్యాత్మికాంశ్చైవ యథావిద్యస్తథాస్మృతిః॥

𑌸𑌂-𑌭𑌾. உள்ளும் வெளியும் தோற்றுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுண்டாம்படி கல்பித்தற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நான் செய்கிறேன் எனக்கு ஸுகமுண்டாகிறது எனக்கு துக்கமுண்டாகிறது என்று, இவ்வாறின்றி சுத்தமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கயிற்றில் பாம்புபோல கல்பித்து பின் அந்த ஜீவனுக்கு, சுக துக்கங்கள் விளையும்படியாக மற்ற வஸ்துக்களைக் கல்பித்து, க்ரியைகாரகம் பலம் முதலியவைகளை கல்பிக்கின்றான். இதற்குக் காரணம் இவன் அறிந்தபடி ஸ்ம்ருதி வருவதேயாம். இது முன் கல்பத்திலிருந்த பேதத்தை யநுசரித்துவந்தது.

௧௭. 𑌅𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌰𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌪𑌧𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 ॥

౧౭. అనిశ్చితా యథా రజ్జురన్ధకారే వికల్పితా।
సర్పధారాదిభిర్భావైస్తద్వదాత్మా వికల్పితః॥

𑌸𑌂-𑌭𑌾. முன் சுலோகத்தில் சொல்லியபடி முதலில் எல்லா கல்பநத்திற்கும் மூலமான ஜீவ கல்பனைக்கு மூலஞ்சொல்லுகின்றது. உலகத்தில் தன்னுடைய ஸ்வரூபந்தெரியாதபோது கயிறு முதலியவை, பாம்பென்றும் தாரையென்றும் ப்ரமிக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா நானிது என்று ப்ரமிக்கப்படுகிறது. அங்கு கயிற்றின் நிச்சயம் தெரியாமையால் ப்ரமம் பிறந்தது. இங்கு சுத்த சித்ஸ்வரூபம் என்று ஆத்மதத்வ

நிச்சயம் பிறவாமையால், நானென்றும் இதென்றும் ப்ரமமுண்டாகிறது. நிச்சயமிருக்தால் பிரமம் பிறவாது. தன் விரலைத்தான் மற்றொன்றாக ப்ரமிக்கிறதில்லையன்றோ. ஆகையால் அவித்யையினால் உலக ப்ரமமுண்டாகின்றது, என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களினுடையவும் ஸித்தாந்தம்.

க௮. நிஶ்சிதாயாம் யதா ரஜ்ஜ்வாம் விகல்போ விநிவர்த்ததே ।
ரஜ்ஜுரேவேதி சாத்வைதம் தத்வதாத்மவிநிஶ்சய: ॥

౧౮. నిశ్చితాయాంయథారజ్జ్వాంవికల్పోవినివర్తతే।
రజ్జురేవేతిచాద్వైతంతద్వదాత్మవినిశ్చయః॥

௱௭௯-ஹா. ப்ரமித்தபின் இஃது கயிறேயன்றி வேறல்லவென்றுறுதி பிறந்தபின் மற்றொன்றுமின்றி யத்வைதமாவதுபோல ஆத்மநிச்சயம் பிறந்தபின் அத்வைதமேயாகின்றது. இந்த தத்வஜ்ஞானம் சாஸ்திரமாகிற சூரியனால் அஜ்ஞானமாகிற இருள் நீங்கியபின் பிறக்கும்.

க௯. ப்ராணாதிபிரனந்தைஶ்ச பாவைரேதைர்விகல்பித: ।
மாயைஷா தஸ்ய தேவஸ்ய யயா ஸம்மோஹித: ஸ்வயம் ॥

౧౯. ప్రాణాదిభిరనన్తైశ్చభావైరేతైర్వికల్పితః।
మాయైషాతస్యదేవస్యయయాసమ్మోహితస్స్వయమ్॥

௱௮0-ஹா. ஆத்மா ஒருவனாயினளவில்லாத ப்ராணன் முதலிய விகல்பங்கள், என் உண்டாகின்றனவென்று அறியாமையால் ப்ரச்நம் செய்கிறவனுக்கு விடைதருகின்றது இந்த சுலோகம். ஆத்மாவாகிய அவனையும் மோகிக்கும்படி செய்கிற அவனுடைய மாயையினால் இப்படிப்பட்ட கணக்கில்லாத பேதமுண்டாகிறது.

உ0. ப்ராண இதி ப்ராணவிதோ பூதானீதி ச தத்வித: ।
குணா இதி குணவிதஸ்தத்த்வானீதி ச தத்வித: ॥

உக. பாதா இதி பாதவிதோ விஷயா இதி தத்வித: ।
லோகா இதி லோகவிதோ தேவா இதி ச தத்வித: ॥

உஉ. வேதா இதி வேதவிதோ யஜ்ஞா இதி ச தத்வித: ।
போக்தேதி ச போக்த்ருவிதோ போஜ்யமிதி ச தத்வித: ॥

உ௩. ஸூக்ஷ்ம இதி ஸூக்ஷ்மவித: ஸ்தூல இதி ச தத்வித: ।
மூர்த்த இதி மூர்த்தவிதோ அமூர்த்த இதி ச தத்வித: ॥

உச. கால இதி காலவிதோ திஶ இதி ச தத்வித: ।
வாதா இதி வாதவிதோ புவனானீதி தத்வித: ।

உ௫. மன இதி மனோவிதோ புத்திரிதி ச தத்வித: ।
சித்தமிதி சித்தவிதோ தர்மாதர்மௌ ச தத்வித: ॥

உ௬. பஞ்சவிம்ஶக இத்யேகே ஷட்விம்ஶ இதி சாபரே ।
ஏகத்ரிம்ஶக இத்யாஹுரனந்த இதி சாபரே ॥

௨௭. 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍁𑌂𑌨𑌪𑍁𑌂𑌸𑌕𑌂 𑌲𑍈𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌪𑌰𑌮𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥

௨௮. 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌲𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚𑍇𑌹 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 ।

౨౦. ప్రాణఇతిప్రాణవిదోభూతానీతిచతద్విదః।
గుణాఇతిగుణవిద స్తత్వానీతిచతద్విదః॥

౨౧. పాదాఇతిపాదవిదోవిషయాఇతితద్విదః।
లోకాఇతిలోకవిదః దేవాఇతిచతద్విదః॥

౨౨. వేదాఇతిచ వేదవిదఃయజ్ఞాఇతిచతద్విదః।
భోక్తేతిచభోక్తృవిదోభోజ్యమితిచతద్విదః॥

౨౩. సూక్ష్మఇతిసూక్ష్మవిదఃస్థూలఇతిచతద్విదః।
మూర్తఇతిమూర్తవిదోఽమూర్తఇతిచతద్విదః॥

౨౪. కాలఇతికాలవిదోదిశఇతిచతద్విదః।
వాదాఇతివాదవిదోభువనానీతితద్విదః॥

౨౫. మనఇతిమనోవిదోబుద్ధిరితిచతద్విదః।
చిత్తమితిచిత్తవిదోధర్మాధర్మౌచతద్విదః॥

౨౬. పంచవింశకఇత్యేకేషడ్వింశఇతిచాపరే।
ఏకత్రింశకఇత్యాహురనన్తఇతిచాపరే॥

౨౭. లోకాంల్లోకవిదఃప్రాహురాశ్రమాఇతితద్విదః।
స్త్రీపుంనపుంసకంలైఙ్గాఃపరాపరమథాపరే॥

౨౮. సృష్టిరితిసృష్టివిదోలయఇతిచతద్విదః।
స్థితిరితిస్థితివిదఃసర్వేచేహతుసర్వదా॥

ஸம-ஹா. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் தத்வத்தை யறியாமையால் கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினுல் ஸமஸ்த ப்ராணி பேதங்களும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்று விசேஷ விசிஷ்டார்தம். இதின் விஸ்தர வ்யாக்யாநம் விசேஷ ப்ரயோஜந மில்லாமையால் செய்யப்படவில்லை. ப்ராணம் முதல் ஸ்திதிவரையிலுள்ள ஸமஸ்தமும் பீஜாத்மாவாகிய இந்த ப்ராணனுடைய காரிய பரம்பரையில் சேர்ந்தவையாகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

(20) *ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களாகிய ஹிரணியகர்ப மதஸ்தரும் வைசேஷிகர் முதலானோரும் ஹிரண்யகர்ப்பனையும் ஈச்வரனையும் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள், இது கற்பனையேயாகின்றது. ஹிரண்ய கர்பனுக்காவது கேவலேச்வரனுக்காவது ஸ்வதந்திரமாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யத்தக்க சக்தியில்லை. இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தியுண்டென்று வேதப்ரமாணங் கூறாமையாலென்க. ஹிரண்ய கர்பாகமத்*

தில் ஹிரண்யகர்பனுக்கு அவ்வித சக்தியுண்டென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் அபௌருஷேயமான வேதத்திற்கு விரோதமாக புருஷர்களாலே செய்யப்பட்ட ஆகமங்களிற் சொல்லுகிற விஷயங்கள் நம்பத்தக்கவை யன்றாகையால் அது ஸரியல்ல. தடஸ்தனுக ஙைவசேஷிகர்கள் சொல்லுகிற ஈச்வர விஷயத்திலும் ப்ரமாணமில்லை. யுக்தியுமில்லை. ஆகையாலதுவும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஆகையால் ப்ராண வித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். லோகாயதிகர் என்கிற சாரவாகமதஸ்தர்கள், ப்ருதிவி, அப்பு, தேயம், வாயு என்கிற நான்கு பூதங்களுமே ஜகத்திற்குக் காரணம். வேறு காணப்படாத பொருள்கள் காரணங்களாகமாட்டா. அவைகளுண்டென்பது நம்பத்தக்கதல்ல வென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம். ஜடங்களான பூதங்களைக் காரணமென்பது யுக்திக்குச் சேராது. இவை ஜடங்களானமையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தங்களல்ல. அதாவது தங்களுடைய ஸத்தையில் தாங்கள் ப்ரமாணமாகா வென்கை. தம்முடைய குணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றனவென்றும் சொல்லப்போகாது. தங்குணங்கள் தம்மை விஷயீகரிக்கமாட்டாமையாலென்க. நெருப்பினுடைய உஷ்ணகுணமானது நெருப்பைச் சுடுகிறதில்லையன்றே. ஆகையால் பூதவித்துக்களென்கிற இந்த லோகாயதிகர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஸாங்கியர்கள், ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்கள் ஸமங்களாய்க் கொண்டு மகான் அஹங்காரம் தன்மாத்திரை பூதங்கள் ரூபமான ஜகத்திற்குக் காரணமென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. ஸாம்யத்தையடைந்திருக்கிற குணங்கள் காரணமென்றால் ப்ரளயம் வருவதற்குக் காரணமில்லை. ஸாம்யம் தப்பினபோதுதான் ப்ரளயமென்றால் ஸாம்யம் தப்புவதற்குக் காரணமென்ன. காரணமின்றி ஸாம்யம் தப்புமாயின் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பக்கூடுமாகையால் எப்போதும் ப்ரளயம் வரவேணும். ஒரு காரணமுண்டாயின் அந்த காரணம் நித்யமானால் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பவேணும். அநித்யமாயின் அதற்குக் காரணம் சொல்லவேணுமென்ற அனவஸ்தைவரும். ஆகையால் குணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். சைவர்கள், ஆத்மா, அவித்யை, சிவன் என்று மூன்று தத்வங்களை ஜகத்காரணமென்று சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாம். சிவன் பேதப்பட்டவனாயின் ஜடரூபியாகிறான் பேதப்படானாயின், மூன்று தத்வங்களென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் தத்வ வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற சைவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாமென்று "ப்ராண இதி ப்ராணவிதஃ" என்கிற இருபதாவது ச்லோகத்திற்குக் கருத்து.

(21) ஆத்மா ஒருவனே விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ துரீயமூர்த்திகளாகிற அம்ச ரூபங்களையடைந்து ஜகத் காரணமாகிறானென்பதும் கல்பனையேயாகின்றது. நிரம்சமாகிய ஆத்மாவுக்கு அம்சமில்லாமையாலென்க. ஆகபாதவித்துக்கள் சொல்லுகிறபடியும் கல்பனையேயாம். சப்த ஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களே அநுபவிக்கப்படுகின்றமையால் தத்வமென்றுவாத்ஸ்யாயனர்

முதலியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள், சப்தாதி விஷயங்களை விஷத்திலும் கொடியவை என்று சொல்லுகின்றனமையால் அவைகளை பாமார்த்த தத்வமென்பது தகாது. ஆகையால் விஷயவித்துக்களென்கிற வாதஸ்யாயனர் முதலியவர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க லோகம் என்று மூன்று லோகங்கள் பரமார்த்தமாயிருக்கின்றனவென்று பௌராணிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையே யாகின்றது. அந்தந்த ஸ்தானங்களை மூன்று ஸ்தானங்களென்று கணக்கிட்டுச்சொல்லுவது தகாமையாலென்க, ஆகையால் லோகவித்துக்களென்கிற பௌராணிகர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. அக்கி, இந்திரன் முதலிய தேவதைகளை அந்தந்த பலன்களைத் தருகின்றார்களென்று தேவதா காண்டத்தையறிந்த வேதவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. ஈச்வரன் பலன்களைத் தருவதில்லை என்று இவர்களபிப்ராயப்படுகிறார்கள். இது யுக்தமல்ல. தேவர்கள் நம்முடைய யத்நத்தை யநுசரித்து பலன்களைத் தருகின்றார்களாயின் வேலைக்காரரோடு ஸமானர்களாகிறார்கள். ஸ்வதந்திரமாய் பலனைத் தருவராயின் அவர்களைப் பூசிப்பது வீணாகின்றது. அந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவரும் இந்த தேவதை பலனைத்தருமோ ; தராதோவென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். இந்த தேவதைகளினுடைய அநுக்கிரகம் ஸ்வதந்திரமாய் காரியம் செய்ய சக்தியில்லாதது, ஆகையால் இதுவும் கல்பனை என்று, "பதா இதி பாதவிதঃ" என்கிற இருபத்தோராவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(22) இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம் அதர்வணம் என்கிறநான்குதேவங்களை தத்வங்களென்று வேதபாடகர் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. வேதமாவது உலகத்தில் வழங்குகிற எழுத்துக்களை விட வேறானதாய்க் காணப்படவில்லை. க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை வேதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. அந்த க்ரமமும், உச்சரிக்கும்போது தோற்றி மற்றப்போதில் காணப்படாமையால் கல்பிக்கப்பட்டதேயாம். ஆகையால் வேதம் கல்பிக்கப்பட்டதே யாகின்றமையால் தத்வமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையாகின்றது. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்கள் தத்வங்களென்று போதாயனர் முதலிய யஜ்ஞவித்துக்கள் சொல்லுகின்றார்கள்,இதுவும் கல்பனையாகின்றது. யஜ்ஞமாவது திரவ்யம், தேவதை, த்யாகம் என்று மூன்றையும் சேர்த்து யஜ்ஞமென்று பேரிட்டிருக்கின்றமையால் தனித் தனியே ஒன்றும் யஜ்ஞமல்லவென்றால் இந்த ஸமுதாயமும் வஸ்துவாகாமையால் ஸமுதாயமும் யஜ்ஞமாகாது. ஆகையால் யஜ்ஞவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். ஆத்மாவை, போக்தாவென்று, ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆத்மாவுக்கு போகம், விகாரமாயின் விகாரமுடைய ஆத்மாவை நித்யமானவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஸ்வபாவமா

யின் எப்போதும் போக்தாவாகவேண்டும். அப்படியின்றி விஷயங்கள் கிடைத்தபோதே போதிக்கிறானன்றோ. ஆனதால் போக்த்ரு வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கல்பனையேயாம். சமையற்காரர்கள் போஜநம் செய்யப்படுகிற ரஸவஸ்துக்களை தத்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. வ்யஞ்சநம் முதலிய ரஸங்கள் அப்போதே ஒருவனுக்கு மதுரமாயும் ஒருவனுக்குக்கயந்ததாயும் தோற்றுகின்றமையால் ஒரு விதமாயிருக்கவில்லையன்றோ, ஆனதால் போஜ்ய வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். என்று "வேதா இதிசவேதவிதः" என்கிற இருபத்திரண்டாவது ஶ்லோகத்தின் கருத்து.

(23) சிலர் ஜீவாத்மாவை அணுவென்று சொல்லுகின்றார்கள் இது யுக்தமல்ல. ஒரு சமயத்தில் சமஸ்த சரீரத்திலும் பிறக்கிற சுக துக்கங்களை அநுபவிக்கக் கூடாமையாலென்க. ஆகையால் ஸூக்ஷ்ம வித்துக்கள் சொல்லுகிற விது கல்பனையேயாம், லோகாயதிகர் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். நான் ஸ்தூலனாகிறேனென்று ஸ்தூல சரீரத்தையே நானென்று சொல்லுகிறானன்றோ என்று அவர்களுடைய அபிப்ராயம் இது தக்கதல்ல; இவன் மரணமடைந்தபோது முறங்கும் போதும் ஜ்ஞாநமில்லாம லிருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீரமோ அப்போது மிருக்கின்றது. சரீரமே ஆத்மாவாயின் அக்காலத்திலும் அறிவுண்டாகவேணும். ஆத்மாவுக்கு, அறிவேயன்றோ ஸ்வரூபம். இதுவுமின் பூதங்களின் கூட்டத்தால் சரீரமுண்டாயிருக்கின்றது. இந்த பூதங்களில் ஒன்றாவது அறிவுடையதன்று. இந்த கூட்டமோ பூதங்களைவிட வேறொரு வஸ்துவல்ல, இதற்கு அறிவு ரூபங்கூடாது. ஆனதால ஸ்தூல வித்துக்களாகிய லோகாயதிகர் சொல்லுகிற தேஹாத்மவாதமும் கல்பிதமேயாகின்றது. சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிற சிவன் முதலானோரை பரமார்த்த தத்வமென்று ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். அது ப்ரமம், நம்முடைய சரீரம்போல் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்துகிற கை முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய சிவன் முதலானோருடைய சரீரமும், பூதங்களாலுண்டானதாகையால் அநித்யமாய்விடும். லீலையினால் சரீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறானென்பதும் லீலையில்லாதபோது சரீரமில்லாமையா லயுக்தமாகிறது. சரீரமில்லாதபோது லீலை யில்லாமையாலு மயுக்தமாகிறது. ஆகையால், மூர்த்தவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதுவும் கற்பனையேயாம். ஒருவித ஆகாரமுமின்றி ஸ்வபாவ சூந்யமே பரமார்த்த தத்வமென்று சூந்யவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் தக்கதல்ல. ஸ்வபாவ சூந்யம் பரமார்த்தமென்பது கூடாமையாலென்க. ஆகையாலிவ்வாறு அமூர்த்தவித்துக்களென்கிற சூந்யவாதிகள் சொல்லுவதும் கலபனையேயாம், என்று "ஸூக்ஷ்மா இதி ஸூக்ஷ்மவிதः" என்கிற இருபத்துமூன்றாவது ஶ்லோகத்தின் கருத்து.

(24) ஜ்யோதிஷ பண்டிதர் காலமே பரமார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் ப்ரமமேயாம். ஏனென்றால், காலம் ஒன்றாயின், கலைமுஹூர்

தும் என்கிற பேதங்கூடாது. பலவாயினப்போது மதற்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை. உதயகாலம் உச்சிகாலமென்று க்ரியையின் தருமமாகவன்றோ தோற்றுகின்றது. க்ரியா தருமமன்றாயின, காலத்திலு மவ்வித வ்யவஹாரங்கூடாது. அப்படியன்றாயின் காலபரிச்சேதமின்றி க்ரியை நித்யமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் காலவித்துக்களென்கிற ஜ்யோதிஷ பண்டிதர்கள் கூறுகின்றவிதுவும் கற்பனையேயாம். ஸ்வரோதயந் தெரிந்தவர், திக்குகளைப் பரமார்த்தமென்று சொலலுகின்றனர். இதுவும் ப்ராந்தியேயாம். அதையறிந்தவரும் அபஜயத்தை யடைகின்றமையாலென்க. ஆகையால் திக் வித்துக்களென்கிற இவர்கள் கூறுவது கல்பிதமேயாகின்றது. தாதுவாதம், மந்த்ரவாதம், இவைகளை ஸத்யமென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது ப்ரமம். தாம்ரம் முதலிய வஸ்து ஸ்வபாவ மிருக்கும்போதாவது அழிந்தபோதாவது வேறுரூபஞ்சேராது. மந்திரவர்சத்திலும் பாம்பினால்கடிக்கப்பட்டவன் மந்திரத்தால மந்திரிக்கப்பட்டாலும் விதியுள்ளவனே ஜீவிக்கிறானேயன்றி விதிமாண்டவன் பிழைப்பதில்லையன்றோ. ஆகையால் வாதவித்துக்களென்றுசொல்லுகிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது, புவநகோசத்தையறிந்தவர்கள் இப்பதினான்குலோகங்களும் ஸத்யமென்பர். இது ப்ரமம். அப்பதினாலுலோகங்களுங் காணப்படாமையாலும் கண்டோமென்பவரும் ஒருவர்சொன்னபடி ஒருவர்சொல்லாமையாலுமென்க. ஆகையால்புவநவித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்லுகிறவிதுவும் கல்பனையேயாம்.என்று "காலா இதி காலவிதஃ" என்கிறஇருபத்துநாலாவது சுலோகத்தின்கருத்து

(25) லோகாயதிகரில் சிலர் மனஸ்ஸையே ஆத்மாவென்கிறார்கள். இது உசிதமல்ல. மனஸ்ஸு ஸ்வதந்திரமாயின் துன்பப்படவேண்டியதில்லை. ஸ்வதந்திரமில்லையாயின் குடமுதலியவற்றைப்போ லாத்மாவாகமாட்டாது. இது காரணமாகையால் தீபம்போல ஆத்மாவாகக்கூடாது. காரணமாகிய தீபம் ஆத்மாவாகக்கண்டதில்லையன்றோ. ஆகையால் மனோவித்துக்களென்கிற இவர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். புத்தியே ஆத்மாவென்று பௌத்தர் சொல்லுகின்றனர். ஸுஷுப்தியில் புத்திதோற்றாமையாலும் அறியப்படுவதாயின் கடம்போல் மற்றொன்றா லறியப்படவேண்டுகையாலும் புத்திவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். வெளிப்பட்ட ஆகாரங்களின்றி விஜ்ஞானமயமாயிருக்கிற சித்தமே ஆத்மாவென்று பிறர் கூறுகின்றார். அப்போது புத்தியை ஆத்மாவாகச் சொல்லும்போதுண்டான தோஷங்களுண்டாகையால் சித்தவித்துக்களென்கிற விவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. விதித்தவைகளைச்செய்கையினாலுண்டாகிற தருமத்தையும் விலக்கியவற்றைச் செய்கையினாலுண்டாகிற அதருமத்தையும் பரமார்த்ததத்வமென்று மீமாம்ஸகர் சொல்லுகின்றனர். காலதேசபேதத்தால் தருமாதருமங்களில் வேறுபாடு கொள்ளப்படுகின்றமையால், தருமாதருமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். என்று "மந இதி மனோவிதஃ" என்கிற இருபத்தஞ்சாவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

26. காரணமாத்திரமாகிய ப்ரதாநமென்கிற மூலப்ரக்ருதி ஒன்று, மகான் அஹங்காரம் சப்ததந்மாத்திரம், ஸ்பர்சதந்மாத்திரம், ரூபதந்மாத்திரம், ரஸதந்மாத்திரம், கந்ததந்மாத்திரம் என்கிற காரணகார்யரூபமாகிய ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளென்கிற தத்வங்கள் ஏழு. செவி, வாய், கண், மூக்கு, த்வக்கு, என்கிற ஐந்து ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என்கிற கருமேந்திரியமைந்து சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம்; ரஸம், கந்தம் என்கிற விஷயங்களைந்து, ஆக விகாரங்கள் பதினாறு. ப்ரக்ருதியுமாகாமல் விக்ருதியுமாகாமல் த்ருசிஸ்வபாவனாய் விளங்குகிற புருஷனென்கிற ஆத்மா ஒருவன், ஆக இருபத்தைந்து தத்வங்கள் வாஸ்தவங்களென்று ஸாங்கியர் கூறுகின்றனர். இங்ஙனமிவர்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களென்று சொல்லும்போது கணக்கைக்கூட்டுவது வீணாகின்றது. அது வேறு தத்வமில்லை என்பதைக் குறிப்பதற்காயின், வேறு பொருளுண்டானபோது அதை இல்லை என்பதுகூடாது. இல்லையாயின் அக்குறிப்புசேராது. ஆகையாலவரிங்ஙன மிருபத்தைந்து தத்வங்களைச் சொல்லுவது கல்பனையேயாம். பதஞ்சலிமகாமுநி மதத்தோர் இவ்விருபத்தைந்தோடீச்வரனையும்சேர்த்து இருபத்தாறு தத்வங்களென்று கூறுகின்றனர். இதுவும்தக்கதல்லவென்பது கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அன்றியே, ஈச்வரனைப்புருஷனிற்சேராது பிரிக்கக்காரணமில்லை. புருஷதத்வத்தி லந்தர்பாவமில்லையாயின் கடம்போலீஸ்வரன்ஜடரூபியாய் ஈச்வரனாகான். ஆகையால் அவர்கள்மதமும் கல்பனையாகின்றது. பாசுபதாகமவாதிகள், ராகம் அவித்யைநியதிகால கலைமாயை என்கிற இவைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, முப்பத்தோருதத்வமென்கிறார்கள். இவ்வாறு பிரிவுகளைப்பிரிக்கில் அநந்தமாய் பிரிக்கக்கூடுமாகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களாலு மிதுவும் கல்பனையேயாகின்றது, சிலர் கணக்கில்லாத தத்வங்களிருக்கின்றனவென்று கூறுகின்றார்கள். இதுகல்பனையேஅஜ்ஞாநத்தால்விவாதப்படுகிறார்களன்றோ. என்று "பஞ்சவிம்சகஇத்யேகே" என்கிற இருபத்தாறாவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

(27) லோகத்திற்கு த்ருப்திசெய்விப்பது தத்வமென்பது லோகவித்துக்களென்கிற லௌகிகர்களினபிப்ராயம். இதப்ரமம். தனித்தனியே ருசிபேதமுடைய ப்ரபஞ்சத்தை த்ருப்திசெய்விப்பது ஈச்வரனாலும் கூடாமையாலென்க. தக்ஷர்முதலிய மகர்ஷிகள் ஆச்ரமங்கள் பரமார்த்தங்களென்று ஸாதிக்கிறார்கள். இது கல்பனை; ஆச்ரமமென்பது வேஷமாயின் சூத்திரரும் ப்ராம்மணரைப்போல் வேஷம்போட்டுக்கொள்ளில் அவர்களுக்கும் ஆச்ரமமுண்டாகவேணும்அப்படிஇல்லையன்றோ. ஜாதியோடுகூடியேஆச்ரமத்தை நிச்சயிப்பது அஸாத்யம். ஜாதியை நிச்சயிக்கப்போகாமையாலெவ்வாறு ஜாதியைக்கூட்டி ஆச்ரமங்களைக்காண்பது. ஆனதாலாச்ரம வித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஆச்ரமஸம்ஸ்காரங்களை ஆச்ரமமென்றாலும் அவை தேஹத்தைச்சேர்ந்தவையானல் பரலோக ஸம்

பந்தமுடையனவாகா. ஆத்மா விபுவாகையால் அவனிடத்தில் ஸம்ஸ்காரங்கள் சேராதன்றோ. வையாகரணர்கள், ஸ்திரீலிங்கம் புல்லிங்கம் நபும்ஸகலிங்கம் இவைகளையுடைய சப்தமே தத்வமென்கிறார்கள். இங்ஙனமாயின், இந்தலிங்கங்கள் சப்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமாயின் ஒன்றுக்கு பல ஸ்வபாவங்கள் கூடாமையாலே சில சப்தங்கள் மூன்று லிங்கங்களாயிருப்பது சேராது; உபாதியினாலென்றால் வாஸ்தவமெனபதுபோயிற்று. ஆனதால் லிங்கங்களென்கிற வையாகரணர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. இரண்டு ப்ரம்மங்களாகிய தக்கவை, பரமென்று அபரமென்றுமெனச்சிலர். இதுபொருந்தாது. அளவுபட்டது ப்ரம்மமாகாமையினாலும் அளவில்லாததே ப்ரம்மமாகையாலுமென்க. ஆகையாலிங்ஙனம் சிலர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். என்று, "லோகான் லோகவிதஃப்ராஹு:" என்கிற இருபத்தேழாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(28) ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்திதியும் லயமும் தத்வமென்று பௌராணிகர் சொல்லுகின்றார்கள் ஸத்துக்கு அஸத்துக்கும் ஜந்மம் முதலியவை கூடாதென்று நிரூபிக்கப்போகின்றமையாலிவர்கள சொல்வதுகல்பனையேயாம். ஆனதால் உலகத்திலவரவர்கள் அவ்லோகங்களில் எத்தனை வகையாகப் ப்ரமிக்கிறார்களோ அத்தனை வகைகளுமிந்த நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாமென்பது திண்ணமென்பது. 'ஸ்ருஷ்டிரிதிஸ்ருஷ்டிவித:' என்கிற இருபத்தெட்டாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் விசேஷ கடினமன்று என்கிற அபிப்பிராயத்தால், சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்யவில்லை. ஆநந்தகிரியாசாரி வ்யாக்யாநம் செய்தார். அதை யநுஸரித்து விசேஷவிஷயங்களையும் சேர்த்து இந்த சுலோகங்களுக்குக் கருத்தெழுதினேனென்றறிக.

உகூ. யத்₃பா₄வம் த₃ர்ஶயேத்₃யஸ்ய தத்₃பா₄வம் ஸ து பஶ்யதி ।
தம் சாவதி ஸ பூ₄த்வாஸௌ தத்₃க்₃ரஹ: ஸமுபைதி தம் ॥

౨౯. యద్భావందర్శయేద్యస్య తద్భావంసతుపశ్యతి।
తంచావతిసభూత్వాసౌ తద్గ్రహస్సముపైతితమ్॥

ஸம-ஸா. எவ்வாறாயினும் இந்த உபாயங்களுக்கு ஐக்யத்தையடைந்து அந்தந்த பாவங்களைக் காட்டக் கண்டவன் அந்தந்த பாவங்களை அந்த ஆத்மாவாகவே காண்கிறான். அந்த பாவமும் அந்த ஆத்மாவோடு ஐக்யத்தை யடைந்திருக்கின்றமையால் அவனை இரக்ஷிக்கின்றது. அவனு மதையே அறிந்து அதையே அடைகிறான்.

௩௦. ஏதைரேஷோऽப்ருத₂க்₃பா₄வை: ப்ருத₂கே₃வேதி லக்ஷித: ।
ஏவம் யோ வேத₃ தத்த்வேந கல்பயேத்ஸோऽவிஶங்கித: ॥

30. ఏతైరేషోఽపృథగ్భావైః పృథగేవేతిలక్షితః।
ఏవంయోవేదతత్త్వేన కల్పయేత్సోఽవిశంకితః॥

ஸம்-பா. இந்த ரீதியில் ஆத்மாவில் வேறின்றித் தோற்றுகிற ப்ராணாதி பாவங்கள் மெய்யென்று மூடர்கள் நினைக்கிறார்கள். விவேகிகள் கயிற்றில் வேறாய் பாம்பு முதலியவை யில்லையாவதுபோல இந்த ஆத்மாவில் வேறாய் ப்ராணாதி கல்பனையில்லை. என்றும் ப்ராணன் முதலிய ஸமஸ்தமும் இந்த ஆத்மாவில் ப்ரமத்தால் கல்பிக்கப்பட்டவை என்றும் அறிகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களே வேதாந்தத்துக்குப் பொருள் சொல்ல வல்லவராவர்.

௩௧. ஸ்வப்நமாயே யதா த்ருஷ்டே கந்தர்வநகரம் யதா।
ததா விஶ்வமிதம் த்ருஷ்டம் வேதாந்தேஷு விசக்ஷணை:॥

౩౧. స్వప్నమాయే యథా దృష్టే గన్ధర్వనగరం యథా।
తథా విశ్వమిదం దృష్టం వేదాన్తేషు విచక్షణైః॥

ஸம்-பா. ஸ்வப்நமும் மாயையும் கந்தர்வநகரமும்போல வேதாந்தங்களில் புத்திமான்களால் இந்த உலகம் காணப்பட்டது. ஸ்வப்நமாவது, எல்லோருக்கும் பொய்யென்பது தெரிந்த விஷயம். மாயையாவது இந்திரஜாலம் முதலியவை. இதுவும் பொய்யேயன்றோ. கந்தர்வ நகரமாவது - ஆகாயத்தில் ஒருகாலத்தில் விசித்திரமான மெத்தை மேடை முதலிய விசித்திரங்களையுடைய ஒரு பட்டணம்போல் தோன்றி உடனே மறைகின்றதென்று ப்ரஸித்தம். இதுவும் பொய்யன்றோ. ஆனதால் இவைபோல உலகமும் பொய்யென்று "நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்பது முதலிய சுருதிகளால் நன்கு விளங்குகின்றது.

௩௨. ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர்ந பத்தோ ந ச ஸாதக:।
ந முமுக்ஷுர்ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த்ததா॥

౩౨. న నిరోధో న చోత్పత్తిర్న బద్ధో న చ సాధకః।
న ముముక్షుర్న వై ముక్త ఇత్యేషా పరమార్థతా॥

ஸம்-பா. எடுத்த ப்ரகரணத்தை முடிப்பதற்கு இந்த சுலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது. த்வைதம் பொய்யென்றும் ஆத்மா ஒன்றே மெய்யென்றும் நிரூபித்தமையால் ஸித்தமாயிற்று. அதாவது வேதம் லோகம் இவற்றிலுள்ள ஸமஸ்த வ்யவஹாரமும், அவித்யையின் ஸம்பந்தத்தால் வந்ததென்பதாம். ஆகையால், உத்பத்தி ப்ரளயம் இவ்விரண்டும் பொய். பத்தன், முக்தன், முமுக்ஷு, என்கிற விபாகமும் பொய். வாஸ்தவத்தில் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, இவையெல்லாம் பொய்யாகையால் ஸம்ஸாரியென்றும் மோக்ஷம் பெற்றவனென்றும் இவ்வாறு பேதப்பட்ட ஆத்மாக்களெவ்வாறு மெய்யாகப்போகிறார்கள். இவ்வாறு உற்பத்தி ப்ரளயம் இதனைப் பொய்யென்று சொல்லுவதெங்ஙனமெனில் கூறுகின்றோம். பேதம் பொய்யேயன்றோ. "யத்ரஹித்வைதமிவ பவதி" யதிஹநாநேவபச்யதி "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்" "ப்ரம்மைவேதம் ஸர்வம்" "ஏகமே வாத்விதீயம்" "இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா" "இவனுக்கு பேதம்போல்காணப்படுகிறது" "பேதம்போல் காண்கிறான்" "இவை எல்லாமாத்மாவே" "இவை எல்லாம் ப்ரம்மமே" "ஒன்றே இரண்டாவதில்லை" "ஆத்மரூபமே இவை எல்லாமாகக் காணப்படுகிறது" இவைமுதலிய சுருதிகள் பேதங்களை எல்லாம் பொய்யென்று நன்றாய்ப் பேசுகின்றன. ஆக கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளாலும் இந்த சுருதிகளாலும் உலகமெல்லாம் பொய்யென்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, எல்லாம் பொய்யாகின்றது. பொய்யாவது அசத்தன்றோ. மெய்யான ஸத்துக்கேயன்று பிறப்பு முதலியவை யுண்டாகும். பொய்யான அஸத்திற்கு பிறப்பு முதலியவை இல்லையன்

ன்றே முயல்கொம்புக்குப் பிறப்புண்டோ; அழிவுண்டோ; ஆகையாலதுபோலவே அஸத்துக்கு பிறப்பு முதலியவை என்று விளங்கிற்று. ஆக உலகமெல்லாம் பொய்யேயாகையால் அஸத்தான இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்பு முதலியவையில்லை. பிறப்புமுதலியவையில்லாதபோது ஓராத்மா பத்தனென்றும் ஒருவன் முக்தனென்றும் சொல்லுகிறபேதம் பொய்யே என்பது ஸித்தமன்றே. இனி, அத்வைதத்திற்கும் பிறப்பு முதலியவை கூடாதன்றே. அத்வைதம் பிறப்புடையது என்று சொல்லுவது மிகவும் விரோதமுடையது. இனி வ்யவஹாரதசையிலிருக்கிற கடம் படம் முதலியவற்றிற்கு உற்பத்தி நாசங்கள் சொல்லுவோமென்றாலவை கயிற்றில் பாம்புபோல் கல்பிக்கப்பட்டவையென்று சொன்னோம். கயிற்றில் தோற்றுகிற பாம்புக்கு பிறப்பு அழிவிருந்தாலன்றோ இவ்வுலகத்திற்கும் சொல்லலாம். தோற்றமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பிறக்கவுமிறக்கவுமில்லையன்றோ. கயிற்றில்தோற்றுகிற பாம்பானது கயிற்றில்பிறக்குமோ மனதில் பிறக்குமோ; கயிற்றில் பிறக்குமாயின் கயிற்றைக்காணுமவர்களெல்லாம் பாம்பைக் காணவேணும். மனதில் பிறக்குமென்றால் வெளியில் தோற்றுவதுகூடாது. ஆதலாலந்த பாம்புக்குப் பிறப்பு சொல்லமுடியாது. ஆதலால் மனதில் தோற்றுகிறதென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அவ்வாறு பிறப்பு முதலியவையின்றி வெறும் தோற்றமாயைால் கயிற்றில் பாம்பு பொய்யானதுபோல இவ்வுலகமும் மனதின்தோற்றமேயாகையால் பொய்யேயாம். இவ்வுலகம் மநத்தோற்றமின்றி வாஸ்தவமாயின் இவனுக்கு மநமடங்கியபோதாகிய ஸுஷுப்தி என்கிற பேருறக்கத்திலு முலகம் காணப்படவேண்டுமன்றோ. அப்படி காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் மநதில் தோற்றுகிறதோற்றமே இவ்வுலகெல்லாம் என்று ஸ்புடமாகின்றது. ஆனதால், இவ்வுலகத்தின்பேதம் பொய்யாகையால் இவ்வுலகத்திற்கு உற்பத்திமுதலியவை இல்லை என்று கௌடபாதாசாரியர் இந்த சுலோகத்தில் கூறுவது மிகவும் தக்கதேயாகின்றது. ஆக இவ்வாறு பேதம்பொய்யாகிறவிது ஸகல ப்ரமாணங்களாலும் சுருதி சாஸ்திரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. ஆனாலிங்கொரு ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. அதாவது இவ்வாறு ஸகலசாஸ்திரங்களுக்கும் பேதமில்லையென்பதில் கருத்தாயின் அபேதமான அத்வைத ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் சாஸ்த்ரமில்லாமையால் அத்வைதமும் ப்ரமாண சூந்யமாய் ஸர்வசூந்யவாதமாய் விடுமே என்பதுதான். இதற்கு ஸமாதாநம் பேத ப்ரபஞ்சமுண்டாகையால் சூந்யமில்லை என்பதாயினப்போது பேதமில்லை என்று முன்சொன்ன ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வருமேயென்றால், இதற்கு முன் சமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது இவ்வாறு ப்ரமமானது ஓரதிஷ்டாநமின்றி பிறவாதாகையால் பேத ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமாய் ஒன்றிருக்கவேண்டும். அதுவே சுத்த ப்ரம்மமென்பதுதான். ஆனதால் மறுபடியும் அதை எடுத்து தோஷங்காட்டுவது பயனில்லாததேயாம். இனி பாம்புக்கு அதிஷ்டாநமாய் தோற்றின கயிறும் வாஸ்தவத்தில் அஸத்யமானதுபோல் ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் அஸத்தியமாவதில் விரோதமில்லை. ஆகையால் ஸர்வசூந்யவாதமே த்ருடப்படுகிறதென்றால் அங்ஙனமல்ல. ப்ரமம் நீங்கியபின்னும் அதற்கு முன்னும் அதிஷ்டாநமாகிய கயிறு காணப்படுகின்றமையால் கயிற்றில் தோற்றின ஸர்ப்பம்போல் கயிறுபொய்யாகாது. அவ்வாறே ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற் கதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் பொய்யாகாது. ஆனால் கயிறானது ஸர்பகாலத்திற்குமுன்னும் பின்னும் தோற்றுகின்றமையால் ஸர்பம்போல பொய்யாகாவிடினும் காலாந்தரத்தில் பாதிக்கப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது, ப்ரம்மம்எப்போதும் பாதிக்கப்படாமையால் ஸத்யமேயாகின்றது. ப்ரம்மமும் ப்ரமத்தி லதிஷ்டாநமாய் கோசரிக்கின்றமையால் ப்ரமத்தில் கோசரிக்கிற கயிற்றுப் பாம்புபோல் பொய்யாகக்கூடுமே என்றால் இந்த ப்ரம்மம், ப்ரமத்தில் முக்யமாய் கோசரியாமையால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்ப ப்ரமத்தில்

முக்யமாய் கோசரியாமல் அதிஷ்டானமாய் கோசரிக்கின்ற ரஜ்ஜு, ஸர்பம்போல்பொய்யாகாமல் ஸத்யமேயாவதுபோல் ஸத்யமேயாகின்றது. கல்பனாதிஷ்டானம் கல்பனைக்கு முன்னிருக்கவேண்டுமாகையால் ஸர்வகல்பனாதிஷ்டானமான ப்ரமம் ஸத்தேயாம் மன்றி பொய்யாகாது. இனி ஜ்ஞானகோசரமாகாத ப்ரம்மத்தை எவ்வாறு சாஸ்திரம் தெரியப்படுத்துமென்றால்; அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்ட தோஷபேதங்களை நீக்கவே. தானே ப்ரம்மஸ்வரூபம் விளங்குமன்றோ, ஸ்வரூபாம்சத்தில் சாஸ்திரத்தால் காரியமில்லை. அவித்தமான விஷயத்தையே சாஸ்திரம் போதிக்கின்றமையாலென்க. இது வாஸ்தவ ஜ்ஞானகோசரமாகாவிடினும் அநுயுக்தியினாலேயே மேற்சொல்லியவையெல்லாங் கூடும். ஆனதால் ப்ரம்மம் நிர்விசேஷமென்பது வேதவித்துக்களின் கொள்கை.

௩௩. 𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃।
𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌤𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌾॥

33॥ భావై రసద్భి రేవాయ మద్వయేనచకల్పితః।
భావాఅప్యద్వయేనైవ తస్మాదద్వయతా శివా॥

பொ-ஸா. முன் சுலோகத்தில் சொல்லிய விஷயத்தையே ஹேதுக்களால் வலியுறுத்துகின்றது. கயிற்றிலில்லாத ஸர்பம் தாரைமுதலியவற்றை; இதுபாம்பு இதுதாரை என்று, ப்ரமிப்பதுபோல ப்ரம்மத்திலில்லாத ப்ராணாதிவஸ்துக்களை ப்ரம்மத்தி லிருக்கின்றனவாக ப்ரமிக்கின்றோம். ப்ரமத்திற்குக் காரணம் மனதேயாகின்றது. மனது செல்லாதபோது ஒரு வஸ்துவும் காணப்படுவதில்லையன்றோ. ஆத்மாவுக்காயின் சலநமில்லை. மனத்திற்காயின் சலநமே குணமாகின்றது. ஆகையால் சலநமுடைய மனஸின் தருமங்களை பரமார்த்தமென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையா லஸத்துக்களான வஸ்துக்களால் அத்வயரூபியான ஆத்மா ப்ரமிக்கப்படுகிறான். இந்த ப்ரமத்திற்கு ஆத்மாவே அதிஷ்டானமாகிறது. ஆகையால் ப்ரமத்தால் வந்தது. கயிற்றில் தோற்றிய பாம்புபோல பயத்தைத் தரும். பரமார்த்தமான அத்வைதமே சிவகரமானது. அதாவது மங்களஸ்வரூபமானது.

௩௪. 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨।
𑌨 𑌪𑍃𑌥𑌙𑍍𑌨𑌾𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃॥

3४. నాత్మాభావేననానేదం నస్వేనాపికథంచన।
నపృథజ్నాపృథక్కించి దితితత్త్వవిదోవిదుః॥

பொ-ஸா. இந்த பேத ப்ரபஞ்ச வஸ்துவானது ஆத்மதாதாத்ம்யத்தாலும் ஸ்வதாதாத்ம்யத்தாலும் விளங்குவதில்லை. ஆத்மா அஜடமாகின்றமையாலும் ப்ரபஞ்சம் ஜடமாகின்றமையாலும் முதலாவது கூடாது. இது ஸ்வதாதாத்ம்யமாய் ஸ்வதந்திரமாயின் ஆத்மாவேயாகவேண்டியிருக்கின்றமையா லிரண்டாவதுங்கூடாது. பேதமே தருமமாயாவது ஸ்வரூபமாயாவது விளங்கியாதாகையாலும் ப்ரபஞ்சபேதம் விளங்கியாது. ஆகையால் அத்வைதமே தத்வமென்று தத்வவித்துக்களினபிப்ராயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பேதம் ஸ்வரூபமாயும் தருமமாயும் விளங்கியாது என்கிற விஷயம் நன்கு நிரூபிக்கப்படவேண்டியதாயினும் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை. இது பேததூஷண ப்ரகரணத்தில் கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

௩௫. 𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌪𑌾𑌰𑌗𑍈𑌃।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯𑌯𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑌯𑌃॥

౩౫. వీతరాగభయక్రోధైర్మునిభిర్వేదపారగైః।
నిర్వికల్పోహ్యయన్దృష్టఃప్రపంచోపశమోద్వయః॥

ஸம்-ஹா. ஸமஸ்த ராகத்வேஷமுதலிய துர்க்குணங்கள் நீங்கிய மகாமுனிகளால் இவ்வாறே வேதாந்தப்பொருள் விசாரிக்கப்பட்டு, ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்றும் அத்வைதமே ஸத்யமென்றும் மங்களமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௬. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌨𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌮𑍍।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑌡𑌵𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍॥

౩౬. తస్మాదేవంవిదిత్వైదమద్వైతేయోజయేత్స్మృతిమ్।
అద్వైతంసమనుప్రాప్యజడవల్లోకమాచరేత్॥

ஸம்-ஹா. ஆகையா லிவ்வாறறிந்து நெஞ்சை அத்வைதத்தில் செலுத்தவேணும் தன்னை உலகமெல்லாம் இப்படிப்பட்டவனென் றறிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கும்படி அத்வைதத்தை யடையவேணும்.

௩௭. 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵𑌚।
𑌚𑌲𑌾𑌚𑌲𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚𑌯𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑍋𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥

౩౭. నిస్తుతిర్నిర్నమస్కారోనిస్స్వధాకారఏవచ।
చలాచలనికేతశ్చయతిర్యాదృచ్ఛికోభవేత్॥

ஸம்-ஹா. தன்னைப்பிறர் துதி செய்யவேண்டுமென்கிற நினைவும் தன்னைப்பிறர் வணங்கவேண்டுமென்கிற நினைவும் நீங்கியவனாய் தாரேஷணை புத்ரேஷணை முதலியவை இல்லாதவனாய் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜக ஸந்யாசத்தை யடைந்தவனாய் தேஹதாரணம் முதலிய காலந்தவிர மற்ற காலங்களில் தன் சரீரத்தை மறந்தவனாய் தானாய்கிடைத்த ஆஹாரங்களைக்கொண்டுத்ருப்தியடைகிறவனுமிருந்து அத்வைதத்தையடையவேணும்.

௩௮. 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌤𑍁𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌃।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍀𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥

౩౮. తత్త్వమాధ్యాత్మికందృష్ట్వాతత్త్వందృష్ట్వాతుబాహ్యతః।
తత్త్వీభూతస్తదారామస్తత్త్వాదప్రచ్యుతోభవేత్॥

ஸம்-ஹா. இவ்வாறு அத்வைதத்தை அறிந்து எப்போதும் நானே ப்ரம்மம், என்கிற த்யாநம் செய்யவேணும் இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தத்வஸ்வரூபத்தையடைந்து தத்வத்தை விடாதவனாகவேண்டும். இப்படியே எல்லா ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் தத்வநிச்சயமுடையவனாகவேணும்.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌤𑌥𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநமஃ.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணே நம:.

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍.

க. 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌜𑌾𑌤𑍇𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌜𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍌𑌕𑍃𑌪𑌣𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥

౧. ఉపాసనాశ్రితోధర్మోజాతేబ్రహ్మణివర్తతే।
ప్రాగుత్పత్తేరజంసర్వంతేనాసౌకృపణఃస్మృతః॥

ஸ०-ஆ. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்தவையெல்லாம் பொய்யே அத்வைதமே ஸத்யமென்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படி த்வைதம் பொய்யென்பதை வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் நிரூபித்தார். இந்த ப்ரகரணத்தில் அத்வைதமே ஸத்யமென்பதை யுக்திகளாலும் காட்டுகின்றார். எவன் நானுபாஸநம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் அபேதத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் நினைக்கிறானோ அவன் ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை நன்குணராமையால் ப்ரம்மவித்துக்களால் தாழ்ந்தவனாக நினைக்கப்படுவான்.

உ. 𑌅𑌤𑍋𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑌮𑌤𑌾𑌂𑌗𑌤𑌮𑍍।
𑌯𑌥𑌾𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥

౨. అతోవక్ష్యామ్యకార్పణ్యమజాతిసమతాంగతమ్।
యథానజాయతేకించిజ్జాయమానంసమంతతః॥

ஸ०-ஆ. ஆகையால் ப்ரம்ம ஸ்வரூபாத்வைதத்தை பலத்ருஷ்டாந்தங்களாலும் நான் சொல்லுகின்றேன். அனதாலிதை யறிந்து உத்தம ப்ரம்மவித்தாகும் வழியை யடையவேணும். ஆகையால், பிறவாததாகி ஸாம்யத்தையடைந்த, அத்வைதஸ்வரூபத்தை யறியவேணும்.

ங. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑍈𑌰𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍈𑌰𑌿𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃।
𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑍍𑌚𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌾𑌤𑌾𑌵𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍॥

3. ఆత్మాహ్యాకాశవజ్జీవైర్ఘటాకాశైరివోదితః।
ఘటాదివచ్చసంఘాతైర్జాతావేతన్నిదర్శనమ్॥

ஸ०-ஆ. ஆகாயம்போல் ஸூக்ஷ்மமாய் நிரவயவமாய் எங்கும்நிறைந்ததாயிருக்கின்றபரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் கடாகாசம்முதலியவையாகாசத்தினின்றுமுண்டாவதுபோல் ஜீவர்கள் உண்டானார்கள். கடாகாசம்முதலியவற்றால் ஆகாசம் பிறப்புடையதானதுபோல ஜீவர்களால் ஆத்மா பிறப்புடையவனாகின்றான். ஆகையால் வேதாந்தங்களில் ஜீவர்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் பிறந்ததாய்ச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஆகாசத்தில் கடாகாசம்போலப்பிறந்தாரென்று கருத்து.வாஸ்தவத்தில் பிறந்தார்களன்று. அவ்வாகாசத்தில் கடம் முதலியவைபோலவே பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ருதிவிமுதலியஸமஸ்த பூதங்களும் உண்டாகின்றன.ஆகையால் மந்த புத்திகளுக்கு ஜாதியை ஒப்புக்கொள்ளும்போது இது திருஷ்டாந்தம்.

ச. 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑍇𑌷𑍁𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑍋𑌯𑌥𑌾।
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿॥

௪. ఘటాదిషుప్రలీనేషుఘటాకాశాదయోయథా।
ఆకాశేసంప్రలీయంతేతద్వజ్జీవఇహాత్మని॥

ஸம்-ஸா. எவ்வாறு கடம் பிறந்தால் கடாகாசம் பிறக்கின்றதோ, கடமழிந்தால் கடாகாசமழிகின்றதோ, அவ்வாறே, தேஹம்பிறந்தால் ஆத்மாபிறக்கிறான்தேஹமழிந்தால் ஆத்மா அழிகிறான். அதாவது லயிக்கிறான். இதனால் எப்படி கடாகாசத்திற்கு கடமாகிய உபாதியினாலே பிறப்பும் நாசமுமே யன்றி வாஸ்தவத்தி லில்லையோ அப்படியே ஆத்மாவுக்கும் சரீரமாகிய உபாதியினால் பிறப்புவிநாசம் இவை யுண்டாகின்றனவே யன்றி வாஸ்வத்திலல்ல இப்படியே அனேகோபாதிகளையும் உதாஹரணமாகக் கொள்க.

ரு. யதைகஸ்மிந் கடாகாசே ரஜோதூமாதிபிர்யுதே।
நஸர்வே ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே தத்வஜ்ஜீவா ஸுகாதிபி:॥

౫. యథైకస్మిన్ఘటాకాశే రజోధూమాదిభిర్యుతే।
నసర్వేసంప్రయుజ్యంతే తద్వజ్జీవాస్సుఖాదిభిః॥

ஸம்-ஸா. எல்லாதேஹங்களிலு மாத்மா ஒருவனாயின், ஒருவன்ஜந்மம் ஜரைமரணம் முதலிய தர்மங்களால் வருத்த மடையும்போது எல்லோருக்கும், அந்ததுக்கம்வருமென்றும் ஒருவன் செய்த பாபபுண்ணிய பலத்தை மற்றொருவன் அனுபவிக்கின்றமையால் ஸங்கரமும் வருமென்று சொல்லுகிற த்வைதிகளை மறுக்கின்ற இந்தச்லோகம். ஒரு கடாகாசமானது, புகைமுதலிய அழுக்கினாலாக்ரமிக்கப்பட்டிருந்தாலும், மற்றகடாசங்களுக்கு அந்த அழுக்கினால் கெடுதி யில்லையன்றோ இவ்வாறே ஒருஜீவாத்மாவுக்கு ஸுகதுக்க முதலிய சுபா சுபங்கள் உண்டானாலும் மற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குஅவையுண்டாகா. ஆத்மாஒருவனே யன்றோ வவன்றால் நாம் திருஷ்டாந்தம் சொன்ன ஆகாசம் இரண்டன்றே. எல்லா கடங்களிலு மிருக்கிற ஆகாசம் ஒன்றேயன்றோ. ஆயினும்அந்த ந்த கடம் முதலியவை வேறுபடுதலால் அந்த ஆகாசமும் வேறுபட்டு ஒன்றில் படிந்த அழுக்கு ஒன்றுக்கின்றி யிருக்கின்றதன்றோ. இவ்வாறே ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பேதாபேதங்கள் காண்க. இனி, இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவனாயினும் தலைநோய்முதலியதுன்பங்களை அச்சரீரத்திலிருக்கின்ற ஆத்மா ஒருவனே யன்றோ அநுபவிக்கின்றான். தலைமட்டிலுள்ள ஆத்மாவே அநுபவிக்கிறானென்பதில்லையன்றோ. ஆனதால் உபாதி வேறாயினும் ஆத்மா ஒருவனேயாகையால், ஒரு சரீரத்தில் ஓரவயவத்தில் வந்த துன்பத்தைஅச்சரீரத்தில்எல்லா அவயவங்களிலுமுள்ளஆத்மா அனுபவிப்பதுபோல்எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மாவும் ஒரு சரீரத்திலுண்டான ஸுகதுக்கங்களையு மநுபவிக்கவேணும்என்றால், இந்த ஆக்ஷேபம் ஸாங்க்ய மதஸ்தன் செய்யக்கூடாது. ஸாங்கியன் ஸுக துக்கங்களை ஆத்மாவில் இருப்பனவாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யன்றோ. புத்திக்கேயன்றோ ஸுகதுக்கங்களைச் சொல்லுகின்றான். ஆதலால் கேவலஜ்ஞான ஸ்வரூபனான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரந்தோறும் பேதத்தைக் கொள்ளுவதில் அவர்களுக்கு ஒரு யுக்தியுமில்லை. ஜீவாத்ம பேதமில்லையாயின் ப்ரக்ருதிஜீவாத்மாவின்பொருட்டென்பதுகூடாமையால்ஜீவாத்மபேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேணுமென்று சொல் வேண்டியதில்லை. இந்தப்ரக்ருதி தருமங்கள் ஆத்மாவில் சேருகின்றன வில்லையன்றோ. பிரகிருதியினாலேற்படுகிற பந்தமாவது மோக்ஷமாவது பேதப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களைச்சேருமாயின் பந்தமோக்ஷநியமத்திற்காக ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது தக்கதாகும். ஸாங்கியர்கள் பந்தமோக்ஷங்களை ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கொள்ளவில்லையன்றோ. நிர்விசேஷப்ரகாச ரூபமான ஜீவாத்மாக்களை நித்யமுக்தராகவன்றோ ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் ஒரு ஜீவனை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ப்ரக்ருதி ஜீவாத்மாவின் பொருட்டென்பதும்கூடுகின்றது. ஆகையால் ஜீவாத்மாக்களை பேதப்பட்டவர்களாக ஒப்புக்கொள்வது வீணேயாம், ஜீவனிருப்பதையே காரணமாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருதிதானே பந்தத்தை

யும், மோக்ஷத்தையு மடைகின்றதென்றும் அந்த ஜீவனும்,ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸத்தாமாத்திரத்தால்ப்ரக்ருதியின் ப்ரவ்ருத்தியில் காரணமாகிறனென்றும்ஜீவாத்மாவுக்கு ஒருவிசேஷ தருமமும் வேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுகிற ஸாங்கியர் கேவல மூடத்தனததால் ஒருபயனுமின்றிவேதார்த்தவிருத்தமாகஜீவாத்மபேதத்தைஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனதால் ஸாங்கியர் ஸுகதுக்கங்களின் ஸம்பந்தம் ஒருவனுடையது, மற்றொருவனுக்கு வரவேண்டுமோகையால் ஜீவபேதம் கொள்ளவேணுமென்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது. இனிதார்க்கிகர் ஆக்ஷேபிப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு சமாதாநம் சொல்லுகிறோம், தார்க்கிகர்கள் விவாதமாவுக்கே ஸுகதுக்கங்களை யொப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது பிழை. ப்ரதேசமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஸுகதுக்க ஸமவாயங்களையொப்புக்கொள்ளத்தகுமோ; இதுவுமின்றி ஆத்மாமநஸ்ஸோடுசேர்ந்தபோது அந்தந்தஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்றமையால் எப்போதும் ஜ்ஞாநஸ்ம்ருதிகளுண்டாகவேணும். ஏககாலத்தில் எல்லாஸ்ம்ருதி ஜ்ஞாநங்களு முண்டாகவேணும். வேறுவேறு ஜாதியான ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தமும் கூடாது. த்ரவ்யத்திற்கும் குணம்முதலியவற்றிற்கும் ஸம்பந்தமுண்டாவதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தங் கூடுவமன்பது தகாது. த்ரவ்யத்தைவிடவேறாய் ரூபமுதலிய குணங்களும் கருமம் ஸாமாந்யம் விசேஷம் ஸமவாயம் இவைகளு மில்லையன்றோ. எங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யத்தைவிட குணம் முதலியவைவேறு, ஸுகம் துக்கம் இச்சை முதலியவை ஆத்மாவைவிடவேறு, என்றால் இவ்வாறு பேதப்பட்டவை யொன்று சேருவது கூடுமோ. அயுதஸித்தங்களாகையால் கூடுமென்றால் அநித்யங்களான ஸுக துக்கம் இச்சை முதலியவற்றோடு நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அயுதஸித்திகூடாது. (அயுதஸித்தியாவது பிரிவின்றியிருக்கை என்று தார்க்கிகர்மதம்) இவற்றோடு மயுதஸித்தியுண்டென்றால் ஆத்மபரிமாணம்போல இவற்றையும் நித்யங்களேயெனக் கொள்ளவேணும். அது விருத்தம் இஷ்டமுமல்ல. ஸுகம் துக்கம் இச்சைமுதலியவை நீங்குவதே மோக்ஷமென்று ஸித்தாந்தமாகையாலென்க. ஸமவாயம் த்ரவ்யத்தைவிடவேறாயின் குணத்திற்குப்போல அதற்கும் த்ரவ்யத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லவேணும். ஸமவாயம் நித்ய ஸம்பந்தமாகையாலது வேண்டப்படாதென்றாலும் அந்தஸம்பந்தமுடைய குணமுதலியவை எல்லாம்நித்யமாகவேண்டும். மிகவும்வேறுபட்டதாயின் ‘அதினுடையதிது’ என்று வ்யவஹாரங் கூடாது. ஆவது மழிவதுமான குணங்களை ஆத்மாவுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாவு மநித்யமாகவேண்டிவரும். தேஹத்திற்குப்போலவே விகாராதி தோஷங்களும் தப்பாது ஆகாசத்திற்கு உபாதியினு லழுக்குவருவதுபோல் ஆத்மாவுக்கு அவித்யையினுல் ஸுகதுக்கங்கள் வருமென்கிற பக்ஷத்தில் வ்யவஹாரதசையில்பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. எல்லாமதஸ்த்தரும் அவித்யாஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். பரமார்த்தத்தில் துக்கம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமே கிடையாது. ஆகையால் அந்த தார்க்கிகர்களும் வீணுகவேஜீவாத்மபேதத்தைக் கூறுகின்றார்கள்.

௬. ரூபகார்யஸமாக்2யாஶ்ச பி4த்3யந்தே தத்ர தத்ர வை |
ஆகாஶஸ்ய ந பே4தோ3ஸ்தி தத்3வஜ்ஜீவேஷு நிர்ணய: ||

౬. రూపకార్యసమాఖ్యాశ్చభిద్యన్తేతత్రతత్రవై।
ఆకాశస్యనభేదోస్తితద్వజ్జీవేషునిర్ణయః॥

ஶ்லோ-அர. ஒருஆத்மாவில்ஆத்மபேதத்தைப்பற்றியவ்யவஹாரம்அவித்யையினுல்விரோதமின்றிக்கூடுவதெப்படிஎன்றால் சொல்லுகின்றோம். எவ்வாறு, ஒரு ஆகாசத்தில்தானே.

கடாகாசம் மடாகாசம்என்கிற ஸ்வரூபபேதமும் அதினால் கடாகாசம் சிறியது, மடாகாசம் பெரியது, என்று தரும பேதமும், கடாகாசத்தில் தண்ணீரெடுப்பதுமடாகாசத்தில் உறங்கப்படுப்பது, என்றுகாரிய பேதமும், கடம் மடம்,என்று பெயரும் பேதப்படுகிறதோ: அவ்வாறே ஸமஸ்த பேதவ்யவஹாராதிகளும் உபாதியினால் ஒரு ஆத்மாவுக்கே உண்டாகின்றன. வாஸ்தவத்தில் பேதவ்ய வஹாரங்களொன்றும் பரமார்த்தங்களல்ல.

௭. 𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌𑌯𑌥𑌾|

𑌨𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌜𑍀𑌵𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑍌𑌤𑌥𑌾||

౭. నాకాశస్యఘటాకాశోవికారావయవౌయథా।

నైవాత్మనస్సదాజీవోవికారావయవౌతథా॥

ஸம்-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய வ்யவஹாரங்கள் பரமார்த்தங்களே யாவதில் விரோதமில்லையே யென்றால் அங்ஙனமல்ல; கடாகாசம் மகாசத்தின் விகாரமல்லவன்றோ. குண்டலம் முதலிய பூஷணங்கள் பொன்னின் விகாரமேயாவதுபோல் கடாகாசமும்வாஸ்தவத்தில் மகா காசத்தின் விகாரமாயின் இதற்கு பர மார்த்தத்தில் தோஷ சம்பந்தம் சொல்லக்கூடும். அங்ஙன மன்றாகையால் மகாசம் போலவே வாஸ்தவத்தில் நிர்தோஷமாகையால் இதற்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் சொல்லக் கூடாது. தண்ணீருக்கு நுரை முதலிய விகாரமுண்டாவதுபோல் ஆகாசத்திற்கில்லை யன்றோ. ஒரு மரத்திற்கிளைகள் போல மகாசத்திற்கு கடாகாசம் அவயவ மல்ல; இவ்வாறே ஜீவர்களும், ஆத்மாவினுடைய விகாரமுமல்ல அவயவங்களுமல்ல. ஆனதால் கடாகாசத்திற்குப் போலவேஇந்த ஜீவனுக்கு பரமார்த்த தோஷங்கள் தட்டாது, என்பது வேதாந்த நிச்சயம்.

௮. 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌵𑌤𑌿𑌬𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂𑌗𑌗𑌨𑌂𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂𑌮𑌲𑍈𑌃|

𑌤𑌥𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿𑌮𑌲𑌿𑌨𑍋𑌮𑌲𑍈𑌃||

౮. యథాభవతిబాలానాంగగనంమలినమ్మలైః।

తథాభవత్యబుద్ధానామాత్మాపిమలినోమలైః॥

ஸம்-ஹா. எவ்வாறு ஆகாயம் ஸ்வயம்சுத்தமாயிருக்கவும் தூசி புகைமேகம்முதலிய அழுக்குடையதுபோல் அவிவேகிகள் எண்ணுகிறார்களோ; விவேகிகளுக்காயின் சுத்தமென்றேஅபிப்ராயமோ, அவ்வாறேஇவ்வாத்மாவுக்கும், ஸுகதுக்கங்கள் உண்டாகிறதுவாஸ்தவமென்று அவிவேககளுக்குத் தோற்றுகின்றது. விவேகிகளுக்காயின் நித்யசுத்தமாய் தோற்றுகின்றது. எவ்வாறுதாஹத்தால் வருந்துகிறவன் தன்னஜ்ஞாநத்தினால் ஒருகெட்டநிலத்தை தண்ணீரலைநுரைமுதலியவற்றோடுகூடியதென்று ஏற்படுத்தினாலும்அங்கு தண்ணீர் முதலியவை வாராவோ; விவேகிகளும் நினையார்களோ; அவ்வாறே என்க. ஆகையால் கடாகாசம் முதலியவற்றிற்கு உபாதியினால் தோஷங்களேயன்றிவாஸ்தவத்திலில்லையாவதுபோல ஆத்மாவுக்கும் துன்பம்முதலியவைபரமார்த்தத்திலில்லைஎன்க. இவ்வாறு திருஷ்டாந்தங்களாலிதை ரூபித்துக்காட்டுவதற்கு இந்த சுலோகம் சொல்லப்பட்டது.

௯. 𑌮𑌰𑌣𑍇𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇𑌚𑍈𑌵𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿|

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌷𑍁𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃||

౯. మరణేసమ్భవేచైవగత్యాగమనయోరపి।

స్థితౌసర్వశరీరేషుచాకాశేనావిలక్షణః॥

ஸ௦-ஸா. இனி, ஜீவாத்மா மரணத்தை யடைந்தபின் தருமம் செய்திருந்தால் ஸ்வர்க்கம்போகின்றான். அதர்மம் செய்திருந்தால்நரகம்போகிறானென்றும், அவ்வாறுசென்று தருமாதருமபலன்களை யனுபவித்தபின் இப்புவியில் சேர்ந்தகருமத்திற்குத்தக்கபடி யோநியில் புகுந்து மனிதனும் பசுவாயும் பிறக்கிறானென்றும் வேதங்கள் முறையிடுகின்றன கடாகாசம்போ லகண்டாத்மஸ்வரூபத்தி னுபாதியினால் ஜீவனென்றால், கடாகாசம் கடத்தையுடைத்தபின் அத்தேசத்தைவிட்டு தேசாந்தரத்திற்குப்போவதில்லை யன்றோ: அவ்வாறே சரீரம்போனபிறகும்ஜீவாத்மா அந்தவிடத்தைவிட்டுலோகாந்தரம்போவது கூடாமையால் இந்த அத்வைதவாதம் ஸரியில்லை என்று ஆக்ஷேபம்வரும். இதற்கு ஸமாதானம், ஆத்மாவினிடத்தில் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் அவித்யையினால் வந்ததாகையால் வாஸ்தவமல்ல, ஆகையால் இவ்வாத்மா வாஸ்த்வதில் தேசாந்தரம்போவதில்லை. போவதாய்ச் சொல்லுவது பொய்யேயாம். அவ்வாறு கூறுவது மவித்யையினாலேயாம்.

க௦. 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌆𑌧𑌿𑌕𑍍𑌯𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౦. సఙ్ఘాతాస్స్వప్నవత్సర్వేఆత్మమాయావిసర్జితాః।
ఆధిక్యేసర్వసామ్యేవానోపపత్తిర్హివిద్యతే।

ஸ௦-ஸா. கடம் முதலியவற்றோடு ஸமானமான இந்த தேவதை மநுஷ்யர் பசு பக்ஷி முதலிய தேஹங்கள் ஸ்வப்நம்போல இவ்வாத்மாவி னவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை. இந்த சரீரத்தின் தாரதம்யத்தினால் பேதமில்லை. எல்லாம் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவையாகையால் எல்லாம் பொய்யே யாகின்றன.

கக. 𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑍋𑌹𑌿𑌯𑍇𑌕𑍋𑌶𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑍇।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌰𑍋𑌜𑍀𑌵𑌃𑌖𑌂𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌃॥

౧౧. రసాదయోహియేకోశావ్యాఖ్యాతాస్తైత్తిరీయకే।
తేషామాత్మాపరోజీవఃఖంయథాసంప్రకాశితః॥

ஸ௦-ஸா. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் "அந்நரஸமயः" என்கிற சுருதிமுதல்அனேக கோசங்கள் சொல்லப்பட்டன, அவை எல்லாவற்றிற்கும் பரமாத்மாவே ஆத்மாவாகின்றான். அவன் ஆகாயம்போல் சுத்தனென்று நாமிங்கு நிரூபித்துக் காட்டியபடியிருப்பவனேயன்றிதார்க்கிகமதத்தில்சொல்லப்படுகிற ஆதமாவைப்போல் புத்திகோசரனன்று. ஆகையால் தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கும் பரமாத்மைக்யத்திலே தாத்பர்யமென்று விளங்கிற்று.

க௨. 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌪𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌰𑍇𑌚𑍈𑌵𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌃॥

౧౨. ద్వయోర్ద్వయోర్మధుజ్ఞానేపరమ్బ్రహ్మప్రకాశితమ్।
పృథివ్యాముదరేచైవయథాకాశఃప్రకాశితః॥

ஸ௦-ஸா. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும் பரமாத்மைக்யமே சொல்லப்படுகிறதென்று கூறுகின்றார். அதிதைவதம் அத்யாத்மம், முதலியவற்றில் முழுதிலும்பரமாத்மாவே என்று ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. வயிற்றிலும் புவியிலுமாகாசம் ஒன்றேயாவது போல எங்கும் பரமாத்மா ஒருவனே யாவான். அது அநுமாநப்ரமாணத்தால் ஸாதிக்கப்படுகிறது.

கங. 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌯𑌚𑍍𑌚𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂𑌹𑌿𑌸𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌮𑍍॥

౧౩. జీవాత్మనోరనన్యత్వమభేదేనప్రశస్యతే।
నానాత్వంనింద్యతేయచ్చతదేవంహిసమఞ్జసమ్॥

ஸ௦-ஸா. சுருதியிலும் வ்யாஸர் முதலிய மகர்ஷிவசநங்களிலும் பேதம் நிந்திக்கப்பட்டு அபேதம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. இது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும், அபேதத்தைச் சொன்னாலொழிய சேராது. ஆனதால் ஜீவாத்மாவினபேதமங்கீகரிக்கத்தக்கது.

கச. 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌃𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍌𑌣𑌂𑌤𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂𑌹𑌿𑌨𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౪. జీవాత్మనోఃపృథక్త్వంయత్ప్రాగుత్పత్తేఃప్రకీర్తితమ్।
భవిష్యద్వృత్త్యాగౌణంతన్ముఖ్యత్వంహినయుజ్యతే॥

ஸ௦-ஸா. வேதவாக்யங்களால் ஜீவாத்மாக்களுக்கு பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்க பேதம் யுக்தமல்லவென்னக் கூடுமோ வென்றால், அது ஔபாதிக பேதத்தை யநுவதித்துச் சொல்லுகிற அமுக்யப்ரயோகமேயன்றிவேதாந்தங்களில் அபூர்வமாய்ச் சொல்லுகிற அபேதம்போல் முக்யமன்று.

கரு. 𑌮𑍃𑌲𑍍𑌲𑍋𑌹𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾।
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌃𑌸𑍋𑌽𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌯𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌃𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨॥

౧౫. మృల్లోహవిస్ఫులింగాద్యైస్సృష్టిర్యాచోదితాన్యథా।
ఉపాయస్సోవతారాయనాస్తిభేదఃకథఞ్చన॥

ஸ௦-ஸா. ஸ்ருஷ்டியை விதிக்கிற வாக்யங்களில் ஸ்வபாவமாய் பேதமே சொல்லப்படுகின்றமையால் அத்வைதத்தையே அங்கீகரிப்பது கூடாதென்றால் அங்ஙனமல்ல, ஜீவாத்ம பரமாத்மைத்யத்தைச் சொல்லி யத்வைதத்தை போதிப்பதற்காகவே இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று கொள்ளவேணும். பேதம் தோற்றினாலும் பேதத்தில் தாத்பர்யம் கொள்ளப்போகாது. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணங்களில் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு பரஸ்பரவிரோத மிருப்பதால் ப்ராணஸம்வாதவாக்யம்போல அந்த அர்த்தத்தில் அவை ப்ரமாணங்களல்ல. அங்கு காட்டப்பட்ட திருஷ்டாந்தங்களாலும் பேதம் ஸித்தியாது. அவையாவன் மண்முதலியவை. ஆனதால த்வைதத்தில் விரோதமில்லை.

கசு. 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌹𑍀𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌃।
𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑍋𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌯𑌂𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌾॥

౧౬. ఆశ్రమాస్త్రివిధాహీనామధ్యమోత్కృష్టదృష్టయః।
ఉపాసనోపదిష్టేయంతదర్థమనుకమ్పయా॥

ஸ௦-ஸா. இவை எல்லாவற்றையு மப்ரமாணமென்றாலும் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கென்று உபாஸநத்தை விதிக்கிற வேதவாக்யங்களால் அநேக உபாஸநங்களும் அந்தந்த உபாஸநங்களுக்கு அதிகாரி பேதங்களும் அவர்களால், உபாஸிக்கப்படுகிற ஒரு க ஆத்மாவும் சொல்லப்படுகின்றன. உபாஸிப்பவனும் உபாஸிக்கப்படுகிறவனு மொன்றாகக் கூடாது. ஆக இவ்வாக்யங்களால் ஆத்மபேத முண்டென்று காட்டப்படுகின்றமை

யால், இவற்றை அப்ரமாண மென்னப்போகாமையால் பேதம் மெய்யேயாம். அத்வைதம் யுக்தமல்லவென்று ஏற்படுகிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் போக்குகின்றது. இவ்வுலகின்கண் மூன்றுவகைப்பட்ட அதிகாரிகளிருக்கின்றார்கள். அவர்களாகிறார் உத்தமதிருஷ்டிகள், மத்யமதிருஷ்டிகள் அதமத்ருஷ்டிகள் எனப்படுவோர், அதமத்ருஷ்டிகளுக்கு கருமத்தையும், மத்யமத்ருஷ்டிகளுக்கு, உபாஸநத்தையும் விதித்திருக்கின்றது. நிர்விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநிகள் உத்தமத்ருஷ்டிகள். அவர்களுக்கு உபாஸநம் வேண்டியதில்லை. ஆகையால் மந்தாதிகாரிகளுக்காக தயையினால் பேதத்தை கல்பித்து உபதேசித்திருக்கின்றது. இவ்வித உபாஸநம் முதலியவை செய்பவர் முடிவில் நிர்விசேஷ ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை யடைந்து முக்தராகிறார்கள்.

௧௭. 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍁𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌿𑌨𑍋𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌦𑍃𑌢𑌮𑍍।
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑍈𑌰𑌯𑌂𑌨𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౭. స్వసిద్ధాన్తవ్యవస్థాసుద్వైతినోనిశ్చితాదృఢమ్।
పరస్పరంవిరుధ్యన్తేతైరయంనవిరుధ్యతే॥

𑌸𑌂-𑌆. சாஸ்திரங்களாலும் யுக்திகளாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டபடியால் அத்வைதம் மெய்யான மதமாகின்றது. மற்ற மதங்கள் இதற்கு விருத்தங்களாகையாற் பொய்யே யாகின்றன, வேறு மதஙகளில் பேதங்களைச் சொல்லுகையால் ராகத்வேஷங்கள் தப்பாது. அத்வைதத்திற்கு அந்த தோஷமில்லை. பேதவாதிகள் பலரும் தங்கள் தங்கள் மதத்தையே மெய்யென்று நினைத்துக்கொண்டு பிறருடன் சண்டை செய்கிறார்கள். ஆனதால் ராகத்வேஷங்களை யடைகிறார்கள். அத்வைதிகளோ வென்றால் பிறரறியாமையால் சில தோஷங்களைச் சொல்லி கலஹத்திற்கு வந்தாலும், இவர்களுக்கு அபேதஜ்ஞாநமுண்டாகையால் தன்னுடைய கையினால் தன் கண்ணுக்கு ஒரு துன்பம்நேரிட்டாலும், கையை வெட்டிவிட வேண்டுமென்கிற த்வேஷமுண்டாகாததுபோல ப்ரதிவாதிகளிடத்தில் இவர்களுக்கு த்வேஷங்கிடையாது. ஆகையால் ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணமான இதரமதங்களைவிட அதற்குவிரோதியான, அத்வைதமதமேசிறந்தது.

௧௮. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌹𑌿𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌤𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌭𑌯𑌥𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂𑌤𑍇𑌨𑌾𑌯𑌂𑌨𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౧౮. అద్వైతంపరమార్థోహిద్వైతంతద్భేదఉచ్యతే।
తేషాముభయథాద్వైతంతేనాయంనవిరుధ్యతే॥

𑌸𑌂-𑌆. அத்வைதத்திற்கு மிக நன்மையுண்டு, த்வைதத்தோடு விரோதமில்லாமையாலும், த்வைதமத்வைத காரியமாகையாலும், த்வைதம் ப்ராந்தமாகின்றன்மையாலுமென்க. பரமார்த்தத்திற்கு அபரமார்த்தத்தோடு விரோதமில்லை யன்றோ. த்வைதிகளுக்காயின் எல்லா த்வைதங்களும் பரமார்த்தங்களாகையால் பரஸ்பரவிரோதமுண்டு. காரண காரியங்களுக்குள் காரணமே ஸத்யமாகுமன்றோ, ஆக, எவ்வாறு, ஒருவன் ஆனைமேலேறிவருகையில், ஒரு பித்தம் பிடித்தவன் பூமியில் நடந்து வருகையில், நானுமானைமேல் வருகிறேனுகையால் என்பேரில் அந்த ஆனையை சண்டைக்கு விடு, என்று சொல்லப்பட்டாலும் தத்வம் தெரிந்த அவன் இவனோடு சண்டைக்கு வரமாட்டானே, அவ்வாறே அறியாத்தனத்தால் த்வைதிகள் சொல்லுகிற வாதத்தின்பேரில் அத்வைதிகள் ஆக்ஷேபிக்கப் போகார்கள்.

௧௯. 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌜𑌂𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌹𑌿𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍॥

౧౯. మాయయాభిద్యతే హ్యేతన్నాన్యథాజం కథంచన।
తత్త్వతో భిద్యమానే హి మర్త్యతామమృతం వ్రజేత్॥

ഭാ-ഷാ. நிர்விகாரமாய் அஜமாயிருக்கிற சுத்த ஸத்வைதப்ரம்மமானது மாயையினால் பேதப்படுமேயன்றி வாஸ்தவத்தில் பேதப்படாது. ஆகையால் அவயவபேதமில்லாத ஆத்மதத்வத்திற்கு பேதம் பொய்யேயாகின்றது. அவயவமுண்டானாலன்றோ மண் முதலியவை குடமுதலியவையாய் விகரிப்பதுபோல பேதமாய் விரிக்கக்கூடும். ஆனதால் பேதம் பொய்யேயாகின்றது.

௨௰. അജാതസ്യൈവ ഭാവസ്യ ജാതിമിച്ഛന്തി വാദിനഃ।
അജാതോ ഹ്യമൃതോ ഭാവോ മർത്യതാം കഥമേഷ്യതി॥

౨౦. అజాతస్యైవ భావస్య జాతిమిచ్ఛంతి వాదినః।
అజాతో హ్యమృతో భావః మర్త్యతాం కథమేష్యతి॥

ഭാ-ഷാ. சிலர் வாஸ்தவத்தில் அவிகாரமாயிருக்கிற சுத்த ப்ரம்மத்திற்கேஉத்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது கூடாது, பிறந்தாலழியும், அழியாதது பிறவாததாம். ஆகையால் அதற்குப்பிறப்பில்லை.

௨௧. ന ഭവത്യമൃതം മർത്യം ന മർത്യമമൃതം തഥാ।
പ്രകൃതേരന്യഥാഭാവോ ന കഥഞ്ചിദ്ഭവിഷ്യതി॥

౨౧. నభవత్యమృతంమర్త్యంనమర్త్యమమృతంతథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

ഭാ-ഷാ. பிறப்பது பிறவாமலிராது அழியாமலுமிராது பிறவாதது பிறப்பது மழிவதும் செய்யாது. அந்தந்தவஸ்து ஸ்வபாவம் மாறுமோ ; நெருப்புக்கு ஸ்வபாவமான உஷ்ணம் எப்போதாவது மாறுமோ ; ஆனதால் ப்ரம்மம் விகாரத்தை யடையாது.

௨௨. സ്വഭാവേനാമൃതോ യസ്യ ഭാവോ ഗച്ഛതി മർത്യതാം।
കൃതകേനാമൃതസ്തസ്യ കഥം സ്ഥാസ്യതി നിശ്ചലഃ॥

౨౨. స్వభావేనామృతో యస్య భావో గచ్ఛతిమర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్య కథంస్థాస్యతినిశ్చలః॥

ഭാ-ഷാ. எவன் அவிகார ஸ்வரூபமாகிய வஸ்துவுக்கு விகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் இது விகரியாததற்கு முன்னிது அவிகாரமாயிருந்ததென்று எங்ஙனம் சொல்லக்கூடும். விகரிக்கும் வஸ்து எப்போதும் விகாரத்தை யடைகின்றது. ஆனதாலப்படி வாதிப்பது பொய்யேயாம். ஆனதால் விகரித்தபின் மோக்ஷதசையில் அவிகாரரூபத்தை யடையுமென்பதும் பொய்யே யாமென்றுணர்க. ஆனதால் அந்த வாதம் நம்பத்தக்கதல்ல: விகரித்தலாவது விகாரத்தை யடைவதுதான்.

௨௩. ഭൂതതോഽഭൂതതോ വാപി സൃജ്യമാനേ സമാ ശ്രുതിഃ।
നിശ്ചിതം യുക്തിയുക്തം ച യത്തദ്ഭവതി നേതരത്॥

౨౩. భూతతోఽభూతతో వాపి సృజ్యమానే సమా శ్రుతిః।
నిశ్చితంయుక్తియుక్తంచయత్తద్భవతినేతరత్॥

பா-ஊா. வேதத்தில் அநேக வாக்யங்களால் ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியாவது ஸத்துக்கே என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஸத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி என்கிற உத்பத்தியாவது ரூபவிகாரத்தை யடைவதேயாம். ஆனதால் ஸ்ருஷ்டியை போதிக்கின்ற சுருதிவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாக வேண்டுவதற்கு விகாரத்தை யொப்புக்கொள்வது தக்கதேயாமென்பது கூடாது. மாயையினால் தோற்றுகிற இந்ததோற்றத்தையே உத்பத்தி என்று கருதி ஸ்ருஷ்டி வாதங்கள் சுருதியில் காணப்படுகின்றனவென்று சொன்னோம். இங்ஙனம் சொல்வது அமுக்கியமென்றாலும், யுக்தி யுக்தமாயும் முன்பு பல சுருதிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அவிகார ரூபத்துக்கு விரோதமாகாததுமான பொருளே ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு நம்முடைய பக்ஷம் விரோதமானதல்ல.

௨௪. 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿।
𑌅𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌃॥

౨౪. నేహ నానేతిచామ్నాయాదింద్రో మాయాభిరిత్యపి।
అజాయమానో బహుధా మాయయా జాయతే తు సః॥

பா-ஊா. சுருதி தாற்பரிய நிச்சயங்கூறுகின்றார். ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களும் வாஸ்தவமாயின், அப்போது அஸத்தியமென்று வேதவாக்யம் சொல்லக்கூடாது. "நேஹநாநாஸ்தி கிஞ்சந" (பேதப்பட்ட பொருளொன்றுமில்லை) என்கிற சுருதிமுதலிய வாக்யங்களால் ஜகத்து பொய்யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அத்வைதநிச்சயத்தின்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டி கல்பித்துச்சொல்லப்பட்டதென்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது. ப்ராணாதி ஸம்வாத வாக்யங்களில் கற்பித்துச்சொல்லிய கதைபோல ஸ்ருஷ்டியும் கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணஸம்வாதம் கல்பிக்கப்பட்டதென்பது சிலருக்கு ஸம்மதமன்றாயினும் அது கல்பிதமே என்பதை முன் விளக்கியிருக்கின்றமையால் அது கல்பிதமேயாம். அதுபோல சிருஷ்டிகதையும் கல்பிதமேயாம். இதுவுமன்றி, "இந்த்ரோமாயாபி: புருரூபயதே" (மாயையினால் நானா ரூபங்களுமுண்டாகிறது) என்கிற வாக்யத்தினால், ஸ்ருஷ்டி, மாயை யென்பது கூறப்பட்டது. இனி மாயா சப்தத்திற்கு இந்திரியங்களினால் பிறக்கிற ஜ்ஞாநமே பொருளாகையால் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று கூறப்படவில்லை என்றாலும் அந்த இந்திரிய ஜ்ஞாநங்களை அவித்யை என்கிற மாயையாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் இந்த வாக்யம் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமேயாம். இதுவுமன்றி, அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" பிறவாத வஸ்துபலபடியாகப்பிறக்கிறது) என்கிற சுருதியினாலும் ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரமத்திற்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை. மாயையினாலே பிறப்புண்டாகிறதென்பது விளங்கிற்றன்றோ. 'அஜாயமாந:' என்கிற வாக்கியத்தினால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்கிறது. 'பஹுதாவிஜயதே' என்பதினால் மாயாஸ்ருஷ்டியில் பிறப்பு, என்றுங் கூறப்படுகிறது. இந்த சுருதி வாக்யத்திற்கு இங்ஙனமே பொருள். அன்றேல் ஒரு ப்ரம்மத்திற்கே பிறப்பும் பிறப்பில்லாமையும் வாஸ்தவத்தில் கூடுமோ, ஆனதால் பிறப்பு மாயை. பிறவாமை பரமார்த்தம். நெருப்பில் உஷ்ணமும் சீதமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்று சேருமோ. ஆனதால் கீழ்சொல்லியபடி ஆத்மா ஒருவனே பர்மார்த்தமென்கிற விந்த அத்வைதமே வேதாந்தத்திற்கு உண்மையான பொருள். "தத்ரகோமோஹ: கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யத:" என்று ஒன்றே என்று, அத்வைதத்தை யறிந்தவனுக்கு சோகம் மோகம் முதலிய துக்கங்கள் வருவதில்லை

என்று சுருதி சொல்லுகின்றது. "ம்ருத்யோஸ்ஸ ம்ருத்யுமாப்னோதிய இஹநாநேவ பஶ்யதி" என்று எவன் சிருஷ்டியாதி பேதங்களைக்காண்கிறானோ அதாவது பரமார்த்தமென்று நினைக்கிறானோ, அவன் மஹாஸம்ஸாரியாய் பெருந்துன்பத்தை யடைவானென்று சுருதி சொல்லுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் யோசிக்கும்போது அத்வைதமே பரமார்த்தமென்று சொல்வது தக்கதாகின்றது.

௨௫. 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌪𑌵𑌾𑌦𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌕𑍋 𑌨𑍍𑌵𑍇𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౨౫. సమ్భూతేరపవాదాచ్చసమ్భవఃప్రతిషిధ్యతే।
కోన్వేనంజనయేదితికారణంప్రతిషిధ్యతే॥

ஸo-ஊா. பேதப்பட்ட ஜகத்து பொய்யென்றும் அத்வைதம் மெய்யென்றும் ரூபிப்பதற்கு மற்றொரு காரணங் கூறப்படுகின்றது. ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தில் "அந்தந்தம: ப்ரவிசந்தி யேஸம்பூதி முபாஸதே என்கிற வாக்யத்தால் பேதப்பட்ட காரியங்களை யுபாஸிப்பது அஜ்ஞானத்தாலென்று அந்த உபாஸனத்தை தூஷிக்கின்றமையால் பேதகாரியங்கள் பொய்யென்று வெளியாகின்றது. ஆகையால் பேதகாரியங் கூடாதன்றோ இனி, அங்குகரும ஸமுச்யத்திற்காக நிந்தித்தமையாலும் வைராக்யம்பிறந்து வேதாந்த ச்ரவணத்திலிழிந்தவனுக்குபின் வருகிறப்ரஹ்மவித்யையோடு ஒரு புருஷனிடத்தில் ஸாமா நாதிகரண்ய மென்கிற சேர்க்கையை நினைத்து ஸமுச்சயஞ் சொல்லப்பட்டதாகையால் அவித்யை என்கிற கருமத்திற்கு தத்வஜ்ஞாந காலத்தில் ஸ்திதியில்லை என்பது விளங்கினமையா லந்த அவித்யையோடு ஸமுச்சயத்திற்காக விதிக்கப்படுகையாவது அவிதயையுனுலாகிய அவை பொய்யாவதுபோல இந்த காரியபேதமும் பொய்யே என்பதை அறிவித்தற்கேயாகையால் இது பொய்யென்பதற்கு சாக்ஷியாவதில் விரோதமில்லை என்க. தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின் இவ்வாத்மாவுக்கு பேதத்தைப்பற்றிய ஜந்மத்தை யுண்டுபண்ணுவது எவனுக்கு ஸாத்யமென்கிற வாக்யத்தினுலும் ஜந்மபேதம் பொய்யே என்பது விளங்கிற்று. ஆனதாலத்வைதமே யுண்மையானது. ஜந்ம காரணமில்லை என்கிற சுருதி "நாயங்குதச்சிந்நபபூவகச்சித்" என்கிற வாக்கியமேயாம். இது ரஜ்ஜு ஸர்ப த்ருஷ்டாந்தத்தை யொத்திருக்கின்றது.

௨௬. 𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌹𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌯𑌤𑌃।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇॥

౨౬. సఏషనేతినేతీతివ్యాఖ్యాతంనిహ్నుతేయతః।
సర్వమగ్రాహ్యభావేనహేతునాజంప్రకాశతే॥

ஸo-ஹா. வேதவாக்யங்களில் அநேக வாக்யங்களால் காரிய காரண பேத பரம்பரை சொல்லப்பட்ட பின் இவையென்றுமில்லை என்று ஸமஸ்வித பேதங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது. ஆனதால் நிர்விசேஷாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதற்கே இங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஆத்மாவுக்கு ஜந்மபேதங்களில்லை. இதையறிந்தவனுக்கு ஸ்வயமாக ஸதாதமஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கின்றது.

௨௭. 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౭. సతోహిమాయయాజన్మయుజ్యతేనతుతత్త్వతః।
తత్త్వతోజాయతేయస్యజాతంతస్యహిజాయతే॥

ஸா-ஹா. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விசேஷமாய் க்ரஹிக்கப்படாதாயின் சாஸ்திரத்தாலு மறியப்படாது. அப்போது அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கிற ஐயந்தீரச் சொல்லுகின்றது. ஓர் அதிஷ்டாநத்தி லிருந்தே மாயாகாரியங்கள் உண்டாக வேண்டுமாகையால் மாயாகாரியமான இந்த ஜகத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக ஸத்தான ஆத்மஸ்வரூப முண்டென்றறியப்படும். இதற்லி ஸங்ஸ்வரூபத்தைக் கொள்ளாவிடில் அநவஸ்தைதோஷம் வரும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் 𑌸𑌤𑌃 என்கிற பதத்தை ஆறும்வேற்றுமையாகக் கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு வ்யாகடாநமும் செய்யப்பட்டது. இவ்விரண்டு வ்யாக்யாநங்களிலும் கருத்துக்கு பேதமல்லை.

௨௮. 𑌅𑌸𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౮. అసతోమాయయాజన్మతత్త్వతోనైవయుజ్యతే।
వన్ధ్యాపుత్రోనతత్త్వేనమాయయావాపిజాయతే॥

ஸா-ஹா. அஸத்கார்யவாதிகளும் சூந்யவாதிகளும் தூஷிக்கப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால், அஸத்தான வஸ்துவிலிருந்து வாஸ்தவகாரியமாவது அவாஸ்தவ காரியமாவது பிறவாது. மலடி மகனுக்கு மெய்யான மகனாவது பொய்யான மகனாவது பிறப்பனோ. ஆனதால் ஸதாத்மஸ்வரூபத்திலிருந்து இவைஎல்லாந் தோற்றுகின்றன. காணாத கல்பனை யொப்பத்தக்கதல்ல.

௨௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃॥

౨౯. యథాస్వప్నేద్వయాభాసంస్పన్దతేమాయయామనః।
తథాజాగ్రద్వయాభాసంస్పన్దతేమాయయామనః॥

வி-ஹா. மாயையினால் ஸத்துக்கு ஜந்மமென்பது உதாகரணத்தால் காட்டப்படுகின்றது. ஒருமனதானது எவ்வாறு கயிற்றில் பாம்பாய் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அதையறிகின்றதோ இவ்வாறே ஸ்வப்நத்தில், விஷய ரூபமாயும் அதையறிகிறதாயும் தோற்றுகின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணவு விஷயபேதமாய் தோற்றியவற்றை யறிவதாக நிற்கின்றது. ஆனதாலிவை யுண்மையல்ல. பரமார்த்த ஸத்தின் காரியாகின்றது. இவ்வாது பேதப்பட்ட வஸ்துக்களாய் தோற்றுவது மாயையினாலென்பது பலமுறை கூறப்பட்டது.

௩௰. 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥

౩౦. అద్వయఞ్చద్వయాభాసమ్మనస్స్వప్నేనసంశయః।
అద్వయఞ్చద్వయాభాసన్తథాజాగ్రన్నసంశయః॥

ஸா-ஹா. ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டித்தருகின்ற கண் முதலிய இந்திரியங்களுமில்லை. காணக்கூடிய விஷயங்களென்கிற வஸ்துக்களுமில்லை. ஆயினும் பல

வஸ்துக்களும் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் அவை பொய்யென்பதில் ஸந்தேகமில்லை இவ்வாறே இந்த ஜாக்ரத்தசையிலும் வாஸ்தவத்தில் ஒருவித பேதமில்லாதிருக்கவும் மாயையினுல் பல பேதங்கள் கயிற்றில் பாம்புபோல காணப்படுகின்றன. ஆனதால் இவை பொய்யென்பதிலு மைய்யமில்லை. ஆனதாலறியப்படுவது அறிவது என்கிற பேதமுமில்லை. அறிவே அங்ஙனம் தோற்றுமென்க-

௩௧. மநோத்ருஶ்யமிதம் த்வைதம் யத்கிஞ்சித்ஸசராசரம்।
மநஸோ ஹ்யமநீபாவே த்வைதம் நைவோபலப்யதே॥

౩౧. మనోదృశ్యమిదం ద్వైతం యత్కించిత్సచరాచరమ్।
మనసో హ్యమనీభావే ద్వైతం నైవోపలభ్యతే॥

ஸம்-ஸா. கயிற்றில் பாம்புபோல் இவ்வுலகினில் விழித்திருக்கும்போதும் தோற்றுகிற எல்லாம் மனதே என்றார் கீழ். இதற்கு ப்ரமாணங் கூறுகின்றாரிதில். அதாவது இவ்வுலகவெல்லாம் மனதின் காரியமேயாகின்றது; மனம் தோற்றினபோது தோற்றி மனமடங்கினபோது தோற்றாமையாலென்க, பேருரக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும்யோகத்தால் மனதையடக்கும்போதும் இவ்வுலகத்திலுள்ள பேதங்களிலொன்றும்தோற்றுவதில்லையன்றோ. இத்தால் மனதினுல் இவ்விதகல்பங்கள் காணப்படுகின்றனவேயன்றி இவை வாஸ்தவங்களல்லவென்பது திண்ணம்.

௩௨. ஆத்மஸத்யாநுபோதேந ந ஸங்கல்பயதே யதா।
அமநஸ்தாம் ததா யாதி க்ராஹ்யாபாவே தத்க்ரஹம்॥

౩౨. ఆత్మసత్యానుబోధేన న సంకల్పయతే యదా।
అమనస్తాం తదా యాతి గ్రాహ్యాభావే తదగ్రహమ్॥

ஸம்-ஸா. இவனுக்கு நிச்சேஷமாய் மநோவிகல்ப மொழியுங்காலங் கூறப்படுகின்றது. ஆத்ம ஸ்வரூபமே ஸத்யம், காரணமாகின்றமையால் குட முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகிய மண்போல். "வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" என்று சுருதி வாக்கியத்தினுலு மிதையறியலாம். இதை சாஸ்திரப்படி ஆசாரியன் உபதேசிக்க அறிவதுதான். ஆத்ம ஸ்வரூபைக்யஜ்ஞானமாகின்றது. இந்த ஜ்ஞானம் பிறந்தபின் ஸங்கல்பங்கள் நீங்குகின்றன. இவனுக்கப்போது ஸங்கல்பிக்க வேண்டியபொருளில்லையன்றோ. ஆக ஸங்கல்பிக்கவேண்டிய பொருளில்லாமையால், கொளுத்தக்கூடியவை யில்லாதபோது நெருப்புக்குக் கொளுத்துகிறதன்மை நீங்கியிருப்பதுபோல மனதிற்கும் ஸங்கல்பம் நீங்கிப்போகின்றது. அப்போது மநமில்லாதவனேயாகிறான். அக்காலத்தில் இவ்வித பேதஜ்ஞானங்கள் பிறப்பதில்லை.

௩௩. அகல்பகமஜம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயாபிந்நம் ப்ரசக்ஷதே।
ப்ரஹ்ம ஜ்ஞேயமஜம் நித்யமஜேநாஜம் விபுத்யதே॥

౩౩. అకల్పకమజం జ్ఞానం జ్ఞేయాభిన్నం ప్రచక్షతే।
బ్రహ్మ జ్ఞేయమజం నిత్యమజేనాజం విబుధ్యతే॥

ஸம்-ஸா. "மநஸைவாநுத்ரஷ்டவ்யம்" என்று மனதினுலே ப்ரம்ம மறியத்தக்கதென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் மனமழிந்தபின், ப்ரம்மஜ்ஞானம் பிறப்பது எங்ஙனமெனில் கூறுகின்றார். அத்வைத ஸத்தே பரமார்த்தமாகி த்வைத ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யாயழியினு மந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம் சுயமாகவே உண்டாகும்.

ஸர்வ கல்பனையும் நீங்கியதும் பிறப்பில்லாததுமான ஜ்ஞானஸ்ரூபமன்றோ ப்ரம்மம். ஆனதாலதுவே ஜ்ஞேயமாகின்றது. அதாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையினால் சுயமாகவே விளங்குகின்றது. ஆனதாலறிவுமறியப்படுவதுமொன்றே என்கிறார்கள். அதாவது மற்றொன்றாலறியப்படாது தன்னாலேயே யறியப்படுமென்றவாறு. இந்த ஜ்ஞானஸ்வரூபத்தை யறிகிறவனு மந்த ஜ்ஞானஸ்ரூபமான ப்ரம்மமே. ஆகையினாலறிபவனும் நித்யனே. விகாரமில்லாதவனே. ஆக நிர்விகாரத்தால் நிர்விகாரனு லறியப்படுமென்றதாயிற்று. இதனாலறிவேயுள்ளது. அதுவே அறிபவனாகவும் அறியப்படும் பொருளாகவும் காணப்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாய் தனக்குத்தானே விளங்குகின்றது. இதை பொருய வேறில்லையென்பது ஸித்தமாயிற்று. இது ப்ரம்ம வித்துக்கள் சொல்லும் வார்த்தை. இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக உஷ்ணரூபமாகிய அக்நியையும் ப்ரகாசரூபமாகிய சூரியனையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ப்ரமாணங்களாக விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம' "ஸத்யம் ஜ்ஞானமாநந்தம் ப்ரம்ம" இவை முதலிய சுருதிகளைக் கொள்க. இவற்றிற்குப்பொருள் ப்ரம்மம் ஸ்வயம் ப்ரகாசஜ்ஞாநஸ்வரூபமானது என்பதாம்.

௩௪. 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑌸𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃 ‖
𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑌤𑍁𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌃 ‖

౩౪. నిగృహీతస్యమనసోనిర్వికల్పస్యధీమతః।
ప్రచారస్సతువిజ్ఞేయస్సుషుప్తేఽన్యోనతత్సమః॥

ஸ௦-ஹா. கீழ்சலோகங்களில் மநஸ்ஸினால் இந்த பேத ப்ரபஞ்சம் தோற்றுகிறதென்றும் இந்த மனம் ஒழிந்தபோது இவை கழியுமென்றும், அதற்கு ஸதய ஸத்ப்ரகாசரூப சுத்த ப்ரம்மைக்யஜ்ஞாநம் காரணமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மனமொழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும் க்ரமம் முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியத்தக்கது. அப்போது ஜ்ஞானரூபியாய் நிர்விகல்பனாய் விளங்குகிறானன்றோ. நித்யமும் சுஷுப்திதசையில் நிர்விகல்பக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பது ஸ்வப்ரகாசனாகிய ஆத்மாவுக்கு ப்ரதயக்ஷமாயிருக்கையில் இதைவிட மநம் அழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கிற விதம் வேறில்லாமையால் அறியவேண்டியதில்லை என்பது தக்கதல்ல. ஸுஷுப்திக்கும், மனம் முதலியவை யொழிந்த நிர்விசேஷ தசைக்கும் மிகவும் பேதமுண்டு. ஸுஷுப்தியில் க்லேசகர் மாவித்யைகள் முதலிய தூக்கபீஜங்களோடு கூடியிருக்கிறான். ப்ரம்மஜ்ஞாநம் வந்த தசையில் அவையெல்லாம் நீங்கி சுத்தமாய் சாந்தமாய் க்லேசம் கழிந்து ஸ்வதந்திரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபந்தோடு விளங்குகின்றான். ஆனதால் இதற்கு மதற்கும் பேதமுண்டாகையா லந்த தசையில் ஸ்வரூப மறியத்தக்கதாம்.

௩௫. 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇𑌹𑌿𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂𑌨𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌦𑍇𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌲𑍋𑌕𑌂𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ‖

౩౫. లీయతేహిసుషుప్తేతన్నిగృహీతంనలీయతే।
తదేవనిర్భయంబ్రహ్మజ్ఞానాలోకంసమన్తతః॥

ஸ௦-ஹா ஸுஷுப்தியிலும் மோக்ஷத்திலும் ஸ்வரூபத்திற்கு பேதமுண்டென்று சொல்லியதை ரூபிக்கின்றது, ஸுஷுப்தியில் வாஸனை பீஜம் முதலிய வற்றோடு கூடின ஸமஸ்தாவித்யைகளோடு கூடியே லயிக்கிறானேயன்றி இவைகள் சுத்தமாய் நீங்குவதில்லை. ஆகையால் இந்த ஸுஷுப்தியைவிட மோக்ஷத்திற்கு மிகவும் பேதமூண்டு. க்ராஹ்யம் க்ராகம், என்கிற பேதங்களெல்லாம் நீங்கி சுத்தமானவொழிய

சுத்தமாய் பயமில்லாததாய் சாந்தமாய் கேவல ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஜீவஸ்வரூபம் அபேதத்தை யடையமாட்டாது. ஆனதால் இந்த பேதங்கள் நீங்குவது மோக்ஷத்திலேயாமன்றி மற்ற ஸுஷுப்தி முதலிய போதுகளிலுண்டாகாது. ஆனதாலந்த விலக்ஷண ஸ்வரூப மறியத்தக்கது. அது ஆகாயம் போல் வ்யாபகமானது.

௩௬. 𑌅𑌜𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌮𑌕𑌮𑌰𑍂𑌪𑌕𑌂 |
𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂𑌨𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑌃𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨 ||

3౬. అజమనిద్రమస్వప్నమనామకమరూపకమ్।
సకృద్విభాతంసర్వజ్ఞంనోపచారఃకథఞ్చన॥

பா-ஷா. இந்த ஸ்வரூபமானது ஜன்மகாரணமில்லாமையால் ஜன்மமில்லாதது. கயிற்றில் பாம்புபோல அவித்யையினாலே ஜன்மமென்று சொன்னோம். இந்த அவித்யை ஆத்மஸ்வரூப தத்வஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தியடைந்தது. ஆனதால் பிறப்புக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் நித்திரையில்லாதது. அவித்யை என்கிற மாயையினாலன்றோ நித்திரையாவது. அந்த அவித்யை நீங்கியபடியால் நித்திரைக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் இந்த ஜகத்தை ப்ரம்மிக்கிற ஸ்வப்நமுமில்லை. அஜ்ஞானத்தாலன்றோ நாமரூபங்களை ப்ரமிக்கின்றான். அது நீங்கினபின், அதற்குக் காரணமில்லையன்றோ. ஆனதால் ரூபநாமங்களில்லாதது, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் எப்போதும் விளங்குவது. எல்லாவற்றையு மறிந்தது. இந்த ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை யடைந்தபின் யோகாப்யாச முதலியவை யொன்றும் செய்யவேண்டுவதில்லை.

௩௭. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌪𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 |
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌕𑍃𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑌚𑌲𑍋𑌽𑌭𑌯𑌃 ||

3౭. సర్వాభిలాపవిగతస్సర్వచిన్తాసముత్థితః।
సుప్రశాంతస్సకృజ్జ్యోతిస్సమాధిరచలోఽభయః॥

பா-ஷா. வாகிந்திரயம் முதலிய ஸமஸ்த இந்திரியங்களும் நீங்கியது. அந்தக்கரண ஸம்பந்தமில்லாதது. ஸர்வசாந்தி ஸ்வரூபமானது. ப்ரகாசரூபமானது, ஸமாதி ஸ்வரூபமானது. சலநமில்லாதது. பயமில்லாதது. விகாரமுண்டானாலன்றோ பயமுண்டாவது, விகாரமில்லாமையால் பயமுமில்லை இப்படிப்பட்டது. சுத்தாத்மஸ்வரூபம் இதையறியவேணும். இதை யறிந்த வித்வானே ப்ரம்மம். ஆனதால் ஜீவாபேதத்தை சொல்லுகிறது யுக்தமேயாம்.

௩௮. 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋𑌨𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂𑌤𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑌮𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌤𑌂 ||

3౮. గ్రహోనతత్రనోత్సర్గశ్చిన్తాయత్రనవిద్యతే।
ఆత్మసంస్థంతదాజ్ఞానమజాతిసమతాఙ్గతమ్॥

பா-ஷா. இந்த விகார சூந்யமான ப்ரம்மத்தை விதிநிஷேதங்களால் கொள்ளவும் விலக்கவுங்கூடாது என்று ரூபித்துக் காட்டுகின்றார். கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜாதியில்லாதது ஸாம்யமுடையது என்பது கீழ்ச்சொல்லிய ஹேதுக்களால் விளங்குகின்றதன்றோ. நிர்விகாரமாயும் நிரவயவமாயுமிருக்கிற வஸ்துவுக்கு இங்கு சொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் கூடினவையாமாகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்திற்கு இவை நன்றாய்ச் சேரு

மென்க. சிந்தை எல்லாமொழிந்தமையால் மனோகோசரமுமாகாத அந்தசுத்தப்ரம்மஸ்வரூபத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

௩௯. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋𑌵𑍈𑌨𑌾𑌮𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍋𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌿𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑌯𑍇𑌭𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃॥

౩౯. అస్పర్శయోగోవై నామదుర్దర్శస్సర్వయోగిభిః।
యోగినోబిభ్యతిహ్యస్మాదభయేభయదర్శినః॥

பாஷா. இங்ஙனம் பரமார்த்த சுத்த ப்ரம்மஸ்ரூபத்தை யடைவது அத்வைத ஜ்ஞானத்திற்கு பலமாயின், அனைவருமிதைவிரும்பாம விருப்பதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், கூறுகின்றோம். ஸர்வ ஸம்பந்தங்களும் நீங்கி சுத்தமாயிருக்கின்றமையால் அஸ்பர்சயோகம், என்று பெயரையுடைய இந்த ஸ்வரூபமானது எல்லாயோகிகளுக்கும் சுலபமாய் காணக்கூடியதன்று. மிகவும் வருத்தத்தாலறியத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்வரூபம் அபயமாயிருந்தாலும் இதை பயஸ்வரூபமாக ப்ரமித்து பயப்படுகிறார்கள். ஆனதாலிதைப்பலரும் விரும்புவதில்லை. இதற்கு அவிவேகமே காரணமானது.

௪௦. 𑌮𑌨𑌸𑍋𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑌯𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌚॥

౪౦. మనసోనిగ్రహాయత్తమభయంసర్వయోగినామ్।
దుఃఖక్షయఃప్రబోధశ్చాప్యక్షయాశాన్తిరేవచ॥

பாஷா. எந்த அதிக புத்திமான்களுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபமே பரமார்த்தம், இதையொழிந்த மற்றவை எல்லாம் அபரமார்த்தமென்றுபுத்தியுண்டாகின்றதோ, கயிற்றில் பாம்புபோல இந்த மநம் முதலியவை கலபிக்கப்பட்டவையென்று தோற்றுகின்றதோ, அவர்களுக்கு ப்ரம்மஸ்ரூபம் ப்ரகாசித்தமையால் அவர்கள் ப்ரம்மஸ்வரூபமேயாகிறார்கள். அப்படி ப்ரம்மஸ்ரூபமேயானவர்களுக்கு மோக்ஷமும் பயமில்லாததாய் அக்ஷயமாயிருக்கிற சாந்தியும், ஸ்வயமாகவே யுண்டாகிறது. வேறுகாரணமும் வேண்டுவதில்லை. இவர்களைவிட வேறான மந்தாதிகாரமுடையவர்கள் ஆத்மாவைவிட வேறுபட்ட மநஸ் ஸு முதலிய வஸ்துக்களைக் காண்கிறார்கள். இந்த அதிகாரிகளுக்கு யோகம் முதலியவற்றால் ஆத்மஸத்ய ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுண்டாகி மனோநிக்ரகம் பிறந்தபின் மோக்ஷமுண்டாகிறது. அதை யனுசரித்த துக்கநிவ்ருத்தி முதலிய ஸமஸ்த சுபவிஷயங்களும் அவர்களுக்கு மனஸ்லை நிக்ரகிப்பதினாலுண்டாகும்.

௪௧. 𑌉𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑌉𑌦𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌨𑌾।
𑌮𑌨𑌸𑍋𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑌪𑌰𑌿𑌖𑍇𑌦𑌤𑌃॥

౪౧. ఉత్సేకఉదధేర్యద్వత్కుశాగ్రేణైకబిన్దునా।
మనసోనిగ్రహస్తద్వద్భవేదపరిఖేదతః॥

பாஷா. மனோநிக்ரகம் எப்படி என்றால், அது இவன் ப்ரயாஸத்தினால் ஸாத்தியமல்ல. கடல் நீரை குசாக்ரத்தினால் ஒருபிந்து எடுத்து சோஷிப்பிக்க நினைப்பது போலாகும். ஆனதால் எவ்வாறாயினும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்கிற நிலையுடையனானால் அவனுக்கு எளிதில் உண்டாகும்.

௪௨. 𑌉𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌯𑍋𑌃।
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌂𑌲𑌯𑍇𑌚𑍈𑌵𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑍋𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾॥

౪౨. ఉపాయేననిగృహ్ణీయాద్విక్షిప్తంకామభోగయోః।
సుప్రసన్నంలయేచైవయథాకామోలయస్తథా॥

ஸம்-ஹா. அந்த உறுதியோடு மேற்கூறும்படுமுபாயங்களால் நெஞ்சைவசப்படுத்த வேண்டும். ஸுஷுப்தியிலும் காமபோகங்களிலும், சென்ற நெஞ்சை அவைகளில் புகவொட்டாமல் தடுத்து ஜயிக்கவேணும். ஸுஷுப்தியில் நெஞ்சு தெளிந்திருந்தாலும் மோகம்போலவே அதுவும் விரோதியாகும். இது குற்றமுடையதென்பது முன் கூறப்பட்டது. ஆனதாலிவற்றிலொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லாமல் ஜயிக்கவேண்டும்.

௪௩. 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍।
𑌅𑌜𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂𑌨𑍈𑌵𑌤𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౪౩. దుఃఖంసర్వమనుస్మృత్యకామభోగాన్నివర్తయేత్।
అజంసర్వమనుస్మృత్యజాతంనైవతుపశ్యతి॥

ஸம்-ஹா. இந்த உலகமெல்லாங் கல்பிக்கப்பட்டமையால் துன்பத்திற்கிடமென்று தன்னுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு சிந்தித்து காமபோகங்களால் வருவது துன்பமே இன்பமல்லவென்றுணர்ந்து சிந்திக்கின்றமையால் காமங்களில்வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும், இந்த ஜகத்தெல்லாம் பிறப்பில்லாத ப்ரம்மமே என்று ஆசாரியோபதேசத்திலறிந்த சுருதி வாக்கியங்களினுல் உணர்ந்து த்வைதமென்கிற பேதத்தைக் காணுமல் விடக்கடவன். வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லையன்றே. இது காமபோகங்களிலிருந்து மனத்தைத் திருப்பும்வழியாம்.

௪௪. 𑌲𑌯𑍇𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂𑌶𑌮𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌸𑌕𑌷𑌾𑌯𑌂𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂𑌨𑌚𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍॥

౪౪. లయేసమ్బోధయేచ్చిత్తంవిక్షిప్తంశమయేత్పునః।
సకషాయంవిజానీయాత్సమప్రాప్తంనచాలయేత్॥

ஸம்-ஹா. இவ்வாறு ஜ்ஞானம் வைராக்கியம், இவ்விரண்டுமுடையவனுகி அவ்வுபாயத்தால், ஸுஷுப்தியில் சேருகிற மனஸ்ஸை எழுப்பவேணும் அதாவது ஆத்மவிவேகத்தை யறியும்படி செய்யவேண்டுமென்கை. அப்போது விஷயங்களைப்பற்றுமாயின் முன்சொன்ன உபாயத்தால் அவற்றில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கவேண்டும். இப்படி அப்யாஸத்தினுல் விஷயங்களில் செல்லாமலும் ஸுஷுப்தியை யடையாமலும் நடுநிலையிலிருக்கின்ற மனதை ராகபீஜத்தோடு கூடியதென்று நினைக்கவேணும். அதில் நின்று ப்ரயத்நத்தால் ஸாம்யத்தை யடையும்படி செய்யவேணும். எப்போது ஸமத்திற்கு வருமோ அப்போது சலியாமல் நின்று விஷயங்களை நீக்கவேணும்.

௪௫. 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍।
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌂𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌕𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃॥

౪౫. నాస్వాదయేత్సుఖంతత్రనిస్సఙ్గఃప్రజ్ఞయాభవేత్।
నిశ్చలంనిశ్చరచ్చిత్తమేకీకుర్యాత్ప్రయత్నతః॥

ஸம்-ஹா. அந்த அப்யாசத்தால் யோகம் வந்தபோது ஆத்மாவுக்கு ஒருவித சுகமுண்டாகிறதன்றே. அந்த சுகத்தையு மநுபவிக்கக்கூடாது. கேவலஜ்ஞாநத்தால் நிச்சலமாய் நின்று, சிதாத்ம ஸ்வரூபந்தில் ஒன்றுசேர்க்கவேணும், அந்த யோககாலத்திலுண்டாகிற சுகமும் கல்பிதமாகையால் பொய்யென்றே நினைக்கவேணும்.

௪௬. 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌅𑌨𑌿𑌙𑍍𑌗𑌨𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥

౪౬. యదానలీయతేచిత్తంనచవిక్షిప్యతేపునః।
అనిఙ్గనమనాభాసంనిష్పన్నంబ్రహ్మతత్తదా॥

பா-ஸா. இந்த உபாயத்தினால் நிக்ரஹிக்கப்பட்ட மனஸ்ஸானது, எப்போது, ஸுஷுப்தியில் லயத்தை யடையாதோ, விஷயங்களிலும் செல்லாதோ, காற்றில்லாத விடத்தில் வைத்த தீபம்போ லசையாமலிருக்கின்றதோ அந்த தசையில் ப்ரம்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரம் பிறக்கின்றது.

௪௭. 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌕𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌅𑌜𑌮𑌜𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥

౪౭. స్వస్థంశాన్తంసనిర్వాణమకథ్యంసుఖముత్తమమ్।
అజమజేనజ్ఞేయేనసర్వజ్ఞంపరిచక్షతే॥

பா-ஸா. அந்த ப்ரம்மஸ்வரூப ஸத்ய சுகமானது, நிலையானது. ஸகல ஸங்கடங்களும் நீங்கியது. கைவல்ய ஸ்வரூபத்தையுடையது. இப்படிப்பட்டதென்று பிறருக்குச் சொல்லமுடியாதது. அளவில்லாத பேரின்பமானது(யோகிகளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமானது, ஸர்வ ஸ்வரூபமானது நித்யமானது. அது எல்லாமறிந்த ப்ரம்மமே.

௪௮. 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

౪౮. నకశ్చిజ్జాయతేజీవస్సంభవోఽస్యనవిద్యతే।
ఏతత్తదుత్తమంసత్యంయత్రకించిన్నజాయతే॥

பா-ஸா. இந்தப்படி மனோநிக்ரஹம் ஸ்ருஷ்டி உபாஸனை எல்லாம் பொய். இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிவிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டவை. பரமார்த்த ஸத்ய மென்ற, பரமார்த்த ஸத்யமானது ஜீவன்கர்த்தா போக்தா என்கிற பேதங்களோடுபிறப்பதில்லை ஸ்வபாவஸத்யமான இந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை இந்த ப்ரம்மமே ஸர்வோத்தம ஸத்யமானது என்பதுதான். ஆகையாலத்வைதம் ஸர்வோத்தமமானது.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 ॥

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌲𑌾𑌤𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 ॥

௧. 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌗𑌗𑌨𑍋𑌪𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥

౧. జ్ఞానేనాకాశకల్పేనధర్మాన్యోగగనోపమాన్।
జ్ఞేయాభిన్నేనసంబుద్ధస్తంవన్దేద్విపదాంవరమ్॥

சங்கரபாஷ்யத்தில் அவதாரிகை.

சகல வேதசாரமாயிராநின்ற ப்ரணவத்தை நிச்சயிக்கிற க்ரமத்தில் ஸகலவேதங்களுக்கு மத்வைதமே கருத்தென்று முதல் ப்ரகரணமாகிய

ஆகம ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து, வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் த்வைதம் பொய்யென்று ரூபிக்கிற வழியாலே அத்வைதத்தை வலியுறுத்தி, மூன்றாவதாகிய அத்வைத ப்ரகரணத்தில் யுக்திகளாலும் சாஸ்திரங்களாலும் நேராக அத்வைதத்தை ரூதலித்து, நிர்விசேஷ ஸத்யசுத்தஸத் ஸ்வரூப ப்ரகாசமாகிய ப்ரம்மமே ஸத்யம், மற்றவையெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லி முடித்தார், இனி இந்த நான்காவது ப்ரகரணத்தில் இந்த அத்வைதத்திற்கு விரோதிகளான த்வைத மதஸ்தரும் சூந்யவாதிகளும் சொல்லுகிற அபிப்ராயங்கள் ஸரியானவையல்லவென்று மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில் கூறிய தூஷணங்களை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த அலாத சாந்தி ப்ரகரணந் துடங்குகின்றார். கீழ்ச்சொல்லிய தூஷண ஸங்கிரஹமானது அத்வைதத்தைப் புகழ்வதற்கென்று விளங்குகின்றது. க்லேசமாகியது த்வைதமென்றால் க்லேசமில்லாதது அத்வைதமென்று ஸித்திக்கின்றமையாலெனக, அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலு மொருபொருள் ரூபிக்கப்படவேண்டுமாகையால் இந்தப்ரகரணத்தில் வ்யதிரேகத்தால் த்வைதவாதிகள் மதமும் சூந்யவாதிமதமும் தப்பானதென்று ரூபித்து அத்வைதமே அழகான மதமென்று காட்டுகின்றார்.

பா-ஊ. முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் மங்களமுடைய க்ரந்தம் இடையூறின்றி நிறைவேறி அனைவரு மாதரிக்கும்படியாமென்று, முதலிலும் முடிவிலும்போல நடுவிலும் மங்களம்வேண்டி முதல் சுலோகத்தால் அத்வைத ரூபியாயே ஆசார்யனை வணங்குகின்றார். அத்வைத மதஸம்ப்ரதாய குருவந்தனம் அத்வைத மதவ்ருத்தியின் பொருட்டாகும். ஆசாரிய பூஜை வேண்டியபலனைத் தருவது சாஸ்ராதியில் செய்யத்தக்கது ஆகையால் பரமாத்மாவாகிய நாராயணனை வணங்குகிறேனென்கிறார். அந்த நாராயணன் புருஷோத்தமன். ஆகாசரூபமாகிய தருமங்களை விஷயங்களில்பேதமான ஆகாசம்போன்ற ஜ்ஞானத்தாலே யறிந்தவன். ஆதலாலந்த நாராயணனை வணங்குகிறேனென்று கருத்து இதனால் இந்த ப்ரகரணார்த்தம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

௨. 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍁𑌖𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌃।
𑌅𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥

௨. అస్పర్శయోగో వై నామ సర్వసత్త్వసుఖో హితః।
అవివాదోఽవిరుద్ధశ్చ దేశితస్తన్నమామ్యహమ్॥

பா-ஊ. அத்வைதத்தை ஸ்துதிப்பதற்கு அத்வைதமதத்தை வணங்குகிறது. இந்த அத்வைதமானது. ஒன்றோடொருபோதும் ஸம்பந்தமில்லாததானதால் அஸ்பர்சயோகமென்று ப்ரஸித்தமாய் யோகிகளின் திரளில் கூறப்பட்டது. ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஸுகமாயும் ஹிதமாயுமுள்ளது, லௌகிக ஸுகம்போலன்று. அவிவாதமானது விரோதமில்லாதது. சாஸ்திரிகளால் காட்டப்பட்டது, ஆனதால் இந்தஅத்வைத தர்சநத்தை வணங்குகிறேன் இதுவே யன்றோ ஒரேவிதமாய் நித்யமாயிருக்கின்றது.

௩. 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍇 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍॥

3. భూతస్య జాతిమిచ్ఛంతి వాదినః కేచిదేవ హి।
అభూతస్యాపరే ధీరా వివదంతః పరస్పరమ్॥

ஸ௦-ஸா. கீழ்ச்சொல்லியபடி அத்வைதத்திற்கு தோஷமில்லை என்று காட்டுவதற்கு த்வைதவாதிகளில் ஒருவருக்கொருவர் விவாதப்பட்டு முரண்படுமாறு கூறுகின்றார். வைசேஷிகர் நெய்யாயிகர் என்கிற தார்க்கிகர்கள், ஸாங்க்யர்கள் முதலிய பலபேர் த்வைதவாதிகளிருக்கின்றார்கள். இவர்களில் சிலர் ஸத்காரியவாதிகள், சிலர் அஸத்கார்யவாதிகள். ஸாங்கியர் முதலானோர் ஸத்காரியவாதிகள். தாக்கிகர் முதலானோர் அஸத்காரியவாதிகள். ஸத்காரியவாதமாவது இருக்கும்பொருளே பிறக்குமில்லாதபொருள் பிறவாதென்கிறவாதம். அஸத்கார்யவாதமாவது இல்லாத வஸ்து பிறக்குமேயல்லது இருக்கும் வஸ்து பிறக்கவேண்டியதில்லை என்கிறவாதம். ஸத்கார்யவாதத்திற்கு யுக்தி முயல் கொம்பு முதலிய இல்லாத பொருள் பிறவாமை. இல்லாதது பிறக்குமானல் முயல் கொம்பு பிறக்கவேண்டும். என்றுசொல்லுகிறார்கள். அஸத்கார்ய வாதத்திற்கு யுக்தி பிள்ளையில்லாதவனுக்கு பிள்ளை பிறந்ததென்கிற வ்யவஹாரம் பிள்ளை முன்னிருக்குமேயானல் பிள்ளை இல்லை என்று சொல்லக்கூடாதன்றோ என்கிறார்கள். இப்படி யொருவருக்கொருவர் விருத்தமாகச்சொல்லி யொருவரை யொருவர் ஜயிக்க விரும்புகின்றார்கள். நாமே பண்டிதர் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்கிறார்கள்.

௪. 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌵𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

౪. భూతంనజాయతే కిఞ్చిదభూతం నైవజాయతే।
వివదన్తోఽద్వయా హ్యేవమజాతింఖ్యాపయంతి తే॥

ஸ௦-ஸா. முன்னில்லாதது பிறப்பதில்லை. முயற்கொம்புபோல வென்று ஸாங்க்யனும் உள்ளது பிறவாது ஆத்மஸ்வரூபம் போலவென்று தார்க்கிகரும் சொல்வதால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்புக்கூடாதென்பதை வெளியிட்டவர்களானார்கள். இதனல் த்வைதித்திற்கே ஸஹாயமாயிற்று. ஸத்தும் அஸத்தும் ஆகிய இவ்விரண்டு வகையைவிட வேறில்லாமையினலும் இரண்டுக்கும் இரண்டு வாதிகளால் உத்பத்தி கூடாதென்று ஸித்தித்தமையாலுமென்க.

௫. 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌤𑍈𑌰𑌨𑍁𑌮𑍋𑌦𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌵𑌦𑌾𑌮𑍋 𑌨 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧𑌤 ॥

౫. ఖ్యాప్యమానమజాతింతైరనుమోదామహేవయమ్।
వివదామోనతైస్సార్థమవివాదంనిబోధత॥

ஸ௦-ஸா. இங்ஙனமிருவராலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிற உத்பத்தி மித்யாத்வத்தை, அதாவது உத்பத்தி பொய்யென்பதை நாமொப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களுடன் நாம் விவாதப்படுவதில்லை. அவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் விவாதப்படுவதுபோல் நாம் விவாதப்படுவதில்லையன்றோ ஆகையாலத்வைதம் அவிவாதமென்று சிஷ்யர்களே அறியுங்கோள்.

௬. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 ।
𑌅𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

௭. 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

௮. ஸ்வபாவேநாம்ருதோ யஸ்ய தர்மோ கச்சதி மர்த்யதாம்।
க்ருதகேநாம்ருதஸ்தஸ்ய கதம் ஸ்தாஸ்யதி நிச்சல:॥

౬. అజాతస్యైవధర్మస్యజాతిమిచ్ఛన్తివాదినః।
అజాతోహ్యమృతోధర్మోమర్త్యతాంకథమేష్యతి॥

౭. నభవత్యమృతంమర్త్యంనమర్త్యమమృతంతథా।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథఞ్చిద్భవిష్యతి॥

౮. స్వభావేనామృతోయస్యధర్మోగచ్ఛతిమర్త్యతామ్।
కృతకేనామృతస్తస్యకథంస్థాస్యతినిశ్చలః॥

௩௦௦-ஆ. கீழ் இந்த சுலோகங்களுக்கு பாஷ்யம் சொல்லியிருக்கிறோம். கீழ்சொன்ன சுலோகங்களை மறுபடியும் எழுதுவதற்குக் காரணம், த்வைதிகளின் பரஸ்பரவிரோதத்தைக் காட்டுகிற ப்ரகரணத்தில் சொல்லி யநுமோதிப்பதற்காகவாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மூன்று சுலோகங்களும் அத்வைத ப்ரகரணத்தில் 20, 21, 22-வது சுலோகங்கள். அங்கு வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்ட கருத்தையே இங்கும் கொள்க.

௯. ஸாம்ஸித்திகீ ஸ்வாபாவிகீ ஸஹஜா அக்ருதா ச யா।
ப்ரக்ருதிஸ்ஸேதி விஜ்ஞேயா ஸ்வபாவம் ந ஜஹாதி யா॥

౯. సాంసిద్ధికీస్వాభావికీసహజాఅకృతాచయా।
ప్రకృతిస్సేతివిజ్ఞేయాస్వభావంనజహాతియా॥

௩௦௦-ஆ. ப்ரக்ருதிக்கு வித்தியாஸம் ஒருபோதும் வராதென்று சொன்னார் கீழ். ப்ரக்ருதியாவது யாதென்கிற ஐயந்தீர ப்ரக்ருதி சப்தத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்றாரிதில். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி மாறாது என்று அனைவரும் சொல்லுகின்றார். யோகிகளுக்கு, ப்ரக்ருதியாவது அணிமை முதலிய ஐச்வர்யத்தை யடைவது. அந்த ஸித்திரூபமாகிய ப்ரக்ருதியானது, பூதபவிஷ்யத் வர்தமானகாலங்களில் எப்போதும் மாறுவதில்லை. நெருப்பு முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதியாவது சுடுகை முதலியது. இதுவு மெக்காலத்திலுமாறுகிறதில்லை. பக்ஷி முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி-ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிக்கை இதுவு மொருகாலத்திலும் மாறுகிறதில்லை. தண்ணீர் முதலியவற்றிற்கு ப்ரக்ருதி பள்ளமாகிய விடத்தில் தங்குகை. இப்படியே ஒவ்வொன்றுக்கும் ப்ரக்ருதியையறிக, இதில் முதலாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸாம்ஸித்திகி என்றும், இரண்டாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வாபாவிகி என்றும், மூன்றாவது ப்ரக்ருதிக்கு ஸஹஜை என்றும் நாலாவது ப்ரக்ருதிக்கு அக்ருதை என்றும் பெயர். இவை யெல்லாங் காரணப்பெயரேயாகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதிகள் ஒருகாலத்திலும் ஒருதேசத்திலும் மாறுவதில்லையன்றோ. எப்போதும் மாறாதது ப்ரக்ருதி என்று பெயருடையதென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வாறு பொய்யாய் மாயையினால் கல்பிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கு ப்ரக்ருதி மாறாமலிருக்க நித்யபரமார்த்த ப்ரம்ம ப்ரக்ருதிமாறுமென்று யார் சொல்லுவர். ஆகையால் ப்ரம்மம் விகாரத்தையடையுமென்பது மிகவும் பொருத்தமற்ற வார்த்தை என்றபிப்ராயம்.

௰. ஜராமரணநிர்முக்தாஸ்ஸர்வே தர்மாஸ்ஸ்வபாவத:।
ஜராமரணமிச்சந்தஶ்ச்யவந்தே தந்மநீஷயா॥

౧౦. జరామరణనిర్ముక్తాస్సర్వే ధర్మాస్స్వభావతః।
జరామరణమిచ్ఛంతశ్చ్యవంతే తన్మనీషయా॥

ப௦-ஆ: ஜீவாத்மாக்க ளெல்லோரும், ஜரை மரணம் முதலியவற்ருல் விடப்பட்வர்கள். அவர்களுடைய ப்ரக்ருதி விகார சூந்யமன்ரு. இப்படிப்பட்ட ஆத்மவிஷயத்தில் அவிவேகிகள் கயிற்றில் பாம்பைப்போல் ஜரை மரணம் முதலிய தோஷங்களைக் கல்பிக்கின்ருர்கள். இந்த கல்பனையால் ஸ்வரூபத்திலிருந்து நழுவுகின்ருர்கள். இவ்வாறு ஆத்மாவின் ப்ரக்ருதியை அந்யதாவாகக் கல்பித்து அநர்த்தப் படுகிருர்களாகையால் உள்ளதுள்ளபடி யறியவேணும்.

௧௧. காரணம் யஸ்ய வை கார்யம் காரணம் தஸ்ய ஜாயதே।
ஜாயமானம் கதமஜம் பிந்நம் நித்யம் கதம் ச தத்॥

౧౧. కారణం యస్య వై కార్యం కారణం తస్య జాయతే।
జాయమానం కథమజం భిన్నం నిత్యం కథం చ తత్॥

ப௧-ஆ. இனி த்வைதிகள் மதங்களில் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லுகிற தூஷணங்களை வெளியிடுகின்ருர், தார்க்கிகர் ஸாங்கியனை தூஷிக்குமாறு. ஸத்கார்யவாதிகளாகிய ஸாங்கியர்கள் சொல்லுவது மிகவும் சேராததாயிருக்கின்றது. எவனொருவன் காரணத்தையே கார்யமென்று கூறுகின்ருனே அதாவது குடமுதலியவற்றிற்கு மண்போலு பாதான காரணமாகிய வஸ்துவே காரியமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று கூறுகின்ருனே, அவனுக்கு நித்யமாகிய ப்ரக்ருதியன்ரு மகான் முதலிய காரியமாகப் பிறக்கிறது. இப்படியாயின், காரியமாகிப் பிறக்கிற ப்ரக்ருதியை நித்யமென்றுரைப்பது எவ்வாரும், பிறப்பில்லாதது காரியமாய் பிறக்கிறது என்று சொல்லுவது விருத்தமன்ரு. இப்படியே அவயவத்தோடு கூடிய ப்ரக்ருதியை நித்யமென்பது கூடுமோ, அவயவமில்லையாயின், மகதாதிரூபமாகப் பரிணமவிகாரத்தை யடைவது சேருமோ, ஆனதால் நித்ய நிர்விகாரம் பிறப்பதில்லை. பிறக்கிறது பரிணமவிகாரத்தை யடைகின்றது, என்று அவர்கள் சொல்வது விருத்தமேயாம். விகாரத்தையுடைய கடம் முதலியவை நித்யங்களாகுமோ.

௧௨. காரணாத்யத்யநந்யத்வமத: கார்யமஜம் யதி।
ஜாயமாநாத்தி வை கார்யாத்காரணம் தே கதம் த்ருவம்॥

౧౨. కారణాద్యద్యనన్యత్వమతః కార్యమజం యది।
జాయమానాద్ధి వై కార్యాత్కారణం తే కథం ధ్రువమ్॥

ப௨-ஆ. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தையே ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகின்ருர். காரணத்தைவிட காரியம் வேறன்ருயின் காரியத்தை அநித்யமென்று சொல்லக்கூடாமையால் காரியமும் நித்யமாகவேணும். இது விருத்தமாயிருக்கின்றது. காரியத்தைவிட காரணம் வேறன்ருயின், காரணத்தை நித்யமென்று சொல்லவழியில்லை.

௧௩. அஜாத்வை ஜாயதே யஸ்ய த்ருஷ்டாந்தஸ்தஸ்ய நாஸ்தி வை।
ஜாதாச்ச ஜாயமாநஸ்ய ந வ்யவஸ்தா ப்ரஸஜ்யதே॥

౧౩. అజాద్వైజాయతేయస్యదృష్టాన్తస్తస్యనాస్తివై।
జాతాచ్చజాయమానస్యనవ్యవస్థాప్రసజ్యతే॥

ஸம-ஹா. நித்யமான வஸ்துவிலிருந்து கார்யமுண்டாகிறதென்கிற ஸாங்க்யன் ஒரு திருஷ்டாந்தங் காட்டவேண்டும். திருஷ்டாந்தமில்லாதபோது, ஒன்றும் ஸித்தியாதன்றோ நித்யமான வஸ்துவிலிருந்து அதில் வேறாகாதகாரியம் பிறக்கிறதென்பது எங்கும் காணப்படவில்லையன்றோ காணப்பட்டாலன்றோ திருஷ்டாந்தங்காட்டலாம். ஆகையால் நித்யமாகிய ப்ரதாநமென்கிற ப்ரக்ருதியிலிருந்து மகாந் முதலிய காரியமுண்டாகிறதென்றும் அந்த காரியம் ப்ரக்ருதியைவிட வேறல்லவென்றும்சொல்வதற்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லை. இந்த தோஷத்திற்கு பயந்து ப்ரதாநத்தை அநித்யமென்றும் பிறப்புடையதென்று மொப்புக்கொண்டாலும் அந்த ப்ரதானகாரணத்திலும் இந்த தோஷங்கள் வருமாகையால் அதற்குக் காரணம் வேறு சொல்லவேண்டி இவ்வாறே காரண பரம்பரைக்குக் கணக்கில்லாமல் அநவஸ்தைவரும்.

௧௪. 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍈𑌰𑍁𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

౧౪. హేతోరాదిఃఫలంయేషామాదిర్హేతుఃఫలస్యచ।
హేతోఃఫలస్యచానాదిఃకథంతైరుపవర్ణ్యతే॥

ஸம-ஹா. காரிய காரணமே ரூபமாகிய ஸம்ஸாரமநாதி என்கிற ஸாங்க்யர் ஆத்ம கார்யமாகிய தேஹம் முதலியவற்றை ஆத்மாவுக்குக் காரணமென்றும், இந்ததேகாதி ஸங்காதத்திற்கு ஆத்மா காரணமென்றும், ஹேது பலம் என்கிற ஆத்மா தேஹம் எல்லாம் அநாதியென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இது மிகவும் விருத்தமாயிருக்கின்றதன்றோ.

௧௫. 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥

౧౫. హేతోరాదిఃఫలంయేషామాదిర్హేతుఃఫలస్యచ।
తథాజన్మభవేత్తేషాంపుత్రాజ్జన్మపితుర్యథా॥

ஸம-ஹா. ஹேதுவினால் பிறக்கிற பலத்திலிருந்து ஹேதுவே பிறக்கிறதென்று சொல்லுகிறவிது பிள்ளைக்கு தகப்பன் பிறந்தானென்று சொல்வதுபோலிருக்கின்றது.

௧௬. 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 ।
𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌵𑌤𑍍 ॥

౧౬. సమ్భవేహేతుఫలయోరేషితవ్యఃక్రమస్త్వయా।
యుగపత్సమ్భవేయస్మాదసమ్బన్ధోవిషాణవత్॥

ஸம-ஹா. இந்த தோஷங்களை நீக்கிக்கொள்ளவேணுமானால் காரணம் முன்னேயாம். காரியம் பின்னேயாம். காரணத்தால் காரியம் பிறக்கின்றது. காரியத்தால் காரணம் பிறவாது, என்கிற நியமத்தை யொப்புக்கொள்ளவேணும். இங்ஙனமின்றி காரணகாரியங்களுக்கு ஸமாநகாலத்தில் உத்பத்தியை யொப்புக்கொள்ளப்பார்த்தால் ஏக காலத்தில் பிறக்கிற, பசுவின் இடதுகொம்பு வலதுகொம்பு இவைகளுக்குப்போல காரிய காரணபாவங்கூடாது.

௧௭. 𑌫𑌲𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌤𑍇𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃𑌕𑌥𑌂𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃𑌫𑌲𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౧౭. ఫలాదుత్పద్యమానస్సన్న తే హేతుః ప్రసిద్ధ్యతి।
అప్రసిద్ధః కథం హేతుః ఫలముత్పాదయిష్యతి॥

ஸம்-ஸா. காரியத்திலிருந்து காரணம் பிறந்தபின் இந்த காரணம் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது, என்றால் காரணம் பிறப்பதற்கு முன் (காரியத்திற்கு முன்) காரணமில்லாமையால் கார்யத்தை இந்த காரணம் எப்படி பிறப்பிக்கும். ஆக, காரணம் பிறவாதபோது காரியம் பிறவாது, காரியம் பிறவாதபோது காரணம் பிறவாது என்றாய் இரண்டுக்கு மிரண்டும் கூடாதென்று முடிகின்றது, இதை அந்யோந்யாச்ரய தோஷமென்று கூறுவர்.

௧௮. 𑌯𑌦𑌿𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃𑌫𑌲𑌾𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃𑌫𑌲𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌃।
𑌕𑌤𑌰𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾॥

౧౮. యదిహేతోః ఫలాత్సిద్ధిః ఫలసిద్ధిశ్చ హేతుతః।
కతరత్పూర్వనిష్పన్నంయస్యసిద్ధిరపేక్షయా॥

ஸம்-ஸா. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களால் ஹேது பலங்களுக்குக் காரிய காரண பாவங்கூடாமலிருக்கவும் அதை யொப்புக்கொண்டால், இந்த ஹேதுபலங்களில் எது முன்னுண்டாயிற்று. அதைச் சொல்லவேண்டும். முன்னுண்டானதாலன்றோ பின்னுண்டானது பிறக்கும்.

௧௯. 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌕𑍋𑌪𑍋𑌥𑌵𑌾𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌏𑌵𑌂𑌹𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑌾॥

౧౯. అశక్తిరపరిజ్ఞానం క్రమకోపోథవా పునః।
ఏవంహిసర్వధాబుద్ధైరజాతిఃపరిదీపితా॥

ஸம்-ஸா. இந்த தோஷங்களுக்கு ஸமாதாந சொல்லமுடியாதென்று கூறில் அசக்தியும், அஜ்ஞானமும், முன்சொன்ன க்ரமவ்யத்யாஸமும், ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு சொல்லிப்பார்த்ததில் ஒருவழியாலும் உத்பத்தி கூடாமையால் ஜந்மம் வாஸ்தவமல்லவென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது. அப்போது பாண்டித்ய கர்வமழிகின்றது.

௨0. 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌮𑍋𑌹𑌿𑌸𑌃।
𑌨𑌹𑌿𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌮𑍋𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౨౦. బీజాఙ్కురాఖ్యోదృష్టాన్తస్సదాసాధ్యసమోహిసః।
నహిసాధ్యసమోహేతుస్సిద్ధౌసాధ్యస్యయుజ్యతే॥

ஸம்-ஸா. காரண காரியங்களுக்கு பரம்பரையாய் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகின்றது, என்று சொன்னதற்குக் கருத்தறியாமல் எங்கள்பேரிலிங்ஙனம் தோஷம் சொல்லத்தகுமோ, நாங்கள் அஸித்தமாகிய காரணத்தினால் காரியமுண்டாகிறதென்றாவது அஸித்தமாகிய காரியத்தினால் காரணமுண்டாகிறதென்றாவது, சொல்லவில்லை. பீஜாங்குரந்யாயத்தாலே காரிய காரணபாவங் கூறுகின்றோம். அதாது, விதையினால் செடியுண்டாகின்றது, செடியினால் விதையுண்டாகின்றது, என்

பது ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கிறதென்றோ. இதை மகனிடத்திலிருந்து தகப்பன் பிறப்பனோ வென்கிற யுக்தியைக்கொண்டு மறுக்கமுடியுமோ, இவ்வாறு காரிய காரணங்களில் ஒருகாரியம் மற்றொரு காரணத்திற்குக் காரியமாகின்றது. அந்த காரணம் மற்றொரு காரியத்திற்குக் காரணமாகின்றது, என்று சொல்லுகின்றோம். இதை தூஷிப்பது எங்ஙனம் ? பீஜாங்குரந்யாயம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த மன்றோவென்று ஸாங்கியர் மேற்சொல்லிய தூஷணங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றார். ஆதலால் இந்த சமாதானத்தை இந்த சுலோகத்தால் தூஷிக்கின்றார், இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை உதாரணமாகக் காட்டுவதும் ஸங்கதமல்ல. திருட்டாந்தமாவது விவாதப்படுகிற வாதிகளிருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும். இந்த பீஜாங்குரந்யாயத்தை நாமொப்புக்கொள்ளவில்லை நம்முடைய மதத்தில் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்பில்லையன்றோ. ஆனதால் பீஜாங்குரங்களும் ஒன்றொலொன்று என்கிற நியாயத்திலே பிறக்கவில்லை என்றுதான் எங்களபிப்ராயம். ஆனதால் வாஸ்தவமாய் காரண காரியங்களுடைய பரம்பரையில் ஒன்றுக்கொன்று காரணமென்பதில் இந்த பீஜாங்குரங்களை திருட்டாந்தமாகக்காட்டுவது தக்கதல்லவன்றோ. இனி ப்ரத்தியக்ஷத்திலிருப்பதை நீ ஒப்புக்கொள்ளாமல் போவதாலெங்களுக்குக் குறையில்லை. மத்தியஸ்தர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்ற தன்றோவென்றால் இதுவும் தக்கதல்ல ஏனென்றால் அநாதி யென்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தில் விதையும் முளையும் பிறக்கவுமழியவும் காண்கையால் விரோதமுண்டாகின்றதன்றோ. பீஜாங்குர பரம்பரை யநாதியென்றாலும், பரம்பரையென்பது பீஜாங்குரங்களைவிட வேறல்லவன்றோ. ஆகையாலநாதி என்பதற்கு ஒருவித திருட்டாந்தமுமில்லாமையால் காரியகாரணங்க ளநாதியாய் ஒன்றையொன்று பிறப்பித்துக்கொண்டிருக்கின்றன வென்பது பொய்யேயாம்.

௨௧. 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌜𑌾𑌤𑍇𑌃𑌪𑌰𑌿𑌦𑍀𑌪𑌕𑌮𑍍।

𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑍈𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౨౧. ఫూర్వాపరాపరిజ్ఞానమజాతేఃపరిదీపకమ్।

జాయమానాద్ధివైధర్మాత్కథమ్పూర్వన్నగృహ్యతే॥

ஸ௦-ஸா ஆக காரிய காரணங்களுக்கு முன் பின் னென்கிற நியமங் கூடாமையால், பிறப்பில்லை யென்பது விளக்கப்பட்டது. காரியம் பிறப்பது கண்கண்டதாயிருக்கப் பிறப்பில்லை என்னக்கூடுமோவென்றால், இது காரியமாயி னிது பிறப்பது வாஸ்தவமாகும். பிறப்பது வாஸ்தவமாகில் காரணங்காணப்பட வேண்டுமன்றோ. அப்படி காணப்படாமையால் உத்பத்தி பொய்யேயாம். ஆகையா லத்வைதபக்ஷமே பிறராலும் விளக்கப்பட்டது.

௨௨. 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌵𑌾𑌪𑌰𑌤𑍋𑌵𑌾𑌪𑌿𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।

𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౨౨. స్వతోవాపరతోవాపినకిఞ్చిద్వస్తుజాయతే।

సదసత్సదసద్వాపినకిఞ్చిద్వస్తుజాయతే॥

ஸ௦-ஸா. இந்த காரணத்தாலும் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்பது விளங்கும். வாஸ்தவத்தில் பிறப்புண்மையானது என்று சொல்லுகிற வாதியை நாம் சில கேள்விகள் கேழ்க்கின்றோம். அவையாவன பிறக்கும் பொருள் தானே பிறக்கின்றதா ? மற்றொன்றால் பிறக்கின்றதா ? தன்னாலும் மற்றொன்றாலுமாகக் கலந்து பிறக்கின்றதா? பிறப்பது ஸத்தானபொருளோ ? அஸத்தான பொருளோ ? ஸத்துமஸத்து மாகாத பொருளோ ? என்பனவையாம், இவற்றுள், ஒன்றுங்கூடாது. தன்னால்தான் பிறப்பது

கூடுமோ, தான் பிறப்பதற்குமுன் தானில்லாமையால் தனக்குத் தான் காரணமாகக்கூடாது. ஒரு கடமானது அந்த கடமாகிய தன்னாலே பிறக்குமோ மற்றொன்றாலும் பிறவாது படமென்கிற வஸ்திரத்திலிருந்து கடமென்கிற குடமுண்டாகுமோ? மற்றொன்றா லுண்டாகுமாயி னவ்வா றுண்டாகாம லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? ஒருஜாதியாயிருக்கவேண்டுமென்றாலும் குடத்திலிருந்து குடமும் வஸ்திரத்திலிருந்து வஸ்திரமும் உண்டாகின்றதோ இல்லையன்றோ? ஆகையால் மற்றொன்றாலும் பிறவாது இவ்விரண்டுங் கூடாதபோது இரண்டினாலும் பிறக்கிறதென்பது கூடப்போகின்றதோ. ஆகையால் மிகவும் விரோதமாகையால் தன்னாலும் மற்றொன்றாலும் கூடி யுண்டாகிற தென்பதும் சேராது. குடம் வஸ்திரம் இவை இரண்டாலும் குடமாவது வஸ்திரமாவது உண்டாகின்றதோ, இனி, மண்ணிலிருந்து கடமென்கிற குடம் பிறக்கின்றது. தகப்பனிடத்திலிருந்து மகன் பிறக்கின்றான். இவற்றை இல்லையென்று சொல்லப்போமோ? ஆனதா லிதற்கு வழிசொல்ல வேண்டுமென்றால் அவ்வாறு உலகத்தில் சொல்லுவதொழிய வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை. இவ்வாறு சொல்லுவது மூடத்தனதாலே என்பது விவேகிகள் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதால் வெளியாகின்றது. உலகத்தில் பிறந்தது என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படுவது மெய்யோ, பொய்யோ என்று ஆராயப்படுகின்றது. ஆராய்ந்தறிந்தபோது இந்த பிறப்புசொல்லினால் மாத்திரமேயன்றி உண்மையல்லவென்று விளங்குகின்றது. ஆகையால் குடம் மகன் எனப்படுகிறவற்றில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை. ஸத்தாயிருந்தால் பிறக்கவேண்டுவதில்லை. முன்னமே ஸத்தாயிருக்கின்றதன்றோ; ஸத்தான மண்முதலியவை பிறக்கின்றதோ; அஸத்தாயின் பிறப்பதுகூடுமோ இல்லாதது உண்டாகுமோ; இல்லாத முயற்கொம்புண்டாகுமோ; ஸதஸத்தென்றால் விரோதமாகையாலே பிறவாது. ஆக ஒன்றும் பிறப்பதில்லை என்பது ஸித்தம். இனி க்ஷணிகவாதிகளுக்கு ஒன்றுமே கூடாததாயிற்று. இதற்கு சுருதி "வாசாரம் பணம்" என்பதாம், இதற்குப் பொருள் வ்யவஹாரமேயன்றி பிறப்பது மெய்யல்லவென்று.

௨௩. ஹேதுர்ந ஜாயதே(அ)நாதே: ப²லஞ்சாபி ஸ்வபா⁴வத:|
ஆதி³ர்ந வித்³யதே யஸ்ய தஸ்ய ஹ்யாதி³ர்ந வித்³யதே||

౨౩. హేతుర్న జాయతేऽనాదేః ఫలఞ్చాపి స్వభావతః।
ఆదిర్న విద్యతే యస్య తస్య హ్యాదిర్న విద్యతే॥

பாஷ்யம். காரியம் காரணம் இவற்றை அனாதியென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனுக்கு காரணத்திற்காவது காரியத்திற்காவது, காரியத்திலிருந்தாவது காரணத்திலிருந்தாவது பிறப்பில்லை. ஸ்வபாவத்தாலு மிவ்விரண்டும் பிறப்பதில்லை. ஆதியில்லாத பொருளுக்குப் பிறப்புண்டோ ஆகையா லிவற்றிற்குப் பிறப்பில்லையென்பதே உன்னாலொப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயிற்று.

௨௪. ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமந்யதா² த்³வயநாஶத:|
ஸம்க்லேஶஸ்யோபலப்³தே⁴ஶ்ச பரதந்த்ராஸ்திதா மதா||

౨౪. ప్రజ్ఞప్తేస్సనిమిత్తత్వమన్యథా ద్వయనాశతః।
సంక్లేశస్యోపలబ్ధేశ్చ పరతన్త్రాస్తితా మతా॥

பாஷ்யம். வஸ்துக்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் உத்பத்திகூடாமையால் நித்யமாகிய ஞானமே தத்வமென்று முன்சொல்லப்பட்டது, இதற்கு வஸ்துக்களை பரமார்த்தமென்று கொள்ளுகிற மதஸ்தர் இந்த சுலோகத்தில் ஆக்ஷேபஞ் செய்லுகின்றார்கள் இந்த ஜ்ஞானமானது வஸ்துவைப்பற்றியதாகின்றது அறியப்படும் வஸ்துவில்லாதபோது அறிவுக்கு ஸத்தைகூடுமோ நிர்விஷயமாக ஜ்ஞானத்தைக் கண்டதில்லையன்றோ. இனி

ஜ்ஞாநமே வஸ்துவாகத் தோற்றுகின்றதென்றாலும் நாநாரூபமாகத்தோற்றலாகுமோ; ஒரு ஜ்ஞாநத்திற்கு அநேக ஆகாரங்கூடாதன்றோ. இனி உபாதியினால் பலவித ஆகாரத்தோற்றுகின்றதென்றாலும், ஜ்ஞாநத்தைவிட வேறான உபாதிகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையால் ஜ்ஞாநமே தத்தம், மற்றவை பொய்யென்று சொல்லப்போவாது. இந்த விசித்திர ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையா லிதை இல்லையென்பது ஸாத்யமன்று. ஆகையால் நாங்கள் சொல்லுகிறபடி வஸ்துக்களும் பரமார்த்தங்களேயாம். இதுவுமன்றி, நெருப்பு முதலிய வஸ்துக்கள் உஷ்ணம முதலியதுற்றால் துன்பத்தைவிளைக்கின்றன. சந்தனம் முதலியவை கந்தம் முதலியவற்றால் இன்பததை விளைக்கின்றன. இதுவும்ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அநேகவஸ்துக்கள் பரமார்த்தங்களென்று கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஜ்ஞானமேயாயின் ஸுகமாயே தோற்றவேணும். அல்லது துன்பமாயே தோற்றவேணும் இரண்டுவிதமாயுமொருவஸ்து தோற்றாது. ஆகையால் த்வைதவாதம் யுக்தமேயாகின்றது.

உரு. 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌸𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌭𑍂𑌤𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍॥

౨౫. ప్రజ్ఞప్తేస్సనిమిత్తత్వమిష్యతేయుక్తిదర్శనాత్।
నిమిత్తస్యానిమిత్తత్వమిష్యతేభూతదర్శనాత్॥

ஸம்-ஸா. நீ செய்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதானம் சொல்லுகின்றோம். யுக்தியினாலன்றோ நாநா வஸ்துக்களையு மொபுக்கொள்ளவேணுமென்றாய் நீ சொல்லியபடி யுக்தியினால் ஜ்ஞானமே தத்வமென்று ஸித்திக்குமாயின், அதையுமொப்புக்கொள்ள வேணுமன்றோ பரமார்த்தத்தில் நிரூபித்துப்பார்க்கும்போது இந்த த்வைத வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் யென்றே விளங்குகின்றது, காரணமாகிய மண்ணைவிட வேறாய் காரியமாகிய கடமொன்றுண்டோ? காரணமாகிய நூலைவிட காரியமாகிய வஸ்திரமொன்றுண்டோ? இப்படியே அந்த நூலும் தனக்குக் காரணமான பஞ்சைவிடவேறானதோ? ஆனதால் காரணத்தைவிட காரியம் வேறில்லையென்பது விளங்ினமையால் ஸர்வகாரணமான ஜ்ஞானத்தைவிட மற்றொன்றும் வாஸ்தவமில்லை, ஆகையால் யுக்தியுடைய மதமொப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்கிற நிலையில் நிற்பாயாகில் அத்வைத மதத்தை நீயே யொப்புக்கொள்வாய், நீ சொன்ன ப்ரத்தியக்ஷங்களெல்லாம் பாமர ஜனங்களுக்குண்டானதேயன்றி தத்வஜ்ஞாநிக்கல்ல. ஆகையால் ஜ்ஞாநமே பரமார்த்தம், மற்றவை பொய்யென்பது எந்த யுக்திக்கும் விருத்தமல்ல. பாமரஜனங்களுக்கு கயிற்றில் பாம்புபோல் த்வைதம் தோற்றுகிறதென்று பலமுறை சொன்னோம்:

பதார்த்தவ்யார்த்தபேதங்கள்.

பூததர்சநாத், என்கிறவிடத்தில் அபூத தர்சநாத் என்றும் பூததர்சநாத் என்றும் இரண்டு ப்ரகாரமாக பதம்பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு விதமானபதங்களுக்கும் சேர்த்து,பாஷ்யத்தில்கருத்தெழுதப்பட்டது. இரண்டு மிரண்டு பொருளைக் கூறுகின்றமையால் இரஜ்ஜு ஸர்ப்ப த்ருஷ்டாந்தமும் நூல் வஸ்திரங்களின் த்ருஷ்டாந்தமும் பெறப்பட்டது.

உசு. 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂𑌤𑌥𑍈𑌵𑌚।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑍋𑌹𑌿𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍॥

౨౬. చిత్తన్నసంస్పృశత్యర్థం నార్థాభాసన్తథైవచ।
అభూతోహియతశ్చార్థో నార్థాభాసస్తతఃపృథక్॥

𑌭𑌾-ஷா. இங்ஙனம் வஸ்துக்களெல்லாம் பொய்யென்பது சித்தமாகையால் சித்தமென்கிற அந்தக்கரணமானது வாஸ்தவத்தில் விஷயங்களென்கிற வஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டதல்ல, ஸ்வப்நத்தில் தோற்றுகிற வஸ்துக்களைப்போலவே ஜாக்ரத் தசையில் தோற்றுகிற விஷயங்களையும் நெஞ்சு தொடுகிறதில்லை, ஸ்வப்நத்தில் போலவே ஜாகரதசையிலும் வஸ்துக்களெல்வாம் பொய்யே யன்றோ. இதுவுமன்றி இந்த விஷய பாசங்களெல்லாம் சித்தமென்கிற நெஞ்சைவிட வேறானதல்ல. இந்த சித்தமே வஸ்துக்களாய் காணப்படுகின்றது.

௨௭. 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌨𑌸𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌸𑍁𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁।
𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃𑌕𑌥𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౭. నిమిత్తన్నసదాచిత్తంసంస్పృశత్యధ్వసుత్రిషు।
అనిమిత్తోవిపర్యాసఃకథన్తస్యభవిష్యతి॥.

𑌭𑌾-ஷா. கீழ் சுலோகத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம் இந்த கடாதி ஜ்ஞானங்களை ப்ராந்தியென்றால், ப்ராந்தி யதார்த்த ஜ்ஞானத்தாலே பிறக்க வேணுமாகையால் இந்த ஜ்ஞாநத்தைப்போல் யதார்த்த ஜ்ஞானமு முண்டென்பது நிச்சயம், ஆக, அந்த யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தில் விஷயமாகிய கடாதிகள் மெய்யேயாமாகையால் ஜ்ஞாநத்தை யொழிந்த மற்றவை பொய்யென்று சொவ்வது கூடாதென்று வருகிற ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றார், ஒருகாலத்திலும் நெஞ்சானது விஷயங்களைப் பற்றுகிறதில்லை. ஆகையால் பூதபவிஷ்யதவர்தமாந காலங்கள் மூன்றிலும் ஜ்ஞாந கோசர வஸ்துக்கள் பொய்யேயாம், வஸ்து ஸம்பந்தமில்லாமையால் எப்போதும் யதார்த்த ஜ்ஞாநமுண்டாகாது, இதற்குக்கருத்து ப்ராந்தி பிறந்தால் யதார்த்த ஜ்ஞானமிருக்கவேண்டிய நியமமில்லை. அவித்யையினால் ப்ரமம்வருகிறதென்று ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம், ஆனதால் நீ சொல்வது யுக்தமல்லவென்பதாம்.

௨௮. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂𑌖𑍇𑌵𑍈𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌪𑌦𑌮𑍍॥

౨౮. తస్మాన్నజాయతేచిత్తంచిత్తదృశ్యన్నజాయతే।
తస్యపశ్యంతియేజాతింఖేవైపశ్యంతితేపదమ్॥

𑌭𑌾-ஷா. கடம் படம் முதலிய வஸ்துக்களை இல்லையென்பது அத்வைதிகளுக்கு ஸம்மதமாகையால் சித்தவிகாரமே இவை எல்லாமென்கிற பௌத்தபக்ஷத்தைக்கொண்டு பாஹ்ய வஸ்து வாதிகளான த்வைதிகளை நிரஸித்தார். இனி சித்தமும் பிறப்பதில்லை என்று பௌத்தனை தூஷிக்கின்றார், சித்தமும் ஜந்மத்தையடைவதில்லை' இப்படியிருக்க, சித்தத்தை ஜந்மமுடையதென்று கூறுவது ஆகாயத்தில் பறவையின் காலடியைக் கண்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையைப்போல் பொய்யானது, சூந்யவாதி சொல்லும்வார்த்தை ஆகாயத்தைக் கையால்பிடித்துவிட்டே னென்பதுபோல் மிகவும் பொய்யானது.

௨௯. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋𑌨𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౨౯. అజాతంజాయతేయస్మాదజాతిఃప్రకృతిస్తతః।
ప్రకృతేరన్యథాభావోనకథంచిద్భవిష్యతి॥

𑌭𑌾-ஷா. ஆக, ப்ரம்மம் அஜமென்று ஸித்தித்தமையால் உற்பத்திமுதலியவிகாரமில்லாமையால் அதற்கு ஜந்மமில்லை, மற்றவைபொய்யாகையா லதற்கு ஜந்மமில்லை

ப்ரக்ருதி மாருதென்பது ஸித்தமன்றே. ஆனதால் கடம்முதலிய வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் ப்ரம்மமே பரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௦. 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌨𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌚𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍋𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌨𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

30. అనాదేరంతవత్త్వంచసంసారస్యనసేత్స్యతి।
అనంతతాచాదిమతోమోక్షస్యనభవిష్యతి॥

ஸம்-ஸா. இனி ஸம்ஸாரம் மோக்ஷம் இவற்றைமெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தையனுதியென்றும் மோக்ஷத்தை அழிவில்லாததென்றும் சொல்லுகிறவாதிகள் தூஷிக்கப்படுகிறார்கள், அனுதியாகிய வஸ்து அழியாதென்கிற நியமமுண்டாகையால், ஸம்ஸாரமழியாதாம். ஆதியுடையவஸ்து அழிவுடையதாகையால் மோக்ஷமென்பது ஆதியுடையதாகையால் அழிவுடையதாம், ஆகையால் பந்தமோக்ஷங்கள் பொய்யென்கிற அத்வைதபக்ஷமே யுக்தம் ஜ்ஞானம் பிறந்தபோது மோக்ஷமுண்டாகிறதென்று மோக்ஷத்தை ஆதியுடையதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களன்றோ, இனி சில யுக்திகளைக்கொண்டு ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் அவைமுன்னே கண்டிக்கப்பட்டவை என்றறிக, அவையாவன, பீஜாங்குரந்யாய முதலியவையாம்.

௩௧. 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌚𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾।
𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌸𑍍𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾𑌇𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃॥

௩௨. 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌾𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵𑌖𑌲𑍁𑌤𑍇𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃॥

31. ఆదావంతేచయన్నాస్తివర్తమానేపితత్తథా।
వితథైస్సదృశాస్సంతోవితథాఇవలక్షితాః॥

32. సప్రయోజనతాతేషాంస్వప్నేవిప్రతిపద్యతే।
తస్మాదాద్యంతవత్త్వేనమిథ్యైవఖలుతేస్మృతాః॥

ஸம்-ஸா. இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டவையாயினும் ஸம்ஸாரமும் பொய்மோக்ஷமும் பொய்யென்கிற இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்கத்தால் படிக்கப்பட்டன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்கிரஹம் என்கிற பகவத்ராமானுஜா சார்யர்செய்தருளிய க்ரந்தத்தில் இந்தவிஷயங்களெல்லாம் பூர்வபக்ஷமாய்விரிவாய் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தயிரண்டுசுலோகங்களும் வைதத்ய ப்ரகரணத்தில் ஆருவது சுலோகமாகவும் ஏழாவது சுலோகமாகவுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௩௩. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌷𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌵𑍈𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂𑌕𑍁𑌤𑌃॥

33. సర్వేధర్మామృషాస్వప్నేకాయస్యాంతర్నిదర్శనాత్।
సంవృతేస్మిన్ప్రదేశేవైభూతానాందర్శనంకుతః॥

ஸம்-ஸா. இந்த சுலோகங்களால் "நிமித்தஸ்யா நிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்சனாத்" என்கிற சுலோகத்தின் பொருள் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்வப்நத்தில் சரீரத்திற்குள் காணப்படுகின்றமையாலந்த வஸ்துக்கள் பொய்யாவதுபோல ஜாக்ரத்தசையிலும் விராட்புருஷனுடைய சரீரத்திற்குள் ஸகலவஸ்துக்களுங் காணப்படுகின்றமையாலவை எல்லாம் பொய்யாவதிலையமில்லை. தக்கவிடமில்லாமையினுல் ஸ்வப்நம் பொய்யாகின்றதாயினு, ப்ரபஞ்ச நிரவயமாகையா லிடமுடையதன்று. ஆகையாலந்த ப்ரம்மத்தில் தோறறுகிற ஸகலவஸ்துக்களும் பொய்யேயாம். ஆக எந்த ஹேதுக்களால் ஸவப்நத்தைப் பொய்யென்கிறுமோ, அந்த ஹேதுக்கள்ஜாகரிதத்திலும் ஸமானங்களாகையால் ஜகத்து பொய்யேயாகின்றது. ஜநமம் முதலிய தோஷங்களில்லாத ஜ்ஞாநமாத்திரமாகிய ப்ரம்மமே ப்ரமார்த்தமென்பது ஸித்தமாயிற்று.

௩௪. 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑌤𑍌 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

34. నయుక్తం దర్శనం గత్వా కాలస్యానియమాద్గతౌ।
ప్రతిబుద్ధశ్చ వై సర్వస్తస్మిన్దేశే నవిద్యతే॥

பா॰-அ॰. ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம்போய் வஸ்துக்களைக்காண்பதில்லை. தேசகால நியமமில்லாமையாலென்க. இராமேச்வரத்திலிருப்பவன் அந்தக்ஷணத்தில் காசியிலிருப்பதாக ஸ்வப்நம்காண்கிருன். விழித்துக்கொண்டுபார்த்தால், தான் இந்த ஸ்வப்நததிற்குமுன் எவ்விடத்திலிருந்தானே அவ்விடத்திலிருக்கிறுனேயன்றி, காசியிலிருப்பதில்லை, ஆகையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாகிறது, இவ்வாறே ஸம்ஸாரமாகிற நித்திரை நீங்கிவிழித்துக்கொண்டு பார்த்தால்ஸ்வப்நமாகிய ஜகத்திலிருப்பதில்லை ,ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலிருக்கிறுனன்றே.ஆகையால் ஜகத்து பொய்யேஎன்பதற்குஸந்தேஹமில்லை.

௩௫. 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌸𑌂𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

35. మిత్రాద్యైస్సహసమ్మంత్ర్య సమ్బుద్ధో నప్రపద్యతే।
గృహీతం చాపియత్కించిత్ప్రతిబుద్ధో నపశ్యతి॥

பா॰-அ॰. ஸ்வப்நத்தில் தான்பலஸ்நேகிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருக்கக் கண்டவன், விழித்துக்கொண்டால் அவர்களைக்காண்பதில்லை, ஸ்வப்நத்தில் கிடைத்த தநதாந்யங்களை விழித்துக்கொண்டபின் காண்பதில்லை. ஆதலால்ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுமிந்த குணமுண்டாகையா லிதுவும் பொய்யேயாம்.

௩௬. 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌮𑍍 ॥

36. స్వప్నే చావస్తుకః కాయః పృథగన్యస్యదర్శనాత్।
యథాకాయస్తథాసర్వంచిత్తదృశ్యమవస్తుకమ్॥

பா॰-அ॰. ஸ்வப்நத்திலொரு சரீரத்தோடு தேசாந்தர ஸஞ்சாரம் செய்வதாய் காண்கிருன், அப்போது அவனுடைய சரீரம் அவனுடைய படுக்கையில் கிடக்கிறதன்றே, ஆகையால் அந்த சரீரமஸத்தாகின்றது, அவ்வாறே சித்தமும் சித்தத்தால் காணப்படுகிற பொருள்களும், ஆகையாலதுபோல ஜாகரதசையிலும் சரீரம் முதலியவையஸத்துக்களேயாம்.

௩௭. க்ரஹணாஜ்ஜாகரிதவத்தத்தேதுஸ்ஸ்வப்ந இஷ்யதே।
தத்தேதுத்வாத்துதஸ்யைவஸஜ்ஜாகரிதமிஷ்யதே॥

౩౭. గ్రహణాజ్జాగరితవత్తద్ధేతుస్స్వప్న ఇష్యతే
తద్ధేతుత్వాత్తుతస్యైవసజ్జాగరితమిష్యతే॥

பா-ஷா. ஜாகரிதத்தில்போல க்ரஹிக்கப்படுகையால் ஸ்வப்நத்திற்கு ஜாகரிதம ஹேதுவாகின்றது, ஸ்வப்நம் காண்பவனுக்கே ஸத்யமாய் தோற்றுவதுபோல ஜாகரிதமும் அவனுக்கே ஸத்தாகித்தோற்றுகின்றது.

௩௮. உத்பாதஸ்யாப்ரஸித்தத்வாதஜம்ஸர்வமுதாஹ்ருதம்।
நசபூதாதபூதஸ்யஸம்பவோஸ்திகதஞ்சந॥

౩౮. ఉత్పాదస్యాప్రసిద్ధత్వాదజంసర్వముదాహృతమ్।
నచభూతాదభూతస్యసమ్భవో స్తికథంచన॥

பா-ஷா. ஸ்வப்ந காரணமாகிய ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யாகாது, ஜாகரிதம் ஸ்திரமாகக் காணப்படுகிறது ஸ்வப்நமோ க்ஷணிகமாகக் காணப்படுகிறது, இந்த பேதத்தால் ஜாகரிதம் ஸ்வப்நம்போல பொய்யல்லவென்றால், இது அவிவேகிகள் சொல்லும்வார்த்தை, விவேகிகளுக்காயின் ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களில் ஒருவிசேஷமுமில்லை, ஆகையால் ஜாகரிதத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யொன்றுமில்லை, ஜாகரிதத்திலிருந்து ஸ்வப்நமுண்டாகிறதென்று சொல்வதும் தக்கதல்ல. அஸத்திற்குப் பிறப்புண்டோ முயற்கொம்புண்டாகுமோ.

௩௯. அஸஜ்ஜாகரிதே த்ருஷ்ட்வா ஸ்வப்நே பஶ்யதி தந்மய꞉॥
அஸத்ஸ்வப்நேபி த்ருஷ்ட்வா ச ப்ரதிபுத்தோ ந பஶ்யதி॥

౩౯. అసజ్జాగరితేదృష్ట్వాస్వప్నేపశ్యతితన్మయః।
అసత్స్వప్నేనదృష్ట్వాచప్రతిబుద్ధోనపస్యతి॥

பா-ஷா. ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரதசையில் கயிற்றில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல் பொய்யாயிருக்கிற அனேக வஸ்துக்களைக்கண்டு அந்த பாவனையால் பாவிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையவனாய், அந்த ரூபத்தையடைந்து ஸ்வப்நத்தில் ஜாகரிதத்தில்போல அநேகவஸ்துக்களைக்காண்கிறான், ஸ்வப்நத்தில் கண்டவற்றைவிழித்துக்கொண்டபோது பார்ப்பதில்லை. ஜாகரிதத்தில் கண்டவஸ்துக்களிலும் சிலவஸ்துக்களைக்காண்பதில்லை ஆக இவ்வாறு ஸ்வப்ந ஜாகரிதங்களுக்கு காரியகாரணபாவத்தைக் கொள்ளவேணும். பரமார்த்தமாகிய ஜாகரிதத்தால் அபரமார்த்தமாகிய ஸ்வப்ந முண்டாகிறதென்று சொல்லப்போகாது.

௪௦. நாஸ்த்யஸத்தேதுகமஸத்ஸதஸத்தேதுகந்ததா।
ஸச்சஸத்தேதுகந்நாஸ்திஸத்தேதுகமஸத்குத꞉॥

౪౦. నాస్త్యసద్ధేతుకమసత్సదసద్ధేతుకస్తథా।
సచ్చసద్ధేతుకన్నాస్తిసద్ధేతుకమసత్కుతః॥

பா-ஷா. வாஸ்தவத்தில் காரியகாரண பாவமென்பதொன்றுங் கூடாது. ஏனென்றால், அஸத்தாகிய முயற்கொம்பு முதலிய பொருள் அஸத்தாகிய ஆகாயத்தாமரை முதலியவற்றாலுத்பத்தியடையாமையால் அஸத்திற்கு அஸத்து காரண

மாகாதென்பது விளங்கிற்று, ஸத்தாக த்வைதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற கட படாதி வஸ்துக்கள் அஸத்தாகிய ஆகாயத்தாமரை முயற்கொம்பு முதலியவற்றால் உண்டாகாதென்று த்வைதிகளே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் அஸத்து ஸத்துக்குக் காரணமாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஸத்தாக த்வைதிகளொப்புக்கொள்ளுகிற ஒரு கடத்தால் ஸத்தாக அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற மற்றொரு கடமுண்டாகாமையினால் ஸத்து ஸத்திற்குக் காரணமாகாதென்பது விளங்கிற்று. ஆகையால் அஸத்துக்கு ஸத்து காரணமாமென்பதில்லை. என்பது சித்தமன்றோ. ஆனதால் அஸத்தான ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்தான ப்ரம்மம் காரணமாமென்று சிலர் சொல்லுவதுமிகவும்விருத்தமானது, முதற்பாதத்தால் சூந்யவாதி மதமும் இரண்டாம்பாதத்தால் தார்க்கிகர் மதமும் மூன்றும் பாதத்தால் ஸாங்கியர் மதமும் தூஷிக்கப்பட்டது. இம்மூன்று மதங்களைப்போலவே மித்யையாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸத்தியமான ப்ரமங் காரணமென்று சொல்லுகிறமதமும் தக்கதல்லவைன்றுகருத்து. ஆகையால் ஒருவிதத்தாலும்வாஸ்தவத்தில் காரிய காரணபாவங்கிடையாது என்பது ஒருவராலுமழிக்க முடியாதது. வாஸ்தவத்தில்காரிய காரணபாவத்தை யொருவனகண்டதுமில்லை. அதற்குயுக்தியுமில்லை.

௪௧. 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑍂𑌤𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍।
𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౪౧. విపర్యాసాద్యథాజాగ్రదచిన్త్యాన్భూతవత్స్పృశేత్।
తథాస్వప్నే విపర్యాసాద్ధర్మాంస్తత్రైవపశ్యతి॥

𑌶𑌂𑌭𑌾. ஸ்வப்நம் ஜாகரம் இவற்றிற்குக் காரிய காரண பாவமில்லை என்பதை மீளவும் விளக்கிக்கொண்டு ஜகத்து பொய்யென்பதை ஸ்தாபிக்கின்றார், எவவாறு ஜாக்ரதசையிலும், 'இப்படியுண்டாயிற்று' 'இக்காலத்திலுண்டாயிற்று' என்று சிந்திக்கப்போகாத பொய்யான ரஜ்ஜு ஸர்பமென்கிற கயிற்றுப் பாம்பு முதலிய வஸ்துங்களை விவேகமில்லாமையினால் வாஸ்தவமாகவே ப்ரமிக்கிறானோ அவ்வாறே ஸ்வப்நத்திலும் அவிவேகத்தினால அநேக வஸ்துக்களை வாஸ்தவமாக ப்ரமிக்கிறான். இவ்வளவொழிய ஒன்றுக்கொன்று காரணமன்றென்று கருத்து.

௪௨. 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌰𑌜𑌾𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌤𑌾𑌂𑌸𑌦𑌾॥

౪౨. ఉపలమ్భాత్సమాచారదస్తివస్తుత్వవాదినామ్।
జాతిస్తుదేశితాబుద్ధైరజాతేస్త్రసతాంసదా॥

𑌶𑌂𑌭𑌾. ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மாசாரத்தாலு முண்மையென்று வஸ்துக்களை யொப்புக்கொண்டு அத்வைத ஸ்வரூபத்திலாத்மநாசம் வருமெனநு பயந்தவருக்கு அவர்கள் மதிக்குக் சமாநமாய் பண்டிதர்களால் ஜந்மமுதலியவை கூறப்பட்டன, க்ரமத்திலத்வைதத்திலிழிவார்களென்று என்று கீழ்சொல்லப்பட்டதன்றோ.

௪௩. 𑌅𑌜𑌾𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌤𑌾𑌂𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑍇।
𑌜𑌾𑌤𑌿𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑍋𑌷𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑍋𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

౪౩. అజాతేస్త్రసతాంతేషాముపలమ్భాద్వియన్తియే।
జాతిదోషానసేత్స్యన్తిదోషోఽప్యల్పోభవిష్యతి॥

ஸ0-ஹா. எவர்கள் அத்வைதாத்ம ஸ்வரூபத்தை சாஸ்திரங்களாலறிந்து, ப்ரத்யக்ஷத்தால் த்வைதத்தைக் காண்கிறபடியாலும் ஆத்மநாசம் வருமென்கிற பயத்தாலும் த்வைதத்தையடைகிறார்களோ அவர்களும் க்ரமத்தில் நற்கதியை யடைகின்றார்கள். அவர்களுக்கு அத்வைதத்தில் ச்ரத்தை யுண்டாகையால் அவர்களுக்கு ஜாதி தோஷங்கள் வாராவாம். வரினு மிகவும் ஸ்வல்பமாய் வரும். வந்தாலும் க்ரமத்தில் கழியும்.

௪௪. 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀 𑌯𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।

𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౪౪. ఉపలమ్భాత్సమాచారాన్మాయాహస్తీయథోచ్యతే ।

ఉపలమ్భాత్సమాచారాదస్తివస్తుతథోచ్యతే;

ஸ0-ஹா. பேதப்பட்ட அனேகவஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகின்றமையாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களால் அந்தந்த காரியங்கள் பிறக்கின்றமையாலும் மெய்யேயாமென்று ஸாதிக்கமுடியாது. மாயையினுலொரு யானையை ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கின்றோம். அதின்மேலேறுகின்றோம் ஆயினும் அந்தயானை மெய்யாகுமோ. அப்படியே த்வைதமும் மெய்யாகாதென்றுணர்க.

௪௫. 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌲𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚।

𑌅𑌜𑌾𑌚𑌲𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍॥

౪౫. జాత్యాభాసంచలాభాసంవస్త్వాభాసంతథైవచ।

అజాచలమవస్తుత్వంవిజ్ఞానంశాన్తమద్వయమ్॥

ஸ0-ஹா. பிறப்புடையதாயுங் க்ரியை யுடையதாயும் நாம ரூபங்களையுடையதாயும் தோற்றுகின்ற, பிறப்பு க்ரியை நாமரூபங்கள் இவை இல்லாதிருக்கின்ற ஜ்ஞாநஸ்வரூப சுத்தாத்வைத ப்ரம்மமே பரமார்த்தமாய் சாந்தமாய் ஸுகரூபமாயிருப்பது. மற்றவை பொய்யாய் விகாரியாய் துக்கமாயிருப்பனவென்றுணர்க.

௪௬. 𑌏𑌵𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌜𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃।

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇॥

౪౬. ఏవన్నజాయతేచిత్తమేవంధర్మాఅజాస్స్మృతాః।

ఏవమేవవిజానన్తోనపతన్తివిపర్యయే॥

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய யுக்திகளால் சித்தமு முண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்களு முண்டாவதில்லை. ஆத்மாக்கள் நித்யர்களாகவே ப்ரம்மவித்துக்களா லெண்ணப்படுகிறார்கள். இப்படியறிந்தவர் அவித்யையாகிய இருளடைந்தஸமுத்திரத்தில் விழுந்தபியார். "தத்ரகோமோஹ: கச்சோக ஏகத்வமநுபச்யத:" என்கிற மந்திரத்தில் அத்வைத ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு துன்பமில்லை யென்று சொல்லுகின்றதன்றோ.

௪௭. 𑌋𑌜𑍁𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌲𑌾𑌤𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾।

𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾॥

౪౭. ఋజువక్రాదికాభాసమలాతస్పన్దితంతథా ।

గ్రహణగ్రాహకాభాసంవిజ్ఞానస్పన్దితంతథా

ஶ௦-ஹா. எவ்வாறு உலக்கை என்கிற கொள்ளியானது தான் சலிப்பினால் கோணலாயும் நேராயுந் தோற்றுகின்றதோ; அவ்வாறே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமே வ்யத்யாஸத்தினால் அறிபவனாயும் அறியப்படும் பொருளாயுந் தோற்றுகின்றது.

௪௮ 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌮𑌲𑌾𑌤𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌜𑌂𑌯𑌥𑌾।
𑌅𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌜𑌂𑌤𑌥𑌾॥

౪౮. అస్పన్దమానమలాతమనాభాసమజంయథా।
అస్పన్దమానంవిజ్ఞానమనాభాసమజంతథా॥

ஶ௦-ஹா. அந்தகொள்ளியானது சலியாதபோது வளைதல் குவிதல் நீளுதல் முதலிய விகாரமடையாமலிருப்பதுபோல ஜ்ஞாநமும் அவித்யை நீங்கிசலியாதிருக்கும்போது நிர்விகாரமாய் கீழ்ச்சொன்ன பேதங்களின்றி விளங்குகின்றது.

௪௯. 𑌅𑌲𑌾𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍈 𑌆𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌭𑍁𑌵𑌃।
𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌲𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇॥

౪౯. అలాతేస్పన్దమానేవైవాభాసాఅన్యతోభువః।
నతతోऽన్యత్రనిస్పన్దాన్నాలాతమ్ప్రవిశన్తి తే॥

ஶ௦ ஹா. இந்த கொள்ளிசலிக்கும்போது தோற்றிய வளைவுமுதலிய ஆபாஸங்கள் இது அசையும்போது மற்றொன்றிலிருந்து இந்தகொள்ளியிற் சேர்ந்தவையல்ல. இது சலியாதபோது இவை இதிலடங்கிப் போயினவென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனதால் தோற்றமேயாகின்றமையால் அந்தவிகாராபாஸங்கள் பொய்யேயாகின்றன. அவ்வாறே இந்த ஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற ஜீவாபாஸம் முதலியவை எல்லாம் பொய்யேயாம்.

௫௦. 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌅𑌲𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃।
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑌾𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥

౫౦. ననిర్గతాఅలాతాత్తేద్రవ్యత్వాభావయోగతః।
విజ్ఞానేऽపితథైవస్యురాభాసస్యావిశేషతః॥

ஶ௦-ஹா. இந்த கொள்ளியிலுண்டாகிற விகாராபாஸங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தன, ஓரிடத்திற்போயின, என்று சொல்வதற்கில்லை. த்ரவ்யமாயின் ஒருமனிதன் ஒருவீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு மற்றொருவீடு சேர்ந்து அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மற்றோரிடஞ் சேருவதுபோல், வரவும் போகவுங் கூடும். இந்த வளைவு முதலிய விகாராபாஸங்கள் த்ரவ்யமல்லவன்றோ, ஆனதாலென்க. இவ்வாறேவிஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தில் தோற்றுகிற ஸகல பேதவிகாரங்களும் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தவையுமல்ல மற்றோரிடத்திற்குப் போமவையுமல்லவென்றுணர்க. ஆகவே பொய்யென்பது விளங்குகின்றது.

௫௧. 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍈 𑌆𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌭𑍁𑌵𑌃।
𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇॥

౫౧. విజ్ఞానేస్పన్దమానేవైనాభాసాఅన్యతోభువః।
నతతోऽన్యత్రనిస్పన్దాన్నవిజ్ఞానంవిశంతి తే॥

௫௨. 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌤𑌃।
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌤𑍇 ॥

౫౨. న నిర్గతా విజ్ఞానాద్ద్రవ్యత్వాభావయోగతః ।
కార్యకారణతాభావాద్యతో ఽచింత్యాస్సదైవ తే॥

ஸம் ஹா. கொள்ளியோடு விஜ்ஞாநம் ஸமாநமேயாம். ஆயினும் விஜ்ஞாநமெப்போதும், சலியாது. காரிய காரணபாவத்தில் சிந்திக்கமுடியாமையால் ஸகல விகாரங்களும் பொய்யேயாகின்றன. எவ்வாறு வளைவுமுதலிய விகார பாசங்களில்லாத கொள்ளியில் வளைவுமுதலிய விகாரங்கள் காணப்பட்டனவோ; அவ்வாறே பேதப்பட்ட விகாரங்கள் விஜ்ஞாநத்திலில்லாவிடினும் அவித்யையினு லிருப்பவைபோலக் காணப்பட்டன ஆக, ஜகத்து பொய்யென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

“அலாதேஸ் பந்தமாநேவை” என்கிற (49 வது) சுலோகத்திலும், “நநிர்கதா அலாதாத்தே” என்கிற (50 வது) சுலோகத்திலும், கொள்ளியில் தோற்றுகிற விகாரங்கள் பொய்யென்பதிற் சொன்னகாரணங்களே, விஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற பேதப்பட்ட தருமங்கள் பொய்யென்பதிலுமுண்டாயிருக்கின்றன வென்று அந்த சுலோகங்களிற் கூறிய தோஷங்களை இவ்விரண்டு சுலோகங்களிலுங் காட்டினாரென் றுணர்க.

௫௩. 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌵 𑌹𑌿।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౩. ద్రవ్యం ద్రవ్యస్య హేతుస్స్యాదన్యదన్యస్య చైవ హి।
ద్రవ్యత్వమన్యభావో వా ధర్మాణాం నోపపద్యతే॥

ஸ-ஹா. திரவ்யம் த்ரவ்யத்திற்குக் காரணமாம். குணம் குணத்திற்குக்காரணமாம். இந்த ஜீவாத்மாக்கள். த்ரவ்யமுமல்ல. குணங்களுமல்ல, ஆகையால ஆத்மா ஒன்றுக்குங் காரணமல்ல. நித்யமாய் ஒன்றாயிருக்கின்றது. அவயவம் அவயவி என்கிற பேதங்களொன்று மில்லாத ஆத்மாவுக்கு ஒருவித விகாரமுமில்லை யென்றதாயிற்று.

௫௪. 𑌏𑌵𑌂 𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍।
𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃॥

౫౪ ఏవం చిత్తజా ధర్మాశ్చిత్తం వాపి న ధర్మజమ్ ।
ఏవం హేతుఫలాజాతిం ప్రవిశంతి మనీషిణః॥

ஸம்-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் சித்தமானது ஆத்மவிஜ்ஞாநஸ்வரூபமேயாகையால் பேதப்பட்டதருமங்கள் சித்தத்தாலுண்டானவையல்ல. சித்தமும் பேததருமங்களா லுண்டாகியதன்று, எல்லாம் விஜ்ஞாநத்தின் ஆபாஸங்களேயன்றோ. இப்படியே, காரிய காரணங்களிலும் காரியததால் காரணமாவது காரணத்தால் காரியமாவது பிறப்பிதில்லை என்று ஹேதுபலங்களென்கிற காரணகாரியங்களுக்கு அஜாதியை(அதாவது-பிறப்பில்லாமை)புத்திமாங்களான ப்ரம்மவித்துகள்நிச்சயிக்கின்றார்கள். ஆக ஆதமஸ்வரூபத்திற்குக் காரியகாரண பாவங் கூடாதேயாம்.

௫௫. 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃॥

౫౫. యావద్ధేతుఫలావేశస్తావద్ధేతుఫలోద్భవః ।
క్షీణే హేతుఫలావేశే నాస్తి హేతుఫలోద్భవః॥

ஸo-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி தத்வஜ்ஞாநத்தில் நிலையுண்டாகி காரியகாரண பாவத்தைப் பொய்யென்றறிந்தவருக்கு இந்த ஸம்ஸார பரம்பரை நீங்குகின்றது. எவர் இதை மெய்யென்று பிரமிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அந்த ப்ரமமுள்ளவரையில் ஸம்ஸார பந்தம் நீங்காது.

௫௬. 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑌤𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౬. యావద్ధేతుఫలావేశస్సంసారస్తావదాయతః ।
క్షీణే హేతుఫలావేశే సంసారం న ప్రపద్యతే ॥

ஸo-ஹா. நான் இப்போது உபாயாநுஷ்டானம்செய்கிறேன் இதுகாலாந்தரத்தில் பலிக்கப்போகிறது அப்போது நான் ஜீவித்திருந்து இந்தபலத்தை யநுபவிக்கப் போகிறேன். என்கிற ப்ரமம் நீங்குகிறவரையில் இந்த அவித்யாபந்தம் கழியாது.

௫௭. 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍈।
𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈॥

౫౭. సంవృత్యాజాయతేసర్వంశాశ్వతంనాస్తితేనవై ।
సద్భావేనహ్యజంసర్వముచ్ఛేదస్తేననాస్తివై ॥

ஸo-ஹா. இந்த ஸம்ஸாரமெல்லா மவித்யையிலுண்டாகின்றதாகையால்மாறி மாறி யழிவது மாவதுமாய் பரம்பரையாய் வருகின்றது; ஆகையால்இது நித்யமல்ல. வாஸ்தவத்தினால் பரமார்த்த ஸத்தாகியது ப்ரம்மமேயாம். ஆகையால், அஜ்ஞானிக்குஸம்ஸாரமுண்டாகுமென்று சொல்லியது தக்கதேயாமென்று கருத்து.

௫௮. 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌮𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౫౮. ధర్మాయఇతిజాయంతేజాయంతేతేనతత్త్వతః ।
జన్మమాయోపమంతేషాంసాచమాయానవిద్యతే ॥

ஸo-ஹா. ப்ராந்தியுடையவராகி அவித்யை யிலக்கப்பட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாக்களென்றும் விஷயங்களென்று மெவையுண்டாகின்றனவோ; அவையெல்லாம் வாஸ்தவத்தி லுண்டானவையல்ல, மாயையினால் யுண்டானவையாம். அந்த மாயையும் ஒருவஸ்துவல்ல. அதுவும் பொய். மாயையென்றாலில்லை என்று பொருள் என்று கருத்து,

௫௯. 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌃।
𑌨𑌾𑌸𑍌 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍀 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾॥

౫౯. యథామాయామయాద్బీజాజ్జాయతేతన్మయోంకురః ।
నాసౌనిత్యోనచోచ్ఛేదీతద్వద్ధర్మేషుయోజనా ॥

ஸo-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயங்களுக்கு மாயையினால் ஜந்மமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றார். உலகத்தில் மாயாவியானவன் ஒரு க்ஷணத்தில் மாஞ்செடியை யுண்டாக்கி அதில் பூக்களை பலங்களை யுண்டாக்குகிறான் உடனே அது அழிந்துவிடுகின்றது. ஆகையா லவ்விடத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றும் பிறக்கவுமில்லை. அழியவுமில்லை மாயையினா லப்படி தோற்றியது. அதுபோலவே இந்த பேதப்பட்ட

வஸ்துக்களென்கிற விஷயங்களுக்கும், வாஸ்தவத்தில் ஜந்மம் முதலியவை யொன்றுமில்லை. ஆகையினலெல்லாம் மாயையினலொன்றுணர்க.

௬௦. நாஜேஷு ஸர்வதர்மேஷு ஶாஶ்வதாஶாஶ்வதாபிதா|
யத்ர வர்ணா ந வர்த்தந்தே விவேகஸ்தத்ர நோச்யதே||

౬౦. నాజేషు సర్వధర్మేషు శాశ్వతాశాశ్వతాభిధా|
యత్ర వర్ణా న వర్తంతే వివేకస్తత్ర నోచ్యతే||

ஸம்-ஹா. பரமார்த்த பூதர்களாய் நிர்விகாரிகளாய் நித்யர்களாயிருக்கிற ஆத்மஜ்ஞப்தி என்கிற ரஸமாத்திரஸ்வரூபர்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் நித்யாநித்ய விபாகமில்லை. பதங்களால் சொல்லப்படமாட்டார்கள். இது இப்படிப்பட்டதென்கிற வ்யவஹாரங்கிடையாது. "யதோவா சோநிவர்தந்தே" என்று வாக்கினல் சொல்லப்படமாட்டாதென்று சுருதியினல் வெளியிடப்பட்டதன்றே.

௬௧. யதா ஸ்வப்நே த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா|
ததா ஜாக்ரத் த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா||

௬௨. அத்வயம் ச த்வயாபாஸம் சித்தம் ஸ்வப்நே ந ஸம்ஶய:|
அத்வயம் ச த்வயாபாஸம் ததா ஜாக்ரந்ந ஸம்ஶய:||

౬౧. యథా స్వప్నే ద్వయాభాసం చిత్తం చలతి మాయయా ।
తథా జాగ్రద్ద్వయాభాసం చిత్తం చలతి మాయయా॥

౬౨. అద్వయం చ ద్వయాభాసం చిత్తం స్వప్నే న సంశయః ।
అద్వయం చ ద్వయాభాసం తథా జాగ్రన్న సంశయః॥

ஸம்-ஹா. விஞ்ஞாநமாத்திரரூபமாகிய இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் பரமார்த்தத்தில் வாகிந்திரியப்ரவ்ருத்தியில்லை. அதுப்ரமம் இதை யுணர்த்துவதற்கு இந்த சுலோகங்களிவ்விடத்திலும் படிக்கப்பட்டன.

௬௩. ஸ்வப்நத்ருக் ப்ரசரந் ஸ்வப்நே திக்ஷு வை தஶஸு ஸ்திதாந்|
அண்டஜாந் ஸ்வேதஜாந் வாபி ஜீவாந் பஶ்யதி யாந் ஸதா||

௬௪. ஸ்வப்நத்ருக்சித்தத்ருஶ்யாஸ்தே ந வித்யந்தே தத: ப்ருதக்|
ததா தத்த்ருஶ்யமேவேதம் ஸ்வப்நத்ருக்சித்தமிஷ்யதே||

౬౩. స్వప్నదృక్ప్రచరన్ స్వప్నే దిక్షు వై దశసు స్థితాన్।
అండజాన్ స్వేదజాన్వాపి జీవాన్పశ్యతి యాన్ సదా॥

౬౪. స్వప్నదృక్చిత్తదృశ్యాస్తే న విద్యంతే తతః పృథక్
తథా తద్దృశ్యమేవేదం స్వప్నదృక్చిత్తమిష్యతే।

ஸம்-ஹா. இந்தஜீவனனவன் ஸ்வப்நத்தில் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் என்றுசொல்லப்படுகிற நாநாவிதங்களான ஜந்துக்களை எல்லாதிக்குக்களிலும் பார்க்கிருனே, அவை அவனுடைய சித்தத்திற்குத் தோற்றுமவையே யன்றி வேருயிருப்பவையல்ல. இப்படியே ஸ்வப்நங்காண்கிறவனைவிட வேறுசித்தமென்பது மொன்றில்லை.

௬௫. சரந் ஜாகரிதே ஜாக்ரத் திக்ஷு வை தஶஸு ஸ்திதாந்|
அண்டஜாந் ஸ்வேதஜாந் வாபி ஜீவாந் பஶ்யதி யாந் ஸதா||

௬௬. 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑌃𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍।
𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇॥

౬౫. చరన్జాగరితేజాగ్రద్దిక్షువైదశసుస్థితాన్ ।
అండజాన్ స్వేదజాన్వాపిజీవాన్పశ్యతియాన్సదా॥

౬౬ జాగ్రచ్చిత్తేక్షణీయా స్తేనవిద్యంతేతతఃపృథక్
తథాతద్దృశ్యమేవేదంజాగ్రతశ్చిత్తమిష్యతే

ஸ0-ஹா. இப்படியே ஜாகரதசையிலும் ஜீவனால் க்ரஹிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அப்போதுண்டாயிருக்கிற சித்தத்தின் விகாரங்களேயாம். அந்த சித்தமும் அந்த ஜீவனேயாம். மற்றவை முன்போலவே அறியலாம்.

௬௭. 𑌉𑌭𑍇𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌕𑌿𑌂𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥
𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌭𑌯𑌂𑌤𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇।

౬౭. ఉభేహ్యన్యోన్యదృశ్యేతేకింతదస్తీతిచోచ్యతే।
లక్షణాశూన్యముభయంతన్మతేనైవగృహ్యతే॥

ஸ0-ஹா. மநஸ்ஸும் மனஸ்ஸினால் காணப்படுகிற வஸ்துக்களும், ஒன்றுக்கொன்று தோற்றுகின்றன. ஜீவாத்மாவாகியவிஷயத்தை சித்தமானதுவேண்டுகின்றது. ஆகையால் சித்தமாவது விஷயங்களாவது வாஸ்தவத்திலில்லை. ஸ்வப்நத்தில் யானைமுதலிய வஸ்துக்களும், சித்தமும் பொய்யேயன்றோ. அதுபோலவே ஜாகரதசையிலும், பரமார்த்த ஸத்ஸ்வரூபத்தைவிட வேறொன்றுமில்லை என்று, விவேகிகள் கூறுகின்றார்கள். இவ்விரண்டும் வாஸ்த்தவத்தில் இல்லை என்பது, உண்டென்பதில் ப்ரமாணமில்லையாகையால் த்வைதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். வஸ்துவைவிட்டு ஜ்ஞாநந்தோற்றுவதில்லை. ஜ்ஞாநத்தைவிட்டு வஸ்துதோற்றுவதில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டையும் தனியே ப்ரமாணப்ரமேயங்களாக கல்பிப்பதற்குந்யாயமுண்டாகாது. ஆகையாலிந்த சித்தமும் விஷயங்களும் கல்பிக்கப்பட்டவையேயாம்.

௬அ. 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌯𑍋𑌜𑍀𑌵𑍋𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿𑌚।
𑌤𑌥𑌾𑌜𑍀𑌵𑌾𑌅𑌮𑍀𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌚॥

௬௯. 𑌯𑌥𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑍋𑌜𑍀𑌵𑍋𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿𑌚।
𑌤𑌥𑌾𑌜𑍀𑌵𑌾𑌅𑌮𑍀𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌚॥

௭0. 𑌯𑌥𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌕𑍋𑌜𑍀𑌵𑍋𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿𑌵𑌾।
𑌤𑌥𑌾𑌜𑍀𑌵𑌾𑌅𑌮𑍀𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌚॥

౬౮. యథాస్వప్నమయోజీవోజాయతేమ్రియతేపిచ।
తథాజీవాఅమీసర్వేభవంతినభవంతిచ॥

౬౯. యథామాయామయోజీవోజాయతేమ్రియతేపిచ।
తథాజీవాఅమీసర్వేభవంతినభవంతిచ॥

౭౦. యథానిర్మితకోజీవోజాయతేమ్రియతేపివా।
తథాజీవాఅమీసర్వేభవంతినభవంతిచ॥

ஸ0-ஹா. ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் பொய்யென்றால் மநுஷ்யன் பிறப்பதும் சாவதும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றதாகையா லிதை யொருவரு மொப்பமாட்டார்,

என்று ஆக்ஷேபிக்கிறவனுக்கு ஸமாதாநமாக இந்த மூன்று சுலோகங்கள் கூறப்பட்டன. இவற்றின் கருத்து ஸ்பநத்திலும் இந்திரஜாலம்முதலிய மாயையிலும் மந்திரம் ஔஷதி இவற்றின் வ்யாபாரத்திலும் அண்டஜம், ஸ்வேதஜம் ஜராயுஜம் முதலிய அநேக ஜீவராசிகளுந்தோற்றவில்லையோ; ஆயினும் அவை பொய்யேயன்றோ. அப்படியே உலகத்தில் பிறப்பது சாவது எல்லாம்பொய். ஆகையால் ஸம்வித்தென்கிற ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகிய ப்ரம்மமே மெய்யானது என்பதாம்.

௭௧. 𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌯𑌤𑍍𑌰𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౭౧. నకశ్చిజ్జాయతేజీవస్సమ్భవోఽస్యనవిద్యతే।
ఏతత్తదుత్తమంసత్యంయత్రకించిన్నజాయతే॥

மூ॰-ஸா. வ்யவஹார ஸத்யமாகிய ஜீவாதிகளுக்குப் பிறப்புமுதலியவை ஸ்வப்நம் மாயை முதலியவற்றில் தோற்றுகிற ஜீவர்களுக்குப் போலவென்று ரூபித்தோம். பரமார்த்தத்திற்கு பிறப்புமுதலியவை யில்லை. மற்றவிசேஷங்கள் முன்சொன்னோம்.

௭௨. 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍।
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂𑌤𑍇𑌨𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍॥

౭౨. చిత్తస్పన్దితమేవేదంగ్రాహ్యగ్రాహకవద్ద్వయమ్।
చిత్తంనిర్విషయంనిత్యమసఙ్గంతేనకీర్తితమ్॥

மூ॰-ஸா. த்வைதமெல்லாஞ் சித்தத்தின் தோஷத்தால் வந்தது. வாஸ்தவத்தில் சித்தமென்பது ஆத்மஸ்வரூபமே யாகையாலதற்கு தோஷமில்லை. தோஷமாவது விஷயஸங்கம். அதாவது ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றுசுருதியினல் வெளியாகின்றது.

௭௩. 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌।
𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃॥

౭౩ యోఽస్తికల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాస్త్యసౌ।
పరతంత్రాభిసంవృత్యాస్యాన్నాస్తిపరమార్థతః॥

மூ॰-ஸா. வைதிகரும் சாஸ்திரம் ஆசாரியன் சிஷ்யன் எனப் பலவிஷயங்களை யொப்புக்கொண்டிருக்கின்றார் ஆனதால் நிர்விஷயமென்று கூறுவது தகாதென்றால் பரமார்த்தஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயமாக அவை கல்பிக்கப்பட்டவையென்று முன் சொல்லி யிருக்கிறோம். இதாமதத்தில் ஒப்புக்கொளளுகிற வஸ்துக்கள் அஜ்ஞாந கல்பிதங்களென்று ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் நிர்விஷயமாவதில் விரோதமில்லை.

௭௪. 𑌅𑌜𑌃𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑌃।
𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌤𑍁𑌸𑌃॥

౭౪. అజఃకల్పితసంవృత్యాపరమార్థేననాప్యజః।
పరతంత్రాభినిష్పత్త్యాసంవృత్యాజాయతేతుసః॥

மூ॰-ஸா. வேத சம்மதமாகிய சிஷ்யாசார்ய பேதம் முதலியவையெல்லாம் பொய்யாயின், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு நித்யத்வம் முதலியவையும் சாஸ்திரத்தாலே போதப்படுகின்றமையால் அவையும் பொய்யாகையால்ஆத்மஸ்வரூபமஜமானதுஎன்பது முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூபங்களும் பொய்யாகவேண்டியதே யன்றோ, என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதாந மிந்த சுலோகம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியது அஜா

தவமே ஜந்மபரிணமாதி கல்பனை இல்லையென்பதற்கு கல்பிக்கப்பட்டவையே அவையே அவையும் ஸ்வரூபமே ஸத்யமாகின்றது.

௭௫. 𑌅𑌭𑍂𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥

౭౫. అభూతాభినివేశోస్తి ద్వయం తత్ర న విద్యతే।
ద్వయాభావం స బుద్ధ్వైవ నిర్నిమిత్తో న జాయతే॥

ஸம்-ஹா. த்வைத விஷயத்தில் ப்ரமத்தாலாக்ரகப்படுவதொழிய வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லை, ஆகையாலிது ப்ராந்தியென்று அறிந்தபோதே காரணமில்லாமையால் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

௭௬. 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍂𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌧𑌮𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌤𑌦𑌾 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌫𑌲𑌂 𑌕𑍁𑌤𑌃॥

౭౬. యదా న లభతే హేతూనుత్తమాధమమధ్యమాన్।
తదా న జాయతే చిత్తం హేత్వభావే ఫలం కుతః॥

ஸம்-ஹா. அந்தந்தஜாதி ஆச்ரமங்களுக்கு, விஹித்த தருமங்களை அந்தந்த தருமங்களுக்கு பலமாக விதித்திருக்கிறபலனை விரும்பாமல் அதருமங்கள் கலவாமல், செய்வதினால் அடையக்கூடிய தேவத்வமுதலிய உத்தமபலங்களையும் அதருமங்கலந்த தருமத்தாலடையக்கூடிய மநுஷ்யத்வ முதலிய மத்யமபலன்களையும் அதருமங்களையே செய்வதினாலடையக்கூடிய திர்யக்த்வமுதலிய அதம பலன்களையும், அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டவை யென்றுணர்ந்தவனுக்கு அந்தந்த கதிகளுக்குக் காரணங்களான அவித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட கருமம் தருமம் முதலியவை நீங்கியபடியால் அவை யுண்டாகிறதில்லை. ஆத்ம தத்வமொன்மே கல்பனையில்லாததென் றுணர்ந்தவன் துன்பங்களையடைவனோ. அறியாதார் ஆகாயத்தில் அழுக்குமுதலியவற்றை சிறுவர் காண்பதுபோல் ப்ரம்மத்தில் விகாரங்களைக்காண்கிறார்கள். ஜ்ஞானிகளுக்கு அந்மகாரணங்களழிகின்றமையால் அவையுண்டாகா, காரணமில்லாது காரியம் பிறக்குமோ. விதையில்லாமலாமல் செடி முளைக்குமோ. ஆகையா லந்த சித்த விகாரங்கள் அப்போது பிறப்பதில்லை.

௭௭. 𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾।
𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑌃॥

౭౭. అనిమిత్తస్య చిత్తస్య యానుత్పత్తిస్సమాద్వయా।
అజాతస్యైవ సర్వస్య చిత్తదృశ్యం హి తద్యతః॥

ஸம்-ஹா. இந்த சித்தமாவது ஆத்மஸ்வரூபஸ்புரணமாகையால் ப்ரமம் நீங்கிய போது ஸ்வதஸ் ஸித்தமாகின்றது. ஆகையால் எப்போதும் உத்வயமாய், நிர்விசேஷமாயிருக்கின்றது,

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட யுக்திகள் இந்தஸந்தர்ப்பத்திற்காக இங்கும் சொல்லப்பட்டவை யாகையால், இங்கு விசேஷமாய் விஸ்தரிக்கவில்லை.

௭௮. 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍।
𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌦𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇॥

౭౮. బుద్ధ్వానిమిత్తతాంసత్యాంహేతుంపృథగనాప్నువన్॥
వీతశోకంతదాకామమభయమ్పదమశ్నుతేః

ப॰ ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் காரிய காரண பாவங்களில் பரமார்த்தமில்லை யென்று ஸித்தித்தமையால் நிமித்தமில்லை யென்பது ஸத்யமென் றுணர்ந்து ஜந்மகாரணங்களான தருமாதருமங்களை விட்டு, ஆசாபாசம் முதலிய அநர்த்தங்களிலகப்படாமலிருப்பவன், அவித்யா ஸம்பந்தங் கழிந்து ஜந்மமில்லாதவனாகிறான்.

౭౯. అభూతాభినివేశాద్ధిసదృశ్యేతత్ప్రవర్తతే॥
వస్త్వభావంసంబుద్ధ్వైవనిస్సఙ్గంవినివర్తతే॥

79. அபூதாபிநிவேசாத்திஸத்ருஶ்யேதத்ப்ரவர்ததே,
வஸ்த்வபாவம்ஸம்புத்வைவநிஸ்ஸங்கம்விநிவர்ததே.

ப. இல்லாதவஸ்துவி லிருப்பதாக ப்ரமித்திருந்தபோது அந்த ப்ரமத்திற்குத் தக்கபடி அந்த சித்தமானது ப்ரவர்த்திக்கின்றது. வாஸ்தவத்தில் வஸ்துக்களில்லை என்றறிந்தபோது ஸங்கம்விட்டு அதில் நின்றும் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

౮౦. నివృత్తస్యాప్రవృత్తస్యనిశ్చలాహితదాస్థితిః॥
విషయస్సహిబుద్ధానాంతత్సామ్యమజమద్వయమ్॥

80. நிவ்ருத்தஸ்யாப்ரவ்ருத்தஸ்யநிஶ்சலாஹிததாஸ்திதி,
விஷயஸ்ஸஹிபுத்தாநாந்தத்ஸாம்யமஜமத்வயம்.

ப இவ்வாறு வஸ்து சூந்யத்தை யறிந்து இதரவிஷயங்களில் செல்லாமல் எக்காலத்தில் நிச்சலமாய் மநஸ்ஸு நிற்கின்றதோ. அக்காலத்தில் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரவேசித்ததாகின்றது.

౮౧. అజమనిద్రమస్వప్నమ్ప్రభాతమ్భవతిస్వయమ్।
సకృద్విభాతోహ్యేవైషధర్మోధాతుస్వభావతః॥

81. அஜமநித்ரமஸ்வப்நமப்ரபாதம்பவதிஸ்வயம்,
ஸக்ருத்விபாதொஹ்யைவைஷதர்மோதாதுஸ்வபாவதः.

ப உலகத்தில் வஸ்துக்கள் ப்ரகாசிக்கும்போது ஸூரியன் விளக்குமுதலியவற்றின் சஹாயம் வேண்டப்படுகின்றது. அப்படியன்றி ஆத்மஸ்வரூபம் ஒரு ஸஹாயத்தையும் வேண்டாது தானேப்ரகாசிக்கும். எப்போது மிவ்வாறேபிரகாசிக்கின்றது. இது பரமார்த்தஸ்வரூபமாவது.

౮౨. సుఖమావ్రియతేనిత్యందుఃఖంవివ్రియతేసదా।
యస్యకస్యచధర్మస్యగ్రహేణభగవానసౌ॥

82. சுகமாவ்ரியதெநித்யம்துக்கம்விவ்ரியதேஸதா,
யஸ்யகஸ்யசதர்மஸ்யக்ரஹெணபகவாநஸௌ.

ப. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வமாகிய ப்ரம்மஸ்வரூபாபிந்நமாகிய ஆத்மஸ்வரூபமானது பலவிதங்களா லுபதேசிக்கப்படாமலும் இதை லோகத்தா ரங்கீகரியாததற்குக் காரணங் கூறுகின்றார். இந்தத்வைத ப்ரமத்தால் ஸுகஸ்வரூபம் மறைக்கப்படுகின்றமையாலும் இந்த பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிவது வருத்தமாகையாலும், ஆசாரியர்களாலும் பல வேதாந்தங்களாலும் முறையிடப்பட்டாலும், இதில் சிரத்தை யுண்டாகிறதில்லை இவ்வாறு மாயாவியான ஈச்வரன் செய்விக்கிறான்.

౮౩. అస్తినాస్త్యస్తినాస్తీతినాస్తినాస్తీతివాపునః।

83. அஸ்திநாஸ்த்யஸ்திநாஸ்தீநாஸ்திதிவாபுந:,
சலஸ்திரோபயாபாவைராவ்ருணோத்யேவபாலிஸ:.

ஸ. இந்தகாரணத்தாலும் பரமார்த்த நிச்சய மெளிதி லுண்டாகிறதில்லை தார்க்கிகர் தேஹத்தைவிட வேருய்ப்ரமாதாவாய் ஓராத்மா இருக்கிருனென்று கூறுகின்றனர். க்ஷணிகவாதிகளான பௌத்தர்கள் தேஹத்தைக்காட்டில் வேருயினும் க்ஷணிகமாகிய புத்தியைவிட வேருன ஆத்மாவில்லை யென்கிருர்கள். திகம்பரமவாதிகள், ஆத்மா இல்லையென்பதுதான் நிச்சயமென் றுரைக்கின்ருர்கள், இவ்வாறு பண்டிதர்களுக்கெல்லாம் அபிநிவேசத்தால் தத்வம தெரியாதபோது மூடஜனங்களுக்கு தத்வஜ்ஞாநம் பிறவாமை யாச்சரியமன்று

౮౪. కొట్యశ్చ తయేూ తాస్తుగ్రహైర్యాసాంసదావృతః।
భగవానాభిరస్పృష్టోయేనదృష్టస్ససర్వదృక్॥

84. கோட்யஸ்சதஸ்தாஸ்துக்ரஹைரயாஸாம்ஸதாவ்ருத:,
பகவாநாபிரஸ்ப்ருஷ்டோயேநத்ருஷ்டஸ்ஸஸர்வத்ருக்.

ஸ. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபத்தை யாவரித்துக்கொண்டு தத்வநிச்சயம் பிறவாம லிருக்கும்படி யெப்போது மிருக்கிற இந்த அஸ்த்தி முதலிய நாலுகோடிகளிலிருந்து விடப்பட்டு சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து தெளிந்தவன் ஸமஸ்தத்தையு மறிந்தவனுகிருன்.

౮౫. ప్రాప్యసర్వజ్ఞతాంకృత్స్నాంబ్రాహ్మణ్యంపదమద్వయమ్
అనాపన్నాదిమధ్యాన్తంకిమతఃపరమీహతేః

85. ப்ராப்யஸர்வக்ஞதாம்க்ருத்ஸ்நாம்ப்ராஹ்மண்யம்பதமத்வயம்,
அநாபந்நாதிமத்யாந்தம்கிமத:பரமீஹதே:.

ஸ. இப்படி ஸமஸ்த சொரூபத்திலு முத்ருக்ருஷ்டமாகிய ஸர்வஜ்ஞத்வமென்கிற ச்ரேயஸ்ஸையடைந்து, அத்வைதரூபமாகிய ப்ராஹ்மண்ய மென்கிற ஸ்தாநத்தைப்பெற்று ஆதிமத்யாந்த மில்லாத ரூபமாகி, பின்பொருதுக்கத்தையு மடைகிறதில்லை.

౮౬. విప్రాణాంవినయోహ్యేషశమఃప్రాకృతఇచ్యతే।
దమఃప్రకృతిదాన్తత్వాదేవంవిద్వాన్ శమంవ్రజేత్॥

86. விப்ராணாம்விநயோஹ்யேஷஸம:ப்ராக்ருதஉச்யதே,
தம:ப்ராக்ருதிதாந்தத்வதேவம்வித்வாந்ஸமம்வ்ரஜேத்.

ஸ விப்ரர்களுக்கு விநயம் சமமும் தமமும், ஸ்வபாவமானது, இந்த விநயம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபம் ப்ரம்மரூபமேயாம்.

౮౭. సవస్తుసోపలమ్భఞ్చద్వయంలౌకికమిష్యతే।
అవస్తుసోపలమ్భఞ్చశుద్ధంలౌకికమిష్యతే॥

87. ஸவஸ்துஸோபலம்பஞ்சத்வயம்லௌகிகமிஷ்யதே,
அவஸ்துஸோபலம்பஞ்சசுத்தம்லௌகிகமிஷ்யதே.

ஸ மேற்சொல்லியபடி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகையாலும், ராகத்வேஷங்களுக்குக் காரணங்களாகின்றமையாலும், ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திசெய்யு மவையாகையாலும் இவை பொய்யானவைஎன்று யுக்திகளால் நிரூபித்துக் காட்டி, முன்காட்டியநான்கு கோடிகளும் நீங்கியதாய், ராகத்வேஷ முதலியவை யில்லாததாய், ஸ்வபாவமாத் ஸாந்த ரூபத்தையுடையதா யிருக்கிற அத்வைத மதமேசுத்தமான மதமென்று ஸாதித்தார். இனி அத்வைத மதபரிஸ்காரத்தைக் காட்டத்துடங்குகின்ருர். வஸ்துக்களோடு கூடியதும், அறிவோடு கூடியதும், க்ராஹ்யக்ராஹக பேதமுடையதும், லோகஸித்தமானதுமாகிய இந்த அவஸ்தையை ஜாகரிதமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஸமஸ்த வ்யவஹாரங்களும் இந்த அவஸ்தையிலுண்டாகின்றன. இப்படி வேதாந்தத்திற்கு ஸம

மதமான பொருள். வஸ்து சூந்யமாய், வஸ்துவில்லாவிடினும், வஸ்துஜ்ஞானத்தையுடையதாய், சுத்தமாய், ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் ஞானாதாரமாயுமிருப்பது ஸ்வப்னமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

౮౮. అవస్త్వనుపలమ్భఞ్చలోకోత్తరమితిస్మృతమ్।
జ్ఞానంజ్ఞేయఞ్చవిజ్ఞేయంసదాబుద్ధైః ప్రకీర్తితమ్॥

88. அவஸ்த்வநுபலம்ருஞ்சலொகோத்தரமிதிஸ்ம்ருதம்,
க்ஞாநம்க்ஞெயஞ்சவிக்ஞெயம்ஸதாபுத்தைஃப்ரகீர்திதம்.

ப. வஸ்து சூந்யமாய் ஜ்ஞாந சூந்யமாய், க்ராஹ்யம க்ராகம என்கிற லோகரீதி நீங்கியதாயிருக்கிற இந்த அவஸ்தை ஸுஷுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைக்குள் ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம், என்கிற பேதமெல்லா மடங்கியிருக்கின்றது. பரமார்த்த விஜ்ஞாநஸ்வரூபம துரீயமெனப்படுகிறது. இப்படி ப்ரம்மவித்துக்கள் கண்டறிந்து சொல்லுகிறார்கள்.

౮౯. జ్ఞానేచత్రివిధేజ్ఞేయేక్రమేణవిదితేస్వయమ్।
సర్వజ్ఞతాహిసర్వత్రభవతీహమహాధియః

89. க்யாநேசத்ரிவிதேக்யேயேக்ரமேணவிதிதேஸ்வயம்,
ஸர்வக்யேதாஹிஸர்வத்ரபவதிஹமஹாதியஃ

ப. இங்ஙனம் ஜ்ஞானமும் மூன்றுவிதமான ஜ்ஞேயங்களும் க்ரமமாக அறியப்பட்டால் அந்த மஹா புத்திமானுக்கு ஸர்வஸ்வரூபஜ்ஞானரூப முண்டாகின்றது. அதனாது எக்காலத்திலு மெந்ததேசத்திலு மழிவில்லை. இந்தப்படி ஸ்தாநத்ரயத்திலு மில்லாதபரமார்த்த துரியஸ்வரூபமறியப்பட்டால் தத்வஜ்ஞானமுண்டாகின்றது.

౯౦ హేయజ్ఞేయాప్యపాక్యాదివిజ్ఞేయాన్యగ్రయాణతః।
తేషామన్యత్రవిజ్ఞేయాదుపలమ్భస్త్రిషుస్మృతః॥

90. ஹெயக்ஞெயாப்யபாக்யாநிவிக்ஞெயாந்யக்ரயணதஃ,
தேஷாமந்யத்ரவிக்யெயாதுபலம்பஸ்த்ரிஷுஸ்ம்ருதஃ.

ப. கீழ், லௌகிகங்களான வஸ்துக்களையும் க்ரமமாக அறியவேண்டுமென்று சொல்லியதால் அவையும் மெய்யேயென்று சங்கைப்படவேண்டாமென்று கூறுகின்றார். நாம் கீழ்ச்சொல்லிய மூன்றவஸ்தைகளும், ஜ்ஞேயங்களென்பதற்காக அதையறியும்படி சொன்னோம்: அறியத்தக்கது முன்சொன்ன நாலுகொடிகளும் நீங்கிய பரமார்த்த தத்வமேயாம். ஈஷணத்ரயங்களையும் விட்டவனால், பாண்டித்யம் பால்யம் மௌனமென்கிற ஸாதனங்க ளடையத்தக்கவை. ராகத்வேஷ முதலியவை பரிபக்வ தசையையடையும்படி செய்யத்தக்கவை. இந்த விபாகஜ்ஞானத்திற்காக ஸங்யாஸியினால் எல்லா மறியவேண்டியவையாயின. முதல் பரமார்த்த ஸத்யஸ்வரூபமே அறியத்தக்கது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பாண்டித்யமாவது வேதாந்தங்களின்கருத்தை நன்குணர்ந்திருப்பது. அதாவது அத்வைத வஸ்து விசாரத்தால் பிறந்த ஜ்ஞாந சாதுர்யமே, அதுச்ரவணத்தா லுண்டாகின்றது. பால்யமாவது அகங்காரம் மதம்முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாதிருப்பது. மௌநமாவதுதான் வேதாந்தங்களில் ஆசாரியனிடத்தில் கேட்ட அத்வைதத்தை யுத்திகளைக் கொண்டு சிந்திப்பது. மற்றவை முன்சொல்லப்பட்டபடி யுணர்க. இது மர்ம்மவித்துக்கள் மதமென்றும் அவித்யையினால் இவையெல்லாம் தோற்றுமென்றும் முன்சொன்னபடி ரூபிக்கப்படுகிறது.

౯౧. ప్రకృత్యాకాశవజ్జ్ఞేయాస్సర్వేధర్మాఅనాదయః
విద్యతేనహినానాత్వంతేషాంక్వచనకిఞ్చన॥

91. ப்ரக்ருத்யாகாஶவக்ஜ்ஞேயாஸ்ஸர்வேதர்மா அநாதயஃ,
வித்யதேநஹிநாநாத்வம்தேஷாம்க்வசநகிஞ்சந.

ஶ. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யாலோசித்துப் பார்க்கும்போது இந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஆகாயம்போல ஸூக்ஷ்ம ரூபமுடைவர்கள். தோஷமில்லாதவர்கள், எங்கும் நிறைந்தவர்கள். ஆதியில்லாதவர்கள். இவ்வாறு முமுக்ஷுக்கள், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியவேணும். எப்போதும் அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பேதமில்லை. இங்கு நாம் ஆத்மாக்களென்று பன்மையாற் சொல்லியது கல்பித பேதத்தை யநுசரித்தென்றறிக.

౯౨. ఆదిబుద్ధాఃప్రకృత్యైవసర్వేధర్మాస్సునిశ్చితాః॥
యస్యైవంభవతిక్షాన్తిస్సోఽమృతత్వాయకల్పతే॥

92. ஆதிபுத்தாஃப்ரக்ருத்யைவஸர்வே தர்மாஸ்ஸுநிஶ்சிதாஃ,
யஸ்யைவம்பவதிக்ஷாம்திஸ்ஸோம்ருதத்வாயகல்பதே.

ஶ. இந்த ஆத்மாக்க ளெல்லாரும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ரூபமுடையவர்கள். எப்போதும் இப்படி விளங்குகிறவர்களாகையால் ஸந்தேஹமின்றி நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை யுடையவர். ஆகையால் ஆத்மாக்களுக்கு ஜ்ஞேயத்தை வாஸ்தவமாக நினைக்கக்கூடாது. இவ்வாறு எவனறிந்து க்ருதக்ருத்யனுய் சமத்தை யடைகிறானே; அவன் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். இந்த ஆத்ம ப்ரகாசத்திற்கு ஸூரியனை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஸூரியன் ஸ்வயமாகவேப்ரகாசிக்கிறானன்றோ. அவன் பிரகாசிப்பதற்கு மற்றொரு தேஜஸ்ஸு வேண்டுவதில்லையன்றோ.

౯౩. ఆదిశాన్తాహ్యనుత్పన్నాఃప్రకృత్యైవసునిర్వృతాః
సర్వేధర్మాస్సమాభిన్నాఅజంసామ్యంవిశారదమ్॥

93. ஆதிஶாந்தாஹ்யநுத்பநாஃப்ரக்ருத்யைவஸுநிர்வ்ருதாஃ,
ஸர்வேதர்மாஸ்ஸமாபிநா அஜம்ஸாம்யம்விஶாரதம்.

ஶ. மோக்ஷமும் பரமார்த்தமன்று. நித்யமுக்தரா யிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு ஒருநாளில் முத்தியென்பது கூடுமோ. அவர்களுக்கு உத்பத்தியுண்டோ. ஸமஸ்வரூபமுடையவர்களன்றோ. பேத மில்லாதவர்களன்றோ. பரிசுத்தாத்மஸ்வரூப மிப்படிப்பட்டதாகையால் ஒருவராலும் ஒருபேது மொன்று மிதற்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை. நித்யனும் எப்போதும் மாருத ஒரேஸ்வபாவமுடையவனுக்கு ஒருவ்யாபாரத்தால் பயனுண்டோ

౯౪. వైశారద్యంతువైనాస్తిభేదేవిచరతాంసదా ।
భేదనిమ్నాఃపృథగ్వాదాస్తస్మాత్తేకృపణాస్స్మృతాః॥

94. வைஶாரத்யம்துவைநாஸ்திபேதேவிசரதாம்ஸதா,
பேதநிஙூஃப்ருதக்வாதாஸ்தஸ்மாஸ்தெக்ருபணாஸ்ஸ்ருதாஃ.

ஶ. இவ்வாறு பரமார்த்த தத்வத்தை யறிந்தவரே தன்யரானவர்கள் மற்றோர்கள் க்ருபணர்களேயாவார்கள். அவர்கள் வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தைக் கூறுகின்றார்களன்றோ. ஆகையால் அவர்கள் நீசர்களேயாகின்ற,

கள். பேதவாதிகள் தத்வ ஜ்ஞானமில்லாதவர்க ளாகையா லவர்களுக்கு சுத்தியில்லையன்றோ. அவித்யையினால் காணப்படுகிற பேதத்தில் புத்தியு டையவர்க ளாகிறார்களன்றோ. ஆகையா லவர்கள் நீசரேயாவர். இது தக் கதேயாமென்று கருத்து.

౯౫. అజేసామ్యేతుయేకేచిద్భవిష్యంతిసునిశ్చితాః।
తేహిలోకేమహాజ్ఞానా స్తచ్చలోకోనగాహతే॥

95. அஜேஸாமேதுயெகேசித்பவிஷ்யந்திஸுநிஶ்சிதாஃ,
தேஹிலோகேமஹாஜ்ஞாநாஸ்தச்சலோகோநகாஹதே.

ப. இவ்வாறு பரமார்தத ஸ்வரூபத்தை நிச்சயமாயறிந்தவரே மகாத் மக்களாகிறார். ஒரு பெண்பிள்ளை யாயினு மிந்த தத்வஜ்ஞான முடையளா னால் அவளுக்கு தத்வஜ்ஞானமில்லாத மகா பண்டிதனு மொப்பாகமாட் டான். அப்படிப்பட்டவர்களிடம் மகிமையை இவ்வுலக மறியாது. அப்ப டியில்லாத த்வைதிகளாகிய நீசர்களால் இந்த தத்வ மடையபபடமாட் டாது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்விரண்டு சுலோகங்களில முதல்சுலோகததில் த்வைதிகளை தூஷி த்தார். இரண்டாவது சுலோகத்தா லத்வைதிகளைக் கொண்டாடினார், இது அத்வைதத்தி லனைவருக்கும் விருப்பமுண்டாவதறகாகவாம்.

౯౬. అజేష్వజమసంక్రాన్తంధర్మేషుజ్ఞానమిష్యతే।
యతోనక్రమతేజ్ఞానమసఙ్గస్తేనకీర్తితమ్।

96 அஜெஷ்வமஸம்க்ராந்தம்தர்மெஷுஜ்ஞாநமிஷ்யதெ,
யதொநக்ரமதெஜ்ஞாநமஸங்கத்தேநகீர்திதம்.

ப. ப்ரமேயமென்றும் ப்ரமாயாவென்றும் ப்ரமாதாவென்றும் பேத ங்கள் தத்வநிச்சயத்தி லேறபடுகிறபடியால் அபேதங் கூடுமோவென்றால இதற்கு விடையளிக்கின்றார். நித்யர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அஸங்க மான நிர்பயஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யொப்புக்கொள்ளுகிறோம் ஸ்வரூபமே ப்ரமேயமாகின்றது. ஆகாயம்போல ஸங்கமான ஜ்ஞாநத்திற்கு எல்லாங் கூடும். இங்கும் ஸூர்ய ப்ரகாசத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்க.

౯౭. అణుమాత్రేపివైధర్మ్యేజాయమానేవిపశ్చితః॥
అసఙ్గతాసదానాస్తికిముతావరణచ్యుతిః॥

97. அணுமாத்ரேபிவைதர்ம்யேஜாயமாநேர்விபச்சிதஃ,
அஸங்கதாஸதாநாஸ்திகிமுதாவரணச்யுதிஃ,

ப. அத்வைதிகளல்லாத வாதிகளுக்குஜ்ஞாநம் ஸவிஷயிகமென்று யதமாகையால், அஸங்கத்வமில்லை. அஸங்கத்வமில்லாமையால் ஸம்சார நிவ்ருத்தியில்லை.

౯౮. అలబ్ధావరణాస్సర్వేధర్మాఃప్రకృతినిర్మలాః॥
ఆదౌబుద్ధాస్తథాముక్తాబుధ్యన్తేఇతినాయకాః॥

98. அலப்தாவரணாஸ்ஸர்வேதர்மாஃப்ரக்ருதிநிர்மலாஃ,
ஆதௌபுத்தாஸ்தாமுக்தாபுத்யஸ்தேஇதிநாயகாஃ.

ப. இதனால் அத்வைதிகள்மதத்தில் ஆவரணமென்கிற ஸம்ஸார பந்தமில்லை. ஸ்வபாவத்திலே சுத்தரானவர்கள் ஜீவாத்மாக்கள் அநாதி ஸ்வயம் பாகாசர்கள். நித்யமுக்த ஸ்வரூபர்கள். ஜ்ஞானசக்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்; தங்களுக்கு தாங்களேப்ரபுக்கள். ஆகையா லத்வைதத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

౯౯. క్రమతేనహిబుద్ధస్యజ్ఞానన్ధర్మేషు తాయినః।
సర్వేధర్మాస్తథాజ్ఞానం నైతద్బుద్ధేనభాషితమ్।
99. க்ரமதேநஹிபுத்தஸ்யஜ்ஞாநந்தர்மேஷுதாயிந:,
ஸர்வெதர்மாஸ்ததாஜ்ஞாநம்நைதத்புத்தேநபாஷிதம்.

ப. பரமார்த்தத்தை யறிந்தவனுக்கு இதரவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநம் போகாது ஆகாசஸ்வரூபமாகியதன்றோ ஜ்ஞாநம். ஜீவாத்மாக்களும் ஆகாசத்தோடு ஸமாந ரூபமுடையவராகையாலே, சலியாம லிருக்கின்றார்கள். ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதா, என்கிறபேதமில்லாத அத்வைதமதமானது புத்தனால் சொல்லப்பட்டதன்று. அத்வைதத்திற்கு ஸமீபமாக பாஹ்ய வஸ்துக்களில்லை. யென்பது ஜ்ஞாநமே யுள்ளதென்பது இவை புத்தனால் சொல்லப்பட்டன. ஆயினும் பரமார்த்தமான அத்வைத தத்வம் வேதாந்தங்களில் கண்டறியத்தக்கதேயாம். வேதாந்தங்களாவன "நஹித்ரஷ்டுர்த்ருஷ்டேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்பது முதலியவையாம். இவற்றிற்குப் பொருள் ஜ்ஞாநமேஸத்யம் மற்ற வஸ்துக்கள் பொய்யென்பதாம்.

౧౦౦. దుర్దర్శమతిగమ్భీరమజంసామ్యంవిశారదమ్॥
బుద్ధ్వాపదమనానాత్వన్నమస్కుర్మోయథాబలమ్।
100. துர்தர்ஶமதிகம்பீரமஜம்ஸாம்யம்விஶாரதம்,
புத்வாபதமநாநாத்வந்நமஸ்கர்மேயதாபலம்.

ப சாஸ்திரசாரத்தை எடுத்துச்செய்த கௌடபாதகாரிகையென்ற ப்ரபந்தமானது முடிவுபெறுகின்றமையால், முடிவில் மங்களத்தோடு முடிப்பதற்கு பரமார்த்த தத்வததை வணங்குவதாகிய நமஸ்கார மங்களத்துடன் முடிக்கின்றார். இதனா லத்வைதம் வணங்கத் தக்கியதென்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இதற்கு சமானமாகிய மதமொன்று மில்லையென்று ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாயிற்று. பரமார்த்ததத்வ மெப்படிப்பட்டது? ஸத்தென்றும், அஸத்தென்றும் ஸதஸத்தென்றும் ஸதஸத்விலக்ஷண மென்றும் பலவையாக விகல்பிக்கப்படுகின்றமையால்ஸுலபமா யறியக்கூடாதது. ஆகையா லறிவிலாதார்க்கு எளிதி லறியப்பார்த்தாலும் ஸமுத்ரம்போல் அவகாகிக்க முடியாதது. நித்யமாய் ஸமமாய் ஸமர்த்தமாயிருப்பது. பேதங்கள் நீங்கியது, இப்படிப்பட்ட பரமார்த்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்து அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஐக்யத்தையடைந்து அந்த ப்ரம்மத்தை வணங்குவோமாக. அது வ்யவஹாரத்திற் கோசரமாகாததாயினும் நம்முடைய சக்திக்குத் தக்கபடி வ்யவகாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து நமஸ்கரிப்போமாக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கௌடபாதகாரிகையின் ப்ரகரணங்கள் நாலுக்கும் அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியர் வ்யாக்யமாகச் செய்த பாஷ்யங்களையும் ஆனந்த கிரியாசாரியர் செய்த டீகையையும் அநுஸரித்து பண்டிதர்களி னபிப்ராயங்களையும் சேர்த்து அத்வைத மத ஸ்தாபகமான வ்யாக்யாநக் கருத்துமாத்திர மெழுதப்பட்டது. பதார்த்தங்களை இதைக்கொண்டே அறிந்துகொள்க. இதுவுமன்றி த்வைத மதகண்டநரூபமாகிய

இந்த க்ரந்தத்தில் சொல்லிய யுக்தியே புத்திமான்களுக்கு முக்யமா யறியத்தக்கது. வேத மந்திரங்களுக்குப்போல பதார்த்தம் முக்கியமல்ல, ஆகையால் பதார்த்த மெழுதவில்லை. விசேஷக்ரந்த விஸ்தர பயத்தா லென்றறிக.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தின் முடிவில்செய்த மங்களசுலோகங்கள்.

அஜமபிஜநியோகம் ப்ராபதைச்வர்ய யோகாதக்திச கதிமத்தாம் ப்ராப்தேகம்ஹ்யநேகம், விவிதவிஷய தர்மக்ராஹிமுக்தே க்ஷணாநாம் ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு ப்ரம்மயத்தந்நதோஸ்மி. (௧)

ப்ரஜ்ஞாவைசாகவேதக்ஷுபித ஜலநிதேர் வேதநாம் நோந்தரஸ்தம் பூதாந்யாலோக்யமக்நாந்யவிரத ஜநநக்ராஹகோரே ஸமுத்ரே, காருண்யாதுத்ததாராம்ருதமிதமமரைர்துர்லபம்பூதஹேதோர்யஸ்தம் பூஜ்யாபி பூஜ்யம் பரமகுருமமும்பாதபாதைர்நதோஸ்மி. (௨)

யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸாப்ரதிஹதிமகமத் ஸ்வாந்தமோகாந்த காரோமஜ்ஜோந்மஜ்ஜச்சகோரேஹ்ய ஸக்ருதுபஜநோதத்வதித்ராஸநேமே, யத்பாதாவாச்ரிதாநாம்ச்ருதிசமவிநயப்ராப்திரக்ராஹ்யமோகாநதபாதௌபாவநீயௌ பவபயவிநுதௌ ஸர்வபாவைர்நமஸ்யே. (௩)

முதல்சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

ஸமஸ்தோப நிஷத்துக்களிலும் பரமார்த்த தத்வமென்று ப்ரசித்தமாய், தன்னைவணங்கினோர்க்கவித்யை முதலிய தோஷபயங்களை நீக்குவதும், ஜந்மம் முதலிய விகாரங்களில்லாததும் தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தால் ஜந்மத்தையுடையதும் சலநமில்லாததும் கதியுடையதும் ஒன்றாகியதும் மூடர்களுக்குப் பலவாகியது மாகிய ப்ரமமத்தை வணங்குகின்றே னென்பதாம்.

இரண்டாவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

உலகத்தில் பிறப்பிறப்புமுதலிய துன்பக்கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கிறஜந்துக்களிடத்தில் கருணைகொண்டு வேதமாகியசமுத்திரத்தில் தம்முடைய அறிவென்கிற மத்தினால்கடைந்து இந்தக்ரந்தமாகிய அம்ருதத்தை யெடுத்துத்தந்தவரும் பரமகுருவுவாகிய இவரடிபணிந்து வணங்குகின்றேன்.

மூன்றாவதுசுலோகத்திற்குக்கருத்து.

இந்தஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மோகாந்தகாரமானது எவருடைய ஜ்ஞாநத்தாலே எனக்குநீங்கிற்றோ. எவருடைய அடிவணங்கினோர்க்குசமதமாதிகுணங்களுண்டாகின்றனவோ; அவருடைய பாவனமான திருவடிகளை ஸமஸ்த ப்ரகாரத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

பதான்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகைக்கு பாஷ்யஞ்செய்து முடித்து அந்தபாஷ்யமனைவராலு மாதரிக்கப்படவேண்டுமென்று மூன்று சுலோகங்களால் மங்களம்செய்தார். அதில் முதல்சுலோகத்தில் ப்ரமத்தைவணங்கினார். இரண்டாவதுசுலோகத்தால் க்ரந்தகர்த்தாவைவணங்கினார். மூன்வது சுலோகத்தால் தம்முடைய ஆசாரியரை வணங்கினாரென்றறிக.

கௌடபாதகாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்குருப்யோநம:.

ஓம்

பரப்ரம்மணேநம:.

தைத்திரீயோபநிஷத்.

த்ராவிடபாஷ்யப்ராரம்ப:.

தைத்திரீயோபநிஷத்துக்குச் சங்கராசாரியர் செய்த பாஷியத்தில் மங்களச்லோகங்கள்.

க. 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 |
𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃 ||

உ. 𑌯𑍈𑌰𑌿𑌮𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌃 |
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ||

౧. యస్మాజ్జాతంజగత్సర్వం యస్మిన్నేవవిలీయతే।
యేనేదన్ధార్యతేచైవతస్మైజ్ఞానాత్మనేనమః॥

౨. యైరిమేగురుభిఃపూర్వంపదవాక్యప్రమాణతః।
వ్యాఖ్యాతాస్సర్వవేదాన్తాస్తాన్నిత్యంప్రణతోఽస్మ్యహమ్॥

முதல் மங்கள சுலோகத்தின் கருத்து.

இவ்வுலகத்திற்கு எவன் முதற்காரணமும், நிமித்தகாரணமு மாகின்றானோ ; எவனிடத்தில் இவ்வுலகு லயம்பெறுகின்றதோ ; எவனாலிவ்வுலகு தரிக்கப்படுகின்றதோ ; அந்தஜ்ஞானமூர்த்தியை நாம் வணங்குவோமாக.

இரண்டாவது மங்களசுலோகத்திற்கு கருத்து.

எந்த பூர்வாசாரியர்களால் வேதாந்தங்களுக்கு தர்க்கவ்யாகரண ப்ரமாணங்களுக்கிணங்கவ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதோ; அவர்களைஎப்போதும்யான்வணங்குகின்றேன்.

சங்கரபாஷ்யத்தில ப்ரதிஜ்ஞை சுலோகம்.

𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌤𑌃 |
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂𑌹𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍇 ||

తైత్తిరీయకసారస్య మయాచార్యప్రసాదతః।
విస్పష్టార్థరుచీనాంహివ్యాఖ్యేయంసమ్ప్రణీయతే॥

இதற்குக்கருத்து.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு,குருகடாக்ஷத்தினால் இவ்வுபநிஷத்தில் பதார்த்தக்கருத்துக்களை யறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு உபகாரமாக என்னால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படுகிறது.

சங்கரபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

பூர்வகாண்டத்தில், பலாபிஸந்தி என்கிற பலகாமனையோடு கூடியவர்களுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய காம்ய கருமங்களும், பலகாமனையில்லாதவர்களுக்கு சிழ்ச்செய்துள்ள பாபகருமங்களைக் கழித்துத்தருகிற கருமங்களும், கூறப்பட்டன. ஆக, 'கருமானுஷ்டானம் ஸம்ஸாரத்திற்குக்காரணமாகின்றது. ஆகையால், ஸம்ஸார காரணமாகிய கருமானுஷ்டானத்திற்கு ஹேதுவான காமத்தை நீக்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றது. வேதத்தால் கருமம் விதிக்கப்பட்டாலு மிதி லாசையுடையவனிதைச்செய்யக்கடவனென்று விதிக்கப்படுகின்றமையால் காமமென்கிற ஆசையில்லாதவன் செய்யவேண்டுவதில்லையாகையால் கருமத்தை யநுஷ்டிக்கச்செய்கிறது காமமேயாம், காமத்தாலன்றோ கருமத்தில் ப்ரவர்திக்கின்றான். காமங்களையடைந்தவர்களாயின், ஆத்மசுகத்தி லிருக்கின்றமையால் காமமற்றவர்களாகின்றமையால் ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டார்களன்றோ., ஒருமனிதனொன்றை விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின் மற்றொன்றை விரும்புகிறானேயன்றி அதையே விரும்புகின்றதில்லையன்றோ. ஆகையாலெல்லாமடைந்தானாகில் ஒன்றையும் விரும்பானன்றோ. இவ்வாறு எல்லாமடைந்தவனை அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்றும் ஆப்தகாமனென்றுஞ்சொல்லுவர். ஆக, ஆப்தகாமன், தனக்கொன்றிலு மாசையில்லாமையினாலே ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டான் தன்னிலேதானிற்பான். இப்படி தன்னில் தான் நின்றபின், ஆத்மசுகத்தை யநுபவிக்கிறான். ஆத்மசுகத்தை யநுபவித்தா லவாப்தஸமஸ்தகாமனாகிறான். 'ஆத்மா' என்றாலும் 'தான்' என்றாலும் பொருளொன்றே யாமென்றுணர்க, ஆக, காமங்களையடைவதே காமநிவருத்திக்கு ஹேதுவாகையால், ப்ரம்மவித்யை காரணமாகாமையால்காமநிவ்ருத்திக்காக ப்ரம்மவித்யையென்று சொல்லியதெங்ஙனமென் றய்யமுற வழியில்லை. ஏனென்றால் ப்ரம்மவித்யையினால் ஆத்மஜ்ஞானமுண்டாகிறது. ஆத்மாவே ப்ரம்மம், இத்தால் ப்ரம்மவித்யையினாலாத்மஜ்ஞான முண்டாவதெங்ஙனமென்கிற ஸந்தேஹம்தீரும். இந்த ஆத்மஜ்ஞானமாவது, ஆத்மாவே ஸத்யம் மற்றவையெல்லாம் அஸத்யமென்பதாம். மெய்யானவன்துவில் ஆசையுண்டாகுமேயன்றி பொய்யானவஸ்துக்களி லாசையுண்டாகாது. ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞானத்தால் ஆசை என்கிற காமம் நீங்குகின்றது. ஆனதால் ஆசைப்பட்ட வஸ்துக்களை யடைந்தவனுக்கு ஆசைநீங்குவதுபோல் ஆத்மஜ்ஞான முடையவனுக்கும் காமமென்கிற ஆசை நீங்குகின்றமைபால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஆப்தகாமனென்று சொல்லுகிறது. இவ்வாறு ப்ரம்மவித்யையினால் காமங்கள்கழிந்துபோகின்றமையாலென்க. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோக்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது. மோக்ஷமாவது அவித்யைநீங்கியாத்மஸ்வரூபத்தி லிருப்பதேயாம். அவித்யையாவது இதர வஸ்துக்களை ஸத்யமென்று நினைத்திருப்பது இந்த அவித்யை நீங்குவது ஆத்மாவே ஸத்யமென்கிற வித்யையினாலே இப்படி சுருதிகள் போதிக்கின்றன. அவையா

வன, "அபயம்ப்ரதிஷ்டாம விந்ததே" "ஏதமாநந்தமயமாத்மாந முபஸங்க்ராமதி" இவை முதலியவை இவற்றிற்குப்பொருள். ஆத்ம ஸ்வயம்ப்ரகாசாநுபவமே மோக்ஷமென்பதாம், ஆக இப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கருமங்களுக்குக் காரணங்களான காமங்களையுண்டுபண்ணுகிற அவித்யை நீங்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றமையால், உபநிஷத்து மிகவும் முக்யமானது. இதனால் எல்லாசுகங்களும் கருமத்தினாலாகின்றனவாகையால் அந்த கருமத்தைச் சொல்லுகிற பூர்வகாண்டமே முக்யமென்றும் உபநிஷத்து அநவச்யகமென்றும் கூறுவது கூடாது என்பதுவிளங்கிற்று, இனி காம்ய கருமங்களைச்செய்யாமல் பாபகருமங்களையும் விட்டிருந்தால் இதற்கு முன்செய்த பாபகருமங்கள் துக்காநுபவத்தாலொழிந்துபோமாகையால் ப்ரம்மவித்யையின்றியே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றுவது, மோக்ஷமென்பது மகாசுகமாகையால் ஸ்வர்கமென்பதும் மகாசுகமேயாகையால், ஸ்வர்க்கத்திற்கு கருமமே ஸாதநமென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷமும் ஸித்திக்குமென்றுவது சொல்லலாமேயெனில்; அதுபொருந்தாது; அநேக பூர்வஜந்மங்களில் செய்த கருமங்கள் பலவாயும் விருத்தங்களாயு மிருக்கின்றமையால் இந்த ஜந்மத்திலே ஸமஸ்தகருமங்களு மநுபவித்துக்கழிக்க முடியாவாம். நரகஹேதுவான கருமத்தையும் ஸ்வர்க்கஹேதுவான கருமத்தையு மிந்த சரீரத்திலநுபவித்துக்கழிப்பது எப்படிகூடும் முன்செய்த கருமங்களில் இந்தஜந்மத்தில் பலனைத்தருகிற கருமங்கள் பல, ஜந்மாந்தரத்தில் பலனைத்தருபவை பல இவ்வாறு பலகருமங்களிருக்கின்றமையாலென்க, ஆனதாலிந்தஜந்மத்திலநுபவித்த கருமங்கள்போக மற்றுள்ள கருமங்களால் ஜந்மாந்தரத்தை யடைவதுகூடும். இத்தாலிந்தஜந்மத்திலநுபவித்தரு த க்ரமசேஷங்களுண்டென்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே சுருதி ஸ்ம்ருதிகள் பலவும் முறையிடுகின்றன. அவையாவன "தத்ய இஹரமணீயசரணா:" "ததச்சேஷேண" இவை முதலியவை, இவற்றிற்குப்பொருள், ஒருஜந்மத்தில் சில கருமபலன்களை யநுபவித்து கருமசேஷங்களால் புண்யபாபங்களுக்குத்தக்கபடிஜந்மாந்தரங்களை யடைகின்றார்களென்பதாம். இனி, நீங்கள் கூறும்வண்ணம் கருமங்கள் பலவுளவாயினும் அவையெல்லா மநுபவத்தாலொழியாவாயினும், அநுபவத்தாலழிந்தகருமங்களையொழிந்த கருமசேஷங்கள் நித்யகருமங்களாகிய ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளா லழிந்துபோமாகையால் வேறு யத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லவழியில்லை. ஏனென்றால்; நித்யகருமங்கள் செய்யாதபோது பாபத்தை போதிக்கின்றமையாலென்க. அதாவது, நித்ய கருமங்கள் அவற்றைச் செய்யாவிடில் வருகிறபாபத்தை வரவொட்டாமற் செய்வதற்கு செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி கீழ்ச்செய்த பாபங்களைப் போக்குவதற்கன்று, அப்படிச்ருதிவிதியாமையால். ஆகையால், இவற்றைச்செ

ய்யாவிட்டால் வரப்போகிற துன்பம் வாராமலிருப்பதற்காக நித்யகருமங்க
ள் செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி கீழ்ச்செய்துள்ள பாபங்களைத் தொலைப்பத
ற்கன்றென்று அனைவரு மொப்புக்கொள்ளவேணுமென்றவாறு ஆகையால்
வேறு யத்நமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்பது கூடாதாயிற்று. கரும
சேஷத்தால் ஜந்மாந்தரமே வருமாகையாலென்க. உங்களிஷ்டப்படி முன்
செய்த கருமங்களையும் நித்யகருமங்கள் போக்குமென்று ஒப்புக்கொண்டா
லும் பாபகர்மங்களைப்போக்குமேயன்றி புண்யகர்மங்களைப்போக்காது. ஏ
னென்றால் நித்யகருமங்களும் புண்யரூபங்களாகின்றமையால் புண்யகரும
ங்களோடு இவற்றிற்கு விரோதமில்லை. ஒருவன், தனக்கு விரோதியை யழி
ப்பானேயன்றி தன்னோடு சேர்ந்தவனைத் தானழிக்கமாட்டான், ஆகையா
ல் விரோதிகளான பாபகர்மங்களை நித்யக்ருமங்கள் போக்குமேயன்றி விரு
த்தங்களாகாத புண்யங்களைப் போக்கமாட்டாவன்றோ. புண்யத்தோடு
புண்யம் விரோதிக்குமோ. ஆகையாலே புண்ய ஜந்மங்களாலே மோக்ஷந்த
டைப்படும். இதுவுமன்றி, இந்த ஜந்மத்தில் காம்யகர்மங்களைச் செய்யாமலி
ருப்பதும் தத்வஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கு ஸாத்யமன்று. ஏனென்றால் தத்வ
ஜ்ஞானமில்லாதபோது காம்யகருமங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமான கா
மங்கள் நீங்காமையால் காரணமுண்டாயிருக்கக் காரியம் பிறவாதிராமை
யாலென்க. ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கு காமங்கள் நீங்குமோ ; இனி ஆ
த்மஜ்ஞான முடையவர்களுக்கும், காமமிருக்கக் காண்கின்றமையால், தத்வ
ஜ்ஞானமும் காமநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவல்லவென்றையப்படவேண்டாம்.
தத்வஜ்ஞானிக்குக் காமிக்கப்படும் பொருளேயில்லாமையால்காமமொருபோ
துங்கூடாது. ஆத்மாவே ப்ரம்மமென்று முன்பேசொன்னோம். ஆகையால்
ப்ரம்மத்தை யடையவேணுமென்கிற காமமுமில்லையன்றோ. இதுவுமன்றி
நித்யகருமங்களைச் செய்யாமலிருக்கப்போகாதென்று ஒப்புக்கொண்டபடி
யால் அந்த நித்ய கருமங்களாலுண்டாகிற புண்யபலத்தை நீக்குவதற்கு
உபாயமில்லாமையாலும் மோக்ஷத்திற்கு வழியில்லை. புண்யபாபங்களிரண்
டும் மோக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ. நித்யகருமங்கள் புண்யத்திற்கு
ஹேதுவல்ல ; பாபம் பிறவாமலிருப்பதற்கு ஹேது என்று முன்சொல்ல
ப்பட்டதே யென்றால் அதுபொருந்தாது ; ஏனென்றால், அபாவத்தினால்
ஒருவஸ்துவும்பிறவாது என்பது எல்லோருமங்கீகரித்தவிஷயம். நித்யகரும
ங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாகிறதென்றும் அந்தபாபத்தை நித்
யகருமங்கள் நீக்குகின்றனவென்றும் சொல்லும்போது பாபமென்கிறவ
ஸ்து நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தாலுண்டாகிறதென்
று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. அது விருத்தமன்றோ. "அகுர்வந்
விஹிதம்கர்ம" என்கிற வசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால்,
பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்பட்டபடியால் நித்யங்களைச் செய்யாமை
யாகிற அபாவத்தால் பாபமாகிறவஸ்து பிறக்குமென்று ஒப்புக்கொள்ள
வேணும். அபாவத்தால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாதென்பது இந்த வசனத்

திற்கு விருத்தமாகையால் நம்பத்தக்கதல்லவென்றால், இது தக்கதன்று, ஏ
னென்றால் இந்த வசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமு
ண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. நித்யகருமங்களைச் செய்யாததுகொ
ண்டு இவனுக்குப் பாபம் கழிந்ததில்லை என்று அறிவுடையோ ரூகிக்கின்
றார்கள் என்று சொல்லுகிறது. பாபம் நீங்கியவனுக்கே நித்யகருமங்களி
னனுஷ்டாநத்தி லாசையுடனனுஷ்டிப்பது கூடுமாகையால் நித்யகருமங்க
ளைச் செய்யாதவனைப் பாபியென் றூகிக்கலாமன்றோ. ஆகையா லந்தவச
நத்திற்குப் பொருளறியாமல் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவ
த்தினால் பாபமென்கிறவஸ்து உண்டாகும்; அந்த பாபமானது நித்யகரு
மங்களைச் செய்வதினாலுண்டாகாமலிருக்குமென்பதற்கு யுக்தியில்லை. ஆ
கையால் நித்யகருமங்களால் புண்யமேயுண்டாகிறது. அந்த புண்யத்தால
மோக்ஷவிரோதம்வரும். ஆக இப்படி பலவழியாலும், புண்யம் பாபம், என்
கிற கருமங்களை நீக்கப்போகாமையால், தத்வஜ்ஞாநமில்லாமலே, காம்ய
கர்மம் நிஷித்தகர்மம் இவற்றைச்செய்யாமலிருந்தால் தனக்குத்தானேமோ
க்ஷம் ஸித்திக்குமென்றும் இதற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுவதில்லையென்
றும் சொல்லுகிற முதல்பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது. இனி, ஸ்வர்கம்போல உத்
தமசுகமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே யுண்டாகுமாகையா லதை
ற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுவதில்லை என்றுசொல்லுகிற இரண்டாவது
பக்ஷமும் தக்கதன்று, ஏனென்றால், நித்யமாகியது ஒன்றாலுண்டுபண்ண
மாட்டாது மோக்ஷமென்பது நித்யமானதாகையால் கருமாநுஷ்டாநத்தா
லுண்டாகாதன்றோ. யாதொன்று உண்டாக்கப்படுகின்றதோ அது அநித்
யமாயிருப்பது உலகத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நித்யமான
மோக்ஷம் கருமாநுஷ்டாநத்தா லுண்டுபண்ணப்படமாட்டாது. வித்யை
யோடு கூடிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்கு நித்யமான மோக்ஷத்தை யுண்டுப
ண்ணுகிற சக்தியுண்டென்று, ஒப்புக்கொள்ளுகிறோ மென்றால் அதுவிரு
த்தம். நித்யமாகியது உண்டாகிறது என்பது கூடுமோ. இனி, ஒருபொ
ருளழிந்தால் அதுவே மீண்டும் பிறப்பதில்லையாகையால் அந்த அழிவுக்கு
அழிவில்லை. ஆகையால், த்வஸமென்கிற அந்த அழிவு நித்யமாயிருந்தா
லும் ஒருகாரணத்தா லுண்டாகின்றதன்றோ. அதுபோல அழிவில்லாமை
யாலே நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிற காரணத்தாலே யுண்
டாகுமென்பதில் விரோதமில்லையென்றால் அதுவும் சேராது. அபாவரூப
மாகிய த்வஸமென்கிற அழிவு நித்யமாயிருக்கையில் அது காரணத்தாலே
யுண்டானது அபாவரூபமாகையாலே; ஆகையால் வஸ்துவாகிய மோக்ஷம்
நித்யமாகையால் காரணத்தாலுண்டாகாது. மோக்ஷம் அபாவரூபமல்ல
வன்றோ. வாஸ்தவத்தில் நிரூபித்துப்பார்த்தால், த்வஸமென்கிற அழிவு
காரணத்தா லுண்டாகிறதென்பதும் ப்ரம்மமேயாகின்றது. அதற்கொரு
விசேஷமுங்கூடாதன்றோ. ஆகையால் த்வஸமும் உண்டாகிறதில்லை, இங்

தத்வம்ஸத்திற்கு உத்பத்தியாவது ஸத்தாஸம்பந்தமென்றாவது விகாரஸம்பந்தமென்றாவது மற்றொருவிதமென்றாவது சொல்லமுடியாது. அவற்றை அபாவத்தி லங்கீகரிக்கவில்லையன்றோ. த்வஸமும் அபாவமேயன்றோ. ஆகையால் நிர்விசேஷமான இந்த த்வம்ஸத்தில் உத்பத்தி முதலிய விசேஷங்களை யங்கீகரிக்கவழியில்லை. இது ஒருவஸ்துவைப்பற்றி வ்யவஹரிக்கப்படுமேயன்றி தனியே வ்யவஹரிக்கப்படாது. ஆகையால் கடம் படம் என்று வஸ்து பேதத்தை வ்யவஹரிப்பதுபோல் கடாபாவம், படாபாவம், கடத்வம்ஸம், படத்வம்ஸம் என்று க்ரியை முதலியவற்றைச்சேர்த்து த்ரவ்யம்போல வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நிர்விசேஷமாகையால் இது ப்ரமமேயாகின்றது. இதுவுமன்றி, "நீலோத்பலம்" - 'கருநெய்தல்' என்கிறவிடத்தில் கருமைபூவுக்கு விசேஷணமாயும் கருமைக்கு பூவிசேஷ்யமாயும் தோற்றுவதுபோல "கடத்வம்ஸம்" என்கிறவிடத்தில் த்வம்சத்திற்கு கடம் விசேஷணமாயும், கடத்திற்குத்வம்ஸம் விசேஷ்யமாயும் தோற்றுகிறதன்றோ. த்ருஷ்டாந்தமாகிய "கருநெய்தல்" என்கிறவிடத்தில் விசேஷ்யமாகிய கருமையோடு கூடியுருப்பதுபோல 'கடத்வம்ஸம்' என்கிறவிடத்தில் த்வம்ஸமென்கிற விசேஷ்யமாகிய அழிவானது விசேஷணமாகிய கடத்தோடு கூடியிருப்பதில்லையன்றோ. அப்படி கூடியிருக்குமாகில் கடத்தோடு கூடியிருக்கிற ஒருதேசம்போல த்வஸமும் ஒருவஸ்துவேயாமன்றோ, ஆகையா லொருவழியாலும் அபாவரூபமாகிய த்வஸ முதலியவற்றிற்கு விசேஷ ஸம்பந்தஞ் சொல்லப்போகாமையால், இதை உற்பத்தி முதலிய தருமங்களோடு கூடியதாக நினைப்பது ப்ரமமேயாம், ஆகையால் அழிவில்லாமையால் நித்யமான த்வம்ஸம் ஒருகாரணத்தாலுண்டாவதுபோல அழிவில்லாமையால் நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிய காரணத்தால் உண்டாகலாமென்று சொல்ல நினைப்பது மிகவுங்கூடாததாயிற்று. ஆகையால் கருமாநுஷ்டாநத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகுமென்பது தகாது, இனி மோக்ஷம் நித்யமானாலும், வித்யை கருமாநுஷ்டாநம் இவைகளுக்கிடமாகிய ஆத்மா நித்யனாகையால் கங்காப்ரவாஹம் அழிவின்றிப்பெருகுவதுபோல் நித்யமான கருமாநுஷ்டாந ப்ரவாஹத்தால் மோக்ஷப்ரவாஹம் நித்யமாயிருக்கக்கூடுமென்று சொல்லுவதும் யுக்தமல்ல. மோக்ஷத்தை மிகவும் ஸுகரூபமாக ஒப்புக்கொண்டபடியால் மோக்ஷத்திற்கு கருமாநுஷ்டாந ப்ரவாஹம் வேணுமென்றால கருமத்தை யநுஷ்டிப்பது வருத்தமாயிருப்பதுபற்றி துக்கமுண்டாமாகையால் மோக்ஷத்திலும் துக்கத்தை யொப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையாலும் கருமாநுஷ்டாந மில்லையென்றால் காரணமில்லாமையாலே மோக்ஷத்திற்கு அழிவு வருகின்றமையாலுமென்க. ஆகையால் தத்வஜ்ஞாநமன்றி யொருவழியாலும் மோக்ஷம் ஸித்தியாமையால், உலகமெல்லாம் பொய் ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தபூதனென்று பிறக்கிற தத்வஜ்ஞாநத்தால் காமிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களில்

லையென் றுணர்ந்தமையால் வஸ்துக்களை மெய்யென்றெண்ணியிருந்த அஜ்ஞானமாகிற அவித்யையும், காமமுங்கழிந்து கருமங்களில் ப்ரவ்ருத்தியின்றி ஆத்மசுகத்தில் நிலைநித்கையே மோக்ஷமாகையால், ப்ரம்பமேயாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு ப்ரம்மவித்யையே காரணமாகையால் அந்த ப்ரம்மவித்யையை ப்ரதிபாதிக்கிற உபநிஷத்து ப்ராரம்பிக்கப்படுகிறது. கர்பம் ஜந்மம் ஜரை முதலிய துக்கங்களை நீக்குவதினால் ப்ரம்மவித்யைக்கு உபநிஷத்தென்று பெயராயிருக்கிறது. அந்த ப்ரம்மவித்யையை வெளியிடுகிறபடியால் வேதாந்தபாகத்திற்கும் உபநிஷத்தென்று பெயராயிற்று.

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷியத்திலுள்ள மங்களச்சுலோகம்.

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑍀𑌡𑍍𑌯𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍॥

సత్యంజ్ఞానమనన్తమానన్దంబ్రహ్మసర్వశక్తికమ్।
సర్వైర్దేవైరీడ్యంవిష్ణ్వాఖ్యంసర్వదైమిసుప్రేష్ఠమ్।

இதருக்கருத்து.

ஸமஸ்த தேவதைகளாலும் ஸ்துதி செய்யப்படுகிறதாய் மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பதாய், ஸத்யஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஆநந்தஸாகரமாய் ஸர்வசக்தியுடையதாயிருக்கிற விஷ்ணுவென்கிற அத்விதீயப்ரமத்தை எப்போதும் வணங்குகின்றேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்தின் மத்வபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

ஸூர்யமண்டலத்திலிருக்கிற விஷ்ணுமூர்த்தியினிடத்திலிருந்து வேதாந்தரஹஸ்யங்களை ப்ரம்மாகேட்டு வருணனுக் குபதேசித்தார். வருணன் ப்ருகுவுக்கு உபதேசித்தார். ப்ருகு அந்தப்படி வேதாந்த ரஹஸ்யங்களால் விஷ்ணுவை ஸ்துதிசெய்தார். இந்த உபநிஷத்தால் அவை வெளியிடப்படுகின்றன. இதை யஜுஸ்ஸம்ஹிதையில் காண்க.

இவ்வுபநிஷத்தின் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலுள்ள
மங்களச்சுலோகங்கள்.

𑌅𑌤𑌸𑍀𑌗𑍁𑌚𑍍𑌛𑌸𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌮𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍋𑌰𑌸𑍍𑌥𑌲𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾।
𑌅𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌚𑌲𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌮𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌗𑌾𑌹𑌤𑌾𑌮𑍍॥

అతసీగుచ్ఛసచ్ఛాయమఞ్చితోరస్థలంశ్రియా।
అఞ్జనాచలశృంగారమఞ్జలిర్మమగాహతామ్॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌯𑍋𑌗𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌪𑌿।
𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥

వ్యాసంలక్ష్మణయోగీన్ద్రౌప్రణమ్యాన్యాన్గురూనపి।
తైత్తిరీయకవేదాన్తవివృతిఙ్కరవాణ్యహమ్॥

தாத்பர்யம். கறுத்த திருநிறத்தையுடையவனும் திருமார்பில் லக்ஷ்மியோடு கூடினவனுமாய், திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு நான் செய்கிற அஞ்சலிப்ரீதியை வளர்க்கவேணும் என்பதாம்.

தாத்பர்யம். ப்ரம்மஸூத்ரம் செய்த வ்யாஸரையும் பாஷ்யகாரரான பகவல்லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரரையும் மற்றுமுள்ள ஆசாரியர்களையும் வணங்கி தைத்திரீயோபநிஷத்திற்கு நான் வ்யாக்யாநம் செய்கிறேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

இந்த தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ரம்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பரவித்யை கூறப்படுகிறது.

ஹரி꞉ ஓம் ॥ ஶம் நோ மித்ர꞉ ஶம் வருண꞉ । ஶம் நோ ப⁴வத்வர்யமா । ஶம் ந இந்த்³ரோ ப்³ருஹஸ்பதி꞉ । ஶம் நோ விஷ்ணுருருக்ரம꞉ । நமோ ப்³ரஹ்மணே । நமஸ்தே வாயோ । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாஸி । த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்ம வதி³ஷ்யாமி । ருதம் வதி³ஷ்யாமி । ஸத்யம் வதி³ஷ்யாமி ॥ ௧ ॥ தந்மாமவது । தத்³வக்தாரமவது । அவது மாம், அவது வக்தாரம் ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ॥

హరిః ఓమ్॥శన్నో మిత్రశ్శంవరుణః।శన్నో భవత్వర్యమా।శన్న ఇన్ద్రోబృహస్పతిః।శన్నో విష్ణురురుక్రమః।నమో బ్రహ్మణే।నమస్తే వాయో। త్వమేవ ప్రత్యక్షమ్బ్రహ్మాసి।త్వామేవ ప్రత్యక్షమ్బ్రహ్మవదిష్యామి।ఋతంవదిష్యామి। సత్యంవదిష్యామి॥తన్మామవతు।తద్వక్తారమవతు।అవతుమాం।అవతువక్తారం।ఓంశాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః॥

(ப·ம்.) மித்ர꞉ - மித்திரனென்கிற ஸூர்யன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், (ஸூர்யன் ஸுகத்தைத்தரவேணுமென்றவாறு; இவ்வாறே மேலுங்காண்க) வருண꞉-வருணதேவதை, ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், அர்யமா-அண்டாகுமென்பத்கிற ஸூர்யன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - ஸுகமாக, ப⁴வது - அஷ்டாநம் இவை இந்த்³ர꞉-இந்திரனும், ப்³ருஹஸ்பதி꞉-இந்திரனுக்கு, ஆசாரியரான ப்ருஹஸ்பதியும், ந꞉ - நமக்கு, ஶம்-ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், உருக்ரம꞉ - உரு-பெரிதான, க்ரம꞉ - அடிவைப்புடைத்தாயிருக்கிற, விஷ்ணு꞉ - விஷ்ணுவானவர், ந꞉-நமக்கு, ஶம்-ஸுகமாக, ப⁴வது - ஆகவேணும், (த்ரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உலகை அடியிட்டளந்த விஷ்ணு ஸுகத்தைத்தரவேணுமென்றவாறு.) "சந்நோபவத்வர்யமா" என்கிறவாக்யத்திலிருக்கிற 'பவது' என்கிறபதத்தை மற்றவாக்யங்களிலும்கூட்டிக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்³ரஹ்மணே- (ஸ) வாயுவுக்கு,(ரா)வேதத்திற்கு, நம꞉-நமஸ்காரம் செய்கிறேன், வாயோ-வாயுபகவானே, தே - உனக்கு, நம꞉-நமஸ்காரம், த்வமேவ-நீயே, ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரத்யக்ஷமான, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸி-ஆகிறாய், த்வாமேவ - உன்னையே, ப்ரத்யக்ஷம்-ப்ரத்

நுரூபமான, ஸத்யம் - பரப்ரம்மமாக, வதிஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகவும், வதிஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன், ஸத்யம் - ஸத்தியமாகவும், வதிஷ்யாமி -சொல்லப்போகிறேன், தத்- அந்த வஸ்துவானது, மாம் - என்னை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், வக்தாரம் - என்னுடைய ஆசாரியனை, அவது - இரக்ஷிக்கட்டும், ஓம்சாந்திஃ ஓம்சாந்திஃ ஓம்சாந்திஃ - சாந்தி.

விசேஷவிஷயங்கள்.

வேதசாகைகளில் அநுவாகமென்றும் பஞ்சாதி என்றும் சில வ்யவஹாரங்களுண்டு. அநுவாகமாவது ஒரு விஷயத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லுகிற வாக்யஸமுதாயம். பத்துவ க்யங்கொண்டது ஒரு பஞ்சாதியாகிறது. இப்படிப்பட்ட பஞ்சாதிகள் ஒரு அநுவாகத்தில் பலவுமிருக்கும் ஒன்றுமிருக்கும். சில அநுவாகங்களில் பஞ்சாதிக் கணக்குக்குமேல் வாக்யங்களிருப்பதுமுண்டு. ஒவ்வோ ரநுவாகத்திலு மித்தனை பஞ்சாதி யடங்கியிருக்கிறதென்றும் அதிக வாக்யங்க ளித்தனையென்றும் கணக்கிடுகிற வாக்கியங்கள் அடிவரவுபோல் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. "ஸத்யம் வதிஷ்யாமி பஞ்சச" என்கிற வாக்யம் அந்த அடிவரவு வாக்யங்களிற் சேர்ந்தது. இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் ஸத்யம் வதிஷ்யாமி, என்கிற வாக்கியம் வரையிலு மொரு பஞ்சாதியும்மே அஞ்சுவாக்யங்களு மிந்த அநுவாகத்திலடங்கியிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ப்ரதமః முதலாவதான, அநுவாகః-அநுவாகமானது, இதி-முடிந்தது.க.

இவ்வநுவாகத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த அநுவ ...தில், ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை விரும்பிய முமுக்ஷுவானவன், ப்ரம்மஜ்ஞானத்திற்கு விக்ன... ராமலிருப்பதற்காக வாயுவை யுத்தேசித்து நமஸ்காரம் செய்கிறான். நீயே ப்ரம்ம... ன்று ஸ்துதிசெய்கிறான். அத்யாத்ம தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்று வேண்டுகின்றான். ப்ராணவ்ருத்திக்கும் திநத்திற்கு மபிமாநி தேவதையான மித்ரனென்கிறவன் நமக்கு ஸுகந்தந்திடுவானாக. அபாநவ்ருத்திக்கும் இரவுக்குமபிமாநி தேவதையான வருணனும் கண்ணுக்கும் ஸூரியனுக்கும் அபிமாநி தேவதையான அர்யமா என்பவனும், பலத்துக்கு அபிமாநி தேவதையான இந்திரனும் வாக்குக்கும் புத்திக்கு மபிமாநிதேவதையான ப்ருஹஸ்பதியும், பாதங்களுக்கு அபிமாநிதேவதையான த்ரிவிக்ரமரூபங்கொண்ட விஷ்ணுவும் இவ்வாறே ஸுகத்தை யுண்டுபண்ணவேணும். இந்த தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தருவார்களாயின், ப்ரம்மவித்யை ப்ரதிபந்தமின்றி க்ரஹிக்கப்படுமென்றே. ஆகையால் ஸுகத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. ப்ரம்மமாவது - வாயு. அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன். வாயுபகவானே உன்னை வணங்குகின்றேன். ப்ரத்யக்ஷமாயும் பரோக்ஷமாயும் வாயுவையே வணங்குகிறான். நீயே ப்ரத்யக்ஷமாய் க்ரஹிக்கப்படுகிறு யாகையால் உன்னையே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மமாகச சொல்லுகின்றேன். என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யத்திற்கு நீயே காரணமாகையால் என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யம் நீயே என்கிறேன். நினைத்த ஸத்யத்தின்படி ஸத்யமாய் நடப்பதற்கும் நீயே காரணமாகையால் நடத்தையில் ஸத்யமும் நீயே என்கிறேன்

ஸமஸ்தரூபமான வாயுவென்கிற அந்த ப்ரம்மமானது என்னுல் இப்படி ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிற என்னை ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். அந்த வாயுரூபமான ப்ரம்மம் ஆசாரியனுக்கு உபதேசஸாமர்த்யத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். 'அவதுமாம்' அவது வக்தாராம், என்று ஆதரத்தால் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணரூபியான வாயுவை ப்ரத்யக்ஷமென்றது கண்முதலிய இந்திரியங்கள் ரூபம் முதலியவற்றை யறிவிக்கின்றமையால் அநுமாந ப்ரமாணத்தால் தோற்றுவதுபோலன்றி போக்தாவாகிய ஜீவனுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸாக்ஷி சைதந்யத்தால் க்ரஹிக்கப்படுவது பற்றி. இந்த ப்ராணனை ப்ரம்மமென்பது சரீரத்தைப் பெருக்கச்செய்வதினுலேயாம். இந்த அநுவாகத்திற்கு மத்வபாஷ்யத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை.

இந்த முதலநுவாகத்திற்கு இராமாநுஜபாஷ்யம்.

ப்ரம்வித்யைக்கு விக்நம்வாராம லிருப்பதற்கு இந்த அநுவாகத்தில் தேவதைகளை வேண்டுகிறது. ஸூர்யன், வருணன், அர்யமா எனகிற ஒரு ஸூர்யன், இந்திரன், ப்ருஹஸ்பதி விக்ரமமென்கிற பெரிய பதவிந்யாஸத்தையுடைய விஷ்ணு இவர்கள் ஸுகத்தைத் தருகிறவர்களாகவேணும் வேதத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். வேதாக்ஷரங்களை யுச்சரிப்பதற்குக் காரணமாகிய வாயுவை வணங்கி ஸ்துதிசெய்து ப்ரார்த்திக்கின்றேன். ஜகத்துக்கு ப்ராணனுய் ஜகத்து ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது பெருமைபொருந்தி யிருப்பது, இவை முதலிய குணங்கள் பரப்ரம்மத்திற்கும் வாயுவுக்கும் ஸமாநங்களாயிருந்தாலும் வாயுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பது விசேஷமென்று கருத்து. ருதமாவது - சப்தஸத்யத்வம். அதாவது அபப்ரம்சமில்லாமை. அபப்ரம்சமாவது வ்யாகரண விருத்தமான சப்தங்கள். ஆக, வ்யாகரணத்தின்படி நல்ல பதங்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிப்பது. சப்தஸத்யத்வ மென்னதாயிற்று ஸத்யமாவது. கண்ட பொருளைக் கண்டபடி சொல்லுவது. ஆகையால் ருதம், என்றாலும் ஸத்யமென்றாலும், ஸத்யத்திற்கே பெயராகையால் ஒன்றை ப்ரயோகிப்பது போந்திருக்க இரண்டு பதங்களையும் ப்ரயோகித்தது புநருக்தி தோஷமாகிறதென்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை. இப்படி அர்த்தபேதங் கொள்ளுகின்றமையா லென்க. என்ருல் அத்யயநம் செய்யப்பட்ட வேதமானது வேதத்தை யோதுகிற என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். எனக்கு வேதத்தை யோதுவிக்கிறஉபாத்யாயரையும் ரக்ஷிக்கவேணும். ரக்ஷிக்கையாவது விக்நங்களைப் போக்குவது. "மாமவது, வக்தாரமவது" என்கிற வாக்யங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட இந்த ரக்ஷணத்தையோ "அவதுமாம், அவது வக்தாரம்" என்கிற வாக்யங்களாலும் ப்ரார்த்திக்கிறது. ஆகராதிசயத்தாலே. முன்னிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பின்னிரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் பதங்களை முன்பின்னுக மாற்றியிருப்பது விசேஷம். சாந்தி:, என்கிற மூன்றுபதங்களோடு விக்நாநாம், அஸ்து" என்று இரண்டு பதங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு விக்நங்களுக்கு சாந்தியுண்டாக வேணுமென்று பொருள் கொள்க. க.

𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 | 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑌃 | 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍 | 𑌸𑌾𑌮𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌃 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃॥௧॥ 𑌶𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌪𑌞𑍍𑌚॥௨॥ 𑌇𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃॥

శీక్షాంవ్యాఖ్యాస్యామః । వర్ణస్స్వరః । మాత్రాబలం । సామసంతానః । ఇత్యుక్తశ్శీక్షాధ్యాయః ॥ శీక్షాంపఞ్చ ॥

(ப் - ம்.) ஶீக்ஷாம் - சிக்ஷையே, சிக்ஷையாவது இந்த எழுத்து இன்ன விடத்திலிருந்து பிறக்கின்றது இந்த யத்நமுடையது என்பவை முதலியவற்றை போதிக்கிற சாஸ்திரத்தாலே சிக்ஷிக்கப்பட்ட எழுத்து, ஸ்வரம் முதலியவை, வ்யாக்யாஸ்யாம: - விவரிக்கின்றோம் அவையாவன, வர்ண: - எழுத்து, ஸ்வர: - உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள், மாத்ரா - ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை, பலம் - யத்நதம், ஸாம - ஸமோச்சாரணம், ஸந்தாந: - ஸம்ஹிதை யென்கிற தொடர்ச்சி, என்கிற இவையாம், இதி - இப்படி, ஶீக்ஷாத்யாய: - எழுத்து முதலியவற்றை போதிக்கிற பாகமானது, உக்த: - சொல்லப்பட்டது, ஶீக்ஷாவல்லீ - இந்த அநுவாகத்தில அஞ்சுவாக்யங்களடங்கி யிருக்கின்றன.

ஶம்-ஹா. ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்காகவே உபநிஷத்தை யறிவதாகையால் உபநிஷத்திற்கு அர்த்தங்களைத் தெளியவறிவதுபோதும். உபநிஷத்து மூலத்தை சிக்ஷையென்கிற சாஸ்திரப்படி பாடம் செய்யவேண்டியது அநாவச்யகம். என்கிற ஸந்தேஹம் வாராமலிருப்பதற்காக சீக்ஷாசாஸ்திர க்ரமப்படி உபநிஷத்தைப் படிக்கவேணுமென்றறிவிப்பதற்கு சிக்ஷாத்யாயம் சொல்லத் தொடங்குகிறது. இங்கு 'சீக்ஷாம், என்கிற பதத்திற்கு சிக்ஷாசாஸ்திரத்தை என்றாவது எழுத்து முதலியவற்றை யென்றாவது பொருள் சொல்லக்கூடும். சிக்ஷா என்பது சீக்ஷா, என்று நீட்டப்பட்டது; இப்படி நீட்டுவது லோகத்தில் கூடாதாயினும் வேதத்தில் கூடும். இந்த சிக்ஷையை நன்றாகச் சொல்லுகிறோம். வ்யாக்யாஸ்யாம:, யென்கிற பதம் ச க்ஷிங், என்கிற தாதுவிலிருந்து பிறந்தது. வர்ணமாவது அகரம் முதலிய வெழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது உதாத்தம் முதலியவை மாத்ரையாவது ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை. பலமாவது ப்ரயத்நம் ஸாமமாவது வர்ணங்களை ஸமாநமாக உச்சரிப்பது. ஸந்தாநமாவது-எழுத்துக்களைச் சேர்த்து உச்சரிப்பது. இவை நன்றா யறியவேண்டியவையாம். ஆகையால் இவற்றைச் சொல்லுகிற அத்யாயம் சொல்லப்பட்டது. இது மேலுபயோகப்படுவது.

உ-ஹா. விஷ்ணுவினுடைய ரூபங்கள் வர்ணம் முதலியவற்றை யடைந்து அந்தவர்ணம் முதலியவற்றை யுச்சரிப்பது முதலியவற்றை யுண்டு பண்ணுகிறது. அதனால் புருஷர்கள் அந்தந்த காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த ரூபங்களுக்கு அந்தந்த வர்ணம் முதலியவற்றிற்குப் பேராகியவையே பேராகின்றன. இவை வாசகரூபங்களாம்.

ரா-ஹா. சீக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்திற்கு உபயோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வேதங்கத்தினுலும் வேதத்திற்கு உபகாரமுண்டாகையால். வேதாங்களெல்லாவற்றையும் முமுக்ஷுவாய் வேதத்தினலே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவர் அறிந்துக்கொள்ள வேணுமென்பது கருத்து. சீக்ஷை என்பது சிக்ஷை என நீண்டு கிடக்கிறது. சீக்ஷையில் சொல்லப்படு மவையாவன - வர்ணங்கள் ஸ்வரங்கள், மாத்திரைகள், யத்நங்கள், முதலியவை வர்ணங்களாவன - அறுபத்துமூன்று அல்லது அறுபத்துநான்கு, என்று சிவமதத்தில் சொல்லப்பட்ட அகரம் முதலிய எழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது-உதாத்தம் அநுதாத்தம், முதலியவை. மாத்ரையாவது - ஹ்ரஸ்வம் ஒருமாத்திரை தீர்க்கம் இரண்டுமாத்திரைகள் என்று இவ்வாறு சொல்லப்படுமவை, பலமாவது அற்ப ப்ராணம் மகாப்ராணம் என்று சொல்லப்படுகிற யத்நங்கள். ஸாமமாவது - க்ருஷ்டம் ப்ரதம் முதலிய ஏழு ஸ்வரங்கள், ஸந்தாநமாவது - வர்ணங்கள் பதங்கள் இவற்றின் ஸம்ஹிதை

முதலியவை. இவற்றையெல்லா மறிவது சிக்ஷை என்கிற வேதாங்கத்தினாலேயாம் ஆகவே இவற்றின் ஜ்ஞானம் ப்ரம்ம வித்யைக்குபயோகமானது என்றதாயிற்று. இப்படியே மற்ற வேதாங்களுக்கு முபயோகத்தையறிக. இப்படி சிக்ஷை என்கிற க்ரந்தத்திற்கு உபயோகம் காட்டப்பட்டது. அத்யாய மென்றால் க்ரந்தம்: உ.

ஸஹ நௌ யஶ: | ஸஹ நௌ ப்ரஹ்மவர்சஸம் | அதாதஸ்ஸம்ஹிதாயா உபநிஷதம் வ்யாக்யாஸ்யாம: | பஞ்சஸ்வதிகரணேஷு | அதிலோகமதிஜ்யௌதிஷமதிவித்யமதிப்ரஜமத்யாத்மம் | தா மஹாஸம்ஹிதா இத்யாசக்ஷதே | அதாதிலோகம் | ப்ருதிவீ பூர்வரூபம் | த்யௌருத்தரரூபம் | ஆகாஶஸ்ஸந்தி: ||க||

సహనౌయశః । సహనౌబ్రహ్మవర్చసం । అథాతస్సగ్ంహితాయా ఉపనిషదం వ్యాఖ్యాస్యామః । పఞ్చస్వధికరణేషు । అధిలోకమధిజ్యౌతిషమధివిద్యమధిప్రజమధ్యాత్మం । తా మహాసగ్ంహితా ఇత్యాచక్షతే । అథాధిలోకం । పృథివీపూర్వరూపం । ద్యౌరుత్తరరూపం । ఆకాశస్సంధిః ॥ ౧ ॥

(ப - ம்.) நௌ - நமக்கிருவர்க்கும், யஶ: - கீர்த்தியானது, ஸஹ - கூடிவரவேணும், நௌ - நமக்கிருவர்க்கும், ப்ரஹ்மவர்சஸம் - ப்ரம்மதேஜஸ்ஸானது, ஸஹ - கூடியுண்டாகவேணும், அத: - இனி, ஸம்ஹிதாயா: - ஸம்ஹிதையினுடைய, உபநிஷதம் - உபநிஷத்தை, வ்யாக்யாஸ்யாம: - விவரிக்கிறோம், பஞ்சஸு - ஐந்தாயிருக்கிற, அதிகரணேஷு - இடங்களில் அவையாவன, அதிலோகம் - லோகவிஷயமும், அதிஜ்யௌதிஷம் தேஜோவிஷயமும், அதிவித்யம் - வித்யாவிஷயமும், அதிப்ரஜம் - ப்ரஜாவிஷயமும். அத்யாத்மம் - ஆத்மவிஷயமும், தா: - அவைகளை, மஹாஸம்ஹிதா: இதி- சிறந்த ஸம்ஹிதைகளென்று, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகின்றார்கள், அத - இனி, அதிலோகம் - லோகவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதிவீ - பூமியானது, பூர்வரூபம் - முதல்வடிவு, த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகமானது, உத்தரரூபம் - முடிவிலுள்ளவடிவு, ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ஸந்தி: - சேர்க்கையாம்.

வாயுஸ்ஸந்தானம் | இத்யதிலோகம் | அதாதிஜ்யௌதிஷம் | அக்நி: பூர்வரூபம் | ஆதித்ய உத்தரரூபம் | ஆபஸ்ஸந்தி: | வைத்யுதஸ்ஸந்தானம் | இத்யதிஜ்யௌதிஷம் | அதாதிவித்யம் | ஆசார்ய: பூர்வரூபம் ||உ||

వాయుస్సంధానం । ఇత్యధిలోకం । అథాధిజ్యౌతిషం । అగ్నిః పూర్వరూపం । ఆదిత్య ఉత్తరరూపం । ఆపస్సంధిః । వైద్యుతస్సంధానం । ఇత్యధిజ్యౌతిషం । అథాధివిద్యం । ఆచార్యః పూర్వరూపం ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) வாயு: - வாயுவானவன், ஸந்தானம் - ஸந்தாநமாகிறான், இதி - இப்படி, அதிலோகம் - லோகவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது, அத -

இதற்கு மேலே, 𑌅𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑍍 - தேஜோவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானது, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - முதல் ரூபமாகிறது. 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - ஸூரியன், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍-உத்தரமான ரூபம், 𑌆𑌪𑌃-ஜலமானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 - ஸந்தியாகிறது. 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 - மின்னலில் ஸம்பந்தப்பட்ட அக்நியானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஸந்தாநமாகிறது. 𑌇𑌤𑌿 - இப்படி, 𑌅𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑍌𑌤𑌿𑌷𑌮𑍍-தேஜோவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. 𑌅𑌥 - இனி, 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍-வித்யாவிஷயஞ் சொல்லப்படுகிறது. 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 - ஆசாரியரானவர், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - முதல் ரூபமாகிறார்.

𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌪𑌿𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 ॥௩॥

అన్తేవాస్యుత్తరరూపం । విద్యాసంధిః ప్రవచనగ్ంసంధానం ఇత్యధివిద్యం । అథాధిప్రజం । మాతాపూర్వరూపం । పితోత్తరరూపం । ప్రజాసంధిః । ప్రజననగ్ంసంధానం । ఇత్యధిప్రజం॥3॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑍀 - சிஷ்யனாகியவன், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - மேல்ரூபம், 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 - வித்யையானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 - ஸந்தியாகிறது. 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍 - ஓதுவித்தலானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஸந்தாநமாகிறது, 𑌇𑌤𑌿-இப்படி, 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 வித்யாவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. 𑌅𑌥 - இனி, 𑌅𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 - ப்ரஜாவிஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. 𑌮𑌾𑌤𑌾 - தாயானவள், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - முதல் ரூபம், 𑌪𑌿𑌤𑌾 - தந்தையானவன், 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 - மேல்ரூபம், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 - ப்ரஜையானது, 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 - ஸந்தியாகிறது. 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌮𑍍 - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல், 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 - ஸந்தாநமாகிறது, 𑌇𑌤𑌿 - இப்படி, 𑌅𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 - ப்ரஜாவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 । 𑌅𑌧𑌰𑌾𑌹𑌨𑍁𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌹𑌨𑍁𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍀𑌮𑌾𑌮𑌹𑌾𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌵𑍇𑌦 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍇𑌣𑌲𑍋𑌕𑍇𑌨 ॥௪॥ 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌂𑌲𑍋𑌕𑍇𑌨 ॥௩॥

అథాధ్యాత్మం । అధరాహనుఃపూర్వరూపం । ఉత్తరాహనురుత్తరరూపం । వాక్సంధిః । జిహ్వాసంధానం । ఇత్యధ్యాత్మం । ఇతీమామహాసగ్ంహితాః । యఏవమేతామహాసగ్ంహితా వ్యాఖ్యాతావేద । సంధీయతేప్రజయాపశుభిః । బ్రహ్మవర్చసేనాన్నాద్యేన సువర్గ్యేణలోకేన ॥ ౪॥ సంధిరాచార్యఃపూర్వరూప మిత్యధిప్రజంలోకేన ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 - இதற்குமேலே, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 - ஆத்ம விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. 𑌅𑌧𑌰𑌾 - கீழிருக்கிற, 𑌹𑌨𑍁𑌃 - கன்னத்தில் சேர்ந்திருக்

கிற எனும்பானது, பூர்வரூபம்-முதல் ரூபம், உத்தரா - மேலிருக்கிற, ஹநு: - கன்னத்தெலும்பானது, உத்தரரூபம் - மேலரூபம், வாக் - வாயானது, ஸந்தி: - ஸந்தியாகிறது. ஜிஹ்வா - நாக்கானது, ஸந்தாநம் ஸந்தாநமாகிறது. இதி - இப்படி, அத்யாத்மம் - ஆத்மவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது. இதி இமா: - இப்படி சொல்லப்பட்ட இவை, மஹாஸம்ஹிதா: - மஹா ஸம்ஹிதைகளாகின்றன. வ்யாக்யாதா: - வ்யாக்யாநம் செய்த, ஏதா: - இந்த, மஹாஸம்ஹிதா: - மஹாஸம்ஹிதைகளை, ஏவம் - இந்தப்படி, வேத - அறிகிறானோ; (அவன்) ப்ரஜயா - ஸந்தாநத்தோடும், பஶுபி: - பசுக்களோடும், ப்ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸோடும், அந்நாத்யேந - அந்நம் முதலிய வற்றோடும், ஸுவர்க்யேண - சுவர்க்கமென்கிற, லோகேந - லோகத்தோடும், ஸந்தீயதே - சேருகிறான். (அதாவது இவற்றையெல்லா மடைகிறானென்றவாறு.) ஸந்தி: - "ஆகாசஸ்ஸந்தி:" என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், ஆசார்ய: பூர்வரூபம் - 'ஆசார்ய: பூர்வரூபம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், இத்யதிப்ரஜம் - 'இத்யதிப்ரஜம்' என்கிற வாக்யம் வரையிலொரு பஞ்சாதியும், லோகேந - 'ஸுவர்க்யேண லோகேந' என்கிற வரையிலொரு பஞ்சாதியுமாக இந்த அநுவாகத்தில் நாலு பஞ்சாதிகளடங்கி யிருக்கின்றன.

ஸஹ-நௌ-யஶ:. இப்போது ஸம்ஹிதோபநிஷத்து சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸம்ஹிதோபநிஷத்தை யறிவதினால் வருகிற யசஸ்ஸும் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸும், எனக்கும் என்னாசாரியனுக்கும் ஸமானமாயுண்டாகவேணும் சிஷ்யன் ப்ரார்த்திக்கின்றான். சிஷ்யனே இந்த பலனையடையாததினால் ப்ராத்திப்பான். ஆசாரியனாகில் இந்த பலனை யடைந்தவனாகையால் ப்ரார்த்திக்கமாட்டான். க்ருதார்த்தனா யிருப்பவனன்றோ ஆசாரியனாகிறான்.

யஶ்சந்தஸாம்ருஷபோ விஶ்வரூப: | சந்தோப்யோ(அ)த்யம்ருதாத்ஸம்பபூவ | ஸ மேந்த்ரோ மேதயா ஸ்ப்ருணோது | அம்ருதஸ்ய தேவ தாரணோ பூயாஸம் | ஶரீரம் மே விசர்ஷணம் | ஜிஹ்வா மே மதுமத்தமா | கர்ணாப்யாம் பூரி விஶ்ருவம் | ப்ரஹ்மண: கோஶோ(அ)ஸி மேதயா(அ)பிஹித: | ஶ்ருதம் மே கோபாய | ஆவஹந்தீ விதந்வாநா ||க||

குர்வாணா சீரமாத்மந: | வாஸாம்ஸி மம காவஶ்ச | அந்நபாநே ச ஸர்வதா | ததோ மே ஶ்ரியமாவஹ | லோமஶாம் பஶுபிஸ்ஸஹ ஸ்வாஹா | ஆமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸ்வாஹா | யஶோ ஜநே(அ)ஸாநி ஸ்வாஹா | ஶ்ரேயாந் வஸ்யஸோ(அ)ஸாநி ஸ்வாஹா | தம் த்வா பக ப்ரவிஶாநி ஸ்வாஹா | ஸ மா பக ப்ரவிஶ ஸ்வாஹா ||உ||

தஸ்மிந் ஸஹஸ்ரஶாகே | நிபகாஹம் த்வயி ம்ருஜே ஸ்வாஹா | யதா(அ)ப: ப்ரவதா(அ)யந்தி | யதா மாஸா அஹர்ஜரம் | ஏவம் மாம் ப்ரஹ்மசாரிண: |

யாதாராயஞாஸுவதஸ்வாஹா | வ்ருதிவெஶோஸிவ்ருகாவாஹிவ்ருகாவ
ஶ்ரூஸ ||௩|| விதந்வாநாவ்ருவிஶஸ்வாஹாஸஹ்ருச||

యశ్ఛందసామృషభో విశ్వరూపః । ఛందోభ్యోఽధ్యమృతాత్సంబభూవ । స మేంద్రో మేధయా స్పృణోతు । అమృతస్య దేవధారణో భూయాసం । శరీరం మే విచర్షణం । జిహ్వా మే మధుమత్తమా । కర్ణాభ్యాం భూరి విశ్రువం । బ్రహ్మణః కోశోఽసి మేధయాపిహితః । శ్రుతం మే గోపాయ । ఆవహంతీ వితన్వానా ॥ ౧ ॥

కుర్వాణాచీరమాత్మనః । వాసాంసి మమ గావశ్చ । అన్నపానే చ సర్వదా । తతో మే శ్రియమావహ । లోమశాం పశుభిస్సహ స్వాహా । ఆమాయంతు బ్రహ్మచారిణస్స్వాహా । యశో జనేఽసాని స్వాహా । శ్రేయాన్వస్యసోఽసాని స్వాహా । తం త్వా భగ ప్రవిశాని స్వాహా । స మా భగ ప్రవిశ స్వాహా ॥ ౨ ॥

తస్మింత్సహస్రశాఖే । నిభగాహం త్వయి మృజే స్వాహా । యథాఽఽపః ప్రవతా యంతి । యథా మాసా అహర్జరం । ఏవం మాం బ్రహ్మచారిణః । ధాతరాయంతు సర్వతస్స్వాహా । ప్రతివేశోఽసి ప్రమా భాహి ప్రమా పద్యస్వ ॥ 3 ॥ వితన్వానా ప్రవిశ స్వాహా సప్త చ ॥

(ப - ம.) யஃ - யாதொரு ஓம்காரமென்கிற பிரணவமானது, ஶந்தஸாம் - வேதங்களுக்கு, ருஷபஃ - உயர்ந்ததோ, விஶ்வரூபஃ யெல்லா உருவங்களையுமுடையதோ, அதாவது யெல்லா வாக்குகளுக்கும் முதன்மையானதோ, தத்யதா ஶங்குநா ஸர்வாணி பர்ணாநி ஸந்த்ருண்ணாந்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக் ஸந்த்ருண்ணா ஓங்கார ஏவேதம் ஸர்வம் - என்கிறபடியே சகல வாக்குக்களுக்கும் பிரதானமானது என்று கருத்து, ஶந்தோப்யஃ - வேதங்களாகிற, அம்ருதாத் - அமுதத்தில் நின்றும், அதி ஸம்பபூவ - மேன்மையை யடைந்தது. ஸஃ - அந்த, இந்த்ரஃ - சகலத்திற்கும் முக்யமான ஓங்காரமானது, மேதயா - அறிவினலே, மா - என்னை, ஸ்ப்ருணோது - பிரீதி பண்ணி வைக்மட்டும் அல்லது பலத்தையுண்டு பண்ணட்டும், அம்ருதஸ்ய - மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பிரம்மக்யானத்திற்கு, (வா) அம்ருதஸ்ய - பரமாத்மாவுக்கு, தேவ - வாராய் பூஜ்யமாகிய ஓம்காரமே, தாரணஃ - தரிக்கிறவனுக, (வா) - மனதால் தியானிப்பவனுக, பூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், மே - யென்னுடைய, ஶரீரம் - உடலானது, விசர்ஷணம் - யோக்யமானதாக (காந்தியுள்ளதாக), (பூயாத் - ஆகட்டும்) மே - என்னுடய, ஜிஹ்வா - நாக்கு, மதுமத்தமா - மதுரமான வார்த்தை சொல்லுவதாக, (வா) - மதுரமான பிர்ம்மத்தைச் சொல்லுகிறதாக, (பூயாத் - ஆகட்டும்) கர்ணாப்யாம் - காதுகளாலே, பூரி - அதிகமாக, விஶ்ருவம் - கேட்கக் கடவேன், (வா) பிர்ம்மத்தையே சொல்லும்படியான சாஸ்திரங்களைக் கேட்கக்கடவேன், ப்ரஹ்ம

ணஃ - பிர்ம்மாகிற கத்திக்கி, கொஶஃ - உறையாக, அஸி - ஆகிறாய், மெயா - உலகத்திலுள்ள பொருள்களின அறிவினாலே, பிஹிதஃ - மறைக்கப் பட்டவனாக, (அஸி - ஆகிறாய்) அதாவது உறையில் கத்தி யெப்படி தோற்றுகிறதோ அப்படியே பிர்ம்மத்தை யறியவிடமாக யிருக்கிறாய் கேவலம் உலகத்தில் அறிவால் மறைந்து யிருக்கிறாய், (ப௦) பரமாத்மாவுக்கு பொக்ஷம்போல் இருப்பிடமாக யிருக்கிறாய் அதாவது பிர்ம்மத்தைச் சொல்லும் பதம் என்று கருத்து, மெயாபிஹிதஃ - புத்தியினால் நிறைந்திருக்கிறாய் அல்லது புத்தியை யுண்டுபண்ணுகிறாய், மெ-என்னுடைய, ஶ்ருதம் - கேள்வியினாலுண்டான வாத்மவின் னறிவை, மொபாய - காப்பாற்று அதாவது மறவாமல் யெப்பொழுதும் மனதிலிருக்கும்படி செய், ஆவஹந்தீ - உண்டு பண்ணுவதாயும், விதந்வாநா - விஸ்தாரப்படுத்துவதாயும், அசிரம் - சீக்கிறம், குர்வாணா-நிறைவேற்றுகிறதாயுமிருக்கிற (எதையென்றால்) ஆத்மநஃ-எனக்கு, வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களையும், மம - எனக்கு, மவஶ்ச - பசுக்களையும், அந்நபாநெ-சாப்பிடும வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும், ஸர்வதா - எக்காலத்திலும், யா - யாதொரு லட்சுமியானவள். (ஶவதி - இருக்கிறாளோ) தாம் - அந்த, லொமஶாம - ஆடு முதலிய மயிருள்ளவைகளோடு கூடியதாயும், பஶுபிஸ்ஸஹ-வேறு பசுக்களோடும் கூடியதாயு மிருக்கிற, ஶ்ரியம் - லட்சுமியை, ததஃ - அந்த வறிவைக்கொடுத்த பிறகு, ஆவஹ - உண்டாகச்செய், (ஸ்வாஹா - என்று சொல்லுகிற மந்திரங்கள் ஓமத்திலுபயோகிப்பதைக் காண்பிவைக்கிறது), (ப௦) (யதஃ எந்த காரணத்தினால், த்வம் - நீ), ஆவஹந்தீ - உண்டுபண்ணுகிறவளோ, விதந்வாநா - விருத்தி பண்ணுகிறவளோ, ததஃ - ஆகையால், மெ - எனக்கு, ஶ்ரீம் - மரவுரியை வாஸாம்ஸி - வஸ்திரங்களையும, மாவஶ்ச - பசுக்களையும், அந்நபாநெ - சாப்பிடும் வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும், ஸர்வதா - யெப்பொழுதும், குர்வாணாஸதீ - செய்கிறவளாய்க்கொண்டு, லொமஶாம - அதிகமாயிருக்கிற, ஶ்ரியம் - வேதமாகிற சம்பத்தை, பஶுபிஸ்ஸஹ- யக்யத்திற்குபயோகிக்கும் பசுக்களுடன், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு, ப்ரஹ்மசாரிணஃ - பிர்மசர்யவிருதத்தை யனுஷ்டிக்குமவர்கள், மா - என்னைக் குறித்து, ஆயந்து - வரட்டும், ஜநெ - ஜனங்களுக்குள், யஶஃ - கீர்த்தியையுடையவனாக, அஸாநி - ஆகக்கடவேன், வஸ்யஸஃ-பணமுடையவர்களுக்குள், ஶ்ரேயாந் - உயர்ந்தவனாக, அஸாநி - ஆகக்கடவேன், (ஸ்வாஹா - என்பது முன்போலவே) ஹெஶம-வாராய் பூஜிக்கத்தகுந்தவனே, (ப௦) ஹெஶம-வாராய் ஐசுவரியமே; தம் - முன்கூறிய, த்வா - உன்னை, ப்ரவிஶாநி - அடையக் கடவேன், (ஶம்) ப்ரவிஶாநி - அடைந்து உன்னுடன் ஒன்றாகக் கடவேன், (த்வம் - நீ), ஹெஶம - வாராய் (ஐசுவரியமே) பூஜ்யனானவனே, ஸஃ - முன்

கூறிய, (ஃவம் - நீ), ஊா - என்னை, ஹ௵விஶ - அடையக்கடவாய், (ஶ௦)-(ஒன்ருகச் சேர்க்கக்கடவாய்) ஜெஹஜ - பூஜ்யனுனவனே, ஸஹஸ்ரஶாவெ - அனேக பேதங்களையுடைய, தஷிநு - மேற்கூறிய, ஃவயி - உன்னிடத்தில், கஹ௦ - நான் - நிஶெஜெ - பாவத்தைப் போக்குகிறேன், (ய௦) ஜெஹஜ - வாராய் ஐசுவரியமே, ஸஹஸ்ரஶாவெ - அனேக விதமான, தஷிநு-அந்த, ஃவயி - உன்னிடத்தில், (வுவிஷ்டஃ - சேர்ந்திருக்கிற) கஹ௦ - நான், நிஶெஜெ - பாபத்தைப்போக்கி சுத்தனுகிறேன், யயா - எவ்விதமாக, ஆவஃ - ஜலங்கள், வுவதா - பள்ளமான விடத்தால், யஷி - போகிறதுகளோ, (ஶ௦) வுவதாஃ - ஓடுகிற, ஆவஃ - ஜலங்கள், யயா - எவ்வண்ணமாக, (திஶஃ - திக்குக்களை) யஷி - அடைகிறதுகளோ, யயா - எவ்வண்ணமாக, ஊஸாஃ - மாதங்கள், கஹஜ௱௦ - வருஷத்தை, யஷி - அடைகிறதுகளோ, (ஶ௦) கஹஜ௱௦ - சூரியனை), ஜெயாதஃ - வாராய் பரமாத்மாவே, ஹவ௦ - இந்தப் பிரகாரம், ஊ௦ - என்னை, ஹுஹவாரிணஃ - பிர்ம்மசாரிகள், ஸவதஃ - எல்லாவிடத்தில் நின்றும், ஆயஹு - வரட்டும், வுதிவெஶஃ - சமீபத்திலிருக்கும் வீடாக, கஸி - ஆகிறீர், ஊா : என்னை, வுவாஹி - மிகவும் காப்பாத்து, (ஶ௦) வுஸாஹி - பிரகாசம் பண்ணு, ஊா - என்னை, வுவஷஸ்வ - அடைவாயாக (அதாவது அடைந்து உன்னுடன் ஒன்ருகச்செய், (ஶ௦) வுவஷஸ்வ - உன்னைச் சரணமடைந்தவனுகச் செய்.

ஶ௦-ஹா. அறிவை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தையும் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தையும் இந்த அனுவாகம் சொல்லுகிறது. இதில் (ஸ்ருதம்மேகோபாய) என்கிற அளவும் புத்தியை விரும்புகிறவனுக்கு ஜபத்தைச் சொல்லுகிறது. மேல் முடியும் வறையில் தனத்தை விரும்புகிறவனுக்கு ஹோமத்தைச்சொல்லுகிறது. தனமானது கர்மங்களுக் குபயோகப்படுகிறது. கர்மங்களைச்செய்தலால் பாவங்கள் தொலைகின்றன. பாவங்கள் ஒழிந்தால் பிர்ம்மவித்தை தோன்றுகிறது. அதெப்படி யெனில்; ஜாநமுத்பத்யதெ பும்ஸாங்க்ஷயாத்பாபஸ்ய கர்மணஃ யதாதர்ஶதலெ வ்ரெவஶ்யஷ்யாத்மாநமாத்மநி என்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுதலால்.

(ஶா-ஹா.) பிர்ம்மவித்தையை யடைவதற்குப் பிரணவத்தை யிந்த மந்திரத்தால் பிரார்த்திக்கவேண்டியது. இதில் (ஆவஹந்தீ) என்பது முதல் லக்ஷ்மியைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது.

ஶஹஷ்வஸ்ஸுவரிதிவாஏதாஸ்திஸ்ரோவ்யாஹ்ருதயஃ | தாஸாமுஹஸ்மைதாஞ்சதுர்த்தீம் | மாஹாசமஸ்யஃப்ரவெதயதெ | மஹ இதி | தத்ப்ரஹ்ம | ஸ ஆத்மா | அங்கான்யன்யா தேவதாஃ | பூரிதிவா அயம்லோகஃ | புவ இத்யந்தரிக்ஷம் | ஸுவரித்யஸௌ லோகஃ ||க||

மஹ இத்யாதித்யஃ | ஆதித்யேந வாவ ஸர்வெ லோகா மஹீயந்தெ | பூரிதிவா அக்நிஃ | புவ இதி வாயுஃ | ஸுவரித்யாதித்யஃ | மஹ இதி

𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 | 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌂𑌷𑌿𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾𑌋
𑌚𑌃 | 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 ||௨||

𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌵𑍇𑌦𑌾𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 | 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌃 | 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 | 𑌮𑌹𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 | 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌏𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 | 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑌃 | 𑌤𑌾𑌯𑍋𑌵𑍇𑌦 | 𑌸𑌵𑍇𑌦𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈𑌦𑍇𑌵𑌾𑌬𑌲𑌿𑌮𑌾𑌵𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௩|| 𑌅𑌸𑍌𑌲𑍋𑌕𑍋𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿𑌵𑍇𑌦𑌚 | 𑌇𑌤𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃|| ·

భూర్భువస్సువరితివా ఏతా స్తిస్రో వ్యాహృతయః | తాసాముహస్మైతాంచతుర్థీం । మాహాచమస్యః ప్రవేదయతే । మహఇతి । తద్బ్రహ్మ । సఆత్మా । అఙ్గాన్యన్యాదేవతాః । భూరితి వాఅయంలోకః । భువఇత్యంతరిక్షం । సువరిత్యసౌలోకః । ౧ ॥

మహఇత్యాదిత్యః । ఆదిత్యేనవావసర్వే లోకామహీయంతే । భూరితివాఅగ్నిః । భువ ఇతివాయుః । సువరిత్యాదిత్యః । మహఇతిచంద్రమాః । చంద్రమసావావసర్వాణి జ్యోతీగ్ంషి మహీయంతే । భూరితివాఋచః । భువఇతిసామాని । సువరితియజూగ్ంషి । ౨ ।

మహఇతిబ్రహ్మ । బ్రహ్మణావావసర్వే వేదామహీయంతే । భూరితివైప్రాణః । భువఇత్యపానః । సువరితివ్యానః । మహఇత్యన్నం । అన్నేనవావసర్వే । ప్రాణామహీయంతే । తావా ఏతాశ్చతస్రశ్చతుర్ధా । చతస్రశ్చతస్రోవ్యాహృతయః తాయోవేద । సవేదబ్రహ్మ । సర్వేఽస్మై దేవాబలిమావహంతి ॥ 3 ॥ అసౌలోకోయజూగ్ంషివేదద్వేచ ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) 𑌭𑍂𑌃 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾 - பூ புவ ஸுவ என்று, 𑌏𑌤𑌾𑌃 - இந்த, 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌃 - மூன்றும், 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑌃 - வ்யாக்ருதி யென்று பெயர் பெற்றதுகள், 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌚𑌮𑌸𑍍𑌯𑌃 - மகாசமஸரென்கிற இருஷியின் பிள்ளை, 𑌏𑌤𑌾𑌂 - மேல்சொல்லப்போகிறதை, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 - அவைகளுக்கு, 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀𑌂 - நான்காவதான வ்யாக்ருதியாக, 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍇𑌉𑌹𑌸𑍍𑌮 - கண்டறிந்தார், (வா) - சொல்லுகிறார், 𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿 - மக என்கிற, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வ்யாக்ருதியானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பிர்ம்மம், 𑌸𑌃 - அந்த வ்யாக்ருதியானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - எல்லாவற்றையும் வியாபரிக்கிறது. 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃-வேறான, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃- தேவர்கள், 𑌅𑌂𑌗𑌾𑌨𑌿 - அவயவங்கள், 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾-பூ என்கிறதானது, 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - உலகம், 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿 - புவ என்கிறதானது, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 - ஆகாயம், 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 - ஸுவ என்கிறதானது, 𑌅𑌸𑍌 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - ஸ்வர்க்கலோகம், 𑌮𑌹𑌇𑌤𑌿 : மக என்கிறதாவது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியன், 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌵𑌾𑌵 - சூரியனால்தானே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 - எல்லா, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - உலகங்கள், 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - விருத்தியை யடைகிறதுகள், (வா) - பூஜையை யடைகிற

துகள், ஹூமரிதிவா - பூ என்கிறதானது, அக்நிஃ - நெருப்பு, ஹுவஊதி-புவ என்கிறதானது, வாயுஃ - காற்று, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, ஆதித்யஃ - சூரியன், மஹஇதி - மக என்கிறதானது, சந்த்ரமாஃ - சந்திரன், சந்த்ரமஸாவாவ-சந்திரனால்தானே, ஸர்வாணி-எல்லா, ஜ்யோதீம்ஷி-பிரகாசிக்கும் வஸ்துக்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரு௦) - பூஜையை யடைகிறதுகள், ஹூமரிதிவா - பூ என்கிறதானது, ருசஃ - ருக்வேதங்கள், ஹுவரிதி - புவ என்கிறதானது, ஸாமானி-சாமவேதங்கள், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, யஜூம்ஷி - யஜுர்வேதங்கள், மஹஇதி - மக என்கிறதானது, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மம், ப்ரஹ்மணாவாவ - பிர்ம்மத்தினாலே தானே, ஸர்வே - எல்லா, வேதாஃ - வேதங்கள், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரு௦) பூஜையை யடைகிறனகள், ஹூமரிதிவை - பூ என்கிறதானது, ப்ராணஃ - பிராணன், ஹுவஇதி - புவ என்கிறதானது, அபாநஃ - அபானன் என்கிறது, ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, வ்யாநஃ - வியானன் என்கிறது, மஹஇதி - மக என்கிறதானது, அந்நம் - சாப்பிடும் வஸ்து· அந்நேநவாவ - சாப்பிடும் வஸ்துவினாலேதானே, ஸர்வே - எல்லா, ப்ராணாஃ - பஞ்சப் பிராணன்களும், மஹீயந்தே - விருத்தியடைகிறதுகள், (ரு௦) - பூஜையை யடைகிறதுகள், தாவா - மேற்கூறிய, ஏதாஃ - இந்த, சதஸ்ரஃ - நான்கு வ்யாக்கிரிதிகளும், சதுர்தா - நான்கு வகைப்பட்டது. சதஸ்ரஃ - நான்காயிருக்கிற, வ்யாஹ்ருதயஃ - வ்யாக்ருதிகளும், சதஸ்ரஃ - நான்கு வகையுடையதுகள், தாஃ-மேற்கூறிய அந்த வ்யாக்ருதிகளை, யஃ - எவன், வேத - அறியுகிறானோ, ஸஃ - அவன், ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மத்தை, வேத-அறியுகிறான், ஸர்வே - எல்லா, தேவாஃ - தேவர்களும், அஸ்மை - இவன் பொருட்டு, பலிம் - பூஜையை, ஆவஹந்தி - செய்கிறார்கள்,

(ரு௦ - ஹா.) இந்த வனுவாகத்தால் வ்யாக்ருதி ரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தின் தியானமானது ஸ்வரராஜ்யம் யென்கிற ஸ்வர்க்கத்துக் கரசனாயிருத்தலைக் குறித்து சொல்லப்படுகிறது. மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற விசேஷங்களோடு கூடின பிர்ம்மமாக மக என்கிற வ்யாக்ருதியையும் மற்றமூன்று வ்யாக்ருதிகளையும் மேற்கூறிய நான்கு விதங்களாக வறியுமவன் சுவர்க்கத்துக் கரசனாகிறான். யெல்லாத் தேவர்களும் அவனுக்குப் பூஜைசெய்கிறார்கள்.

(ரா - ஹா.) மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தைக்கு அங்கமான வ்யாக்ருதின் தியானம் இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மக என்கிறது பெரியதான வஸ்துவைச் சொல்லுமாதலால் அதுவே பிர்மமம்; மற்ற தேவர்கள் அந்த பிர்ம்மத்தின் சரீரங்கள் இங்கு தேவர்கள் என்றது யெல்லாப் பொருளையும் காட்டுகிறது. மேற்கூறிய நான்கு விதமாய் வ்யாக்கிரிதிகளை யெவன் தியானம் செய்கிறானோ அவனுக்கு மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தை யுண்டாகிறது.

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 | 𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 | 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌕𑍇 | 𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌤𑌨 𑌇𑌵𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌤𑍇 | 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 | 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍌 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌕𑌪𑌾𑌲𑍇 | 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 | 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍌 ||௧||

𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 | 𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 | 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 | 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 | 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑌤𑌿𑌃 | 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌨 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 | 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 ||௨|| 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵 | 𑌵𑌾𑌯𑌵𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌚 ||

సయఏషోంతర్హృదయఆకాశః । తస్మిన్నయంపురుషోమనోమయః । అమృతోహిరణ్మయః । అంతరేణతాలుకే । యఏషస్తనఇవావలంబతే । సేన్ద్రయోనిః । యత్రాసౌకేశాంతోవివర్తతే । వ్యపోహ్యశీర్షకపాలే । భూరిత్యగ్నౌప్రతితిష్ఠతి । భువఇతివాయౌ ॥ ౧ ॥

సువరిత్యాదిత్యే । మహఇతిబ్రహ్మణి । ఆప్నోతిస్వారాజ్యం । ఆప్నోతిమనసస్పతిం । వాక్పతిశ్చక్షుష్పతిః । శ్రోత్రపతిర్విజ్ఞానపతిః । ఏతత్తతోభవతి । ఆకాశశరీరంబ్రహ్మ । సత్యాత్మ ప్రాణారామం మనఆనందం । శాంతిసమృద్ధమమృతం ॥౨॥ ఇతిప్రాచీనయోగ్యోపాస్స్వ॥ వాయవమృతమేకంచ ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌃 - எந்த, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 - ஹிருதய கமலத்துக்குள், 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 - இடைவெளியோ, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍-அந்த விடைவெளியில், 𑌅𑌯𑌂 - அந்த இந்த, 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 - ஜ்ஞாநத்தாலறியத் தகுந்த (அல்லது) (மனதுக்கு அபிமாநீ தேவதையான) 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌃 - மரணமில்லாதவனை, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 - பிரகாசிக்கிற சரீரத்தோடே கூடின, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருஷன், (𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறான்), 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌕𑍇𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣-தாடைகளின் நடுவில், 𑌯𑌃 - எந்த, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த நரம்பானது, 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌇𑌵 - ஸ்தநம்போல், 𑌅𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌤𑍇 - தொங்குகிறதோ, 𑌯𑌤𑍍𑌰 - எந்த விடத்தில், 𑌅𑌸𑍌 - இந்த, 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - மயிர்களுடைய வேரானது, 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - புரிந்திருக்கிறதோ, (𑌤𑌂 - அந்த, 𑌦𑍇𑌶𑌂 - இடத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - அடைந்து), 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯-பிளந்து, 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌕𑌪𑌾𑌲𑍇 - மண்டையோட்டில், (𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾 - வெளிக்கிளம்பி யிருக்கிறது), 𑌯𑌾 - எந்த நாடியோ, 𑌸𑌾 - அந்த நாடியானது, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 - அந்த பிர்ம்மாவை யறிவதற்குக் காரணம், (𑌏𑌵𑌂 - இந்தப்படி, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - அறிகிறவன், 𑌤𑌯𑌾 - அந்த நாடியால், 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯-வெளிக்கிளம்பி), 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 - பூ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 - அக்நியில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருக்கிறான், 𑌭𑍁𑌵𑌇𑌤𑌿 - புவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், 𑌵𑌾𑌯𑍌-வாயுவில்,

ஷ்திஷ்டதி - இருக்கிறான், ஸுவரிதி - ஸுவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபி யாய், ஆதித்யே - சூரியனில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறான், மஹ இதி - மக என்கிற வ்யாக்ருதியாய், ப்ரஹ்மணி - சதுர்முகனிடத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி- இருக்கிறான், ஸ்வாராஜ்யம்-தானே யரசனாகயிருக்கிறதை, ஆப்நோதி-அடை கிறான், மநஸஸ்பதிம் - யெல்லா மனதிற்கு மதிபதியான தன்மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், வாசஸ்பதிஃ - வாக்குகளுக்கு அரசனாகவும், சக்ஷு ஷ்பதிஃ - கண்களுக்கு அரசனாகவும், ஶ்ரோத்ரபதிஃ - காதுகளுக்கு, அரச னாகவும், விஜ்ஞாநபதிஃ - அறிவுக்கு அரசனாகவும், ததஃ-அதைவிட அதிக மாக, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது. ஆகாஶஶரீரம் - ஆகாயம்போல சூக்ஷ்மமான சரீரத்தையுடையதாயும், ஸத்யாத்ம - மெய் யான தன்மையையுடையதாயும், ப்ராணாராமம் - பிராணன்களிடத்திலேயே விளையாட்டையுடையதாயும், மநஆநந்தம் - சுகத்தைக் கொடுக்கத்தாக மன தையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியால் நிரம்பினதாயும், அம்ருதம் - மரணமில்லாததாயு மிருக்கிற, ப்ரஹ்ம - பிர்ம்மமானது, (பவதி-ஆகிறது), இதி ப்ராசீநயோக்ய - வாராய் பிராசீன யோக்யமென்கிற சிஷ்யனே, இதி - என்று, உபாஸ்ஸ - தியானம் செய், (ஶம் - பதார்த்தங்களினுடைய வும் அந்வயங்களுடையவும் பேதம்), தாலுகேஅந்தரேண - தாடைகளின் நடுவே, யஏஷஃ - யாதொரு உந்த நாடியானது, ஸ்தநஇவ - பசுவின்முலை போல், அவலம்பதே - தொங்குகிறதோ, ஸா - அந்த நாடியானது, இந்த்ர யோநிஃ - மோக்ஷமென்கிற ஐசுவரியத்தை யடைகிற ஜீவனுக்கு வெளிப் படுகிறவழி, யத்ர - எந்த வழியில், அஸௌ - இந்த, கேஶாந்தஃ - பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்குக் காரணமான மகாவிஷ்ணுவானவர், விவர்ததே - விசேஷமாக யிருக்கிறாரோ, ஸ்வாராஜ்யம் - கர்மங்களுக்கு கீழ்படியாமையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், மநஸஸ்பதிம் - மனதுகளுக்கு யஜமானனான தன் மையை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், ததஃ - அதற்குப் பிறகு, ஏதத் - இதுவானது, பவதி - உண்டாகிறது (எது வென்றால்), ஆகாஶஶரீரம் - விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடினதாயும், ப்ரஹ்ம - விளங்குகிற பரபிர்ம்மத் தின் ஸ்வரூபத்தோடு கூடினதாயும், ஸத்யாத்மப்ராணாராமம் - நித்திய சூரி களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் பிராணன்போன்ற பிர்ம்மத்தையே போக்யமாக வுடையதாயும், மநஆநந்தம் - நினைத்த மாத்திரத்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத் தையுடையதாயும், ஶாந்திஸம்ருத்தம் - சாந்தியோடே கூடினதாயும், அம்ருதம் - சம்சாரமில்லாததாயும், பவதி - ஆகிறது.

(ஶம் - ஹா·) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதிகளில் மக என்கிற வ்யாக்ருதியை சது முகப் பிர்ம்மரூபமாகவும், மற்ற வ்யாக்ருதி ரூபங்களான யெல்லா வஸ்துக்களையும் பிர்

ம்மாவின் அங்கங்களாகவும் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அப்படி தியானம் செய்யப்ப டும் பிர்ம்மாவினிடமும் அப்படி தியானம் செய்ததாலுண்டாகும் பயனும் அப்பயனை யடையும் வழியும் இதில் சொல்லப்படுகிறது. மேற்கூறிய பிர்ம்மா ஹிருதயகமலமென் கிற ஆகாயத்திலிருக்கிறான். மனதால் அறியத்தக்கவர் மரணமில்லாதவன் விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடியவன் அவனை யறியும் வழியாவது. இரண்டு தாடைகளின் நடுவில் எந்த நாடி தொடங்குகிறதோ எந்த மண்டையில் மயிர்களின் அடிபாகம் சம்பந்தப்பட் டிருக்கிறதோ அந்த மண்டையோட்டில் கிளம்பியிருக்கிறது எந்த நாடியோ அதுதான் அவனை யறியும் வழி. இப்படி யறிந்தவன் மேற்கூறிய நாடியில் வெளிக்கிளம்பி கிரம மாய் பூ புவ ஸுவ என்கிற மூன்று வ்யாக்ருதி ரூபியாய் அக்னி வாயு சூரியன் இதுகளி டத்தில் சேர்ந்து மக என்கிற பிர்ம்மாவினிடத்தில் சேருகிறான். அந்த பிர்ம்மாவுடன் ஒன்றாய் பிர்ம்மாவின் தன்மைகளை யடைகிறான். எல்லாப் பொருள்களும் இந்தப் பிர்ம் மாவுக்கு அவயவமாதலால் மனது முதலாகிய எல்லாப் புலன்களுக்கும் யஜமானனாகி றான். பிறகு பிர்ம்மத்துடன் ஒன்றாய் விடுகிறான்.

(ரா - ஸா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதி தியானத்திற்கு அங்கியான பிர்ம்மவித்தை யும் அதின் பயனும் இந்த வனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஹிருதயகமலத்தின் நடு வில் நல்லமனதால் அறியத்தக்கவராயும் ஸம்சார ஸம்பந்தமில்லாதவனாயும் விளங்குகிற சரீரத்தோடும் எவன் இருக்கிறானோ, அவனே பரமாத்மா, அவனையே தியானம் செய்ய வேண்டும். எப்படி தியானம் பண்ணி மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறவனுக்கு வழியே தென்றால், தாடைகளின் நடுவே பசுவின் முலைபோல் எந்த நாடிதொங்குகிறதோ எந்த வழியில் போகிறவனுக்கு பிர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்கும் காரணமாய் இவர்களை சங்க ரிக்குமவனான பரமாத்மா அடையத்தக்கவனோ, அதுவே வழி இப்படி தியானம் செய்த வன் அந்த காலத்தில் மண்டையோட்டைப் பிளந்துகொண்டு பூ என்கிற வ்யாக்ருதி யால் அக்னிலோகத்திலிருக்கிறான். மோக்ஷம் போகிறவர்கள் எல்லாருக்கும் அக்னிலோ கத்தில் போகிறது பொதுவாயிருந்தபோதிலும் இந்த வ்யாக்ருதி தியானத்தோடுகூடின இந்த பிர்ம்மவித்தையை யனுஷ்டித்தவனுக்கு சிலகாலம் அந்தந்த உலகங்களில் சாவ காசமுண்டு. பிறகு கர்மங்களுக்கு கீழ்ப்படியாதவனாக வாகிறான், தான் நினைத்த மாத்தி ரத்தில் எல்லாப் பலன்களாலுண்டான அறிவுகளும் சுகங்களும் உண்டாகின்றன. நித் திய சூரிகளும் முக்தர்களும் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற பிர்ம்மத்தை யே இவனும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். "யம்காமம்காமயதேஸஸோஸ்யஸம்க ல்பாதேவஸமுத்திஷ்டதி" என்று சுருதிசொல்லுகிறபடியே நினைத்தபோதே எல்லா ஆனந்தங்களு முண்டாகிறது, ஸம்சாரசம்பந்த மில்லாதவனாக வாகிறான்.

ஆப்னோதி ஸ்வாராஜ்யம் | ஆப்னோதி மனஸஸ்பதிம் | வாக்பதிஶ்சக்ஷுஷ்பதி: | ஶ்ரோத்ரபதிர்விஜ்ஞானபதி: | ஏதத்ததோ பவதி | ஆகாஶஶரீரம் ப்ரஹ்ம | ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம் மன ஆனந்தம் | ஶாந்திஸம்ருத்தமம்ருதம் | இதி ப்ராசீனயோக்யோபாஸ்ஸ்வ ||க|| ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷம் த்யௌர்திஶோ'வாந்தரதிஶா: ||

పృథివ్యంతరిక్షం ద్యౌర్దిశోవాంతరదిశాః॥ అగ్నిర్వాయురాదిత్యశ్చంద్రమానక్షత్రాణి। ఆప ఓషధయోవనస్పతయ ఆకాశ ఆత్మా । ఇత్యధిభూతం । అథాధ్యాత్మం । ప్రాణోవ్యానోపాన

உதாநஸ்ஸமாந: । சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம் மநோ வாக் த்வக் । சர்ம மாம்ஸꣳ ஸ்நாவாஸ்தி மஜ்ஜா । ஏதததி விதாய ருஷிரவோசத் । பாங்க்தம் வா இதꣳ ஸர்வம் ॥ ௧ ॥ பாங்க்தேநைவ பாங்க்தꣳ ஸ்ப்ருணோதீதி ॥ ஸர்வமேகஞ்ச ॥

(ப - ம்) ப்ருதிவீ - பூமி, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், த்யௌ: - ஸ்வர்க்கலோகம், திஶ: - திக்குக்கள், அவாந்தரதிஶ: - மூலைத்திசைகள், அக்நி: - நெருப்பு, வாயு: - காற்று, ஆதித்ய: - சூரியன், சந்த்ரமா: - சந்திரன், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், ஆப: - ஜலங்கள், ஓஷதய: - கொடிகள், வநஸ்பதய: - மரங்கள், ஆகாஶ: - பூதமென்கிற ஆகாயமும், ஆத்மா - விராட்ரூபம், இதி - யென்று, அதிபூதம் - அதிபூதமென்கிற பெயர்கொண்டது, அத - பிறகு, அத்யாத்மம் - அத்யாத்மமென்கிற பெயர்கொண்டது, ப்ராண: - பிராணனும், வ்யாந: - வியானனும், அபாந: - அபானனும், உதாந: - உதானனும், ஸமாந: - ஸமானனும், சக்ஷு: - கண்ணும், ஶ்ரோத்ரம் - காதும், மந: - மனதும், வாக் - வாக்கும், த்வக் - இந்திரியரூபமான தோலும், சர்ம - மேல்தோலும், மாம்ஸம் - மாம்சமும், ஸ்நாவா - சீயும், அஸ்தி - இலும்பும், மஜ்ஜா - உயிர்த்தண்ணியும், ஏதத் - இதுகளை, அதிவிதாய - கும்பலாகச் சேர்த்து, ருஷி: - இருஷியானவர், அவோசத் - சொன்னார், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், பாங்க்தம் - பாங்க்தம் என்கிற பெயர்கொண்டது. பாங்க்தேநைவ - மேற்கூறிய பாங்க்தத்தாலேதானே, பாங்க்தம் - வெளிப்பொருள்களை, ஸ்ப்ருணோதி - காப்பாற்றுகிறான், இதி யென்று (சொன்னார்).

(ஶா - ஹா.) வ்யாக்ருதி ரூபமான பிர்ம்மத்தை தியானம் செய்யும்படி முன்னுவாகத்தில் சொல்லி இந்த அனுவாகத்தில் சாங்க்த ரூபமாய் தியானம் பண்ணச் சொல்லுகிறது. பாங்க்தமென்றால் பங்க்தியோடே சேர்ந்ததற்கும் பெயர். பங்க்தியென்றால் வேதத்தில் ஒரு சந்தஸ்; அது ஐந்து பதங்களோடே கூடியது. ஆதலால் ஐந்தாகக் கூடியிருக்கும் பொருள்களெல்லாம் மேற்சொன்ன சந்தஸ்களுக்குச் சரியாயிருத்தலால் இப்பொருள்களையும் பாங்க்தமென்று சொல்லுகிறது. அப்படியே சுருதியிலும் "பஞ்சபதாபங்க்த: பாங்க்தோஜ்ஞ:" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு அதிபூதமென்று சொல்லப்பட்டது பதினைந்து பொருள்களாதலால் மூன்று பாங்க்தம் அதில் பூமிமுதல் ஐந்துக்கு உலகபாங்க்தமென்றும், நெருப்பு முதல் ஐந்துக்கு தேவதாபாங்க்தமென்றும், ஜலம் முதலான ஐந்துக்குப் பூதபாங்க்தமென்றும், பிராணன் முதலான ஐந்துக்கு வாயு பாங்க்தமென்றும், கண் முதலான ஐந்துக்கு இந்திரிய பாங்க்தமென்றும், தோல் முதலான ஐந்துக்குக் காது பாங்க்தமென்றும் இவைகளை ஆறு பாங்க்தங்களாகப் பிரித்து இவைகளைத் தியானம் செய்கிறவன் மெற்கூறிய பாங்க்தங்களை நிறைந்திருக்கிறான். அதாவது மேற்கூறிய பாங்க்தங்களில் நிறைந்திருக்கிற பிர்ம்மாவுடன் ஒன்றுகிறான் என்று இருஷி சொன்னார்.

(ரா - ஹா.) மேற்கூறிய ஐந்து பாங்க்தங்களையும் தியானம் பண்ணுகிறவன் இந்த பஞ்சபூதங்களால் நிறைந்திருக்கிற வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறான். அதாவது இவ்வுலகங்களுக்கு அரசனாகிறான் என்று இவைகளைக் கண்டறிந்த ஓர் இருஷி சொன்னார்.

ஓமிதி ப்ரஹ்ம | ஓமிதீதம் ஸர்வம் | ஓமித்யேதத³நுக்ருதிர்ஹ ஸ்ம வா அப்யோ ஶ்ராவயேத்யாஶ்ராவயந்தி | ஓமிதி ஸாமாநி கா³யந்தி | ஓம் ஶோமிதி ஶஸ்த்ராணி ஶம்ஸந்தி | ஓமித்யத்⁴வர்யு: ப்ரதிக³ரம் ப்ரதிக்³ருணாதி | ஓமிதி ப்³ரஹ்மா ப்ரஸௌதி | ஓமித்யக்³நிஹோத்ரமநுஜாநாதி | ஓமிதி ப்³ராஹ்மண: ப்ரவக்ஷ்யந்நாஹ ப்³ரஹ்மோபாப்நவாநீதி | ப்³ரஹ்மைவோபாப்நோதி | ஓம் தஶ | அஷ்டமோऽநுவாக: ||

ఓమితి బ్రహ్మ । ఓమితీదగ్ం సర్వం । ఓమిత్యేతదనుకృతిర్హస్మవా అప్యోశ్రావయేత్యాశ్రావయంతి । ఓమితిసామానిగాయంతి । ఓగ్ం శోమితిశస్త్రాణిశగ్ంసంతి । ఓమిత్యధ్వర్యుః ప్రతిగరం ప్రతిగృణాతి ॥ ఓమితిబ్రహ్మాప్రసౌతి । ఓమిత్యగ్నిహోత్రమనుజానాతి । ఓమితిబ్రాహ్మణఃప్రవక్ష్యన్నాహ । బ్రహ్మోపాప్నవానీతి । బ్రహ్మైవోపాప్నోతి ॥ ౧ ॥ ఓందశ ॥

(ப் - ம்.) ஓமிதி - ஓம் என்று சொல்லப்பட்ட சப்தமானது, ப்ரஹ்ம - பரபிர்ம்மம், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - யெல்லாப் பொருள்களும், ஓமிதி - ஓம் என்று சொல்லும் பதம்தான் அதாவது யெல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு ஆதிகாரணமானதால், ஓமித்யேதத் - ஓம் என்றே விதானது, அநுக்ருதிர்ஹஸ்மவா - ஒருவன் ஒருகாரியத்தை யேவினால் அதற்கு வேறு மனிதனுடைய அங்கீகாரம் அன்றோ, ஓஶ்ராவயேதி- ஓச்ராவய என்று, ஆஶ்ராவயந்தி - யஞ்யத்தில் பிரதிச்ரவணம பண்ணிவைக்கிறார்கள், ஓமிதி - ஓம் என்று, ஸாமாநி - சாமங்களை, கா³யந்தி - பிடுகிறார்கள், ஓம்ஶோமிதி - ஓம்சோம் என்று, ஶஸ்த்ராணி - சஸ்திரம் என்கிற மந்திரங்களை, ஶம்ஸந்தி - சொல்லுகிறார்கள். ஓமிதி - ஓம் என்று, அத்⁴வர்யு: - யக்யத்திலிருக்கும் அத்வர்யுவானவன், ப்ரதிக³ரம் - பிரதிகரத்தை, ப்ரதிக்³ருணாதி - சொல்லுகிறான் அதாவது ஹோதாவென்கிற யக்யத்திலிருப்பவன் சஸ்திரமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது ஓம் என்று சந்தோஷிக்கிறான், ஓமிதி - ஓம் என்று, ப்³ரஹ்மா - யக்யத்திலிருக்கும் ப்ரம்மாவென்று பெயர் பெற்றவன், ப்ரஸௌதி - அனுமதி பண்ணுகிறான், ஓமிதி- ஓம் என்று, அக்³நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லும் ஹோமத்தை, அநுஜாநாதி - அனுமதி பண்ணுகிறான், ப்³ரஹ்ம - வேதத்தை, உபாப்நவாநி - அடையக் கடவேன், இதி - என்கிற எண்ணத்துடன், ப்ரவக்ஷ்யந் - அத்யயனம் பண்ணப்போகிற, ப்³ராஹ்மண: - பிராமணன், ஓமிதி - ஓம் என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ப்³ரஹ்மைவ - வேதத்தைத் தானே, உபாப்நோதி - அடைகிறான்.

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரம்மத்தியானத்திற்கு முக்யமான ஆதாரமாதலால் ப்ரணவத்தை இந்த அனுவாகத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது.

𑌋𑌤𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌶𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌅𑌤𑌿𑌥𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 ‖ ௧ ‖

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌾 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑌃 । 𑌤𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌪𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌕𑍋 𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌪𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 𑌷𑌟𑍍𑌚 ‖ 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ‖

ఋతంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । తపశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । దమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । శమశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నయశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అగ్నిహోత్రంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । అతిథయశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । మానుషంచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచ ॥ ౧ ॥

ప్రజనశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । ప్రజాతిశ్చస్వాధ్యాయప్రవచనేచ । సత్యమితిసత్యవచారాథీతరః । తపఇతితపోనిత్యఃపౌరుశిష్టిః । స్వాధ్యాయప్రవచనేఏవేతినాకోమౌద్గల్యః । తద్ధితపస్తద్ధితపః ॥ ప్రజాచస్వాధ్యాయప్రవచనేచషట్చ ॥

(ப - ம்.) 𑌋𑌤𑌂𑌚 - மெய்யும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚 - யெல்லாவற்றிலும் சமமான புத்தியும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚 - உபவாஸாதிகளால் உடம்பை சுத்தமாக்குதலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 - வெளியிலிருக்கு மிந்திரியங்களை ஜயித்தலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள், 𑌶𑌮𑌶𑍍𑌚 - உள்ளேயிருக்கும் மநதென்கிற இந்திரியத்தை ஜயித்தலும், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑌶𑍍𑌚 - கார்ஹபத்தியம் ஆகவநீயம் தக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று அக்நிகளும், (𑌆𑌧𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 - வளர்க்கவேண்டியவைகள்), 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌚 - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯) - அவசியம் நடத்த

வேண்டியவைகள்) அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லப்பட்ட கர்மமும், (ஹோதவ்யம் - ஹோமம் செய்யத்தக்கது), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), அதிதய꞉ - அதிதிகளும், (பூஜ்யா꞉-பூசிக்கத் தகுந்தவர்கள்), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), மாநுஷம் - உலகத்தின் நடவடிக்கைகளும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே-வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), (ச) மாநுஷம் - இறந்த மனிதர்களைக் குறித்துச் செய்யும் ஶ்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களும் அல்லது, ப்ரஜாபத்யம்வர்ணாயஜ்ஞாஶ்வமேதஷோடஶஸம்ஸ்காரா꞉ | ப்ரஹ்மலக்ஷணவாக்யஸாக்ஷாத்காரஸ்ய ப்ரஜாபதேர்நஷ்டி - யென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆராதனமும், ப்ரஜா - குழந்தைகளும், உத்பாத்யா꞉ - உண்டாக்கத்தக்கவைகள், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயே - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ப்ரஜந꞉ - ருதுகாலத்தில் மனையாளைப் புணர்தலும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ப்ரஜாதி꞉ - பேரன் முதலியவர்களை யுண்டுபண்ணிவைத்தலும், ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலும், (அநுஷ்டேயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஸத்யம் இதி - சத்தியமே முக்யமென்று, ஸத்யவசா꞉ - மெய்யான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் தன்மையையுடைய அல்லது ஸத்யவசா என்று பெயர்கொண்ட, ராதீதர꞉ - ரதீதரா என்று பெயர்கொண்ட இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), தப இதி - தபஸ்ஸே முக்யமென்று, தபோநித்ய꞉ - நித்தியம் தவம்செய்யுமவரான அல்லது தபோநித்யரென்று பெயர்கொண்ட, பௌருஶிஷ்டி꞉ - பூருசிஷ்டருடைய பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே இதி - வேதத்தையோதலும் ஓதுவித்தலுமே முக்யமென்று, நாக꞉ - நாகர் என்று பெயர்கொண்ட, மௌத்கல்ய꞉ - முத்கலர் என்று இருஷியின் பிள்ளையானவர், (மந்யதே - யெண்ணுகிறார்), தத்தி - அதுதானே, தப꞉ - தவம்.

(ஈ0-ஹா.) அறிவினாலேயே பயனுண்டாகிற தென்று கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறது. ஆதலால் வேதங்களிலும் அதை யனுசரித்த ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியிருக்கும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது. ஏனெனில் அவைகளும் மேற்கூறிய பயனுக்குரியவைகள் ஆதலால் அவைகளும் அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள் என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

(ரா-ஹா.) தினந்தோறும் ப்ரம்மத்தின் தியானம் செய்யவேண்டியதாதலால் அந்த தியானத்திற்கு மனது சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்படி மனது சுத்தமாக வேண்டியதற்கு பாவங்கள் நீங்கவேண்டியதாதலாலும், அந்தப்படி பாவங்கள் நீங்க வேண்டியதற்காக நித்திய கர்மங்களை யவசியம் செய்யவேண்டியது. என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லுகிறது.

அஹம்வ்ருக்ஷஸ்ய ரேரிவா । கீர்த்தி: ப்ருஷ்டம்கிரேரிவ । ஊர்த்வபவித்ரோ வாஜிநீவஸ்வம்ருதமஸ்மி । த்ரவிணம் ஸவர்சஸம் । ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷித: । இதி த்ரிசங்கோர்வேதாநுவசநம் । அஹம் ஷட் ॥

అహంవృక్షస్య రేరివా । కీర్తిః పృష్ఠంగిరేరివ । ఊర్ధ్వపవిత్రో వాజినీవస్వమృతమస్మి । ద్రవిణగ్ం సువర్చసం । సుమేధా అమృతోక్షితః । ఇతి త్రిశంకోర్వేదానువచనం ॥ అహంషట్ ॥

சங்கர ரங்க ராமானுஜபாஷியங்களில் பதவுரையே மிகவும் வேறுபட்டிருப்பதால், அந்தந்த பாஷியங்களில் உள்ள பதவுரைகள் தனித்தனியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

(ஶ - ப் - ம்.) அஹம் - நான், வ்ருக்ஷஸ்ய - ஸம்சாரமாகிற விருக்ஷத்திற்கு, ரேரிவா - நடத்துகிறவன் அதாவது முளைக்கச்செய்கிறவன், (மம - என்னுடைய), கீர்த்தி: - புகழானது, கிரே: - மலையினுடைய, ப்ருஷ்டமிவ - நுனிபோல், (உச்ரிதா - உயர்ந்திருக்கிறது), ஊர்த்வபவித்ர: - பரிசுத்தமான பிர்ம்மத்தை என்னுடைய அறிவினால் விளங்கச் செய்கிறவனாகவும், வாஜிநீவ - சூரியனிடத்திலேபோல, ஸ்வம்ருதம் - நல்ல பரிசுத்தமான ஆத்ம வஸ்துவாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், ஸவர்சஸம் - நல்ல வொளியோடுகூடின, த்ரவிணம் - தனத்தைப்போல எல்லாராலும் ஆசைப்படத் தகுந்ததாகவும், அஸ்மி - ஆகிறேன் அல்லது, த்ரவிணம்-தனம்போன்ற ப்ரம்மஞானமானது, (மயா - என்றால், ப்ராப்தம் - அடையப்பட்டது), ஸுமேதா: - நல்ல அறிவுடன் கூடினவனும், அம்ருதோக்ஷித: - அமுதத்தால் நனைக்கப்பட்டவனாகவும், அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - யென்று, த்ரிசங்கோ: - திருசங்கு யென்கிற இருஷியின், வேதாநுவசநம் - ஆத்மாவொன்று யென்கிற ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. இது திருசங்குவினால் கண்டறியப்பட்ட ஓர் வேதமந்திரம் ஆத்மா வொன்றுயென்கிற ஆத்மவித்தையை இந்த வனுவாகத்தில் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மவித்யை யுண்டாகும் பொருட்டு இதை ஜபிக்கவேண்டும்

(ரா - ப் - ம்.) வித்தைக்கு அங்கமாய் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த அனுவாகம், அஹம் - நான், வ்ருக்ஷஸ்ய - விருக்ஷம் போல் வேறுடன் போகத்தகுந்த வஹங்காரத்திற்கு, ரேரிவா - நாசம்செய்கிறவன், (மம - என்னுடைய), கீர்த்தி: - கீர்த்தியானது, கிரே: - மேரு

முதலிய பர்வதத்தினுடைய, ப்ருஷ்டமிவ - கொடிமுடிபோல் யெல்லாராலும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கிறது. ஊர்த்வபவித்ர: - பரிசுத்த வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவனாயிருக்கிற நான், வாஜிநி - யெல்லா வஸ்துக்களையும் அனுபவிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், ஸ்வம்ருதமிவ - நல்ல வமுதம் போல் அவன்புக்கு இடமாய், அஸ்மி - ஆகிறேன், (தஸ்ய) - அந்த பரமாத்மாவினுடைய), ஸவர்சஸம் - நல்ல வொளியோடேகூடின, த்ரவிணம் - தனமாக அதாவது அவன் அனுபவிக்கிற வஸ்துவாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், ஸுமேதா: - அந்த பரமாத்மாவுக்கு தாஸன் என்கிற நல்லறிவோடுகூடினவனும், அம்ருத: - ஸம்சாரமில்லாதவனும், அக்ஷித: - நாசமில்லாதவனும், அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, த்ரிசங்கோ: - திருசங்கு என்கிற ருஷியின், வேதாநுவசநம் - வேதமந்திரம் அவரால் கண்டறியப்பட்ட வேதமந்திரம்.

வேதமநூச்யாசார்யோऽந்தேவாஸிநமநுசாஸ்தி | ஸத்யம்வத | தர்மம்சர | ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத: | ஆசார்யாய ப்ரியம் தநமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மா வ்யவச்சேத்ஸீ: | ஸத்யாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | தர்மாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | குசலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் | பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் | ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||1||

தேவபித்ருகார்யாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் | மாத்ருதேவோ பவ | பித்ருதேவோ பவ | ஆசார்யதேவோ பவ | அதிதிதேவோ பவ | யாந்யநவத்யாநி கர்மாணி | தாநி ஸேவிதவ்யாநி | நோ இதராணி | யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி | தாநி த்வயோபாஸ்யாநி ||2||

நோ இதராணி | யே கே சாஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸோ ப்ராஹ்மணா: | தேஷாம் த்வயாஸநேந ப்ரச்வஸிதவ்யம் | ச்ரத்தயா தேயம் | அச்ரத்தயா தேயம் | ச்ரியா தேயம் | ஹ்ரியா தேயம் | பியா தேயம் | ஸம்விதா தேயம் | அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸா வா வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா ஸ்யாத் ||3||

யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ்ஸம்மர்சிந: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தத்ர வர்தேரந் | ததா தத்ர வர்தேதா: | அதாப்யாக்யாதேஷு | யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ்ஸம்மர்சிந: | யுக்தா ஆயுக்தா: | அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு: | யதா தே தேஷு வர்தேரந் | ததா தேஷு வர்தேதா: ||4||

ததா தேஷு வர்தேதா: | ஏஷ ஆதேச: | ஏஷ உபதேச: | ஏஷா வேதோபநிஷத் | ஏததநுசாஸநம் | ஏவமுபாஸிதவ்யம் | ஏவமு சைததுபாஸ்யம் | ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதித

வ்யம் | தாநித்வயோபாஸ்யாநி ஸ்யாத்தேஷுவர்தேரந்ஸப்தச | இதி ஏகாதஶோऽநுவாக꞉ ||

వేదమనూచ్యాచార్యోऽంతేవాసినమనుశాస్తి । సత్యంవద । ధర్మంచర । స్వాధ్యాయాన్మాప్రమదః। ఆచార్యాయప్రియంధనమాహృత్య ప్రజాతన్తుంమావ్యవచ్ఛేత్సీః । సత్యాన్నప్రమదితవ్యం। ధర్మాన్నప్రమదితవ్యం । కుశలాన్నప్రమదితవ్యం । భూత్యైనప్రమదితవ్యం । స్వాధ్యాయప్రవచనాభ్యాంనప్రమదితవ్యం ॥ ౧ ॥

దేవపితృకార్యాభ్యాం నప్రమదితవ్యం । మాతృదేవోభవ । పితృదేవోభవ । ఆచార్యదేవోభవ । అతిథిదేవోభవ । యాన్యనవద్యానికర్మాణి । తానిసేవితవ్యాని । నోఇతరాణి। యాన్యస్మాకꣳసుచరితాని । తానిత్వయోపాస్యాని ॥ ౨ ॥

నోఇతరాణి । యేకేచాస్మచ్ఛ్రేయాꣳసోబ్రాహ్మణాః । తేషాంత్వయాసనేనప్రశ్వసితవ్యం। శ్రద్ధయాదేయం । అశ్రద్ధయాదేయం । శ్రియాదేయం । హ్రియాదేయం । భియాదేయం । సంవిదాదేయం । అథయదితేకర్మవిచికిత్సావా వృత్తవిచికిత్సావాస్యాత్ ॥ ౩ ॥

యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సమ్మర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః । యథాతేతత్రవర్తేరన్ । తథాతత్రవర్తేథాః । అథాభ్యాఖ్యాతేషు । యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సంమర్శినః । యుక్తాఆయుక్తాః । అలూక్షాధర్మకామాస్స్యుః । యథాతేతేషువర్తేరన్ ॥ ౪ ॥

తథాతేషువర్తేథాః । ఏషఆదేశః । ఏషఉపదేశః । ఏషావేదోపనిషత్ । ఏతదనుశాసనం । ఏవముపాసితవ్యం । ఏవముచైతదుపాస్యం ॥ స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం నప్రమదితవ్యం। తానిత్వయోపాస్యా నిస్యాత్తేషువర్తేరన్సప్తచ ॥

(ப - ம.) வேதம் - வேதத்தை, அநூச்ய - அத்தியயனம் பண்ணிவைத்து, ஆசார்ய꞉ - ஆசாரியன், அந்தேவாஸிநம் - சிஷ்யனை, அநுஶாஸ்தி - ஆக்யாபிக்கிறான் (அதாவது அடியில் வருமாறு), ஸத்யம் - மெய்யான வர்த்தத்தை, வத - சொல்லு, தர்மம் - தர்மத்தை, சர - செய், ஸ்வாத்யாயாத் - வேதமோதுதலில் நின்றும், மா ப்ரமத꞉ - தப்பாதே அதாவது (சாவதானமாய் வேதமோது), ஆசார்யாய - ஆசாரியன்பொருட்டு, ப்ரியம் - இஷ்டமான, தநம் - பொருளை, ஆஹ்ருத்ய - கொண்டு கொடுத்து, ப்ரஜாதந்தும் - ப்ரஜோத்பத்தியின் வரிசையை, மா வ்யவச்சேத்ஸீ꞉ - அறுக்காதே அதாவது பிள்ளைகளின் வரிசையை யுண்டுபண்ணு, ஸத்யாத் - மெய்யான வார்த்தையிருந்து, ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது பொய்வார்த்தை சொல்லாதே, தர்மாத் - தர்மத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே அதாவது அதர்மத்தைச் செய்யாதே, குஶலாத் - தன்னைக் காப்பாற்றும் காரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, பூத்யை - மங்களகாரியத்தில் நின்றும், ந ப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம் -

வேதத்தையோதல் ஓதுவித்தல் இவைகளில் நின்றும், நப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, தேவபித்ருகார்யாப்யாம் - தேவர்கள் பிதுற்கள் இவர்களின் காரியங்களில் நின்றும். நப்ரமதிதவ்யம் - தப்பாதே, மாத்ருதேவ: - மாதாவை-அதாவது தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ-இரு, பித்ருதேவ:, தகப்பனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, ஆசார்யதேவ: - ஆசிரியனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதிதிதேவ: - அதிதிகளை அதாவது விருந்தாளிகளைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, பவ - இரு, அதாவது தெய்வத்தைப்போல் மேற்கூறியவர்களை யுபசரிக்க வேண்டுமென்பது, யாநி - எந்த, கர்மாணி - கர்மங்கள், அநவத்யாநி - பாவமில்லாதவைகளோ, தாநி-அவைகள், த்வயா-உன்னால், உபாஸ்யாநி - செய்யத்தக்கவைகள், இதராணி - வேறுபாவத்தோடு கூடியவைகள், நோ உபாஸ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யாநி - எவைகள், அஸ்மாகம் - ஆசிரியனை வெங்களுடைய, ஸுசரிதாநி - நன்னடக்கைகளோ, தாநி - அவைகள், த்வயா-உன்னால், உபாஸ்யாநி-செய்யத்தக்கவைகள், நோ இதராணி - வேறு நடத்தைகள், நோ உபாஸ்யாநி - செய்யத்தகாதவைகள், யேகேச - எந்தெந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்கள், அஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸ: - நமக்கு உயர்ந்தவர்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, த்வயா - உன்னால், ஆஸநேந - ஆசனம் முதலானதுகளாலே, ப்ரச்வஸிதவ்யம் - இளைப்பாறுதல் செய்துவைக்கவேண்டியது அல்லது தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்கார்ந்திருக்கு மிடத்தில், த்வயா - உன்னால், நப்ரச்வஸிதவ்யம் - மூச்சுவிடக் கூடாது அதாவது அவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கு மிடத்தில் அவர்கள் சொல்லும் நல்வார்த்தைகளை சாவதானமாய்க் கேட்க வேண்டியது. அவர்களுக்கு சமமாய் மறுமொழியுரைக்கக் கூடாது, (௩0) தேஷாம் - அவர்களுடைய, ஆஸநே - உட்காருமிடத்தில், த்வயா - உன்னால், நப்ரச்வஸிதவ்யம் - சமமாய் உட்காரக்கூடாது, ச்ரத்தயா - விசுவாஸத்தினால், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, அச்ரத்தயா - சிரத்தையில்லாவல், அதேயம் - கொடுக்கக்கூடாது, ச்ரியா - முகமலர்ச்சியுடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டும், ஹ்ரியா - வெட்கத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, பியா - பயத்துடன், தேயம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸம்விதா - சங்கல்பஞ்செய்வதுடன், (௩0) - சினேகத்துடன், தேயம் - கோடுக்கவேண்டியது, அத - பிறகு, தே - உனக்கு, கர்மவிசிகித்ஸா - அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களில் சந்தேகமாவது, வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா - நன்னடத்தையில் சந்தேகமாவது, ஸ்யாத் - இருக்கக் கூடுமேயானால், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணா: - ப்ராமணர்களை, ஸம்மர்சிந: - ஆலோசித்து நடத்துகிறவர்களோ, யுக்தா: - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும்

வல்லவர்களோ, ஆயுக்தாஃ - லௌகிகம் தெரிந்தவர்களோ, (ஸ. ஆயு க்தாஃ - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷாஃ - கோபம் ஆசை யில்லாதவர்களோ, (ஸ) அலூக்ஷாஃ - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, யர்மகாமாஃ - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யுஃ - இருப்பார் களோ, தே - அந்த ப்ராம்மணர்கள், தத்ர - அந்த கர்மங்களில், யதா - எப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தத்ர - அந்த கர் மங்களில், வர்தேதாஃ - நடக்கவேண்டும், அத - பிறகு, அப்யாக்யாதே ஷு - தோஷமுள்ளவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட, தத்ர - அந்த புரு ஷனிடத்தில், யே - எந்த, ப்ராஹ்மணாஃ - ப்ராம்மணர்கள், ஸம்மர்சிநஃ - ஆலோசித்துச் செய்கிறவர்களோ, யுக்தாஃ - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களி லும் வல்லவர்களோ, ஆயுக்தாஃ - லௌகிகம் தெரிந்தவர்களோ, (ஸ) ஆயுக்தாஃ - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, அலூக்ஷாஃ - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸ) - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, யர்ம காமாஃ - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்யுஃ - இப்பாகளோ, தே - அவர்கள், தேஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், யதா - யெப்படி, வர்தேரந் - நடப்பார்களோ, ததா - அப்படி, தேஷு - அந்த புருஷர்க ளிடத்தில், வர்தேதாஃ - இருக்கவேண்டும், ஏஷஃ - இதுவானது, ஆதே ஶஃ - கட்டளை, ஏஷஃ - இதுவானது, உபதேஶஃ - ஹிதமானவார்த்தை, ஏஷா - இதுவானது, வேதோபநிஷத் - வேதத்தின் உட்கொண்ட பொ ருள், ஏதத் - இதுவானது, அநுஶாஸநம் - ஈசனது வார்த்தை, (ஙc) - ஆசாரியன் சிஷ்யனைக்குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை, ஏவம் - இந்த ப்ர காரம், உபாஸிதவ்யம் - நடத்தவேண்டியது, ஏதத் - இதுவானது, ஏவம் உ - இந்த மாதிரியாகவே, உபாஸ்யம் - நடத்தவேண்டியது.

(ஸ - ஸ.) இந்த அனுவாகத்தின் கருத்து பதார்த்தம்போல இந்த இரண்டு அனு வாகங்களிலும் கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எந்த பய னைப் பெறுவதற்கு கர்மங்களைச் செய்து மோக்ஷம் என்று சொல்லும் பயனை யடைய வா? அல்லது வித்தையுடன் அதாவது வித்தையங்கமாக்கி மேற்குறித்த கர்மங்களைச் செய்து அந்தப் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையையும் கர்மங்களையும் சமமாக வனு ஷ்டித்து மேற்குறித்த பயனை யடையவா? கர்மங்களை யங்கமாக்கி வித்தையினுலேயா? அல்லது வித்தையினுலே மாத்திரமா? மேற்கூறிய பயனை யடைவது, என்று விசாரிப் போம். கர்மங்களாலே மாத்திரம் மோக்ஷத்தை யடையலாமென்று சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் "வித்வாங்யஜதே வித்வாங்யாஜயதி" என்று வேதங்களின் பொருள்களை யுணர்ந்தவனுக்கே யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்ய விதித்தலாதி எல்லா உபநிஷத் துக்களின் பொருள்களையு மறியவேண்டியதவசியமாதலாலும் கர்மங்களினுல் மோக்ஷ மில்லை யெனில் மற்றப்பயன்களெல்லாம் பொய்யாகையாலும் கர்மங்களை செய்யச் சொல்லும். சுருதிகள் வியர்த்தமென்று சொல்லவமையும் ஆதலால் கர்மங்களாலேயே மோக்ஷமென்று சொல்வோமென்னில் மோக்ஷமென்று சொல்லும்பயன்; அழிவில்லாத

தாகையாலும் கர்மங்களாலே யுண்டுபண்ணப்படும் பயன்கள் அழிவுள்ளனவாகக் காணப்படுதலாலும் கர்மங்களாலுண்டுபண்ணப்படும். மோக்ஷமென்றும் பயனும் அழிவுள்ளதாக யேற்படுமாதலால். அப்படி சொல்ல வொண்ணுது வித்தையை யங்கமாகச்செய்து கர்மங்களாலேயே மோக்ஷம் பெறலாமென்பதும் வித்தையையும் கர்மங்களையும் சரியாகச்செய்து மோக்ஷம்பெறலாமென்கிறது. மேற்கூறிய காரணங்களாலேயே கூடாது. ஆனால் வித்தையும் கர்மங்களும் மோக்ஷத்தையுண்டாக்கும் காரணங்களல்ல. விலக்குகளை நீக்குகிறவைகள் ஆதலால் மோக்ஷமழிவில்லை யென்பதற்குக் குறையில்லை. வித்தையினுலும் கர்மங்களாலும் விலக்குகள் நீக்கப்பட்டாய் "ஸூர்யத்வாரேண தயோர்த்தவமாயன்" என்கிற சுருதிகளின்படியே மோக்ஷத்தை யடையலாமென்னில் மோக்ஷம் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்ததாலும் மோக்ஷமென்பது ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேருனதல்லவாகையாலும் மோக்ஷத்தை யடைகிறவர்களும் அந்த ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களல்லாமையாலும் மோக்ஷம் அடையவேண்டுவதாகிய வேறுவஸ்துவல்ல ஒரு வஸ்துவை யடைகிற தென்ருல் அடையப்பட்ட பொருள் அடைகிற பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாயன்ரே இருக்கவேண்டும். அப்படி ஏற்படவில்லை "தத்ஸ்ருஷ்டவா ததேவானுப்ராவிஶத் க்ஷேத்ரஜ்ஞம்சாபிமாம்வித்திஸர்வக்ஷேத்ரேஷு" என்கிற சுருதிஸ்மிருதிகளாலிரண்டும் ஒன்றே யென்று ஏற்படுகிறது. ஆனுல் அடைகிருன் என்றும் சுகங்களை யவ்விடத்திலனுபவிக்கிருன் என்றும் சொல்லியிருக்கிற "ஸஏகதா; ஸயதிபித்ருலோககாமঃ ஸ்த்ரீபிர்வாயானைர்வா" என்கிற சுருதிகளுக்கு யென்ன வழியென்னில் அவைகள் காரிய ப்ர்ம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன. காரணமாகிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில் "ஏகமேவாத்விதீயம்; யத்ரநாந்யத்பஶ்யதி, தத்கேநகம்பஶ்யேத்" என்கிற சுருதிகளின்படியே பேதங்களில்லையன்ரே மேலும் வித்தைக்கும் கர்மங்களுக்கும் விரோதமாதலால் இரண்டும் ஒன்றுசேரமாட்டாது. ஏனெனில் வித்தையோ ப்ர்ம்மம் ஒன்றேயுளது. மற்ற பேதங்கள் பொய்யானவைகள் என்கிற அறிவு கர்மங்களோ செய்கிறவன் தேவதை கருவிகள் முதலிய வனேக பேதமுள்ளது. இவை யிரண்டும் சத்யமானவையென்று சொல்லவொண்ணுதாகையால் "யத்ரஹித்வைதமிவபவதி; ம்ருத்யோஸ்ஸம்ருத்யுமாப்நோதி; அதயத்ராந்யத்பஶ்யதிததல்பம்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மிதி; உதரமந்தரம்குருதே அதநஸ்யபயம்பவதி" என்கிற சுருதிகளினுலும் "ஏகதைவாநுத்ரஷ்டவ்யம்; ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மைவேதம்ஸர்வம் ஆத்மைவேதட்ஸர்வம்" என்கிற சுருதிகளினுலும் ஒன்று என்கிற வறிவே மெய்யறிவென்றும் பேதங்களைக் காட்டுமறிவு பொய்யறிவென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனுல் வேதங்களில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதே வேதங்களோ புருஷர்களுக்குப் பயன்கொடுக்கு மவைகளைச் சொல்லுகின்றன வென்கிறதற்கு விரோதிக்காதோ வென்னில் வித்தையைச் சொல்லுகிற சுருதிகள் சம்சாரத்திலிருந்து சீவனுக்கு முத்தியைத்தரவேண்டி சம்சாரத்திற்கு காரணமாகிய அவித்தை வித்தையால் போய்விடுகிறது என்று சொல்லுகிறது. கர்மங்களைச் சொல்லும் சுருதிகளோ கர்மங்களைச்செய்து அதினுல் மோக்ஷத்தை யடையவேண்டியவர்களுக்குபாயத்தை நீக்குகிறதையும் அல்லாதவர்களுக்கு பசு பிள்ளை முதலியவைகளை யடைகிறதென்கிற பயன்களைச் சொல்லுகிறதே தவிர அவைகளில் சொல்லிய மேற்கூறிய பேதங்களை மெய்யென்று சொல்லுவதில் அவைகளுக்குக் கருத்தில்லை. உபாயமாகிய விலக்கு இருந்தால் மேற்கூறிய வித்தையுதிக்கமாட்டாது. வித்தை யுதியாவிடில் அவித்தை நீங்கமாட்டாது. அவித்தை நீங்காவிடில் சம்சாரம் ஒழியாது. ஆகையால் பாபங்களைப் போக்குவதற்குக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுவதாதலால் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதமில்லை. மேற்கூறிய காரணங்களால் கர்

மங்கள் வித்தைக்கு விலக்குகளாயிருக்கிற பாவங்களைப்போக்கி வைக்கிறதாகையால் வித்தையுண்டானவனுக்குக் கர்மங்களால் பயனில்லை. அக்நிஹோத்திரம் முதலான கர்மங்களில் இல்லறமில்லாதவர்களுக் கதிகாரமில்லா திருந்தபோதிலும், எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட சத்யம் சொல்லுதல் முதலிய கர்மங்களைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் வித்தையுதிக்கலாம்.

(ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஶந்நோ மித்ர꞉ ஶம் வருண꞉ | ஶந்நோ ப⁴வத்வர்யமா | ஶந்ந இந்த்³ரோ ப்³ருஹஸ்பதி꞉ | ஶந்நோ விஷ்ணுருருக்ரம꞉ | நமோ ப்³ரஹ்மணே | நமஸ்தே வாயோ | த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாஸி | த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாவாதி³ஷம் | ருதமவாதி³ஷம் | ஸத்யமவாதி³ஷம் ‖௧‖ தந்மாமாவீத் | தத்³வக்தாரமாவீத் | ஆவீந்மாம் | ஆவீத்³வக்தாரம் | ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ | ஸத்யமவாதி³ஷம் வவ | த்³வாத³ஶோ(அ)நுவாக꞉ | ஶீக்ஷாவல்லீ ப்ரத²மோ(அ)த்⁴யாய꞉

శన్నో మిత్రశ్శంవరుణః । శన్నో భవత్వర్యమా । శన్న ఇన్ద్రో బృహస్పతిః । శన్నో విష్ణురురుక్రమః । నమో బ్రహ్మణే । నమస్తే వాయో । త్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మాసి । త్వామేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మావాదిషం । ఋతమవాదిషం । సత్యమవాదిషం ॥ ౧ ॥ తన్మామావీత్ । తద్వక్తారమావీత్ । ఆవీన్మాం । ఆవీద్వక్తారం ఓం శాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః । సత్యంవక్ష్యామి వక్ష్యామి చ ॥

(ப - ம்.) மித்ர꞉ - சூரியன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைத்தருபவனாக, ப⁴வது - ஆகட்டும், வருண꞉ - வருணன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ப⁴வது - ஆகட்டும், அர்யமா - துவாதசாதித்தவர்களில் ஒருவனான யமனானவன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ப⁴வது - ஆகட்டும், இந்த்³ர꞉ - இந்திரனும், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ப⁴வது - ஆகட்டும், ப்³ருஹஸ்பதி꞉ - பிருகஸ்பதியானவன், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ப⁴வது - ஆகட்டும், உருக்ரம꞉ - விஸ்தாரமான வடிவைப்பையுடைய, விஷ்ணு꞉ - விஷ்ணுவானவர், ந꞉ - நமக்கு, ஶம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவராக, ப⁴வது - ஆகட்டும், ப்³ரஹ்மணே - வாயுவின்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், (ரு) - ப்³ரஹ்மணே - வேதத்தின்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், ஹே வாயோ - வாராய் வாயுவே, தே - உன்பொருட்டு, நம꞉ - சேவிக்கிறேன், த்வமேவ - நீதானே, ப்ரத்யக்ஷம் - புலப்படக்கூடிய, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வாமேவ - உன்னைத்தானே, ப்ரத்யக்ஷம் - புலப்படும்படியான, ப்³ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், ருதம் - சாஸ்திரத்தின்படி நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருளாக. (ரு) ருதம் - தோஷமில்லாத சப்தத்தை, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், ஸத்யம் - அப்படி நிச்சயித்து வாயினாலே சொல்லப்பட்டும் சரீரத்தால் செய்யப்பட்டுமிருக்கும் பொருளாக, (ரு) ஸத்யம் - மெய்ப்பொருளடங்கின வார்த்தையை, அவாதி³ஷம் - சொன்னேன், தத் - யென்

ஞல் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட வாயுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மமானது, (ரம்) தத் - யென்ஞல் ஓதப்பட்ட வேதமானது, மாம் - வேதமோதுகிற வென்னை, அவது - காப்பாற்றிவிட்டது. தத் - அந்த வாயுமென்கிற ப்ர்ம்மமானது, (ரம்) தத் - அந்த வேதமானது. வக்தாரம் - ஓதுவித்த வாசிரியனை, ஆவீத் - காப்பாற்றிவிட்டது, மாம் - என்னை, ஆவீத்-காப்பாற்றிவிட்டது, வக்தாரம் - ஓதுவித்தவனை, ஆவீத் - காப்பாற்றிவிட்டது. அதிக ஆதரம் தோற்றுகைக்காக ஒன்றையே யிரட்டிப் பேசுகிறது, ஶாந்தி꞉ - விரோதிகளுடைய சாந்தியானது, (அஸ்து - உண்டாகட்டும்).

(ஶம்-ஸாரா-ஸா.) இரண்டு பாஷியங்களும் பதார்த்தம்போலே.

ஶீக்ஷாவல்லீ ஸமாப்தா.

ஆநந்தவல்லீ.

ஹரி꞉ ஓம் ॥ ஸஹ நாவவது । ஸஹ நௌ புநக்து । ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை । ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ॥ ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் । ததேஷாऽப்யுக்தா । ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம । யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் ॥ ௧ ॥

ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ । ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி । தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத꞉ । ஆகாஶாத்வாயு꞉ । வாயோரக்நி꞉ । அக்நேராப꞉ । அத்ப்ய꞉ ப்ருதிவீ । ப்ருதிவ்யா ஓஷதய꞉ । ஓஷதீப்யோऽந்நம் । அந்நாத்புருஷ꞉ ॥ ௨ ॥

ஸ வா ஏஷ புருஷோऽந்நரஸமய꞉ । தஸ்யேதமேவ ஶிர꞉ । அயம் தக்ஷிண꞉ பக்ஷ꞉ । அயமுத்தர꞉ பக்ஷ꞉ । அயமாத்மா । இதம் புச்சம் ப்ரதிஷ்டா । ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி ॥

హరిఃఓమ్ సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావిద్విషావహై । ఓంశ్శాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః॥ బ్రహ్మవిదాప్నోతిపరం తదేషాభ్యుక్తా। సత్యంజ్ఞానమనంతంబ్రహ్మ । యోవేదనిహితం గుహాయాంపరమేవ్యోమన్ ॥ ౧ ॥

సోఽశ్నుతేసర్వాన్కామాన్సహ । బ్రహ్మణావిపశ్చితేతి।తస్మాద్వాఏతస్మాదాత్మనఆకాశస్సంభూతః । ఆకాశాద్వాయుః । వాయోరగ్నిః । అగ్నేరాపః । అద్భ్యఃపృథివీ । పృథివ్యాఓషధయః । ఓషధీభ్యోఽన్నం । అన్నాత్పురుషః ॥ ౨ ॥

సవాఏషపురుషోఽన్నరసమయః । తస్యేదమేవశిరః । అయందక్షిణఃపక్షః । అయముత్తరఃపక్షః । అయమాత్మా । ఇదంపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా । తదప్యేషశ్లోకోభవతి ॥

(ப் - ம்.) நள - சிஷன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், அவது - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நள - நம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸு நக்து - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (ங) ஸு நக்து - காப்பாற்றட்டும், வீயஂ - ப்ரம்மவித்தைக் குரிய சாமர்த்தியத்தை (ங) வீயஂ - பயனை சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாம ர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவஹை - செய்யக்கடவோ மாக, நள - நம்மிருவர்களுடைய, அயீதம் - ஓதப்பட்ட வேதமானது, தெஜஸி - பயனை விளைவிக்கிறதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், மாவிதிஷாவஹை ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தை யடையக்கடவோமல்லோம், விநா நாம - (ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), ஶாந்திஃ - முடிவானது, (அஸ்து - உண்டாகட்டும்), ப்ரஹ்மவிக் - ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன், பரம - உயர்ந்த ப்ரம்மத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், (ங) ப்ரஹ்மவிக் - ப்ரம்ம த்தை தியானிக்கிறவன், தக் - முன்வாக்யத்தின் பொருளில், ஏஷா - இந்த ருக்கானது, அஹ்யுக்தா - ஓதப்பட்டது, தக்அஸி-மேல்வாக்கியத்தில்கூறிய ப்ரம்மத்தைக் குறித்து, ஏஷா - இந்த ருக்கானது, உக்தா - சொல்லப்பட்டது. ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ஸத்யஂ - விகாரமுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஜ்ஞாநம்-அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது, அநந்தம்-முடிவுள்ள வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது, (ங) ஸத்யஂ - எப்பொழுதும் ஒரேவடிவுள்ளது, ஜ்ஞாநம - எப்பொழுதும் சுருக்கமில்லாத வறிவையே வடிவாகவுடையது அநந்தம்-முடிவில்லாதது, பரமெ - இருதயத்திலிருக்கிற, வ்யோமந் - ஆகாயத்திலிருக்கிற, ஶுஹாயாம்- அறிவில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரம்மத்தை, யஃ - எவன், வெத - அறிகிறானோ, ஸஃ - அவன், விபஶ்சிதா - எல்லாவற்றையு முண ர்ந்த, ப்ரஹ்மணா-ப்ரம்மரூபத்தினால் அதாவது எல்லாவற்றையு முணர்ந்த ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாய், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸவாந் - எல்லா, காமாந் - இஷ்டமான சுகங்களை, அஶ்நுதெ - அனுபவிக்கிறான், (ங) அநந்தம்- விஷ்ணுவை, ஶுஹாயாம - இருதயகுகையில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டவனாக, யஃ - எவன், வெத - அறிகிறானோ, ஸஃ - அவன், பரமெவ்யோமந் - பரமபதத்தில், விபஶ்சிதா - எல்லாமுணர்ந்த, ப்ரஹ்மணாஸஹ - ப்ரம்மத்தோடுகூட, ஸவாந் - எல்லா, காமாந் - அந்த ப்ரம்மத்தின் குணங்களையும், அஶ்நுதெ - அனுபவிக்கிறான், இதி- என்று (இருக்கு சொல்லப்பட்டது), தஸ்மாக்வை ஏதஸ்மாக் - மேற்கூறிய ப்ராம்மணத்தினால் சுருக்கமாயும் மந்திரத்தால் விரிவாயும் சொல்லப்பட்ட, ஆத்மநஃ - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், ஆகாஶஃ - ஆகாயமானது, ஸம்பூதஃ - உண்டாயிற்று,

ஆகாஶாத் - ஆகாயத்தில் நின்றும், வாயு: - காற்றானது, ஸம்பூத: - உண்டாயிற்று, வாயோ: - காற்றினிடத்தில் நின்றும், அக்நி: - நெருப்பானது, ஸம்பூத: - உண்டாயிற்று, அக்நே: - நெருப்பினிடத்தில் நின்றும், ஆப: - ஜலம், ஸம்பூதா: - உண்டாயிற்று, அத்ப்ய:-ஜலங்களில் நின்றும், ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஸம்பூதா - உண்டாயிற்று, ப்ருதிவ்யா: - பூமியில் நின்றும், ஓஷதய: - கொடிசெடிகள், ஸம்பூதா: - உண்டாயின, ஓஷதீப்ய: - கொடிசெடிகளில் நின்றும், அந்நம்-உணவானது, ஸம்பூதம் - உண்டாயிற்று, அந்நாத் - ஆகாரத்தில் நின்றும், புருஷ: - புருடன், ஸம்பூத: - உண்டானான், ஸவைஏஷ: - அந்த இந்த, புருஷ: - புருஷன், அந்நரஸமய: - ஆகாயத்தில் சாரமான பாகத்தால் உண்டானவன், தஸ்ய - அந்த புருஷனுக்கு, இதம்ஏவ - இந்த கண்ணால் காணப்படுகிறதலே தானே, ஶிர: - தலை, அயம் - இந்த வலது கையானது' தக்ஷிண: - வலது, பக்ஷ: - இறகு, அயம் - இந்த இடது கையானது, உத்தர: - இடது, பக்ஷ: - இறகு, அயம் - இந்த சரீரத்தின் இடைப்பாகம் அதாவது நாபிக்கு மேலும் கழுத்துக்குக் கீழுமான பாகம், ஆத்மா - ஆத்மா, இதம் - இந்த நாபிக்குக் கீழ்பாகமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, புச்சம் - வால், தத் - மேற்கூறிய பொருளில், அபிஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: - மந்திரமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶம் - ஹா.) முன் சீக்ஷாவல்லியில் அறியப்பட்ட ப்ரம்மவித்தைக்கு உண்டாகிய விக்நங்களுடைய சாந்தியைக் குறித்து ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது. இப்போது இனியோதப்போகிற ப்ரம்மவித்தையினுடைய விக்நசாந்தியைச் சாந்திச் சாந்தி யென்கிற வரையில் கூறுகிறது. ஸம்ஹிதையில் செய்யவேண்டிய தியானங்களைச் சொல்லி பிறகு வ்யாக்ருதி வழியாக ஸ்வாராஜ்யம் என்கிற பலத்தினாலேயும் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. அதினால் சம்சாரத்திற்குக் காரணமான வக்யானம்கூட விருத்தலால் மேற்கூய வக்யானம் வேறுடன் பிடுங்கப்பட்டதாகாது. ஆகையால் மேற்கூறிய வக்யானம் வேறுடன் போகும்பொருட்டு எல்லா பேதங்களும் ஒழிந்த பரிசுத்தமான ஆத்மாவின் உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதி பரம்.' என்கிற வாக்யத்தால் பயன் ஆதை யடைகிறவன் இதை யடையவுபாயம் இவையென சுருங்கச்சொல்லப்படுகின்றன. இதில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் பாப்ரம்மத்தை யடைகிறான்என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மமானது எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததென்றும் எல்லாவஸ்துக்களுடனும் பேதமில்லாததென்றும் மேல்சொல்லப்போகிறது. அடைகிறான் என்பது தன்னையொழிய அடையும் வஸ்து வேறு இருந்தாலன்றோ சொல்லக்கூடும் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்து கலந்திருக்கும் வஸ்துவை யடையவேண்டுவதில்லையே. ஆகையால் இங்கு அடைகிறான் என்பது கூடுமோவென்னில் அடைகிறான் என்பது பார்க்கிறான் என்கிற பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறதாதலால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் சரீரத்தையே ஆத்மாவாகப் பிரமித்து அதினால் தன்னுடைய தன்மையும் ப்ரம்மத்தின் தன்மையும் உள்ளபடி யறியாத விவன்மேற் சொல்லப்போகிற தியானத்தைச்செய்து; அதினால் ப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிறான் என்று

சொல்லத்தட்டில்லே. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்துச் சொல்லவும் ப்ரம்மத்தை தன்னுதன் வேறுபடாததாகத் தியானஞ்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவும் அப்படி தியானம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட பயனும சம்சாரங்களேயும் அதற்குக் காரணமான அவித்தையையும் நீங்கு பரிசுத்தமான ப்ரம்மத்துடன் ஒன்ருகுதலே யென்று சொல்லவும், மேல் இருக்குக்கள்உதகரிக்கப்படுகின்றன. சத்யம் ஞானம் அனந்தம் ; என்கிற மூன்று பதங்களும் ப்ரம்மம் என்கிற பதத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஆதலால் விசேஷணங்கள் பெரும்பாலும் தன்னுடைய விசேஷ்யத்தை அதின் ஒரேசாதியான வஸ்துக்களில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளன. அதெப்படி யென்ருல், கறுத்ததாமரை இங்கு கறுத்த என்கிற விசேஷணம் தன்னுடைய விசேஷ்யமான தாமரையை அதின் ஒரேசாதியாகிய வெண்டாமரை செந்தாமரை முதலிய தாமரை வர்க்கங்களேக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. அதெப்படியே இங்கும் ஒரேசாதியாகிய ப்ரம்மம் அனேக மிருந்தாலல்லவோ ஸத்ய முதலிய பதங்கள் விசேஷணமாய்க்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யதின் வர்க்கத்தில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் ப்ரம்மம் ஒன்றே யாதலால் இவ்விசேஷணங்கள் வீண் அல்லவோவென்னில் ப்ர்ம்மம் ஒன்ருயிருந்தபோதிலும் அதை யறியாதவன் ப்ரம்மம் எவ்விதமாக இருக்குமென்று வினவில் அந்த ப்ரம்மத்தின் அடையாளத்தைச் சொல்லியதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமெல்லவோ. எப்படியெனில் நுகாயாம் ஒன்றேயாகிலும் இடைவெளியாயிருப்பது ஆகாயமென்று அதின் அடையாளத்தைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தும் வண்ணமாக இங்கும் ப்ரம்மத்தின் அடையாளங்களேச் சொல்லித் தெரியப்படுத்துகிற தாதலால் வீணல்ல. இங்கு ஞானமென்ருல் அறிவுமென்று அர்த்தம் ஆதலால் அறிவே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. அதுசரியல்ல ஏனெனில் "தஸ்மாத்வாஏதஸ்மாதாத்மநஃ" என்றும் "ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி"என்றும்"தத்ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுப்ராவிஶத்" என்றும் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வோதப்படுதலாலும் ஆத்மாவே யறிகிறவன் என்று உலகத்தில் வழங்கி வருதலாலும் "ஸோகாமயத" என்று ஆசைப்படுகிறதாகச்சொல்லியிருத்தலாலும் அறிகிறவனே யாசைப்படுகிறவனுனதாலும் ஞானம் என்று சொல்லுகிறது. "ஞ்ஞா" என்கிற தாதுவின் பொருளாதலால் தாதுவின் பொருள்களெல்லாம் கருவிகளால் செய்யப்படுதலாலும் ஆதலால் ப்ரம்மதததை அநித்யமென்று சொல்லவேண்டிவருமாதலாலும் தாதுவின் பொருள்கள்; தனது கருவிகளுக்கு வசப்பட்டுவருமாதலால் இங்கு ஞானத்தை ப்ரம்மமென்றுசொல்லி ப்ரம்மம் வேறுவஸ்துவுக்கு வசப்படவேண்டிவருதலாலும் அறிகிறவனேயே ப்ரம்மமென்று சொலலவேண்டுமென்னில் மேற்கூறிய தாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டவறிவும் ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்அவறிவும் வேறுபட்டதாதலால் ப்ரம்ம அநித்யமாகவும் ஒன்றுக்கு வசப்பட்டதாகவும் ஆகவேண்டுவதில்லே. அதாவது கண் முதலிய வைம்புலன்களின் வழியாய் வெளியில் பரவி யந்தந்த வஸ்துக்களின் உருவமாய்த் தோற்றுகிற அறிவாகிய தாதுவின்பொருள் ப்ரம்மமோ சூரியன் ஒளிபோல் எப்பொழுதும் குன்ருமல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமறிவு அதற்கு வேறு கருவிகள் வேண்டுவதில்லே. அந்த அறிவு மிகவும் சூக்ஷ்மமாதலால் அதற்குப் புலப்படாத வஸ்துக்கள் எப்பொழுதுமில்லே. ஆதலாலது எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையுள்ளது. அப்படியே சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "அபாணிபாதோஜவநோக்ருஹீதாபஶ்யத்யசக்ஷுஸ்ஸஶ்ருணோத்யகர்ணஃ ஸவேத்திவேத்யம்நசதஸ்யாஸ்திவேத்தாதமாஹுயக்ரயம்புருஷம்மஹாந்தம்மிதி" என்றும் "நஹிவிஞ்ஞாதுர்விஞ்ஞாதேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்றும் அனந்தமென்ருல் முடிவில்லாதது என்று பொருள் அது மூன்றுவிதம் இடத்தால் முடிவில்லாததென்றும் காலத்தால் முடிவில்லாத

தென்றும் பொருளால் முடிவில்லாததென்றும், இடத்தால் முடிவில்லாதது. ஆகாயம் ஏனெனில் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருத்தலால் அப்படியே ப்ரம்மமும் காலத்தால் முடிவில்லாதது. ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களும் முந்தியில்லாமல் ஒருகாலத்தில் உண்டாக்கியதாதலால் காலத்தால் முடிவுபெற்றவைகள். ப்ரம்மமோ ஒன்றினாலும் உண்டாக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக விருத்தலால் காலத்தால் முடிவில்லாதது. அப்படியே பொருள்களால் முடிவு இல்லாததும் ப்ரம்மமே பொருளினால் முடிவாவது மற்றொரு பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை. எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருத்தலால் ப்ரம்மம் ஒன்றே எல்லாவஸ்துக்களாக விருத்தலாலும் அதுவே பொருளினால் முடிவில்லாதது. அப்படியே "வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமயேயம்முருத்திகேத்யேவஸத்யம்; ஸதேவஸத்யம்" என்கிற சுருதிகளினால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகளாதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகள்லவென்றும் ப்ரமமமொன்றுமே நிஜமென்றும் மற்றவைகள் பொய் யென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேல்ஞான ஸ்வரூபியான ப்ரம்மத்தைக் காண்பிவைத்தற்கு முதலில் கிளையைக்காட்டி அதின்வழியாக சந்திரனைக்காட்டுவதுபோல் நாம் இது காலம் வரையில் ஆத்மாவென்று ப்ரமித்திருந்த சரீரத்தை முற்படக்கூறி உள்ளிருக்கும் மேன்மேலும் சூக்ஷ்மங்களான வஸ்துவைக் காண்பித்துக்கொண்டு போகிறது.

(ரா - ஹா.) உயர்ந்த பொருளான பரமாத்மாவையும் அவனை யடைவதற்கு இதமான வுபாயமும் மனிதர்களுடைய பேறும் ஓதப்படுகிறது. இந்த ஆனந்தவல்லியில் இதில் "ப்ரம்மவித்" என்கிற விடத்தில் "ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேஸாத்" என்கிற வதிகரணத்தில் சொல்லிய நியாயத்தால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனென்றால் ப்ர்ம்மத்தைத் தியானம் செய்தவனென்றே யர்த்தம் இங்கு ப்ர்ம்மம் அதின் அறிவு அடைகிறது. அடையவேண்டிய பொருள். இன்னொன்றும் இவ்வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவோ. அவைகளில் "ப்ரமம்" என்கிறது என்ன? அதின் அறிவு எப்படிப்பட்டது? அடைகிறது எவ்வண்ணமாக? அடையவேண்டிய வஸ்து எம்மாதிரியானது? என்கிறகேள்விகளுக்கு மறுமொழியுரைக்க மேல்மந்திரம் கூறப்படுகிறது. அதில் "ஸத்யம்" என்றால் எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது என்று பொருள் இதனால் எப்பொழுதும் மாறிமாறியிருக்கு முருவத்தையுடைய வறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும் அவைகளோடே சேர்ந்திருக்கிற பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்களிலும் ப்ரம்மத்திற்கு அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அந்த வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு பெயர்களை யடையத்தக்க வெவ்வேறு மாறுதல்களை யடைகின்றனவாதலால் அவைகள் ஸத்யமென்று சொல்லத்தக்கவைகளல்ல. "ஜ்ஞாநம்" என்பது எப்பொழுதும் குறுகாமல் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த அறிவையே குணமாகவும் உருவமாகவுமுடையவனென்றும் சொல்லுகிறது. இதனால் சிலகாலம் சம்சாரமண்டலத்திலிருந்து பிறகு மோக்ஷத்தை யடைந்த முத்தரென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்கள் வேறுபாடு தோற்றுகிறது. அவர்கள் முக்தியடைந்திருக்கும் காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த ஞானத்தையுடையவர்களாக விருந்தபோதிலும் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தையுடையவர்களல்ல சம்சாரத்தில் இருந்தகாலத்தில் செய்வினைகளால் அவர்கள் அறிவு குறுகியிருத்தலால், "அநந்தம்" என்கிறது. உருவத்தாலும் குணங்களாலும் முடிவில்லாதது என்பது இத்தால் மேற்கூறிய பத்தர் முக்தர் என்கிற விருவகைப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான. நித்தியர் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அவர்கள் குணங்களால் முடிவுபெற்றவர்கள் பரமாத்மாவின் குணங்களில் குறைந்த குணமுடையவர்களாதலால் இங்கு அனந்தம் என்பது மூவகைப்பட்

டது. அதாவது இடத்தாலும் காலத்தாலும் பொருள்களாலும் முடிவில்லாதது. இதில் இடத்தால் முடிவாவது இந்த வஸ்து இந்த விடத்தில்தான் அந்த விடத்திலில்லை என்பது விடத்தால் முடிவு. இந்தகாலத்தில்தான் அந்தகாலத்திலில்லை. என்பது காலத்தினால் முடிவு. இந்தப்பொருள் இதைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தது என்பது பொருளினால் முடிவு. பரமாத்மாவோ வென்றால் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருத்தலாலும் நித்யமானதால் எப்பொழுதும் அழிவில்லாதிருத்தலாலும், "நாந்தம்குணாநாம்கச்சந்திதேநாநந்தோயமுச்யதே" என்கிற ஸ்மிருதியின்படியே குணங்களினாலும் உருவத்தினாலும் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்ததாதலாலும் மேற்கூறிய மூவகைப்பட்ட முடிவுகளுமில்லாதவனென்று சொல்லப்படுகிறான். இதினால் ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி "யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்" என்கிறதினால் அதின் அறிவையும் சொல்லி மேல்பாகங்களினால் அடையவேண்டிய பயனையும் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 | 𑌅𑌥𑍋 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌅𑌥𑍈𑌨𑌦𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ||௧||

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌅𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌃 | 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 | 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧 𑌏𑌵 | 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌤𑌾𑌮𑍍 | 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 ||௨||

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 𑌶𑌿𑌰𑌃 | 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 | 𑌅𑌪𑌾𑌨 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 | 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 | 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

అన్నాద్వైప్రజాః ప్రజాయంతే ॥ యాఃకాశ్చపృథివీగ్ శ్రితాః । అథో అన్నేనైవజీవంతి । అథైనదపియంత్యంతతః । అన్నగ్ హిభూతానాంజ్యేష్ఠం తస్మాత్సర్వౌషధముచ్యతే । సర్వం వై తేఽన్నమాప్నువంతి । యేఽన్నం బ్రహ్మోపాసతే । అన్నగ్ హిభూతానాంజ్యేష్ఠం । తస్మాత్సర్వౌషధముచ్యతే ।౧॥

అన్నాద్భూతానిజాయంతే । జాతాన్యన్నేనవర్ధంతే । అద్యతేఽత్తిచభూతాని । తస్మాదన్నంతదుచ్యతఇతి । తస్మాద్వాఏతస్మాదన్నరసమయాత్ । అన్యోఽంతరఆత్మాప్రాణమయః । తేనైషపూర్ణః । సవాఏషపురుషవిధఏవ । తస్యపురుషవిధతాం । అన్వయంపురుషవిధః । ౨ ॥

తస్యప్రాణఏవశిరః । వ్యానోదక్షిణఃపక్షః । అపానఉత్తరఃపక్షః । ఆకాశఆత్మా । పృథివీపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా । తదప్యేషశ్లోకోభవతి ॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌾𑌃𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 - எல்லா, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 - பூமியை, 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 - அடைந்திருக்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜங்கமம் ஸ்தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரஜைகள், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 - அன்னத்தில் நின்றன்றோ, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்

டாகிறார்கள், அயொ - அப்படியுண்டான பிறகு, அந்நெநவ - அன்னத்திஞலே தானே, ஜீவஷி - ஜீவிக்கிறார்கள், அய - அப்படி ஜீவித்த பிறகு, அஹ_தஃ - ஜீவதசையின் முடிவில், வ_நக-இந்த அன்னத்தை, அவியஷி - லயிக்குமிடமாகச் சேருகிறார்கள், ஹி யாதொரு காரணத்தால், அநம் - அன்னமானது, ஹூதாநாம் - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜெஷ்ட- ஸிரேஷ்டமானதோ, தஸாக - ஆதலால், ஸவெஷளஷயம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உவ்பெத - சொல்லப்படுகிறது. யெ - எவர்கள், அநம் - அன்னத்தை, ஷு - ப்ரம்மமாக, உவாஸதெ - தியானம் செய்கிறார்களோ, தெ - அவர்கள், ஸவஂ - எல்லா, அநம்வெ - போக்ய வஸ்துவைத்தானே, ஆவவஷி - அடைகிறார்கள், ஹி-யாதொரு காரணத்தாலே, அநம் - அன்னமானது, ஹூதாநாம - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜெஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸாக - ஆகையாலே, ஸவஷளஷயம் - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உவ்பெத - சொல்லப்படுகிறது. (௨) ஹி - யாதொரு காரணத்திஞலே, அநம் - அன்னமானது, ஹூதாநாம - ஆகாளம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்குள், ஜெஷ்டம் - உயர்ந்ததோ, தஸாக - ஆகையாலே, ஸவஷளஷயம் - சகலமான வோஷதிகளில் நின்றுமுண்டானதாக, உவ்பெத - சொல்லப்படுகிறது. அநாக - அன்னத்தில் நின்றும், ஹூதாநி - பிராணிகள், ஜாயஷெ - உண்டாகிறதுகள், ஜாதாநி - உண்டான வஸ்துக்கள், அநெந - அன்னத்திஞலே, வயஷெ - விருத்தியடைகிறதுகள், (ஹூதெஃ - பிராணிகளாலே), அஷ்பெத - புசிக்கப்படுகிறது, ஹூதாநி - பிராணிகளை, அதிவ - புசிக்கிறது (அதாவது மரணமடைவிக்கிறது), தஸாக - ஆகையாலே, தக - அந்த வன்னமானது, அநம்ஜதி-அன்னம் என்று, உவ்பெதெ - சொல்லப்படுகிறது. தஸாகாவாதஸாக - அந்த இந்த, அநாஸயாக - அன்னரஸமயமென்று சொன்ன ப்ரம்மத்திற்காட்டிலும், அநஃ - வேறுபட்டும், அஷரஃ-உள்ளுமிருக்கிற, ப்ராணமயஃ- வாயுரூபியானவன், ஆத்மா - பரமாத்மா, வாஷஃ - இந்த வன்னமயமானது, தெந - அந்த ப்ராணமயனலே, வூணஃ - நிறைந்தது. ஸஃவாவாஷஃ - அந்த இந்த பிராணமயனனவன், வுருஷவிய வவ - புருடர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த வன்னமயனுடைய, வுருஷவிய தாம் உந - புருஷாகிருதியாயிருத்தலை யனுஸரித்து, அயம் - இந்த ப்ராணமயனனவன், வுருஷவியஃ - புருஷர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன், தஸ்ய- அந்த ப்ராணமயனுக்கு, ப்ராணவவ - பிராணவாயுவே, ஶிரஃ - தலை, வ்யாநஃ - வியானனனவன், தக்ஷிணஃ - வலது, வக்ஷஃ - பார்சுவம், அவாநஃ-அபானனனவன், உத்தரஃ - இடது, வக்ஷஃ-பார்சுவம், ஆகாஶஃ - ஆகாயமானது, ஆத்மா - ஆத்மா, வ்ருயிவீ - பூமியானது, வ்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, வு

ஸம் - வால், தத் - முன்சொன்னவற்றில், ஏஷ꞉ - இந்த, ச்லோக꞉ - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஸ0-ஹா.) அன்னத்தால் ஜனித்தும் அதனால் ஜீவனத்தை யடைந்தும், அதனால் மரணத்தையுமடைகிறபடியால் அன்னத்தையே ப்ரம்மமென்று சொல்லுகிறது. எவர்கள்அன்னத்தில் பிறந்துவளர்ந்து இறப்பவர்களாகையால் நாமே அன்னம்என்று தியானம் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்த வன்னத்தை யடைகிறார்கள். அன்னமயன் முதலாக வானந்தமயனிறுதியாக அதிகநுட்பமாயுள்ள ஜீவாத்மாவை இனி காண்பிக்கப் புகுகிறதாக அவித்தையாலுண்டாகப்பட்ட இந்த வைம்பூதங்களையும் நீக்கிசலிப்பதால், உமிதவுடுகளை அரிசியில் நின்றும் பிரிப்பதுபோல் அன்னமயனைக்காட்டிலும் நுட்பமாயும் அன்னமயனிடத்தில் சொன்ன வண்ணமாக பக்ஷபுச்சாத்மாக்களோடும் கூடியிருக்கும் பிராணமயனைக் காட்டுகிறது. இங்கு உயிர்ப்பிப்பதால் பிராணனென்றும், சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் காற்றுக்கு வியானனென்றும், பிருஷ்டபாகத்திலிருக்கும் காற்றிற்கு அபானனென்றும், ஆகாயம் காற்றிற்கு சஞ்சரிக்குமிடமாதலால் அதைரிடலான ஆத்மாவென்றும், உதானன் என்று சொல்லப்பட்ட உயரநோக்கி வாயுவால் காற்று வெளியில் போகாத வண்ணமாக பூமியின் தேவதையானது தாங்குதலாலும், மேற்கூறிய வாகாயத்திற்கும் பூமியாதாரமாயிருத்தலாலும், பிராணமயனுக்கு பூமியையும் யாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(ரா-ஹா.) அடியில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்கிற பிராம்மணத்திலும் "ஸத்யம்ஞ்ஞானமனந்தம்ப்ரம்ம" என்கிற மந்திரத்திலும் ப்ரம்மமே சகல ஜகத்திற்கும் காரணமென்றும், சகல சகத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற தென்றும் ஏற்பட்டது. அந்த ஆத்மாவானது எதுவென்று கேள்வி பிறக்கும் காலத்தில் ஆநந்தமயனே அந்த ஆத்மாவென்று காண்பிவைக்கிறதற்காக, அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவனுக்கு அந்த சிறியதான அருந்ததி நக்ஷத்திரத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும், பெரிய நக்ஷத்திரத்தை இதுவே அருந்ததியென்று சொல்லி யவனுக்குமந்த நக்ஷத்திரம்,புலப்பட்டவாறே அப்படி புலப்பட்ட நக்ஷத்திறத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும் மெய்யான அருந்ததியை எளிதில் புலப்படுத்தும் வண்ணமாக பெரியதான உடலிலிருக்கும் ப்ராணமயனை ஆத்மாவாக முதலில் சொல்லுகிறது. எவன் அன்னத்தை ப்ரம்மமாகத் தியானம் செய்கிறானோ அவன் இச்சித்தபடி யெல்லாம் அன்னத்தை யடைகிறான், ப்ரம்மம் எப்படி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இவைகளுக்குக் காரணமோ, அப்படியே அன்னமும் மேற்கூறியவைகளுக்குக் காரணமாகையால் ப்ரம்மமென்று தியானிக்கக் குறையில்லை.

ப்ராணம் தேவா அநு ப்ராணந்தி | மநுஷ்யா꞉ பஶவஶ்ச யே | ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு꞉ | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யதே | ஸர்வமேவ த ஆயுர்யந்தி | யே ப்ராணம் ப்ரஹ்மோபாஸதே | ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு꞉ | தஸ்மாத் ஸர்வாயுஷமுச்யத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய꞉ பூர்வஸ்ய ||௧||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மா மநோமய꞉ | தேநைஷ பூர்ண꞉ | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித꞉ | தஸ்ய யஜுரேவ ஶிர꞉ | ருக் தக்ஷிண꞉

பக்ஷ: | ஸாமோத்தர: பக்ஷ: | ஆதேஶ ஆத்மா ||௨|| அதர்வாங்கிரஸ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி || இதி த்ருதீயோऽநுவாக: ||

ప్రాణం దేవా అనుప్రాణంతి । మనుష్యాః పశవశ్చ యే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యతే । సర్వమేవత ఆయుర్యంతి । యే ప్రాణం బ్రహ్మోపాసతే । ప్రాణో హి భూతానామాయుః । తస్మాత్సర్వాయుషముచ్యత ఇతి। తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య॥

తస్మాద్వా ఏతస్మాత్ప్రాణమయాత్ । అన్యోఽంతర ఆత్మా మనోమయః । తేనైష పూర్ణః॥ స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ । తస్య పురుషవిధతాం । అన్వయం పురుషవిధః॥ తస్య యజురేవ శిరః । ఋగ్దక్షిణః పక్షః॥ సామోత్తరః పక్షః॥ ఆదేశ ఆత్మా॥ ౨॥ అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా। తదప్యేష శ్లోకో భవతి॥

(ப-ம்.) தேவா:-அக்நிமுதலிய தேவர்களும், யே-எந்த, மநுஷ்யா:-மனிதர்களோ, பஶவஶ்ச-பசுக்களுமோ, (தே-அவர்கள்), ப்ராணம்-ப்ராணவாயுவை அநுப்ராணந்தி - அனுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, ப்ராண: - பிராணனானது, பூதாநாம் - பிராணிகளுக்கு, ஆயு: - ஆயுளோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வாயுஷம் - எல்லார்க்குமாயுளாக, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. யே - எவர், ப்ராணம் - ப்ராணவாயுவை, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம் செய்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வம் - பூர்ணமான, ஆயுரேவ- ஆயுளைத்தானே, யந்தி- அடைகிறார்கள், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராண:-ப்ராணனானது, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, ஆயு: - ஆயுளோ, தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸர்வாயுஷம் - எல்லார்க்குமாயுளென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. இதி - என்று, தஸ்ய - அந்த ப்ராணனுக்கு, ஏஷ: - இந்த, ஶாரீரஏவ - சரீரத்திலிருக்கும ப்ராணன்தானே, ஆத்மா - ஆத்மா, ய: - யாதொரு ஆத்மாவானது, பூர்வஸ்ய - முன்னன்னமய ப்ரம்மத்திற்கோ, தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் - அந்த இந்த ப்ராணமயனைக் காட்டிலும், அந்ய:-வேறுபட்ட, அந்தர: - உள்ளிருக்கும், ஆத்மா-ஆத்மாவானது, மநோமய:-மனது ரூபியானது, ஏஷ: - இந்த ப்ராணமயமானது, தேந-அந்தமனோமயனாலே, பூர்ண:-நிறைந்தது. ஸவா ஏஷ:-அந்த இந்த மனோமயனானவன், புருஷவிதஏவ - புருஷாக்ருதியுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த ப்ராணமயனுடைய, புருஷவிததாம் - புருஷாக்ருதியாயிருக்கும் தன்மையை, அநு - அனுஸரித்து, அயம் - இந்த மனோமயனும், புருஷவித: - புருஷாக்ருதியுள்ளவன், தஸ்ய-அந்த மனோமயனுக்கு, யஜுரேவ- யசுர்வேதமே, ஶிர: - சிரசு, ருக் - ருக்வேதமானது, தக்ஷிண: - வலது, பக்ஷ: - பக்கம், ஸாம - சாமவேதமானது, உத்தர: - இடது, பக்ஷ: - பக்கம், ஆதேஶ: - வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகமானது, ஆத்மா - ஆத்மா, அதர்வாங்கிரஸ: - அதர்வர் என்றும் அங்கிரா என்றும் சொல்

லப்பட்ட இருஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அதர்வணவேதமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆதாரமான, புச்சம் - வால்-தத்-மேற்கூறிய வர்த்தத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: அபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶம் - பா.) இந்த அனுவாகத்தில் மேற்கூறிய ப்ராணமயனைக் காட்டிலும், நுட்பமான மனோமயனை ஆத்மாவாகச் சொல்லுகிறது. இந்த மனோமயனுக்கு சிரசு வலது பக்கம் இடது பக்கங்களை யசுர்வேதமாகவும் ருக்வேதமாகவும் சாமவேதமாகவும் சொல்லப்பட்டது. யசுஸ் முதலிய பெயர்கள் மந்திரங்களுக்கே யாதலாலும், மந்திரங்கள் மனதிலேயே ஆவர்த்திக்கப்படவேண்டுமாகையாலும் அவைகள் மனோவிருத்திகள் என்பதுகொண்டு, ஆதலால் மனோவிருத்தியிலிருந்துகொண்டும் யசுஸ் முதலிய பெயர்களைப் பெற்றும், ஒருகாலத்திலும் அழிவில்லாமலும் உற்பத்தியில்லாமலும்,இருக்கிறது. ஆத்மா என்கிற சைதந்யம். இப்படி ஆத்மசைதந்யமே மனோவிருத்தியிலிருந்து, யசுஸ்முதலிய மந்திரங்களானதுகொண்டு வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லுகிறது. அப்படி வேதங்களை நித்தியமென்று சொல்லாவிடில், "ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்திஸமாநஸீந ஆத்மா" என்றும் "ருசோஅக்ஷரேபரமேவ்யோமன்யஸ்மின்தேவாஅதிவிஸ்வாநிஷேதுः" என்றும் நித்யமான ஆத்மாவோடு வேதங்களை ஒன்றாகச்சொல்லும் சுருதி விரோதிக்கும், இங்கு ஆதேசம் என்று சொல்லுவது கட்டளையிடவேண்டிய காரியங்களை ஏவுகிற வேதத்தின் ப்ராம்மணமென்கிற பாகத்தை.

(ரா-பா.) சிரம் முதலியதாகப் பேசப்பட்ட யசுஸ்முதலிய பதங்களுக்கு இங்கு யசுர்முதலிய வேதங்களின் அறிவுக்குக் காரணமாகிய மனதின் செய்கையைச் சொல்லுகிறது. இல்லாவிடில் யசுர்முதலிய வேதங்களுக்கும், மனதுக்கும் கிஞ்சித்தேனும் சம்பந்தமில்லாததால், மேற்கூறிய வேதங்களை சிரம் முதலியதாக ரூபிக்கவொண்ணாது. "ஆதேஶ:" என்பது இதைச்செய் இதைச்செய்யாதே என்கிற விதிவிலக்குகளுடைய அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயலைச் சொல்லுகிறது. "அதர்வாங்கிரஸ:" என்கிற விடத்திலும் அதர்வணவேதத்தின் அறிவுக்குக் காரணமான மனதின் செயல் என்பது அர்த்தம்.

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ | ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் || ந பிபேதி கதாசநேதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | ய: பூர்வஸ்ய | தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாந்மநோமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய: | தேநைஷ பூர்ண: | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ ||௧|| தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவித: | தஸ்ய ஶ்ரத்தைவ ஶிர: | ருதம் தக்ஷிண: பக்ஷ: । ஸத்யமுத்தர: பக்ஷ:|யோக ஆத்மா| மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி|இதி சதுர்தோऽநுவாக:

యతో వాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసా సహ । ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ ।న బిభేతి కదాచనేతి । తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మా । యః పూర్వస్య । తస్మాద్వా ఏతస్మాన్మనోమయాత్ ।అన్యోంతర ఆత్మా విజ్ఞానమయః । తేనైష పూర్ణః । స వా ఏష పురుషవిధ ఏవ॥ 3॥

తస్య పురుషవిధతాం అన్వయం పురుషవిధః । తస్య శ్రద్ధైవ శిరః । ఋతం దక్షిణః పక్షః । సత్యముత్తరః పక్షః । యోగ ఆత్మా । మహః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా ।తదప్యేష శ్లోకో భవతి॥అను॥ ౪॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌤𑌃 - யாதொன்றினிடத்தில், 𑌵𑌾𑌚𑌃 - வாக்குக்களானவைகள், 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌸𑌹 - மனதுடன்கூட, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 - முடிவையடையாமல், 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 - திரும்புகிறதுகளோ, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - ப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 - ஆனந்தத்தை, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - அறிந்தவன், 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 - ஒருக்காலும், 𑌨𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑌿 - பயப்படுவதில்லை. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த ப்ராணமயனுக்கும், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌏𑌵 - சரீரத்திலிருக்கிற மனதுதானே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஆத்மா, 𑌯𑌃 - யாதொன்றானது, 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - முன்கூறப்பட்ட பிராணமயனுக்கோ, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - அந்த இந்த, 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍-மனோமயனைக் காட்டிலும், 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃 - வேறுபட்ட, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃-உள்ளிருக்கிற, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஆத்மாவானது, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 - நிச்சயரூபமான அறிவு, (௱௦) 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 - அறிவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவன், 𑌤𑍇𑌨-அந்த விஞ்ஞானமயனாலே, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த மனோமயன், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 - நிறைந்தவன், 𑌸𑌵𑌾𑌏𑌷𑌃 - அந்த இந்த விஞ்ஞானமயனானவன், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌏𑌵 - புருஷனுடையவுருவமுள்ளவன்தான், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த மனோமயனுடைய, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌤𑌾𑌂 - புருஷனுடைய உருவுள்ள தன்மையை, 𑌅𑌨𑍁 - அனுஸரித்து, 𑌅𑌯𑌂, இந்த விஞ்ஞானமயனும், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌧𑌃 - புருஷனுடைய உருவுள்ளவன்- 𑌤𑌸𑍍𑌯-அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑍈𑌵 - சிரத்தைதானே, 𑌶𑌿𑌰𑌃 - சிரம், 𑌋𑌤𑌂 - மெய்யான சப்தமே, 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 - வலது, 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 - பக்கம், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - அர்த்தத்தின் மெய்யானது, 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃 - இடது, 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃 - பக்கம், 𑌯𑍋𑌗𑌃 - சமாதானமானது, (௰௦) 𑌯𑍋𑌗𑌃 [illegible] - என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஆத்மா, 𑌮𑌹𑌃 - மகாந் என்று சொல்லப்பட்ட தத்வமானது, (௱௦) 𑌮𑌹𑌃 - மேற்கூறிய யோகத்தின் விரோதிகளைத் தடுக்கும் சாமர்த்தியம், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 - ஆதாரமான, 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌂 - வால், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வர்த்தத்தில், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋𑌪𑌿 - சுலோகமும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - இருக்கிறது.

(𑌭𑌾 - 𑌹𑌾.) மனோமயனை ஆத்மாவை அறியவும் சொல்லவும் வேறொருமனது முதலியதில்லை யாதலாலும் தன்னைத்தானறிய நிலமில்லாமையாலும், மேற்கூறிய மனோமயனை வாக்குக்கும் மனதுக்கும் நிலமில்லாதவனென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய தியானத்திற்குப் பயனான ஆனந்தத்தை யறிகிறவன் கர்ப்பவாஸம் முதலிய துன்பங்களுக்கு பயப்படான் என்று சொல்லுகிறது. மனோமயனை ஆத்மா வேதங்களின் உருவமென்று சொல்லப்பட்டதால், அர்தவேதங்களின் உண்மையான அறிவையே விஞ்ஞானமயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது மனதின் செயலானதால் மேல் இந்த விக்யானமே யக்யங்களைச் செய்கிறது என்று சொல்லப்போகிறது. வேதங்களின் பொருள்களை முடிவாக அறிந்து யக்யம்செய்யுவேண்டுமென்பதை நினைத்து; இப்படி முடிவான அறிவுள்ளவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சிரத்தை முற்பட்டதாகையால் அதைச் சிரமாகவும் சமாதானமுள்ளவனுக்கு அங்கமாக சிரத்தையிருந்தால், உண்மையான பொருளையறிய சக்தியுண்டாகுமாதலால், யோகமென்கிற சமாதனத்தை ஆத்மாவாகவும் மகான்

என்கிற தத்வமானது "மஹத்யக்ஷம்ப்ரதமஜம்வேத" என்று சுருதியில் சொல்லியபடியே எல்லா அறிவுகளுக்கும் காரணமாகையால், தன்னிடத்திலுண்டான செடி மரம் முதலியவைகளுக்கு பூமி எவ்வண்ணமாக வாதாரமோ அவ்வண்ணமாக அதுவே ஆதாரமாகையால் மகானை புச்சமாகச்சொல்லப்பட்டது.

(ரா - ஸா.) யாதொரு ப்ரத்தினுடைய ஆனந்தத்தில் நின்றும் வாக்கும் மனதும் இவ்வளவதான் முடிவு என்கிற கரையை யடையாமல் திரும்பிவிடுகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஆனந்தத்தை, "தூஶ்யதேத்வக்ரயயாபுத்தயா, மநஸாதுவிஶுத்தேந" என்கிறபடியே பரிசுத்தமான மனதினால் அறிந்தவன் ஒருகாலத்திலும் பயப்படமாட்டான். இந்த ப்ரம்மானந்தத்தைப்பற்றியும் புகழ்ந்தபோலும் பரிசுத்தமான மனதாலறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருத்தலால், மனோமயனைக் குறித்தும் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. அன்னமயன் ப்ராணமயன் மனோமயன் இம்மூன்றுகளுக்கும், ஆத்மாவொருவன் அவன்யார் என்றால் விஞ்ஞானமயன் என்று சொல்லம்பட்ட ஜீவன் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அதின் பகுதியான அறிவையுடைகிறவனைக் காட்டுகிறது. அவன் ஜீவன் இங்கு அன்னமயன் தொடங்கி சொல்லப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவைகளின் அவயவங்களையே தலைமுதலிய உருப்புகளாக ரூபித்து விஞ்ஞானமயனுக்குமட்டில் அவனில் வேறுபட்ட சிரத்தை முதலியவைகளைச் சொல்வது கூடுமோவென்னில், சிரத்தை முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த குணங்களையுடைய புருஷனே பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே | கர்மாணி தநுதேऽபி ச | விஜ்ஞாநம் தேவாஃ ஸர்வே | ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்டமுபாஸதே | விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத | தஸ்மாச்சேந்ந ப்ரமாத்யதி | ஶரீரே பாப்மநோ ஹித்வா | ஸர்வாந்காமாந்ஸமஶ்நுத இதி | தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா | யஃ பூர்வஸ்ய ||௧||

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்விஜ்ஞாநமயாத் | அந்யோऽந்தர ஆத்மாऽऽநந்தமயஃ | தேநைஷ பூர்ணஃ | ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ | தஸ்ய புருஷவிததாம் | அந்வயம் புருஷவிதஃ | தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிரஃ | மோதோ தக்ஷிணஃ பக்ஷஃ | ப்ரமோத உத்தரஃ பக்ஷஃ | ஆநந்த ஆத்மா ||௨|| ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி | இதி பஞ்சமோऽநுவாகஃ ||

విజ్ఞానంయజ్ఞంతనుతే। కర్మాణితనుతేపిచ। విజ్ఞానందేవాస్సర్వే। బ్రహ్మజ్యేష్ఠముపాసతే। విజ్ఞానంబ్రహ్మచేద్వేద। తస్మాచ్చేన్నప్రమాద్యతి। శరీరేపాప్మనోహిత్వా। సర్వాన్కామాన్సమశ్నుతఇతి। తస్యైషఏవశారీరఆత్మా। యఃపూర్వస్య॥౧॥

తస్మాద్వాఏతస్మాద్విజ్ఞానమయాత్। అన్యోంతరఆత్మానందమయః। తేనైషపూర్ణః। సవాఏషపురుషవిధఏవ। తస్యపురుషవిధతాం। అన్వయంపురుషవిధః। తస్యప్రియమేవశిరః। మోదోదక్షిణఃపక్షః। ప్రమోదఉత్తరఃపక్షః। ఆనందఆత్మా॥౨॥ బ్రహ్మపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా। తదప్యేషశ్లోకోభవతి॥

(ப் - ம்.) விஜ்ஞாநம்-மேற்கூறிய முடிவான அறிவையுடையவன், (ஸம்) விஜ்ஞாநம் - ஜீவனானது, யஜ்ஞம் - யக்யத்தை, தநுதே - பண்ணுகிறது

கர்மாணி - காரியங்களை, தநுதேபிச-செய்யவும் செய்கிறது. ஸர்வே - எல்லா, தேவா - தேவர்களும், ஜ்யேஷ்டம் - எல்லாக்காரியங்களுக்கும் முதன்மையான, விஜ்ஞாநம் - மேற்கூறிய அறிவையே, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, உபாஸதே - தியானம செய்கிறார்கள், (ஏவம்) ப்ரஹ்மஜ்யேஷ்டம் - ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் முயர்ந்ததான, விஜ்ஞாநம் - ஜீவனை, உபாஸதே - தியானம் செய்கிறார்கள், விஜ்ஞாநம்-விஞ்ஞானத்தை, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மமாக, வேதவேத் - அறிவானே யானால், தஸ்மாத் - அந்த தியானத்தில் நின்றும, நப்ரமாத்யதி - பிசகாமலிருப்பனேயானால், ஶரீரே - உடலில், பாப்மந: - பாவங்களை, ஹித்வா - விட்டு, (ஶ) ஶரீரே - உடலானது, (வர்த்தமாநஸ்ஸந் - இருக்கும் காலத்திலேயே), பாப்மந: - பாவங்களை, ஹித்வா - விட்டு, ஸர்வாந் - எல்லா, காமாந் - சுகங்களை, ஸமஶ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், இதி - என்று, தஸ்ய - அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, ஏஷ: - இந்த வானந்தமயன்தானே, ஶாரீர: - சரீரத்தினுண்டான, ஆத்மா - ஆத்மா, ய: - யாதொருவன், பூர்வஸ்ய - முன் விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆத்மாவோ, தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் - அந்த இந்த, விஜ்ஞாநமயாத் - விஞ்ஞானமயனைக் காட்டிலும், அந்ய: - வேறுபட்ட, அந்தர: - உள்ளிருக்கிற, ஆத்மா - ஆத்மாவானவன், ஆநந்தமய: - ஆனந்தமயனென்று பெயர் கொண்டவன், தேந - அந்த வானந்தமயனாலே, ஏஷ: - இந்த விஞ்ஞானமயன், பூர்ண: - நிறைந்தவன், ஸவா ஏஷ: - அந்த இந்த வானந்தமயனும், புருஷவித ஏவ - புருஷனுருவமுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த விஞ்ஞானமயனுடைய, புருஷவிததாம் - புருஷனுருவமுள்ள தன்மையை, அநு - அனுஸரித்து, அயம்-இந்த வானந்தமயனும், புருஷவித: - புருஷனுருவமுள்ளவன், தஸ்ய - அந்த வானந்தமயனுக்கு, ப்ரியமேவ - இஷ்டவஸ்துக்களைப் பார்க்கிறதாலுண்டான சுகமே, ஶிர: - தலை, மோத: - அதை யடைவதாலுண்டான சுகம், தக்ஷிண: - வலது, பக்ஷ: - பக்கம், ப்ரமோத: - மேற்கூறியப் பிரியவஸ்துவை இஷ்டப்படி யுபயோகப்படுத்துவதாலுண்டான சுகம், உத்தர: - இடது, பக்ஷ: - பக்கம், ஆநந்த: - மிகுந்த சுகமானது, ஆத்மா - நடுவுடன், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, ப்ரதிஷ்டா-ஆதாரமான, புச்சம் - வால், தத் - அந்த வர்த்தத்தில், ஏஷ - இந்த, ஶ்லோகோ பி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ஸா.) எல்லா மனிதர்களும் எல்லாக் காரியங்களை முற்படவறிந்து சிரத்தையுண்டாய் பிறகு செய்கிறார்களாகையால்,எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அறிவே முதன்மையான காரணம். ஆகையால் ஞானத்தையே ப்ரம்மமாக எவன் தியானிக்கிறானோ அந்த அறிவைவிட அன்னமயாதிகளில் ஆத்மாவென்கிற அறிவைச் செலுத்தாமலிருக்கிறானோ அவன் தலையில் பிடித்த குடையை எடுத்தால் அதின் நிழல் தன்னடியே நீங்கு

வதுபோல், சரீரமே ஆத்மாவென்கிற எண்ணம் நீங்கினபடியால் அதிலுண்டான பாவம் தானே நீங்கி அந்த பாவங்களைச் சரீரத்திலேயேவிட்டு ஞானமயமான ப்ரம்மத்தோடொன்ருய் எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிருன். அந்த விஞ்ஞானமயனை ஆத்மாவைக் காட்டிலும், உள்ளிருக்கிறவன் ஆனந்தமயன் என்று பெயர்கொண்ட ஆத்மா இங்கு ஆனந்தமயனென்றது ப்ரம்மத்தையன்று. ஏனெனில் (மய) என்கிற விகுதியிருத்தலால் அந்த விகுதியும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானதை (அன்னமய) என்கிற இடத்தில் அன்னத்திலிருந்துண்டான சரீரத்தைச் சொல்வதுபோல் சொல்லுமாதலாலும், "ஆநந்தமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி" என்று மேல் ஆத்மாவினுல் அடையவேண்டியதாகச் சொல்லுகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததாதலால் அடையவேண்டிய ஆத்மாவோடொன்ருகையால் அடையவேண்டியதாகாமையாலும், "அத்ருஸ்யேஅநாமயேஅநிருக்தே ; அஸ்தூலமநணு" என்கிற சுருதிகளால் அவயவமில்லையென்று ஏற்படுவதால் இங்கு,தலை முதலிய உருவங்கள் சொல்லியிருத்தலாலும், "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று ப்ரம்மத்தைத் தனியாக மேற்கூறிய ஆனந்தமயனுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லுதலாலும், இங்கு ஆனந்தமயனென்பது, மேற்கூறிய தியானங்களினுலும் கர்மங்களினுலும் உண்டான பயன்களை அனுபவிக்கும்போது உண்டான சுகத்தைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய சுகங்களுக்காகவே கர்மங்களும் தியானங்களும் செய்யப்படுதலால,மேற்கூறிய விக்ஞானமயனுக்கு ஆனந்தமயன் ஆத்மாவென்பது நியாயமே. மேற்கூறிய ஆனந்தங்களுக்கு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பேதங்களுக்கெல்லாம் கடைசியாய் அத்வைதமான ப்ரம்மமே ஆதாரம்.

(ரா-ஹா.) இங்கு விஞ்ஞானமென்று சொன்னது முன்னனுவாகத்தில் விஞ்ஞானமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே விளங்குகிறதாதலால் ஞானமென்றே சொல்லவேண்டியது. மேலும், "அத்யல்லயுடோபஹுலம்" என்கிற வியாகரண சூத்திரத்தின்படியே அறிகிறவன் என்கிற பொருளையும், (விஞ்ஞாநம்) என்கிற பதமானது கொடுக்கும் மேற்கூறிய பதம் அறிவு என்கிற வர்த்தத்தைத் தருமாகில், "யஞ்ஞாம்தநுதே கர்மாணிதநுதேபிச" என்று உலக நடவடிக்கைகளையும் யக்யம் முதலிய வேதத்தில் ஓதப்பட்ட காரியங்களையும் செய்கிறது என்கிறது விரோதிக்கும் அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் மாத்தியந்தின பாடத்தில், "யஆத்மநிதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. காண்வபாடத்தில் அதேயாத்மாவைச் சொல்லவேண்டிய விடத்தில், "யோவிஞ்ஞாநேதிஷ்டன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், "விஞ்ஞாந" என்பது ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரகிருதியைக்காட்டிலு முயர்ந்த ஜீவனை எவன் ப்ரசாபதிவாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி ஜீவனே ப்ரம்மமாக தியானம் செய்கிருனே,எவன் அந்ததியானத்தில்நின்றும் கடைசிவரையில்நழுவாமலிருக்கிருனே, அவன் இந்த சரீரமிருக்கிற காலத்திலேயே முன்செய்த பாவங்களை தன்னைவிட்டு நீக்கி பின் செய்யப்புகுகிற பாவங்களையும் தன்னிலொட்டாமற் செய்து எல்லா சுகங்களையுமனுபவிக்கிருன். அந்த ஆத்மாவுக்கு முள்ளிருக்குமது வானந்தமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் இங்கு ஆனந்தத்தை நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மத்தைப் புச்சமாகவும் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஆனந்தமே ப்ரம்மமென்று சொல்லதெப்படி யெனில்; ப்ரம்மமும் ஆனந்தமும் ஒன்ருயிருந்தபோதிலும்,ப்ரம்மமே ஆனந்தமென்று பெயர்கொண்டதாய் நடுவுடலாகவும், ப்ரம்மமென்று பெயர்கொண்டதாய் புச்சமாகவுமிருக்கக் குறையில்லை. ப்ரம்மம் ஆனந்தமாகில் ஆனந்தமயனென்று ஆனந்தத்தால் வியாபரிக்கப் பட்டவனென்று சொல்லக் கூடுமோவென்னில், மேல் தலை முதலிய அவயவங்களாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியம் முதலிய உட்பிரிவுகளால் வியாபரிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்லக் குறையில்லை. மேலும், "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று தொடங்கி கடைசியில்,

"ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று ப்ரம்மத்தை அவயவமாக எடுத்தபடியால் ப்ரம்மமே ஆனந்தமயனென்று ஏற்படுகிறது.

𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌸𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌵𑍇𑌦𑌚𑍇𑌤𑍍 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 | 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂𑌤𑌤𑍋𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌏𑌵𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌯𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 | 𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌃 | 𑌉𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍁𑌂𑌲𑍋𑌕𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 | 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 | 𑌆𑌹𑍋𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍁𑌂𑌲𑍋𑌕𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 ||௧|| 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑌾 ||௨||௬||

𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 | 𑌬𑌹𑍁𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 | 𑌸𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 | 𑌸𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 | 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 | 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌕𑌿𑌂𑌚 | 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 | 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 | 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 | 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 | 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌚𑌾𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌚 | 𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑌂𑌚𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑌂𑌚 | 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌚 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂𑌚𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 | 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌕𑌿𑌂𑌚 | 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿||

అసన్నేవసభవతి । అసద్బ్రహ్మేతివేదచేత్ । అస్తిబ్రహ్మేతిచేద్వేద । సంతమేనంతతో విదురితి । తస్యైషఏవశారీరఆత్మా । యఃపూర్వస్య । అథాతోఽనుప్రశ్నాః । ఉతావిద్వానముంలోకంప్రేత్య । కశ్చనగచ్ఛతి । ఆహోవిద్వానముంలోకంప్రేత్య ॥౧॥ కశ్చిత్సమశ్నుతా౩॥

ఉ॥ సోఽకామయత । బహుస్యాంప్రజాయేయేతి । సతపోఽతప్యత । సతపస్తప్త్వా । ఇదగ్ం సర్వమసృజత । యదిదంకించ । తత్సృష్ట్వా । తదేవానుప్రావిశత్ । తదనుప్రవిశ్య । సచ్చత్యచ్చాభవత్ । నిరుక్తంచానిరుక్తంచ । నిలయనంచానిలయనంచ । విజ్ఞానంచావిజ్ఞానంచ । సత్యంచానృతంచసత్యమభవత్ । యదిదంకించ । తత్సత్యమిత్యాచక్షతే । తదప్యేషశ్లోకోభవతి॥ అను॥ ౬॥

(ப - ம்.) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரமமமானது, 𑌅𑌸𑌤𑍍 - இல்லை, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍇𑌦𑌚𑍇𑌤𑍍 - அறிகிறானேயானால், 𑌸𑌃 - அவன், 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 - இல்லாதவனாகத்தானே, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறது. 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍇𑌦𑌚𑍇𑌤𑍍 - அறிகிறானேயானால், 𑌏𑌨𑌂 - இவனே, 𑌤𑌤𑌃 - அந்தகாரணத்தால், 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 - இருக்கிறவனாக, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, அதை 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - என்பதில் சேர்க்கவும், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, 𑌏𑌷𑌏𑌵 - இந்த ஆனந்தமயன்தானே, 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌃 - சரீரத்திலிருக்கிற; 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஆத்மா, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - மேல்கூறிய விஞ்ஞானமயனுக்கோ, 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌅𑌤𑌃 - ப்ரம்மம் எல்லா வியவகாரத்தையும் தாண்டினதென்கிற காரணத்தால், 𑌅𑌨𑍁 - ஆசிரியன் சொன்னதற்குப் பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌃 - சிஷ்யனுடைய கேள்விகள், 𑌉𑌤𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை யறியாதவனும், 𑌅𑌮𑍁𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌂 - ப்ரம்மத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 - இவ்விடத்தில் நின்றும்போய், 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - அடைகிறானா; 𑌆𑌹𑍋 - இல்லா

விட்டால், விதாநு - அறிந்தவன், வெ்ரதூ - இவ்விடத்திலும் நின்றும் போய், அமுஂ - இந்த, லோகஂ - ப்ரம்மத்தை, ஸஂஸ்தாஂ - அடைகிறு ன, (ஙஂ) விதாநு - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை தியானம் செய்கிறவன்,(இதஃ- இவ்விடத்தில் நின்றும்), வெ்தூ - போய், அமுஂ - அந்த, லோகஂ - பரம பதத்தை, ஸஹதி - அடைகிறுன, ஜவெஹா - இல்லாவிடில், விதாநு - மேற் கூறிய ப்ரம்மத்தைத் தியானம்செய்கிறவன், (இதஃ - இவ்விடத்திலிருந்து), வெ்ரதூ - போய், அமுஂ - அந்த, லோகஂ - ப்ரம்மத்தை, ஸஂஸ்தாஂ - அனுபவிக்கிறுன, ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், வஹா - அனேகமாக, ஸ்ரூாஂ - ஆகக்கடவேன், ப்ரஜாயெய - உண்டாகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - இச்சித்தது, ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், தவஃ - ஆலோ சனையை, அதவ்ரத - பண்ணினுன், ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், தவஃ - ஆலோசனையை, தவ்ா - செய்து, இதஂ - இந்த, ஸவஂ - எல்லா த்தையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான், இதஂ - இந்த, யக்கிஂவ - எதுவெ துவோ, தக - அதை, ஸ்ருஷ்வா - படைத்து, தெஷவ - அதையே, அநு ப்ராவிஶக - உள் நுழைந்தது, தக - அத்தை, அநுப்ரவிஶ் - உள் நுழைந்து, ஸஞ் - உருவமுள்ள வஸ்துக்களாயும், தூஞ் - உருவமில் லாத வஸ்துக்களாயும், அவக - ஆச்சுது, நிருக்தஂவ - பெயரிடப்பட்ட வஸ் துக்களாயும், அநிருக்தஂவ - பெயரில்லாத வஸ்துக்களாயும், நிலயநஂவ - ஒன்றுக்காதாரமான வஸ்துவாயும், அநிலயநஂவ - ஒன்றுக்காதாரமில்லாத வஸ்துவாயும், விஜ்ஞாநஂவ - அறிவுள்ள வஸ்துவாகவும், அவிஜ்ஞாநஂவ - அறி வில்லாத வஸ்துவாகவும், ஸதூஂவ - வியவகாரதசையில் சத்தியமென்று சொல்லப்பட்ட பொருளாகவும், அநூதஂவ - வியவகாரதசையில் பொய் யான பொருளாகவும், ஸதூ் சத்தியமான ப்ரம்மமானது, அவக - ஆச் சுது, இதஂ - இந்த, யக்கிஂவ - எதுவெதுவோ, தக - அந்தப் பொருள்களை, ஸதூஂஇதி - சத்தியம் ஒன்றே, ஆவக்ஷதெ - சொல்லுகிறுர்கள், தக - அந்த வர்த்தத்தில், ஏஷஃ - இந்த, ஶ்லோகொ - சுலோகமும், ஸவதி - இருக்கிறது. (ஙஂ) ஸஞ் - எப்பொழுது மொரேரூபமாயிருக்கிற ஜீவனுக வும், தூஞ்-எப்பொழுதும் மாறிமாறிவருகிற வஸ்துவாகவும், நிருக்தஂவ- அவ்வவைகளின் சாதி தொழில் குணம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பெயரையு டைய வஸ்துவாகவும், அநிருக்தஂவ - மேற்கூறிய சாதி தொழில் குணம் இவைகளில்லாமையால் அப்பெயர்களால் சொல்லப்படா ஆத்மாவாகவும், நிலயநஂவ - ஒன்றை ஆதாரமாக வடைந்திருக்கிற வஸ்துக்களும், அநிலய நஂவ வாதாஷூதரா த்ராஃ வ்ஜ்ஞாராத்ராஸவிஃதாஃ - என்று சொல்லி யிருக்கிறபடி அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்காதாரமான ஜீவனுகவும், விஜ்ஞா

நம்ச - தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடைய வஸ்துவாகவும், சாவிஜ்ஞாநம்ச - பிறர்க்கு வேறொன்றினால் தோற்றும் பொருளாகவும், ஸத்யம்ச - விகாரமில்லாத வஸ்துவாகவும், சாந்ருதம்ச - விகாரமுடைய வஸ்துவாகவும், சாபவத் - ஆயிருந்தபோதிலும், ஸத்யம் - தானெப்பொழுதும் விகாரமில்லாத மில்லாத உருவத்தோடு கூடினதாக, அபவத் - ஆச்சுது, இதம் - இந்த, யத் கிஞ்ச - எதுவெதுவோ, தத் - அதை, ஸத்யம் - ப்ரம்மத்தின் சரீரமென்றே, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள்.

(ஸ0 - ஹா.) ப்ரம்மமில்லை யென்றறிந்தவனுக்குப் பயனொன்றுமில்லை யாதலால் அவனிருந்துமில்லாததற்குச் சரியானவன் ப்ரம்மமுண்டென்றறிந்தவன் எல்லாப் பயனையுமடைவானாதலால், அவனே இருப்பையுடையவன்மேலும் ப்ரம்த்வமுண்டென்றறிந்தால் ப்ரம்மத்தையுள்ளபடி யறிவதற்குறிய வர்ணம் ஆசிரமம் இவைகளின் கர்மங்களை செய்யாமையால் அவன் கெட்டவன். ப்ரம்மமுண்டென்று அறிந்தவனே அதையுள்ளபடி அறிவதற்குறிய மேற்கூறிய வர்ணாதிகளின் கர்மங்களை செய்கிறானதால் அவன் நல்லவன். இதற்குமேல் சிஷ்யனுடைய கேள்விகள்: அவைகளாவன. ப்ரம்மம் அறிந்தவனுக்கும் அதையறியாதவனுக்கும் பொதுவாகையால் இவரிருவர்களும் ப்ரம்மத்தை யடைகிறார்களா? இல்லையா? என்பது இதில், "அஸத்ப்ரம்மேதிவேதசெத்; அஸ்திப்ரம்மேதி சேத்வேத" ப்ரம்மம் இல்லையென்றுணர்ந்தானே யாகில் ப்ரம்மமுண்டென்றுணர்ந்தானே யாகில் என்றிரண்டையும் சொல்லியிருக்கிறதே அதில் ப்ரம்மம் உண்டென்பது மெய்யா? அல்லது இல்லையென்பது, மெய்யா? என்பது முதன்மையான சந்தேகம் இவற்றில் ப்ரம்மமில்லை யென்பதே மெய் ஏனெனில் எதுவலகத்திலிருக்கிறதோ அது உலகத்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கும் எப்படியெனில் வீடு மரம் குன்று இவைகள் உளதாகையாலுலகத்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. முயலின் கொம்போவென்றால் அவ்வஸ்து வில்லாமையாலொருவருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படியே ப்ரம்மமும், "யத்ததத்ரேஶ்யமஶ்ராஹ்ய" மென்கிறபடியே உலகத்தாராலறியக் கூடாமையாவில்லையென்றே சொல்லக்கூடும். என்பதற்குமேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரம்மமுண்டென்பதே மெய். ஆசாயம் முதலிய எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமாயிருத்தலால், எதுகாரணமோ அதுதானிருந்தே தன்காரியத்லைத யுண்டுபண்ணும், அதெப்படியெனில், மண் விதை முதலிய வஸ்துக்கள், குடம் மரம் முதலிய காரியங்களைத் தானிருந்தே யுண்டாக்கின்றன. அம்மாதிரியே ப்ரம்மமும் தானிருந்துதான் ஆகாயம் முதலிய காரியங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் தான், "கதமஸதஸ்ஸஞ்ஞாயேத" என்று சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் மண் விதை இவைகளைப்போல் ப்ரம்மமும் காரணமென்றுரைத்தால் அவைகளைப்போல அதுக்கு அறியுந்தன்மையில்லாதிருக்கவேண்டாவோ வென்னில், "ஸோகாமயத" என்றுரைசைப்படுகிற தென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஆசைப்படுவதற்கு அறிவு அவசியமிருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்ரம்மத்திற்கு அறியுந்தன்மையுண்டென்றே சொல்லவேண்டும் ப்ரம்மம் அவயவமில்லாததாகையால் தானே அனேகங்களாக ஆய்விட்டதென்று சொல்லுவது கூடுமோவென்னில், ஆகாயம் அவயவமில்லாதிருந்தபோதிலும், குடத்தில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், வீட்டில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், தனித்தனியே பிரிந்து தோன்றி சிறியது பெரியதுவென்று எப்படி வியவகாரமுண்டாகிறதோ, அப்படியே ப்ரம்மத்திற்கும் வேறு வஸ்துக்களின் சம்பந்தத்தால் பேதங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒன்றையே பலவகை

யாகப் பிரித்துச்சொல்லுகைகூடும். ப்ரம்மமிவ்வுலகத்திலெல்லா வஸ்துக்களேயும் படைத்து அவற்றுள் தானுழைந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அதெப்படி மண் தானே குடமாயின பிறகு அதற்குள் தானெப்படி நுழையும் தானே தன் வாய்க்குள் கையை நுழைப்பதுபோல் தானுன காரியத்தில் தானே நுழைந்ததென்னில், ப்ரம்மத்திற்கு அவயவங்களில்லாமையாலும், ப்ரம்மம் தான் வியாபரிக்காத விடமில்லாமையாலும், அது சரியல்ல ஜலத்தில் சூரியன் ப்ரதிபலிப்பதுபோல் தோற்றுகிறதென்னில், ப்ரம்மம் உலகமெல்லாம் நிறைந்தபொருளாகையாலும், உருவமில்லாததாகையாலும், சூரியனைப் போல் ப்ரதிபலிக்கிறதென்று சொல்லவொண்ணுது. ஆகையால் தன்காரியத்தில் தான் நுழைந்ததென்பதெப்படியெனில், "ஸத்யம்ஞ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம ; யோவேதநிஹிதம் குஹாயாம்" என்று அறிவென்கிற குகையிலிருப்பதாகப் பொதுப்படச்சொல்லி பிறகு அன்னமயன் முதலாக உள்ளிருக்கும் ஆத்மாக்களே விஞ்ஞானமயன் அளவாக விவரித்துச்சொல்லி அதன் பிறகு, "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று சொல்லி அறிவாகிற விஞ்ஞானமயனுக்குள் ப்ரம்மமிருப்பதாகக் கடைசியாய்ச் சொல்லியிருத்தலால், இங்கும் அந்த அறிவிலிருப்பதையே உள்நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதாவது ப்ரம்மமெல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும், அந்த ப்ரம்மத்தை யறியுமிடம் மேற்கூறிய அறிவென்கிற குகையே ஆதலால் அதில் நுழைந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹா.) "ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா" என்று கீழ்ச்சொல்லி பிறகு, "அஸந்நேவஸபவதி" என்கிற விடத்தில் ப்ரம்மத்தையே சொல்லுகிறபடியால் கீழ் அன்னமயன் முதலான விடங்களில், அன்னம் பிராணன் என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிற வண்ணமாக இங்கும் ஆனந்தமயனேயே ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதையே ஆரம்பித்தலால், ஆனந்தமயமே ப்ரம்மமென்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ஆனந்தமயனுக்குள் வேறு ஆத்மா கிடையாது. இவனே அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகயிருப்பவன் என்பது ப்ரம்மத்தை இவனவயவமாகச் சொல்லியிருத்தலாலும், முன்னுத்மாக்களேப் போல், "தஸ்மாதவாஏதஸ்மாதந்யோந்தரஆத்மா" என்று ஆரம்பிக்காமல் முடித்தலாலும் தோற்றுகிறது. இங்கு, "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்கிற விடத்தில் சொல்லியிருக்கிற அடைதலை விவரிக்கிறதற்கு கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளாவன, ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன், இந்த உலகத்திலிருந்தும்போய் பரமபதமென்கிற விடத்தையடைந்து ப்ரம்மத்தையடைகிருனு? அல்லது இவ்விடத்திலேயே அதையடைகிருனு? ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கிருனு? ப்ரம்மத்துடனென்ருகிருனு என்பவைகள். இவைகளுக்கு விடைகொடுக்க உலகங்களேப் படைப்பதற்குறிய குணங்களோடுகூடிய ப்ரம்மதை யடையவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக முற்படவதின் படைப்பைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாதேவர் மனிதர் முதலியவர்களாக ஆகவேண்டிய ஆகாயம் முதலிய பூதங்களாக சனிக்கக்கடவேனென்று இச்சித்து அவைகளேப் படைத்து அவைகளுக்குள் தானும் நுழைந்தது. அதாவது, தான் எல்லா விடத்திலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு பொருள்களின் உள்ளிருக்கும் தன் ஸ்வரூபமே எல்லா குணங்களேயும் சக்திகளேயு முள்ளதென்றெண்ணும்படி அவைகளுக்குள் பொருந்தியவைகளுக்குள்ள ஆத்மாவாக நின்றது. இத்தால், "ஸத்யம்ஞ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்ம ; யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்" என்றதின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மமே ஆத்மாவாயிருந்தபடியால், அப்படி ஆத்மாவாக விருந்தபோதிலும், அவைகளுக்குள் விகாரங்களால் சம்பந்தப்படாமலிருந்தமையாலும், ஸத்யமென்று பெயர்கொண்டது. ஆதலால் தான் பராசாரமுதலிய விருஷிகள், "ஹரேர்நகிம்சித்தயதிரிக்தமஸ்தி ; ஜ்யோதிம்ஷிவிஷ்ணுர்புவநாநிவிஷ்ணுः" என்று சொல்லியிருக்கிருர்கள்.

அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத் | ததோ வை ஸதஜாயத | ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத | தஸ்மாத்தத்ஸுக்ருதமுச்யத இதி | யத்வை தத்ஸுக்ருதம் | ரஸோ வை ஸஃ | ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி | கோ ஹ்யேவாந்யாத்கஃ ப்ராண்யாத் | யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் | ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி ||௧||

யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருச்யேऽநாத்ம்யேऽநிருக்தேऽநிலயநேऽபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே | அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி | யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நுதரமந்தரம் குருதே | அத தஸ்ய பயம் பவதி | தத்த்வேவ பயம் விதுஷோऽமந்வாநஸ்ய | ததப்யேஷ ச்லோகோ பவதி ||

అసద్వా ఇదమగ్ర ఆసీత్ । తతో వై సదజాయత । తదాత్మానగ్ం స్వయమకురుత । తస్మాత్తత్సుకృతముచ్యత ఇతి । యద్వై తత్సుకృతం । రసో వై సః । రసగ్ం హ్యేవాయం లబ్ధ్వానందీ భవతి । కో హ్యేవాన్యాత్కః ప్రాణ్యాత్ । యదేష ఆకాశ ఆనందో న స్యాత్ । ఏష హ్యేవానందయాతి ॥౧॥

యదా హ్యేవైష ఏతస్మిన్నదృశ్యేఽనాత్మ్యేఽనిరుక్తేఽనిలయనేఽభయం ప్రతిష్ఠాం విందతే । అథ సోఽభయం గతో భవతి । యదా హ్యేవైష ఏతస్మిన్నుదరమంతరం కురుతే । అథ తస్య భయం భవతి । తత్త్వేవ భయం విదుషోఽమన్వానస్య । తదప్యేష శ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) இதம் - இவ்வுலகமானது, அக்ரே - படைப்புக்கு முற்காலத்தில், அஸத் - பெயர் உருவமில்லாததாக, ஆஸீத் - இருந்தது, ததோ வை - பிறகு தான், ஸத் - பெயர் உருவமுள்ளதாக, அஜாயத - ஆச்சுது. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மாநம் - தன்னை, ஸ்வயம்-தான், அகுருத - எண்ணித்து, தஸ்மாத் - ஆகையால், தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸுக்ருதம் - தானே செய்கிறதென்று அல்லது புண்ணியமென்று, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. இதி - என்று, இதை (ச்லோகஃ) என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக, யத்வை தத் - யாதொரு இந்த ப்ரம்மமானது, ஸுக்ருதம் - சுகிர்தமென்று சொல்லப்பட்டதோ, ஸஃ - அதுவானது, ரஸஃ - உருசி, (ரம்) ரஸஃ - ஆனந்தம், அயம் - இந்த ஜீவனானவன், ரஸம் ஹ்யேவ - உருசியைத்தானே, (ரம்) ரஸம் ஹ்யேவ - ஆனந்தமான ப்ரம்மத்தைத் தானே, லப்த்வா - அடைந்து, ஆநந்தீ - ஆனந்தத்தையுடையவனாக, பவதி - ஆகிறான், ஏஷஃ - இந்த, ஆகாசே - ஹிருதய குகையிலிருக்கும் ஆகாயத்தில், ஆநந்தஃ - ஆனந்தமானது, ந ஸ்யாத்யத் - இல்லாமற்போய் விடுமேயானால், கஃ ஹ்யேவ - எவன்தான், அந்யாத் - அபானவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், கஃ - எவன், ப்ராண்யாத் - பிராணவாயுவின் வியாபாரத்தைச் செய்யக்கடவன், (ரம்) ஏஷஃ - இந்த பரமாத்மாவானவன்,

ஆகாஶ: - அளவிடக்கூடாத, ஆநந்த: - ஆனந்தமாக, ந ஸ்யாத் - ஆகாமற்போனானேயானால், க: ஹி ஏவ - எவன்தான், அந்யாத் - சம்சாரத்திலுண்டான சுகத்தையடைவான், க: - எவன், ப்ராண்யாத் - மோக்ஷசுகத்தையடைவான், ஏஷ: ஹி ஏவ - இந்த பரமாத்மாதானே, ஆநந்தயாதி - ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹி ஏவ - எப்பொழுதுதான், ஏதஸ்மிந் - இந்த, அத்ருஶ்யே - பார்க்கமுடியாததாயும், அநாத்ம்யே - சரீரமில்லாததாயும், அநிருக்தே-சாதி குணம் தொழில் இவைகளை முன்னிட்டுச்சொல்லமுடியாததாயும், அநிலயநே-ஆதாரமில்லாததாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபயம்-பயமில்லாமலிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டாம்-ஒன்றாயிருக்கையை, விந்ததே - அடைகிறானோ, அத - (வா) அபயம் - பயமில்லாமலிருத்தலின் பொருட்டு அல்லது பயமில்லாமைக்குக் காரணமான, ப்ரதிஷ்டாம்-இடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறதாகிற விருப்பை, விந்ததே-அடைகிறானோ, ஸ: - அவன், அபயம் - பயமில்லாமையை, கத: - அடைந்தவனாக, பவதி - ஆகிறான், ஏஷ: - இந்த ஜீவன், யதா ஹி - எப்பொழுது, ஏதஸ்மிந் - முன்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில், உத் அரம் - கொஞ்சமும், அந்தரம் - பேதத்தை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, ஏதஸ்மிந் - இந்த மேற்கூறிய தியானத்தில், அரம் - கொஞ்சம், அந்தரம் - தடையை, குருதே - பண்ணுகிறானோ, அத - பிறகு, தஸ்ய - அவனுக்கு, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது, (வா) உத்பவதி - உண்டாகிறது. தத் து ஏவ - அந்த ப்ரம்மமே, அமந்வாநஸ்ய-ப்ரம்மமும் நானுமொன்றென்று எண்ணாமலிருக்கிற, விதுஷ: - பேதத்தையறிகிற மனிதனுக்கு, பயம் - பயம், (வா) விதுஷ: - ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்து, அமந்வாநஸ்ய - பிறகு தடையினால் மேற்கூறிய தியானத்தை விட்டவனுக்கு, தத் து ஏவ - அந்த தியானத்தை நிறுத்தினதே, பயம் - பயம், தத் - அந்த விஷயத்தில், ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: அபி - சுலோகமும், பவதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ஸா.) பதார்த்தம் போலவே.

(ரா - ஹா.) இப்பொழுது காணப்படுகிற உருவங்களும், வழங்கப்படுகிற பெயர்களுடன்கூடிய அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடலாகவுடைய பரமாத்மா படைப்புக்கு முற்காலத்தில் மேற்கூறிய பெயர் உருவங்களின்றியே ஒன்றோடொன்று பேதங்களறியப்படாமலிருக்கிற அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடைத்தாயிருந்தது. கண்களால் காணவரியனாகவும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனாகவும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனாகவும், தனக்கொரு ஆதாரமில்லாதவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை எவனிடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறானோ, அவன் சம்சாரத்தில் நின்றும் நீங்குகிறான். இங்கு கண்களால் காணவரியன் என்றதால், கண்களுக்குப் புலப்படும், மரம் செடி முதலிய உயிரில்லா வஸ்துக்களின் வேறுபாடும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்தில் கட்டு

ண்டு திரிபுமாத்மாக்களின் வேறுபாடும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்திலிருக்கும் காலத்தில் அவன் இவன் என்று சொல்லப்பட்ட பெயர்களையுடையவராயும் பிறகு முக்தியை அடைந்தவராயுமுள்ள முக்தர்களின் வேறுபாடும், தனக்கு ஆதாரமில்லாதவனென்றதால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தாலும், சங்கல்பத்தாலும், ஆதாரமுடையவர்களான நித்திய ஸூரிகளின் வேறுபாடும் தோற்றுகிறது. எவன் மேற்கூறிய தியானத்தை நடுவில் விட்டுவிடுகிறானோ அவன் பயத்தையடைகிறான். அதாவது மேற்கூறிய தியானமில்லாமையே பயமென்று மகர்ஷிகளால் சொல்லப்படுகிறது. “யந்முஹூர்தம்க்ஷணம்வாபிவாஸுதேவோநசிந்த்யதே ; ஸாஹாநிஸ்தன்மஹச்சித்ரம்ஸாப்ராந்திஸ்ஸாசவிக்ரியா ; வரம்ஹுதவஹஜ்வாலாபம்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி꞉ ; நஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம்” என்றும்.

பீஷாஸ்மாத்வாத꞉ பவதே | பீஷோதேதி ஸூர்ய꞉ | பீஷாஸ்மாதக்னிஶ்சேந்த்ரஶ்ச | ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம இதி | ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாꣳஸா பவதி | யுவா ஸ்யாத்ஸாதுயுவாத்யாயக꞉ | ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட꞉ | தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத் | ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ||க||

தே யே ஶதம் மாநுஷா ஆநந்தா꞉ | ஸ ஏகோ மநுஷ்யகந்தர்வாணாமாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் மநுஷ்யகந்தர்வாணாமாநந்தா꞉ | ஸ ஏகோ தேவகந்தர்வாணாமாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் தேவகந்தர்வாணாமாநந்தா꞉ | ஸ ஏக꞉ பித்ரூணாம் சிரலோகலோகாநாமாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் பித்ரூணாம் சிரலோகலோகாநாமாநந்தா꞉ ||உ||

ஸ ஏக ஆஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதமாஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்தா꞉ | ஸ ஏக꞉ கர்மதேவாநாம் தேவாநாமாநந்த꞉ | யே கர்மணா தேவாநபியந்தி | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் கர்மதேவாநாம் தேவாநாமாநந்தா꞉ | ஸ ஏகோ தேவாநாமாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் தேவாநாமாநந்தா꞉ ||ங||

ஸ ஏக இந்த்ரஸ்யாநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதமிந்த்ரஸ்யாநந்தா꞉ | ஸ ஏகோ ப்ருஹஸ்பதேராநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் ப்ருஹஸ்பதேராநந்தா꞉ | ஸ ஏக꞉ ப்ரஜாபதேராநந்த꞉ | ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | தே யே ஶதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா꞉ | ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த꞉ ||ச||

ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய | ஸ யஶ்சாயம் புருஷே | யஶ்சாஸாவாதித்யே | ஸ ஏக꞉ | ஸ ய ஏவம்வித் | அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய | ஏதமந்நமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி | ஏதம் ப்ராணமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி |

ஏதம் மநோமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி | ஏதம் விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ||௫|| ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி | ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி | இத்யஷ்டமோऽநுவாக: ||

భీషాస్మాద్వాతఃపవతే । భీషోదేతిసూర్యః । భీషాస్మాదగ్నిశ్చేంద్రశ్చ । మృత్యుర్ధావతి పంచమఇతి । సైషానన్దస్యమీమాగ్ంసా భవతి । యువాస్యాత్సాధుయువాధ్యాయకః । ఆశిష్ఠోద్రఢిష్ఠోబలిష్ఠః । తస్యేయంపృథివీసర్వా విత్తస్యపూర్ణాస్యాత్ । సఏకోమానుషఆనందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య ॥ ౧ ॥

తేయేశతంమానుష్యాఆనందాః । సఏకోమనుష్యగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంమనుష్యగన్ధర్వాణామానందాః । సఏకోదేవగంధర్వాణామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతందేవగంధర్వాణామానందాః । సఏకఃపితౄణాంచిరలోకలోకానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంపితౄణాం చిరలోకలోకానామానందాః ॥ ౨ ॥

సఏకఆజానజానాందేవానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతమాజానజానాందేవానామానందాః । సఏకఃకర్మదేవానాం దేవానామానందః । యేకర్మణాదేవానపియంతి శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంకర్మదేవానాం దేవానామానందాః । సఏకోదేవానామానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతందేవానామానందాః ॥ ౩ ॥

సఏకఇంద్రస్యానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతమింద్రస్యానన్దాః । సఏకోబృహస్పతేరానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంబృహస్పతేరానందాః । సఏకఃప్రజాపతేరానందః । శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । తేయేశతంప్రజాపతేరానందాః । సఏకోబ్రహ్మణఆనందః ॥ ౪ ॥

శ్రోత్రియస్యచాకామహతస్య । సయశ్చాయంపురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । సఏకః । సయఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతంప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రామతి । ఏతంమనోమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి । ఏతంవిజ్ఞానమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి ॥ ౫ ॥ ఏతమానన్దమయమాత్మాన ముపసంక్రామతి । తదప్యేషశ్లోకో భవతి ॥

(ப - ம்.) அஸ்மாத் இந்த பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், பீஷா - பயத்தினாலே, வாத: - வாயுவானவன், பவதே - வீசுகிறான், பீஷா - பயத்தினாலே, ஸூர்ய: - சூரியனானவன், உதேதி - உதிக்கிறான். அஸ்மாத் - இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்தும், பீஷா - பயத்தினாலே, அக்நி: - அக்நியும், இந்த்ர: - இந்திரனும், (தாவத: - ஓடுகிறார்கள்), பஞ்சம: - ஐந்தாவதான, ம்ருத்யு: - யமனும், தாவதி - ஓடுகிறானோ, இதி - என்று, இதை ஶ்லோக:- என்பதில் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஆநந்தஸ்ய - அந்த ஆனந்தமயமான ப்ரம்

மத்தினனந்தத்துக்கு, ெமஷா - அந்த இந்த, மீமாஂஸா - விசாரமானது, ஭வதி - இருக்கிறது. யுவா - யவ்வனவயதுடையவன், ஸாயுவா - நல்ல யவ்வனத்தையுடையவனுகவும், அத்யாயகஃ - வேதங்களை யோதினவனுக வும், (ஸ) ஸாது - நன்ருக, யுவாத்யாயகஃ - தன்வயதுப்பிள்ளைகளுக்கு ஓதுவிக்கும் திறமையுள்ளவனுகவும், ஆஶிஷ்டஃ - சீக்கிறம் காரியம் செய் யும் திறமையுள்ளவனுகவும் அல்லது சாப்பிடும் திறமையுள்ளவனுகவும், த்ருடிஷ்டஃ - மனதில் தைரியமுள்ளவனுகவும், பலிஷ்டஃ- சரீரத்தில் பலமுள் ளவனுகவும், ஸ்யாத் - இருந்தால், தஸ்ய-அந்த மனிதனுக்கு, இயம்-இந்த, ஸர்வா - எல்லா, ப்ருதிவீ - பூமி, வித்தஸ்ய - பணத்தினுல், பூர்ணா - நிறைந்ததாக, ஸ்யாத் - இருந்தால், ஸஃ - அது, ஏகஃ - ஒரு, மானுஷஃ- மனிதனுடையதான, ஆநந்தஃ - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய -ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்தஃ - என்கிற பதத்துடன் கூட் டிக்கொள்க. தெயெஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மானுஷாஃ - மனிதர்களுடையதான, ஆநந்தாஃ - ஆனந்தங்களோ, ஸஃ - அது, ஏகஃ - ஒரு, மனுஷ்யகந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவராய்ப் போனவர்களுடைய, ஆநந்தஃ - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய- ப்ரம் மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதைமேல் ஆனந்தம் என்கிற பதத்துடன் கூட்டிக்கொள்க. தெயெஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகமான, மனுஷ்ய கந்தர்வாணாம் - மனிதர்களாயிருந்து தவம் முதலியதால் கந்தருவர்களாய்ப் போனவர்களுடைய, ஆநந்தாஃ - ஆனந்தங்களோ, ஸஃ - அது, ஏகஃ-ஒரு தேவகந்தர்வாணாம் - சாதியினுல் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆநந்தஃ - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், அந்த முன், ஆநந்தஃ - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தெயெஶ தம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, தேவகந்தர்வாணாம் - ஜாதியினுல் கந்தருவர்களாயிருக்கிறவர்களுடைய, ஆநந்தாஃ - ஆனந்தங்களோ, ஸஃ - அது, ஏகஃ - ஒரு, பித்ருணாம்சிரலோகலோகாநாம் - அனேககாலம் ஸ்திரமாயிரு க்கு முலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, பித்ருணாம்-பிதுர்க்களுடைய, ஆநந்தஃ - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - ஸம்சாரத்தின் சுகத்தாசையினுல் கெடுக்கப்படாத, ஶ்ரோத்ரியஸ்ய - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதை, ஆநந்தஃ - என்கிற மேற்கூறிய பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்க. தெ யெஶதம் - யாதொரு அந்தவனேகங்களான, பிரலோகலோகாநாம் -

அனேககாலம் ஸ்திரமாயிருக்கு முலகங்களைஇருப்பிடமாகவுடைய, பித்ரூ ணாம் - பிதுர்க்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ஆஜாநஜாநாம் - ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவாநாம் - தேவதைகளுடைய ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ஆஜாநஜாநாம் - ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களை செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, தேவாநாம் - தேவதைகளுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, யே - எவர்கள், கர்மணா - யக்யம்முதலிய வைதிக கர்மங்களால், தேவாநபி - தேவர்களையும், யந்தி - அடைகிறார்களோ, கர்மதேவாநாம்தேவாநாம் - அப்படிப்பட்ட கர்மதேவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடே சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, கர்மதேவநாம்-மேற்கூறிய கர்மங்களால் தேவர்களானவர்களுடைய, ஆநந்தா:-ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, தேவாநாம் - ஸ்வபாவமான தேவர்களுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, தேவாநாம்-ஸ்வபாவ தேவர்களுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய ஆநந்த: - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, இந்த்ரஸ்ய - இந்திரனுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ருஹஸ்பதே: - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆநந்த: - ஆனந்தம், அகாமஹதஸ்ய - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ச்ரோத்ரியஸ்யச - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய, ஆநந்த:-என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தேயேஶதம் - யாதொரு அந்த அனேகமான, ப்ருஹஸ்பதே:-ப்ருகஸ்பதியினுடைய, ஆநந்தா: - ஆனந்தங்களோ, ஸ: - அது, ஏக: - ஒரு, ப்ரஜாபதே: - மூன்று

உலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுக்கு, 𑌆𑌨𑌂𑌦𑌃 - ஆனந்தம், 𑌤𑍇𑌯𑍇𑌶𑌤𑌂-யாதொரு அந்த அனேகமான, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 - மூன்றுலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுடைய, 𑌆𑌨𑌂𑌦𑌾𑌃 - ஆனந்தங்களோ, (௱௦) 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃-(இரண்டிடத்திலும்) சதுர்முகனுக்கு, (உடைய) 𑌸𑌃 - அது, 𑌏𑌕𑌃 - ஒரு, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - சதுர்முகனுடைய, (௱௦) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - ப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌆𑌨𑌂𑌦𑌃 - ஆனந்தம், 𑌸𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 - யாதொரு இவன், 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 - ஜீவனிடத்திலோ, 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍌 - யாதொரு இவன் 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 - சூரியனிடத்திலேயோ, 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மா, 𑌏𑌕𑌃 - ஒருவன், 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 - இப்படி யறிந்தவனோ, 𑌸𑌃-அவன், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍 - உலகத்தில் நின்றும், 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 - போய், 𑌏𑌤𑌂 இந்த-𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌂-அன்னமயமான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஆத்மாவை, 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿-அடைகிறான்; 𑌏𑌤𑌂 - இந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌂 - ப்ராணமயமான; 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஆத்மவை, 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 - அடைகிறான். 𑌏𑌤𑌂 - இந்த, 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌂 - மனோமயமான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஆத்மாவை, 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿-அடைகிறான். 𑌏𑌤𑌂-இந்த, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 - விஞ்ஞானமயமான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஆத்மாவை, 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 - அடைகிறான். 𑌏𑌤𑌂 - இந்த, 𑌆𑌨𑌂𑌦𑌮𑌯𑌂 - ஆனந்தமயமான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ஆத்மாவை, 𑌉𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 - அடைகிறான். 𑌤𑌦𑍍-அந்த விஷயத்தில், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த, 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 - சுலோகமும், 𑌭𑌵𑌤𑌿-இருக்கிறது.

(௱௦ - ஸா.) அக்நி வாயு முதலிய வஸ்துக்கள் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய காரியங்களில் எப்பொழுதும் நிலைநிற்கின்றனவாகையால், ஒருவனிடத்தில் பயமுண்டானால் தான் அவ்வண்ணம் வருந்தவேண்டும். அப்படி அவ்வஸ்துக்களுக்குப் பயத்தை விளைவிப்பது ப்ரம்மம். மேற்கூறிய ப்ரம்மம் அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களைப் படைத்ததற்குள் நிறைந்திருக்கிறது; சூரியனிடத்திலேயுமிருக்கிறது. ஆனால் குடத்தினுகாயமும் வீட்டினுகாயமும் பெயர்களால் வேறுபட்டிருந்தாலும் எப்படி ஒன்றோ, அவ்விதமாகவே ப்ரம்மமுமொன்று. மேற்கூறிய கேள்விகளில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் அதையடைகிறானு இல்லையா என்பதற்கு மேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ப்ரம்மத்தையடைகிறவன் ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றா? வேறுபட்டவனு? வேறென்றால், "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா; ததேவானுப்ராவிஶத்; அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸவேத; ஏகமேவாத்தீயம்; தத்வமஸி" என்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதிக்கிறது. ஒன்றென்றால் ஆனந்தமயமான ஆத்மாவை யடைகிறானென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடும்? தன்னைத்தானடைகிறதென்று சொல்வது கூடுமோ வென்னில், இங்கு ஆரம்பத்தில் "ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்" என்று ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மமாகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுவே இப்பொழுதும் சொல்லப்படுகிறது. வேறு வஸ்து வேறொரு வஸ்துவாக ஆகமாட்டாதன்றோ? ஆனாலும் தான் தானகவே ஆகிறதென்றால், அதுதானெப்படிக்கூடும்? அவித்தையினலுண்டாக்கப்பட்ட அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை நீக்கி ப்ரம்மமும் தானுமொன்றென்கிற அறிவே ப்ரம்மமானை. இங்கு, "உபஸம்க்ராமதி" என்றால் அதுவாக அறிகிறானென்பது பொருள். ஆதலால் அவித்தை நீங்கி அந்த ப்ரம்மமும் தானும் ஒன்றென்றறிகிறானென்பதே, அடைகிறானென்பதின் பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

(ரா - ஸூ.) அக்நி சூரியன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் பரமாத்மாவின் ஆக்ஞைக்குப் பயந்து நடக்கிறவர்களாதலாலும், அவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் துக்கத்தைத் தரத்தக்கவைகளாதலாலும் அவைகளின் ஆநந்தத்தைவிட மேற்கூறிய பரமாத்மாவின் தியானத்திற்கு ஏதாகிலும் தடைநேரிட்டால் அதினாலேயே முக்யமான பயமுண்டாகிறதென்கிற மேற்கூறிய அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது. இந்தச் சுலோகம் மேற்கூறிய பரமாத்மாவை "யஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ரு ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத்ஸர்வஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ தஸ்யோதிதிநாம" என்று சூரியமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கிற அழகியதான சரீரத்தோடே கூடினவனாகவும், தாமரைபோன்ற கண்களையுடையவனாகவும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகவும், இந்தச் சரீரங்களில்லாமல் "ஸத்யம்ஞானம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகவும் தியானம் செய்கிறவன், அர்ச்சராதிமார்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட வழியால் ப்ரம்மத்தையடைகிறான். இதனால் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தோடொன்றாகிறானா என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமளிக்கப்பட்டது. இங்கு அன்னமயன் முதலிய விடங்களில் அவைகளைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை என்பது பொருள்.

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே । அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் । ந பிபேதி குதச்சநேதி । ஏதக்ம் ஹ வாவ ந தபதி । கிமஹக்ம் ஸாது நாகரவம் । கிமஹம் பாபமகரவமிதி । ஸ ய ஏவம் வித்வாநேதே ஆத்மாநக்ம் ஸ்ப்ருணுதே । உபே ஹ்யேவைஷ ஏதே ஆத்மாநக்ம் ஸ்ப்ருணுதே । ய ஏவம் வேத । ௯ ॥ இத்யுபநிஷத் । அநு ॥ ௯ ॥

యతో వాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసా సహ । ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ । న బిభేతి కుతశ్చనేతి । ఏతగ్ం హ వావ న తపతి । కిమహగ్ం సాధు నాకరవం । కిమహం పాపమకరవమితి । స య ఏవం విద్వానేతే ఆత్మానగ్ం స్పృణుతే । ఉభే హ్యేవైష ఏతే ఆత్మానగ్ం స్పృణుతే ॥ య ఏవం వేద ॥ ౯॥ ఇత్యుపనిషత్ ॥ అను ॥ ౯ ॥

(ப - ம்) யத꞉ - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், (ரா) - யாதொரு ப்ரமமானந்தத்தில் நின்றும், வாச꞉ - வாக்குக்கள், மநஸா ஸஹ - அறிவுடன் கூட, (ரா) மநஸா - மனதுடன்கூட, அப்ராப்ய - சொல்லமுடியாமலும் அறியமுடியாமலும், (ரா) அப்ராப்ய - அதின்முடிவை நினைக்கக்கூடாமலும் சொல்லக்கூடாமலும், நிவர்தந்தே - திரும்புகின்றனவோ, ப்ரஹ்மண꞉ - ப்ரமமத்தின் ஸ்வரூபமான, (ரா) ப்ரஹ்மண꞉ - பரமாத்மாவினுடைய, ஆநந்தம் - ஆனந்தத்தை, வித்வாந் - தியானம் செய்கிறவன், குதச்சந - ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்றும, ந பிபேதி - பயப்படுகிறானில்லை, இதி - என்று, (முன்) ச்லோக꞉ - என்பதுடனிதைக்கூட்டிக்கொள்க. ஏதம் ஹ வாவ - இப்படித்தியானம் செய்கிறவனை, அஹம் - நான், கிம் - ஏன், ஸாது - நல்லகாரியமான புண்ணியத்தை, நாகரவம் - செய்யவில்லை, அஹம் - நான், கிம் - ஏன், பாபம் - பாவத்தை, அகரவம் செய்தேன், இதி -

என்கிற எண்ணமானது, ந தபதி - துன்பப்படுத்துகிறதில்லை, ய꞉-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வித்வாந் - அறிந்தானோ, ஸ꞉ - அவன், ஏதே - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மாக, ஸ்ப்ருணுதே - பலப் படுத்துகிறானோ அதாவது அறிகிறான், ய꞉-எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ꞉-இவன், உபே - இரண்டான, ஏதே-இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, ஆத்மாநம் - ப்ரம்மமாக, ஸ்ப்ருணுதே - பலப்படுத்து கிறானோ, அதாவது அறிகிறானோ, (௩௦) ஏதே - இந்தப் பாபபுண்ணியங்க ளில் நின்றும். ஆத்மாநம் - தன்னை, ஸ்ப்ருணுதே-காப்பாற்றுகிறானோ, இப் படியே இரண்டிடத்திலும் இவைகளை, ஏதம் ஹவாவ ந தபதி - என்கிற துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. இதி - என்று, உபநிஷத் - ப்ரம்மவித்தை யைச் சொல்லும் வேதத்தின் பாகம்.

(௯௦-ஸூ.) அறியுமறிவினாலும் சொல்லும் பெயர்களாலும் அறியவும் சொல்லவும் முடியாததான ஆனந்தமயமான ப்ரம்மமே ஆத்மாவென்று அறிந்தவன் ஒரு வஸ்துவிட த்தில் நின்றும் பயப்படமாட்டான். ப்ரம்மம் தவிர வேறுவஸ்து வில்லாமையாலும் அவ் வித ப்ரம்மமே தானானபடியாலும் பயப்படுத்தும் வஸ்துவில்லை. புண்ணியபாவங்களிர ண்டில் நின்றும் பயப்படவேண்டாவோவென்னில் அவைகளில் நின்றும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

(௩௧-ஸூ.) வாக்கு மனது இவைகள் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தை அளவி டக்கூடாமல் திரும்புகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தைத் தியா னம் செய்கிறவன் ஒன்றிலிருந்தும் பயப்படான். மேற்கூறிய தியானத்தினால் புண்ணிய பாபங்களின் பயன்களும் தன்னை யடையவொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டானாகை யால் அவைகளில் நின்றும் பயப்படான். இங்கு ஆனந்தமயனென்று சொன்னது பரமா த்மாவையே. ஏனெனில், "தேயோஙதம்" என்று ஆனந்தங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு வந்து ஆனந்தமயனைக் காட்டிலும் மேல் ஆனந்தமில்லையென்று முடித்தலால், ஜீவாத்ம ஸ்வல்ப ஆனந்தமுள்ளவனாதலால் இவனுடைய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆனந்தமில்லையென்று முடிக்கவொண்ணாது. ஆதலாலிங்கு ஆனந்தமயனென்றது பர மாத்மாவையே. ஆனால் (மய) என்கிற விகுதியானது பெரும்பாலும் விகாரத்தைச் சொல் லுமாதலால் விகாரமில்லாத பரமாத்மாவை ஆனந்தமய என்கிறமதம் சொல்லாதெனில், இங்கு (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. "மயட்வைதயோர்பா ஷாயாம்" என்கிற சூத்திரத்திலிருந்து, "பாஷாயாம்" என்கிற பதத்துடன் சேர்ந்து, "நித்யம்வ்ருத்தஙராதிப்ய꞉" என்கிற சூத்திரத்தினால் உலகவார்த்தையில் மாத்திரம் (மய) என்கிற விகுதி விகாரத்தைச் சொல்லுமே ஒழிய வேதத்தில் விகாரார்த்தத்தைச் சொல்லாது. "தத்ப்ரக்ருதவசநேமயட்" என்கிற சூத்திரத்தினால் நிறைந்தவனென்றே ஏற்படும். ஆதலால், ஸ்வல்பானந்தமுடைய ஜீவனன்று. மேலும், "ஏஷஹ்யேவாநந்த யாதி" என்றும், "ரஸம்ஹ்யேவாயம்லப்த்வாநந்தீபவதி" என்றும் ஜீவர்களுக்கு ஆனந்த த்தை விளக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், "ஸத்யம்ஞ்ஞாநமநந்தம்ப்ர ம்ம" என்கிற மந்திரத்தையே மேல்பாகங்கள் விவரிக்கின்றனவாதலாலும் ஆனந்தமய னென்பது ப்ரம்மமே.

ஆனந்தவல்லி முற்றிற்று.

ப்⁴ருகு³வல்லீ.

ஹரி꞉ ஓம்|| ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ பு⁴நக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீ⁴தமஸ்து மாவித்³விஷாவஹை | ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ||௧||

హరిః ఓం॥ సహ నావవతు । సహ నౌ భునక్తు । సహ వీర్యం కరవావహై । తేజస్వి నావధీత మస్తుమా విద్విషావహై । ఓంశాన్తిశ్శాన్తిశ్శాన్తిః॥

(ப - ம.) நௌ - சிஷ்ன் ஆசிரியன் ஆகிய நம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், அவது - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நௌ - நம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், பு⁴நக்து - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (ரா) பு⁴நக்து - காப்பாற்றட்டும், வீர்யம் - ப்ரம்மவித்தைக்குரிய சாமர்த்தியத்தை, (ரா) வீர்யம்-பயனைச் சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாமர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவஹை-செய்யக்கடவோமாக, நௌ - நம்மிருவர்களுடைய, அதீ⁴தம் - ஓதப்பட்ட வேதமானது, தேஜஸ்வி-பயனை விளைவிக்கிறதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், மாவித்³விஷாவஹை - ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தையடையக் கடவோமல்லோம், (விக்⁴நாநாம் - ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), ஶாந்தி꞉ - முடிவானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்).

ப்⁴ருகு³ர்வை வாருணி꞉ | வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீ⁴ஹி ப⁴க³வோ ப்³ரஹ்மேதி | தஸ்மா ஏதத்ப்ரோவாச | அந்நம் ப்ராணம் சக்ஷு꞉ ஶ்ரோத்ரம் மநோ வாசமிதி | தம் ஹோவாச | யதோ வா இமாநி பூ⁴தாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத்ப்ரயந்த்யபி⁴ஸம்விஶந்தி | தத்³விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத்³ப்³ரஹ்மேதி | ஸ தபோ(அ)தப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி ப்ரத²மோ(அ)நுவாக꞉||

భృగుర్వై వారుణిః । వరుణంపితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తస్మా ఏతత్ప్రోవాచ । అన్నంప్రాణంచక్షుశ్శ్రోత్రంమనోవాచమితి । తగ్ంహోవాచ । యతో వా ఇమాని భూతానిజాయంతే । యేనజాతానిజీవంతి । యత్ప్రయంత్యభిసంవిశంతి । తద్విజిజ్ఞాసస్వ । తద్బ్రహ్మేతి॥ సతపోఽతప్యత । సతపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౧ ॥

(ப-ம.)வாருணி꞉-வருணனுடையபிள்ளையாகிய, ப்⁴ருகு³꞉-பிருகுமகர்ஷியோவென்றால், பிதரம்-தகப்பனான, வருணம்-வருணனை, உபஸஸார-அடைந்தார், ப⁴க³வ꞉-வாரீர்பூஜ்யரே, ப்³ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தை, அதீ⁴ஹி-எனக்குத் தெரியச்சொல்லும், இதி - என்று,(இதை,)உபஸஸார - என்பதுடன் கூட்டிக்கொள்ளுக. தஸ்மை - அந்தப் பிள்ளையின்பொருட்டு, ஏத

தஸ்மை - இந்த வசனத்தை, ப்ரோவாச-சொன்னார். அந்நம்-சரீரம், ப்ராணம்-ப்ராணவாயு, சக்ஷு: - கண், ஶ்ரோத்ரம் - காது, மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு இவைகளை (ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மம்), இதி - என்று, (இதை) ப்ரோவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தம்ஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாச - சொன்னார். யத: - எவனிடத்தில் நின்றும், இமானி - இந்த, பூதானி - வஸ்துக்கள், ஜாயந்தே - உண்டாகின்றனவோ, ஜாதானி - உண்டானயிவோ, யேந - எவனால், ஜீவந்தி - உயிருடனிருக்கின்றனவோ, யத் - யாதொன்றை, ப்ரயந்தி - முடிவிலடைகின்றனவோ, அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றுகின்றனவோ, ப்ரயந்தி ஸ்ந்தி நாசத்தை யடைந்தன வாய்க்கொண்டு, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில், அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றும்படியடைகின்றனவோ அல்லது, யத் - யாதொரு ப்ரம்மத்தை, ப்ரயந்தி - மோக்ஷத்தில் அடைகின்றனவோ, அபிஸம்விஶந்தி - ப்ரளயகாலத்தில் அடைகின்றனவோ, தத் - அதை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தத் - அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, (இதை) உவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. ஸ: - அந்த பிருகுவானவர், தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ: - அந்த ப்ருகுவானவர், தப:-தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

(ஸம - ஸா.) ப்ரம்மம் ஆகாயம் முதலிய வஸ்துக்களைப் படைத்து, அவைகளினுட்புகுந்து, அவ்வவைகளின் பேதங்களால் காணப்படுகிறதாகையால், அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஒருவராலும் காணமுடியாத தன்மையுடைய ப்ரம்மமே தானென்று அறிந்தவன் புண்ணிய பாவங்களென்கிற கர்மங்களினால் பிறவிக்காட்படுத்த முடியாதவன் என்று ஆனந்தவல்லியில் சொல்லி முடிந்தது. இப்பொழுது ப்ருகுவல்லியில் ப்ரம்மவித்தைக்குக் காரணம் தவமேயென்று சொல்லுகிறது. இதில் தன் பிரியமுள்ள பிள்ளைக்குத் தகப்பனாலுபதேசிக்கப்பட்டதென் று வித்தையை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்காகக் கதையொன்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் அன்னம் முதலியவைகள் ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு வழிகளாதலால், அவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லுகிறார். "ப்ராணஸ்யப்ராண உதசக்ஷுஷஶ்சக்ஷுருதஶ்ரோத்ரஸ்யஶ்ரோத்ரமந்நஸ்யாந்நம்மநஸோமநோயேவிதுஸ்தேநிசித்யுப்ரம்மபுராணமஸ்ரயம்" என்று சுருதி சொல்லியிருக்கிறது. எல்லா ப்ராணிகளுமுண்டாகும்போதும் இருக்கும்போதும் நாசமடையும்போதும் எந்த வஸ்துவுடன் ஒன்றுயிருக்கின்றனவோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரம்மமின்னதென்று தெளிவா யேற்படாமையால் அப்படி ஏற்படுவதற்கு, "மநஸஶ்சேந்த்ரியாணாஞ்சஐகாக்ர்யம்பரமம்தப: தஜ்ஜ்யாயஸ்ஸர்வதர்மேப்ய:ஸ்ஸதர்ம:பரஉச்யதே" என்று தவமே காரணமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அம்மகர்ஷி தவம் செய்தார்.

(ஸா - ஹா.) மேற்கூறிய அடையாளங்களால் மாத்திரமல்லாமல் வேறு அடையாளங்களாலும் ப்ரப்மத்தைத் தெரிவிக்கிறதற்கும், அப்படி ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குத் தவம் செய்து அதினால் பரிசுத்தமான மனதே காரணமென்று தெரியப்படுத்துவதற்கும் பிருகுவல்லி யாரம்பிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் மனதைச் சோதிப்பதற்காக, அன்னம் முதலியவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதினால் கலங்கின மனதுடன்கூடிய பிள்ளைக்கு ப்ரம்மத்

நின் அடையாளத்தை மேலே சொல்லுகிறார்: எல்லா வஸ்துக்களும் எந்த வஸ்துவிடத்திலுண்டாகின்றனவோ, எதினால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ, எவ்விடத்தில் சேருகின்றனவோ, மோக்ஷத்தில் எந்த வஸ்துவைச் சேருகினறார்களோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன் சொல்லியதைக் கேட்டு அதைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தவம் செய்தார்.

அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | அந்நாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | அந்நேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | அந்நம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோऽதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி த்விதீயோऽநுவாக꞉॥

అన్నం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । అన్నాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయన్తే । అన్నేన జాతాని జీవన్తి । అన్నం ప్రయన్త్యభిసంవిశన్తీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ంహోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను । ౨ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், அந்நாத் ஹி ஏவ - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவில் நின்றுதானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படியுண்டான வஸ்துக்கள், அந்நேந - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவே, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (வ்யஜாநாத் - அறிந்தார்), தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனான, வருணம் - வருணனை உபஸஸார - அடைந்தார், பகவ꞉ - வாரீர் பூஜ்யனே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச் சொல்லும், இதி - என்று, (இதை) உபஸஸார - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. தம் ஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாச - சொன்னார். தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப꞉ - தவமே, ப்ரஹ்ம ப்ரமமத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி என்று, (இதை) உவாச - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. ஸ꞉ - அந்த ப்ருகுவானவர், தப꞉ - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ꞉ - அவர், தப꞉ - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

ப்ராணோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | ப்ராணாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | ப்ராணேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | ப்ராணம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி ப

போ ப்ரஹ்மேதி । தம் ஹோவாச । தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தபோ ப்ரஹ்மேதி । ஸ தபோ(அ)தப்யத । ஸ தபஸ்தப்த்வா । இதி த்ருதீயோ(அ)நுவாக꞉ ॥

ప్రాణో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ప్రాణాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ప్రాణేన జాతాని జీవంతి । ప్రాణం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తꣳహోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపో౽తప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) ப்ராண꞉ - ப்ராணவாயுவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், ப்ராணாத்த்யேவ கல்வ - ப்ராணனிடத்தில் நின்றும்தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, ஜீவந்தி - ஜீவித்திருக்கின்றன. ப்ராணம் - ப்ராணனை, ப்ரயந்தி - ப்ரளகாலத்தில் சேருகின்றன. அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன. இதி - என்று, இதை வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து. புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனை, வருணம் - வருணனை, ஹேபகவ꞉ - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும். இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அந்த ப்ருகுவை, தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப꞉ - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ꞉ - அந்த ப்ருகுவானவர், தப꞉ - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ꞉ - அந்த ப்ருகுவானவர், தப꞉ - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

மநோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் । மநஸோ ஹ்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே । மநஸா ஜாதாநி ஜீவந்தி । மந꞉ ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி । தத்விஜ்ஞாய । புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார । அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி । தம் ஹோவாச । தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தபோ ப்ரஹ்மேதி । ஸ தபோ(அ)தப்யத । ஸ தபஸ்தப்த்வா । இதி சதுர்தோ(அ)நுவாக꞉ ॥

మనో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । మనసో హ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । మనసా జాతాని జీవంతి । మనః ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తꣳహోవాచ । తపసా బ్రహ్మ విజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపో౽తప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) மந꞉ - மனதானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி-என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி-ப்ராணிகள், மநஸோ ஹ்யேவ கல்வ - மனதில் நின்றும்தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி -

அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், யேந - மனதினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன. யந் - மனதை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. அபி ஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அதை, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம் - தகப்பனை, வருணம் - வருணனை, அதீஹி பகவ - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அந்த ப்ருகுவைக் குறித்து, தபஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிந்துகொள், தப: - தவமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ: - அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, அதப்யத - செய்தார், ஸ:-அந்த ப்ருகு, தப: - தவத்தை, தப்த்வா - செய்து.

விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் | விஜ்ஞாநாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | விஜ்ஞாநேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | விஜ்ஞாநம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி | தத்விஜ்ஞாய | புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார | அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி | தம் ஹோவாச | தபஸா ப்ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தபோ ப்ரஹ்மேதி | ஸ தபோऽதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதி பஞ்சமோऽநுவாக: ||

విజ్ఞానం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । విజ్ఞానాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । విజ్ఞానేన జాతాని జీవంతి । విజ్ఞానం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । తద్విజ్ఞాయ । పునరేవ వరుణం పితరముపససార । అధీహి భగవో బ్రహ్మేతి । తగ్ం హోవాచ । తపసా బ్రహ్మవిజిజ్ఞాసస్వ । తపో బ్రహ్మేతి । స తపోఽతప్యత । స తపస్తప్త్వా ॥ అను ॥ ౫ ॥

(ப - ம்.) விஜ்ஞாநம் - அறிவே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், இதி - என்று, வ்யஜாநாத் - அறிந்தார், இமாநி - இந்த, பூதாநி - ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநாத்த்யேவ - அறிவில் நின்றும் தானே, ஜாயந்தே - உண்டாகின்றன, ஜாதாநி - அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், விஜ்ஞாநேந - அறிவினாலே, ஜீவந்தி - பிழைத்திருக்கின்றன, விஜ்ஞாநம் - அறிவை, ப்ரயந்தி - ப்ரளயகாலத்தில், அடைகின்றன, அபிஸம்விஶந்தி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, இதி - என்று, (இதை) வ்யஜாநாத் - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தத் - அந்த, விஜ்ஞாய - அறிந்து, புநரேவ - திரும்பவும், பிதரம்-தகப்பனை, வருணம் - வருணனை, அதீஹி பகவ: - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை, அதீஹி - அறியச்சொல்லும், இதி - என்று, உபஸஸார - அடைந்தார். தம் ஹ - அவரைக் குறித்து, தபஸா-தவத்தினால், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மத்தை, விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - அறிவாயாக, தப: - தவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், இதி - என்று, உவாச - சொன்னார். ஸ:-அந்த ப்ருகு,

𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 - செய்தார். 𑌸𑌃 - அவர், 𑌤𑌪𑌃 - தவத்தை, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 - செய்து.

𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 । 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 । 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 । 𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ॥

ఆనందో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ । ఆనందాద్ధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । ఆనందేన జాతాని జీవంతి । ఆనందం ప్రయంత్యభిసంవిశంతీతి । సైషా భార్గవీ వారుణీ విద్యా । పరమే వ్యోమన్ ప్రతిష్ఠితా । య ఏవం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్ భవతి । ప్రజయా పశుభి బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్ కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - ஆனந்தமானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அறிந்தார். 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகள், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 - ஆனந்தத்தில் நின்றும் தானே, 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - உண்டாகின்றன. 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 - அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 - ஆனந்தத்தினால், 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - பிழைத்திருக்கின்றன. 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 - ஆனந்தத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன, 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (இதை) 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. 𑌸𑍈𑌷𑌾 - அந்த இந்த, 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑍀 - ப்ருகுவினாலறியப்பட்ட, 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀 - வருணனால் சொல்லப்பட்ட, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 - வித்தையானது, 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍 - மனதிலிருக்கும் ஆகாயமென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 - முடிவையுடையது. 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த ப்ரகாரம், 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருக்கிறான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 - மிகுந்த சாப்பிடத்தக்க வஸ்துக்களையுடையவனாகவும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃 - அவைகளைச் சாப்பிடத்தகுந்த சக்தியோடேகூடினவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 - பிள்ளைகளாலே, 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 - நாலுகால் ஜந்துக்களாலேயும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலேயும், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 - கீர்த்தியினாலே, 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான்.

(𑌶𑌂 - 𑌭𑌾 - 𑌰𑌾 - 𑌭𑌾.) இதுவரையில் தகப்பனிடத்தில் ப்ரம்மத்தினடையாளங்களைக் கேட்டுத் தவத்தினால் ப்ரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்ற ப்ருகு அப்படியே தவம் செய்து அன்னம், ப்ராணன், மனது, அறிவு இவைகளை ப்ரம்மமென்றறிந்து அவ்வளவில் திருப்தி வாராமல் தகப்பனை மீண்டும் கேட்டதற்கு, தவத்தினாலேயே ப்ரம்மத்தைத்

அறிநீயென்று சொல்லப்பட்டவராய் அப்படியே தவம்செய்து உள்ளபடியே ப்ரம்மத்திற்கு அடையாளமாகப் பேசப்பட்ட உலகுகளைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முத்தியளித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஆனந்தத்தை ப்ரம்மமாக அறிந்து திருப்தியடைந்தார்-ஆகையால் வருணனால் சொல்லப்பட்டும் ப்ருகுவினாலறியப்பட்டு மிருக்கிற இந்த ப்ரம்ம வித்தை பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் முடிவுபெற்றது. இந்த வித்தையை எவன் அறியுகிறானோ, அவன் மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடததிலேயே இருக்கிறான். அதாவது (ஸம்) ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாகிறான். (ரம்) ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களை சாப்பிடத்தக்க சக்தியுள்ளவராகிறான்; இவனுக்கு மிகுந்தபிள்ளைகளும், குதிரை மாடு முதலிய பசுக்களும; ப்ரம்மத்தை அறிந்ததாலுண்டான வொளியுமுண்டாகின்றன, மிகுந்த கீர்த்தியும் உண்டாகிறது.

அந்நம் ந நிந்த்³யாத் | தத்³வ்ரதம் | ப்ராணோ வா அந்நம் | ஶரீரமந்நாத³ம் | ப்ராணே ஶரீரம் ப்ரதிஷ்டி²தம் | ஶரீரே ப்ராண꞉ ப்ரதிஷ்டி²த꞉ | ததே³தத³ந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டி²தம் | ஸ ய ஏதத³ந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டி²தம் வேத³ ப்ரதிதிஷ்ட²தி | அந்நவாநந்நாதோ³ ப⁴வதி | மஹாந்ப⁴வதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப்³ரஹ்மவர்சஸேந | மஹாந் கீர்த்யா | இதி ஸப்தமோऽநுவாக꞉||

అన్నం న నిందాత్ । తద్వ్రతం । ప్రాణో వా అన్నం । శరీరమన్నాదం । ప్రాణే శరీరం ప్రతిష్ఠితం । శరీరే ప్రాణః ప్రతిష్ఠితః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । స య ఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్భవతి ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్ కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౭ ॥

(ப - ம்.) அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவை, ந நிந்த்³யாத் - நிந்திக்கக் கூடாது. தத் - அது, வ்ரதம்-இவனுடைய கடமை, ப்ராணோ வா - ப்ராணனது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, ஶரீரம் - உடல், அந்நாத³ம் - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ப்ராணே-ப்ராணனிடத்தில், ஶரீரம் - உடலானது, ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையது. ஶரீரே - உடலில், ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, ப்ரதிஷ்டி²த꞉ - இருப்பையுடையது. தத் ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையது, ய꞉ - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே- அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையதாக, வேத³ம் - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ப்ரதிதிஷ்ட²தி - இருப்பையுடையவனாகவாகிறான். அந்நவாந்- அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத³꞉-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், ப⁴வதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும்; பஶுபி⁴꞉ - பசுக்களாலும், ப்³ரஹ்மவர்சஸேந-ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந்-பெரியவனாகவும், ப⁴வதி - ஆகிறான். கீர்த்யா - கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (ப⁴வதி - ஆகிறான்).

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 | 𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 | 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌮𑍍 | 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 | 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃 | 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 | 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 | 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 | 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

అన్నం న పరివక్షీత । తద్వ్రతం । ఆపో వా అన్నం । జ్యోతిరన్నాదం । అప్సు జ్యోతిః ప్రతిష్ఠితం । జ్యోతిష్యాపః ప్రతిష్ఠితాః । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం ॥ స య ఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్భవతి ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - அன்னத்தை, 𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤 - நிராகரிக்கக்கூடாது. 𑌤𑌤𑍍-அது 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂-இவனுடையகடமை, 𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾-ஜலங்களோ, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂-அன்னமென்பது; 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 - தேஜஸ்ஸானது, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌂-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 - தேஜஸ்ஸானது, 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 - ஜலங்களில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருப்பையுடையது, 𑌆𑌪𑌃 - ஜலங்கள், 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌿 - தேஜஸ்ஸில, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌃 - இருப்பையுடையன, 𑌤𑌤𑍍 𑌏𑌤𑌤𑍍 - அந்த இந்த, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - அன்னமானது, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇 - அன்னத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருப்பையுடையது, 𑌯𑌃 - எவன், 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இந்த, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - அன்னத்தை, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇 - அன்னத்தில், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருப்பையுடையதாக, 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌸𑌃-அவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - இருப்பையுடையவனாகிறான், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 - அன்னத்தையுடையவனாகவும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 - பிள்ளையினாலும், 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃-பசுக்களாலும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨-பராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாகவும், 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾-கீர்த்தியினாலே, 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 - பெரியவனாகவும், (𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான்).

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑌹𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 | 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌃 | 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 | 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 | 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 | 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 | 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 | 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 | 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌃 ||

అన్నం బహు కుర్వీత । తద్వ్రతం । పృథివీ వా అన్నం । ఆకాశోఽన్నాదః । పృథివ్యామాకాశః ప్రతిష్ఠితః । ఆకాశే పృథివీ ప్రతిష్ఠితా । తదేతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం । స య ఏతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం వేద ప్రతితిష్ఠతి । అన్నవానన్నాదో భవతి । మహాన్భవతి । ప్రజయా పశుభిర్బ్రహ్మవర్చసేన । మహాన్కీర్త్యా ॥ అను ॥ ౯ ॥

(ப் - ம்.) அந்நம் - அன்னத்தை, ப³ஹு - அதிகமாக, குர்வீத - சேர்க்க வேண்டும் அல்லது, (ஸம்)ப³ஹுகுர்வீத - பகுமானம் பண்ணவேண்டும், தத்-அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடமை, ப்ருʼதி²வீ வா-பூமிதானே, அந்நம் - அன்னமென்கிறது. ஆகாஶ:-ஆகாயமானது, அந்நாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ஆகாஶ: - ஆகாயமானது, ப்ருʼதி²வ்யாம் - பூமியில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையது, ப்ருʼதி²வீ - பூமியானது, ஆகாஶே-ஆகாயத்தில், ப்ரதிஷ்டி²தா - இருப்பையுடையது, தத்³ ஏதத் - அந்த இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையது, ய: - எவன், ஏதத் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, அந்நே - அன்னத்தில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - இருப்பையுடையதாக, வேத³ - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ப்ரதிதிஷ்ட²தி - இருப்பையுடையவனாகிறான், அந்நவாந் - அன்னத்தையுடையவனாகவும், அந்நாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், ப⁴வதி - ஆகிறான், ப்ரஜயா - பிள்ளையினாலும், பஶுபி⁴: - பசுக்களாலும், ப்³ரஹ்மவர்சஸேந - ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், மஹாந்-பெரியவனாக, ப⁴வதி-ஆகிறான், கீர்த்யா-கீர்த்தியினாலே, மஹாந் - பெரியவனாகவும், (ப⁴வதி - ஆகிறான்).

(ஸம் - ஹா - ரா-ஸா. மேற்கூறிய ப்ரம்மவித்தைக்கு அங்கமான சில தியானங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றுள் முதலில் ப்ராணன், சரீரம் இவைகள் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருக்கிறதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்கு அன்னத்தை நிந்தியாமலிருத்தல் கடைமை. அப்படியே ஜலத்தையும், தேஜஸ்ஸையும் அன்னமாயும், அன்னாதமாயும், ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம்செய்பவனுக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைத் தள்ளாதொழிதல் கடைமை. அப்படியே பூமி, ஆகாயம் இவைகளை அன்னமாயும் அன்னாதமாயும் ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம் செய்பவனுக்கு அன்னத்தை விருத்தி செய்தல் அல்லது கொண்டாடுதல் கடைமை. இம்மாதிரி மூன்றுவிதமாகத் தியானம் செய்தவர்களும் நீடூழிகாலம் இருப்பையுடையவர்களாயும், அன்னத்தைச் சாப்பிடத்தக்க சக்தியுடையவர்களாயும்; பிள்ளைகள், பசுக்கள் ப்ரம்மத்தை அறிந்ததினால் அந்த ஒளி, கீர்த்தி இவைகளால் மிகுந்தவர்களாயும் ஆகிறார்கள்.

ந கஞ்சந வஸதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத। தத்³வ்ரதம்। தஸ்மாத்³யயா கயா ச விதா⁴யா ப³ஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத்। அராத்⁴யஸ்மா அந்நமித்யாசக்ஷதே। ஏதத்³வை முக²தோऽந்நꣳ ராத்³த⁴ம்। முக²தோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்⁴யதே। ஏதத்³வை மத்⁴யதோऽந்நꣳ ராத்³த⁴ம்। மத்⁴யதோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்⁴யதே। ஏதத்³வா அந்ததோऽந்நꣳ ராத்³த⁴ம்। அந்ததோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்⁴யதே॥

నకంచనవసతౌ ప్రత్యాచక్షీత । తద్వ్రతం । తస్మాద్యయాకయాచవిధయా బహ్వన్నం ప్రాప్నుయాత్ । అరాధ్యస్మా అన్నమిత్యాచక్షతే । ఏతద్వై ముఖతోऽన్నగ్ం రాద్ధం । ముఖతోऽస్మా అన్నగ్ం రాధ్యతే । ఏతద్వై మధ్యతోऽన్నగ్ం రాద్ధం । మధ్యతోऽస్మా అన్నగ్ం రాధ్యతే । ఏతద్వా అన్తతోऽన్నగ్ం రాద్ధం । అన్తతోऽస్మా అన్నగ్ం రాధ్యతే ॥

(ப் - ம்.) வஸதௌ - தன்வீட்டில், ஆகதம் - வந்த, கஞ்சந - ஒருவனையும், ந ப்ரத்யாசக்ஷீத - அப்புறப்படுத்தக்கூடாது. தத் - அது, வ்ரதம் - இவனுடைய கடைமை, தஸ்மாத் - ஆகையால், யயாகயாசவிதயா - எந்த விதத்தாலாவது, பஹு - அதிகமான, அந்நம் - அன்னத்தை, ப்ராப்நுயாத் - அடையவேண்டும் அதாவது சம்பாதிக்கவேண்டும், அஸ்மை - இவனுக்காக, அந்நம் - அன்னமானது, அராதி - செய்யப்பட்டது, இதி - என்று, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, முகத: - முதலில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, முகத: - முதலில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, மத்யத: - நடுவில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, மத்யத: - நடுவில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது. ஏதத்வை - இந்த, அந்நம் - அன்னமானது, அந்தத: கடைசியில், ராத்தம் - செய்யப்பட்டது. அஸ்மை - இவனுக்காக, அந்தத: - கடைசியில், அந்நம் - அன்னமானது, ராத்யதே - செய்யப்படுகிறது.

(ரங் - ஹா.) மேற்கூறிய மூன்றுவிதமான தியானங்களைச் செய்கிறவன் தன் வீட்டில்வந்த விருந்தாளியைத் தள்ளக்கூடாது. அதுவே அவனுக்கு விரதம். ஆகையால் எந்த விதத்திலாவது அதிகமான அன்னத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். அப்படியே பெரியோர்களும் விருந்தாளிக்காகவே அன்ன முண்டுபண்ணப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் விருந்தாளிக்கு அன்னத்தை முதல் வயதிலோ, அல்லது நடுவயதிலோ, அல்லது கடைவயதிலோ எவ்விதமாகக் கொடுக்கிறானோ, அந்தந்த வயதில் பிற்காலத்தில் அந்தந்த விதமாகவே அன்னமுண்டாகிறது.

(ரா - ஹா. மேற்கூறிய தியானம் செய்கிறவன் தன் வீட்டிற்குள்வந்தவனைத் தள்ளக்கூடாதென்பது விரதமாகையால் எந்தவிதத்தாலாவது அன்னத்தை அதிகமாகச் சம்பாதிக்கவேண்டும். உலகத்திலுண்டான அன்னங்களெல்லாம் இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்காகவே ஏற்பட்டனவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் முதலிலாவது நடுவிலாவது கடையிலாவது எந்தப்பாகத்திலாவது அன்னம் இப்படித் தியானம் செய்பவனுக்காக ஏற்பட்டது.

ய ஏவம் வேத | க்ஷேம இதி வாசி | யோகக்ஷேம இதி ப்ராணாபாநயோ: | கர்மேதி ஹஸ்தயோ: | கதிரிதி பாதயோ: | விமுக்திரிதி பாயௌ | இதி மாநுஷீஸ்ஸமாஜ்ஞா: | அத தைவீ: | த்ருப்திரிதி வ்ருஷ்டௌ | பலமிதி வித்யுதி ||

యఏవంవెద । క్షేమఇతివాచి । యోగక్షేమఇతిప్రాణాపానయోః। కర్మేతిహస్తయోః। గతిరితిపాదయోః । విముక్తిరితిపాయౌ । ఇతిమానుషీస్సమాజ్ఞాః । అథదైవీః । తృప్తిరితివృష్టౌ । బలమితివిద్యుతి ॥ ౨ ॥

(ப் - ம்,) ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன் இதை முன்சுருதியில், பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத் - என்

பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. வாசி - வாக்கில், க்ஷேம: - அடைந்த பொருளைக் காப்பாற்றுதல், இதி - என்றும், ப்ராணாபாநயோ:-ப்ராணன் அபானன் இவைகளில், யோகக்ஷேம இதி - பொருளை அடைவதுடன் அதைக் காப்பாற்றுவதென்றும், ஹஸ்தயோ: - கைகளில், கர்ம - செய்கை, இதி - என்றும், பாதயோ: - கால்களில், கதி: - நடை, இதி- என்றும், பாயௌ-பாயுவென்கிற இந்திரியத்தில், விமுக்தி: - விடுத்தல், இதி - என்றும், (உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும்), இதி - என்கிற இவைகள், மாநுஷீ: - மனிதன் சரீரத்திலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உக்தா: - சொல்லப் பட்டதுகள்), அத - பிறகு, தைவீ: - தேவர்களிலுண்டான, ஸமாஜ்ஞா: - அறிவுகள், (உச்யந்தே-சொல்லப்படுகின்றன), வ்ருஷ்டௌ-மழையில், த்ருப்தி: - சந்தோஷம், இதி - என்றும், வித்யுதி - மின்னலில் பலம் - பலம், இதி - என்றும் இங்கு, பஶுஷு - என்பது முதல் மேல்சுருதியின், ப்ரதிபதம் பஶுஷு - பசுக்களிடங்களில், யஶ: - கீர்த்தி, இதி-என்றும், நக்ஷத்ரேஷு - நக்ஷத்திரங்களில், ஜ்யோதி: - காந்தி, இதி - என்றும், உபஸ்தே-உபஸ்தத்தில், ப்ரஜாதி: - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல்.

யஶ இதி பஶுஷு | ஜ்யோதிரிதி நக்ஷத்ரேஷு | ப்ரஜாதிரம்ருதமாநந்த இத்யுபஸ்தே | ஸர்வமித்யாகாஶே | தத்ப்ரதிஷ்டேத்யுபாஸீத | ப்ரதிஷ்டாவாந்பவதி | தந்மஹ இத்யுபாஸீத | மஹாந்பவதி | தந்மந இத்யுபாஸீத | மாநவாந்பவதி ||

యశ ఇతి పశుషు । జ్యోతిరితి నక్షత్రేషు । ప్రజాతిరమృతమానంద ఇత్యుపస్థే । సర్వమిత్యాకాశే । తత్ప్రతిష్ఠేత్యుపాసీత । ప్రతిష్ఠావాన్భవతి । తన్మహ ఇత్యుపాసీత । మహాన్భవతి । తన్మన ఇత్యుపాసీత । మానవాన్భవతి ॥ ౩ ॥

(ப - ம்.) அம்ருதம் - மோக்ஷம், ஆநந்த:- ஆனந்தம், இதி - என்றும், ஆகாஶே - ஆகாயத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம, இதி - என்றும், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, ப்ரதிஷ்டா - இருப்பு, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரதிஷ்டாவாந் - இருப்பையுடையவனாக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்த ஆகாயத்தை, மஹ: - மகத், இதி - என்று, உபாஸீத- தியானம் செய்யவேண்டும், மஹாந் - பெரியவனாக, பவதி-ஆகிறான், தத்- அந்த ஆகாயத்தை, மந: - மனது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், மாநவாந்-எல்லாவற்றையும் நினைக்கும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

தந்நம இத்யுபாஸீத | நம்யந்தேஸ்மை காமா: | தத்ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத | ப்ரஹ்மவாந்பவதி | தத்ப்ரஹ்மண: பரிமர இத்யுபாஸீத | வ

ரெ௵ணம்ரி௶யஹெ‌த்விஷஹஸபத்நா꞉ | வரெ௵ப்ரியாஹ்ராத்ருவ்யா꞉ | ஸய ஶ்சாயம்புருஷெ | யஶ்சாஸாவாதித்யெ | ஸஏக꞉॥

తన్నమఇత్యుపాసీత । నమ్యంతేస్మైకామాః । తద్బ్రహ్మేత్యుపాసీత । బ్రహ్మవాన్భవతి। తద్బ్రహ్మణఃపరిమరఇత్యుపాసీత | పర్యేణంమ్రియంతేద్విషంతస్సపత్నాః । పర్యేప్రియాభ్రాతృవ్యాః। సయశ్చాయంపురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే। సఏకః॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) தத் - அந்த ஆகாயமானது, நம꞉ வணங்குதலென்கிற விதத்தையுடையது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், அஸ்மை - இந்தத் தியானம் செய்பவனுக்காக, காமா꞉ - இச்சிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், நம்யந்தெ - கீழ்ப்படிகிறதுகள் அதாவது கிடைக்கிறதுகள், தத் - அந்த ஆகாயமானது, ப்ரஹ்ம - பெருத்த குணமுள்ளது, இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ப்ரஹ்மவாந் - பெருத்த குணமுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான், தத் - அந்தஆகாயமானது, ப்ரஹ்மண꞉ - ப்ரம்மத்திற்கு, பரிமர꞉ - சேருமிடம், இதி - என்று, உபாஸீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஏநம் - இப்படித் தியானம் செய்தவனை, த்விஷந்த꞉ - த்வேஷிக்கில், ஸபத்நா꞉ - சத்துருக்கள், பரிம்ரியந்தெ - கண்டு சாகிறார்கள், அப்ரிய - ப்ரீதியில்லாமலிருக்கிற, ப்ராத்ருவ்யா꞉ - சத்துருக்களானவர்கள், பரிம்ரியந்தெ - கண்டு சாகிறார்கள்; ய꞉ - எந்த, ஸோயம் - அந்த இந்த பரமாத்மாவானவன், புருஷெ - ஜீவர்களிடத்திலோ, யஶ்சாஸௌ - எந்த இந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஆதித்யெ - சூரியனிடத்திலோ, ஸ꞉ - அந்த பரமாத்மாவானவன், ஏக꞉ - ஒருவன்.

(ஸம-ஸா.) மேற்கூறிய வாக்கு முதலிய ஸ்தானங்களில் க்ஷேமம் முதலிய காரியங்களை ப்ரம்மமே செய்கிறபடியாலும் ப்ரம்மமே அந்தந்தக் காரியங்களாக அந்தந்த விடங்களில் இருக்கிறபடியாலும் ப்ரம்மத்தையே அந்தந்தவிடங்களில் க்ஷேமம் முதலிய ரூபத்தோடேகூடியதாகத் தியானிக்கவேண்டும். அப்படித் தியானிப்பவனுக்கு க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்த பயன்களுண்டாகும்.

(ரா - ஸா.) க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தக் காரியங்கள் அந்தந்த ஸ்தானங்களிலுண்டாகின்றன. ஆதலால் அந்தந்த ஸ்தானங்களையே அந்தந்தக் காரியங்களாகத் தியானப்பவனுக்கு க்ஷேமம் முதலிய அந்தந்தப் பயன்களுண்டாகும்.

ஸயஏவம்வித் | அஸ்மால்லோகாத்ப்ரெத்ய | ஏதமந்நமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம்ப்ராணமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம்மநோமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதம்விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய | இமாந்லோகாந்காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் | ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தெ | ஹாவுஹாவுஹாவு॥

స య ఏవంవిత్ । అస్మాల్లోకాత్ప్రేత్య । ఏతమన్నమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతం ప్రాణమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతం మనోమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతం విజ్ఞానమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఏతమానందమయమాత్మానముపసంక్రమ్య । ఇమాన్లోకాన్కామాన్నీ కామరూప్యనుసంచరన్ । ఏతత్సామ గాయన్నాస్తే । హా౩వుహా౩వుహా౩వు ॥ ౫ ॥

(ப - ம்.) யঃ எவன், ஏவம்வித் - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்தானோ ஸঃ - அவன் அஸ்மாத் - இந்த, லோகாத் - உலகத்தில் நின்றும், ப்ரேத்ய - போய், ஏதம் - இந்த, அன்னமயம் - அன்னமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ப்ராணமயம் - ப்ராணமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, விஜ்ஞானமயம் - விஞ்ஞானமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, ஏதம் - இந்த, ஆனந்தமயம் - ஆனந்தமயனை, ஆத்மானம் - ஆத்மாவை, உபஸங்க்ரம்ய - அடைந்து, காமாந்நீ இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் அன்னத்தோடு கூடினவனாகவும், காமரூபீ - இச்சித்தவுடனே கிடைக்கும் உருவத்தோடு கூடினவனாகவும், இமான் - இந்த, லோகான் - உலகங்களை, அனுஸஞ்சரன் - அனுபவித்துக்கொண்டு, (வா) அனுஸஞ்சரன் - சஞ்சரித்துக்கொண்டு, ஏதத் - இந்த, ஸாம - எல்லாவிடங்களிலும் சமமாய் நிறைந்திருக்கிற ப்ரம்மத்தை, (வா) ஸாம - சாமவேதத்தை, காயன் - பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே - இருக்கிறான், ஹா3வு ஹா3வு ஹா3வு - ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், (வா) ஹாவு ஹாவு ஹாவு - தோபாக்ஷரமென்கிற சாமவேதத்தின் ஒரு பிரிவு.

(ஸம - ஹா.) முன்னானந்தவல்லியில் "ஸோஶ்நுதே ஸர்வான்காமான்ஸஹ; ப்ரம்மணாவிபஶ்சிதா" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதில் எல்லாவிஷ்டவிஷயங்கள் என்று சொல்லுவதேது, ப்ரம்மமாயிருந்து அவைகளை எப்படி அனுபவிக்கிறது என்பதை இந்தச் சுருதிவிவரிக்கிறது. கீழ்ப்ரம்மவித்தைக்கு முக்யமான காரணம் தவமென்று சொல்லி ப்ரம்மவித்தையையும் சொல்லிமுடித்தது. அப்படி ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை அடைந்து அதாவது அறிந்து ஆனந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்துடனென்றால் தன்னிச்சையால் கிடைக்கும் அன்னததுடனும் உருவத்துடனும் கூடினவனாய் ப்ரம்மத்தோடொன்றான இந்த உலகங்களை தன்னுடனொன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு எல்லாவுலகத்திலும் நிறைந்த ப்ரம்மத்தை உலகங்களுக்குத் தெரியப்பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

(ரா - ஹா.) மேற்கூறிய விதமாய் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் இந்த உலகத்தைவிட்டு நீங்கிப் பரப்ரம்மத்தை அடைந்து தன்னிச்சையினால் வரும் அன்னம் உருவமிவைகளோடு கூடினவனாய் அந்த ப்ரம்மத்துடன் இந்த உலகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மேலேசொல்லப் போகிற சாமவேதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அஹமன்னமஹமன்னமஹமன்னம் । அஹமன்னாதோ3ஹமன்னாதோ3ஹமன்னாத3ঃ । அஹம் ஶ்லோககൃத3ஹம் ஶ்லோககൃத3ஹம் ஶ்லோககൃத் । அஹமஸ்மி ப்ரத2மஜா ருதா3ஸ்ய । பூர்வம் தே3வேப்4யோ அம்ருதஸ்ய நா3பா4யி । யோமாததா

திஸஇதேவமாவா: | அஹமந்நமந்நமதந்தமாத்மி | அஹம்விஶ்வம்புவந மப்யபவாம் | ஸுவர்ணஜ்யோதீ: | யஏவம்வேத | இத்யுபநிஷத் ||

అహమన్న మహమన్న మహమన్నం। అహమన్నాదో౽హమన్నాదో౽హమన్నాదః। అహగ్ శ్లోకకృదహగ్ శ్లోకకృదహగ్ శ్లోకకృత్ । అహమస్మి ప్రథమజా ఋతా3స్య । పూర్వం దేవేభ్యో౽మృత స్యనా3భా3ఇ | యో మా దదాతి స ఇదేవమా3వా3హ । అహమన్న మన్న మదంతమా3ద్మి । అహగ్ం విశ్వంభువనమభ్యభవాం3 । సువర్ణజ్యోతీః ॥ య ఏవం వేద । ఇత్యుపనిషత్ ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) அஹம் - நான், அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, அஹம்-நான், அந்நாத: - அந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன், அஹம் - நான், ஶ்லோகக்ருத்-அந்த அன்னங்களைக் கும்பலாய்ச் செய்கிறவன், (ரூ) ஶ்லோகக்ருத்-ஜனங்களால் கொண்டாடத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவன், ஒவ்வொருவாக்யங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தையே மூன்றுதரம் சொல்லியிருக்கிறது, அஹம்-நான், ருதஸ்ய - இந்த உலகத்திற்கு, (ரூ) ருதஸ்ய - கர்மங்களுக்கு, ப்ரதமஜா - முன்னே இருக்கிறவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், தேவேப்ய: - தேவர்களைக் காட்டிலும், பூர்வம் - முன்னே, அம்ருதஸ்ய-அமுதத்திற்கு, நாபி:-நடுவு, ய: - எவன், மா - என்னை, ததாதி - கொடுக்கிறானோ, ஸ இதேவ - அவன் தானே, மா - என்னை, ஆவா: - காப்பாற்றுகிறான், (ரூ) ஆவா: - அடைகிறான், அஹம் - நான், அந்நம் - அன்னத்தையும், அந்நம்-அன்னத்தை, அதந்தம்-சாப்பிடுகிறவனையும், அத்மி - சாப்பிடுகிறேன், அஹம் - நான், விஶ்வம் - எல்லா, புவநம் - உலகத்தை, அப்யபவாம் - மறைத்தேன், ஸுவர்ணஜ்யோதி:-சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடே கூடினவன், இதி - இந்த ப்ரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத், ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறியுகிறானோ.

(ஸம்-ஸா.) நானே அன்னமாயும் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும் இவைகளைக் கும்பலாகச் சேர்க்கிறவனாகவும், இவ்வுலகங்களுக்கு முன்னிருப்பவனாகவும், தேவர்களுக்கு முன் அமுதத்திற் கிருப்பிடமாகவு மிருக்கிறேன். அன்னரூபியான என்னை எவன் கேட்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அவனே என்னைக் காப்பாற்றுகிறான். எவன் கொடுக்கவில்லையோ, அவனையும் அவன் புசிக்கும் அன்னத்தையும் நான் சாப்பிடுகிறேன். நான் என்னுடைய சுத்த ரூபத்தினு லுலகங்களை வியாபரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியோடேகூடினவன். இப்படிப்பட்ட இந்த உபநிஷத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனுக்கு மேற்கூறிய பயன்கள் உண்டாகும்.

(ரா-ஸா.) எல்லா வஸ்துக்களுக்குள்ளே நான் வியாபித்திருக்கிறபடியால் எல்லா வஸ்துக்களும் நானே; உலகங்களால் கொண்டாடப்பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறவனும் நானே; படைப்புக்காலத்திற்கு முன் ப்ராணிகளின் வினைகளுக்குப் பயன் விளைப்பவனும் நானே; தேவர்களுக்கும் முந்தின மோக்ஷத்திற்குங் காரணம் நானே; எவன் என்னை; தகுந்த சிஷ்யனுக்குபதேசிக்கிறானோ, அவனே என்னையடைகிறான். நான் அறிவில்லாத வஸ்துக்களிலும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களிலும் நிறைந்திருக்கிறேன். ப்ரளய

காலத்திலுலங்களை எல்லாம் மறைத்தேன். எவனிதை அறிந்தானோ அவன் விளங்குகிற சரீரத்தோடுகூடியவனாகிறான் என்றிப்படி முடிந்தது.

ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புநக்து | ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை |
தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை | ஓம் ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ஶாந்தி꞉ ||

సహనావవతు । సహనౌభునక్తు । సహవీర్యంకరవావహై । తేజస్వినావధీతమస్తుమావి ద్విషావహై ॥ ఓంశాంతిశ్శాంతిశ్శాంతిః ॥

இதற்குப் பிரதிபதம் ஆனந்தவல்லியிலெழுதப்பட்டது.

பிருகுவல்லி முற்றிற்று.

ஶ்ரீமாராஹ்யா நம꞉.

ரங்கராமாநுஜபாஷ்யயுக்தா தைத்திரீயோபநிஷத்

ஷஷ்ட꞉ ப்ரஶ்ந꞉ நாராயணம்.

ஓம்|| அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந் | ஶுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட꞉ ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்பே அந்த꞉ ||௧||

ఓం॥ అంభస్యపారే భువనస్యమధ్యే నాకస్యపృష్ఠే మహతోమహీయాన్ । శుక్రేణజ్యోతీంషి సమనుప్రవిష్టః ప్రజాపతిశ్చరతిగర్భేఅంతః ॥ ౧ ॥

(ப்ரதிபதபாஷ்யம்.) ஆனந்தவல்லியில் சொல்லப்பட்ட அனந்தனென்கிற நாராயணனே பரதேவதையென்று இந்த நாராயணோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அபாரே - கரையில்லாத, அம்பஸி - சலத்தில் அதாவது சமுத்திரத்தில், புவநஸ்ய - உலகத்தினுடைய, மத்யே - நடுவில் அதாவது சூரியமண்டலத்தில், நாகஸ்ய - வைகுண்ட உலகத்தினுடைய, ப்ருஷ்டே - மேல்பாகத்திலும், (ஸ்தித꞉ - தோன்றியிருக்கிற), மஹத꞉ - ஆகாயம் முதலிய பெரிய உருவத்திலும், மஹீயாந் - பெரிதான, "ஶுக்ரேண - தன்னுடைய வொளியினால், ஜ்யோதீம்ஷி - சூரியன் முதலிய வொளியுள்ள வஸ்துக்களை, ஸமநுப்ரவிஷ்ட꞉| தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" [illegible] | [illegible]-என்று சொல்லுகிறபடியே உட்பிரவேசித்திருக்கிற, ப்ரஜாபதி꞉ ஜனங்களுடைய நாயகனானவன், கர்பே அந்த꞉ - உட்பிரதேசத்தில், சரதி - இருக்கிறான்.

யஸ்மிந்நிதஂ ஸஂ ச வி சைதி ஸர்வஂ யஸ்மிந்தேவா அதி விஶ்வே நிஷேதுஃ। ததேவ பூதஂ தது பவ்யமா இதஂ ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந் ॥ ௨ ॥

యస్మిన్నిదగ్ం సంచవిచైతి సర్వం యస్మిన్దేవా అధివిశ్వేనిషేదుః । తదేవభూతం తదుభవ్య, మా ఇదం తదక్షరే పరమే వ్యోమన్ ॥ ౨ ॥

(ப் - ம்.) யஸ்மிந் - எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லா உலகமானது, ஸம் ச ஏதி - ஸம்ச ஏதி விசைதி - என்கிறபடியே ப்ரளயகாலத்திலொன்றாகச் சேருகின்றதோ, வி ச ஏதி - ஸிருஷ்டிகாலத்தில் பிரிக்கப்படுகிறதோ, யஸ்மிந் - எவனிடத்தில், விஶ்வே - எல்லா, தேவா: - தேவதைகள், அதிநிஷேது: - அடைந்தார்களோ, ததேவ - அந்த ப்ரம்மமே, பூதம் - இறந்த பொருள்களும், தது - அந்த ப்ரம்மமே, பவ்யம் - வரப்போகிற பொருள்களும் அதாவது அந்தந்தப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது. இதம் தத் - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, அக்ஷரே - நாசமில்லாத, பரமே - உயர்ந்ததான, வ்யோமந் - ஆகாயத்தில் அதாவது பரமபதத்தில், (ஆஸ்தே - இருக்கிறது).

யேநாவ்ருதஂ கஂ ச திவஂ மஹீஂ ச யேநாதித்யஸ்தபதி தேஜஸா ப்ராஜஸா ச। யமந்தஸ்ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி ததக்ஷரே பரமே ப்ரஜாஃ ॥ ௩ ॥

యేనావృతంఖంచ దివంమహీంచ యేనాదిత్య స్తపతి తేజసా భ్రాజసాచ । యమంతస్సము ద్రేకవయోవయంతి యదక్షరే పరమే ప్రజాః ॥ 3 ॥

(ப் - ம்.) யேந - யாதொரு ப்ரம்மத்தினால், கம் ச ஆகாயமும், திவம் ச - சுவர்க்கலோகமும், மஹீம் ச - பூமியும், ஆவ்ருதம் - சூழப்பட்டதோ, யேந - யாதொரு ப்ரம்மத்தினால், தேஜஸா - காந்தியாலும், ப்ராஜஸா - வெப்பத்தினாலும், (ஆப்யாயிதஸ்ஸந் - பலம் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), ஆதித்ய: - சூரியனானது, தபதி யேந ஸூர்யஸ்தபதி தேஜஸேத்த: - என்கிறபடியே ப்ரகாசிக்கிறதோ, யம் - யாதொருப் பரமாத்மாவை, ஸமுத்ரே - சமுத்திரத்தின் நடுவில், கவய: - தூரதிருஷ்டியுள்ள, ப்ரஜா: - ஜனங்கள், வயந்தி - அறிகிறார்களோ, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, அக்ஷரே - நாசமில்லாத, பரமே - பரமபதத்தில், (ஆஸ்தே - இருக்கிறது.)

யதஃ ப்ரஸூதா ஜகதஃ ப்ரஸூதீ தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூம்யாம்। யதோஷதீபிஃ புருஷாந் பஶூஂஶ்ச விவேஶ பூதாநி சராசராணி ॥ ௪ ॥

యతః ప్రసూతా జగతః ప్రసూతీ తోయేన జీవాన్వ్యససర్జ భూమ్యాం । యదోషధీభిః పురుషాన్ పశూగ్ంశ్చ వివేశ భూతాని చరాచరాణి ॥ ౪ ॥

(ப் - ம்.) 𑌜𑌗𑌤𑌃 - உலகத்திற்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑍀-காரணமான ப்ரகிருதியானது, 𑌯𑌤𑌃 - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌾 - உண்டு பண்ணப்பட்டதோ, 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨-ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுடன், 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍-ஜீவர்களை, 𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 - பூமியில், 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌸𑌰𑍍𑌜 - சிருஷ்டித்ததோ, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு ப்ரம்மமானது, 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌭𑌿𑌃 - கொடிகளோடு, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 - ஜீவர்களையும், 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 - பசுக்களையும், 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌾𑌣𑌿 - ஜங்கமஸ்தாவரங்களான, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - பொருள்களில், 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 - பிரவேசித்ததோ.

𑌅𑌤𑌃𑌪𑌰𑌂𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌣𑍀𑌯𑌸𑌂 𑌹𑌿𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍋𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂𑌤𑌮𑌸𑌃𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥௫॥

అతఃపరంనాన్యదణీయసగ్ హిపరాత్పరంయన్మహతో మహాంతమ్ । యదేకమవ్యక్తమనంతరూపం విశ్వంపురాణం తమసఃపరస్తాత్ ॥ ౫ ॥

(ப் - ம்) 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு ப்ரம்மமானது, 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍 - உயர்ந்த பொருளைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்ததோ, 𑌮𑌹𑌤𑌃 - பெருத்த பொருளைக்காட்டிலும், 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 - பெருத்ததோ, 𑌅𑌤𑌃 - இந்த ப்ரம்மத்தைக்காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்ததாக, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 - வேறான, 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌂 - நுட்பமான பொருளானது, 𑌨𑌹𑌿 - இல்லையோ, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு ப்ரம்மமானது, 𑌏𑌕𑌂 - ப்ரளயகாலத்திலொன்றாயும், 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 - அவ்யக்தமென்கிற ப்ருகிருதியை உடலாகவுடையதாகவும், 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 - சிருஷ்டிகாலத்தில் பலவுருவங்களையுடையதாகவும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 - சகலத்தையுமுடலாகவுடையதாகவும், 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 - ஆதியற்றதாயும், 𑌤𑌮𑌸𑌃 - தமஸ் என்கிற ப்ருகிருதிக்கு, 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - அப்புறமிருக்கிறதோ.

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌤𑌂𑌤𑌦𑍁𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌰𑌮𑌂𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃॥

తదేవర్తంతదుసత్యమాహు స్తదేవ బ్రహ్మపరమంకవీనాం । ఇష్టాపూర్తంబహుధాజాతం జాయమానంవిశ్వంబిభర్తి భువనస్యనాభిః ॥ ౬ ॥

(ப் - ம்.) 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மத்தையே, 𑌋𑌤𑌂 - வேறுபடாத உருவத்தோடு கூடியதாகவும், 𑌤𑌦𑍁 - அந்த ப்ரம்மத்தையே, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - வேறுபடாத குணங்களோடு கூடியதாகவும், 𑌆𑌹𑍁𑌃 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌂 - நுட்பமான பொருள்களை அறிகிறவர்களுக்கு, 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்த, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மம், 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 - உலகத்திற்கு, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 - ஆதாரமான ப்ரம்மமானது, 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 - அனேகவிதமாக, 𑌜𑌾𑌤𑌂 - உண்டானதாகவும், 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂-உண்டாகிறதாகவுமிருக்கிற, 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂-யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலிய தர்ம்மங்களையும், 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂-

எல்லாவற்றையும், பிபர்தி - தரிக்கிறதோ அதாவது தனக்கு எல்லாக் கரு மங்களையும் பூசையாகக் கொள்ளுகிறதோ.

ததேவாக்நிஸ்தத்வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா꞉ । ததேவ ஶுக்ரமம்ருதம் தத்ப்ரஹ்ம ததாபஸ்ஸ ப்ரஜாபதி꞉ ॥எ॥

తదేవాగ్నిస్తద్వాయుస్తత్సూర్యస్తదు చంద్రమాః । తదేవ శుక్రమమృతం తద్బ్రహ్మ తదాపస్స ప్రజాపతిః ॥ ౭ ॥

(ப - ம்) ததேவ - அந்த ப்ரம்மமே, அக்நி꞉ - அக்நியென்றும், தத் - அந்த ப்ரம்மமே, வாயு꞉ - வாயுவென்றும், தத்-அந்த ப்ரம்மமானது, ஸூர்ய꞉ - சூரியனென்றும், தது - அந்த ப்ரம்மமே, சந்த்ரமா꞉ - சந்திரனென்றும், ததேவ - அந்த ப்ரம்மமே, ஶுக்ரம் - காந்தியோடு கூடினதென்றும், அம்ருதம் - சம்சாரமில்லாததென்றும், தத் - அதுவே, ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மமென்றும், தத் - அதுவே, ஆப꞉-ஜலங்களென்றும், ஸ꞉-அவனே, ப்ரஜாபதி꞉ - ப்ரசாபதியென்றும் சொல்லப்பட்டன.

ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத꞉ புருஷாததி । கலா முஹூர்தா꞉ காஷ்டாஶ்சாஹோராத்ராஶ்ச ஸர்வஶ꞉ । அர்தமாஸா மாஸா ருதவஸ்ஸம்வத்ஸரஶ்ச கல்பதாம் ॥அ॥

సర్వే నిమేషా జజ్ఞిరే విద్యుతః పురుషాదధి । కలా ముహూర్తాః కాష్ఠాశ్చాహోరాత్రాశ్చ సర్వశః । అర్ధమాసా మాసా ఋతవస్సంవత్సరశ్చ కల్పతాం ॥ ౮ ॥

(ப - ம்.) வித்யுத꞉-மின்னல்போன்ற காந்தியோடேகூடிய, புருஷாத்|அதி-த்ருவணம் தமேவ ஸாக்ஷாத்-என்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும், ஸர்வே - எல்லா, நிமேஷா꞉-நிமிஷமென்று சொல்லப்பட்ட காலங்களானவை, ஜஜ்ஞிரே-உண்டாயின, கலா꞉-கலையென்றும், முஹூர்தா꞉ - முகூர்த்தங்களென்றும், காஷ்டாஶ்ச - காஷ்டைகளென்றும், அஹோராத்ராஶ்ச - பகலிராவென்றும், ஸர்வஶ꞉-எல்லா, அர்தமாஸா꞉-பக்ஷங்களென்றும், மாஸா꞉ - மாதங்களென்றும், ருதவ꞉ - வசந்தம் முதலிய ருதுக்களென்றும், ஸம்வத்ஸரஶ்ச - வருடமென்றும் சொல்லப்பட்ட காலங்களும், கல்பதாம் - உண்டாயின.

ஸ ஆப꞉ ப்ரதுகே உபே இமே அந்தரிக்ஷமதோ ஸுவ꞉ । நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபத் । ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்யஶ꞉ ॥கூ॥

స ఆపః ప్రదుఘే ఉభే ఇమే అంతరిక్షమథో సువః । నైనమూర్ధ్వం న తిర్యంచం న మధ్యే పరిజగ్రభత్ । న తస్యేశే కశ్చన తస్య నామ మహద్యశః ॥ ౯ ॥

(ப் - ம்,) ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், அப: - ஜலங்களை, ப்ரதுவே - உண்டாக்கினார். உபே - இரண்டுகளான, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயமென்ன, அதோ - பிறகு, ஸுவ: - சுவர்க்கமென்ன, இமே - இவைகளை, ப்ரதுவே - உண்டாக்கினார். ஏநம் - இந்தப் பரமாத்மாவை, ஊர்த்வம் - உயரத்திலும், திர்யஞ்சம் - குறுக்கிலும், மத்யே - நடுவிலும், ந பரிஜக்ரபத் - ஒருவருமறியவில்லை. தஸ்ய - அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு, கஶ்சந - ஒருவரும், ந ஈஶே - ஈசனாகிறதில்லை. தஸ்ய நாம - அந்தப் பரமாத்மாவினுடையது தான், மஹத் - பெரிதான, யஶ: - கீர்த்தி.

ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம் | ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ||௧௦||

న సందృశే తిష్ఠతి రూపమస్య న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చనైనం । హృదా మనీషా మనసాఽభిక్లృప్తో య ఏనం విదురమృతాస్తే భవంతి ॥ ౧౦ ॥

(ப் - ம்.) அஸ்ய - இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய, ரூபம் - உருவமானது, ஸந்த்ருஶே - பார்வைக்கு, ந திஷ்டதி - இருக்கிறதில்லை அதாவது பார்க்கக் கூடியதல்ல, கஶ்சந - ஒருவனும், ஏநம் - இந்தப் பரமாத்மாவை, சக்ஷுஷா - கண்ணினால், ந பஶ்யதி - பார்க்கிறதில்லை, ஹ்ருதா - பக்தியினாலும், மநீஷா - தைரியத்தினாலும், மநஸா - மனதினாலும், அபிக்லுப்த: - அறியத்தகுந்தவன். யே - எவர்கள், ஏநம் - இந்தப் பரமாத்மாவை, விது: - அறிகிறார்களோ, தே - அவர்கள், அம்ருதா: - சம்சாரமில்லாதவர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

அத்ப்யஸ்ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ | ஏஷ ஹி தேவ: ப்ரதிஶோநு ஸர்வா: பூர்வோ ஹி ஜாதஸ்ஸ உ கர்பே அந்த: | ஸ விஜாயமாநஸ்ஸ ஜநிஷ்யமாண: ப்ரத்யங்முகாஸ்திஷ்டதி விஶ்வதோமுக: ||௧௧||

అద్భ్యస్సంభూతో హిరణ్యగర్భ ఇత్యష్టౌ । ఏష హి దేవః ప్రదిశోఽను సర్వాః పూర్వో హి జాతస్స ఉ గర్భే అంతః । స విజాయమానస్స జనిష్యమాణః ప్రత్యఙ్ముఖాస్తిష్ఠతి విశ్వతోముఖః ॥ ౧౧ ॥

(ப் - ம்.) இங்கு, அத்ப்யஸ்ஸம்பூத: - இப்படி ஆரம்பிக்கும் அனுவாகத்தையும், ஹிரண்யகர்ப இதி - இப்படி ஆரம்பித்துச் சொல்லும், அஷ்டௌ - எட்டுருக்குக்களையும், (வாசநீயம் - படிப்பது) முன், அம்பஸ்யபாரே - என்கிற அனுவாகத்தில், யஸ்மிந்நிதம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வம் | ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி - என்றுமளவாகச் சமுத்திரத்தில் படுப்பதென்றும் மின்னல்போன்ற வண்ணமுள்ள புருஷனென்றும் சொல்லுகிற அடையாளங்களால் எவ்விதமாக நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்பட்டதோ அவ்விதமாகவே, அத்ப்யஸ்ஸம்பூத: - என்கிற அனுவாகத்திலும், ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - என்று ஹ்ரீ என்கிற பூமிக்கும் லட்சுமிக்கும் நாயகனை

ன்று சொல்லுவதால் நாராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்படுகிறது, ஹிரண்யகர்ப்ப: - என்கிற எட்டுருக்குகளாலும் வேறொரு காரணங்களை முன்னிடாமல் பூதங்களுக்கு நாயகனென்று சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்போ பூகர்ப்ப: - என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லுவதாலும், ஹிரண்ய கர்ப்பஇத்யஷ்டாவிதிவேதயேத் - என்று விஷ்ணுஸ்மிருதியில் சுவாமி யினுடைய பூஜைக்கு மந்திரமாக வெடுத்தலாலும் மேதிஷத்திலும் சூரிய சித்தாந்தத்தில அநிருத்தன் வ்யூஹத்தைக் கொல்லுங்காலத்தில், ஹிரண்ய கர்ப்பாஹ்வய: ஸோஷஸம்ஸ்ம்ருதே - என்று சொல்லுகையாலும் பா த்மபுராணத்திலும், கர்ப்பே ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸம்ஸ்த்தஸ்யஸ்வேச்சயா | ஸ்வேதஸ்வதிக்ரஸ்வேர்பாஷ்ணேஹிரண்ய: - என்றும் சொல்லப்படுவதா லும நாராயணனே பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏஷ:-இந்த, தேவோஹி - தேவனான பரமாத்மாதானே, ஸர்வா: - எல்லா, ப்ரதிசோ ந - திக்குக்களிலிருக்கும் பொருள்கள், ஸஉ - அந்தப் பரமாத்மாவே, பூர்வ: - முதலில், ஜாத:ஹி - உண்டானவனும், ஸஉ - அந்தப் பரமாத் மாவே, கர்ப்பே - கர்ப்பத்தில், அந்த: - உள்ளிருக்கிறவனும், ஸ:-அந்தப் பர மாத்மாவானவன், விஜாயமாந:-பிறக்கிறவனும்,ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவான வன், ஜநிஷ்யமாண: - பிறக்கப்புகுகிறவனுமாக விருக்கிறான். ஆனால் அந்த பரமாத்மா எவ்விதமாக எல்லாப்பொருளுமாக விருக்கக்கூடுமெனில்,ப்ரத்யங் ஜநா:-சகலமான அறிவுள்ள வஸ்துக்களையுடலாகவும், விஸ்வதோமுக:- அறிவில்லாத வஸ்துக்களையுடலாகவுங் கொண்டு, திஷ்டதி-இருக்கிறான்.

விஸ்வதஸ்சக்ஷுருதவிஸ்வதோமுகோவிஸ்வதோஹஸ்தஉதவிஸ்வதஸ்பாத் | ஸம்பாஹுப்யாம்நமதிஸம்பதத்ரைர்த்யாவாப்ருதிவீஜநயந்தேவ ஏக: ‖கஉ‖

ఏశ్వతశ్చక్షురుతవిశ్వతోముఖో విశ్వతోహస్త ఉతవిశ్వతస్పాత్ । సంబాహుభ్యాంనమతి సంపతత్రైర్ద్యావాపృథివీజనయన్దేవఏకః ॥ ౧౨ ॥

(ப் - ம்.) விஸ்வதஸ்சக்ஷு: எல்லா விடங்களிலும் கண்களையுடையவனு கவும், உத - மேலும், விஸ்வதோமுக: - எல்லா விடங்களிலும் முகத்தை யுடையவனுகவும், விஸ்வதோஹஸ்த: - எல்லா விடங்களிலும் கைகளையுடை யவனுகவும், உத - மேலும், விஸ்வதஸ்பாத் - எல்லா விடங்களிலும் காலையு டையவனுகவும், த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, ஜநயந்-சிரு ஷ்டிக்கிறவனுகவுமிருக்கிற, ஏக: - ஒரு, தேவ:-பரமாத்மா, (ப்ராணிந:- ப்ராணிகளை), பாஹுப்யாம் - கைகளோடும், பதத்ரை:-கால்களோடும், ஸந்தமதி - சேர்க்கிறான் அதாவது கைகால்களோடுகூடிய உடலைக்கொடுக் கிறான்.

வேநஸ்தத்பஶ்யந்விஶ்வா புவநாநி வித்வாந் யத்ர விஶ்வம் பவத்யேகநீடம் ।
யஸ்மிந்நிதக்ம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வக்ம் ஸ ஓத: ப்ரோதஶ்ச விபு: ப்ரஜாஸு ॥

వేన స్తత్పశ్యన్విశ్వాభువనానివిద్వాన్యత్ర విశ్వంభవత్యేకనీడం । యస్మిన్నిదగ్ం సంచవిచైతిగ్ం సర్వగ్ంసఓతఃప్రోతశ్చవిభుఃప్రజాసు ॥ ౧౩ ॥

(ப - ம்) வித்வாந்-எல்லாவற்றையு முணர்ந்திருக்கிற பரமாத்மா, தத்-ஆகையினாலே, விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களை, வேந: - சூரியன்போல், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, (ஆஸ்தே - இருக்கிறான், யத்ர - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், விஶ்வம் - உலகமானது, ஏகநீடம் - ஒரே இருப்பிடத்தையுடையதாக, பவதி-ஆகிறதோ, யஸ்மிந்-யாதொரு பரமாத்மாவிடத்தில், இதம் - இந்த, ஸர்வம்-எல்லாப் பொருள்களும், ஸமேதி ச- சேருகிறதோ, வ்யேதி - பிரிகிறதோ, ஸ: - அந்த, விபு: - பரமாத்மாவானவன், ப்ரஜாஸு - ப்ராணிகளிடத்தில், ஓத: - நெடுகிலும் கோர்க்கப்பட்டும், ப்ரோதஶ்ச-குறுக்கிக் கோர்க்கப்பட்டு மிருக்கிறான். அதாவது வஸ்திரத்தில் நெடுகிலும் குறுக்கிலும கோர்க்கப்பட்டிருக்கிற நூல்களைப்போல் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறான்.

ப்ர தத்வோசேதம்ருதந்நு வித்வாந் கந்தர்வோ நாம நிஹிதம் குஹாஸு ।
த்ரீணி பதா நிஹிதா குஹாஸு யஸ்தத்வேத ஸவிது: பிதாஸத் ॥ ௧௪॥

ప్రతద్వోచేదమృతన్ను విద్వాన్ గంధర్వోనామనిహితంగుహాసు । త్రీణిపదానిహితంగుహాసు యస్తద్వేద సవితుఃపితాసత్ ॥ ౧౪ ॥

(ப - ம்.) கந்தர்வ: - பூமியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மா அம்ருதம் - நித்தியமான, குஹாஸு- தன்மனதாகிற மறைந்த விடங்களில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டுமிருக்கிற, தத் - அந்த, நாம-வேதத்தை, ப்ரவோசேத் - சொன்னார். (யஸ்ய)-யாதொரு பரமாத்மாவினுடைய), குஹாஸு- பரமபதத்தில், ஹிதம் - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, த்ரீணி - மூன்றுகளான, பதாநி-பாகங்களை (அதாவது சுகிக்கும் பொருள்கள் இடங்கள் கருவிகள்), ய:- எவன், வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், ஸவிது:-தகப்பனுக்கு, பிதா- தகப்பனாக, ஆஸத் - ஆகிறான். அதாவது ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறதில்லை. மீண்டும் பிறப்பில்லை யென்பதேயாம்.

ஸ நோ பந்துர்ஜநிதா ஸ விதாதா தாமாநி வேத புவநாநி விஶ்வா ।
யத்ர தேவா அம்ருதமாநஶாநாஸ்த்ருதீயே தாமாந்யப்யைரயந்த ॥௧௫॥

సనోబంధుర్జనితా సవిధాతా ధామానివేద భువనానివిశ్వా । యత్రదేవా అమృతమానశానా స్తృతీయే ధామాన్యభ్యైరయంత ॥ ౧౫ ॥

(ப - ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மா, ந: - நமக்கு, பந்து:-உறவினன், ஜநிதா - பிறப்பித்தவன், ஸ: - அவன், விதாதா - பயன்களை விளைவிக்கி

றவன், விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களையும், தாமாநி-இடங்களையும், வேத - அறிகிறான், யத்ர-யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், அம்ருதம்-அமுதம்போலினியவைகளான குணங்களை, ஆநஶாநா:-அனுபவிக்கிற, தேவா: - நித்யஸூரிகள், த்ருதீயே-மூன்றாவதான, தாமநி-இடத்தில் அதாவது பரமாத்மாவுக்கு முதலிடம் சமுத்திரம் இரண்டாவது சூரியமண்டலம் மூன்றாவது பரமபதம் என்கிற வைகுந்தம், அத்யைரயந்த-ஒருவர்க்கொருவர் எதிராயிருந்துகொண்டு, ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே - என்கிறபடியே பரமாத்மாவினுடைய குணத்தைப் பாடுகிறார்கள்.

பரித்யாவாப்ருதிவீயந்திஸத்ய:பரிலோகாந்பரிதிஶ:பரிஸுவ:|
ருதஸ்யதந்தும்விததம்விச்ருத்யததபஶ்யத்ததபவத்ப்ரஜாஸு||

పరిద్యావాపృథివీయంతి సద్యః పరిలోకాన్ పరిదిశః పరిసువః । ఋతస్యతంతుంవితతంవిచృత్య తదపశ్యత్తదభవత్ప్రజాసు ॥ ౧౬ ॥

(ப-ம்.) ஸர்வாந்லோகாநுகாரோநீகாரோவஹ்நிஸஞ்சரந் என்கிறபடியே ஆகாயம் பூமி அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் வைகுந்தம் இவைகளிலெல்லாம் சுகுர்தம் செய்தவன் சஞ்சரிக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது ஸத்ய:- அப்பொழுதே, த்யாவாப்ருதிவீ - ஆகாயம் பூமி இவைகளை, பரியந்தி-சஞ்சரிக்கிறார்கள், லோகாந்-வேறான சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களையும், பரியந்தி - சஞ்சரிக்கிறார்கள், திஶ:-திக்குகளிலிருக்குமிடங்களிலும், பரியந்தி-சஞ்சரிக்கிறார்கள், ஸுவ:-சுவர்க்கலோகமென்கிற வைகுந்தத்தையும், பரியந்தி சஞ்சரிக்கிறார்கள். மேல் ப்ரம்மம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரங்கும்போது அவர்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கு அனுரூபமாகவே இரங்குகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது, ஸ: - பரமாத்மா, ருதஸ்ய - புண்ணியபாவரூபமான கன்மங்களுடைய, விச்ருத்ய - நிறைந்து, விததம் - பரவியிருக்கிற, தந்தும் - நுட்பமான அதிர்ஷ்டத்தை, அபஶ்யத் - பார்த்தான், ப்ரஜாஸு - ப்ராணிகளிடங்களில், தத் - அந்த வினைகளின் பயனை, அபவத் உண்டாக்கினான். அதாவது அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்த பிராணிகளிடத்தில் அக்கருமங்களுக்கேற்கப் பயனைச் சிருஷ்டிக்கிறானென்பது கருத்து.

பரீத்யலோகாந்பரீத்யபூதாநிபரீத்யஸர்வா:ப்ரதிஶோதிஶஶ்ச| ப்ரஜாபதி:ப்ரதமஜாருதஸ்யாத்மநாத்மாநமபிஸம்பபூவ ||கஎ||

పరీత్యలోకాన్పరీత్యభూతానిపరీత్య సర్వాఃప్రదిశోదిశశ్చ । ప్రజాపతిఃప్రథమజాఋత స్యాత్మ నాత్మానమభిసంబభూవ ॥ ౧౭ ॥

(ப-ம்.) லோகாந்-உலகங்களை, பரீத்ய வியாபரித்தும், பூதாநி - ப்ராணிகளை, பரீத்ய - வியாபரித்தும், ஸர்வா:-எல்லா, ப்ரதிஶ:-மூலைத் திக்குகளையும், திஶஶ்ச - நேரான மற்றத் திக்குகளையும், பரீத்ய - வியா

பரித்துமிருக்கிற அதாவது அங்கங்கிருக்கும் வஸ்துக்களுக் கந்த ஆத்மாவா யிருக்கிற, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான பரமாத்மா வானவர், பூதஸ்ய - ப்ராணிகளின் வினைக்கு, ப்ரதமஜா - முதற்காரணமா ய்க்கொண்டு, ஆத்மநா - தன்னாலேயே, ஆத்மாநம் - தன்னை, அபிஸம்பபூவ - உண்டுபண்ணினான். அதாவது தானே ஒவ்வொரு காரியங்களுக்கும் முக்கிய காரணமாகவும் அந்த முக்கிய காரணங்களைக்கொண்டு காரியம் செய்கிறவனா கவுமிருந்தான், என்பது கருத்து.

ஸதஸஸ்பதிமத்புதம் ப்ரியமிந்த்ரஸ்ய காம்யம் | ஸநிம் மேதாமயாஸிஷம் ||

సదసస్పతిమద్భుతం ప్రియమింద్రస్య కామ్యం । సనిం మేధామయాసిషం ॥ ౧౮ ॥

(ப - ம்.) ஸதஸஸ்பதிம் - நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்திற்கு நாயகனாக வும், அத்புதம் - ஆச்சரியங்களால் விளங்குகிறவனாகவும், இந்த்ரஸ்ய - பரமா த்மாவின் உருவம் முதலியவற்றை உள்ளபடியே அறிந்தவனுக்கு, ப்ரியம் - ப்ரீதிவிஷயனாகவும், காம்யம் - இஷ்டங்களுக்குக் காரணனாகவும், ஸநிம் - அடை யத்தகுந்தவனாகவும், மேதாம் - மழுங்காதவளர்ஞானமூர்த்தியாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, அயாஸிஷம் - சரணமடைகிறேன். ஹரிவம்சத்தில், அஹமேவ ப்ருஹத்ஸாமா ஸதஸஸ்பதிரத்புதம் - என்கிற பகவத்வசனத்தை அனுசரித்து இந்த மந்த்ரம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்றுணர்க.

உத்தீப்யஸ்வ ஜாதவேதோऽபக்நந் நிர்ருதிம் மம | பஸூம்ஸ்ச மஹ்யமாவஹ ஜீவநஞ்ச திஸோ தஸ ||௧௯||

ఉద్దీప్యస్వజాతవేదో౽పఘ్నన్నిరృతిం మమ । పశూగ్ంశ్చ మహ్యమావహ జీవనంచ దిశో దశ ॥

(ப - ம்.) ஜாதவேத: - எல்லாப்பொருளையும் அறிகிற பரமாத் மாவே, மம - என்னுடைய, நிர்ருதிம் - பாவத்தை, அபக்நந் - போக்கடித்துக் கொண்டு, உத்தீப்யஸ்வ - விளங்குவாயாக, மஹ்யம் - எனக்காக, பஸூம்ஸ்ச - உன் னுடைய பூஜைக்குத்தேவையான யக்ஞபசுக்களையும், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு, தஸ - பத்துக்களென்னுங் கணக்குள்ள, திஸ: - திக்குக்களில், ஜீவநஞ்ச - ஜீவன த்துக்குக் காரணமான அன்னம் முதலியதையும், ஆவஹ - உண்டுபண்ணு வாயாக.

மா நோ ஹிம்ஸீஜ்ஜாதவேதோ காமஸ்வம் புருஷம் ஜகத் | அபிப்ரதக்ந ஆகஹி ஸ்ரியா மா பரிபாதய ||௨௦||

మానో హిగ్ంసీజ్జాతవేదో గామశ్వం పురుషం జగత్ । అబిభ్రదగ్న ఆగహి శ్రియా మా పరిపా తయ ॥ ౨౦ ॥

(ப - ம்.) ஜாதவேத: - வாராய் எல்லாந்தெரிந்தவனே, ந: - எங்க ளையும், கா: - உன் பூஜைக்குவேண்டிய பசுக்களையும், அஸ்வம் - குதிரையை யும், புருஷம் - மனிதனையும், ஜகத் - உலகத்தையும், மா ஹிம்ஸீ: - கொல்

லாதே, ஹெகஜெ-வாராய் அவிஸ் முதலியதைத் தேவர்க்குக்கொடுப்பவனே, (ஹிம்ஸகாசைவம்-கொல்லுமுருவத்தை), கவிஹுஸ-தரிக்காமல், ஜுமஹீ-வரக்கடவாய், ஜா - என்னை, ஸ்ரியா - ஐசுவரியத்தோடு, வரிவாதய-கூட்டுவாயாக, இம்மந்திரங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் அடையாளங்களில்லாமையாலும் தீபத்துக்கு வாக்குக்கொடுக்கையில் சொல்லப்படுகையாலும், கவிஜாதவெஷ-என்கிற பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தையு மெடுத்துக்கொள்ளலாம்.

வுருஷஸ்விஜுஸஹஸ ாக்ஷஸ்ஜஹாதெவஸ்யீஜஹி| தமெநாருத்ரஃ வுவொஃயாக ||உக||

పురుషస్యవిద్మ సహస్రాక్షస్య మహాదేవస్యధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౧॥

(ப் - ம்.) அந்தந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளராக்கும் ஜபிக்கைக்காக ருத்திரகாயத்திரி முதலிய பெயர்களையுடைத்தான மந்திரங்களை மேல் சொல்லுகிறது. வுருஷஸ்-மகாபுருஷனை, விஜு-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸஹஸ ாக்ஷஸ் - ஸஹஸ்ராக்ஷனென்கிற, ஜஹாதெவஸ் - ருத்திரனை, யீஜஹி - தியானம் செய்கிறோம், நஃ - நமக்கு, ருஜ்ரஃ - உருத்திரனைவன், தக - அந்த உபாஸனத்தை, வுவொஃயாக-நிறைவேற்றட்டும், ஶங்கராசஜா நஜநிவெதக-என்கிறபடியே பகவதுபாஸநத்திற்குச்சங்கரனைத் தியானிப்பது காரணமாதலாலும் பாஸ்கரரு மிப்படியே வியாக்யானம் செய்திருத்தலாலுமிங்கு, வுருஷ-என்கிறது நாராயணனையே எல்லாம் உருத்திரனைச் சொன்னாலும் விரோதமில்லை.

தத்புருஷாயவிஜுஹெஜஹாதெவாயயீஜஹி | தமெநாருத்ரஃ வு வொஃயாக ||உஉ||

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ॥౨౨॥

(ப் - ம்.) தகவுருஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஜுஹெ-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஜஹாதெவாய - உருத்திரனை, யீஜஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, ருஜ்ரஃ - உருத்திரனைவன், தக-அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, வுவொஃயாக - நிறைவேற்றட்டும்.

தத்புருஷாயவிஜுஹெவகுதுண்டாயயீஜஹி | நமெநாஃஜிஃவு வொஃயாக ||உ௩||

తత్పురుషాయవిద్మహే వక్రతుండాయధీమహి । తన్నో దంతిః ప్రచోదయాత్ ॥ ౨౩॥

(ப் - ம்.) தகவுருஷாய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஜுஹெ-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), வகுதுண்டாய - வளைந்த மூக்கையுடைய கஜாநனனை, யீஜஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, ஒஜிஃ - கஜாநனனைவன், தக - அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, வுவொஃயாக-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

தத்புருஷாய வித்₃மஹே ஸுவர்ணபக்ஷாய தீ₄மஹி | தந்நோ க₃ருட₃: ப்ரசோத₃யாத் ||௨௪||

తత్పురుషాయ విద్మహే సువర్ణపక్షాయ ధీమహి । తన్నో గరుడః ప్రచోదయాత్ ॥౨౪॥

(ப - ம்.) தத்புருஷாய - மேற்கூறிய நாராயணனை, வித்₃மஹே - உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஸுவர்ணபக்ஷாய - நல்லவண்ணமுள்ள பக்கங்களையுடைய கருடனை, தீ₄மஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, க₃ருட₃: - கருடனானவன், தத் - அந்த நாராயணதியானத்தை, ப்ரசோத₃யாத் - நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

காத்யாயநாய வித்₃மஹே கந்யகுமாரி தீ₄மஹி | தந்நோ து₃ர்கி₃: ப்ரசோத₃யாத் ||௨௫||

కాత్యాయనాయ విద్మహే కన్యకుమారి ధీమహి । తన్నో దుర్గిః ప్రచోదయాత్ ॥౨౫॥

(ப - ம்.) காத்யாயநாய - கோத்திரத்தால் காத்தியாயனியான துர்க்காதேவியை, வித்₃மஹே - உபாஸிக்கிறோம், கந்யகுமாரி - மிகவும் காந்தியுள்ள அந்தச் சிறுவயதுள்ள துர்க்காதேவியை, தீ₄மஹி-தியானம் செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, து₃ர்கி₃: - துர்க்கையானவள், தத்-அந்த உபாஸநத்தை, ப்ரசோத₃யாத்-நிறைவேறட்டும் இந்த ருக்குக்குத் துர்க்கா காயத்ரீ யென்று பெயர்.

நாராயணாய வித்₃மஹே வாஸுதே₃வாய தீ₄மஹி | தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத₃யாத் ||௨௬||

నారాయణాయ విద్మహే వాసుదేవాయ ధీమహి । తన్నో విష్ణుః ప్రచోదయాత్ ॥౨౬॥

(ப - ம்.) நாராயணாய - நாராயணனை, வித்₃மஹே - உபாஸிக்கிறோம், வாஸுதே₃வாய - வாசுதேவனென்கிற நாராயணனை, தீ₄மஹி தியானம்செய்யக்கடவோம், ந: - நமக்கு, விஷ்ணு: - விஷ்ணுவானவர், தத் - அந்த நாராயணத் தியானத்தை, ப்ரசோத₃யாத்-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

ஸஹஸ்ரபரமா தே₃வீ ஶதமூலா ஶதாங்குரா | ஸர்வꣳ ஹரது மே பாபம் தூ₃ர்வா து₃:ஸ்வப்நநாஶநீ ||௨௭||

సహస్రపరమా దేవీ శతమూలా శతాంకురా । సర్వగ్ం హరతు మే పాపం దూర్వా దుస్స్వప్న నాశనీ ॥ ౨౭ ॥

(ப - ம்.) ஸ்நானம் செய்வதற்கு அங்கமாகிய தலையிலருகம் புல்லை வைப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரபரமா - எல்லாப்பொருளினு முயர்ந்ததாகவும், ஶதமூலா - அனேக வேர்களையுடையதாகவும், ஶதாங்குரா - அனேகம் முளைகளையுடையதாகவும், து₃:ஸ்வப்நநாஶநீ - கெட்ட சுவப்னங்களைப் போக்கடிக்கும் தன்மையுள்ளதாகவுமிருக்

கிற, தூர்வா - அருகம்புல்லானது, மே - என்னுடைய, ஸர்வம் - எல்லா, பாபம் - பாவத்தையும், ஹரது - போக்கடிக்கட்டும்.

அஶ்வக்ராந்தே ரதக்ராந்தே விஷ்ணுக்ராந்தே வஸுந்தரா । ஶிரஸா தாரிதா தேவி ரக்ஷஸ்வ மாம் பதே பதே । உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந ஶதபாஹுநா ॥ உஅ ॥

అశ్వక్రాంతే రథక్రాంతే విష్ణుక్రాంతే వసుంధరా । శిరసా ధారితా దేవి రక్షస్వమాం పదే పదే । ఉద్ధృతాసి వరాహేణ కృష్ణేన శతబాహునా ॥ ౨౮ ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் மண்ணெடுப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அஶ்வக்ராந்தே - குதிரைகளால் தாண்டப்பட்டும், ரதக்ராந்தே - தேர்களால் தாண்டப்பட்டும், விஷ்ணுக்ராந்தே - மகாவிஷ்ணுவினால் தாண்டப்பட்டுமிருக்கிற, ஹே வஸுந்தரா தேவி - வாராய் பூமிதேவியே, (ஸம்-தீ), ஶிரஸா சிரஸினாலே, தாரிதா-தரிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, மாம் - என்னை, பதே பதே - அடிக்கடி, ரக்ஷஸ்வ - ரக்ஷிப்பாயாக. (ஸம் - தீ), வராஹேண - வராகரூபியான, க்ருஷ்ணேந - மகாவிஷ்ணுவினாலே, ஶதபாஹுநா-அனேக யத்தனத்தினாலே, உத்த்ருதா - தூக்கப்பட்டவளாக, அஸி-ஆகிறாள் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

பூமிர்தேநுர்தரணீ லோகதாரிணீ । ம்ருத்திகே ஹந மே பாபம் யந்மயா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் । த்வயா ஹதேந பாபேந ஜீவாமி ஶரதஶ்ஶதம் । ம்ருத்திகே தேஹி மே புஷ்டிம் த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ உகூ ॥

భూమిర్ధేనుర్ధరణీ లోకధారిణీ । మృత్తికే హన మే పాపం యన్మయా దుష్కృతం కృతం । త్వయా హతేన పాపేన జీవామి శరదశ్శతం । మృత్తికే దేహి మే పుష్టిం త్వయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం ॥ ౨౯ ॥

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்திலாவது பிறகாவது மண்ணெடுப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது. பூமி: - சகமான பொருள்களும் விளையுமிடமாகவும், தேநு: - இச்சித்த பொருள்களையெல்லாம் கொடுப்பவளாகவும், தரணீ - நிச்சலமாக விருப்பவளாகவும், லோகதாரிணீ - உலகங்களையெல்லாம் தரிக்குமவளாகவுமிருக்கிற, ஹே ம்ருத்திகே-வாராய் மண்ணே, (ஸம்-தீ), மயா - என்னால், யத் - எந்த, துஷ்க்ருதம் - செய்யக்கூடாத காரியமானது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டதோ, மே - என்னுடைய, (தத் - அந்த), பாபம் - பாவத்தை, ஹந - போக்கடி, த்வயா - உன்னால், ஹதேந - போக்கடிக்கப்பட்ட, பாபேந - பாவத்தோடே, (உபலக்ஷித: - கூடினவனாக, ஶதம் - அனேகமான, ஶரத: - வருடங்களை, ஜீவாமி ஜீவிக்கிறேன், ஹே ம்ருத்திகே-வாராய் மண்ணே, மே - எனக்கு, புஷ்டிம் பலத்தை, தேஹி - கொடு, த்வயி- உன்னிடத்தில், ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளும், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன.

மந்தாராம் துராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் | ஈஶ்வரீம்
ஸர்வபூதானாம் த்வாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம் ||கூ||

[illegible] || ௨௯ ||

(ப - ம்.) இந்த மந்திரமும் மண்ணைத் தரிப்பதற்கு உபயோகிக்கிறது. மந்தாராம் - கந்தத்தாலறியவேண்டியவளாகவும், துராதர்ஷாம் - பாவங்களாலே, அசைக்கக்கூடாதவளாகவும், நித்யபுஷ்டாம் - எப்பொழுதும் நிறைந்தவளாகவும், கரீஷிணீம் - கோமயம் முதலியதுடன் கூடினவளாகவும், ஸர்வபூதானாம் - சகல ப்ராணிகளுக்கும், ஈஶ்வரீம் - நாயகியாகவும், ஶ்ரியம் - சம்பத்தாகவுமிருக்கிற, த்வாம் - உன்னை, இஹ-இவ்விடத்தில், உபஹ்வயே - கூப்பிடுகிறேன்.

ஹிரண்யஶ்ருங்கம் வருணம் ப்ரபத்யே தீர்த்தம் மே தேஹி யாசித꞉ | யன்மயா புக்தமஸாதூனாம் பாபேப்யஶ்ச ப்ரதிக்ரஹ꞉ | யன்மே மனஸா வாசா கர்மணா வா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் | தன்ன இந்த்ரோ வருணோ ப்ருஹஸ்பதி꞉ ஸவிதா ச புனந்து புன꞉ புன꞉ ||கூ௧||

[illegible] || ௩௦ ||

(ப - ம்) ஸ்நானகாலத்தில் தீர்த்தங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதையை ப்ரார்த்தனை செய்கிறதற்கு, இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஹிரண்யஶ்ருங்கம் - ரமணீயமான ஆயுதத்துடன் கூடிய, வருணம் - வருணதேவனை, ப்ரபத்யே - சரணமடைகிறேன், (த்வம் - நீ), யாசித꞉-யாசிக்கிற, மே-எனக்கு, தீர்த்தம் - தீர்த்தத்தை அதாவது பரிசுத்த ஜலத்தை, தேஹி - கொடு, அஸாதூனாம் - துஷ்டர்களிடத்தில், மயா - என்னால், யத்-எது, புக்தம் சாப்பிடப்பட்டதோ, பாபேப்ய꞉-பாவிகளிடத்தில் நின்றும், ப்ரதிக்ரஹ꞉ - வாங்குகிறதும், (க்ருத꞉ - செய்யப்பட்டதோ), மே-என்னுடைய, மனஸா-மனதினாலும், வாசா - வாக்கினாலும், கர்மணா - செய்கையினாலும், யத்-எந்த, துஷ்க்ருதம் - கெட்ட நடத்தையானது, (க்ருதம்-செய்யப்பட்டதோ), தத் - அத்தை, ந꞉ - நமக்கு, இந்த்ர꞉ - இந்திரனும், வருண꞉-வருணனும், ப்ருஹஸ்பதி꞉ - ப்ருகஸ்பதியும், ஸவிதா - சூரியனும், புன꞉ புன꞉ - அடிக்கடி, புனந்து - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள்.

ஸாவித்ரா நக்ஷத்ரேஷ்ட்யா ப்ரஸந்நோ த்விஷ்ட்யா பஸவோ யே ஸஹோ யாஸ்தே பஸ்ய ஸந்நத்யாமிஷ꞉ ||கூ௨||

సుమిత్రానఆపఓషధయస్సంతు దుర్మిత్రా స్తస్మైభూయా సుర్యోస్మాన్ ద్వేష్టియంచ వయంద్విష్మః ॥ ౩౨ ॥

(ப ம்.) தீர்த்தத்தை ஜபிக்கிறதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. நஃ - நமக்கு, ஆபஃ - தீர்த்தங்கள், ஸுமித்ராஃ-நற்றோழர்களாகவும், ஓஷயஃ-பயனுள்ளவைகளாகவும், ஸந்து-ஆகக்கடவது, தஸ்மை - எதிரிக்கு, துர்மித்ராஃ - கெட்ட நட்பைத்தருவதாக, பூயாஸுஃ - ஆகக்கடவன, யஃ - எவன், அஸ்மாந் - எங்களை, த்வேஷ்டி - துவேஷிக்கிறனே, வயம் - நாம், யம்ச - எவனைத்தான், த்விஷ்மஃ - துவேஷிக்கிறோமோ.

நமோக்நயேப்ஸுமதே நம இந்த்ராய நமோ வருணாய நமோ வாருண்யை நமோத்ப்யஃ ॥கக॥

నమోగ్నయేప్సుమతేనమఇంద్రాయ నమోవరుణాయనమోవారుణ్యైనమోద్భ్యః ॥ ౩౩ ॥

(ப-ம்.) ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும் தேவதையை நமஸ்கரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அப்ஸுமதே-ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும், அக்நயே-அக்நிதேவதையை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், இந்த்ராய - இந்திரனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வருணாய - வருணனை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், வாருண்யை - வருணனுடைய பத்நியை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், அத்ப்யஃ-ஜலங்களை, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யதபாம் க்ரூரம்யதமேத்யம்யதசாந்தம் ததபகச்சதாத் | அத்யாசநாத் அதீபாநாத்யச்ச உக்ராத்ப்ரதிக்ரஹாத் | தந்நோவருணோராஜாபாணிநா ஹ்யவமர்சது ॥கச॥

యదపాంక్రూరంయదమేధ్యంయదశాంతంతదపగచ్ఛతాత్ । అత్యాశనాదతీపానాద్యచ్చ ఉగ్రాత్ప్రతిగ్రహాత్ । తన్నోవరుణోరాజాపాణినాహ్యవమర్శతు ॥ ౩౪ ॥

(ப - ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் ஜலத்திலிருக்கு மழுக்குகளை விலக்க இம் மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. அபாம் - ஜலங்களுக்குள், யத்-எது, க்ரூரம்-குரூரமானதோ, யத் - எது, அமேத்யம் - பரிசுத்தமல்லாததோ, யத் - எது, அசாந்தம் - சாந்தியைக்கொடாததோ, தத் - அது, அபகச்சதாத் - ஒதுங்கட்டும், அத்யாசநாத்-சாஸ்திரமிசையாத சாப்பாட்டினுலும், அதீபாநாத்-சாஸ்திரமிசையாது பருகுதலாலும், உக்ராத்-கடினமான, ப்ரதிக்ரஹாத்-வாங்குதலாலும், யத்-எந்தப் பாவமானது, (ஸம்பூதம் - உண்டாயிற்றோ), நஃ - என்னுடைய, தத்-அந்தப் பாவத்தை, ராஜா - அரசனுன, வருணஃ-வருணனைவன், பாணிநா - கையினுல், அவமர்சது-போக்கடிக்கட்டும்.

ஸோஹமபாபோவிரஜோநிர்முக்தோமுக்தகில்பிஷஃ | நாகஸ்யப்ருஷ்டமாருஹ்யகச்சேத்ப்ரஹ்மஸலோகதாம் ॥கரு॥

సోహమపాపో విరజో నిర్ముక్తో ముక్తకిల్బిషః। నాకస్య పృష్ఠమారుహ్య గచ్ఛేద్బ్రహ్మసలోకతాం॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் தலையில் ஜலத்தைவாரி இறைப்பதற்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஸோஹம் - அப்படிக் கையினால் பாவம் நீங்கியிருக்கும் நான், அபாப: - வெளியில் பாவமில்லாதவனாகவும், விரஜ: - ரஜோகுணமில்லாதவனாகவும், நிர்முக்த: - அந்த ரஜோகுணத்தால்வரும் மனச்கலக்கமில்லாதவனாகவும், முக்தகில்பிஷ: - உள்ளிருக்கும் பாவம் நீங்கினவனாகவும், நாகஸ்ய - சுவர்க்கத்தினுடைய, ப்ருஷ்டம் - மேல்புறத்தை, ஆருஹ்ய - அடைந்து, ப்ரஹ்மஸலோகதாம் - ப்ரம்மத்தின் ஸாலோக்யத்தை, கச்சேத் - அடைவேனாக.

இமம் மே கங்கே யமுநே ஸரஸ்வதி ஶுதுத்ரி ஸ்தோமம் ஸசதா பருஷ்ணியா।
அஸிக்நியா மருத்வ்ருதே விதஸ்தயார்ஜீகீயே ஶ்ருணுஹ்யா ஸுஷோமயா॥

ఇమం మే గంగే యమునే సరస్వతి శుతుద్రి స్తోమగ్ం సచతా పరుష్ణియా। అసిక్నియా మరుద్వృధే వితస్తయార్జీకీయే శృణుహ్యా సుషోమయా॥ ౩౬॥

(ப - ம்.) ஹே கங்கே - வாராய் கங்கையே, ஹே யமுநே - வாராய் யமுனையே, ஹே ஸரஸ்வதி - வாராய் சரஸ்வதியே, ஹே ஶுதுத்ரி - வாராய் சுசித்ரியென்கிற நதியே, பருஷ்ண்யா - பருஷ்ணியென்கிற நதியோடுகூட, ஹே மருத்வ்ருதே - வாராய் காவேரியே, அஸிக்நியா - அஸிக்நியென்கிற நதியோடுகூட, ஹே ஆர்ஜீகீயே - வாராய் ஆர்ஜீகியமென்கிற நதியே, விதஸ்தயா - விதஸ்தையென்னப்பட்ட, ஸுஷோமயா - சுஷோம நதியோடு, ஆஸசதா - வாருங்கள், மே - என்னுடைய, இமம் - இந்த, ஸ்தோமம் - ஸ்தோத்திரத்தை, ஶ்ருணுஹி - கேளுங்கள்.

ருதம் ச ஸத்யம் சாபீத்தாத்தபஸோऽத்யஜாயத ததோ ராத்ர்யஜாயத।
தத: ஸமுத்ரோ அர்ணவ:। ஸமுத்ராதர்ணவாததி ஸம்வத்ஸரோ அஜாயத॥

ఋతం చ సత్యం చాభీద్ధాత్తపసోఽధ్యజాయత తతో రాత్రిరజాయత। తతః సముద్రో అర్ణవః। సముద్రాదర్ణవాదధి సంవత్సరో అజాయత ॥ ౩౭ ॥

(ப - ம்.) ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டு ஜபிக்கும் அகமர்ஷணமென்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. அபீத்தாத் - சிருஷ்டிகாலத்திலுண்டான, தபஸ: - பரமாத்மாவின் சங்கல்பத்திலிருந்து, ருதம்ச - அனேக விகாரங்களையடைகின்ற ப்ரகிருதியும், ஸத்யம்ச - விகாரமில்லாத ஆத்மாவும், அத்யஜாயத - உண்டாயின, தத: - அந்த ப்ரகிருதியிலிருந்து, ராத்ரி: - அறிவில்லாமையான மகான் என்கிற தத்வமும், அஜாயத - உண்டாயிற்று, தத: - பிறகு, ஸமுத்ர: - ஜலத்துடன்கூடிய பஞ்சபூதங்களும், அர்ணவ: - ப்ரம்மாண்டமும், (அஜாயந்த - உண்டாயின), ஸமுத்ராத் - பஞ்சபூதங்களிலிருந்தும், அர்ணவாத் - அண்டத்திலிருந்தும், ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வத்ஸரத்திற்குத் தேவதையான ப்ரம்மா, அஜாயத - உண்டானார்.

𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌷𑌤𑍋𑌵𑌶𑍀 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌𑌧𑌾𑌤𑌾𑌯𑌥𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 । 𑌦𑌿𑌵𑌂𑌚𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌥𑍋𑌸𑍁𑌵𑌃 ॥

అహోరాత్రాణివిదధద్విశ్వస్యమిషతో వశీ । సూర్యాచంద్రమసౌధాతాయథాపూర్వమకల్పయత్ । దివంచపృథివీంచాంతరిక్షమథో సువః ॥ ౩౮ ॥

(ப - ம்.) 𑌮𑌿𑌷𑌤𑌃 - மேற்கூறியபடியுண்டான, 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - உலகங்களுக்கு, 𑌵𑌶𑍀 - நாயகனான, 𑌧𑌾𑌤𑌾-ப்ரம்மாவானவன், 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿-பகலிரவுகளை, 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌤𑍍 - சிருஷ்டிக்கப் புகுகிறவனாகக்கொண்டு, 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 - சூரிய சந்திரர்களை, 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 - முன் கல்பத்திலிருந்த வண்ணமாகவே, 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 - சிருஷ்டித்தான், 𑌅𑌥𑍋-பிறகு, 𑌦𑌿𑌵𑌂𑌚-சுவர்க்கத்தையும், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌚-பூமியையும், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂𑌚-ஆகாயத்தையும், 𑌸𑍁𑌵𑌃-சுவர்லோகத்தையும், (𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 - சிருஷ்டித்தான்).

𑌯𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌰𑌜𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌵𑌿𑌰𑍋𑌦𑌸𑍀 । 𑌇𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌪𑍋𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃 ॥௩௯॥

యత్పృథివ్యాగ్ం రజస్స్వమంతరిక్షే విరోదసీ। ఇమాగ్ంస్తదాపో వరుణః పునాత్వఘమర్షణాః॥

(ப - ம்.) 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍍-தன்னுடையதான, 𑌰𑌜𑌃-பாவம், 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 - பூமியில், 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 - ஆகாயத்தில், 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌦𑌸𑍀 - இந்த இரண்டிலும், 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍-அந்த, 𑌇𑌮𑌾𑌨𑍍-இந்தப் பாவங்களை, 𑌆𑌪𑌃-ஜலங்களும், 𑌅𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃 - பாவங்களை நீக்குகிற, 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃-வருணனும், 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍁 - பரிசுத்தம் செய்யட்டும்.

𑌏𑌷𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 । 𑌏𑌷𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍇𑌷𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌃 । 𑌸𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌿𑌶𑌾𑌧𑌿 ॥௪0॥

ఏషభూతస్యభవ్యస్యభువనస్యగోప్తా । ఏషపుణ్యకృతాంలోకానేషమృత్యోర్హిరణ్మయం। ద్యావాపృథివ్యోర్హిరణ్మయగ్ంసగ్ంశ్రితగ్ంసువః । సనస్సువస్సగ్ంశిశాధి ॥ ౪౦ ॥

(ப - ம்.) 𑌏𑌷𑌃-இந்த வருணன், 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯-இறந்ததான, 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯-வரப்போகிறதான, 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 - உலகத்தை, 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾-காப்பாற்றுகிறவன், 𑌏𑌷𑌃 - இந்த வருணன், 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 - புண்ணியங்களால் செய்யப்பட்ட, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 - உலகங்களை, (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌏𑌷𑌃-இந்த வருணன், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 மிருத்தியுவினுடைய, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍-சுவர்ணமயமான உலகத்தையும், (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋𑌃 - ஆகாயம் பூமி இவைகளில், - 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍-இருக்கிற, 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍-சுவர்ணமயமான, 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கலோகத்தை, (𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 - காப்பாற்றுகிறவன்), 𑌸𑌃-அப்படிப்பட்ட நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கலோகத்தை, 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌶𑌾𑌧𑌿 - காண்பிக்கக் கடவாயாக.

ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி ஜ்யோதிர் ஜ்வலதி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி। யோஹமஸ்மி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி। அஹமேவாஹம் மாம் ஜுஹோமி ஸ்வாஹா॥௪௧॥

ఆర్ద్రం జ్వలతి జ్యోతిరహమస్మి జ్యోతిర్జ్వలతి బ్రహ్మాహమస్మి ॥ యోహమస్మి బ్రహ్మాహమస్మి । అహమేవాహం మాం జుహోమి స్వాహా॥ ౪౧॥

(ப - ம்.) யத் - யாதொரு, ஆர்த்ரம் - ஜலமானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அது, ஜ்யோதி꞉ - தனக்குத்தானே தோற்றுகிற, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், யத் - யாதொரு, ஜ்யோதி꞉ - தேஜஸ்ஸானது, ஜ்வலதி - விளங்குகிறதோ, தத் - அதுவானது, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடைய, அஹம் - நானாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹம் - நான், ய꞉ - எந்த உருவத்தோடு கூடினவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேனோ, அஹம் - அந்தநான் ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாகவுடையவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், அஹமேவாஹம் - என்னுருவத்தோடுகூடிய நான், மாம் - என்னை, ஜுஹோமி - ஹோமம் செய்கிறேன், அதாவது நான் பரமாத்மாவின் சரீரமாதலால் என்னை அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே கொடுக்கிறேன், என்னாத்மாவை அவரிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். இதுவே சரணாகதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

அகார்யகார்யவகீர்ணீ ஸ்தேநோ ப்ரூணஹா குருதல்பக꞉। வருணோ(அ)பாமகமர்ஷணஸ்தஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே ॥௪௨॥

అకార్యకార్యవకీర్ణీ స్తేనో భ్రూణహా గురుతల్పగః । వరుణోపామఘమర్షణస్తస్మాత్పాపాత్ప్రముచ్యతే ॥ ౪౨ ॥

(ப - ம்.) (யஸ்மாத்-எந்தக் காரணத்தால்), அபாம்-ஜலங்களுக்கு, தேவதா - தேவதையான, வருண꞉ - வருணன், அகமர்ஷண꞉ - பாவத்தை நீக்குகிறவனோ, (தஸ்மாத் - ஆதலால்), அகார்யகாரீ-செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்தவனும், அவகீர்ணீ - விரதாதிகளிலிருந்து கெட்டவனும், ஸ்தேந꞉ - திருடனும், ப்ரூணஹா - கர்ப்பத்தை அழித்தவனும், குருதல்பக꞉ - ஆசிரியன் பத்நியுடன் கூடுகிறவனும், பாபாத் - அந்தந்தப் பாவத்தில் நின்றும், ப்ரமுச்யதே - ஸ்நானம் செய்தால் விடுவிக்கப்படுகிறான்.

ரஜோபூமிஸ்த்வமாம் ரோதயஸ்வ ப்ரவதந்தி தீரா꞉। புநந்து ருஷய꞉ புநந்து வஸவ꞉ புநாது வருண꞉ புநாத்வகமர்ஷண꞉ ॥௪௩॥

రజోభూమిస్త్వమాం రోదయస్వప్రవదంతిధీరాః । పునన్తుఋషయః పునన్తువసవః పునాతువరుణః పునాత్వఘమర్షణః॥౪౩॥

(ப - ம்.) ரஜோபூமி꞉ - பாவத்துடன்கூடிய பூமியானது, த்வாம் - என்னைத்தவிர்ந்த மற்றவரை, ரோதயஸ்வ - அழச்செய்யக்கடவது, ஏவம் - இந்தப்படி, தீரா꞉ - தெரிந்தவர்கள், ப்ரவதந்தி-சொல்லுகிறார்கள், ருஷய꞉-இரு

டிகள், பவமாநா: - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள், வஸவ: - வசுக்கள், பவமாநா: - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவர்கள், வருண: - வருணன், பவமாந: - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவன், அகமர்ஷண: - பாவத்தைப்போக்கும் தேவதையானவன், பவமாந: - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவன்.

அக்ராந்ஸமுத்ர: ப்ரதமே விதர்மந் ஜநயந் ப்ரஜா புவநஸ்ய ராஜா । வ்ருஷா பவித்ரே அதிஸாநோ அவ்யே ப்ருஹத்ஸோமோ வாவ்ருதே ஸுவாந இந்து: ॥

అక్రాన్సముద్రః ప్రథమే విధర్మన్ జనయన్ప్రజా భువనస్య రాజా ॥ వృషా పవిత్రే అధి సానో అవ్యే బృహత్సోమో వావృధే సువాన ఇన్దుః ॥ ౪౪ ॥

(ப - ம்.) ஸமுத்ர: - ஜகத்காரணமாயும், ப்ரஜா - ப்ராணிகளை, ஜநயந் - உண்டுபண்ணுகிறவனாயும், புவநஸ்ய - உலகத்திற்கு, ராஜா - அரசனாகவும், அக்ராந் - எங்கும் நிறைந்தவனாகவும், வ்ருஷா - இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவனாகவும், ப்ருஹத் - குணத்தாலுயர்ந்தவனாகவும், ஸோம: - சந்திரன்போல ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறவனாகவும், இந்து: - மிகுந்த ஐசுரியத்தோடுகூடினவனாகவும், ஸுவாந: - மோக்ஷம் முதலிய பயன்களைத் தருகிறவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், ப்ரதமே முக்யமாகவும், விதர்மந் - உலகங்களில் வேறுபட்டிருக்கிற, அதிஸாநோ - மலைத்தாழ்வரைபோல் உந்நதமாயிருக்கிற, பவித்ரே - சுத்தமாயும், அவ்யே - அழிவில்லாததாயுமிருக்கிறபரமபதத்தில், வாவ்ருதே - அதிககாந்தியுடன் விருத்தியடைகிறார். இந்தமந்திரம் பகவானுடையவிபூதியைத்தியானம் செய்வதற்குபயோகிக்கப்படுகிறது.

ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமமராதீயதோ நிதஹாதி வேத: ।
ஸ ந: பர்ஷததி துர்காணி விஶ்வா நாவேவ ஸிந்தும் துரிதாத்யக்நி: ॥

జాతవేదసే సునవామ సోమమరాతీయతో నిదహాతి వేదః । స నః పర్షదతి దుర్గాణి విశ్వా నావేవ సింధుం దురితాత్యగ్నిః ॥

(ப - ம்.) பாவங்களைத் தாண்டுவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஜாதவேதஸே - எல்லாம் தெரிந்த பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸோமம் - பூஜோபகரணமான அவிஸ்ஸை, ஸுநவாம - அரைக்கக் கடவோமாக, அராதீயத: - சத்துருக்களைப்போல நடக்கும் சத்துருக்களை, வேத: தனமானது, நிதஹாதி - விடக்கடவது, ஸ: - அந்த, அக்நி: - அக்நியென்று பெயர் கொண்ட, விஷ்ணு: - பரமாத்மாவானவன், துர்காணி - மிகுந்த உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விஶ்வா - எல்லா, துரிதாநி - பாவங்களை, நாவா ஓடத்தினாலே, ஸிந்துமிவ - நதியைப்போல, (தாரயது - தாண்டிவைக்கட்டும்.

தாமக்நிவர்ணாம் தபஸா ஜ்வலந்தீம் வைரோசநீம் கர்மபலேஷு ஜுஷ்டாம் । துர்காம் தேவீம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே ஸுதரஸி தரஸே நம:)

తామగ్నివర్ణాంతపసాజ్వలంతీం వైరోచనీం కర్మఫలేషు జుష్టాం । దుర్గాం దేవీగ్ం శరణమహం ప్రపద్యే సుతరసితరసేనమః ॥ ౪౬ ॥

(ப - ம்.) துக்கத்தைப் போக்குவதற்குத துர்க்கியை இம்மந்திரத்தால் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. தாம் - அந்த, அக்நிவர்ணாம் - நெருப்புப்போன்ற வண்ணத்தோடுகூடிய, தபஸா தவத்தினால், ஜ்வலந்தீம் - விளங்குகிற, வைரோசநீம் - காந்தியுடன்கூடிய, கர்மபலேஷு - இச்சிக்கப்பட்ட பயன்களின் விஷயத்தில், ஜுஷ்டாம்-தியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அதாவது ஒரு காரியத்தில் நேரிட்டிருக்கும் விக்கினங்களைப்போக்க வல்லளாயிருக்கிற, துர்காம் - துர்க்கியென்கிற, தேவீம் - தேவியை, அஹம் - நான், சரணம்-சரணமாக, ப்ரபத்யே - அடைகிறேன், ஸுதரஸி - நன்றாகத் தாண்டிவைக்கிறாய், தரஸே - பலத்தின் பொருட்டு, நம: - வணங்குகிறேன்.

அக்நே த்வம் பாரயா நவ்யோ அஸ்மாந் ஸ்வஸ்திபி ரதி துர்காணி விச்வா ।
பூச்ச ப்ருத்வீ பஹுலா ந உர்வீ பவா தோகாய தநயாய சம்யோ: ॥௪௭॥

అగ్నే త్వం పారయా నవ్యో అస్మాన్ స్వస్తిభిరతి దుర్గాణి విశ్వా । పూశ్చ పృథ్వీ బహులాన ఉర్వీ భవా తోకాయ తనయాయ శంయోః ॥ ౪౭ ॥

(ப - ம.) இம்மந்திரம் அக்நிதேவனுடைய உபஸ்தானத்திற்குச் சொல்லப்படுகிறது. அக்நே - வாராய் அக்நியே, நவ்ய: - யுவாவாகயிருக்கிற நீ, ஸ்வஸ்திபி: - சுபமான உன் சங்கல்பங்களால், அதிதுர்காணி - மிகவும் உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விச்வா - எல்லாப்பாவங்களை, பாரய - தாண்டிவைப்பாயாக, பூ: - பட்டணமும், பஹுலா-தனதான்யங்களால் நிறைந்ததாகவும், உர்வீ - பெரிதாகிய, ப்ருத்வீ - பூமியும், ந: - எங்களுக்கு, (பவ பவா - உண்டாகட்டும்), தோகாய - பிள்ளையின் பொருட்டும், தநயாய - பேரன்பொருட்டும், சம்யோ: - சுகத்தைத்தருகிறவனாக, பவ-ஆகக்கடவாய்.

விச்வாநி நோ துர்கஹா ஜாதவேத: ஸிந்தும் ந நாவா துரிதாதி பர்ஷி । அக்நே அத்ரிவந் மநஸா க்ருணாநோ(அ)ஸ்மாகம் போத்யவிதா தநூநாம் ॥

విశ్వాని నో దుర్గహా జాతవేదస్సింధుం న నావా దురితాతిపర్షి । అగ్నే అత్రివన్మనసా గృణానోఽస్మాకం బోధ్యవితా తనూనాం ॥ ౪౮ ॥

(ப - ம்.) ஜாதவேத: - வாராய் சர்வக்யனே, துர்கஹா-கொடிய பாவங்களைப் போக்குகிற நீ, ஸிந்தும்- நதியை, நநாவா-ஓடத்தைப்போல, விச்வாநி - எலலா, ந: - எங்களுடைய, துரிதா-பாவங்களை, அதிபர்ஷி-தாண்டிவைத்துக் காப்பாற்றுவாயாக, அக்நே - வாராய் அக்நியே, அத்ரிவத் - அத்திரி மகாரிஷியைப்போல், மநஸா - மனதினாலேயே, க்ருணாந: - எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு, அஸ்மாகம் - எங்களுடைய, தநூநாம் - சரீரங்களுக்கு, அவிதா - ரக்ஷகனாக, போத - ஆகக்கடவாய்.

ப்ருதநாஜிதம் ஸஹமாநமுக்ரமக்நிம் ஹுவேம பரமாத்ஸதஸ்தாத் |
ஸ ந: பர்ஷததி துர்காணி விச்வா க்ஷாமத்தேவோ அதி துரிதாத்யக்நி: ||௪௯||

పృతనాజితగ్ంసహమానముగ్రమగ్నిగ్ హువేమపరమాత్సధస్థాత్ । సనఃపర్షదతిదుర్గాణివిశ్వాక్షామద్దేవోఽతిదురితాత్యగ్నిః ॥ ౪౯ ॥

(ப் - ம்.) ப்ருதநாஜிதம்-எதிரி சைந்யங்களை ஜயிக்கிற, ஸஹமாநம்-அடுத்தவர்களின் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற, உக்ரம் - சத்ருக்கள் விஷயத்தில் உக்கிரனாகவிருக்கிற, அக்நிம் - அக்நியை, பரமாத் - உயர்ந்த, ஸதஸ்தாத் - ஸ்தானத்தில் நின்றும், ஸதஸ்தம் - கூடநின்றவனாக, ஹுவேம - கூப்பிடக்கடவோம், க்ஷாமத்-அடுத்தவர்களின் அபராதத்தைப் பொறுக்கிற குணமுடைய, ஸ: - அந்த, தேவ: - பூஜ்யனான, அக்நி:-அக்நியானவன், துர்காணி - கொடிய, விச்வா - எல்லா, ந: - நம்முடைய, துரிதாநி-பாவங்களை, அதி - போக்கி, பர்ஷத் - காப்பாற்றட்டும்.

ப்ரத்நோஷி கமீட்யோ அத்வரேஷு ஸநாச்ச ஹோதா நவ்யச்ச ஸத்ஸி |
ஸ்வாஞ்சாக்நே தநுவம் பிப்ராயஸ்வாஸ்மப்யஞ்ச ஸௌபகமாயஜஸ்வ | இதி ஷஷ்டே ப்ரதமோநுவாக: ||௫௰||

ప్రత్నోషికమీడ్యోఅధ్వరేషుసనాచ్చహోతానవ్యశ్చసత్సి । స్వాంచాగ్నేతనువంపిప్రయస్వాస్మభ్యంచసౌభగమాయజస్వ। ౫౦॥

(ப் - ம்.) அத்வரேஷு - யாகங்களில், ஈட்ய: - துதிக்கத்தகுந்தவனாக, கம் - சுகத்தை, ப்ரத்நோஷி - கொடுக்கிறாய், ஸநாத் பழமையான, ஹோதா - கொடுக்கிறவனாகவும், நவ்ய: - யுவாவைப்போல, ஸத்ஸி - இருக்கிறாய், ஹே அக்நே - வாராய் அக்நியே, ஸ்வாம் - உன்னுடைய, தநுவம் - சரீரத்தை, பிப்ராயஸ்வ - ப்ரீதிசெய்துவை அதாவது நான் கொடுத்த அவிஸ்ஸினாலே உன்னுடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்து வையென்று கருத்து, அஸ்மப்யம் - எங்கள் பொருட்டும், ஸௌபகம் - சௌபாக்கியத்தை, ஆயஜஸ்வ - கொடுப்பாயாக.

பூரக்நயே ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா | புவோ வாயவேऽந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா | ஸுவராதித்யாய திவே ஸ்வாஹா | பூர்புவஸ்ஸுவச்சந்த்ரமஸே திக்ப்யஸ்ஸ்வாஹா | நமோ தேவேப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவரோம் |
இதி ஷஷ்டே த்விதீயோநுவாக:||

భూరగ్నయేపృథివ్యైస్వాహా।భువోవాయవేఽన్తరిక్షాయస్వాహా।సువరాదిత్యాయదివేస్వాహా। భూర్భువస్సువశ్చంద్రమసేదిగ్భ్యస్స్వాహా।నమోదేవేభ్యస్స్వధాపితృభ్యోభూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இது முதலாகிய மந்திரங்கள் ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் உபயோகிக்கப் படுகின்றன. பூ: - பூ என்கிற வியாஹ்ருதிக்குப் பொருளாகிய, அக்நயே-அக்நிதேவனுக்கு அந்தர்யாமியாயும், ப்ருதிவ்யை-பூமிக்கு

அந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்தவேளை ஹோமம் செய்கிறேன் என்று இந்த ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிற இந்த மந்திரத்தால், ஸுவ:-புவ என்கிற வியாகுருதிக்குப் பொருளாயும், வாயவெ - வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ: - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், ஆதித்யாய - சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவெ-சுவர்க்கத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், சந்த்ரமஸெ - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குக்களுக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தெவெப்ய: - சகல தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய: - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வயா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளும், ஓம்-ப்ரம்மந்தான் அதாவது, ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தெஸொ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதஸ்ஸ்ம்ருத: - என்று மூன்று விதமாக ப்ரம்மத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுவதால் மூன்றுவிதமான வியாகுருதிக்கும் பொருள் ப்ரம்மந்தான் என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸூரந்நமக்நயெ ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா | ஸுவொந்நம் வாயவெந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா | ஸுவரந்நமாதித்யாய திவெ ஸ்வாஹா | ஸூர்புவஸ்ஸுவரந்நம் சந்த்ரமஸெ திக்ப்ய: ஸ்வாஹா | நமொ தெவெப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யோ ஸூர்புவஸ்ஸுவரந்நமோம் || உதிஷ்ஷஷ்டஸ்த்ரீஸ்ரோதி ரவாகம்:||

భూరన్నమగ్నయే పృథివ్యై స్వాహా భువోన్నం వాయవేంతరిక్షాయ స్వాహా సువరన్నమాదిత్యాయదివే స్వాహా భూర్భువస్సువరన్నం చంద్రమసేదిగ్భ్యస్స్వాహా నమో దేవేభ్యస్స్వధాపితృభ్యోభూర్భువస్సువరన్న మోం ॥

(ப - ம்.) ஸூ: - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம் - அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், அக்நயெ - அக்கினிதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும். ப்ருதிவ்யை - பூமிக் கந்தர்யாமியாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ: - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம்-அனுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், வாயவெ-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய-ஆகாயத்துக் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ: - சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அந்நம் -

அநுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், ஆதித்யாய-சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவே-சுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், மஹ:-அநுபவிக்கத்தகுந்ததாயும், சந்த்ரமஸே - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குகளுக்கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தேவேப்ய: - தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - சேவிக்கிறேன், பித்ருப்ய: - பிதுர்தேவர்களுக் கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருளாயும், மஹ: - அநுபவிக்கத்தகுந்ததாயுமிருக்கிறது, ஓம் - பரப்ரம்மந்தான், அதாவது முன் மந்திரத்தில் மூன்று வியாகுருதிகளுக்கும் பொருள் பரப்ரம்மந்தானென்று சொல்லப்பட்டது. இம்மந்திரத்தில் அந்தப் பரப்ரம்மமே யநுபவிக்கத் தகுந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது.

பூரக்நயெ ச ப்ருதிவ்யை ச மஹதெ ச ஸ்வாஹா । புவோ வாயவெ சாந்தரிக்ஷாய ச மஹதெ ச ஸ்வாஹா । ஸுவராதித்யாய ச திவெ ச மஹதெ ச ஸ்வாஹா । பூர்புவஸ்ஸுவஶ்சந்த்ரமஸெ ச நக்ஷத்ரெப்யஶ்ச திக்ப்யஶ்ச மஹதெ ச ஸ்வாஹா । நமொ தெவெப்ய: ஸ்வதா பித்ருப்யொ பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹ ரோம் । இதி ஷஷ்ட்ஶ்ச துர்தஶோऽநுவாக: ॥

భూరగ్నయేచపృథివ్యైచమహతేచస్వాహా భువోవాయవేచాంతరిక్షాయచమహతేచస్వాహా సువరాదిత్యాయచదివేచమహతేచస్వాహా భూర్భువస్సువశ్చంద్రమసేచనక్షత్రేభ్యశ్చదిగ్భ్యశ్చ మహతేచస్వాహా నమోదేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యోభూర్భువస్సువర్మహరోం ॥ ౫౨ ॥

(ப - ம்.) பூ: - பூ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், அக்நயெ - அக்கினிதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், ப்ருதிவ்யை-பூமிக் கந்தர்யாமியாயும், மஹதெ-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், புவ: - புவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், வாயவெ-வாயுதேவனுக் கந்தர்யாமியாயும், அந்தரிக்ஷாய - ஆகாயத்திற் கந்தர்யாமியாயும், மஹதெ-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ:-சுவ என்கிற வியாகுருதியின் பொருளாயும், ஆதித்யாய - சூரியனுக் கந்தர்யாமியாயும், திவெ - சுவர்க்கத்திற் கந்தர்யாமியாயும், மஹதெ - பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், பூர்புவஸ்ஸுவ: - இம்மூன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், சந்த்ரமஸெ - சந்திரனுக் கந்தர்யாமியாயும், திக்ப்ய: - திக்குகளுக் கந்

தர்யாமியாயும், ஓஹதெவ - பெரிதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், தெவெஹ்யஃ - தேவர்களுக்கந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நமஃ - சேவிக்கிறேன், பிதுஹ்யஃ - பிதுர்தேவர்களுக்கந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்வயா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹூஹுவஃஸுவஃ - இம்மூன்றுக்கும் பொருளாயும், ஓஹஃ - பெரியதாயுமிருக்கிறது. ஓம் - பரப்ரம்மம்தான் இம்மந்திரத்தில் முன்னனுபவிக்கத்தகுந்ததாகப் பேசப்பட்ட பரப்ரம்மமே பெரியது என்று சொல்லப்படுகிறது.

வாஹிநொகுநஸ ஙஹெஸஸ்வாஹா | வாஹிநொவிஸ்வெஜஸெஸ்வாஹா | யஜ்ஞம்வாஹிவிஹாவஸொஸ்வாஹா | ஸவ்வம்வாஹிஸதக்ரதொஸ்வாஹா | உதிஷஷவ்ரஸொவஹஹொநாவாகஃ||

పాహినో౽గ్న ఏనసేస్వాహా । పాహినోవిశ్వవేదసేస్వాహా । యజ్ఞంపాహివిభావసోస్వాహా । సర్వంపాహిశతక్రతోస్వాహా ॥ అను ॥ ౫౩ ॥

(ப - ம்.) ஹெகநெ - வாராய் அக்நிதேவனுக்கந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவே நஃ - எங்களை, ஙஹெஸ - பாவத்தில் நின்றும், வாஹி - காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹெவிஸ்வெஜஸெ - வாராய் எல்லாம தெரிந்தவனே, நஃ - எங்களை, வாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹெவிஹாவஸொ - வாராய் விளங்குகிறவனே, யஜ்ஞம் - யாகத்தை, வாஹி-காப்பாற்றக்கடவாய், ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹெஸதக்ரதொ-வாராய் அனேக யாகங்களை நிறைவேற்றுகிறவனே, ஸவ்வம்-எல்லாவற்றையும், வாஹி - காப்பாற்றுவாயாக, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன்.

யஸ்ஜஉஸாஊஷஹொவிஸ்வரூவஃஹொஹ்யஜாமஹஸ்ஸ்ராவிஸெஸ | ஸதாஂஸிக்ஷஃவெஸ்ரவாவொவஷிஷஜிதெதாஜெஷஉஜீயாயஜஷிஹெ்மா நமொதெவெஹ்யஃஸயாவிதுஹ்யஹூஹுவஃஸுவஃஸ்ராஂ | உதிஷஷவ்ரஷொஷாநாவாகஃ||

యశ్ఛందసామృషభో విశ్వరూపశ్ఛందోభ్యశ్ఛందాగ్ స్యావివేశ । సతాగ్ శిక్యః ప్రోవాచోపనిషదింద్రో జ్యేష్ఠ ఇంద్రియాయ ఋషిభ్యో నమో దేవేభ్యస్స్వధా పితృభ్యో భూర్భువస్సువశ్ఛంద ఓం అను ॥ ౫౪ ॥

(ப - ம்.) யஃ - யாதொரு ப்ரணவமானது, ஊஉஸாம் - செய்யுள்களுக்குள், ஊஷஹஃ-உயர்ந்ததோ, விஸ்வரூவஃ - எல்லா வாக்குகளுக்கும் ஆதிகாரணமாகையால் எல்லா உருவத்தோடுங்கூடியதோ, ஊஜொஹ்யஃ-செய்யுள்களைக்காட்டிலும், (வஹூவ - முந்தினதோ), ஊஜாஂஸி-வேறு செய்யுள்களை,

ரூவிவெஶ-ஓம்காரெணவஷட்காரஸம்த்ணா- என்கிறபடியே உட்புகுந்திருக்கிறதோ, ஸஃ - அந்த, ஶிக்ஷ்ஃ - சகலவித்தைகளுக்கு முரியைப்போல முடிவு பெறுமிடமான, ஜ்யேஷ்டஃ - உயர்ந்த, ஊுஃ - பரமாத்மாவானவன், தாம் - அந்த, உபநிஷத் - ப்ராணவோபநிஷத்தை, ஊஷியாய - தன் சிஷனுக்கு, ஷோவாவ - உபதேசித்தான். தோஷங்கள் சாந்தியடைவதின் பொருட்டுச் சாந்திரூபமாகத் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் இவர்களின் வியாகிருதியை மேல் சொல்லுகிறது. ஐஷிஹ்யஃ - இருஷிகளின் பொருட்டும், தேவெஹ்யஃ - தேவர்களின் பொருட்டும், நமஃ - சேவிக்கிறேன், பிதுஹ்யஃ - பிதுர்க்களின் பொருட்டு, ஸ்வயா - இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹூர்ஹுவஸ்ஸுவஃ-இம்மூன்றுக்கும் பொருள், ஓம்-பரப்ரம்மம்தான்.

நமொ ப்ரஹ்மணெயாரணம்மெ அஸ்த்விராகரணம்யாரயிதாஹூயா ஸம்கர்ணயொஶ்ருதம்மாவ்யாஸம்மமாமுஷ்யஓம் । இதிஷஷ்டவிஶெஷ வஶொநுவாகஃ॥ నమో బ్రహ్మణేధారణం మే అస్త్వనిరాకరణం ధారయితా భూయాసం కర్ణయోశ్శ్రుతం మాచ్యోఢ్వం మమాముష్యఓం ॥

(ப் - ம்.) அறிந்ததை மறக்காமலிருத்தலின்பொருட்டு இம்மந்திரத்தால் ப்ரார்த்தனை செய்கிறது, ப்ரஹ்மணெ-பரப்ரமத்தின் பொருட்டு, நமஃ-சேவிக்கிறேன், மெ - எனக்கு, யாரணம் - அறிந்ததைத் தரித்தல், அஸ்து - உண்டாகட்டும், அநிராகரணம்யதா தயா-மறக்காமலிருக்கும்படி, யாரயிதா - தரிக்கிறவனாக, ஹூயாஸம் - ஆகக்கடவேன், அஷ்ய - இந்த, மம - என்னுடைய, கர்ணயொஃ - காதுகளில், ஶ்ருதம் - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது, மாவ்யாஸம் - நழுவாமலிருக்கட்டும.

ஐதம்தபஃஸத்யம்தபஃஶ்ருதம்தபஃஶாந்தம்தபொதானம்தபொயஜ்ஞஹூர்ஹுவஸ்ஸுவப்ரஹ்மைதது பாஸ்ஸ்வைததபஃ । இதிஷஷ்டவிஶெஷஅஷ்டமொநுவாகஃ॥
ఋతం తపస్సత్యం తపశ్శ్రుతం తపశ్శాంతం తపో దానం తపో యజ్ఞః తపో భూర్భువస్సువ బ్రహ్మైత దుపాస్స్వైత త్తపః ॥

(ப்-ம்.) இம்மந்திரத்தில் ப்ரம்மக்யான முண்டாவதற்குத் தவமே முக்ய காரணமென்று காண்பிவைத்துக்கொண்டு தவமே மனிதர்களுக் கவசியமாகிய ஸத்தியம் சுருதம் இவைகளின் உருவமென்று சொல்லுகிறது. ஐதம் - சத்தியமும், தபஃ - தவம், ஸத்யம் - உலகங்களுக்கிதமான வார்த்தையும், தபஃ - தவம், ஶ்ருதம் - சாஸ்திரமும், தபஃ - தவம், ஶாந்தம்-சாந்தியும், தபஃ - தவம், தானம் - தானமும், தபஃ - தவம், யஜ்ஞஃ-யாகமும், தபஃ-தவம், ஹூர்ஹுவஸ்ஸுவஃ - இம்மூன்று வியாகிருதிகளும், ஏதத் - இந்த, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, உபாஸ்வ - தியானம் செய்கிறேன், ஏதத் - இது,

தவ:-தவம், அதாவது இந்த வியாக்ருதியின் தியானமானது சகலமானதர் மங்களையுஞ்செய்வதற்கொப்பானதுஎன்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

யயாவ்ருக்ஷஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூராத்கந்தோ வாதி ஏவம் புண்யஸ்ய கர்மணோ தூராத்கந்தோ வாதி | யயாஸியாராங் கர்தே அவஹிதா மவக்ராமே யத்யுவேயுவேஹவா விஹ்வயிஷ்யாமி கர்தம் பதிஷ்யாமீத்யேவமந்ருதாதாத்மானம் ஜுகுப்ஸேத் | ஏதிஷ்ஷ்வ்ருதேஷு நவவோ நாவாக: ||

యథావృక్షస్య సంపుష్పితస్య దూరాద్గంధో వాత్యేవం పుణ్యస్యకర్మణోదూరాద్గంధో వాతి యథాసిధారాం కర్తేऽవహితామవక్రామే యద్యువేయువే హవావిహ్వయిష్యామి కర్తం పతిష్యామీత్యేవమనృతాదాత్మానం జుగుప్సేత్ ॥

(ப - ம்.) ஸம்புஷ்பிதஸ்ய - பூத்திருக்கிற, வ்ருக்ஷஸ்ய-மரத்தினுடைய, கந்த: - வாசனையானது, யதா - எவ்விதமாக, தூராத் - தூரத்திலேயே, வாதி - வீசுகிறதோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாகவே, புண்யஸ்ய-புண்ணியமென்கிற, கர்மண: - கருமத்தினுடைய, கந்த: - மணமானது, தூராத் - தூரத்திலேயே, வாதி-வீசுகிறது, அதாவது புண்ணியம் என்கிற கருமமும் மனதின் தெளிவைத் தந்து அதின் வழியாய் ப்ரம்மவித்தையினுபயோகிக்கிறதாகையால் பூத்தவிருக்ஷத்தின் மணம் அதிக தூரத்திலேயே மரத்தை எவ்வண்ணம் காட்டிக்கொடுக்கிறதோ, அவ்வண்ணமே புண்ணியமும் மோக்ஷத்தைக் குறித்து நேரே கிட்டின காரண மல்லவென்பது கருத்து, யதா-எவ்வண்ணமாக, கர்தே - அறுப்பதில், அவஹிதாம் - தீக்ஷணமாகிய, அஸியாராம் - கத்தியின் நுனியை, அவக்ராமேத் - தாண்டிவிடுவனே, (ததா - அப்படியே), கர்தம் - அறுப்பதைப்போல இருக்கும் பொய்யை, வதிஷ்யாமி - சொல்லப்புகுகிறேனுனல், உவேயுவேஹவா - இவ்விடத்திலேயே தானே, விஹ்வயிஷ்யாமி - நாசத்தையடையப்புகுகிறேன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஆத்மானம்-தன்னை, அந்ருதாத்-பொய்யில் நின்றும், ஜுகுப்ஸேத்-வெட்கமடையக்கடவன், எவ்வண்ணமாகக் கூடாமையான கத்திநுனியில் நின்றும் மனிதன் நடுங்குவனே அப்படியே மனிதர்களைக் கொல்லும் பொய்யைச் சொன்னுல் நாமிவ்விடத்திலேயே நாசமடைவோமென்று தன்னுள்ளேயே வெட்கமடையக் கடவன் என்பது கருத்து.

அணோரணீயாநுமஹதோ மஹீயானாத்மா குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ: | தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாதுப்ரஸாதான்மஹிமானமீஶம் ||

అణోరణీయాన్మహతో మహీయానాత్మా గుహాయాం నిహితోऽస్య జంతోః । తమక్రతుం పశ్యతి వీతశోకో ధాతుః ప్రసాదాన్మహిమానమీశం ॥ ౧ ॥

(ப - ம்.) கீழ்ச்சொன்னபடியே ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு அங்கங்களைச் சொல்லி மேல் ப்ரம்மத்தின் உருவம் நிலை முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறது.

அணோ: - சூக்ஷ்மமான வஸ்துவுக்கும், அணீயாந் - உட்பிரவேசிக்கக்கூடிய சூக்ஷ்மத்தையுடையவனாகவும், மஹத: - பெரிய வஸ்துக்களைக்காட்டிலும், மஹீயாந் - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்குமவனாயுமிருக்கிற, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், அஸ்ய - இந்த, ஜந்தோ:-ப்ராணியினுடைய, குஹாயாம் - இருதய குகையில், நிஹித: - இருக்கிறான், அக்ரதும் - கருமபாசங்களற்றவனான, தம் - அந்த, மஹிமாநம் - மகிமையோடேகூடிய, ஈசம் - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் நாயகனான பரமாத்மாவை, (யதா - எப்பொழுது), பச்யதி பார்க்கிறானோ, (ததா - அப்பொழுது), தாது: - பரமாத்மாவினுடைய, ப்ரஸாதாத் - அருளாலே, வீதசோக:-சோகம் நீங்கினவனாக, (பவதி - ஆகிறான்).

ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் ஸப்தார்சிஷஸ் ஸமிதஸ் ஸப்த ஜிஹ்வா:। ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாசயா நிஹிதாஸ் ஸப்த ஸப்த॥

సప్త ప్రాణాః ప్రభవంతి తస్మాత్సప్తార్చిషస్సమిధస్సప్త జిహ్వాః । సప్త ఇమే లోకా యేషు చరంతి ప్రాణా గుహాశయా నిహితాస్సప్త సప్త ॥ ౨ ॥

(ப - ம்) தஸ்மாத் - அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸப்த-ஏழு விதமான, ப்ராணா: - செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனது புத்தி என்கிறதும் சேர்ந்து ஏழு ப்ராணன்களும், ஸப்தார்சிஷ: - காரஹபத்யம் முதலான ஏழு அக்நிகளும், ஸமித: - சமித் முதலிய கருவிகளும், ஸப்த - ஏழுவிதமான, ஜிஹ்வா: - காளிகாராளி யென்று முண்டகத்திலோதப்பட்டபடியே அக்நியின் ஏழுவிதமான நாக்குகளும், இமே - இந்த, ஸப்த - ஏழுவிதமான, லோகா: - உலகங்களும், ப்ரபவந்தி - உண்டாகின்றன, யேஷு - யாதொரு உலகங்களில், ஸப்தஸப்த-எழுவிதங்களான, ப்ராணா:-மேற்கூறிய இந்திரிய மனோபுத்திகள் ஏழும், குஹாசயா - பரமாத்மாவினாலே, நிஹிதா: - காப்பாற்றப்பட்டவைகளாக, சரந்தி - இருக்கின்றன.

அத: ஸமுத்ரா கிரயச்ச ஸர்வே(அ)ஸ்மாத் ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவஸ் ஸர்வரூபா:। அதச்ச விச்வா ஓஷதயோ ரஸாச்ச யேநைஷ பூதைஸ் திஷ்டத்யந்தராத்மா॥

అతస్సముద్రా గిరయశ్చ సర్వేఽస్మాత్స్యందంతే సింధవస్సర్వరూపాః । అతశ్చ విశ్వా ఓషధయో రసాశ్చ యేనైష భూతైస్తిష్ఠత్యంతరాత్మా ॥ 3 ॥

(ப - ம்.) அத:-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸமுத்ரா:-சமுத்திரங்களும், ஸர்வே - எல்லா, கிரயச்ச - பர்வதங்களும், (உத்பவந்தி - உண்டாகின்றன), அஸ்மாத்-இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும், ஸர்வரூபா: - அநேக விதங்களான, ஸிந்தவ: - கங்கை முதலிய நதிகளும், ஸ்யந்தந்தே - பெருகுகின்றன, அத: - இந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில்

நின்றும், விஶ்வா꞉ - சகலமான, ஓஷதய꞉ - கொடிகளும், ரஸா꞉ - உருசிகளும், (உத்பத்யந்தே - உண்டாகின்றன), யேந - எந்தக் காரணத்தால், ஏஷ꞉ - இந்த, ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், அந்தராத்மா - அந்தர்யாமியாக, திஷ்டதி - இருக்கிறானோ; சமுத்திரம் மலை கொடி முதலியவைகள் தங்கள் தங்கள் உத்பத்திஸ்தானமாகிய அறிவில்லாத வஸ்துக்களில் நின்றுமுண்டாயிருந்தபோதிலும் அந்தந்தப் பொருள்களிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாகப் பரவியிருத்தலால் எல்லாப் பொருள்களும் பரமாத்மாவிடத்தில் நின்றும் ஜனித்தனவென்று சொல்லக்குறைவில்லையென்பது கருத்து.

ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ꞉ கவீநாம்ருஷிர்விப்ராணாம் மஹிஷோ ம்ருகா
ணாம் । ஶ்யேநோ க்ருத்ராணாம் ஸ்வதிதிர்வநாநாம் ஸோம꞉ பவித்ர
மத்யேதி ரேபந் ॥ బ్రహ్మా దేవానాం పదవీః కవీనామృషిర్విప్రాణాం మహిషో మృగాణాం ।
శ్యేనో గృధ్రాణాం స్వధితిర్వనానాం సోమః పవిత్రమత్యేతి రేభన్ ॥ ౪ ॥

(ப - ம்,) தேவாநாம் - தேவர்களுக்குள், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனும், கவீநாம் - கவனம் செய்யும் கவிகளுக்குள், பதவீ꞉ - வழியைக்காட்டிக்கொடுக்கும் வால்மீகியும், விப்ராணாம் - பராமணர்களுக்குள், ருஷி꞉ - இருடியும், ம்ருகாணாம் - மிருகங்களுக்குள், மஹிஷ꞉-எருமையும், க்ருத்ராணாம் - பறவைகளுக்குள், ஶ்யேந꞉ - பருந்தும், வநாநாம் - காடுகள்போன்ற பாவங்களுக்கு, ஸ்வதிதி꞉ - கோடாலிபோன்றவனும், (அயமேவ - இந்தப் பரமாத்மா தானே), ஸோம꞉ - சந்திரன்போல் ப்ரீதியைக் கொடுக்கிற, ரேபந் - விளங்குகிற பரமாத்மாவானவன், பவித்ரம் - எல்லாப் பரிசுத்த வஸ்துக்களையும், அத்யேதி - தாண்டுகிறான்.

அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் । அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோऽநுஶேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோऽந்ய꞉ ॥

అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీం ప్రజాం జనయన్తీం సరూపాం । అజో హ్యేకో జుషమాణో ను శేతే జహాత్యేనాం భుక్తభోగామజోఽన్యః ॥ ౫ ॥

(ப - ம்.) லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் - தேயு அப் பூமி இவைகளின் உருவத்தைத் தரிப்பதால் சிவந்தும் வெளுத்தும் கறுத்துமிருக்கிற, ஸரூபாம் - தன்னுருவத்தோடொக்க, பஹ்வீம் - அதிகமான, ப்ரஜாம் - ப்ராணிகளை, ஜநயந்தீம் - உத்பத்திசெய்கிற, ஏகாம் - ஒரு, அஜாம் - பிறப்பில்லாத பிரகிருதியை, ஏக꞉ - ஒரு, அஜ꞉ - பிறப்பில்லாத ஜீவனானவன், ஜுஷமாண꞉ - ப்ரீதியுடன், அநுஶேதே - அனுபவிக்கிறான், அந்ய꞉ - வேறான, அஜ꞉ - பிறப்பில்லாத ஜீவன், புக்தபோகாம் - முன்னாலனுபவிக்கப்பட்ட போகங்களையுடைய, ஏநாம் - இந்தப் பிரகிருதியை ஜஹாதி - விடுகிறான்.

ஹம்ஸஶ் ஶுசிஷத் வஸுரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷததிதிர் துரோணஸத் | ந்ருஷத் வரஸத் ருதஸத் வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ஸத்யம் ப்ருஹத் ||

హంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతావేదిషదతిథిర్దురోణసత్ । నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ ॥ ౬ ॥

(ப - ம்.) ஶுசிஷத் - கிரீஷ்மகாலங்களில் ப்ரகாசிக்கிற, ஹம்ஸ꞉ - சூரியனும், அந்தரிக்ஷஸத் - ஆகாயத்திலிருக்கும், வஸு꞉ - வாயுவும், வேதிஷத் - வேதியிலிருக்கிற, ஹோதா - அக்நியும், துரோணஸத் - வீட்டில் வந்திருக்கிற, அதிதி꞉ - விருந்தாளியும், ந்ருஷத் - மனுஷியனிடத்திலிருப்பதும், வரஸத் - உயர்ந்த தேவர்களிலிருப்பதும், ருதஸத் - கருமங்களுக்குப் பயனான உலகங்களிலிருப்பதும், வ்யோமஸத் - பரமபதத்திலிருப்பதும், அப்ஜா꞉ - ஜலத்திலுண்டான வஸ்துக்களும், கோஜா꞉ - பூமியிலுண்டான வஸ்துக்களும், ருதஜா꞉ - கருமங்களின் பயனான உலகங்களிலுண்டான வஸ்துக்களும், அத்ரிஜா꞉ - மலையிலுண்டான வஸ்துக்களும், ப்ருஹத் - அளவிடக்கூடாததான, ஸத்யம் - சத்தியமான ப்ரம்மமே

யஸ்மாஜ்ஜாதா ந பரா நைவ கிஞ்சநாஸ ய ஆவிவேஶ புவநாநி விஶ்வா | ப்ரஜாபதி꞉ ப்ரஜயா ஸம்விதாநஸ்த்ரீணி ஜ்யோதீம்ஷி ஸசதே ஸ ஷோடஶீ ||

యస్మాజ్జాతానపరానైవకించనాసయఆవివేశభువనానివిశ్వా । ప్రజాపతిఃప్రజయాసంవిదాన స్త్రీణిజ్యోతీంషిసచతేసషోడశీ॥

(ப - ம்.) (விகாரா꞉ - விகாரவர்க்கங்கள்), யஸ்மாத் - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்தும், ஜாதா꞉ - உண்டாயினவோ, ந பரா - வேறொருவரிடத்திலிருந்து முண்டாகவில்லையோ, (யத꞉ - யாதொரு பரமாத்மாவுக்கு, புரா꞉ - முன்னே), கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லையோ, ய꞉ - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், விஶ்வா - எல்லா, புவநாநி - உலகங்களிலும், ஆவிவேஶ - உட்பிரவேசித்தானோ, (ஸ꞉ - அந்த), ப்ரஜாபதி꞉ - ப்ராணிகளுக்கு ஸ்வாமியாயும், ப்ரஜயா - ப்ராணியினாலே, ஸம்விதாந꞉ - தியானிக்கப்பட்டுமிருக்கிற பரமாத்மாவானவன், த்ரீணி - மூன்றான, ஜ்யோதீம்ஷி - சூரியன் சந்திரன் நெருப்பு என்கிற தேஜஸ்ஸுகளை, ஸசதே - ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஸ꞉ - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஷோடஶீ - பதினாறான விகார வஸ்துக்களிலும் நிறைந்தவன்.

விதர்த்தாரꞈ ஹவாமஹே வஸோ꞉ குவித்வநாதி ந꞉ | ஸவிதாரம் ந்ருசக்ஷஸம் ||

విధర్తారంహవామహే వసోఃకువిద్వనాతినః । సవితారంనృచక్షసం॥

(ப - ம்.) விதர்த்தாரம் - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் தாரகனாகவும், ஸவிதாரம் - எல்லாப்பொருளையும் சிருஷ்டிப்பவனாகவும், ந்ருசக்ஷஸம் - ஜன

ங்களுக்குக் கண்போன்ற அறிவைக் கொடுப்பவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, ஹவாமஹே - ஸ்தோத்ரம் செய்து கூப்பிடுகிறோம், ந: - எங்களுக்கு, க்ஷவிஃ - அடிக்கடி, வஸூநி - தனத்தை, ஸநாதி - கொடுக்கட்டும்.

அத்யா நோ தேவ ஸவித: ப்ரஜாவத் ஸாவீஸ் ஸௌபகம் | பரா துஷ்வப்நியம் ஸுவ||

అద్యానోదేవసవితః ప్రజావత్ సావీస్సౌభగం । పరాదుష్వప్నియగ్ం సువ॥

(ப - ம்.) தேவ - விளங்குகிற, ஸவித: - படைத்தவனே, அத்ய - இப்பொழுது, ந: - எங்களுக்கு, ப்ரஜாவத்-ப்ராணிகளின்சமர்த்தியோடுகூடிய, ஸௌபகம் - செல்வத்தை, ஸாவீ: - உண்டுபண்ணினாய், துஷ்வப்நியம் - கெட்ட சுவப்நத்தாலுண்டான பயத்தை, பராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக.

விச்வாநி தேவ ஸவிதர் துரிதாநி பராஸுவ | யத் பத்ரம் தந்ந ஆஸுவ||

విశ్వానిదేవసవితర్దురితానిపరాసువ । యత్ భద్రంతన్న ఆసువ॥

(ப - ம்.) தேவ - விளங்குகிற, ஸவித: - படைத்தவனே, விச்வாநி - எல்லா, துரிதாநி - பாவங்களை, பராஸுவ - போக்கடிப்பாயாக, யத் - யாதொன்று, பத்ரம் - க்ஷேமமோ, தத் - அத்தை, ந: - எனக்கு, ஆஸுவ - உண்டுபண்ணு.

மது வாதா ருதாயதே மது க்ஷரந்தி ஸிந்தவ: | மாத்வீர் ந: ஸந்த்வோஷதீ:||

మధువాతా ఋతాయతే మధుక్షరన్తి సిన్ధవః । మాధ్వీర్నః సన్త్వోషధీః॥

(ப - ம்.) ருதாயதே - பரமாத்மாவை இச்சிக்கிற, ந: - நமக்கு, வாதா: - காற்றுக்கள், மது - தேனை, க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஸிந்தவ: - கடல்களும், க்ஷரந்தி - பெருக்கட்டும், ஓஷதீ: - கொடிகளும், மாத்வீ: - தேனுள்ளவைகளாக ஸந்து - ஆகட்டும்.

மது நக்தமுதோஷஸி மதுமத் பார்த்திவம் ரஜ: | மது த்யௌரஸ்து ந: பிதா||

మధునక్తముతోషసి మధుమత్ పార్థివగ్ం రజః । మధుద్యౌరస్తునఃపితా॥

(ப - ம். நக்தம் - இரவிலும், உஷஸி-த-பகலிலும், (ஸர்வவஸ்தூநி - எப்பொருள்களும்), மது - தேனை, (க்ஷரந்து-பெருக்கட்டும்), பார்த்திவம் - பூமியிலிருக்கும், ரஜ:- தூள்களும், மதுமத் - தேனுள்ளதாகட்டும், ந: - நமக்கு, பிதா - தகப்பனென்று கூறப்பட்ட, த்யௌ: - சுவர்க்கமும், மது - தேனுள்ளதாக, அஸ்து - ஆகட்டும்.

மதுமாந் நோ வநஸ்பதிர் மதுமாம் அஸ்து ஸூர்ய: | மாத்வீர் காவோ பவந்து ந:||

మధుమాన్నో వనస్పతిర్మధుమాగ్ం అస్తుసూర్యః । మాధ్వీర్గావో భవన్తునః॥

(ப - ம்,) ந: - நமக்கு, வநஸ்பதி: - விருக்ஷமும், மதுமாந் - தேனுள்ளதாக, அஸ்து - ஆகட்டும், ஸூர்ய: - சூரியனும், மதுமாந் - தேனுள்ள

தாக, 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 - ஆகட்டும், 𑌨𑌃 - நமக்கு, 𑌗𑌾𑌵𑌃 - பசுக்கள், 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌵𑍀𑌃 - தேனுள்ளவைகளாக, 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 - ஆகட்டும்.

𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌿𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌘𑍃𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍃𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌘𑍃𑌤𑌮𑍁𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌮 । 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌵𑌧𑌮𑌾𑌵𑌹 𑌮𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌭 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

ఘృతంమిమిక్షేఘృతమస్యయోనిర్ఘృతేశ్రితోఘృతమువస్యధామ । అనుష్వధమావహమాద యస్వస్వాహాకృతంవృషభవక్షిహవ్యం॥

(ப - ம்.) 𑌘𑍃𑌤𑌂 - ரஸமுள்ளதான ப்ரம்மமானது, 𑌮𑌿𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 - சகல வஸ்துக்களையும ரஸமுள்ளதாகப்பண்ணுகிறது, 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகத்திற்கு, 𑌘𑍃𑌤𑌂 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 - உத்பத்திகாரணம், 𑌘𑍃𑌤𑍇 - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 - லயிக்கிறது, 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்த உலகத்திற்கு, 𑌘𑍃𑌤𑌮𑍁 - அந்த ப்ரம்மமே, 𑌧𑌾𑌮 - ஸ்தானம், 𑌵𑍃𑌷𑌭 - வாராய் அக்நிக் கந்தர்யாமியான ப்ரம்மமே, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 - ஸ்வாகாகாரத்தால் செய்யப்பட்ட, 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌂 - அவிஸ்ஸை, 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿 - வகிக்கிறாய், 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌵𑌧𑌂 - இந்த அவிஸ்ஸுக்கு ஸ்வயக்குவமையை, 𑌆𑌵𑌹 - செய்வாயாக, 𑌮𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌵 - உனக்கடங்கினவர்களைத் திருப்திசெய்து வை.

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌮𑌿𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌮𑌾𑌁 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌦𑍁𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌮𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌟𑍍 । 𑌘𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 ॥

సముద్రాదూర్మిర్మధుమాఁ ఉదారదుపాంశునాసమమృతత్వమానట్ । ఘృతస్యనామ గుహ్యంయదస్తిజిహ్వాదేవానామమృతస్యనాభిః॥

(ப - ம்.) நெய்யை இம்மந்திரம் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 - சமுத்திரத்தில் நின்றும், 𑌮𑌧𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 - மதுமயமான, 𑌊𑌰𑍍𑌮𑌿𑌃 - அலையானது, 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌤𑍍 - உண்டாயிற்று. தேவர்கள்கூடி அமுதம கடைகிறகாலத்தில் மதுமயமான வலையுண்டாயிற்றென்பது கருத்து, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த வலையானது, 𑌉𑌪𑌾𑌂𑌶𑍁𑌨𑌾 - ஏகாந்தமாக ஜபிக்கத்தகுந்த மந்திரத்தால், 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 - நெய்யாக விருக்கையை, 𑌆𑌨𑌟𑍍 - அடைந்தது, 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 - ரகஸ்யமான, 𑌘𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 - நெய்யினுடைய, 𑌨𑌾𑌮 - பெயரானது, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு காரணத்தால், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுடைய, 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 - நாக்குக்குச் சமானமானது, 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 - அமுதத்திற்கு, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 - இடம், (𑌇𑌤𑌿 - என்று), 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 - இருக்கிறது.

𑌵𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮𑌾 𑌘𑍃𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾 𑌨𑌮𑍋𑌭𑌿𑌃 ।
𑌉𑌪 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍃𑌣𑌵𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌃𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌵𑌮𑍀𑌦𑍍𑌗𑍌𑌰 𑌏𑌤𑌤𑍍 ॥

వయంనామప్రబ్రవామాఘృతేనాస్మిన్యజ్ఞే ధారయామానమోభిః । ఉపబ్రహ్మాశృణవచ్ఛస్య మానంచతుశ్శృంగోఽవమీద్గౌరఏతత్॥

(ப - ம்.) 𑌵𑌯𑌂 - நாம், 𑌨𑌾𑌮 - இதின்பெயரை, 𑌘𑍃𑌤𑍇𑌨 - கிருதம் என்கிற சப்தத்தால், 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮 - சொல்லுகிறோம், 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 - இந்த, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 -

யக்யத்தில், நமோபி: - நமச்சப்தங்களால், தாரயாம - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம், ஶஸ்யமானம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட நெய்யை, சதுஶ்ஶ்ருங்க: - நாலுவேதங்களாலும் சொல்லப்பட்ட, கௌர: - சுத்தமான, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, உபஶ்ருணவத் - கேட்கட்டும், ஏதத் - இந்த நெய்யை, (ஸ: - அந்த ப்ரம்மமே), அவமீத் - படைத்தது.

சத்வாரிஶ்ருங்கா த்ரயோ அஸ்ய பாதா த்வே ஶீர்ஷே ஸப்த ஹஸ்தாஸோ அஸ்ய । த்ரிதா பத்தோ வ்ருஷபோ ரோரவீதி மஹோ தேவோ மர்த்யா ஆவிவேஶ ॥ చత్వారిశృంగాత్రయోఅస్యపాదా ద్వేశీర్షే సప్తహస్తాసోఅస్య । త్రిధాబద్ధోవృషభోరోరవీతిమహోదేవోమర్త్యాఁ ఆవివేశ ॥

(ப - ம்.) அஸ்ய - இந்த பரப்ரம்மத்திற்கு, ஶ்ருங்கா - கொம்புகள், சத்வாரி - நான்கு, அதாவது நாலுவேதங்களும் கொம்புகள், த்ரய: - பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற மூன்றுசேதநர்களும், பாதா: - கால்கள், த்வே - சுத்தசத்வம் மிச்ரசத்வம் இவ்விரண்டும், ஶீர்ஷே - தலைகள், ஸப்த - ப்ருகிருதிமுதலிய விகாரத்தை யடையும் பதார்த்தங்களேழும், ஹஸ்தாஸ: - கைகள், வ்ருஷப: - உயர்ந்தவரான வாசுதேவனனவன், த்ரிதா - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்று வடிவமாக, பத்த: - வகுக்கப்பட்டவனாக, ரோரவீதி - எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் உருவங்களை ஏற்படுத்துகிறான், மஹோதேவ: - எல்லாத் தேவர்கட்கு முயர்ந்த இந்த ப்ரம்மமானது, மர்த்யான் - ப்ராணிகளை, ஆவிவேஶ - அந்தராத்மாவாகப் பிரவேசித்தது.

த்ரிதா ஹிதம் பணிபிர்குஹ்யமானம் கவி தேவாஸோ க்ருதமன்வவிந்தன் । இந்த்ர ஏகம் ஸூர்ய ஏகம் ஜஜான வேநாதேகம் ஸ்வதயா நிஷ்டதக்ஷு: ॥

త్రిధాహితంపణిభిర్గుహ్యమానంగవిదేవాసోఘృతమన్వవిందన్ । ఇంద్రఏకంసూర్యఏకం జజానవేనాదేకంస్వధయానిష్టతక్షుః ॥

(ப - ம்.) த்ரிதா - அநிருத்தன் ப்ரத்யும்னன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்றுவிதமாக, ஹிதம் - அவதரித்திருக்கிற, பணிபி: - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களாலே, குஹ்யமானம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட, க்ருதம் - நெய்போன்ற பரப்ரம்மத்தை, தேவாஸ: - தேவர்கள், அன்வவிந்தன் - தியானம் செய்தார்கள், இந்த்ர: - அவர்களுக்குள் இந்திரனனவன், ஏகம் - ஒரு வ்யூகத்தை, ஜஜான - அடைந்தான், ஸூர்ய: - சூரியனனவன், ஏகம் - ஒரு வ்யூகத்தை, ஜஜான - அடைந்தான், ஸ்வதயா - அமுதம்போலினிப்பான, வேநாத் - எங்கும் நிறைந்த ப்ரம்மத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்ட, ஏகம் - வாசுதேவனிலிருந்துண்டான ஒரு வ்யூகத்தை, (இதரே - வேறு ஜனங்கள்), நிஷ்டதக்ஷு: - தியானம் செய்கிறார்கள்.

யோ தேவாநாம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத்விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:। ஹிரண்யகர்ப்பம் பஶ்யதி ஜாயமாநம் ஸ நோ தேவ: ஶுபயா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து ॥ యో దేవానాం ప్రథమం పురస్తాద్విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః । హిరణ్యగర్భం పశ్యతి జాయమానం స నో దేవః శుభయా స్మృత్యా సంయునక్తు ॥

(ப் - ம்.) ய: - யாதொரு, விஶ்வாதிக: - எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்த, மஹர்ஷி: - தடையில்லாத அறிவையுடைய, ருத்ர: - சம்சாரத்தை உருக வைக்கிறபடியால் உருத்திரனென்கிற பெயர்கொண்ட நாராயணனானவன், தேவாநாம் - தேவர்களுக்குள், ப்ரதம: - உயர்ந்தவனாகிய, புரஸ்தாத் - ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில், ஜாயமாநம் - உண்டாயிருக்கிற, ஹிரண்யகர்ப்பம் - ப்ரம்மாவை, பஶ்யதி - கடாக்ஷித்தாரோ, ஸ: - அந்த, தேவ:-நாராயணனானவன், ந: - எங்களை, ஶுபயா - பகவத் விஷயமான, ஸ்ம்ருத்யா - அறிவோடு, ஸம்யுநக்து - சேர்க்கட்டும், இம்மந்திரத்தால் ப்ரமமஞானத்தைப் பிரார்த்திக்கிறது.

யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித்। வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்॥ యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిద్యస్మాన్నాణీయో న జ్యాయోఽస్తి కశ్చిత్ । వృక్ష ఇవ స్తబ్ధో దివి తిష్ఠత్యేకస్తేనేదం పూర్ణం పురుషేణ సర్వం ॥

(ப் - ம்.) யஸ்மாத் - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், அபரம் - வேறு, பரம் - உயர்ந்த வஸ்துவானது, கிஞ்சித் - ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, யஸ்மாத் - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், அணீய: - சிறுத்த வஸ்துவானது, கஶ்சித் - ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, ஜ்யாய: - பெருத்த வஸ்துவும், கஶ்சித் - ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, ஏக: - ஒப்பற்றவனாகவும், வ்ருக்ஷ இவ - மரம்போல், ஸ்தப்த: - நிறைந்த குணமுள்ளவனாகையால் புற்போலிருக்கும் ப்ரம்மா ருத்திரனிவர்களுக்கு மரம்போல் நிறைந்துமிருக்கிற, (ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், திவி - பரமபதத்தில், திஷ்டதி-இருக்கிறான், புருஷேண - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட, தேந - அந்த வாசுதேவனாலே, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருளும், பூர்ணம் - நிறையப்பட்டது.

ந கர்மணா ந ப்ரஜயா தநேந த்யாகேநைகே அம்ருதத்வமாநஶு: ।
பரேண நாகம் நிஹிதம் குஹாயாம் விப்ராஜதேதத்யதயோ விஶந்தி ॥

న కర్మణా న ప్రజయా ధనేన త్యాగేనైకే అమృతత్వమానశుః । పరేణ నాకం నిహితం గుహాయాం విభ్రాజదేతద్యతయో విశంతి ॥

(ப - ம்) யத் - யாதொரு மோக்ஷத்தை, யதய: - நியமத்தையுடையவர்கள், விஶந்தி - அடைகிறார்களோ, யத்-யாதொரு மோக்ஷமானது, பரேண

ண நாகம் - பகவல்லோகத்திற்குமேல், ஶூஹாயாம்-இதரர்களால் ப்ரவேசிக்கக்கூடாதவிடத்தில், விப்ராஜதே - விளங்குகிறதோ, (தத் - அந்த), அம்ருதத்வம்-மோக்ஷத்தை, கர்மணா - யாகம் முதலிய கர்மங்களால், நாநஶுஃ-அடையவில்லை, ப்ரஜயா - பிள்ளையினுலும், நாநஶுஃ - அடையவில்லை, தநேந - பணத்தினுலும், நாநஶுஃ - அடையவில்லை, ஏகே-சிலர், த்யாகேந - சரணாகதியினுல், ஆநஶுஃ - அடைந்தார்கள்.

வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தாஃ ஸந்ந்யாஸயோகாத்யதயஶ்ஶுத்தஸத்த்வாஃ தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

వేదాంతవిజ్ఞానసునిశ్చితార్థాః సన్న్యాసయోగాద్యతయశ్శుద్ధసత్త్వాః । తే బ్రహ్మలోకేషు పరాంతకాలే పరామృతాత్పరిముచ్యంతి సర్వే ॥

(ப் - ம்.) யதயஃ - யமநியமம் என்கிற அங்கங்களோடு கூடியதே, தே-அந்த, ஸர்வே-எல்லாப் பத்தர்களும், வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தாஃ-வேதாந்தங்களினறிவினுல் நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களையுடையவர்களாகவும், ஸந்ந்யாஸயோகாத் - பகவானுடைய சரணாகதியினுலே, ஶுத்தஸத்த்வாஃ - பக்திக்கு விரோதியான பாவங்கள் நீங்கி ஸத்வகுணங்களோடு கூடினவர்களாகவும், பராந்தகாலே - அந்தியகாலத்தில், ப்ரஹ்மலோகேஷு - பரமபதத்தில், பராம்ருதாத்-சம்சாரத்தைவிட்ட பரமாத்மாவை யடைந்து, பரிமுச்யந்தி - பந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டவர்களாகிறார்கள்.

தஹ்ரம்விபாப்மம்பரவேஶ்மபூதம்யத்புண்டரீகம்புரமத்யஸம்ஸ்தம் |
தத்ராபிதஹ்ரம்ககநம்விஶோகஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் ||

దహ్రంవిపాప్మంపరవేశ్మభూతంయత్పుండరీకంపురమధ్యసంస్థం । తత్రాపిదహ్రంగగనంవిశోకస్తస్మిన్యదంతస్తదుపాసితవ్యం ॥

(ப் - ம்.) வாராஹீயாம் ஸம்ஹிதாயாம் - அத யதிதமஸ்மிந்ப்ரஹ்மபுரே தஹ்ரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம தஹ்ரோஸ்மிந்நந்தராகாஶஸ்தஸ்மிந் யதந்தஸ்தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - என்று, ஶாந்தோக்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே பரமாத்மாவுக்குப் பட்டணமான இந்த சரீரத்தின் நடுவிலிருக்கிறதாகவும், தஹ்ரம்-அல்பமாயும், விபாப்மம்- பாவமில்லாததாகவும், பரவேஶ்மபூதம்-பரமாத்மாவுக்கு உயர்ந்த வீடுபோலுமிருக்கிற, யத் - யாதொரு, புண்டரீகம் - ஹிருதய கமலமோ, தத்ராபி - அந்தக்கமலத்திலும், விஶோகஃ - பாவமில்லாததாகவும், தஹ்ரம் - அல்பமாகவுமிருக்கிற, (யத் - யாதொரு), ககநம் - ஆகாயமென்னப்பட்ட பரமாத்மாவோ, தஸ்மிந் - அந்தப் பரமாத்மாவிடத்தில், அந்தஃ-உள்ளே, யத் - யாதொரு குணங்களோ, தத்-அந்தப்பரமாத்மா அவருடைய குணம் இந்த இரண்டும், உபாஸிதவ்யம் - தியானம் செய்யத்தக்கன.

யஃ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: | தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ||

యస్వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతే చ ప్రతిష్ఠితః । తస్య ప్రకృతిలీనస్య యః పరస్స మహేశ్వరః ॥

(ப - ம்.) மேற்கூறிய தஹரவித்தைக்குத் தியானம் செய்யத்தக்க தேவதை யாரெனில் நாராயணனே தேவதையென்று காட்டுகைக்கு அந்த நாராயணனுக்கே எல்லாவித்தைகளிலும் உபயோகிப்பதான பரமைசுவரியத்தை இந்த மந்திரத்தில் சொல்லுகிறது. யஃ - யாதொரு, ஸ்வர:-ப்ரணவமானது, வேதாதௌ - வேதத்தின் ஆதியில் ப்ரோக்த: - சொல்லப்பட்டதோ, வேதாந்தே ச - வேதத்தின் முடிவிலும், ப்ரதிஷ்டித: ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆதாவந்தே ச ஸர்வதா ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஶீர்யதே-என்கிறபடியே இருக்கிறதோ, ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய- தன்னுடைய உடலாகவிருக்கும் அகாரத்தில் அடங்கியிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரணவத்திற்கு, அதாவது ஓ - என்கிற எழுத்துக்கு, ய: - யாதொரு நாராயணன், பர: - பொருளோ, அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஶ்வரோ ஹரி: அகாரோ விஷ்ணுவாசக: - என்கிறபடியே அகரத்திற்கு விஷ்ணுபொருளென்று கருத்து, ஸ: - அப்படிப் பொருளாகிய நாராயணனே, மஹேஶ்வர:- பரமைசுவரியத்தோடு கூடினவன்.

ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம் | விஶ்வம் நாராயணம் தேவமக்ஷரம் பரமம் ப்ரபும் | விஶ்வத: பரமம் நித்யம் விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிம் | விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி | பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் | நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விஶ்வாத்மானம் பராயணம் | நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர: | நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: | யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்ஸர்வம் த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா | அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: | அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்ரேந்தம் விஶ்வஶம்புவம் | பத்மகோஶப்ரதீகாஶம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம் | அதோ நிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாந்தே நாப்யாமுபரி திஷ்டதி | ஹ்ருதயம் தத்விஜாநீயாத்விஶ்வஸ்யாயதநம் மஹத் | ஸந்ததம் ஶிராபிஸ்து லம்பத்யாகோஶஸந்நிபம் | தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம் தஸ்மின் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | தஸ்ய மத்யே மஹாநக்நிர்விஶ்வார்சிர்விஶ்வதோமுக: | ஸோக்ரபுக்விபஜந்திஷ்டந்நாஹாரமஜர: கவி: | ஸந்தாபயதி ஸ்வம் தேஹமாபாததலமஸ்தகம் | தஸ்ய மத்யே வஹ்நிஶிகா அணீயோர்த்வா வ்யவஸ்தித: | நீலதோயதமத்யஸ்தாத்வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா | நீவாரஶூகவத்தந்வீ பீதா பாஸ்வத்யணூபமா | தஸ்யாஶ்ஶிகாயா மத்யே பரமா

த்மாவ்யவஸ்தி²த꞉ | ஸப்³ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்³ரஸ்ஸோऽக்ஷர꞉ பரமஸ்ஸ்வராட் | இதி ஷஷ்ட²ப்ரஶ்நே த்ரயோத³ஶோऽநுவாக꞉ ||

సహస్రశీర్షం దేవంవిశ్వాక్షంవిశ్వశంభువం। విశ్వంనారాయణం దేవమక్షరంపరమంప్రభుం। విశ్వతఃపరమంనిత్యంవిశ్వంనారాయణగ్ హరిం । విశ్వమేవేదంపురుష స్తద్విశ్వముపజీవతి । పతిం విశ్వస్యాత్మేశ్వరగ్ శాశ్వతగ్ శివమచ్యుతం । నారాయణంమహాజ్ఞేయంవిశ్వాత్మానంపరాయణం । నారాయణపరంబ్రహ్మతత్త్వంనారాయణఃపరః । నారాయణపరోజ్యోతిరాత్మానారాయణఃపరః । యచ్చకించిజ్జగత్సర్వం దృశ్యతేశ్రూయతేపివా । అంతర్బహిశ్చతత్సర్వంవ్యాప్య నారాయణస్థితః । అనంతమవ్యయంకవిగ్ సముద్రేంతంవిశ్వశంభువం । పద్మకోశప్రతీకాశగ్ హృదయంచాప్యధోముఖం । అధోనిష్ట్యావితస్త్యాంతునాభ్యాముపరితిష్ఠతి । హృదయంతద్విజానీయాద్విశ్వస్యాయతనంమహత్ । సంతతగ్ సిరాభిస్తులంబత్యాకోశసన్నిభం । తస్యాంతేసుషిరగ్ సూక్ష్మం తస్మిన్సర్వంప్రతిష్ఠితం । తస్యమధ్యేమహానగ్నిర్విశ్వార్చిర్విశ్వతోముఖః । సోగ్రభుగ్విభజంతిష్ఠన్నాహారమజరఃకవిః । సంతాపయతిస్వం దేహ మాపాదతలమస్తకం । తస్యమధ్యేవహ్నిశిఖా అణీయోర్ధ్వావ్యవస్థితః । నీలతోయదమధ్యస్థా విద్యుల్లేఖేవభాస్వరా। నీవారశూకవత్తన్వీపీతా భాస్వత్యణూపమా । తస్యాశ్శిఖాయామధ్యేపరమాత్మావ్యవస్థితః । సబ్రహ్మసశివస్సేంద్రస్సోక్షరః పరమస్స్వరాట్ ॥

(ப - ம்.) முன்னனுவாகத்தில் தஹரவித்தையில் தியானிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அனுவாகத்திலோ எல்லாவித்தைகளிலும் சிவ சம்பு பரப்ரம்ம பரஞ்சோதி பரதத்வ பரமாத்மா முதலிய சப்தங்களால் தியானிக்கப்படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அச்சப்தங்களுக்கும் நாராயணனேபொருளென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் - ஆயிரம் தலையுடையவனும், தே³வம் - விளங்குகிறவனும், விஶ்வாக்ஷம் - எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறவனும், விஶ்வஶம்ப⁴வம் - எல்லாவற்றிற்கும் க்ஷேமத்தை செய்பவனும், விஶ்வம்-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், தே³வம் - அப்படி ஆத்மாவானாலும் அதின் தோஷங்களற்றவனும், அக்ஷரம் - அழிவில்லாதவனும், பரமம் - உயர்ந்தவனும், ப்ரபு⁴ம் - யஜமானனும், நாராயணம் - நாராயணனே, விஶ்வத꞉ பரமம் - எல்லாவற்றிற்கு முயர்ந்தவனும், நித்யம் - உத்பத்தியில்லாதவனும், விஶ்வம்- எல்லாப்பொருளும், நாராயணம் - நாராயணனென்கிற, ஹரிம் - மகாவிஷ்ணுவே, ஆனால் எல்லாப் பொருளும் நாராயணனாக எப்படிக் கூடுமெனில் மேல் சொல்லுகிறது. இத³ம் - இந்த, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, புருஷ ஏவ - அந்த மகாபுருஷன்தான், தத் - அவன் அந்தராத்மாவாகையினாலே, விஶ்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, உபஜீவதி - அவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது, விஶ்வஸ்ய - ப்ரபஞ்சத்திற்கு, பதிம் - நாயகனும், ஆத்மேஶ்வரம் - எல்லா ஆத்மாக்

களுக்கும் நாயகனும், ஶாஶ்வதம் - ஜனனமரணமில்லாதவனும், ஶிவம் - சிவ னென்று சொல்லப்பட்டவனும், அச்யுதம் - அடைந்தவர்களை நழுவவிடா தவனும், மஹாஜ்ஞேயம் - முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், விஶ்வாத்மாநம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும், பராயணம் - எல்லாவற்றிற்கும் கதியும், நாராயணம் - நாராயணனே, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமும், நாராயண꞉ - நாராயணனே, பர꞉ - உயர்ந்த, தத்வம் - வாஸ்தவமான பொருளும், நாரா யண꞉ - நாராயணனே, பர꞉ - உயர்ந்த, ஜ்யோதி꞉ - சோதியும், நாராயண꞉ - நாராயணனே, பர꞉ - உயர்ந்த, ஆத்மா - ஆன்மாவும், நாராயண꞉ - நாரா யணனே, அஸ்மிந் - இந்த, ஜகதி - உலகத்தில், யச்ச கிஞ்சித் - யாதொன்று, த்ருஶ்யதே - காணப்படுகிறதோ, ஶ்ரூயதேऽபி வா - கேட்கவாவது படுகி றதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அந்த꞉ - உள்ளும், பஹிஶ்ச - வெளியிலும், வ்யாப்ய - நிறைந்து, நாராயண꞉ - நாராயணு னவன், ஸ்தித꞉ - இருக்கிறான், அநந்தம் - அனந்தனென்கிற பெயரையுடைய வனும், அவ்யயம் - நாசமில்லாதவனும், கவிம் - எல்லாச் சப்தங்களையும் உச்ச ரிக்கிறவனும், ஸமுத்ரேऽந்தம் - சமுத்திரத்தில் வசிப்பவனும், விஶ்வஶம்புவம் - சகலத்திற்கும் நன்மை விளைவிக்கிறவனும், (நாராயணம் - நாராயணனே), நிஷ்ட்யா - கழுத்தின் மூலத்திற்கும், அத꞉ - கீழும், நாப்யாம் - தொப்புளு க்கு, உபரி - மேலும், விதஸ்த்யாம் - கட்டை விரலளவில், பத்மகோஶ ப்ரதீகாஶம் - தாமரை மொக்கைப்போல, அதோமுகம் - தலைகீழாக, ஹ்ருத யம்சாபி - ஹிருதயமும், திஷ்டதி - இருக்கிறது, தத் - அந்த, ஹ்ருதயம் - ஹிருதயத்தை, விஶ்வஸ்ய - உலகத்தினுத்மாவான நாராயணனுக்கு, மஹத் - பெரிதான, ஆயதநம் - இருப்பிடமாக, விஜாநீயாத் - அறியவேண்டும், ஆகோஶஸந்நிபம் - கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்குக்குச்சரிசமானமான அந்த ஹிருதயமானது, ஸததம் - எக்காலத்திலும், ஸிராபி꞉ - நரம்புக ளோடு, லம்பதி - தொங்குகிறது, தஸ்ய - அந்த ஹிருதயத்தினுடைய, அந்தே - நடுவில், ஸூக்ஷ்மம் - நுட்பமான, ஸுஷிரம் - துவாரமானது, (அஸ்தி - இருக்கிறது. தஸ்மிந் - அந்தத்துவாரத்தில், ஸர்வம் - எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனானவன், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கிறான், விஶ்வார்சிஷ꞉ - எவ்விடத்திலும் பர வின ஜ்வாலையுடனும், விஶ்வதோமுக꞉ - எல்லாவிடத்திலும் பரவியும், மஹாந் - பெரிதுமான, அக்நி꞉ - சாடராக்கினியானது, தஸ்ய - அந்த இருதயத் தினுடைய, மத்யே - நடுவில், (வர்த்ததே - இருக்கிறது), ஸோ - அந்த அக்கினியானது, அஜர꞉ - அழியாததாகவும், கவி꞉ - ஒலித்துக்கொண்டும், ஆ ஹாரம் - சாப்பிடப்பட்டதை, விபஜந் அநஶிதம்தே யாவியயதே-என் கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, அக்ரபுக்-சாப்பிடப்பட் டதை முன்னடிதான் சாப்பிடுகிறது, ஸ்வம் - தன்னுடைய, தேஹம் - சரீரத்

தை, ஆபாத தலமஸ்தகம் - உள்ளங்கால் முதல் தலைவரைக்கும், ஸந்தாபயதி - சூட்டையுண்டாக்குகிறது. தஸ்ய - அந்த அக்கியினுடைய, மத்யே - நடுவில், அணீயோர்த்வா.- மெல்லியதாயும் மேல் நோக்கினதாயும், வஹ்நிஶிகா - ஜ்வாலையானது, வ்யவஸ்திதா - இருக்கிறது, நீலதோயதமத்யஸ்தா - நடுவிலிருக்கும் கறுத்த மேகத்தையுடையதான, ஸாஸ்வரா - ஒளியுடன் கூடிய, வித்யுல்லேகேவ - மின்னல் கொடிபோலவும், நீவாரஶூகவத் - நெல் நுணிபோல, தந்வீ - மெல்லியதாகவும், பீதா பா - ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், தநூபமா - சமானமில்லாததாகவும், ஸ்யாத்-இருக்கிறது, தஸ்யா: - அந்த, ஶிகாயா: - அக்கிஜ்வாலையினுடைய, மத்யே - நடுவில், பரமாத்மா - பரமாத்மாவானவன், வ்யவஸ்தித: - இருக்கிறான், ஸ: அந்தப்பரமாத்மாவானவன், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், ஶிவ: - சிவனுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், இந்த்ர: - இந்திரனுக் கந்தர்யாமி, ஸ: - அவன், அக்ஷர: - பாவமில்லாதவன், பரம: - உயர்ந்தவன், ஸ்வராட் - கர்மத்திற்கு வசப்படான்.

ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம் । ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வை நம: । இதி ஷஷ்ட்யுத்தரஶததமோ நுவாக: ॥

ఋతగ్ సత్యంపరంబ్రహ్మపురుషంకృష్ణపింగళం । ఊర్ధ్వరేతంవిరూపాక్షంవిశ్వరూపాయవై నమః॥

(ப - ம்.) ருதம் - எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற, ஸத்யம் - விகாரமில்லாமலிருக்கிற, பரம்ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமென்றும், புருஷம் - புருஷனென்றும் சொல்லப்பட்ட, க்ருஷ்ணபிங்களம் - மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்த வர்ணமான, ஊர்த்வரேதம் - உயர்ந்த வீரியத்தோடுகூடிய, விரூபாக்ஷம் தஸ்ய விஷயதோரேதா: தேஜஸ்ஸமஸ்ஸமஸ் தக்ஷிணம் வஹ்நிஸம்காஶம் வாமம் சந்த்ரஸந்நிபம் என்கிறபடியே வெவ்வேறு குணமுள்ள கண்களையுடைய, விஶ்வரூபாய - எல்லாப்பொருளின் உருவத்துடன்கூடிய பரமாத்மாவின் பொருட்டு, நம: - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஆதித்யோ வா ஏஷ ஏதன்மண்டலம் தபதி தத்ர தா ருசஸ்தத்ருசாம் மண்டலம் ஸ ருசாம் லோகோ ஽த ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலே ஽ர்சிர்தீப்யதே தானி ஸாமானி ஸ ஸாம்நாம் லோகோ ஽த ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலே ஽ர்சிஷி புருஷஸ்தானி யஜூம்ஷி ஸ யஜுஷா மண்டலம் ஸ யஜுஷாம் லோக: ஸைஷா த்ரய்யேவ வித்யா தபதி ய ஏஷோ ஽ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: । இதி ஸப்தத்ரிம்ஶோ ஽நுவாக: ॥

ఆదిత్యోవాఏషఏతన్మండలం తపతితత్రతా ఋచస్తదృచామండలగ్ సఋచాంలోకోఽథ యఏషఏతస్మిన్మండలే ఽర్చిర్దీప్యతే తాని సామానితత్సామ్నాంమండలగ్ససామ్నాం లోకోఽథ

యఏషఏతస్మిన్మండలే౽ర్చీంషి పురుషస్తానియజూంషి సయజుషామండలగ్ం సయజుషాంలోకస్సై
షా త్రయ్యేవ విద్యాతపతియఏషో౽ంతరాదిత్యే హిరణ్మయః పురుషః ॥

(ப - ம்.) இருதயத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லிப்பிறகு சூரியனிலிருக்கும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏஷ꞉ - இந்த, ஆதித்யோவை-சூரியன், தபதி - காய்கிறான், ஏதத்- இது, மண்டலம் - மண்டலம், தத்ர-அந்தச் சூரியமண்டலத்தில், தா꞉-அந்த, ருச꞉ - ருக்வேதங்களிருக்கின்றன, தத் - அந்த மண்டலமானது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, மண்டலம்-மண்டலம், ஸ꞉ - அது, ருசாம் - ருக்குகளுடைய, லோக꞉ - உலகம், அத - பிறகு, ஏதஸ்மின் - இந்த, மண்டலே - மண்டலத்தில், ய ஏஷ꞉ - யாதொரு இந்த, அர்சி꞉ - ஒளியானது, தீப்யதே - விளங்குகிறதோ, தானி - அவைகள், ஸாமானி - சாமவேதங்கள், தத் - அந்த வொளியானது, ஸாம்நாம்-சாமவேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ꞉ - அது, ஸாம்நாம் - சாமவேதங்களுடைய, லோக꞉-உலகம், அத பிறகு, ய ஏஷ꞉ - யாதொரு இந்த, ஏதஸ்மின் - இந்த, மண்டலே-மண்டலத்திலிருக்கிற, அர்சிஷி - ஒளியில், புருஷ꞉ - புருஷனோ, தானி - அவைகள், யஜூம்ஷி - யசுர்வேதங்கள், ஸ꞉ - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, மண்டலம் - மண்டலம், ஸ꞉ - அது, யஜுஷாம் - யசுர்வேதங்களுடைய, லோக꞉ - உலகம், ஸைஷா - அந்த இந்த, த்ரயீ - மூன்று வேதரூபமான, வித்யைவ - வித்தை தானே, தபதி - காய்கிறது, அந்தராதித்யே - சூரியன் நடுவில், ஹிரண்மய꞉ - சுவர்ணமயமான, ஏஷ꞉ - இந்த, புருஷ꞉- மகாபுருஷன், (உபாஸ்ய꞉ - தியானம் செய்யத்தக்கவன்).

ஆதித்யோவைதேஜஓஜோபலம்யஶஶ்சக்ஷு꞉ஶ்ரோத்ரமாத்மாமனோமன்யுர்மனுர்ம்ருத்யு꞉ஸத்யோமித்ரோவாயுராகாஶ꞉ ப்ராணோலோகபால꞉க꞉ கிம்கம்தத் ஸத்யமன்னமாயுரம்ருதோஜீவோவிஶ்வ꞉ கதம꞉ஸ்வயம்பு꞉ப்ரஜாபதிஸ்ஸம்வத்ஸரஇதி। ஸம்வத்ஸரோஸாவாதித்யோயஏஷ புருஷஏஷபூதானாமதிபதிர்ப்ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்னோத்யேதாஸாமேவதேவதானாம் ஸாயுஜ்யம்ஸார்ஷ்டிதாம் ஸமானலோகதாமாப்னோதியஏவம்வேதேத்யுபநிஷத்॥இதிஷட்த்ரிம்ஶோ(அ)நுவாக꞉ ॥

ఆదిత్యోవై తేజఓజోబలంయశశ్చక్షుశ్శ్రోత్రమాత్మామనోమన్యుర్మనుర్మృత్యుస్సత్యోమి
త్రోవాయురాకాశః ప్రాణోలోకపాలఃకః కింకంతత్సత్యమన్నమాయురమృతోజీవోవిశ్వః కతమ
స్స్వయంభుః ప్రజాపతిస్సంవత్సరఇతి, సంవత్సరో౽సావాదిత్యోయ ఏషపురుషఏషభూతానామధి
పతిర్బ్రహ్మణస్సాయుజ్యగ్ం సలోకతామాప్నోత్యేతాసామేవ దేవతానాగ్ం సాయుజ్యగ్ం సా
ర్ష్టితాగ్ం సమానలోకతా మాప్నోతియ ఏవంవేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப் - ம்.) ஆதித்யோவை - சூரியன்தானே, தேஜஃ-ப்ரதாபம், ஓஜஃ-காந்தி, பலம் - பலம், யஶஃ - கீர்த்தி, சக்ஷுஃ - கண், ஶ்ரோத்ரம் - காது, ஆத்மா - ஆன்மா, மநஃ - எண்ணத்தக்கது, மந்யுஃ - கோபம், மநுஃ - மனு, ம்ருத்யுஃ - யமன், ஸத்யஃ-சத்துக்களில் சாது, மித்ரஃ-சிநேகிதன், வாயுஃ - காற்று, ஆகாஶஃ - ஆகாயம், ப்ராணஃ - ப்ராணன், லோகபாலஃ - திக்பாலகன், கஃகிம்கம் - எவன் எவள் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், தத் - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸத்யம்-விகாரமில்லாதது, அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கது, ஆயுஃ - வாழ்நாள், அம்ருதஃ - மோக்ஷம், ஜீவஃ - சீவன், விஶ்வஃ - எல்லாம், கதமஃ - எவன் என்று கேட்கப்பெற்றவன், ஸ்வயம்பூஃ - ப்ரம்மா, ப்ரஜாபதிஃ - ப்ராணிகளுக்கு நாதன், ஸம்வத்ஸரஃ - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், இதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், யஃஅஸௌ - யாதொரு இந்த, புருஷஃ - புருஷனானவன், ஆதித்யே - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானோ, ஏஷஃ - இந்தப்புருஷனானவன், ஸம்வத்ஸரஃ - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், ஏஷஃ - இந்தப்புருஷனானவன், பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, அதிபதிஃ - நாயகன், யஃ - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸஃ - அவன்), ப்ரஹ்மணஃ - பரப்ரமத்தின், ஸாயுஜ்யம் - சரியான குணத்தையும், ஸலோகதாம் - சரியான உலகத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், ஏதாஸாம் - இந்த ப்ரசித்தமான, தேவதாநாமேவ - தேவர்களுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமானகுணத்தையும், ஸார்ஷ்டிதாம் - சமானபோகத்தையும், ஸலோகதாம் - சாலோக்யத்தையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான், இதி - இந்த ப்ரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத்து.

க்ருணிஸ்ஸூர்ய ஆதித்யோமர்சயந்தி தபஸ்ஸத்யம் மதுக்ஷரந்தி தத்ப்ர
ஹ்ம ததாப ஆபோஜ்யோதீரஸோம்ருதம் ப்ரஹ்மபூர்புவஸ்ஸுவரோம் |
இதி [illegible] அநுவாகஃ ||

ఘృణిస్సూర్యఆదిత్యోమర్చయంతితపస్సత్యంమధుక్షరంతితద్బ్రహ్మతదాపఆపోజ్యోతీరసో
మృతంబ్రహ్మభూర్భువస్సువరోం॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் ஜலங்களை ஸ்துதி செய்கிறதாய்க்கொண்டு ஜலங்களை மந்திரிப்பதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும் உபயோகப் படுத்துகிறது. [illegible] - சூரியமண்டலத்திலிருக்கும், ஆதித்யம் - ஆதித்தனை, க்ருணிஃ - கிரணங்கள், அர்சயந்தி - பூஜிக்கிறதுகள் அதாவது சூரியன் கிரணங்களோடு ஜ்வலிக்கிறான் என்று கருத்து, ஸத்யம் - உண்மையான, தபஃ - தவத்திற்குப் பயனான, மது - மதுபோன்ற மழையை, க்ஷரந்தி - பெருக்கின்றதுகள், தத் - அதுவே, ப்ரஹ்ம - பெரிதாகையால் ப்ரம்மம், தத் அதுவே, ஆபஃ-

அப்புக்களென்று சொல்லப்பட்டது, ஆபஃ - ஜலங்களே, ஜ்யோதிஃ - தேஜஸ்ஸு, ரஸஃ - உருசி, அம்ருதம் - அமுதம், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமென்று சொல்லப்படுகிறது, பூர்புவஸ்ஸுவஃ - வியாகிருதிகளாகச் சொல்லப்பட்டது, ஓம் - ப்ரணவமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸர்வோ வை ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | புருஷோ வை ருத்ரஸ்ஸன்மஹோ நமோ நமஃ | விச்வம் பூதம் புவநம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமானம் ச யத் | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | இதி ஷஷ்டச்சதுர்தஶோ அனுவாகஃ ||

సర్వో వై రుద్ర స్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు। పురుషో వై రుద్రస్సన్మహో నమో నమః। విశ్వం భూతం భువనం చిత్రం బహుధా జాతం జాయమానం చ యత్। సర్వో హ్యేష రుద్ర స్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்) சீக்கிரத்தில் பயனைப்பெற எண்ணங்கொண்டவர்களுக்கு, ஸர்வோ வை ருத்ரம் - என்கிற பெயர்கொண்ட பதினாறு பதினேழு பதினெட்டு இந்த அனுவாகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ருத்ரஃ-உருத்திரன், ஸர்வோ வை - எப்பொருளையும் நிர்வகிக்கிறபடியால எல்லாமவனே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய-உருத்திரன் பொருட்டு, நமஃ-நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும், ருத்ரஃ - உருத்திரனவன், புருஷோ வை - வீர்யவானவன், ஸத் - உயர்ந்தவன், மஹஃ - பெரியவன், நமோ நமஃ - அடிக்கடி வணங்குகிறேன், யத் - யாதொரு, விச்வம் - ப்ரபஞ்சமானது, பூதம் - நித்தியமோ, புவநம் - அநித்தியமோ, சித்ரம் - விசித்திரமோ, பஹுதா - அனேகவிதமாக, ஜாதம் - உண்டானதோ, ஜாயமானம் - உண்டாகிறதோ, ஸர்வோ ஹி - எல்லா ப்ரபஞ்சத்திற்கும் நிர்வாஹன், ஏஷஃ - இந்த, ருத்ரஃ - உருத்திரன், தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய-உருத்திரன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

கத்ருத்ராய ப்ரசேதஸே மீடுஷ்டமாய தவ்யஸே | வோசேம சந்தமம் ஹ்ருதே | ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்ரஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து | இதி ஷஷ்டச்சதுர்தஶோ அனுவாகஃ ||

కద్రుద్రాయ ప్రచేతసే మీఢుష్టమాయ తవ్యసే। వోచేమ శంతమగ్ం హృదే। సర్వో హ్యేష రుద్ర స్తస్మై రుద్రాయ నమో అస్తు॥

(ப - ம்.) கத் - படைத்தவனாகவும், ப்ரசேதஸே - மிக்க புத்தியுடன் கூடினவனாகவும், மீடுஷ்டமாய - மழை முதலியதாலுலகத்தை நனைக்கிறவனாகவும், தவ்யஸே - தவத்தையுடையவனாகவும், ஹ்ருதே - மனோகரனாகவுமிருக்கிற, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, சந்தமம் - மனதுக்குச் சுகத்தைத்தரும் ஸ்தோத்திரங்களை, வோசேம - சொல்லக்கடவோமாக, ஏஷஃ - இந்த, ருத்ரஃ - உருத்திரன், ஸர்வோ ஹி - எப்பொருளுக்கும் நிர்வாஹ

கமே, தஸ்மை - அப்படிப்பட்ட, ருத்ராய - உருத்திரன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யபதயேம்பிகாபதய உமாபதயே நமோ நமஃ | இதிஷட்பஞ்சாஶஃ ஸாஹஶ்ரோ அநுவாகஃ ॥

నమోహిరణ్యబాహవేహిరణ్యపతయేంబికాపతయఉమాపతయేనమోనమః ॥

(ப் - ம்.) ஹிரண்யபாஹவே - ரமணீயமான கைகளோடு கூடினவனாயும், ஹிரண்யபதயே - தனங்களுக்கிறைவனாகவும், அம்பிகாபதயே - அம்பிகைக்கிறைவனாகவும், உமாபதயே - உமையவளுக்கிறைவனாகவு மிருக்கிற உருத்திரன் பொருட்டு, நமோ நமஃ - அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யஸ்யவைகங்கத்யக்நிஹோத்ரஹவணீ பவதி ப்ரத்யேவாஸ்யாஹுதயஸ்திஷ்டந்த்யதோ ப்ரதிஷ்டித்யை | இதிஷஷ்ட்யஸ்ரோ நவகோநவிம்ஶோ அநுவாகஃ ॥

యస్యవైకఙ్కత్యగ్నిహోత్రహవణీభవతిప్రత్యేవాస్యాహుతయస్తిష్ఠంత్యథోప్రతిష్ఠిత్యై ॥

(ப் - ம்.) யஸ்ய - யாதொரு எஜமானனுக்கு, அக்நிஹோத்ரஹவணீ - அக்நிஹோத்ரமென்கிற ஹோமக்கருவியானது, வைகங்கதீ - விகங்கதமென்கிற மரத்தால செய்யப்பட்டதாக, பவதி - ஆகிறதோ, ப்ரதிஷ்டிதா - ப்ரதிஷ்டையுடையதாகிறது. எதற்கெனில், அஸ்ய - இந்த எஜமானனுடைய, ஆஹுதயஃ - ஆகுதிகள், ப்ரதிதிஷ்டந்த்யேவ ப்ரதிஷ்டை யடைகிறதுகள், அதோ - பிறகு, ப்ரதிஷ்டித்யை - எஜமானன் ப்ரதிஷ்டையடைவதற்காக. க்ருணுஷ்வபாஜஇதிபஞ்ச | இதிஷஷ்ட்யஸ்ரோ விம்ஶோ அநுவாகஃ ॥

కృణుష్వపాజఇతిపంచ ॥

(ப் - ம்.) அரக்கர்களுடைய பயம் நீங்குவதை முன்னிட்டு இவ்விடத்தில், க்ருணுஷ்வ என்று ஆரம்பிக்கப்படும் ஐந்து மந்திரங்களைப் படிப்பதென்று கருத்து.

அதிதிர்தேவா கந்தர்வா மநுஷ்யாஃ பிதரோஸுராஸ்தேஷா ஸர்வபூதாநாம் மாதா மேதிநீ மஹதீ மஹீ ஸாவித்ரீ காயத்ரீ ஜகத்யுர்வீ ப்ருத்வீ பஹுலா விஶ்வா பூதா கதமா காயா ஸா ஸத்யேத்யம்ருதேதி வஸிஷ்டஃ | இதிஷஷ்ட்யஸ்ரோ நவைகவிம்ஶோ அநுவாகஃ ॥

అదితిర్దేవాగంధర్వామనుష్యాఃపితరోఽసురాస్తేషాగ్ం సర్వభూతానాంమాతామేదినీమహతీమహీసావిత్రీగాయత్రీ జగత్యుర్వీపృథ్వీబహులా విశ్వాభూతాకతమాకాయా సాసత్యేత్యమృతేతివసిష్ఠః ॥

(ப் - ம்) தேவாஃ - தேவர்களென்ன, கந்தர்வாஃ - கந்தர்வர்களென்ன, மநுஷ்யாஃ - மனிதர்களென்ன, பிதரஃ - பிதுர்க்களென்ன, அஸுராஃ -

அசுரர்களென்ன, தேஷாம் - இந்த அந்த, ஸர்வேஷாம் பூதாநாம்-எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், மாதா - தாயாகிய பூமியை, மேதிநீ - கந்தத்தையுடையவளாகியும், மஹதீ - கனமுள்ளவளாயும், மஹீ - பெரியதாயும், ஸாவித்ரீ - ஜனங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமாயும், காயத்ரீ - புகழ்ச்சியுடையவளாயும், ஜகதீ - ஜங்கமஸ்தாவரங்களுக்கிடமாயும்,உர்வீ - பெருமையுடையவளாயும், ப்ருத்வீ - பரப்பையுடையவளாயும், பஹுலா - வெகுவஸ்துக்களையுடையவளாயும், விஶ்வாபூதா - ஸமஸ்த ப்ராணிகளையுடையவளாயும், கதமா காயாஸா ஸத்யேதி - இந்த எழுத்துக்களால் சொல்லப்பட்டவளாயும், அம்ருதா - மோக்ஷம்போன்றவளாயும், அசிதிஃ-அசைக்கக்கூடாதவளாயும், வஸிஷ்டஃ - வசிட்டரானவர், (ஆஹ - சொல்லுகிறார்.)

ஆபோவா இத ஸர்வம் விஶ்வா பூதாந்யாபஃ ப்ராணா வா ஆபஃ பஶவ ஆபோऽந்நமாபோऽம்ருதமாப ஸ்ஸம்ராடாபோ விராடாப ஸ்ஸ்வராடாப ஶ்சந்தாம்ஸ்யாபோ ஜ்யோதீம்ஷ்யாப ஸ்ஸத்யமாப ஸ்ஸர்வா தேவதா ஆபோ பூர்புவஸ்ஸுவராப ஓம் ||

అపోవాఇదగ్ం సర్వం విశ్వాభూతాన్యాపః ప్రాణావాఆపః పశవ ఆపోఽన్నమాపోఽమృతమాప స్సమ్రాడాపోవిరా డాపస్స్వరాడాపశ్ఛందాగ్ం స్యాపోజ్యోతీగ్ం ష్యాపస్సత్యమాపస్సర్వా దేవ తాఆపోభూర్భువ స్సువరాపఓమ్ ॥

(ப-ம்.) ஜலத்தை எல்லாவற்றின் உருவமாக ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. இம்மந்திரம் ஜலத்தை மந்திரிப்பது முதலியவற்றில் உபயோகபபடுகிறது. இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ஆபோவை - அப்புக்களே, விஶ்வா - எலலா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், ஆபஃ - அப்புக்கள, ப்ராணாவை - ப்ராணன்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், பஶவஃ - பசுக்களும, ஆபஃ - அப்புக்கள், அம்ருதம் - அமுதமும், ஆபஃ - அப்புக்கள், அந்நம் - சாப்பிடத்தக்கதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸம்ராட் - செம்மையாய் விளங்குவதும், ஆபஃ-அப்புக்கள், விராட் - விசேஷமாக விளங்குவதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஸ்வராட் - தானே விளங்குவதும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ச்சந்தாம்ஸி - வேதங்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், ஜ்யோதீம்ஷி - சோதிகளும், ஆபஃ-அப்புக்கள், ஸத்யம் - உண்மையான பொருளும், ஆபஃ-அப்புக்கள், ஸர்வாஃ-எல்லா, தேவதாஃ - தேவர்களும், ஆபஃ - அப்புக்கள், பூர்புவஸ்ஸுவஃ-மூன்று வியாகிருதிகளும், ஆபஃ-அப்புக்கள், ஓம்-ப்ரம்மமும், (ஆபஃ-அப்புக்கள்).

ஆபஃ புநந்து ப்ருதிவீம் ப்ருதிவீ பூதா புநாது மாம் | புநந்து ப்ரஹ்மணஸ்பதிஃ | ப்ரஹ்ம பூதா புநாது மாம் | யதுச்சிஷ்டமபோஜ்யம் யத்வா துஶ்சரிதம் மம ஸர்வம் புநந்து மாமாபோऽஸதாம் ச ப்ரதிக்ரஹ ஸ்ஸ்வாஹா | இதிஷஷ்ட்யாதிசத்வாரிம்ஶோऽநுவாகஃ ||

అపః పునన్తు పృథివీం పృథివీ పూతా పునాతు మాం । పునన్తు బ్రహ్మణస్పతి బ్రహ్మపూతా పునాతు మాం । యదుచ్ఛిష్టమభోజ్యం యద్వా దుశ్చరితం మమ । సర్వం పునన్తు మామాపోఽసతాం చ ప్రతిగ్రహగ్ స్వాహా ॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் அப்புக்களின் ஆசமனத்தில் உபயோகிக்கிறது. ப்ரஹ்மண: - வேதத்திற்கு, பதி: - நாயகனான நாராயணரூபமான, ஆப: - அப்புக்கள், ப்ருதிவீம் - பூமியை, புநந்து - பரிசுத்தம் பண்ணட்டும், பூதா - பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட, ப்ருதிவீ - பூமியானது, மாம் - என்னை, புநாது - பரிசுத்தம் செய்யட்டும், ப்ரஹ்மபூதா - ப்ரம்மத்தால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட பூமியானது, மாம் - என்னை, புநாது - புனிதனாக்கட்டும், மம - எனக்கு, யத் - யாதொன்று, உச்சிஷ்டம் - எச்சிலோ, யத் - யாதொன்று, அபோஜ்யம் - புசிக்கக்கூடாததோ, யத்வா - யாதொன்றுதான், துச்சரிதம் - செய்யாத காரியமோ, ஆப: - அப்புக்கள், மாம் - என்னையும், அஸதாம் - கெட்டவர்களுடைய, ப்ரதிக்ரஹம் - வாங்குதலையும், (தத் - அந்த), ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், புநந்து - புநிதமாக்கட்டும், ஸ்வாஹா - என்பது ஹோமஞ்செய்கிறேன் என்கிறதற்கு அடையாளம்.

அக்நிஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்⁴ய: | பாபேப்⁴யோ ரக்ஷந்தாம் | யத³ஹ்நா பாபமகார்ஷம் | மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்⁴யாம் | பத்³ப்⁴யாமுத³ரேண ஶிஶ்நா | அஹஸ்தத³வலும்பது | யத்கிஞ்ச து³ரிதம் மயி | இத³மஹம் மாமம்ருதயோநௌ | ஸத்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ||

అగ్నిశ్చ మా మన్యుశ్చ మన్యుపతయశ్చ మన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యో రక్షంతాం । యదహ్నా పాపమకార్షం । మనసా వాచా హస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణ శిశ్నా । అహస్తదవలుంపతు । యత్కించ దురితం మయి । ఇదమహం మామమృతయోనౌ సత్యే జ్యోతిషి జుహోమి స్వాహా ॥

(ப - ம்.) இம்மந்திரமும் பாவங்களைப்போக்கும் ஜலத்தின் ஆசமனத்தில் உபயோகிக்கிறது. அக்நி: - அக்நியும், மந்யு: - கோபமும், மந்யுபதய: - கோபத்திற்குக்காரணமான கண் முதலியனவும், மந்யுக்ருதேப்⁴ய: - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, பாபேப்⁴ய: - பாவங்களில் நின்றும், மா - என்னை, ரக்ஷந்தாம் - காப்பாற்றட்டும், அஹ்நா - தினத்திலே, மநஸா - மனத்தாலும், வாசா - வாயாலும், ஹஸ்தாப்⁴யாம் - கைகளாலும், பத்³ப்⁴யாம் - கால்களாலும், உத³ரேண - வயிற்றாலும், ஶிஶ்நா - சிச்னத்தாலும், யத் - யாதொரு, பாபம் - பாவத்தை, அகார்ஷம் - செய்தேனோ, தத் - அந்தப் பாவத்தை, அஹ: - தினமானது, அவலும்பது - போக்கடிக்கட்டும், மயி - என்னிடத்தில், யத்கிஞ்ச - யாதொரு, து³ரிதம் - பாவம், (அஸ்தி - இருக்கிறதோ), அஹம் - நான், இத³ம் - இந்த, மாம் - என்னை, அம்ருதயோநௌ - முக்தர்களுக்கு ஸ்தா

ணமான, ஸவிதரி - விகாரமில்லாத, ஜ்யோதிஷி - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், ஜுஹோமி - ஹோமம் செய்கிறேன், ஸ்வாஹா - என்பது ஹோமம் செய்கிற தற்கு அடையாளம்.

ஸூர்யஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய: । பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம் । யத்ராத்ர்யா பாபமகார்ஷம் । மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் । பத்ப்யாமுதரேண ஶிஶ்நா । ராத்ரிஸ்ததவலும்பது । யத்கிஞ்ச துரிதம் மயி । இதமஹம் மாமம்ருதயோநௌ ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ॥

సూర్యశ్చమామన్యుశ్చమన్యుపతయశ్చమన్యుకృతేభ్యః । పాపేభ్యోరక్షంతాం । యద్రాత్ర్యా పాపమకార్షం । మనసావాచాహస్తాభ్యాం । పద్భ్యాముదరేణశిశ్నా । రాత్రిస్తదవలుంపతు। యత్కించదురితంమయి । ఇదమహంమామమృతయోనౌ । సూర్యేజ్యోతిషిజుహోమిస్వాహా ॥

(ப - ம்.) ஸூர்யஶ்ச - சூரியனும், மந்யுஶ்ச - கோபமும், மந்யுபதயஶ்ச - கோபத்திற்குக் காரணமான கண் முதலியனவும், மந்யுக்ருதேப்ய: - கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, பாபேப்ய: - பாவத்தில் நின்றும்; மா - என்னை, ரக்ஷந்தாம் - காப்பாற்றட்டும், ராத்ர்யா - ராத்திரியிலே, மநஸா - மனதினாலும், வாசா - வாக்காலும், ஹஸ்தாப்யாம் - கைகளாலும், பத்ப்யாம் - கால்களாலும், உதரேண - வயிற்றாலும், ஶிஶ்நா - சிச்நத்தாலும், யத் - யாதொரு, பாபம் - பாவத்தை, அகார்ஷம் - செய்தேனோ, தத் - அந்தப் பாவத்தை, ராத்ரி: - ராத்திரியானது, அவலும்பது - போக்கடிக்கட்டும், மயி - என்னிடத்தில், யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, துரிதம் - பாவமானது, (அஸ்தி - இருக்கிறதோ), அஹம் - நான், இதம் - இந்த, மாம் - என்னை, அம்ருதயோநௌ - முக்தர்களுக்கு ஸ்தானமான, ஸூர்யே - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் உத்பத்தி காரணமான, ஜ்யோதிஷி - பரப்ரம்மத்தினிடத்தில், ஜுஹோமி - ஹோமம் செய்கிறேன்; ஸ்வாஹா - என்பது முன்போலவே.

ஆயாது வரதா தேவ்யக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸம்மிதம் காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதேதம் ப்ரஹ்ம ஜுஷஸ்வ ந: । ஓஜோஸி ஸஹோஸி பலமஸி ப்ராஜோஸி தேவாநாம் தாமநாமாஸி விஶ்வமஸி விஶ்வாயு: ஸர்வமஸி ஸர்வாயுரபிபூரோம் காயத்ரீமாவாஹயாமி । இதி ஷட்த்ரிம்ஶோநுவாக: ॥

ఆయాతువరదాదేవీఅక్షరంబ్రహ్మసమ్మితం । గాయత్రీంఛందసాంమాతేదంబ్రహ్మజుషస్వనః। ఓజోసిసహోసిబలమసిభ్రాజోసిదేవానాం ధామనామాసివిశ్వమసివిశ్వాయుస్సర్వమసి సర్వాయురభిభూరోంగాయత్రీమావాహయామి ॥

(ப - ம்.) இந்த அனுவாகம் காயத்திரியின் ஆவாகனத்திலுபயோகிக்கப் படுகிறது. வரதா - இச்சித்த வரத்தைக்கொடுக்கிற, காயத்ரீ தேவீ - காயத்ரீ தேவியானவள், ஆயாது - வரக்கடவள், சந்தஸாம் மாதா - வாராய் செய்யுள்களுக்கெல்லாம் தாயே, காயத்ரீம் - காயத்ரியென்கிற விருத்தத்தை

யுடைய, ப்ரஹ்மஸம்மிதம் - தன் பொருளால் ப்ரம்மத்தோடு பெருமையில் சரியாகிய, அக்ஷரம் - எழுத்து ரூபமான, இதம் - இந்த, நஃ-எங்களுடைய; ப்ரஹ்ம - வேதத்தை, ஜுஷஸ்வ - அடைவாயாக, ஓஜஃ - காந்தியாக, அஸி - ஆகிறாய், ஸஹஃ - சாமர்த்தியமாக, அஸி - ஆகிறாய், பலம்-பலமாக, அஸி- ஆகிறாய், ப்ராஜஃ - ப்ரகாசமாக, அஸி - ஆகிறாய், தேவாநாம் - தேவர்களுடைய, தாம - ஸ்தானமாகவும், நாம - பேராகவும், அஸி-ஆகிறாய், விச்வம்- எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், விச்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், ஸர்வம்- எல்லாம், அஸி - ஆகிறாய், ஸர்வாயுஃ - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும்,இந்த விடங்களில் அந்தந்தப் பலம் முதலியவற்றைப் பெறுகிறதற்குக் காரணமாதலால் அததுவாகப் பேசப்படுகிறது. விச்வம் ஸர்வம் - என்று ஒன்றையே அதிக ப்ரீதியினால் பேசுகிறது, அபிபூஃ - எதிரிகளை அவமானிக்கும் தன்மையுடையவள், ஓம் - பரப்ரம்மத்தைப் பொருளாகவுடையவள், காயத்ரீம் - காயத்ரீதேவியை, ஆவாஹயாமி - ஆவாகனம் செய்கிறேன்.

ஓம்பூஃ | ஓம்புவஃ | ஓம்ஸுவஃ | ஓம்மஹஃ | ஓம்ஜநஃ | ஓம்தபஃ | ஓம்ஸத்யம் | ஓம்தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்பர்கோதேவஸ்ய தீமஹி | தியோ யோநஃப்ரசோதயாத் | ஓமாபோஜ்யோதீரஸோம்ருதம்ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம் | இதி ஷஷ்ட்ய ப்ராணாயாமஸ்ய ஸவிசிரா வ்யாஹ்ருதிமந்த்ரோ வாக்யம் ||

ఓంభూః ఓంభువః ఓగ్ం సువః ఓంమహః ఓంజనః ఓంతపః ఓగ్ం సత్యం। ఓంతత్సవితుర్వరేణ్యం భర్గోదేవస్య ధీమహి । ధియో యో నః ప్రచోదయాత్ । ఓమాపోజ్యోతీరసోఽమృతం బ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం ॥

(ப் - ம்.) பூஃ - பூலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், புவஃ - புவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸுவஃ - சுவர்லோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், மஹஃ - மஹாலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஜநஃ - ஜனோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், தபஃ - தபோலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், ஸத்யம் - சத்யலோகமும், ஓம் - ப்ரம்மரூபம், யஃ - யாதொருவன், நஃ-நம்முடைய, தியஃ- தியானங்களை, ப்ரசோதயாத் - ஏவுகிறானோ, தத் - அந்த, ஸவிதுஃ - படைக்கிறவனுன, தேவஸ்ய - ஈசனுடைய, வரேண்யம் - உயர்ந்ததான, பர்கஃ - ஸ்வரூபத்தை, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், ஸவிசிராநுவாகஃ - இந்த அனுவாகம் காயத்ரியினுடைய சிரம், ஆபஃ - ஜலங்கள், ஜ்யோதிஃ-தேஜஸ், ரஸஃ-அவைகளின் குணம், அம்ருதம்ப்ரஹ்ம-முக்தனுன, ஆத்மா, பூர்புவஸ்ஸுவஃ-மூன்று வியாகிருதிகளும், ஓம்-ப்ரம்மரூபம்.

ஓம்பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹர்ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம்தபோ ப்ரஹ்ம தபா ஆபோ ஜ்யோதீரஸோம்ருதம்ப்ரஹ்ம பூர்புவஸ்ஸுவரோம்| ஓம்தத்ப்ரஹ்ம | ஓம்தத்வாயுஃ | ஓம்ததாத்மா | ஓம்தத்ஸர்வம் | ஓம்தத்புரோர்நமஃ | இதி ஷஷ்ட்ய ப்ரஹ்ம நக்ஷத்ரம்ஸோநுவாகஃ ||

ఓంభూర్భువస్సువర్మహర్జనస్తపస్సత్యంతద్బ్రహ్మతదాప ఆపోజ్యోతీరసోఽమృతంబ్రహ్మ భూర్భువస్సువరోం । ఓంతత్ బ్రహ్మ ఓంతత్ వాయుః ఓంతదాత్మా ఓంతత్ సర్వం ఓంతత్ పురోర్నమః ॥

(ப - ம்.) இந்த அனுவாகத்தில் ப்ரணவமே எல்லாவற்றின் ஆத்மாவென்று ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. பூ: - பூலோகமும், புவ: - புவர்லோகமும், ஸுவ: - சுவர்லோகமும், மஹ: - மகாலோகமும், ஜந:-ஜனலோகமும், தப: - தபோலோகமும், ஸத்யம் - சத்தியலோகமும், ஓம் - ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், தத் - அந்த, ஆப: - அப்புக்களும், ஓம் - ப்ரணவமே, ஆப: - ஜலம், ஜ்யோதி: - தேஜஸ், ரஸ: - இவற்றின் குணம், அம்ருதம் - முக்திபெற்ற, ப்ரஹ்ம - ஆத்மா, பூர்புவஸ்ஸுவ: - வியாகிருதிகள், ஓம் - இவை எல்லாம் ப்ரணவமே, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, வாயு: - வாயு, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஆத்மா - ஆத்மா, தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, ஸர்வம் - எல்லாம், தத் - அந்த, ஓம் - ப்ரணவமே, புர: - முன்னிருக்கும் காரணம், நம: - வணங்குகிறேன்.

உத்தமே ஶிகரே தேவி பூம்யாம் பர்வதமூர்தனி ப்ராஹ்மணேப்யோ ஹ்யனுஜ்ஞானம் கச்ச தேவி யதாஸுகம் । இதி ஷட்த்ரிம்ஶோऽனுவாக: ॥

ఉత్తమేశిఖరేదేవిభూమ్యాంపర్వతమూర్ధని | బ్రాహ్మణేభ్యోహ్యనుజ్ఞానంగచ్ఛదేవియథాసుఖం ॥

(ப - ம்.) தேவி - வாராய் காயத்ரிதேவியே, பர்வதமூர்தனி - மேருமுதலிய பர்வதங்களுடைய மேல்பாகத்திலிருக்கும், உத்தமே-உயர்ந்த, ஶிகரே - நுனியில், (விஹ்ருதாநாயாம் - இருக்கிற), பூம்யாம் - சுகமான இடத்தில். யதாஸுகம் - சுகமாக, கச்ச - போவாயாக, ப்ராஹ்மணேப்ய: - ப்ராமணர்களாலே, அனுஜ்ஞானம்-அனுமதியானது, (க்ருதம்-செய்யப்பட்டது).

ஓமந்தஶ்சரதி பூதேஷு குஹாயாம் விஶ்வமூர்திஷு । த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் விஷ்ணுஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வம் ருத்ரஸ்த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ப்ரஜாபதி: । இதி ஸப்தத்ரிம்ஶோऽனுவாக: ॥

ఓమన్తశ్చరతిభూతేషుగుహాయాంవిశ్వమూర్తిషు । త్వంయజ్ఞస్త్వంవిష్ణుస్త్వంవషట్కార స్త్వంరుద్రస్త్వంబ్రహ్మాత్వంప్రజాపతిః ॥

(ப - ம்.) ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் இந்த மந்திரமுபயோகிக்கிறது. விஶ்வமூர்திஷு - எல்லாச் சரீரத்தோடுகூடிய, பூதேஷு - ப்ராணிகளிடங்களில், குஹாயாம் - இருதய குகையில், ஓம் - ஓங்காரவாச்யனை, (த்வம் - நீ), அந்தஶ்சரஸி-உள்ளிருக்கிறாய், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ:-யக்யம், த்வம்-நீ, விஷ்ணு:-விஷ்ணு, த்வம் - நீ, ருத்ர: - உருத்திரன், த்வம் - நீ, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகன், த்வம் - நீ, ப்ரஜாபதி: - ப்ராணிகளைப் படைத்தவன்.

அம்ருதோபஸ்தரணமஸி | ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ப்ராணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யபானாய ஸ்வாஹா | வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி வ்யானாய ஸ்வாஹா | உதானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோம்யுதானாய ஸ்வாஹா | ஸமானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி ஸமானாய ஸ்வாஹா | ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மா(அ)ம்ருதத்வாய | இதி ஷஷ்ட ப்ரச்னே த்ரிம்சோ(அ)னுவாக: ||

అమృతోపస్తరణమసి । ప్రాణేనివిష్టోమృతంజుహోమి ప్రాణాయస్వాహా । అపానేనివిష్టో మృతంజుహోమ్య పానాయసా్వహా । వ్యానేనివిష్టోమృతంజుహోమి వ్యానాయసా్వహా। ఉదా నేనివిష్టోమృతం జుహోమ్యుదానాయసా్వహా । సమానేనివిష్టోమృతం జుహోమిసమానాయసా్వ హా । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப - ம்.) சாப்பிடுகையில் முதலில் ஆபோசனம் செய்வதற்கு இம்மந்திரம் சொல்லுகிறது. ஹேஅம்ருத - வாராய் ஜலமே, உபஸ்தரணம் - பாத்திரத்தில், ஒடாமலிருக்கும் பொருட்டு இறைக்கத்தக்கதாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராணே - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரையுள்ளவனாக, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி-ஹோமஞ்செய்கிறேன், ப்ராணாய - ப்ராணன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, அபானே-அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், அபானாய - அபானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யானே-வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம்-அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், வ்யானாய - வியானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இதத அவிஸ்ஸு, உதானே - உதானனுடைய, ப்ரீதியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், உதானாய - உதானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - அந்த அவிஸ்ஸு, ஸமானே - ஸமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம் போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ் செய்கிறேன், ஸமானாய - சமானன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, ஆத்மா-ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்ஸு - ஹோமஞ் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய-மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆகட்டும்).

ப்ராணே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி சிவோமாவிசா ப்ரதாஹாய ப்ராணாய ஸ்வாஹா | அபானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி சிவோமாவிசா ப்ரதாஹாயாபானாய ஸ்வாஹா | வ்யானே நிவிஷ்டோ(அ)ம்ருதம் ஜுஹோமி சி

வோமாவிஶாப்ரதாஹாயவ்யாநாயஸ்வாஹா | உதானேநிவிஷ்டோம்ருதஞ்ஜு-
ஹோமிஶிவோமாவிஶாப்ரதாஹாயோதானாயஸ்வாஹா | ஸமானேநிவி-
ஷ்டோம்ருதஞ்ஜுஹோமிஶிவோமாவிஶாப்ரதாஹாயஸமானாயஸ்வாஹா| ப்ர-
ஹ்மணிமஆத்மாம்ருதத்வாய| அம்ருதோபிதானமஸி| இதிஷஷ்டப்ரஶ்நேத்ரயஸ்த்ரிம்-
ஶோऽநுவாக: ||

ప్రాణేనివిష్టామృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహాయ ప్రాణాయస్వాహా। అపానేనివిష్టో
మృతంజుహోమి శివోమావిశాప్రదాహా యాపానాయస్వాహా । వ్యానేనివిష్టోమృతం జుహోమి
శివోమావిశా ప్రదాహాయవ్యానాయస్వాహా । ఉదానేనివిష్టోమృతంజుహోమి శివోమావిశాప్ర
దాహాయోదానాయస్వాహా । సమానేనివిష్టామృతంజుహోమిశివోమావిశాప్రదాహాయసమానాయ
స్వాహా ' బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ । అమృతాపిధానమసి ॥

(ப் - ம்.) இம்மந்திரம் முன்மந்திரத்தோடு விகல்பமுள்ளது ப்ராணே-ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரையுள்ளவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - கொளுத்தாமையின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, ப்ராணாய-ப்ராணன்பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, அதாவது வாராய் அன்னமே சாடராக்நி யென்னைக் கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு நீபரிசுத்தமாக என்னுள் நுழைவாயாக என்று கருத்து, அபாநே-அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட:- அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதமபோன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந்-பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - உள் நுழைவாயாக, அபாநாய - அபானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா- இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யாநே - வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அனனத்தை, ஜுஹோமி- ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய- சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ- நுழைவாயாக, வ்யாநாய - வியானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, உதாநே - உதானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட: - அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஶிவஸ்ஸந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அப்ரதாஹாய - சாடராக்நி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, மா - என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, உதாநாய - உதானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, ஸமாநே - சமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்ட:-அக்கரைகொண்டவனாக, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்னத, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன்;

ஶிவஸ்து - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, அவ்ருகாஹாய - சாடராக்கி கொளுத் தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, ரா-என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, ஸமாநாய- சமானன் பொருட்டு, ஸ்வாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, மே-என்னுடைய, ஆத்மா- ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதஸ்து - ஹோமஞ் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (கல்பதாம் - ஆகட்டும்), அம்ருதாபிதாநம் - அமுதரூபமான உரையாக, அஸி - ஆகிறாய், இம்மந்திரம் உத்தரா போசனத்தின் பொருட்டு கையிலிரு க்கும் ஜலத்தை மந்திரிப்பதற்குபயோகிக்கிறது.

ஶ்ரத்தாயாம்ப்ராணே நிவிஶ்யாம்ருதம்ஹுதம்ப்ராணமந்நேநாப்யாயஸ்வ | அபாநே நிவிஶ்யாம்ருதம்ஹுதமபாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ | வ்யாநே நிவிஶ்யாம்ருதம்ஹுதம்வ்யாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ| உதாநே நிவிஶ்யாம்ருதம் ஹுதமுதாநமந்நேநாப்யாயஸ்வ| ஸமாநே நிவிஶ்யாம்ருதம்ஹுதம்ஸமா நமந்நேநாப்யாயஸ்வ | ப்ரஹ்மணிம ஆத்மாம்ருதத்வாய | உதிஷ்டஸ்வ ஶோபதா ஸிம்ஶோநூவாகஃ ||

శ్రద్ధాయాంప్రాణేనివిశ్యామృతంహుతం ప్రాణమన్నేనాప్యాయస్వ । అపానేనివిశ్యామృతంహుతమపానమన్నేనాప్యాయస్వ । వ్యానేనివిశ్యామృతంహుతం వ్యానమన్నేనాప్యాయస్వ । ఉదానేనివిశ్యామృతం హుతముదానమన్నేనాప్యాయస్వ । సమానేనివిశ్యామృతంహుతం సమానమన్నేనాప్యాయస్వ । బ్రహ్మణిమఆత్మామృతత్వాయ ॥

(ப-ம்.) இந்த மந்திரம் சாடராக்கியைக் குறித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ரத்தாயாம்-சிரத்தையில், (ஸ்தித்வா - இருந்து), அதாவது மிகவும் சிரத்தை யுள்ள என்னாலேயென்று பொருள், ப்ராணே - ப்ராணன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய -அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதரூபமான அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ப்ராணம் - ப்ராணனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, அபாநே - அபானன் விஷய த்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம் - அமுதம்போன்ற அன்னமா னது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந - அந்த அன்னத்தி னாலே, அபாநம் - அபானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, வ்யாநே - வியா னன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போன்ற, அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந-அந்த அன் னத்தினாலே, வ்யாநம் - வியானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, உதாநே - உதானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமுதம்போ ன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, உதாநம் - உதா னனை, அந்நேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, ஸமா நே - சமானன் விஷயத்தில், நிவிஶ்ய - அக்கரைகொண்டு, அம்ருதம்-அமு

தம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம்-ஹோமம் செய்யப்பட்டது, அந்நேந- அந்த அன்னத்தினாலே, ஸமாநம் - சமானனை, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை, மே - என்னுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுத: - ஹோமம் செய்யப்பட்டது), அம்ருதத்வாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, (ஸ்யாதாம் - ஆகக்கடவது).

ப்ராணாநாம் க்ரந்திரஸி ருத்ரோ மா விஶாந்தகஸ்தேநாந்நேநாப்யாயஸ்வ | இதி ஷட்த்ரிம்ஶோநுவாக: ||

ప్రాణానాం గ్రంథిరసి రుద్రో మా విశాన్తకస్తేనాన్నేనాప్యాయస్వ॥

(ப-ம்.) இந்த மந்திரமும் சாடராக்கினியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது. ப்ராணாநாம் - ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து வாயுக்களுக்கும், க்ரந்தி: - ஆதாரமான முணிச்சாகவும், ருத்ர: - அழப்பண்ணுமவனாகவும், அந்தக:-அன்னங்களை நாசம் செய்கிறவனாகவும், அஸி-ஆகிறாய், மா-என்னை, விஶ - நுழைவாயாக, அதாவது உன் ஜ்வாலைகளை விட்டெறிவாயாக, தேந- அந்த, அந்நேந - அன்னத்தினாலே, ஆப்யாயஸ்வ - தேற்றிவை.

அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோங்குஷ்டம் ச ஸமாஶ்ரித: | ஈஶஸ்ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: ப்ரீணாதி விஶ்வபுக் | இதி ஸப்தத்ரிம்ஶோநுவாக: ||

అంగుష్ఠమాత్రః పురుషోంగుష్ఠం చ సమాశ్రితః ॥ ఈశస్సర్వస్య జగతః ప్రభుః ప్రీణాతి విశ్వభుక్ ॥

(ப - ம்.) இந்த மந்திரமும் போசனம் செய்த பிறகு ஜபிக்கிறது. அங்குஷ்டம்-கட்டைவிரல் அளவான ஹிருதயத்தை, ஸமாஶ்ரித: - அடைந்தவனும், (ஆனதால்) அங்குஷ்டமாத்ர: - கட்டைவிரலளவுள்ளவனும், ஸர்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத: - உலகத்திற்கும், ஈஶ: - நாயகனும், ப்ரபு: - ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற, புருஷ: - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட வாசுதேவனானவன், விஶ்வபுக் - எல்லாவற்றையும் புசிக்கிறவனாக, ப்ரீணாதி- ப்ரீதியடையக்கடவன்.

மேதா தேவீ ஜுஷமாணா ந ஆகாத்விஶ்வாசீ பத்ரா ஸுமநஸ்யமாநா | த்வயா ஜுஷ்டா ஜுஷமாணா துருக்தாந்ப்ருஹத்வதேம விததே ஸுவீரா: | த்வயா ஜுஷ்ட ருஷிர்பவதி தேவி த்வயா ப்ரஹ்மாகதஶ்ரீருத த்வயா | த்வயா ஜுஷ்டஶ்சித்ரம் விந்ததே வஸு ஸா நோ ஜுஷஸ்வ த்ரவிணேந மேதே | இதி அஷ்டாத்ரிம்ஶோநுவாக: ||

మేధా దేవీ జుషమాణా న ఆగాద్విశ్వాచీ భద్రా సుమనస్యమానా । త్వయా జుష్టా జుషమాణా దురుక్తాన్బృహద్వదేమ విదథే సువీరాః । త్వయా జుష్ట ఋషిర్భవతి దేవి త్వయా బ్రహ్మాగతశ్రీరుత త్వయా । త్వయా జుష్టశ్చిత్రం విందతే వసు సా నో జుషస్వ ద్రవిణేన మేధే ॥

(ப - ம்.) விஶ்வாசீ - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்தும், பத்ரா - மங்களகரமாகவும், ஸுமநஸ்யமாநா - நல்ல மனதுடன் கூடியுமிருக்கிற, மேதா

தேவீ - புத்திக்குத் தேவதையானவள், நः - எங்களை, ஜுஷாணா-ப்ரீதி யுள்ளவளாக, ஆகாத் - அடையக்கடவள், ஸுமேதோ - வாராய் மேதையே, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டாः-அடையப்பட்டவர்களாக, ஜுஷ்டாநு-கெட்ட சப்தங்களை, ஜுஷாணாः - அடைந்திருந்த நாங்கள், ப்ருஹத் - குணங்க ளாலுயர்ந்ததான வார்த்தையை, வதேம-சொல்லக்கடவோம், யத்-(யாதொரு காரணத்தினால், ஸுவீராः - நல்ல வீரியமுள்ள வாக்குகளை, விதயே - கொடுத்தாயோ, த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டः - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், ருஷிः - மந்திரங்கள் காணும் சக்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான், த்வயா - உன்னால, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனானவன், ஆகதஸ்ரீः - நிலைநின்ற சம்பத்தோடு கூடியவன், த்வயா - உன்னால், ஜுஷ்டः - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், சித்ரம்- அனேகவிதமான, வஸு - தனத்தை, விந்ததே- அடைகிறான், ஸுமேதோ- வாராய் மேதையே, ஸா - அப்படிப்பட்ட நீ, நः - எங்களை, த்ரவிணேந- தனத்தினால், ஜுஷஸ்வ - அனுக்கிரகம் பண்ணு.

மேதாம் ம இந்த்ரோ ததாது மேதாம் தேவீ ஸரஸ்வதீ மேதாம் மே அஸ்விநா தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா | அப்ஸராஸு ச யா மேதா கந்தர்வேஷு ச யந்மந: | தைவீம் மேதா மநுஷ்யஜா ஸா மாம் மேதா ஸுரபிர்ஜுஷதாம் | இதி ஷஷ்ட்யுத்ருஷ்டிர்ம் ஸோம நவாகம் ||

మేధాం మ ఇంద్రో దదాతు మేధాం దేవీ సరస్వతీ । మేధాం మే అశ్వినా దేవావాధత్తాం పుష్కరస్రజా । అప్సరాసు చ యా మేధా గంధర్వేషు చ యన్మనః । దైవీ మేధా సరస్వతీ సా మాం మేధా సురభిర్జుషతాం ॥

(ப - ம்.) மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, இந்த்ரः - இந்திரனானவன், ததாது - கொடுக்கக்கடவன், தேவீ - பூஜ்யையான, ஸரஸ்வதீ - சரஸ்வதியும், மேதா - அறிவை, ததாது - கொடுக்கக்கடவள், புஷ்கரஸ்ரஜா - பத்மமாலை யணிந்த, தேவா - தேவர்களான, அஸ்விநா - அசுவினிதேவர்கள், மே - எனக்கு, மேதாம் - அறிவை, ஆதத்தாம் - செய்யட்டும், அப்ஸராஸு-அப்ஸரஸ்திரீகளில், யா - யாதொரு, மேதா - அறிவோ, கந்தர்வேஷு - கந்தருவர்களில், யத் - யாதொரு, மநः - மேதையோ, தைவீ - தேவர்களுடையதும், மநுஷ்யஜா - மனிதர்களுடையதும், யா-யாதொரு, மேதா - அறிவோ, ஸுரபிः - உயர்ந்த, ஸா - அந்த, மேதா-அறிவானது, மாம் - என்னை, ஜுஷதாம் - அனுக்கிரகிக்கட்டும்,

ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாய வை நமः | இதி ஷஷ்ட்யுத்ருஷ்டிர்ம் ஸோம நவாகம் ||

సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయ వై నమః ॥

(ப் - ம்.) ஸத்யோஜாதம் - சங்கல்பம் பண்ணினவுடனே வேறு காரணங்களாலுண்டுபண்ணப்படாமல் தானே தோன்றின ப்ரம்மத்தை, ப்ரபத்யாமி - சரணமடைகிறேன், ஸத்யோஜாதாயவை - மேற்கூறியபடி அவதரித்த நாராயணன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஸவெஸவெ நாதிஸவெ ஸஜஸ்வமாம் ஸவொத்ஸவாய நமஃ | உதிஷ்டுப்ச்ச்ந்தஸ்வயம்ப்ரஸ்மாநவாகஃ ||

భవేభవే నాతిభవే భజస్వమాం భవోద్భవాయనమః॥

(ப் - ம்.) ஸவெஸவெ - யோநிகள் தோறும், நாதிஸவெ - விசேஷித்துப் பிறக்கக்கடவேனல்லேன், மாம் - என்னை, ஸஜஸ்வ - அனுக்கிரகிப்பாயாக, ஸவொத்ஸவாய - காரியவர்க்கங்களுக்கு உத்பத்திகாரணமான ப்ரம்மத்தின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வாமதெவாய நமொஜ்யெஷ்டாய நமொருத்ராய நமஃகாலாய நமஃகலவிகரணாய நமொபலவிகரணாய நமொபலப்ரமதநாய நமஸ்ஸர்வபூததமநாய நமொமநொந்மநாய நமஃ | உதிஷ்டுப்ச்ச்ந்தஸ்ஸோமஸ்வயம்ப்ரஸ்மாநவாகஃ ||

వామదేవాయనమో జ్యేష్ఠాయనమో రుద్రాయనమః కాలాయనమః కలవికరణాయనమో బల వికరణాయనమో బల ప్రమథనాయనమస్సర్వభూత దమనాయనమో మనోన్మనాయనమః ।

(ப் - ம்.) வாமதெவாய - அழகியதேவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், ஜ்யெஷ்டாய - உயர்ந்தவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், ருத்ராய - சம்சாரத்தைப் போக்குகிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், காலாய - சம்ஹாரம் செய்கிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், கலவிகரணாய - காலத்தின் விகாரமான கணம் நாழி முதலிய உருவின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலவிகரணாய - பலத்தின் விகாரங்களுடைய உருவின் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், பலப்ரமதநாய - சத்துருவின் பலத்தைப்போக்க வல்லவன்பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன். ஸர்வபூததமநாய - எல்லா ப்ராணிகளையும் வதிக்கிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன், மநொந்மநாய - மனதைக் கலக்குகிறவன் பொருட்டு, நமஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

அ஘ொரெஸ்யொஅத஘ொரெஸ்யொகொரகொரதரெஸ்யஃ ஸர்வதஃ ஸர்வஸர்வெஸ்யொ நமஸ்தெஅஸ்துருத்ரரூபெஸ்யஃ | உதிஷ்டுப்ச்ச்ந்தஃ ஸிவஸ்வயம்ப்ரஸ்மாதாவாகஃ ||

అఘోరేభ్యోథఘోరేభ్యో ఘోరఘోరతరేభ్యస్సర్వ తస్సర్వశర్వేభ్యోనమ స్తేఅస్తురుద్రరూపేభ్యః॥

(ப - ம்.) அ஘ொரெஸ்யஃ கோரமில்லாததாயும், அத - பிறகு, ஘ொரெஸ்யஃ - கோரரூபமாயும், ஘ொர஘ொரதரெஸ்யஃ - அத்தியந்தம் கோ

ரமாயும்; ஸர்வத: - எல்லாவிடத்திலும், ஸர்வரூப்ய: - எல்லாச் சர்வனுடையதான, ருத்ர ரூப்ய: - உருத்திரன் உருவம்கொண்ட, தே - உனக்கு, நம: - நமஸ்காரமானது, அஸ்து - உண்டாகட்டும்.

தத்வாஸுதேவாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி | தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் | இதி ஷஷ்ட்ய ம்ருத்திவக்காரிம்ஸா நாவாக: ||

తత్పురుషాయవిద్మహే మహాదేవాయధీమహి । తన్నో రుద్రః ప్రచోదయాత్ ।

(ப - ம்.) வாஸுதேவாய - வாசுதேவனின் பொருட்டு, வித்மஹே - தியானம் செய்கிறோம், தத் - அதற்காக, மஹாதேவாய - ருத்திரன் பொருட்டு, தீமஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், தத் - அந்த வாசுதேவ தியானத்தை, ருத்ர: - உருத்திரன், ப்ரசோதயாத் - கூட்டிவைக்கட்டும்.

ஈசாந: ஸர்வவித்யாநாமீச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஹ்மாதிபதிர்ப்ரஹ்மணோऽதிபதிர்ப்ரஹ்மா சிவோ மே அஸ்து ஸதாசிவோம் | இதி ஷஷ்ட்ய ம்ருத்வதாம்ரக்காரிம்ஸா நாவாக: ||

ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోఽధిపతిర్బ్రహ్మా శివో మే అస్తు సదాశివోం ॥

(ப - ம்.) ஸர்வவித்யாநாம் - எல்லா வித்தைகளுக்கும், ஈசாந: - ஸ்வாமியாயும், ஸர்வபூதாநாம் - எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், ஈச்வர: - ஈசனுகியும், ப்ரஹ்மாதிபதி: - வேதத்திற்கு நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மண: - சதுர்முகனுக்கு, அதிபதி: - நாயகனுகவும், ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனுக்கு ஆத்மாவாகவும், ஸதா - சர்வகாலமும், சிவ: - மங்களகரனுகவும், ஓம் - ப்ரணவத்தின் பொருளுமான நாராயணன், மே - எனக்கு, சிவ: - மங்களகரத்தைக் கொடுக்கிறவனுக, அஸ்து - ஆகக்கடவன்.

ப்ரஹ்மமேதுமாம் | மதுமேதுமாம் ப்ரஹ்மமேவமதுமேதுமாம் | யாஸ்தே ஸோம ப்ரஜாவத்ஸோऽபிஸோऽஹம் | து:ஸ்வப்நஹந்துருஷ்ஷஹா | யாஸ்தே ஸோம ப்ராணாக்ம்ஸ்தாஞ்ஜுஹோமி | த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் | ப்ரஹ்மஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி | யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி | தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி | ஆஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி | ஓம் ||

బ్రహ్మమేతుమాం। మధుమేతుమాం బ్రహ్మమేవమధుమేతుమాం । యాస్తేసోమప్రజావత్సోఽభి సోఽహం । దుస్స్వప్నహందురుష్షహః । యాస్తేసోమప్రాణాగ్ంస్తాంజుహోమి। త్రిసుపర్ణమయాచితంబ్రాహ్మణాయదద్యాత్ । బ్రహ్మహత్యాంవాఏతేఘ్నంతి। యేబ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణంపఠంతి । తేసోమంప్రాప్నువంతి। ఆసహస్రాత్పంక్తింపునంతిఓం ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மாம் - என்னை, ஏது - அடையக்கடவது, மது - தேன்போல் ஆனந்தமயமானது, மாம் - என்னை, ஏது -

அடையக்கடவது, ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத் தானேயாகிற, மது - தேனானது, மாம் - என்னை, ஏது - அடையக்கடவது, ஹோதாம் - வாராய் பரமாத்மாவே, யா: - யாதொரு ப்ரஜைகளோ, (தா - அந்த), ப்ரஜா: - ப்ரஜைகள், தே - உனக்குச் சேஷபூதங்கள், ஸோஹம்-அந்த நான், (தே-உனக்கு), ஸுஸிவ்ஸ: - இஷ்டமுள்ள பிள்ளைபோல் காப்பாற்றத் தக்கவன், (த்வம் - நீ), துஷ்வப்நஹா - கெட்ட சுவப்பனங்களைப் போக்குகிறவன், துருஷ்ஹா - கெட்டவர்களுடைய தனத்தை அபகரிக்கிறவன், ஹோதாம் - வாராய் பரமாத்மாவே, யா: - யாதொரு ப்ராணன்கள், தே-உனக்கு சேஷபூதங்களோ, தாந் - அந்த, ப்ராணாந் - இந்திரியங்களை, ஜுஹோமி - ஹோமஞ்செய்கிறேன், த்ரிஸுபர்ணம் - திரிசுபர்ணமென்கிற பெயர்கொண்ட, இந்த அனுவாகம் மூன்றையும், அயாசிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - ப்ராமணர்களின்பொருட்டு, தத்யாத் - தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கவேண்டும், க்ருஹயஜ்ஞப்ரஹ்மஹத்யாம் - என்கிறபடியே தக்ஷிணை கொடுக்கும் காலத்தில் இந்தத் திருசுபர்ணம் என்கிற அனுவாகத்தைப் படிக்கவேண்டும், யேப்ராஹ்மணா:-யாதொரு ப்ராமணர்கள், த்ரிஸுபர்ணம்-இந்த மூன்று அனுவாகத்தையும், படந்தி - படிக்கிறார்களோ, ப்ரஹ்மஹத்யாம் தே - ப்ரம்ம ஹத்தியை, க்நந்தி - போக்குகிறார்கள், தே-அவர்கள், ஸோமம் - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மாவை, ப்ராப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஆஸஹஸ்ராத் - எல்லாக் கும்பலையும், ஆஸஹஸ்ராத்-அதிகமாக, புநந்தி- பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள்.

ப்ரஹ்மமேதயா | மதுமேதயா | ப்ரஹ்மமேவமதுமேதயா | ப்ரஹ்மமேதவா | மதுமேதவா| ப்ரஹ்மமேவமதுமேதவா|இதிஷஷ்டப்ரஶ்நஷட்த்வா ரிம்ஶோநுவாக: ||

బ్రహ్మమేధయా మధుమేధయా బ్రహ్మమేవమధుమేధయా బ్రహ్మమేధవా మధుమేధవా బ్రహ్మమేవమధుమేధవా ॥

(ப - ம்.) ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மேதயா - தன்விஷயமான புத்தியோடு, (ஸம்யுஜ்யதாம் - சேர்க்கட்டும்), மது - ஆனந்தரூபமான ப்ரம்மம், மேதயா - அறிவோடு, (ஸம்யுஜ்யதாம் - சேர்க்கட்டும்), ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, மது - ஆனந்தமானது, மேதயா - அறிவோடு, (ஸம்யுஜ்யதாம் - சேர்க்கட்டும்), ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, மேதவா யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும், மது - ஆனந்தமயமானது, மேதவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும், ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, மது-ஆனந்தமயம் தானே, மேதவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும்.

ப்ரஹ்மாதேவாநாம்பதவீ:கவீநாம்ருஷிர்விப்ராணாம்மஹிஷோம்ருகாணாம் | ஶ்யேநோக்ருத்ராணாம் ஸ்வதிதிர்வநாநாம்ஸோம:பவித்ரம்

தேத்ரிரோஹது | ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷத் அதிதிர்துரோணஸத் | ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸத் அப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம்ப்ருஹத் | யஇதம் த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத் | வீரஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி | யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி | தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி | ஆஸஹஸ்ராத் பங்க்திம் புநந்தி | ஓம் | இதி ஷஷ்ட ப்ரஶ்நஸ்ய த்விசத்வாரிம்ஶோ நுவாக꞉ ||

బ్రహ్మదేవానాంపదవీఃకవీనామృషిర్విప్రాణాంమహిషోమృగాణాం। శ్యేనోగృధ్రాణాగ్ స్వధితిర్వనానాం సోమఃపవిత్రమత్యేతిరేభన్ హగ్ంసశ్శుచిషద్వసురంతరిక్షసద్ధోతా వేదిషదతిథిర్దురోణసత్ । నృషద్వరసదృతసద్వ్యోమసదబ్జాగోజాఋతజాఅద్రిజాఋతంబృహత్ । యఇదంత్రిసుపర్ణమయాచితంబ్రాహ్మణాయదద్యాత్ । వీరహత్యాంవాఏతేఘ్నంతి । యేబ్రాహ్మణాస్త్రిసుపర్ణంపఠంతి । తేసోమంప్రాప్నువంతి । ఆసహస్రాత్పంక్తింపునంతిఓం ॥

(ப - ம.) ப்ரஹ்மாதேவாநாம் - என்றும், ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத் - என்றும் மந்திரங்களிரண்டும் முன்னே வியாக்யானம் செய்யப்பட்டவைகள், ய꞉ - யாதொருவன், இதம் - இந்த, த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணமென்கிற அநுவாகத்தை, அயாசிதம் - கேளாமலிருக்கையில், ப்ராஹ்மணாய - ப்ராமணன்பொருட்டு, தத்யாத் - தக்ஷிணையுடன் கொடுக்கக்கடவனோ, ஏதே - இவர்கள், வீரஹத்யாம் வீரஹா வா ஏஷ தேவாநாம்யோக்நிமுத்வாஸயதே - என்கிறபடி தேவர்களின் அக்நியை அவித்த பாதகத்தை, க்நந்தி - போக்குகிறார்கள், யே - யாவரொருவர், ப்ராஹ்மணா꞉ - ப்ராமணர்கள், த்ரிஸுபர்ணம் - திருஸுபர்ணத்தை, படந்தி - படிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸோமம் - பரமாத்மாவை, ப்ராப்நுவந்தி - அடைகிறார்கள், ஆஸஹஸ்ராத் - அதிகமாக, பங்க்திம் - வரிசையை, புநந்தி - பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள், ஓம் - என்கிறது பரமாத்மாவின தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநாமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம் விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா| வாங்மநஶ்சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணரேதோபுத்த்யாகூதிஸ்ஸங்கல்பாமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம்விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா| ஶிர꞉பாணிபாதபார்ஶ்வப்ருஷ்டோரூதரஜங்காஶிஶ்நோபஸ்தபாயவோமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம் விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா | த்வக்சர்மமாம்ஸருதிரமேதோமஜ்ஜாஸ்நாயவோஸ்தீநிமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம்விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா | ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தாமேஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா | ப்ருதிவ்யாப்தேஜோவாய்வாகாஶாமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம்விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா । அந்நமயப்ராணமயமநோமயவிஜ்ஞாநமயாநந்தமயாமேஶுத்யந்தாம்ஜ்யோதிரஹம்விரஜாவிபாப்மாபூயாஸம் ஸ்வாஹா|

ரிக்ருஹீதம் தர்மாந்நாதிதுஷ்கரம் தஸ்மாத்தர்மே ரமந்தே ப்ரஜந இதி பூயாம்ஸஸ்தஸ்மாத்பூயிஷ்டா: ப்ரஜாயந்தே தஸ்மாத்பூயிஷ்டா: ப்ரஜநநே ரமந்தே அக்நய இத்யாஹ தஸ்மாதக்நய ஆதாதவ்யா அக்நிஹோத்ரமித்யாஹ தஸ்மாதக்நிஹோத்ரே ரமந்தே யஜ்ஞ இதி யஜ்ஞோ ஹி தேவாநாம் யஜ்ஞேந ஹி தேவா திவம் கதாஸ்தஸ்மாத்யஜ்ஞே ரமந்தே மாநஸமிதி வித்வாம்ஸஸ்தஸ்மாத்வித்வாம்ஸ ஏவ மாநஸே ரமந்தே ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மா ஹி பர: பரோ ஹி ப்ரஹ்மா தாநி வா ஏதாந்யவராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்ய ஏவம் வேதேத்யுபநிஷத் | இதி ஷஷ்டப்ரபாடகே நவமோऽநுவாக: ||

సత్యం పరం పరగ్ం సత్యగ్ం సత్యేన న సువర్గాల్లోకాచ్చ్యవన్తే కదాచన సతాగ్ం హి సత్యం తస్మాత్సత్యే రమన్తే। తప ఇతి తపో నానశనాత్పరం యద్ధి పరం తపస్తద్దుర్ధర్షం తద్దురాధర్షం తస్మాత్తపసి రమన్తే। దమ ఇతి నియతం బ్రహ్మచారిణస్తస్మాద్దమే రమన్తే శమ ఇత్యరణ్యే మునయస్తస్మాచ్ఛమే రమన్తే దానమితి సర్వాణి భూతాని ప్రశగ్ంసన్తి దానాన్నాతిదుష్కరం తస్మాద్దానే రమన్తే ధర్మ ఇతి ధర్మేణ సర్వమిదం పరిగృహీతం ధర్మాన్నాతిదుశ్చరం తస్మాద్ధర్మే రమన్తే ప్రజన ఇతి భూయాగ్ంసస్తస్మాద్భూయిష్ఠాః ప్రజననే రమన్తే అగ్నయ ఇత్యాహ తస్మాదగ్నయ ఆధాతవ్యా అగ్నిహోత్రమిత్యాహ తస్మాదగ్నిహోత్రే రమన్తే యజ్ఞ ఇతి యజ్ఞో హి దేవానాం యజ్ఞేన హి దేవా దివంగతాస్తస్మాద్యజ్ఞే రమన్తే మానసమితి విద్వాగ్ంసస్తస్మాద్విద్వాగ్ంస ఏవ మానసే రమన్తే న్యాస ఇతి బ్రహ్మా బ్రహ్మా హి పరః పరో హి బ్రహ్మా తాని వా ఏతాన్యవరాణి తపాంసి న్యాస ఏవాత్యరేచయత్ య ఏవం వేదేత్యుపనిషత్ ॥

(ப் - ம்.) ப்ரம்ம வித்தையில் சத்தியம் தவம் முதலிய சாதனங்களைச் சொல்லி, சதுர்முகனுக்கு விருப்பமுள்ளது நியாசம் என்கிற சரணாகதியே என்று முடிப்பதற்கு இந்த அனுவாகம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஸத்யம் - சத்தியமானது, பரம் - உயர்ந்தது, பரம் ஸத்யம் - என்று அதை உயர்ந்ததென்று சொல்ல இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது. ஸத்யேந - சத்தியத்தினால், ஸுவர்காத் - சுவர்க்கமென்கிற, லோகாத் - உலகத்தில் நின்றும், கதாசந - ஒருக்காலத்திலும், ந ச்யவந்தே - நழுவுகிறதில்லை, ஸதாம் - சத்துக்களுக்கு, ஸத்யம் - சத்தியமானது, ([illegible] ஹி - இஷ்டமன்றோ), தஸ்மாத் - ஆதலால், ஸத்யே - சத்தியத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், தப: - தவம், இதி - என்பது, அநஶநாத் - சாப்பிடாததைக் காட்டிலும், பரம் - வேறு, ந - இல்லை, யத்தி - யாதொரு காரணத்தினால், தப: - தவம், பரம் - உயர்ந்ததோ, தத் - ஆனதால், துர்தர்ஷம் - அசைக்கக்கூடாதது, தத் - ஆதலால், துராதர்ஷம் - மிகவும் அசைக்கக்கூடாதது, (இதி - என்று), தப: - தவத்தை, மத்வா - எண்ணி), தஸ்மாத் - ஆகையால், தபஸி - தவத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள். ப்ரஹ்மசாரிண: - ப்ரம்மசாரிக்கு, தம: - தமமானது, (ஸாதநீய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, (மத்வா - எண்ணி), நியதம் - நிரந்தரமாக, தஸ்மாத் - ஆகையால்,

தமே - தமத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், அரண்யே - காட்டில், முநய: - முனிகள், ஶம: - சமமானது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, மத்வா - எண்ணி, தஸ்மாத் - ஆகையால், ஶமே - சமத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ஸகல பிராணிகளும், தாநம் - தானம், இதி - என்று, ப்ரஶம்ஸந்தி - ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன, தாநாத் - தானத்தைக்காட்டிலும், அதிதுஷ்கரம் - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமான காரியம், ந - இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையால், தாநே - தானத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், தர்மேண - தர்மத்தினாலே, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், பரிக்ருஹீதம் - பிடிக்கப்பட்டது, தர்மாத் - தர்ம்மத்தைக் காட்டிலும், அதிதுஷ்சரம் - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமானது, ந - இல்லை, தஸ்மாத் - ஆனதால், தர்ம: - தர்ம்மம், இதி - என்று, மத்வா - எண்ணி, தர்மே - தர்ம்மத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், ப்ரஜந: - பிள்ளையானது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, பூயாம்ஸ: - அனேகர், (வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்), தஸ்மாத் - ஆதலால், பூயிஷ்டா: - அனேகர், ப்ரஜாயந்தே - பிள்ளையுண்டு பண்ணுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆதலால், பூயிஷ்டா: - அனேகர், ப்ரஜநநே - பிள்ளையுண்டு பண்ணுவதில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், அக்நய: - அக்நிகள், ஸாத்யா: - (சாதிக்கத் தக்கவைகள்), இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால், அக்நய: - அக்நிகள், ஆதாதவ்யா: - ஆதானம் செய்யத்தக்கவைகள், அக்நிஹோத்ரம் - அக்கினிஹோத்திரமானது, (ஸாத்யம் - செய்யத்தக்கது), இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறது, தஸ்மாத் - ஆதலால், அக்நிஹோத்ரே - அக்நிஹோத்திரத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், யஜ்ஞ: - யக்யமானது, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, (தோஷணோதி - திருப்திசெய்து வைக்கிறதன்றோ), யஜ்ஞேந - யக்யத்தால், தேவா: - தேவர்கள், திவம் - சுவர்க்கத்தை, கதா: ஹி - அடைந்தார்களன்றோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞ: - யக்யமானது, (ஸாத்ய: - சாதிக்கத்தக்கது), இதி - என்று, யஜ்ஞே - யக்யத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், மாநஸம் - மனதால் பகவத்தியானமானது, ஸாத்யம் - செய்யத்தக்கது, இதி - என்று, வித்வாம்ஸ: - தெரிந்தவர்கள், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆனதால், வித்வாம்ஸ ஏவ - தெரிந்தவர்கள் தானே, மாநஸே - பகவத்தியானத்தில், ரமந்தே - ஆசைப்படுகிறார்கள், ந்யாஸ: - சரணாகதியானது, பர: - உயர்ந்தது, இதி - என்று, ப்ரஹ்மா - சதுர்முகனானவன், (அமந்யத - எண்ணினான்), ப்ரஹ்மா - சதுர்முகன், பரோ ஹி - உயர்ந்தவனன்றோ, ந்யாஸ ஏவ - சரணாகதிதானே, அவராணி - வேறான, தாநி ஏதாநி - அந்த இந்த, தபாம்ஸி - தவங்களை,

அதிக்ரம்ய - தாண்டித்து, ய꞉ - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, இதி - இந்த பரகாரம், உபநிஷத் - உபநிஷத்.

[illegible]

யாஃபொநாஃநஸுஸாக்ஷி ஸ்மாக்ஞாவித்தம் வித்தேநஸ்ஸுதீர் ஷ்ஸுத்ராஷாரம்
ஷாரேணவிஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநேநாத்மாநம் வேதயதி தஸ்மாதந்நம் ததந்து ஸர்வா
ண்யேதாநிதாந்யந்நாத்ப்ராணா ஸம்பவந்தி ப்ராணேப்யோ மநோவிஜ்ஞாநம் வைஶ்வாநரோ நாம
நஸ்ஸ்விஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநாதாநந்தோ ப்ரஹ்மயோநிஸ்ஸவாஏஷபுருஷ:
பஞ்சதாபஞ்சாத்மா யேநஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ப்ருதிவீ சாந்தரிக்ஷம் சத்யௌஶ்ச
திஶஶ்சாவாந்தரதிஶாஶ்சஸவை ஸர்வமிதம் ஜகத்ஸஸபூதம் ஸபவ்யம்
ஜிஜ்ஞாஸக்லிப்த ருதஜா ரயிஷ்டா ஶ்ரத்தா ஸத்யோ மஹஸ்வாந் தபஸோவரிஷ்டா
ஜ்ஞாத்வா தமேவம் மநஸா ஹ்ருதா ச பூயோ ந ம்ருத்யுமுபயாஹி வித்வாந்
தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: । இதி ஷஷ்டப்ரஶ்நேவம்ஶா
மோநாநுவாக: ॥

ప్రాజాపత్యో హారుణిస్సుపర్ణేయః ప్రజాపతిం పితరముపససార కిం భగవంతః పరమం వదంతీతి తస్మై ప్రోవాచ సత్యేన వాయురావాతి సత్యేనాదిత్యో రోచతే దివి సత్యం వాచః ప్రతిష్ఠా సత్యే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాత్సత్యం పరమం వదంతి తపసా దేవా దేవతామగ్ర ఆయన్ తపసర్షయస్సువరన్వవిందన్ తపసా సపత్నాన్ప్రణుదామారాతీస్తపసి సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాత్తపః పరమం వదంతి దమేన దాంతాః కిల్బిషమవధూన్వంతి దమేన బ్రహ్మచారిణస్సువరగచ్ఛన్ దమో భూతానాం దురాధర్షం దమే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దమః పరమం వదంతి శమేన శాంతాశ్శివమాచరంతి శమేన నాకం మునయోఽన్వవిందన్ శమో భూతానాం దురాధర్షం శమే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాచ్ఛమః పరమం వదంతి దానం యజ్ఞానాం వరూథం దక్షిణా లోకే దాతారగ్ం సర్వభూతాన్యుపజీవంతి దానేనారాతీరపానుదంత దానేన ద్విషంతో మిత్రా భవంతి దానే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్దానం పరమం వదంతి ధర్మో విశ్వస్య జగతః ప్రతిష్ఠా లోకే ధర్మిష్ఠం ప్రజా ఉపసర్పంతి ధర్మేణ పాపమపనుదతి ధర్మే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్ధర్మం పరమం వదంతి ప్రజననం వై ప్రతిష్ఠా లోకే సాధు ప్రజాయాస్తంతుం తన్వానః పితృణామనృణో భవతి తదేవ తస్యానృణం తస్మాత్ప్రజననం పరమం వదంతి అగ్నయో వై త్రయీ విద్యా దేవయానః పంథా గార్హపత్య ఋక్పృథివీ రథంతరమన్వాహార్యపచనం యజురంతరిక్షం వామదేవ్యమాహవనీయస్సామ సువర్గో లోకో బృహత్తస్మాదగ్నీన్పరమం వదంత్యగ్నిహోత్రం సాయం ప్రాతర్గృహాణాం నిష్కృతిస్స్విష్టగ్ం సుహుతం యజ్ఞక్రతూనాం ప్రాయణగ్ం సువర్గస్య లోకస్య జ్యోతిస్తస్మాదగ్నిహోత్రం పరమం వదంతి యజ్ఞ ఇతి యజ్ఞేన హి దేవా దివం గతా యజ్ఞేనాసురానపానుదంత యజ్ఞేన ద్విషంతో మిత్రా భవంతి యజ్ఞే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాద్యజ్ఞం పరమం వదంతి మానసం వై ప్రాజాపత్యం పవిత్రం మానసేన మనసా సాధు పశ్యతి మానసా ఋషయః ప్రజా అసృజంత మానసే సర్వం ప్రతిష్ఠితం తస్మాన్మానసం పరమం వదంతి న్యాస ఇత్యాహుర్మనీషిణో బ్రహ్మాణం బ్రహ్మా విశ్వః కతమస్స్వయంభుః ప్రజాపతిస్సంవత్సర ఇతి సంవత్సరోఽసావాదిత్యో య ఏష ఆదిత్యే పురుషస్స పరమేష్ఠీ బ్రహ్మాత్మా యాభిరాదిత్యస్తపతి రశ్మిభిస్తాభిః పర్జన్యో వర్షతి పర్జన్యేనౌషధివనస్పతయః ప్రజాయంత ఓషధివనస్పతిభిరన్నం భవత్యన్నేన ప్రాణాః ప్రాణైర్బలం బలేన తపస్తపసా శ్రద్ధా శ్రద్ధయా మేధా మేధయా మనీషా మనీషయా మనో మనసా శాంతిశ్శాంత్యా చిత్తం చిత్తేన స్మృతిగ్గ్ స్మృత్యా స్మారగ్ం స్మారేణ విజ్ఞానం విజ్ఞానేనాత్మానం

వేదయతితస్మాదన్నం దదంత్సర్వాణ్యేతానిదదాత్యన్నాత్ప్రాణాభవంతి భూతానాంప్రాణైర్మనోమనసశ్చవిజ్ఞానం విజ్ఞానాదానందో బ్రహ్మయోనిస్సఏషపురుషః పంచధాపంచాత్మా యేనసర్వమిదంప్రోతం పృథివీచాంతరిక్షంచ ద్యౌశ్చదిశశ్చావాన్తరదిశాశ్చ సవైసర్వమిదంజగత్సచభూతం సచభవ్యంజిజ్ఞాస క్లిప్తఋతజారయిష్ఠా శ్రద్ధాసత్యోమహస్వాన్తపసోవరిష్ఠాద్జ్ఞాత్వాతమేవం మనసాహృదాచభూయోన మృత్యుముపయాహివిద్వాన్ తస్మాన్న్యాసమేషాం తపసామతిరిక్తమాహుః ॥

(ப - ம.) 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 - அருணனென்கிற, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌃 - ப்ரஜாபதியின் பிள்ளையாயும், 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍇𑌯𑌃 - சுபர்ணையென்பவளுடைய கர்ப்பத்தில் ஜநித்தவருமானவர், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 - தகப்பனை, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 - ப்ரஜாபதியை, 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 - உத்தமர்கள், 𑌕𑌿𑌂 - எத்தை, 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்ததாக, 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌉𑌪𑌸𑌸𑌾𑌰 - இப்படிக்கேட்டார், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 - அந்தப் பிள்ளையின்பொருட்டு, 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚 - சொன்னார். முன்னனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம் முதலியவைகளையே இந்த அநுவாகத்தில் விரிவாகச் சொல்லுகிறது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 - சத்யத்தினாலே, 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - காற்றானது, 𑌆𑌵𑌾𑌤𑌿 - வீசுகிறது, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 - சத்யத்தினாலே, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சூரியனானவன், 𑌦𑌿𑌵𑌿 - ஆகாயத்தில், 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇 - விளங்குகிறான், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - சத்யமானது, 𑌵𑌾𑌚𑌃-வாக்குக்கு, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 - பெருமை, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 - சத்யத்தில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂-இருக்கின்றன, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆதலால், 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂-சத்யத்தை, 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்ததாக, 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌤𑌪𑌸𑌾-தவத்தால், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்கள், 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌂 - தேவராயிருக்கையை, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - முன்னே, 𑌆𑌯𑌨𑍍 - அடைந்தார்கள், 𑌤𑌪𑌸𑌾 - தவத்தால், 𑌋𑌷𑌯𑌃 - இருடிகள், 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்ச்கத்தை, 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍 - அடைந்தார்கள், 𑌤𑌪𑌸𑌾 தவத்தால், 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 - அதிக த்வேஷத்தோடுகூடிய, 𑌅𑌰𑌾𑌤𑍀𑌨𑍍 - சத்துருக்களை, 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍁𑌦𑌾𑌮 - போக்கக்கடவோம், 𑌤𑌪𑌸𑌿 - தவத்தில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂-எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருக்கின்றன, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌤𑌪𑌃-தவத்தை 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்ததாக, 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌦𑌮𑍇𑌨 - உள் சாந்தியாலே, 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 - சாந்தியுண்டானவர்கள், 𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌂 - பாவத்தை, 𑌅𑌵𑌧𑍂𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 உதறுகிறார்கள், 𑌦𑌮𑍇𑌨 - தமத்தால், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 - ப்ரம்மசாரிகள்- 𑌸𑍁𑌵𑌃 - சுவர்க்கத்தை, 𑌅𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 அடைந்தார்கள், 𑌦𑌮𑌃 - தமமானது, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 - ப்ராணிகளுக்கு, 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌧𑌰𑍍𑌷𑌂 - அசைக்கக்கூடாதது, 𑌦𑌮𑍇 - தமத்தில், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 - இருக்கிறது, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌦𑌮𑌂 - தமத்தை, 𑌪𑌰𑌮𑌂 - உயர்ந்ததாக, 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌶𑌮𑍇𑌨 - வெளிச்சாந்தியாலே, 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 - சாந்தியுள்ளவர்கள், 𑌶𑌿𑌵𑌂-நல்ல காரியத்தை, 𑌆𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 - செய்கிறார்கள், 𑌶𑌮𑍇𑌨 - சாந்தியினாலே, 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌃 -

இருடிகள், நாகம் - சுவர்க்கத்தை, அந்வவிந்த - அடைந்தார்கள், ஶம꞉ - சாந்தியானது, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கு, துராதர்ஷம் - செய்யக் கூடாதது, ஶமே-சாந்தியில், ஸர்வம்-எல்லாம, ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், ஶம꞉ - சாந்தியை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், தாநம் - தானமானது, யஜ்ஞாநாம் - யக்யங்களுக்கு, வரூத்யம் - உயர்ந்த, தக்ஷிணா - தக்ஷிணை, லோகே - உலகத்தில், தாதாரம் - கொடுப்பவனை, ஸர்வபூதாநி - எல்லா ப்ராணிகளும், உபஜீவந்தி - அனுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், அராதீ꞉ - சத்துருக்களை, அபாநுதந்த - போக்கடிக்கிறார்கள், தாநேந - தானத்தால், த்விஷந்த꞉ - சத்துருக்கள், மித்ரா꞉ - சினேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், தாநே - தானத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆனதால், தாநம் - தானத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள், விஶ்வஸ்ய - எல்லா, ஜகத꞉ - உலகத்திற்கு, தர்ம꞉-தர்மமானது, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, லோகே-உலகத்தில், தர்மிஷ்டம்-தார்மிகனை, ப்ரஜா꞉-ஜனங்கள் உபஸர்பந்தி - கிட்டுகிறார்கள், தர்மேண-தர்மத்தால், பாபம்-பாவத்தை, அபநுததி-போக்குகிறான், தர்மே- தர்மத்தில், ஸர்வம் எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத்-ஆனதால், தர்மம் - தர்மத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், ப்ரஜநநம்வை - பிள்ளை பிறக்கிறதே, ப்ரதிஷ்டா - பெருமை, ப்ரஜாயா꞉ - பிள்ளையினுடைய, தந்தும் - வரிசையை, ஸாது - நன்றாக, தந்வாந꞉ - செய்தவனாக, பித்ருணாம் - பிதுர்களுக்கு, அந்ருண꞉ - கடனற்றவனாக, பவதி - ஆகிறான், ததேவ - அதுதான், தஸ்ய - அவனுக்கு, அந்ருணம் - கடனில்லாமை, தஸ்மாத்-ஆனதால், ப்ரஜநநம் - பிள்ளை பெறுதலை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி-சொல்லுகிறார்கள், அக்நயோவை - மூன்றக்நிகளுமே, த்ரயீ - மூன்றுகளான, வித்யா - வேதவித்தைகள், கார்ஹபத்ய꞉ - காரகபத்யமென்கிற அக்னியானது, தேவயாந꞉ - தேவர்களுக்கு வாகனமான, பந்தா꞉ - வழி, ருக்-ருக்வேதம், ப்ருதிவீ - பூமி, ரதந்தரம்-ரதந்தரமென்கிற சாமம், அந்வாஹார்யபசநம் - தக்ஷிணாக்னியானது, யஜு꞉-யஜுர்வேதம், அந்தரிக்ஷம்-ஆகாயம், வாமதேவ்யம் - வாமதேவ்யமென்கிற சாமம், ஆஹவநீய꞉ - ஆகவனீயமென்கிற அக்னியானது, ஸாம - சாமவேதம், ஸுவர்க꞉ - சுவர்க்கமென்கிற, லோக꞉ - உலகம், ப்ருஹத் - பிருகத் என்கிற சாமம், தஸ்மாத்-ஆதலால் அக்நீந் - அக்னிகளை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், அக்நிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரமானது, க்ருஹாணாம் - வீடுகளுக்கு, ஸாயம் ப்ராத꞉ - சாயங்காலத்திலும் காலையிலும், நிஷ்க்ருதி꞉ - பாவங்களின்

ப்ராயச்சித்தம், யஜ்ஞக்ருதாநாம் - யாகஹோமங்களுக்கு, ஸுஇஷ்டம் - நன்றாக யாகம் செய்யப்பட்டும், ஸுஹுதம் - நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற, ப்ராயணம் - உயர்ந்த கதி, ஸுவர்க்யம் - சுவர்க்கமென்கிற, லோகஸ்ய - உலகத்திற்கு, ஜ்யோதி: - விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது, தஸ்மாத் - ஆனதால், அக்நிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரத்தை, பரமம்-உயர்ந்ததாக, வதந்தி சொல்லுகிறார்கள், யஜ்ஞ இதி - யாகமென்பது, தேவாநாம்-தேவர்களுக்கு, யஜ்ஞோஹி - பூசையன்றோ, தேவா: - தேவர்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, திவம் - சுவர்க்கத்தை, ஜக்முஹி - அடைந்தார்களன்றோ, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, அஸுராந் - அசுரர்களை, அபாநுதந்த-போக்கினார்கள், யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, த்விஷந்த: -சத்துருக்கள், மித்ரா: -சிநேகிதர்களாக, பவந்தி - ஆகிறார்கள், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம் - இருக்கின்றன, தஸ்மாத் - ஆதலால், யஜ்ஞம் - யாகத்தை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மாநஸம்வை-மனதால் தியானம் செய்வதே, பவித்ரம் - பரிசுத்தமான, ப்ரஜாபத்யம்-ப்ரம்மாவினுடையது, மாநஸேந - தியானம் செய்த, மநஸா - மனதினால், ஸாது - நல்லதை, பஶ்யதி - பார்க்கிறான், மாநஸா: - தியானம் செய்கிற, ருஷய: - இருஷிகள், ப்ரஜா: - ப்ரஜைகளை, அஸ்ருஜந்த - சிருஷ்டித்தார்கள், மாநஸே-தியானம் செய்வதில், ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டிதம்-இருக்கின்றன, தஸ்மாத்-ஆனதால், மாநஸம் - தியானம் செய்வதை, பரமம் - உயர்ந்ததாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள், மநீஷிண: -தெரிந்தவர்கள், ப்ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்றும், விஶ்வ: - விச்வனென்றும், கத்ம: - கதமனென்றும், ஸ்வயம்பூ: - ஸ்வயம்பு என்றும், ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதி என்றும், ஸம்வத்ஸர இதி -ஸம்வத்ஸரனென்றும் சொல்லப்பட்ட, ப்ரஹ்மணம்-ப்ரம்மனுக்கந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையே, ந்யாஸ இதி-சரணாகதியென்று, ஆஹு: -சொல்லுகிறார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவே இந்தச்சரணாகதி செய்தவனுடைய வேறு மோக்ஷத்தின் உபாயத்தில் நின்று காப்பாற்றுவதால் அவனையேமோக்ஷத்தின் உபாயமான சரணாகதியென்று சொல்லுகிறது. அஸௌ-இந்த, ஆதித்ய: -சூரியனானவன், ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டவன், ஆதித்தன் சம்வத்ஸரமென்று பெயர்கொண்டபடியால் அதிலிருக்கும் பரமாத்மாவும் அப்பெயர் கொண்டவனென்று கருத்து, ஆதித்யே - சூரியனிடத்தில், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்த, பரமேஷ்டீ - பரமாத்மாவோ, ஸ: - அவன், பரமேஷ்டீ - பரமபதத்திலிருப்பவன், ப்ரஹ்மாத்மா - ப்ரம்மனுக்கு ஆத்மா, அந்தச் சூரியனுடைய ப்ரசங்கத்தால் அன்னதானத்தைக் கொண்டாடுகிறது மேல், ஆதித்ய: - சூரியனானவன், யாபி: - எந்த, ரஶ்மிபி: -கிரணங்களால், தபதி -

கொளுத்துகிருனே, தாபிஃ - அந்தக்கிரணங்களால், பர்ஜந்யஃ - மேகமானது, வர்ஷதி - பொழிகிறது, பர்ஜந்யேந - மேகத்தினல், ஓஷதிவனஸ்பதயஃ - புல் பூண்டு விருக்ஷங்கள், ப்ரஜாயந்தே - உண்டாகின்றன, ஓஷதிவனஸ்பதிபிஃ - புல் பூண்டு விருக்ஷங்களாலே, அந்நம் - சாப்பாடானது, பவதி-உண்டாகிறது, அந்நேந-அன்னத்தால், ப்ராணாஃ ப்ராணன்களும், ப்ராணைஃ - ப்ராணன்களாலே, பலம் - பலமும், பலேந - பலத்தால், தபஃ - தவமும், தபஸா - தவத்தால், ச்ரத்தா-தெய்வபக்தியும், ச்ரத்தயா - தெய்வபக்தியால், மேதா - அறியும் புத்தியும், மேதயா - அறியும் புத்தியால், மநீஷா - கேட்குமறிவும், மநீஷயா - கேட்குமறிவால், மநஃ - தியானமும், மநஸா - தியானத்தால், சாந்திஃ - சாந்தியும், சாந்த்யா - சாந்தியினலே, சித்தம் - பகவான் விஷயத்தில் ப்ரீதியும், சித்தேந - ப்ரீதியினல், ஸ்ம்ருதிஃ - எண்ணமும், ஸ்ம்ருத்யா - எண்ணத்தால், ஸ்மாரம் - இடைவிடாத நினைப்பும், ஸ்மாரேண - இடைவிடாத எண்ணத்தால், விஜ்ஞாநம் - பார்த்ததோடொத்த அறிவும், விஜ்ஞாநேந - பார்த்ததோடொத்த அறிவால், ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை, வேதயதி - அறிகிருன், தஸ்மாத் - ஆதலால், அந்நம் - அன்னத்தை, ததத் - கொடுத்தவன், ஏதாநி - இந்த, ஸர்வாணி-எல்லாவற்றையும், ததாதி - கொடுக்கிருன், அந்நாத் - அன்னத்தினலே, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுடைய, ப்ராணாஃ-ப்ராணன்கள், பவந்தி-உண்டாகின்றன, ப்ராணைஃ - ப்ராணன்களாலே, மநஃ - மனதும், மநஸஃ - மனதினல், விஜ்ஞாநம் - அறிவும், விஜ்ஞாநாத் - அறிவினலே, ஆநந்தஃ - ஆனந்த ரூபமான, ப்ரஹ்மயோநிஃ - உலகத்துக்குக் காரணமான, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமும், (ப்ராப்யதே - அடையப்படுகின்றன), ஸ வா ஏஷஃ-அந்த இந்த, புருஷஃ - பரமாத்மா, பஞ்சதா - ஐந்து வ்யூகமாக விருப்பவர், பஞ்சாத்மா - ப்ரகிருதி காலம் பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற ஐந்துக்கும் ஆத்மாவானவர், யேந - யாதொரு பரமாத்மாவினலே, ப்ருதிவீ ச - பூமியும், அந்தரிக்ஷம் ச - ஆகாயமும், த்யௌஶ்ச - ஸ்வர்க்கமும், திசஶ்ச - திக்குகளும், அவாந்தரதிசாஶ்ச - மூலைத்திக்குகளும், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாம், ப்ரோதம் - கோர்க்கப்பட்டது. ஸ ஏவ - அந்தப்பரமாத்மாதானே, ஸர்வம் - எல்லா, இதம் - இந்த, ஜகத் - உலகமும், ஸ ச - அவனே, பூதம் - இறந்ததும், ஸ ச - அவனே, பவ்யம் - வரப்போகிறதும், ஜிஜ்ஞாஸக்லுப்தஃ - அடைவதற்கிச்சையுள்ளவர்களுக்குச் சாதிக்கத்தக்கவனுகவும், ருதஜாஃ-சத்தியத்தால் அடையத்தக்கவனும், ரயிஷ்டாஃ - நித்யவிபூதியிலிருப்பவனும், ச்ரத்தா ஸத்யஃ-தெய்வபக்தியுள்ளவனுக்குச் சத்தியமாய்த் தோற்றுகிறவனும், மஹஸ்வாந் - காந்தியுள்ளவனுமானவன், (ஸ ச - அவனே), தம் - அவனே, ஏவம் - இந்த ப்ர

காரம், மநஸா - மனதினால், ச்ரத்தா - பக்தியினால், வரிஷ்டாத் - உயர்ந்த, தபஸ: - தவத்தினாலும், ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, விதாந் - தியானம் செய்கிறவன், பூய: - திரும்பவும், ம்ருத்யும் - ஸம்சாரத்தை, நோபயாதி - அடைகிறதில்லை, தஸ்மாத் - ஆனதால், ஏஷாம் - இந்த, தபஸாம் - தவங்களுக்குள், ந்யாஸம் - சரணாகதியை, அதிரிக்தம் - உத்தமமாக, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

வஸுரண்யோ விபூரஸி । ப்ராணே த்வமஸி ஸந்தாதா । ப்ரஹ்மந் த்வமஸி விச்வஸ்ருக் । தேஜோதாஸ்த்வமஸ்யக்னேரஸி வர்சோதாஸ்த்வமஸி ஸூர்யஸ்ய த்யும்னோதாஸ்த்வமஸி சந்த்ரமஸ உபயாமக்ருஹீதோஸி ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீதைதத்வை மஹோபநிஷதம் தேவாநாம் குஹ்யம் ய ஏவம் வேத ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமித்யுபநிஷத் । இதி ஷட்த்ரிம்சோநுவாக: ॥

వసురణ్యోవిభూరసి ప్రాణేత్వమసిసంధాతా బ్రహ్మన్ త్వమసివిశ్వసృక్ । తేజోదాస్త్వమస్యగ్నేరసివర్చోదాస్త్వమసిసూర్యస్య ద్యుమ్నోదాస్త్వమసి చన్ద్రమసఉపయామగృహీతోసిబ్రహ్మణేత్వామహస ఓమిత్యాత్మానంయుంజీతైతద్వై మహోపనిషదందేవానాంగుహ్యం యఏవంవేదబ్రహ్మణోమహిమానమాప్నోతితస్మాద్బ్రహ్మణోమహిమానమిత్యుపనిషత్ ॥

(ப - ம்.) நியாசம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியின் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது, வஸுரண்ய: - வசு முதலிய தேவர்களால் தியானிக்கத்தக்கவனும், விபூ: - எங்கும் பரவினவனுமாக, அஸி - ஆகிறாய், ப்ராணே - காரியம் காரணம் இவைகளின் சேர்த்தியில், த்வம் - நீ, ஸந்தாதா - சேர்த்து வைக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், ஹே ப்ரஹ்மந் - வாராய் ப்ரம்மமே, த்வம் - நீ, விச்வஸ்ருக் - எல்லாவற்றையும் படைத்தவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, ஸூர்யஸ்ய - சூரியனுக்கு, தேஜோதா: - தேஜஸ்ஸைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, அக்னே: - அக்னிக்கு, வர்சோதா: - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், த்வம் - நீ, சந்த்ரமஸ: - சந்திரனுக்கு, த்யும்னோதா: - காந்தியைக் கொடுக்கிறவனாக, அஸி - ஆகிறாய், உபயாம - சரணமடைகிறோம், க்ருஹீத: - வெகுநாளாகப் பார்க்கப்பட்டவனாக, அஸி - ஆகிறாய், மஹஸே - பெரியதாகிய, ப்ரஹ்மணே - ப்ரம்மமான, த்வா - உன்பொருட்டு, உன்னை அடைவதற்காக உன்னைப்பார்த்துச் சரணமடைகிறேன் என்று கருத்து, ஓமிதி - ஓம் என்று, ஆத்மாநம் - தன்னாத்மாவை, யுஞ்ஜீத - சேர்க்கக்கடவது, ஏதத்வை - இதுதானே. மஹோபநிஷதம் - மகோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டது, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கும், குஹ்யம் - அறியவொண்ணாது, ய: - எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவன்), ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - விபூதியான

நித்யலோகத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - ஆதலால், ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - பெருமையை, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத்தானது, (ஆஹ - சொல்லுகிறது).

தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாந: ச்ரத்தா பத்நீ சரீரமித்மமுரோ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர்வேத: சிகா ஹ்ருதயம் யூப: காம ஆஜ்யம் மந்யு: பசுஸ்தபோऽக்நிர்தம: சமயிதா தக்ஷிணா வாக்கோதா ப்ராண உத்காதா சக்ஷுரத்வர்யுர்மநோ ப்ரஹ்மா ச்ரோத்ரமக்நீத்யாவத்த்ரியதே ஸா தீக்ஷா யதச்நாதி யத்பிபதி ததஸ்ய ஸோமபாநம் யத்ரமதே ததுபஸதோ யத்ஸஞ்சரத்யுபவிசத்யுத்திஷ்டதே ச ஸ ப்ரவர்க்யோ யந்முகம் ததாஹவநீயோ யதஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோதி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதோ யத்ஸாயம் ப்ராதர்மத்யந்திநம் ச தாநி ஸவநாநி யே அஹோராத்ரே தே தர்சபூர்ணமாஸௌ யேऽர்தமாஸாச்ச மாஸாச்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி ய ருதவஸ்தே பசுபந்தா யே ஸம்வத்ஸராச்ச பரிவத்ஸராச்ச தேऽஹர்கணா: ஸர்வவேதஸம் வா ஏதத்ஸத்ரம் யந்மரணம் ததவப்ருத ஏதத்வை ஜராமர்யமக்நிஹோத்ரம் ஸத்ரம் ய ஏவம் வித்வாநுதகயநே ப்ரமீயதே தேவாநாமேவ மஹிமாநம் கத்வாதித்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யத யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநம் கத்வா சந்த்ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யேதௌ வை ஸூர்யாசந்த்ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமித்யுபநிஷத் | இதி ஷஷ்டப்ரச்நே அசீதிதமோऽநுவாக: |

இதி ஷஷ்டப்ரச்ந: ஸமாப்த:.

తస్యైవంవిదుషోయజ్ఞస్యాత్మాయజమానశ్శ్రద్ధాపత్నీ శరీరమిధ్మమురోవేదిర్లోమానిబర్హిర్వేదశ్శిఖా హృదయంయూపః కామ ఆజ్యంమన్యుః పశుస్తపోగ్నిశమయితా దక్షిణావాగ్ఘోతాప్రాణ ఉద్గాతాచక్షురధ్వర్యుర్మనోబ్రహ్మాశ్రోత్రమగ్నీ ద్యావద్ధ్రియతేసాదీక్షాయ దశ్నాతి యత్ పిబతితదస్యసోమపానం యద్రమతేతదుపసదోయత్సంచ రత్యుపవిశత్యుత్తిష్ఠతేచ సప్రవర్గ్యోయస్ముఖంత దాహవనీయోయదస్యవిజ్ఞానం తజ్జుహోతియత్సాయం ప్రాతరత్తితత్సమిధా యత్సాయంప్రాతమర్ధ్యం దినంచతానిసవనానియే అహోరాత్రేతే దర్శపూర్ణమాసౌయేర్ధమాసాశ్చమాసాశ్చతేచాతుర్మాస్యానియే ఋతవస్తేపశుబంధాయేసంవత్సరాశ్చపరివత్సరాశ్చతేహర్గణాస్సర్వవేదసంవా ఏతత్సత్రంయన్మరణంతదవభృథ ఏతద్వైజరామర్యమగ్నిహోత్రం యఏవం విద్వానుదగయనేప్రమీయతేదేవానామేవమహిమానం గత్వాదిత్యస్యసాయుజ్యం గచ్ఛత్యథయో దక్షిణేప్రమీయతే పితృణామేవమహిమానంగత్వాచంద్రమసస్సాయుజ్యంగచ్ఛత్యేతౌ వైసూర్యాచంద్రమసోర్మహిమానౌ బ్రాహ్మణోవిద్వానభి జయతితస్మాద్బ్రహ్మణో మహిమానమాప్నోతి తస్మాద్బ్రహ్మణోమహిమాన మిత్యుపనిషత్॥

(ப - ம்.) அடியில் சொன்ன ப்ரகாரம் ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸைப் பரமாத்மாவிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதாகிற யாகத்திற்கு வழங்கிவருகிற யாகத்தின் கருவிகளல்லாமல் வேறு கருவிகளைச் சொல்லி இந்த யாகத்தைப் புகழுகிறது. தஸ்ய - அந்த, ஏவம் - முன்சொல்லியபடி, விது³ஷ: - அறிந்தவனுடைய, யஜ்ஞஸ்ய - யாகமான சரணாகதிக்கு, ஆத்மா - ஆன்மாவானது, யஜமாந: - யஜமானன், ஶ்ரத்³தா⁴ - தெய்வபக்தியானது, பத்நீ - பத்நி, ஶரீரம் - உடம்பு, இத்⁴மம் - விறகு, உர: - மார்பு, வேதி³: - அக்னிகுண்டம், லோமாநி - உடம்புமயிர்கள், ப³ர்ஹி: - பரிஸ்தரணம், ஶிகா² - குடுமி, வேத³: - தர்ப்பக்கட்டு, ஹ்ருத³யம் - இருதயகமலமானது, யூப: - யூபஸ்தம்பம், காம: - ஆசையானது, ஆஜ்யம் - நெய், மந்யு: - கோபமானது, பஶு: - பசு, தப: - ஆலோசிக்கிற அறிவு, அக்³நி: - நெருப்பு, ஶமயிதா த³ம: ஶமயிதா த³க்ஷிணா வாக்³கோ⁴தா ப்ராண உத்³கா³தா சக்ஷுரத்⁴வர்யுர்மநோ ப்³ரஹ்மா ... ஜ்ஞாநிதிஶாந: - என்கிறபடியே, எல்லாவஸ்துவும் அனுகூலங்களென்கிற அறிவு, த³க்ஷிணா - தக்ஷிணை, வாக் - வாக்கானது, ஹோதா - ஹோதாவென்கிறவன், ப்ராண: - ப்ராணனானது, உத்³கா³தா - சாமகானம் பண்ணுகிற ருத்விக், சக்ஷு: - கண், அத்⁴வர்யு: - அத்வர்யு என்கிற ருத்விக், மந: - மனது, ப்³ரஹ்மா - ப்ரம்மாவென்கிற ருத்விக், ஶ்ரோத்ரம் - காது, அக்³நீத் - அக்னீத்திரன் என்கிற ருத்விக், யாவத் - எவ்வளவு, த்⁴ரியதே - உயிருடனிருக்கிறானோ, ஸா - அது, தீ³க்ஷா - தீக்ஷை, யத் - யாதொன்றை, அஶ்நாதி - புசிக்கிறானோ, யத் - யாதொன்றை, பிப³தி - குடிக்கிறானோ, தத் - அது, அஸ்ய - இந்த யாகத்திற்கு, ஸோமபாநம் - சோமாசத்தை அருந்துகிறது. ரமதே - விளையாடுகிறான், யத் - என்கிறது யாதுஉண்டோ, தத் - அது, உபஸத³: - உபஸத் என்கிற யாகம், ஸஞ்சரதி - செல்லுகிறான், உபவிஶதி - உட்காருகிறான், உத்திஷ்ட²தே - எழுந்திருக்கிறான், யத் - என்கிறது யாது உண்டோ, ஸ: - அது, ப்ரவர்க்³ய: - ப்ரவர்க்யம் என்கிற யாகம், யத் - யாதொரு, முக²ம் - முகமோ, தத் - அது, ஆஹவநீய: - ஆகவனீயமென்கிற அக்னி, அஸ்ய - இவனுடைய, யா - யாதொரு, வ்யாஹ்ருதி: ... விஜ்ஞாநம் - அறிவோ, தத் - அதை, ஜுஹோதி - ஹோமஞ்செய்கிறான், ஸாயம் - மாலையும், ப்ராத: - காலையும், அத்தி - சாப்பிடுகிறான், யத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தத் - அது, ஸமித⁴: - சமித்துக்கள், ஸாயம் - மாலை, ப்ராத: காலை, மத்⁴யந்தி³நம் - மத்தியானம், யத் - என்கிறது யாது உண்டோ, தாநி - அந்த மூன்று, ஸவநாநி - மூன்று சவனங்கள், யே - யாதொரு, அஹோராத்ரே - பகலிரவுகளோ, தே - அவைகள், த³ர்ஶபூர்ணமாஸௌ - தர்சம் பூர்ணமாசம் என்கிற விஷ்டிகள். யே - யாதொரு, அர்த⁴மாஸாஶ்ச - பக்ஷங்களும், மாஸாஶ்ச - மாதங்களுமோ, தே - அவைகள், சாதுர்மாஸ்யாநி - சாதுர்

மாஸ்யமென்கிற யாகங்கள், யே - யாதொரு, ருதவ꞉ - ருதுக்களோ, தே - அவைகள், பஶுபந்தா꞉ - பசுபந்தமென்பவைகள், யே - யாதொரு, ஸம்வத்ஸரா꞉ - வருஷங்களோ, பரிவத்ஸரா꞉ - அவைகளினுட்பிரிவுகளோ, தே - அவைகள், அஹர்கணா꞉ - அகர்க்கணமென்பவைகள், ஏதத் - இந்த, ஸத்ரம் - யாகமானது, ஸர்வவேதஸம் - எல்லாக்கைப்பொருளையும் தக்ஷிணையாகக்கொண்டது, யத் - யாதொரு, மரணம் - சாவோ, தத் - அது, அவப்ருத꞉ - அவபிருதமென்பது, ஏதத் - இது, ஜராமர்யம் - வயதுசென்று முடிவதான, அக்நிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரம், ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வித்வான் - தியானம் செய்கிறவன், உதகயநே - உத்தராயணத்தில், ப்ரமீயதே - இறக்கிறானோ, (ஸ꞉ - அவன்), தேவாநாமேவ - தேவர்களுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, ஆதித்யஸ்ய - சூரியனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், அத - பிறகு, ய꞉ - எவன், தக்ஷிணே - தக்ஷிணாயணத்தில், ப்ரமீயதே - இறக்கிறானோ, பித்ரூணாமேவ - பிதுர்க்களுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, கத்வா - அடைந்து, சந்த்ரமஸ꞉ - சந்திரனுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சாயுஜ்யத்தை, கச்சதி - அடைகிறான், ஏதௌ - இந்த, ஸூர்யாசந்த்ரமஸோ꞉ - சூரியன் சந்திரன் இவர்களுடைய, மஹிமாநௌ - உலகங்களை, வித்வான் - அறிந்தவனான, ப்ராஹ்மண꞉ - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவன், அபிஜயதி - அடைகிறான், தஸ்மாத் - அதில் நின்றும், ப்ரஹ்மண꞉ - ப்ரம்மத்தினுடைய, மஹிமாநம் - உலகத்தை, ஆப்நோதி - அடைகிறான், தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோமஹிமாநம் - என்று முடிவில் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது, இதி - இந்தப்படி, உபநிஷத் - உபநிஷத் முடிந்தது என்று கருத்து.

இராமானுஜபாஷியமும் மத்வபாஷியமும் ஒற்றுமையா யிருந்தபடியால் மத்வபாஷியம் ப்ரத்தியேகமாய் எழுதவில்லை.

தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யம் சம்பூர்ணம்.

நாராயணவல்லி முடிந்தது.

ஸ்ரீ

ஹரிః ஓம்.

ஐதரேயோபநிஷத்.

இது ருக்வேதத்தின் உபநிஷத்து. ஆகையால் "வாங்மநஸி" என்கிற மந்திரமே இதற்குச் சாந்திபாடம்.

ஐதரேயத்தின் இரண்டாவது ஆரணத்தில் நாலு ஐந்து ஆறு அத்யாயங்கள். இவ்வுபநிஷத்துகள் ஒன்று இரண்டு மூன்று அத்யாயமாய்ப் படிக்கப் படுகின்றன.

இதற்கு விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம் கிடையாது. சங்கரபாஷ்யார்த்தமும் மத்வபாஷ்யார்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

ஹரிஃஓம், ஆத்மாவாஇதமேகஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யத்கிஞ்சநமிஷத் ஸஈக்ஷத லோகாந்நுஸ்ருஜா இதி ||க||

(ப் - ம்.) இதம் - இப்போது காணப்படும் ஜகத்தானது, அக்ரே - ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே, ஏகஃ - ஒரு, ஆத்மாஏவ- பரப்ரம்மமே யாக வல்லவோ, ஆஸீத் - இருந்தது, அந்யத் - வேறு, மிஷத் - வ்யாபாரமுடையதாவது வியாபாரமில்லாததாவது, கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லாமலிருந்தது, ஸஃ-அந்தப் பரப்ரம்மமானது, லோகாந் - உலகங்களை, ஸ்ருஜா இதி - ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று, ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(ஶம - ஊா.) ஆப்தியும் அதனமும் அதனமும் ஆத்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம். ஆப்தியாவது ஜ்ஞானமும் எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபரித்து நிற்கையும் தன் நிலைமையாலும் ஸ்புரணத்தாலும் எல்லாவற்றையும் வ்யாபரிக்கை யாகையாலே ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்திபுமான தென்கை. அந்தமானது ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கை. அதனமாவது வஸ்து தேச கால பரிச்சேதமென்னும் மூவகை அளவுமில்லாததென்கை. ஆகவே ஸம்ஸாரசம்பந்தமற்றதும் தோஷலேசமுமில்லாததுமானது ப்ரம்மமென்றதாயிற்று. பெயர் ரூபம் வியாபாரம் இவைகளினால் இப்போது பலவகையாகத் தென்படும் ஜகத்தானது முன்னே ப்ரம்ம மொன்றாகவே யிருந்தது. கீழ்ச்சொன்ன நாமரூப கர்மபேதமில்லாதபோது ஆத்மா ஒன்றேயாக விருந்தது. ஜலம் ஒன்றே நுரை சுழி அலை என்னும் பலபெயர்களினால் அனேகம் பொருளாகத் தென்பட்டாலும் தீரயோசித்தலால் ஜலமொன்றேயாக அறியப்படுவதுபோல வெளித்தோற்றத்திற்குப் பலவகையாகத் தென்பட்டபோதிலும் நன்றாய் யோசிக்குமிடத்து ப்ரம்மமொன்றே யென்று தெளிவாய் விளங்கும். ஸாங்க்ய மதஸ்தர் சொல்லுகிறபடி ப்ரகிருதியாவது தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறபடி பரமாணுக்களாவது வேறெந்த வஸ்துக்களாவது இல்லை. "அபாணிபாதோஜவநோக்ருஹீதா" என்கையாலே கரசரணாதி அவயவங்களும் சரீரமும் இல்லாதிருந்தும் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞஸ்வபாவமாகையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்ய நினைக்கத் தடையில்லையென்றுகொள்க. ப்ராணிகள் கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஜலம் முதலியவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க நினைத்தது.

ஸஇமாந்லோகாநஸ்ருஜத அம்போமரீசீர்மரமாபோதோம்ப: பரேணதிவம்த்யௌ: ப்ரதிஷ்டாந்தரிக்ஷம் மரீசய: ப்ருதிவீமரோயா அதஸ்தாத்தா ஆப: ||உ||

(ப்-பா-ம்.) (இப்படி நினைத்து) ஸஃ-அந்த ப்ரம்மமானது, அம்பஃ - ஜலமென்றும், மரீசீஃ - ஆகாசமென்றும், மரம்-பூமியென்றும், ஆபஃ-பாதாள

லோகங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்ட, இமாந் - இந்த, லோகாந் - உலகங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தது, அம்ப⁴꞉ - இங்கு அம்பச் சப்தத்தால் சொல்லப் பட்ட லோகங்கள், பரேண தி³வம் - தேவலோகத்திற்கு மேலிருக்கின்றன. ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேல்பட்ட மஹர்லோகம் ஜனோலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் இவைகள் இங்கு அம்பச்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன வென்று கருத்து. இவ்வம்போலோகத்திற்கு, த்³யௌ꞉ - த்யுலோகமானது, ப்ரதிஷ்டா² - ஆச்ரயம், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமானது, மரீசய꞉-மரீசி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, ப்ருதி²வீ - பூலோகமானது, மர꞉ - மரமென்று சொல்லப்படுகிறது, யா꞉ - எந்த உலகங்கள், அத⁴ஸ்தாத் - பூமிக்குக்கீழ் இருக்கின்றனவோ, தா꞉ - அவை, ஆப꞉ - அப்சபதத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகா லோகபாலாந்நு ஸ்ருஜா இதி ஸோ(அ)த்³ப்⁴ய ஏவ புருஷம் ஸமுத்³த்⁴ருத்யாமூர்ச²யத் ॥௩॥

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா꞉ - உலகங்கள், (ஸ்ருஷ்டா꞉) நு-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவே, லோகபாலாந் - இவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்களை, ஸ்ருஜை நு - படைக்கக்கடவேனல்லவா, இதி - என்று, ஸ꞉-அந்த ப்ரம்மம், ஈக்ஷத - நினைத்தது, ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மமானது, அத்³ப்⁴ய ஏவ - ஜலங்களினின்றுமே, புருஷம் - புருஷாகார தேஹமுடைய ஒன்றை, ஸமுத்³த்⁴ருத்ய - எடுத்து, அமூர்ச²யத் - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேரும் பெருஞ்சேர்க்கையுடன் சேர்த்தான்.

(ஸம் - ஸா.) ப்ராணிகள் கர்மபலங்களை அனுபவிக்க இடமாக நாலுவகை உலகங்களைப் படைத்த பின்பு ப்ரம்மமானது இவ்வுலகங்கள் ரக்ஷகனில்லாதிருந்தால நாசமாய் விடுமாகையால் லோகபாலகர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து ஜலம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களினின்றும் தலை முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய விராட்புருஷனை பூமியிலிருந்து மண்ணையெடுத்துக் குயவன் பானை முதலியன செய்வதுபோல ஸ்ருஷ்டித்துத் தன்வயத்தோடு சேர்த்து வைத்தது.

தமப்⁴யதபத்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய முக²ம் நிரபி⁴த்³யத யதா²ண்ட³ம் முகா²த்³வாக்³வாசோ(அ)க்³நிர்நாஸிகே நிரபி⁴த்³யேதாம் நாஸிகாப்⁴யாம் ப்ராண꞉ ப்ராணாத்³வாயுரக்ஷிணீ நிரபி⁴த்³யேதாமக்ஷிப்⁴யாம் சக்ஷுஶ்சக்ஷுஷ ஆதி³த்ய꞉ கர்ணௌ நிரபி⁴த்³யேதாம் கர்ணாப்⁴யாம் ஶ்ரோத்ரம் ஶ்ரோத்ராத்³தி³ஶஸ்த்வங்நிரபி⁴த்³யத த்வசோ லோமாநி லோமப்⁴ய ஓஷதி⁴வநஸ்பதயோ ஹ்ருத³யம் நிரபி⁴த்³யத ஹ்ருத³யாந்மநோ மநஸஶ்சந்த்³ரமா நாபி⁴ர்நிரபி⁴த்³யத நாப்⁴யா அபாநோ(அ)பாநாந்ம்ருத்யு꞉ ஶிஶ்நம் நிரபி⁴த்³யத ஶிஶ்நாத்³ரேதோ ரேதஸ ஆப꞉ ॥௪॥

(ப-பா-ம்.) அந்த ப்ரம்மமானது, தம்-அந்த விராட்புருஷனைக் குறித்து, அப்⁴யதபத் - ஸங்கல்பித்தது, அபி⁴தப்தஸ்ய-ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட, தஸ்ய-அந்த விராட்புருஷனுக்கு, அண்ட³ம் யதா² - பக்ஷியின் முட்டைபோல, முக²ம்-முகமானது, நிரபி⁴த்³யத - தோன்றியது முகாகாரமாகரு ஒவிவரமுண்டா

யிற்று, முகாத் - அம்முகத்தினின்றும், வாக் - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாசஃ - வாக்குக்கு. அக்நிஃ - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னியென்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினான் என்றும்பொருள், நாஸிகே——மூக்குகள், நிரபித்யேதாம்- தோன்றின, நாஸிகாப்யாம் - அம்மூக்குகளில் நின்றும், ப்ராணஃ - க்ராணேந்திரியமும், ப்ராணாத் - அந்த க்ராணேந்திரியத்தினின்றும், வாயுஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, அக்ஷிணீ - கண்கள், நிரபித்யேதாம்——, அக்ஷிப்யாம் - கண்களினின்றும், சக்ஷுஃ - நேத்ரேந்திரியமும், சக்ஷுஷஃ-நேத்ரேந்திரியத்தினின்றும், ஆதித்யஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும லோகபாலகனுமான சூர்யனும் உண்டாயின, கர்ணௌ - காதுகள், நிரபித்யேதாம்——, கர்ணாப்யாம்- காதுகளினின்றும், ச்ரோத்ரம் - ச்ரவணேந்திரியமும், ச்ரோத்ராத்-ச்ரவணேந்திரியத்தினின்றும், திசஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான திக்குகளும் உண்டாயின, த்வக் - தோலானது, நிரபித்யத——, த்வசஃ - அந்த த்வக்கிந்திரியத்தினின்றும், லோமானி- உரோமங்களும், லோமப்யஃ - அந்த உரோமங்களினின்றும், ஓஷதிவநஸ்பதயஃ - அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளான ஓஷதிகளும வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹ்ருதயம்-அந்தக் கரணத்தின் அதிஷ்டானமான இருதயமானது, நிரபித்யத——, ஹ்ருதயாத்- அவ்விருதயத்தினின்றும், மநஃ-அந்தக்கரணமும், மநஸஃ- மனதினின்றும், சந்த்ரமாஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினார்கள், நாபிஃ - நாபி ரந்திரமானது, நிரபித்யத——, நாப்யாஃ-நாபியினின்றும், அபாநஃ - பாயுவென்றும் இந்திரியமும, (குதமும்) அபாநாத் - அவ்வபானத்தினின்றும், ம்ருத்யுஃ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான மிருத்தியுவும் தோன்றின, சிச்நம் - புருஷஸீஹ்நமான குஹ்யமானது, நிரபித்யத——, சிச்நாத் - அவ்வாண்குறியினின்றும், ரேதஃ-ரேதஸ்ஸுடன்கூடிய குஹ்ய இந்திரியமும், ரேதஸஃ - அவ்விந்திரியத்தினின்றும், ஆபஃ-அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(௪ - ஸா.) ப்ரளயகாலத்தில் லக்ஷ்மியோடுங்கூட நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரந்தகுணங்களையுடையவராகையால் அவர் ஆத்மாவென்று ச்ருதிகளில சொல்லப்பட்டார். காலத்தாலும் குணத்தாலும் இவ்வுலக மனைத்திற்கும் முன்பே அவைகளுக்கு முதன்மையாயிருப்பவர். அவரே லக்ஷ்மி. அவருடன்கூடவே இருப்பவளாயினும் குணத்தினால் அவருக்குக் குறைந்தவளாதலாலும் விஷ்ணுவக்கு விதேயையாகையாலும் முனனிருந்ததாகவாவது மேன்மையாயிருந்ததாகவாவது சொல்லவிடமில்லை. ப்ரம்மாவாவது சிவனாவது மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வஸ்துவாவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பத்த ஜீவர்கள் தூங்குவதினாலும் நித்ய முசதர்களும் லக்ஷ்மியும் தூங்காமலிருந்தாலும் பராதீனர்களாதலினாலும் நாராயணனொருவனே ஸ்ரவாதீன ஜ்ஞானனான காரணவஸ்து. அவனல்லது ஸ்வதந்த்ர குணசாலிகள் யாருமில்லை. சந்யாசி பராதீனமான தனத்தினாலே போஜனாதிகள் செய்து வந்தாலும் அவன் தனவானென்று சொல்லப்படுவனா. அதுபோல லக்ஷ்மியும் நித்ய முக்தர்களும் பராதீனர்களாகையாலே இருந்தும் இல்லாதவர்கள் போலவே. அந்தப் பகவான் உலகங்களையும் ஸ்ருஜ

பாலர்களையும் தேவதைகளையும் ஜடலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தார்.

താ ഏതാ ദേവതാഃ സൃഷ്ടാ അസ്മിന്മഹത്യർണവേ പ്രാപതംസ്തമശനായാപിപാസാഭ്യാമന്വവാർജത്താ ഏനമബ്രുവന്നായതനം നഃ പ്രജാനീഹി യസ്മിൻപ്രതിഷ്ഠിതാ അന്നമദാമേതി ||க||

(ப-பா-ம.) സൃഷ്ടാഃ-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, ഏതാഃ - அந்த இந்த, ദേവതാഃ - அக்னி முதலிய தேவர்கள், അസ്മിൻ - இந்த, മഹതി - பெரிதான, അർണവേ - ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில், പ്രാപതൻ - விழுந்தார்கள், തം - இவைகளை உண்டாகக் காரணமாயிருந்த முதல் புருஷ பிண்டத்தை, അശനായാപിപാസാഭ്യാം - பசிதாகங்களோடு, അന്വവാർജത് - கூட்டிவைத்தான், യസ്മിൻ - எந்த ஸ்தானத்தில், പ്രതിഷ്ഠിതാഃ - இருந்தவர்களாய், അന്നം - அன்னத்தை, അദാമ - புஜிப்போமோ அப்படிப்பட்ட, ആയതനം - ஸ்தானத்தை, നഃ - எங்களுக்கு, പ്രജാനീഹി - ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும், ഇതി - என்று, താഃ-இப்படிப் பசிதாகங்களாலே பீடிக்கப்பட்டவர்கள், ഏനം - இந்தக் காரணபுருஷனை, അബ്രുവൻ - கேட்டார்கள்.

താഭ്യോ ഗാമാനയത്താ അബ്രുവന്ന വൈ നോഽയമലമിതി താഭ്യോഽശ്വമാനയത്താ അബ്രുവന്ന വൈ നോഽയമലമിതി ||உ||

(ப - ம.) இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன், താഭ്യഃ-அவர்களின் பொருட்டு, ഗാം - பசுவை, ആനയത് - காட்டினார், നഃ - எங்களுக்கு, അയം - இப்பசு, നാലം വൈ - போதாதல்லவா, ഇതി - என்று, താഃ-அவர்கள், അബ്രുവൻ- சொன்னார்கள், താഭ്യഃ - அவர்களின் பொருட்டு, അശ്വം - குதிரையை, ആനയത് - காட்டினார், നഃ - எங்களுக்கு, അയം - இந்தக் குதிரை, നാലം വൈ - போதாதல்லவா, ഇതി - என்று, താഃ - அவர்கள், അബ്രുവൻ-சொன்னார்கள்.

(ஸூ - ஸா.) தம். வ்யஷ்டி தேஹஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் ஆகாரமும் குதிரையின் ஆகாரமும் அந்த ஜலங்களினின்றும் முன்போல் பிண்டமாகச் சேர்த்தெடுத்துக் கட்டியாக்கிக் காட்டப்பட்டன. கோவிற்கு மேல்பல்லில்லையாகையால் அறுகம் புல்முதலியவைகளை வேர்பிடுங்கச் சாத்தியமில்லையென்றும் குதிரைக்கு இரண்டு வரிசைப் பற்கள் இருந்தாலும் விவேகமின்மையால் அயோக்யமென்றும் தள்ளிவிட்டபடி.

താഭ്യഃ പുരുഷമാനയത്താ അബ്രുവൻ സുകൃതം ബതേതി പുരുഷോ വാവ സുകൃതം താ അബ്രവീദ്യഥായതനം പ്രവിശതേതി ||௩||

(ப - ம) താഭ്യഃ - அவர்களின் பொருட்டு, പുരുഷം - புருஷனை, ആനയത് - காட்டினார். സുകൃതം - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, ബത - சந்தோஷம், ഇതി - என்று താഃ - அந்தத் தேவதைகள், അബ്രുവൻ - சொன்னார்கள் ஆகையாலே, പുരുഷോ വാവ - புருஷனே, സുകൃതം-ஸுக்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறான், യഥായതനം - உங்கள் கார்யத்துக்குரிய ஸ்தானங்களில், പ്രവിശത - ப்ரவேசியுங்கள், ഇതി - என்று, താഃ - அந்தத் தேவதைகளைக் குறித்து, അബ്രവീത് - ஈச்வரன் சொன்னான்.

(ஸம் - ஸூ.) தம். இப்படியே ஒவ்வொன்ருய்க் காட்டப்பட்ட திர்யக் தேகங்களெல்லாம் தள்ளப்பட்ட பின்பு விராட்புருஷ தேஹம்போன்ற புருஷதேசம் காட்டப்பட்டது. அதைப்பார்த்து அவர்கள் ஸுக்ருதமென்றதனுல் புருஷனே ஸுக்ருதமென்னப்படுகிருன. எல்லாப்புண்ய கர்மங்களுக்கும் ஹேதுவென்பது அல்லது தானே தன்மாயையால் ஆத்மாவினுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்பது ஸுக்ருதமெனபதின் அர்த்தம். எல்லாருக்கும் ஸ்வயோநியில ப்ரீதியாகையால் இவர்கள் இதை அங்கீகரித்தார்களென்று நினைத்து உங்கள் காரியததுக்குரிய ஸ்தானத்தைச் சேருங்கள் என்ருன். அக்னிக்கு வார்த்தைச் சொல்வது காரியம் அதற்குரிய ஸ்தானம் முகம் இப்படியே எங்கும் கண்டுகொள்வது.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌪𑌾𑌨𑍋
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ||௪||

(ப் - ம்.) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - வாக்கின் அபிமானியான அக்னியானது, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்காக, 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ஆகி, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - தன் ஸ்தானமாக முகத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ப்ரவேசித்தது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சக்ஷுராபிமானியான சூர்யன், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - கண்ணுகி, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 - நேத்ரஸ்தானங்களை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - ச்ரோத்ராபிமானிகளான திக்குகள், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - காதுகளாகி, 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 - ச்ரோத்ரேந்த்ரிய ஸ்தானத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍——, 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 - ஓஷதியும் வனஸ்பதிகளும் (லோமாபிமானியானவை), 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மயிர்களாகி, 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 - அவைகளின் ஸ்தானமான த்வக்கிந்த்ரியத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍——, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - மனேபிமானியான சந்த்ரன், 𑌮𑌨𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மனமாகி, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - இதயத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - அபானுபிமானியான மிருத்யு, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - அபானமாகி, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 - நாபியை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——, 𑌆𑌪𑌃 - ரேதோபிமானியான ஜலங்கள், 𑌰𑍇𑌤𑍋𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ரேதஸ்ஸாகி, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 - குஹ்யத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍——,

(ஸம் - ஸா.) தம். சேனதிகார்கள் அரசன் ஆஞ்ஞையின்படி நகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரன் ஆஞ்ஞையின்படி அதன் அதன் அபிமானிகளான அந்தந்தத் தேவதைகள், தந் தம் காரணரூபங்களைக்கொண்டு தங்கள் உத்பத்தி ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள்.

𑌤𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌾𑌮𑌾𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿
𑌤𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌕
𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍈 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾
𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌃 ||௫||

(ப் - ம்.) இப்படித் தேவதைகள் தம்தம் ஸ்தானங்களில் நின்ற பிறகு இடமில்லாதிருந்த, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 - பசியும் தாகமும், 𑌆𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 - எங்களுக்கு, 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும்,

உதி - என்று, தம் - அந்த ஈச்வரனை, ஊசுஃ - கேட்டதுகள், வாஃ - உங்களை, ஏதாஸு தேவதாஸு - இந்தத் தேவதைகளிடத்திலேயே, ஆபஜாமி - பிரித்து இருக்கச் செய்கிறேன். ஏதாஸு - இத்தேவதைகளிடத்திலே, பாகிந்யௌ - பாகமுடையவர்களாக, கரோமி - செய்கிறேன், உதி- என்று, ஸஃ - அந்த ஈச்வரன், தே - அந்தப் பசிதாகங்களைக் குறித்து, உவாச - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஸ்யை கஸ்யை ச - யாதாமொரு எந்த, தேவதாயை - தேவதையின் பொருட்டு, ஹவிஃ - ஹவிஸ்ஸானது, க்ருஹ்யதே - கிரகிக்கப்படுகிறதோ. தஸ்யாம் - இந்தத் தேவதை இடத்தில், அஸநாயாபிபாஸே - பசியும் தாகமும், பாகிந்யௌ ஏவ - பாகமுடையனவாகவே, பவதஃ - ஆகின்றன.

(ஸ - ஸா.) தம். நீங்கள் தர்மமாகையாலே சேதனவிம் பந்தமின்றிப்போஜனுதிகள் கிடையாதாகையால் வ்யஷ்டி தேஹசதங்களான அத்யாத்மமென்னும் தேவதைசளிடத்திலும், ஸமஷ்டியான விராட்தேஹத்திலுள்ள அதிதேவதமென்னும் அக்நியாதி தேவதைகளிடத்திலும் பிரித்து இருக்கச்செய்கிறேன். தேவதைகளிடத்தில் பாகம்வைக்கச் சாத்தியமில்லை யாகையால் தேவதைகளின் அம்சத்தால் பாகம்செய்து வைக்கிறேன். எந்தத் தேவதையின் பாகம் எதுவோ, அந்தப் பாகத்தில் உங்களுக்கு அம்சம் கொடுக்கிறேன் என்று ஸ்ருஷ்டியின் முதலிலேயே ஈச்வரன் ஸங்கல்பித்ததனுல் இவை சிலகாலத்தில் இந்த்ரிய தேவதைகளைக் கார்யான் முகமாகவருவதும் சிலகாலத்தில் அதில்லாமையாகிய உபசாந்தியுமாயிருக்கிறது. ஆகவே, ஹவிஸ்ஸினுல் தேவதாத்ருப்தியுண்டானுல் அசனுயாபியாஸைகளும் த்ருப்தியடைந்து உபசாந்தியுண்டாகிற தென்று கருத்து.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகாஶ்ச லோகபாலாஶ்சாந்நமேப்ய: ஸ்ருஜா இதி ‖க‖

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகாஃ - லோகங்களும், லோகபாலாஃ - லோகபாலகர்களும், [ஸ்ருஷ்டாஃ] நு - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்களல்லவா, ஏப்யஃ - இவர்களின் பொருட்டு, அந்நம் - அன்னத்தை, ஸ்ருஜை - ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன், உதி - என்று, ஸஃ - அந்த ஈச்வரன், ஐக்ஷத - நினைத்தது.

(ஸ - ஸா.) தம். லோகங்களையும் லோகபாலகர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துப் பசிதாகங்களோடும் சேர்த்து வைத்தோம். அன்னமில்லாமல் இவர்கள் நிலைபெறுவது அசக்யமாகையால் இவர்க்குரிய உணவை உண்டாக்கவேண்டுமென ஈச்வரன் நினைத்தான். லோகத்திலும் அரசன் தானேஸ்வதந்த்ரனுய் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்வதால் ஸர்வேச்வரனுன ப்ரம்மமும் ஸ்வதந்த்ரமாகவே நிக்ரஹாநுகரங்களைச் செய்கிறது.

ஸோ(அ)போ(அ)ப்யதபத்தாப்யோ(அ)பிதப்தாப்யோ மூர்த்திரஜாயத யா வை ஸா மூர்த்திரஜாயதாந்நம் வை தத் ‖உ‖

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த ஈச்வரன், அபஃ - ஜலங்களை, அப்யதபத் - தபித்தான், இவற்றினின்றும் மனுஷ்யர்களுக் காஹாரமாகிய தான்யங்களென்றும் ஸ்தாவரமான அன்னமும் பூனை முதலானவைகளுக் காஹாரமாகிய ஜந்துக்களென்னும் சரான்னமும் உண்டாகட்டுமென்று ஸங்கல்பித்தான், அபிதப்தாப்யஃ - தபிக்கப்பட்ட, தாப்யஃ - அந்த ஜலங்களினின்றும், மூர்த்திஃ - கனமான ரூபத்தோடு ப்ராணுதாரமான சராசர ரூபான்னமானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, யா வை ஸா மூர்த்திஃ-எந்த அந்த மூர்த்தி, அஜாயத - உண்டாயிற்றோ, தத் - அது, அந்நம் வை - அன்னமே அல்லவா.

(ஸ0 - ஹா.) தம். இங்கு ஜலமென்றது பஞ்சபூதங்களையும.

ததேநத்ஸ்ருஷ்டம் பராங்த்யஜிகாம்ஸத் தத்வாசாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோத்வாசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்வாசாக்ரஹைஷ்யதபிவ்யாஹ்ருத்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௩॥

(ப - ம்.) தத் ஏதத் - அங்கு அந்த அன்னமானது, ஸ்ருஷ்டம் - லோகபாலகர்களுக்கெதிராக அனுப்பப்பட்டதாய், தத் - கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, பராங் - திருப்புமுகமாய், அதி - அவர்களை விட்டு, அஜிகாம்ஸத் - ஓடிவிட நினைத்தது, இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்ட லோகதால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினாலே, அஜிக்ருக்ஷத் - கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து, தத் - அதை, வாசா - வாக்கினால், க்ரஹீதும் - கிரகிக்க, நாஶக்நோத் - ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸ: - அந்த லோகபால ஸங்காதமானது, ஏநத் - இந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினால், யத் அக்ரஹைஷ்யத் - கிரகிக்குமானால், அப்போது எல்லா லோகமும், அந்நம் - அன்னத்தை, அபிவ்யாஹ்ருத்ய - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, அத்ரப்ஸ்யத் - திருப்தியடையும்.

தத்ப்ராணேநாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோத்ப்ராணேந க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்ப்ராணேநாக்ரஹைஷ்யதபிப்ராண்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௪॥

(ப் - ம்.) ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, அபிப்ராண்ய - மோந்து பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

தச்சக்ஷுஷாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோச்சக்ஷுஷா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநச்சக்ஷுஷாக்ரஹைஷ்யத்த்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௫॥

(ப் - ம்.) சக்ஷுஷா - கண்ணாலே, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்தே. மற்றவை முன்போலவே.

தச்ச்ரோத்ரேணாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோச்ச்ரோத்ரேண க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநச்ச்ரோத்ரேணாக்ரஹைஷ்யச்ச்ருத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௬॥

(ப் - ம்.) ஶ்ரோத்ரேண - காதினாலே, ஶ்ருத்வா - கேட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தத்த்வசாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோத்த்வசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்த்வசாக்ரஹைஷ்யத்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௭॥

(ப் - ம்.) த்வசா - த்வக்கிந்திரியத்தினாலே, ஸ்ப்ருஷ்ட்வா - தொட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தந்மநஸாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோந்மநஸா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநந்மநஸாக்ரஹைஷ்யத்த்யாத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ॥௮॥

(ப் - ம்.) மநஸா - மனதினுலே, ப்ராக்ஷாஸ்யத - தியானம் செய்தே, மற்றவை முன்போலவே.

தத்ஸ்ரோத்ரேணாஜிக்ருக்ஷத் தந்நாஶக்நோச்ச்ரோத்ரேண க்ரஹீதும் ஸயத்தச்ச்ரோத்ரேணாக்ரஹைஷ்யச் ச்ருத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௯||

(ப் - ம்) ஶிஶ்நேந - குஹ்யத்தாலே, விஸ்ருஜ்ய - ஆனந்த கர்மத்தாலேயே, மற்றவை முன்போலவே.

(ஶா - ஸா.) தம். சேதனமான சராங்கம் ஓடப்பார்த்தது. அசேதனமான தான் னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்று விட்டது. பிண்டரூபமாயிருந்த விராட்புருஷ சரீரத்தையே இங்கு லோகபாலசர்களென்கிறது. கார்ய காரணவஸ்துகளாலே முகத்தால் கிரகிப்பதாவது வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் புஜிப்பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதாகையாலே காரணமான சரீரத்தாக்குச்சக்தியில்லையென்று தெரிகிறது இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினுலேயே திருப்தி அடைகின்றனவில்லையே, ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தியற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

(சங் - வித்.) மற்றவைகளும் இப்படியே ச-ரி-சு-எ-அ-கூ.

தத்பாநேநாஜிக்ருக்ஷத் தத்ஆவயத் ஸைஷோऽந்நஸ்ய க்ரஹோ யத்வாயுரந்நாயுர்வா ஏஷ யத்வாயு: ||௰||

(ப் - ம.) இவ்விதமாய்க்கரணவ்யாபாரங்களினுல் அன்னத்தைக்கிரகிக்கச்சக்தியற்ற லோகபால ஸமூகமானது, தத் - அந்த அன்னத்தை, அபாநேந - முகமார்க்கமாக உள்ளே செல்லுகிற வாயுவினுலே, அஜிக்ருக்ஷத் - கிரகிக்க நினைத்தது. தத் - அதை, ஆவயத் - கிரகித்துக்கொண்டது, யத் வாயு: - அபானமென்னும் வாயு யாதொன்ருே, ஸஏஷ: - அந்த இந்த வாயுவானது, அந்நஸ்ய க்ரஹ: - அன்னத்தைக் கிரகிக்கச் சக்தியுடையது, யத்வாயு: - அபானவாயு யாதொன்ருே, ஏஷ: - இந்த வாயு, அந்நாயு: வை - அன்னத்தையே ஜீவனுதாரமாக உடையது.

ஸஈக்ஷத கதம் ந்விதம் மத்ருதே ஸ்யாதிதி ஸஈக்ஷத கதரேண ப்ரபத்யா இதி ஸஈக்ஷத யதிவாசாऽபிவ்யாஹ்ருதம் யதி ப்ராணேநாபிப்ராணிதம் யதி சக்ஷுஷா த்ருஷ்டம் யதி ஶ்ரோத்ரேண ஶ்ருதம் யதி த்வசா ஸ்ப்ருஷ்டம் யதி மநஸா த்யாதம் யத்யபாநேநாப்யபாநிதம் யதி ஶிஶ்நேந விஸ்ருஷ்டமத கோऽஹமிதி ||௧௧||

(ப் - ம்) இதம் - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது. மத்ருதே - என்னை விட்டு, கதம் ஸ்யாத் - எப்படியாகும், இதி - என்று, ஸஈக்ஷத - அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, கதரேண - எந்த மார்க்கத்தால், ப்ரபத்யை - இஜ்ஜீவ சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம், இதிஸஈக்ஷத - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, வாசா - வாக்கினுலே, அபிவ்யாஹ்ருதம் - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்படுமேயானுல், ப்ராணேந - க்ராணேந்த்ரியத்தினுலே, அபிப்ராணிதம் - விருதாவாக முகரப்பட்டால், சக்ஷுஷா த்ருஷ்டம் - கண்ணுல் வீணுகப் பார்க்கப்பட்டால், ஶ்ரோத்ரேண ஶ்ருதம் - காதினுல் விருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், த்வாஸ்ப்ருஷ்டமயதி - த்வகிந்த்ரியத்தினால் வீணை தொடப்பட்டால், மநஸாத்யாதமயதி - மனஸினால் வீணாக த்யானம் செய்யப்பட்டால், அபாநேநாப்யாநிதமயதி - அபானமென்னும் வாயு வீணாகவே ஆபானிக்குமானால், ஶிஶ்நேநவிஸ்ருஷ்டமயதி - குஹ்யேந்த்ரியம் விருதாவாக ஆனந்த கர்மத்தைச் செய்யுமானால், அத-அதன் பின்பு, கோஹம் - யான் யார், இதி - என்று, ஸம்ஈக்ஷத - நினைத்தது.

ஸஏதமேவஸீமாநம்விதார்யைதயாத்வாராப்ரபத்யத ஸைஷாவித்ருதிர்நாமத்வாஸ்ததேதந்நாந்தநம் தஸ்யத்ரயஆவஸதாஸ்த்ரயஸ்ஸ்வப்நா அயமாவஸதோயமாவஸதோயமாவஸதஇதி ||௧௨||

(ப் - பா - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏதம் - இந்த, ஸீமாநமேவ - எல்லையான சிரஸ்ஸையே, விதார்ய - பிளந்துகொண்டு, ஏதயா த்வாரா - இந்த மார்க்கத்தினாலே, ப்ரபத்யத - உள்ளே ப்ரவேசித்தது, ஸைஷாத்வா: - இந்த வழியே, வித்ருதிர்நாம - விதிருதியென்று பெயர் பெற்றது, ததேதத் - இந்த வழியே, நாந்தநம் - நாந்தநம்-ஸந்தோஷத்தைத் தருவது, அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், இதி - என்று, த்ரயஆவஸதா: - மூன்று ஸ்தானங்கள், த்ரயஸ்ஸ்வப்நா: - மூன்று அவஸ்தையும் ஸ்வப்னங்களேயாம்.

ஸஜாதோபூதாந்யபிவ்யைக்ஷத் கிமிஹாந்யம்வாவதிஷதிதி ஸ ஏதமேவபுருஷம்ப்ரஹ்ம ததமமபஶ்யதிதமதர்ஶமிதி ந ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) ஜாத: ஸ: - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம், பூதாநி - பூதங்களை உத்தேசித்து, வ்யைக்ஷத் - ஆலோசித்தது. (வித் - பூதாநி - பூதங்களைப்பற்றி, அபிவ்யைக்ஷத் - முழுதும் விவேகித்தறிந்தது), அந்யம்வாவதிஷதிதி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வாபாவிக ஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கூடாதென்று நிச்சயித்து, ஸ: - அந்த ஜீவனானவன், ஏதமேவ - இவனையே, புருஷம்-தேஹத்தில் இருப்பவனாகவும், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததமம்-ததமம்-ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, இதமதர்ஶமிதி - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, அபஶ்யத்-பார்த்தான்.

தஸ்மாதிதந்த்ரோநாமேதந்த்ரோஹவைநாமதமிதந்த்ரம்ஸந்தமிந்த்ரஇத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேணபரோக்ஷப்ரியாஇவஹிதேவா: பரோக்ஷப்ரியா இவஹிதேவா: ||௧௪||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்மாத் - இப்படிப் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததினால், இதந்த்ரோநாம - இவ்வாத்மா இதந்த்ரனென்று பெயரை உடையது, இதந்த்ரோஹவைநாம - இப்பரப்ரம்மமானது இதந்த்ரமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, தமிதம்த்ரம் ஸந்தம் - இதந்த்ரனாகிய அப்ரம்மத்தையே, பரோக்ஷேண - மறைவிடமாக, இந்த்ர இதி - இந்த்ரனாக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், தேவா: - தேவதைகள், (வித்யா - பூஜ்யர்கள் எல்லாரும்), பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி - பரோக்ஷமாக (மறைவிடமாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுடையவர்கள் அல்லவா, பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி - முன்போலவே பொருள்,

(௩ - ஸா.) அந்த நாராயணன் இவர்களுக்கு அன்னத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். (௧)

(௩ - ஸா.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித்த அப்பு என்னும் தேவதைகளையும் ப்ரம்மாதிகளையும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினால் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும் அவரிச்சையினாலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோற்றியது. (௨)

ஐதரேயோபநிஷத்து முதல் அத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் நாலாவது அத்தியாயம்).

முற்றிற்று.

த்விதீயாத்யாயே ப்ரதம: கண்ட:,

புருஷே ஹ வா அயமாதிதோ கர்ப்போ பவதி யதேதத்ரேத: ததேதத் ஸர்வேப்யோ(அ)ங்கேப்யஸ்தேஜ: ஸம்பூதமாத்மந்யேவாத்மானம் பிபர்தி தத்யதா ஸ்த்ரியாம் ஸிஞ்சத்யதைநஜ்ஜநயதி ததஸ்ய ப்ரதமம் ஜந்ம ||௧||

(ப-பா-ம்.) அயம்-இந்த ஜீவாத்மா, புருஷே ஹவை - புருஷ சரீரத்திலேயே அல்லவா, ஆதித: - முதலில், கர்ப்ப: - கர்ப்பமாக, பவதி-ஆகிறான், ரேத: யத் - ரேதஸ்ஸு என்பது எதுவோ, ஏதத் - இதுதான் அக்கர்ப்பம், ததேதத் - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸர்வேப்ய: அங்கேப்ய: - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்றும், ஸம்பூதம் தேஜ: - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, ஆத்மானம் - ரூபாந்தரமான தன்னை, ஆத்மந்யேவ - தன் சரீரத்திலேயே, பிபர்தி-போஷிக்கிறது, தத்- அந்த ரேதஸ்ஸை, யதா - எப்போது, ஸ்த்ரியாம்-ஸ்திரீயினிடத்தில், ஸிஞ்சதி-யோகஞ்செய்கிறானோ, அத - அப்போது, ஏநத்-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய ரேதோரூபமான சரீரத்தை, ஜநயதி - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், தத் - அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்படுவதே, அஸ்ய - இவனது, ப்ரதமம் ஜந்ம - முதலாவது ஜன்மம். (௧)

முதல்கண்டம்.

தத் ஸ்த்ரியா ஆத்மபூயம் கச்சதி யதா ஸ்வமங்கம் ததா தஸ்மாதேநாம் ந ஹிநஸ்தி ஸாஸ்யைதமாத்மாநமத்ர கதம் பாவயதி ||௨||

(ப்-பா-ம்.) தஸ - இப்படி ஸ்த்ரீ கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்த அந்த ரேதஸ் ஸானது, ஸ்ஶஂஜஂமஂயயா - சொந்த சரீரம்போலவே, ஸ்ரியாஃ - ஸ்திரீயினு டைய, ஆத்மஸயஂ - சரீரமாயிருப்பதை, மஜுதி - அடைகிறது, தஸ்மாஜ - அதனல், வ நாஂ - இந்த ஸ்திரீயை, நஹிநஸ்தி-ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை, ஸா - கர்ப்பவதியான அந்த ஸ்த்ரீ, ஊத்ர மதஂ - கர்ப்பத்தை அடைந்திருக்கிற, ஆத்மாநஂ - புத்ரருமான, ஊஸ்யவதஂ - இவனது இந்த ரேதஸ்ஸை, ஸாவ யதி - பரிபாலிக்கிருள். (உ)

ஸாஸாவயித்ரீ ஸாவயிதவ்யா ஸவதிதஂஸ்ரீ மஸஂஃஂபிஸதிஃவொாட ம்ரவவகூஉாாஂஜநூ நொாட ஜெ உயிஸாவயதி வயகூஉாாஂஜநூ நொாட ஜெ உயிஸாவயதிஆத்மாநவேதஸாவயதெஷாஂஜொகாநாஂஸதத்யா வவஂஸதாஹீஜொகாஹூஊஸ்ஃத்வீயஂஜந்ந॥

(ப்-பா-ம்.) ஸாவயித்ரீ-பர்த்தாவின் சரீராந்தரமான கர்ப்பத்தை ரக்ஷிக் கிற பத்னியானவள், ஸாவயிதவ்யா - பர்த்தாவினுல் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாக, ஸவதி - ஆகிருள், ஸ்ரீ - ஸ்த்ரீயானவள், தஂமஸஂஃஂ - அந்தக்கர்ப்பத்தை, பிஸதீஃ - பரிக்கிருள், ஸஃ-அந்தப் பிதாவானவன், கூஉாாஂ-அந்தப் புத் ரனை, ஊரவவ-முன்னேயும் ஜனனகாலத்திலும், ஜநூநஃஊஜெ-ஜனனத்து க்குப் பிறகும், ஊயிஸாவயதி - சாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரங்களால் அதிகனுக்கு கிருன், ஸஃ-அந்தப் பிதாவானவன், கூஉாாஂ - புத்ரனை, ஜநூநொாட ஜெ - ஜனனத்துக்கு முன்னும்பின்னும் ஜனனகாலத்திலும்,ஊயிஸாவயதிஊதியஸ- ஸம்ஸ்கரிக்கிருன் பது யாதோன்ஙேூ, தஸ - அதனல், ஆத்மாநவேஸாவ யதி - தன்னையே ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளுகிருன் இப்படித்தானே புத்ரனுக ஜனிப்பது, வஷாஂஜொகாநாஂ - இந்த லோகங்களுடைய, ஸஊதெத்ய- விச்சேதமில்லாமைக்காகவே, தஸ - இப்படி மாத்ரு சரீரத்தைவிட்டுப் புத்ர ஞய் வெளிப்படுவது, ஊஸ்ய-இவனுக்கு, ஃதீயஂஜநூ-இரண்டாவது ஜன்மம்.

இரண்டாவதுகண்டம்.

வொாடஸ்யாயஂாத்மா வுணெ்யஸ்யஃகஃஃஸ்யஃ வுதிநியீயதெஊயா ஸ்யாயஂதாாஆத்மாக்ருதக்ருதொவ்யாவயொமதஃவெஊதிஸஊதஃவு்யஜெ வவுநஜஃாயதெதஊஸ்யதுதீயஂஜநதஊுக்ஷேஷிணா ॥க॥

(ப்-பா-ம்.) ஊஸ்ய-பிதா புத்ரன் என்று இரண்டு தேஹத்தை வஹித்த பிதாவினுடைய, ஸஃஊயஂாத்மா - புத்ரனென்னும் இந்தத் தேஹமானது, வு ணெ்யஸ்யஃகஃஃஸ்யஃ-புண்ய கார்யங்களுக்காக, வுதிநியீயதெ - ப்ரதிநிதி யாகச் செய்யப்படுகிருன், ஊய - பிறகு, ஊஸ்ய-இந்த பிதாவினுடைய, ஊயஂ

[illegible] - பித்ரு தேஹமானது, [illegible] - ஜன்ம ப்ரயுக்தமான எல்லாக் கார்யங்களையும் செய்து முடித்தவனாய், [illegible] - வ்ருத்தனாய், [illegible] - மரணமடைகிறான், ஸ꞉ - அந்த வ்ருத்தன், இத꞉ - இந்த லோகத்தினின்றும், [illegible] - வெளியில் புறப்பட்ட உடனே, [illegible] - மறுபடி தன் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கத்திலோ நரகத்திலோ மனுஷ்ய லோகத்திலோ ஜனிக்கிறான், தத் - இப்படி மறுபடி ஜனிப்பதே, அஸ்ய - இவனுக்கு, த்ருதீயம்ஜந்ம - மூன்றாவது ஜன்மம், தத் - அது இப்படி ஸம்ஸாரத்தினுடைய கஷ்டமும் தத்வஜ்ஞானத்தால் அது நீங்கும் விதமும் ருஷிணா - மந்த்ரத்தால், உக்தம் - சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (க)

மூன்றாவது கண்டம்.

கர்பே நு ஸந்நன்வேஷாமவேதமஹம் தேவானாம் ஜநிமாநி விஸ்வா ஶதம் மா புர ஆயஸீரரக்ஷந்நத꞉ ஶ்யேநோ ஜவஸா நிரதீயமிதி। கர்ப ஏவைதச்சயானோ வாமதேவ ஏவமுவாச ‖க‖

(ப் - ம்.) கர்பே நு - கர்ப்பத்திலேயே, ஸந் - வாஸம்செய்கிற, அஹம் - நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே, ஏஷாம் தேவானாம் - அக்னி முதலிய இந்தத் தேவதைகளுடைய, விஸ்வா ஜநிமாநி - உத்பத்தி யெல்லாவற்றையும், அவேதம் - அறிந்தேன், அத꞉ - இதற்கு முன்பு, மா - என்னை, ஆயஸீ꞉ - இரும்பு விலங்குபோன்ற, ஶதம் புர꞉ - நூறு தேகங்கள், அரக்ஷந் - திருடனை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்து வெளியே புறப்பட ஒட்டாமல் காவல் காப்பதுபோல நான் தத்வஜ்ஞானத்தால் முக்தியடையாதபடி சரீர சம்பந்தங்கள் தடுத்து வந்தன, ஶ்யேந꞉ - ச்யேநமென்னும் பக்ஷிசிரேஷ்டம்போலே, ஜவஸா - வேகமாய், நிரதீயம் - வெளிப்பட்டேன் வலையை உதறிவிட்டு ச்யேனம் போய்விடுவதுபோல ஆத்மக்யான ஸாமார்த்யத்தால் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளிப்பட்டேன், இதி - என்பது மந்த்ரத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது, வாமதேவ꞉ - வாமதேவர், கர்பே ஶயாந ஏவ - கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்போதே, ஏதத் - இம்மந்த்ரத்தை, ஏவம் - இப்படி, உவாச - சொன்னார். ()

(ஶம் - ஹா.) குருப்ரஸாதத்தாலும் சாஸ்த்ராநுக்ரஹத்தாலும் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றபடியால் இவ்வவித்யை நான் விடைம்பெற்றேன் என்று வாமதேவருஷிதாயாரின் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே சொன்னார். (க)

ஸ ஏவம் வித்வானஸ்மாச்சரீரபேதாதூர்த்வ உத்க்ரம்யாமுஷ்மின் ஸ்வர்கே லோகே ஸர்வான் காமானாப்த்வாம்ருத꞉ ஸமபவத்ஸமபவத் ‖உ‖

(ப் - ம்.) ஏவம் வித்வான் - இப்படி ஆத்மதத்வத்தை அறிந்த, ஸ꞉ - அந்த வாமதேவர், அஸ்மாச்சரீரபேதாத் - இத்தேஹம் போனபின்பு, ஊர்த்வ꞉ - உத்தரகாலத்தில், (சங் - ஊர்த்வ꞉ - ஞானஸ்வரூபியாய் விட்டதால் ஸம்ஸாரத்

துக்கு மேலானவராக) இருந்து, தூ - ஸம்ஸார பந்தங்களை யெல்லாம் விட்டு நீங்கி, அமுஷ்மிந் - இந்திரியங்களால் காணமுடியாத, ஸுவர்கெ-நல்ல கியானத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தாகையாலே ஸ்வர்க்கமென்று பெயருடைய, லோகெ - ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில், ஸவாந் காமாந் - தைத்தரீயத்தில் சொன்ன ஸார்வபௌம போகம்முதல் ப்ரம்மபோகம் அளவான போகங்களை யெல்லாம், ஆப்த்வா - அடைந்து, அம்ருதஃ - முக்தனாக, ஸமபவத் - ஆனார் மறுபடி, ஸமபவத் - என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

(ஸ - ஹா.) ரேதஸ்ஸு அந்நம் முதலிய சப்தங்களும் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. (௩)

(ஸ - ஹா.) ஸஃ. அக்ரஃ. ஏவ. ச்ரேஷ்டனான அந்த விஷ்ணுவே. புத்திரனைக் கொண்டாடுவதும் அங்குள்ள பகவானைக் கொண்டாடுவதாகவே ஆகிறது. இப்படிப் பாவிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷம் உண்டாகிறது. (௪)

ஐதரேயோபநிஷத் இரண்டாவது அத்தியாயம்

உ - வது ஆரணம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

த்ருதீயாத்யாயே ப்ரதமஃ கண்டஃ.

கோऽயமாத்மேதி வயமுபாஸ்மஹே கதரஃ ஸ ஆத்மா யேந வா பச்யதி யேந வா ச்ருணோதி யேந வா கந்தாநாஜிக்ரதி யேந வா வாசம் வ்யாகரோதி யேந வா ஸ்வாது சாஸ்வாது ச விஜாநாதி ||௧||

(ஸம - ஹா.) கீழ் அத்தியாயத்தில் மூன்று ஜன்மம் நிரூபிக்கப்பட்டது. அம்முகமாய் வைராக்யம் பிறந்து கியானமுண்டாகவேண்டுமாகையாலே, பதார்த்தஸ்வரூபத்தை நன்றாகச் சோதியாதபோது வைராக்கியமொன்றினாலே மாத்திரம் கியானமுண்டாக மாட்டாதாகையால் இம்மூன்றும் அத்தியாயத்தில் பதார்த்தசோதனம் செய்யப்படுகிறது.

ப்ரஹ்ம வித்தையினால் ப்ரஹ்மைக்கியமென்னும் பலம் கைவருமென்பது வாமதேவர் முதலியவர்களினது பரம்பரையில் வேதவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பிருஹ்மக்கியானிகளின் சபையில் மிகப்பிரசித்தமானது. இவ்விஷயத்தை அறிந்துகொண்ட இப்போதைய பிராஹ்மணர் சிலர் பேதக்கியானமென்னும் ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி ஐக்கியமென்னும் மோக்ஷத்தைப் பெறும்பொருட்டு விசாரம்செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

எந்த ஆத்மாவை உபாஸநம்செய்து வாமதேவர் மோக்ஷமடைந்தாரோ, அதே ஆத்மாவை நாம் உபாசிக்க நினைத்திருக்கிறோம். அவ்வாத்மா எது, என்பது விசாரவிஷயம்.

இவ்வாறு விசாரிக்கும்போது இந்தச் சரீரத்தில் கால்வழியாய் ஒன்றும் தலைவழியாய் ஒன்றுமாக இரண்டு ஆத்மாக்கள் (பிராணனும் ஆத்மாவும்) பிரவேசித்திருப்பது அவர்களுக்கு ஞபகத்தில் வந்தது. இவ்விரண்டில் ஒன்றில்லாவிட்டாலும் இந்தத் தேகம் நிற்கமாட்டாதாகையால் இவ்விரண்டும் ஆத்மாவாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இவ்விரண்டில் உபாஸிக்கத்தக்கது ஒன்றேயாதலின் எதை யாம் உபாஸிக்கக் கடவோமென்று மறுபடியும் விசாரிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் மனோசுத்தியுடையவர்களாகையால் உடனே அவர்களுக்குத் தத்வநிச்சயம் பிறந்தது. இந்த தேஹத்தில் இரண்டு ஆத்மாவிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று அறிவதும் ஒன்று அறிவதற்குத் துணையாயிருப்பதும். ஆதலின் அறிவது ஆத்மா, துணையாயிருக்கும் பிராணன் ஆத்மாவல்ல என்று அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறந்தது.

கண்ணினால் காண்கிறான், காதினால் கேட்கிறான், மூக்கினால் முகருகிறான், வாக்கினால் பேசுகிறான், நாக்கினால் ருசியையறிகிறான். ஒரு காரணமே இப்படிப் பல பிரிவுகளை அடைகிறது.

யதேதத்ஹ்ருதயம் மநச்சைதத் ஸம்ஜ்ஞாநமாஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ப்ரஜ்ஞாநம் மேதா த்ருஷ்டிர் த்ருதிர் மதிர் மநீஷா ஜூதி: ஸ்ம்ருதி: ஸங்கல்ப: க்ரதுரஸு: காமோ வச இதி ஸர்வாண்யேவைதாநி ப்ரஜ்ஞாநஸ்ய நாமதேயாநி பவந்தி ||௨||

(பா - ஹா.) இங்ஹ்ருதய மென்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்பட்ட கரணமொன்றே பல பிரிவாகிறது. கண்ணாயிருந்துபார்க்கிறது, காதாயிருந்து கேட்கிறது, மூக்காயிருந்து முகருகிறது, வாக்காயிருந்து பேசுகிறது, நாவாயிருந்து ருசியை அறிகிறது, ஆலோசனைக்குரிய மனமென்னும் தானாயிருந்து ஆலோசிக்கிறது. இருதயமாயிருந்து நிர்த்தாரணம் செய்கிறது. ஆதலின் இவையெல்லாம் செய்வதென்றே. இவ்விஷயம் கௌஷீதகீ பிராஹ்மணடலத்திலும் வாஜ்ஸனேயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஹ்ருதம் என்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும் கரணமொன்றே அறிவதற்குத்துணையாகையால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவான பிராணனானது நமக்கு உபாஸ்யமானதன்று. இவற்றை அறியும் ஆத்மாவே நாம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று அவர்கள் முடிவுசெய்து கொண்டார்கள்.

இப்பிராணியைச் சேதனனென்று சொல்லுகிறதற்குக் காரணமான விருத்தி ஸம்ஜ்ஞானம், தான் யஜமானனாயிருத்தல் ஆஜ்ஞானம், கலைகளில் தெளிவுவிஜ்ஞானம், அந்தந்தஸமயத்திற் கேற்றபடி புத்தியில் தோன்றுவது ப்ரஜ்ஞானம், கிரந்தங்களைத் தரிக்கும் சக்திமேதை, இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளி விஷயங்களை அறிகை திருஷ்டி, தளர்வுற்ற சரீரேந்த்ர்யங்களைத் திடமாக்கித் தரிப்பது திருதி, ஆலோசித்தல் மதி, அதில்ஸ்வாதந்த்ர்யம்மனீஷை, ரோகம் முதலியவைகளால் வரும் மனத்துயரமே ஜசதி, முன் நடந்த விஷயத்தை நினைத்தலே ஸ்மிருதி, கறுப்பு வெளுப்பு என்று பிரித்தறிவது ஸங்கல்பம், திடநிச்சயம்க்ரது, பிழைதிருத்தல் முதலியவைகளுக்குரிய விருத்தியே அஸு, நெருக்கமில்லாத விஷயத்தை இச்சித்தல் காமம், ஸ்திரீகளுடன் புணர விரும்புதல் வதும்.

இவைமுதலிய அந்தக்கரணத்தின் வியாபாரங்கள் கேவல ஜ்ஞானரூபனும் அறிபவனுமான ஆத்மாவுக்கு உபாதியானவை. அந்த ஆத்மா நாமரூபமில்லாதவன். உபாதியால் நேரும் குணங்களின் பெயரான ப்ரஜ்ஞானம் முதலிய இவையெல்லாம் கியானமாத்ரமான அந்த ஆத்மாவின் பெயர்களே.

இதனால் கரணத்திலும் கரண வ்யாபாரத்திலும் வேறுபட்டு ஸ்வப்ரகாசமாய் ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ளது ஆத்மா ஒன்றே யென்று ஸித்தாந்தமாயிற்று.

ஏஷ ப்ரஹ்மைஷ இந்த்ர ஏஷ ப்ரஜாபதிரேதே ஸர்வே தேவா இமாநி ச பஞ்ச மஹாபூதாநி ப்ருதிவீ வாயுராகாச ஆபோ ஜ்யோதீம்ஷீத்யேதாநீமாநி ச க்ஷுத்ரமிச்ராணீ பீஜாநீதராணி சேதராணி சாண்டஜா

𑌨𑌿 𑌚 𑌜𑌾𑌰𑍁𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌭𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌨𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌂 𑌚 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌚 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ॥௩॥

(ஸம் - ஹா.) இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஜ்ஞானரூபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக்கரணமென்னும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூர்யபிம்பங்கள் பலவாறாக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீராபிமானியான பிரஜாபதி. கீழ் இப்பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலகர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேஹங்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும்,ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; முட்டையினின்று வெளிப்படும் பக்ஷி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் நின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. குதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பிரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

கீழ்ச்சொன்ன உபாதிகார் நீங்கப்பெற்றுன் இப்பிரஹ்மம் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது நிர்மலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் நிர்விசேஷமாய் நிற்கிறது. இது பரிசுத்தமான பிரஜை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்து இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதுவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஷ்டி புத்தியில் ஆத்மத் வாபிமானம் வைப்பதினுல் நியந்தாவாகி அந்தர்யாமி யென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு ஹேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் தேவதைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில்உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி ஏகதத்வமான பிரம்மமொன்றே கீழ்ச்சொன்ன பல உபாதிகளினுலே எல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

𑌸 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵
𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌮𑍃𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 ॥௪॥

(ஸம் - ஹா.) வாம தேவர்போலவே பிரஜ்ஞானத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து உபாஸனம் செய்கிறவன் பேதஜ்ஞானமென்றும் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முக்தியென்னும் ஸ்வர்க்கானந்தங்களை அனுபவித்து விதேஹ முக்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்
இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்.

ஓம் நமோ ப்ரஹ்மாதிப்யோ ப்ரஹ்மவித்ப்ய: ஸம்ப்ரதாயகர்த்ருப்யோ வம்சருஷிப்யோ நமோ குருப்ய:.

உஷாவா என்று தொடங்கி வாஜஸநேயஸம்ஹிதையைச் சேர்ந்த உபநிஷத் அதற்குச் சுருக்கமான உரை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத் என்றால் உபநி என்கிற உபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஸதி என்கிற தாதுவுக்கு போக்கடிக்கிறதென்கிற அர்த்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தையும் அதின் காரணமான அவித்தையையும் போக்குகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுதலால் உபநிஷத்என்று பெயர் பெற்ற இந்த 6 அத்தியாயங்களும் காட்டில் ரிஷிகளால் ஓதப்பட்டதினால் ஆரண்ணியகமென்றும் பெரியதாயிருப்பதால் ப்ருஹத் என்றும் சேர்ந்து ப்ருஹதாரண்யகமெனப்பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. வேதம் இரண்டுபாகம் கர்மகாண்டம் என்றும் ப்ரஹ்மகாண்டம் என்றும் அதில் கர்மகாண்டத்துக்குரிய யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் கர்த்தா வென்றும் க்ரியை என்றும் அங்கங்கள் என்றும் பலவித வேற்றுமைகளோடே கூடியது மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு ப்ரஹ்மம் ஒன்றே சத்தியம் மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானமே மோக்ஷகாரணமாதலால் மேல்கூறிய கர்மகாண்டத்தினால் இதற்கு விரோதமே யொழிய வேறில்லை ஆகையால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அதற்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய் என்கிற புத்தியை உண்டாக்கத்தக்க உபநிஷத் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் முதலில் அச்வமேதம் என்கிற யாகத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லுவதில் பயன் அச்வமேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞானத்தினால் வித்யயாவா கர்மணாவா வென்றும் 'அச்வமேதயாஜதே, ய உசைநமேவம்வேத' - என்றும் சரியான பலன் உண்டென்று தெரியப்படுத்துவதுதான் அதில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் ஸம்ஸாரபலம் உண்டென்றும் கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த அச்வமேதயாகத்துக்கு ஸம்ஸாரபலத்தைச் சொல்லுதலால் இதில் தாழ்ந்த கர்மங்களுக்கும் இதுவே பலமென்று ஏற்படுகிறதாதலால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு கர்மங்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறதற்காக ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் அச்வமேதத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லியிருக்கிறது.

காதலீமாஹ்வஸஹ்வாயம் விதாரஸ்யம் ச்ரியா | அஞ்ஜநாதுருஷம்ஸாரம் ஜனிகர்மாஹதாம் | ப்ராஸம்ரக்ஷண யோகீந்த்ரம் ப்ரணம்யாநந்த மானவி | ப்ருஹதாரண்யகவ்யாக்யாம் கரோமி விதுஷாம் முதே ||

8. அத்யாயங்கள் அடங்கின ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரவமர்க்கமென்றும் உபஸத்தென்றும் அச்வமேதயாகத்தின் அங்கங்களைச் சொல்

லும் முதல் இரண்டத்தியாயங்களை விட்டு மேலுள்ள அத்யாயங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த உஷாவா என்கிற வாக்கியங்களும் அச்வமேத காண்டத்தைச் சார்ந்ததாயிருக்கினும் ப்ருஹதாரண்யகமென்று சொல்லுகையால் ப்ருஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சேர்ந்ததென்று அதற்குப் பொருளுரைப்பது உசிதமாயிருக்கிறது.

ஹரி: ஓம்.

உஷா வா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிர: ஸூர்யச்சக்ஷுர்வாத: ப்ராணோ வ்யாத்தமக்நிர்வைச்வாநர: ஸம்வத்ஸர ஆத்மாச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய த்யௌ: ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரம் ப்ருதிவீ பாஜஸ்யம் திச: பார்ச்வே அவாந்தரதிச: பர்சவ ருதவோऽங்காநி மாஸாச்சார்தமாஸாச்ச பர்வாண்யஹோராத்ராணி ப்ரதிஷ்டா நக்ஷத்ராண்யஸ்தீநி நபோ மாம்ஸாநி | ஊவத்யம் ஸிகதா: ஸிந்தவோ குதா யக்ருச்ச க்லோமாநச்ச பர்வதா ஓஷதயச்ச வநஸ்பதயச்ச லோமாந்யுத்யந் பூர்வார்த்தோ நிம்லோசஞ்ஜகநார்த்தோ யத்விஜ்ரும்பதே தத்வித்யோததே யத்விதூநுதே தத்ஸ்தநயதி யந்மேஹதி தத்வர்ஷதி வாகேவாஸ்ய வாக் ||

(ப - ம்.) மேத்யஸ்ய யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, சிர: - தலை, உஷாவா - விடியற்காலம், சக்ஷு: - கண், ஸூர்ய: - சூரியன், ப்ராண: - உயிர்காற்று, வாத: - வாயு, வ்யாத்தம் - திறக்கப்பட்ட வாய் வைச்வாநர: - வைசுவாநரன் என்கிற பெயருள்ள, அக்நி: - நெருப்பு, ஆத்மா - சரீரம், ஸம்வத்ஸர: - வருஷம், மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், பாஜஸ்யம் - மார்பு, ப்ருதிவீ - பூமி, பார்ச்வே - பக்கம், திச: - திசைகள், பர்சவ: - பக்க எலும்புகள், அவாந்தரதிச: - மூலைத்திசைகள், அங்காநி - அவயவங்கள், ருதவ: - ருதுக்கள், பர்வாணி - கணுக்கள், மாஸா: - ச - அர்த்தமாஸா: - ச - மாஸங்களும் பக்ஷங்களும், ப்ரதிஷ்டா - கால்கள், அஹோராத்ராணி - பகலிரவுகள், அஸ்தீநி - எலும்புகள், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், மாம்ஸாநி - மாம்ஸங்கள், நப: - மேகம், ஊவத்யம் - பாதிஜரித்திருக்கிற ஆகாரம், ஸிகதா: - மணல்கள், குதா: - நரம்புகள், ஸிந்தவ: - ஆறுகள், யக்ருத் - ச - க்லோமாந: - ச - மார்பின் கீழிருக்கிற இரண்டு மாம்ஸ உண்டைகள், பர்வதா: - மலைகள், லோமாநி - மயிர்கள், ஓஷதய: - ச - சிறுசெடிகளும், வநஸ்பதய: - ச - மரங்களும், உத்யந் - உதயமாகிற, ஸூர்ய: - சூரியன், பூர்வார்த்த: - உடம்பின் முன்பாதி, நிம்லோசந் - அஸ்தமனத்தை அடைகிற, ஸூர்ய: - சூரியன், ஜகநார்த்த: - உடம்பின் பின்பாதி - விஜ்ரும்பதே - யத் - கொட்டாவி விடுகிறது என்று யாதொன்றோ, தத் - அது, வித்யோததே - மின்னல் மின்னுகிறது அதாவது கொட்டாவி விடுகிறதே மின்னல் என்று பொருள், யத் விதூநுதே - மயிர்களை உதறுகிறதென்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அது, ஸ்தந

யதி - கர்ஜனம்பண்ணுகிறது அதாவது மயிர்களை உதறுகிறதே மேகங்களின் இடி முழக்கம் என்று பொருள், மேஹதி யத்மியதே - மூத்திரம் விடுகிறதென் கிற யாதொன்றோ, தத் - அது, வர்ஷதி - மழைபெய்கிறது, அஸ்ய - அந்தக் குதிரையின், வாகேவ - சப்தம்தானே - வாக் - வாக் தேவதை.

(பூ - ஹா) அஸ்வமேதத்தில் பண்ணும் ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்காக அஸ்வமேதம் என்று பெயராதலால் குதிரையே முக்கியமான அங்கமாதலால் குதிரையிடத்தில் பண்ணும் புத்தியைச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹா.) 'தாத்பர்யபேதம்'யதேவவித்யயாகரோதி...ஷதா''ததேவ வீர்யபத்தரம்பவதி'' என்று சொல்லி யிருக்கையால் கர்மங்களுக்கு அதிக பலத்தை அதாவது சீக்கிரம் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க சக்தியை உண்டுபண்ணுவதான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

அஹர்வா அஸ்வம் புரஸ்தாந் மஹிமா(அ)ந்வஜாயத தஸ்ய பூர்வே ஸமுத்ரே யோநீ ராத்ரிரேநம் பஸ்சாந் மஹிமா(அ)ந்வஜாயத தஸ்யாபரே ஸமுத்ரே யோநிரேதௌ வா அஸ்வம் மஹிமாநாவபித: ஸம்பபூவது: ஹயோ பூத்வா தேவாநவஹத் வாஜீ கந்தர்வாநர்வா(அ)ஸுராநஸ்வோ மநுஷ்யாந் ஸமுத்ர ஏவாஸ்ய பந்துஸ் ஸமுத்ரோ யோநி: ॥ ௨ ॥

(ப - ம்.) அஸ்வம் புரஸ்தாத் - குதிரைக்கு முன்பக்கத்தில், அஹர்வா - கல்ப, மஹிமா - மஹிமா என்கிற பெயருடைய தங்கத்தால் செய்த ஹோமம் செய்யவேண்டிய பதார்த்தம் வைத்திருக்கிற பாத்திரமாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அந்த பாத்திரத்துக்கு, பூர்வே - கிழக்குத் திசையில் இருக்கிற, ஸமுத்ரே - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏநம் பஸ்சாத் - குதிரைக்குப் பின்பாகத்தில், மஹிமா - மஹிமா என்று பெயர் கொண்ட வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய பாத்திரம், ராத்ரி: - இரவாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அதற்கு, அபரே - மேலைத்திசையிலிருக்கிற, ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏதௌ - இந்த, மஹிமாநௌ - மஹிமா என்ற பெயருள்ள மேற்கூறிய பாத்திரங்கள், அஸ்வமபித: - குதிரைக்கு இரண்டு பக்கத்திலும், ஸம்பபூவது: - உண்டாய் விட்டன அதாவது இரண்டு பக்கத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹய: - அயமென்கிற ஜாதியுள்ள குதிரையாக, பூத்வா - ஆய்விட்டு, தேவாந் - தேவர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, வாஜீ - வாஜி என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், கந்தர்வாந் - கந்தர்வர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அர்வா - அர்வா என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், அஸுராந் - அசுரர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அஸ்வ: - அசுவமென்கிற ஜாதியுள்ளதாய், மநுஷ்யாந் - மனிதர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அவஹத் - என்கிறதை மூன்று இடங்களிலும் இழுத்துக் கொள்ள, அஸ்ய - இந்தக் குதிரைக்கு, ஸமுத்ர ஏவ - சமுத்திரம் தானே அல்லது பரப்ரம்மம் தானே, பந்து: - கட்டும் இடம், ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - உண்டாகும் இடம்.

(பூ - ஹா - ரா - ஹா.) குதிரைக்கு முன் பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்ட பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு பாத்திரங்களில்

பண்ணப்படுவதான தியானத்தை சொல்லுகிறது. இதித்ரதீயாத்யாதேப்ரதமம் ப்ராம்மணம்.

நைவேஹ கிஞ்சநாக்ர ஆஸீந்ம்ருத்யுநைவேதமாவ்ருதமாஸீத் அஶநாயயா அஶநாயா ஹி ம்ருத்யுஸ்தந்மநோகுருதாத்மந்வீ ஸ்யாமிதி ஸோர்சந்நசரத்தஸ்யார்சத ஆபோஜாயந்தார்சதே வை மே கமபூதிதி ததேவார்கஸ்யார்கத்வம் । கம் ஹ வா அஸ்மை பவதி ய ஏவமேததர்கஸ்யார்கத்வம் வேத ॥௧॥

(ப் - ம்.) இஹ - இந்த ஜகத்தில், அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், கிஞ்சந - ஒருபொருளும், நைவாஸீத் - இல்லை, இதம் - இந்த ஜகத்தானது, அஶநாயயா - சுருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் கொண்ட, ம்ருத்யுநா-ப்ரகிருதியை உடம்பாகவுடைய ப்ரம்மத்தினாலே, ஆவ்ருதம் - சூழப்பட்டதாக, ஆஸீத் - இருந்தது, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், அஶநாயா - சம்ஹரிக்க எண்ணமானது, ம்ருத்யு: - மிருத்யு என்று கூறப்பட்டதோ, தத்-அந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மந்வீ - சரீரத்தையுடையவனாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், இதி - என்று, மந: - மனதை, அகுருத - பண்ணிற்று, ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, அர்சந் - தனக்கு ஆனந்தம் உண்டுபண்ணும் பொருட்டு, அசரத் - சஞ்சரித்து, அர்சத: - ஆனந்திக்கிற, தஸ்ய-அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, ஆப: - ஜலங்களானவை, அஜாயந்த - உண்டாயின, அர்சதே - ஆனந்தப்படுவதின் பொருட்டு எத்தனித்த, மே வை-என்பொருட்டுதானே, கம் - ஜலமானது, அபூத் - உண்டாயிற்று, இதி - என்று, (அமந்யத - எண்ணிற்று), ததேவ - ஆகையினாலே தானே, அர்கஸ்ய - அர்க்கனென்றும் பெயர்கொண்ட ப்ரம்மத்துக்கு, அர்கத்வம் - அர்க்கனென்றும் பெயருடைமை, ய: - யாதொருவன், அர்கஸ்ய - அர்க்கனென்னும் ப்ரம்மத்தினுடைய, அர்கத்வம் - அர்க்கனென்றும் பெயருடைய, ஏவம் - இப்படி, வேத - அறிகிறானோ, அஸ்மை - இவன்பொருட்டு, கம் ஹ வை - கம்யென்று பெயர்கொண்ட சுகம் தானே, பவதி - உண்டாகிறது.

(ஸம் - ஹா.) அசுவமேதமென்கிற யாகத்துக்கு வேண்டிய கருவியாகிய அக்கினியின் உற்பத்தி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சம்சாரமண்டலத்தில் ஒன்று பெயர் உருவங்களால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு பேதங்களும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தி இல்லை. ஆனால் இங்கு ஒன்றுமில்லை என்றதுக்கு சூன்னியமென்று அர்த்தமன்று. ஏனென்றால் காரியம் உண்டாவதற்கு முந்தி காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. உலகத்தில் குடம் உண்டாவதற்கு முந்தி மண் முதலான காரணங்கள் இருக்கிறதைக் கண்டிக்கிறோம். இல்லாவிடில் முயல்கொம்பு உண்டாகலாம். ஆதலால் காரணமுந்தியே இருக்கவேண்டியது. அப்படியே காரியமும் மண் உருண்டையில் இல்லாத குடம் உண்டாகில் முன்னிருந்த மண்ணுருண்டையைக் காட்டிலும் அதிக நிறை இருக்கவேண்டும். மேலும் கடவுளின் பிரத்தியக்ஷம் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறதென்று சித்தமாயிருக்கிறதாதலால் குடம் உண்டாகப்போகிறதென்று அறிகையில் குடமில்லாவிடில் என்னமாய்ப் பிரத்தியக்ஷத்தால் அறியலாம். ஆனால் குடம் உண்டாகிறது, குடம் உடைந்தது என்கிற வார்த்தைகளில் குடம் உண்டானதாக ஏற்படுகிறதென்றால் குடத்தின் தோற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. சுவர் முதலானதுகளால் குடம் மறைக்கப்பட்டால் குடம் நாசமடைந்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகிறதில்லையே என்னில் சுவர் முதலானவைகள் குடமிருக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் இருந்து மறைக்கின்

றன, மண்ணுருண்டையில் இருக்கும் மறைவோ அப்படியல்ல, குடமிருக்கும் மண்ணுருண்டையிலேயே இருந்து மறைக்கின்றன. ஆகையால் சுவர் மறைக்குமிடத்தில் மறைத்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் தெரிகிறதென்றும் மண்ணுருண்டையில் குடம் மறைந்திருக்கும் காலத்தில் குடம் இல்லையென்றும் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகின்றது. மேலும் மேல்வாக்கியத்தில் "ஆவ்ருதமாஸீத்" என்று மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகையால் முயல்கொம்பு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உலகத்தில் சொல்லக்காணாமையால் வஸ்து இருக்கிறதென்றே ஏற்படுகிறது. "அஶநாத்" என்றால் சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை அதனாலன்றோ ஜந்துக்களைக் கொல்லுகிறது. ஆதலால் அது "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. நான்முகனுக்கு மேற்கூறிய சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை இருக்கிறபடியால் அவரை "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் இந்தக் காரியங்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்முகன் காரியங்களை உண்டுபண்ணவேணுமென்று ஆலோசனைக்கு உரியமனதை நான் நல்லமனதை உடையவனாகக்கடவேன் என்ற எண்ணத்தால் உண்டுபண்ணினார். அந்த நான்முகன் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஜலங்கள் உண்டாயின. இந்த ஜலங்களை சொன்னது வேறு உபநிடதங்களுடைய ஒற்றுமையால் ஆகாயம், வாயு, அனல் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிற என்னிடத்திலேயே ஜலமுண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்றாதலால் அசுவமேத யாகத்துக்குரிய நெருப்புக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று.

(ரா - ஹா.) அசுவமேதத்துக்குரிய குண்டத்திலிருக்கும் நெருப்பில் அசுவமேதத்துக்குக் காலமான ஒருவருஷகாலத்திலும் ப்ரம்மமாகத் தியானிக்கச் சொல்லப்போகிறதாய் நெருப்பின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. அல்லது அக்னி ப்ரம்மத்தின் சரீரமாதலால் அப்படி நினைந்து அக்னியில் ஹோமம் பண்ணும்பொருட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் அக்னிக்கு உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகிற உலகங்கள் உற்பத்திகாலத்துக்கு முன் இல்லையென்றால் குடம் உற்பத்திகாலத்துக்கு முந்தி இருந்ததென்றால் மண்ணுருண்டை இருந்ததென்று அர்த்தம் ஆகிறதுபோல் காரணமாகிய வஸ்து இருந்ததென்று அர்த்தம் அதாவது "யஸ்யாக்ஷரம்ஶரீரம் யஸ்யம்ருத்யுஶ்ஶரீரம் ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மாஅபஹதபாப்மாதிவ்யோதேவஏகோநாராயண:" என்று சொல்லியிருக்கையால் "ஸூக்ஷ்மமான 'மூலப்பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மம் இருந்தது. அந்த ப்ரம்மம் உலகங்களை உடம்பாக உடையவனாய் ஆகக்கடவேனென்று யோசித்து மனஸ் என்கிற இந்திரியத்தைச் சிருஷ்டித்தது. மனஸ் என்றது எல்லா இந்திரியங்களையும் அதற்கு முன்னிட்ட ப்ரகிருதி மஹான் ஆங்காரம் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரம்மம் தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவேணுமென்று இச்சையுடையதாய் இருந்தது. அப்படி இச்சித்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஜலங்கள் உண்டாயின. சந்தோஷப்படுத்துவதில் எத்தனித்த என்னிடத்தில் ஜலம் உண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரம்மத்துக்கு அர்க்கனென்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே "அர்கோவாஜஸநக்ரம்தீ" என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆபோவா அர்க்க: தத்யதபாம் ஶர ஆஸீத் தத்ஸமஹந்யத ஸா ப்ருதிவ்யபவத்
தஸ்யாமஶ்ராம்யத் தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய தேஜோரஸோ நிரவர்த்ததாக்நி:||

(ப - ம்.) ஆப: - ஜலங்கள், அர்க்க: - அக்நி, தத் - ஆதலால், யத் - யாதொரு, அபாம் - ஜலங்களுடைய, ஶர: - ஸாரமான பாகம், ஆஸீத் - இருந்ததோ, தத் - அது, ஸமஹந்யத - சேர்ந்தது, ஸா - அது, ப்ருதிவீ - பூமியாக, அபவத் - ஆச்சுது, தஸ்யாம் - அதில், அஶ்ராம்யத் - ப்ரயத்தனம் பண்ணினார், ஶ்ராந்தஸ்ய - ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, தப்தஸ்ய - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த பரமாத்மாவுக்கு, தேஜோரஸ: - தேஜஸ் என்கிற வஸ்துவின் ஸாரமான, அக்நி: - அக்நியானது, நிரவர்த்தத - உண்டாயிற்று.

(ஶம் - ஹா.) முன் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பின் வருமாறு வரிக்கப்படுகிறது. ஜலங்களே அர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது

அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட "அப்ஸுசாக்நிஃப்ரதிஷ்டிதஃ" அக்நியிடத்தில் உண்டாகிறது. அந்த ஜலங்களின் சாரமான பாகம் சேர்ந்து அண்டமுண்டாயிற்று. அந்த அண்டத்தில் ப்ரம்மன் இளைப்புடன் இருந்தான். அப்படி இளைப்புடைய அதினால் வேர்வையடைந்த ப்ரம்மனுக்கு தேஜஸ்ஸாகிற சாரம் உடம்பில் நின்றும் வெளியில் கிளம்பிற்று, அதுதான் அக்நி.

(ரா - ஸா.) அண்டம் விஷ்ணுவுக்குச் சரீரமான ஐம்பூதங்களினால் உண்டாக்கப்பட்டதென்பதைச்சொல்லுவதற்காக ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான ஜலம் விஷ்ணுவுக்கு உடலென்று சொல்லுகிறது. ஜலங்கள் அர்ககனென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு உடல். அந்த ஜலங்களின் சாராம்சம் சேர்ந்து அதில் நின்றும் அண்டமுண்டாயிற்று. "தாஆபஸ்தத்தரண்மயமண்டமபவத்" என்று மஹோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டமுண்டான பிறகு பரமாத்மாவானவர் ப்ரயத்தனம் பண்ணினார். அப்படி ப்ரயத்தனப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய உடம்பில் நின்றும் தேஜஸ்ஸுகளின் சாரமான அக்நி உண்டாயிற்று.

ஸ த்ரேதாத்மாநம் வ்யகுருதாதித்யம் த்ருதீயம் வாயும் த்ருதீயம் ஸ ஏஷ ப்ராணஸ்த்ரேதா விஹிதஃ தஸ்ய ப்ராசீ திக்சிரோஸௌ சாஸௌ சேர்மௌ அதாஸ்ய ப்ரதீசீ திக்புச்சமஸௌ சாஸௌ ச ஸக்த்யௌ தக்ஷிணா சோதீசீ ச பார்ச்வே த்யௌஃ ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரமியமுரஸ்ஸ ஏஷோப்ஸு ப்ரதிஷ்டிதோ யத்ர க்வ சைதி ததேவ ப்ரதிதிஷ்டத்யேவம் வித்வாந் ॥௫॥

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த அக்நி, ஆத்மாநம் - தன்னை, த்ரேதா - மூன்றுவிதமாக, ஆதித்யம் - சூரியனை, த்ருதீயம்-மூன்றுவதாக, வாயும் - காற்றை, த்ருதீயம் - மூன்றுவதாக, வ்யகுருத - பண்ணிற்று, யஃ-யாதொரு அக்நியானது, த்ரேதா - அக்நி வாயு சூரியன் என்று மூன்றுவிதமாக, விஹிதஃ- செய்யப்பட்டதோ, ஸஏஷஃ - மேற்கூறிய இந்த அக்நியானது, ப்ராணஃ- ப்ரம்மம், தஸ்ய - அந்த அக்நிக்கு, சிரஃ - சிரஸானது, ப்ராசீதிக்- கிழக்குத் திக்கு, அஸௌசாஸௌச - வடகிழக்கு தென்கிழக்கு மூலைகள், ஈர்மௌ - கைகள், அஸ்ய - இந்த அக்நியினுடைய, புச்சம் - வால், ப்ரதீசீதிக் - மேற்குத்திசை, அஸௌசாஸௌச - வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள், ஸக்த்யௌ - தொடைகள், தக்ஷிணாசோதீசீச - தென்திசை வடதிசைகளும், பார்ச்வே-பக்கங்கள், ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌஃ-சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாசம், உரஃ - மார்பு, இயம் - இந்தப் பூமி, ஸஏஷஃ - மேற்கூறிய இந்த அக்நி, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டிதஃ - ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, ஏவம் - இம்மாதிரி, வித்வாந்-அறிந்தவன், யத்ரக்வச- எந்த இடத்தில், ஏதி - போகிறானோ, ததேவ - அவ்விடத்திலே தானே, ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பை அடைகிறான்.

(ரங் - ஸா.) மேற்கூறிய சதுர்முக ப்ரம்மாவானவன் தன்னை மூன்று விதமாகப் பிரித்தான். அக்நி வாயு சூரியன் என்று அதில் முதன்மையான அசுவமேத யாகத்தில் உபயோகிக்கத்தக்க அக்நியிடத்தில் குதிரையிடத்திற்போலத் தியானம்பண்ணவேண்டியதைச்சொல்லுகிறது. முன்கூறிய அக்நியின் உற்பத்தி அதின் மேன்மையைச் சொல்ல வந்தது. அந்த அக்நிக்கு கிழக்குத்திக்குத் தலை, வடகிழக்கு தென்மேற்கு மூலைகள் கைகள், மேற்குத்திக்குப் பின்பாகம், வடமேர்குத் தென்மேற்கு மூலைகள் தொடைகள், தெற்கு வடக்குத்திசைகள் பக்கங்கள், சுவர்க்கம் முதுகு, ஆகாசம் வயிறு, இந்தபூமி மார்புமேற்கூறிய உலகரூபமான அக்நி ஜலத்தில் நிலைமையுடையது. "ஏமமிமேலோகாஃ அப்ஸ்வ

ந்தஃ'' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அறிந்தவன் எந்த இடத்தில் போகிருனே அவ்விடத்திலேயே நிலைமையை அடைகிருன் என்று மேற்கூறிய தியானத்திற்குரிய பயன்.

(ரா - ஹா.) மேற்கூறிய அக்நி மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அக்நி வாற சூரியன் என்ற இந்த மூன்றில் அக்நி முக்யம் அப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட அக்நியே பரப்ரம்மம் என்று தியானிக்கவேண்டியது. ''வஷோக்ரிரர்க'' என்று மேல்சொல்லப்போகிறபடியால் அந்த அக்நி தலை முதலிய அங்கங்களைத் கிழக்குத்திசை முதலிய திசைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்த அக்நி ஜலத்தில் இருப்பையுடையது. அதாவது அக்நியிடத்திலிருந்து ஜலம் உண்டாகிறதாதலால்.

ஸொகாமயத த்விதீயொமெ ஆத்மாஜாயெதெதி ஸமநஸாவாசம்மிது நம் ஸமபவத் அஶநாயாம்ருத்யுஸ்தத்யத்ரெத ஆஸீத் ஸஸம்வத்ஸரொபவத் நஹ புராததஸ் ஸம்வத்ஸர ஆஸ தமேதாவந்தம் காலமபிபஃ யாவாந்ஸம்வத்ஸரஃ தமேதாவதஃ காலஸ்யபரஸ்தாதஸ்ருஜத தம்ஜாதமபிவ்யாததாத் ஸபாண் அகரொத்ஸைவவாகபவத் ||௪||

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த மிருத்யுவானது, மே - என்னுடைய, த்விதீயஃ - இரண்டாவதான, ஆத்மா - உடம்பு, ஜாயேத - உண்டாகக்கடவது, இதி - என்று, அகாமயத - ஆசைப்பட்டது, ஸஃ அஶநாயாம்ருத்யுஃ-மேற்கூறிய பசியுடன்கூடிய மிருத்யுவானது, மநஸா - மனதுடன், வாசம் - வேதமென்கிற வாக்கை, மிதுநம் - இரண்டாயிருக்கவை, ஸமபவத் - உண்டாக்கிற்று, தத் - அந்த இரட்டையில், யத் - யாதொரு, ரேதஃ - காரணம், ஆஸீத் - உண்டாயிற்றோ, ஸஃ - அது, ஸம்வத்ஸரஃ - ஒருவருஷகாலத்திற்கு எஜமான தேவதையான ப்ரம்மமாவாக, அபவத்-உண்டாயிற்று, ததஃபுரா - அதற்குமுன், ஸம்வத்ஸரஃ - ஒருவருஷமென்கிற காலமானது, நஆஸ - இருக்கவில்லை, தம்-அந்தக் காரணவஸ்துவை, ஸம்வத்ஸரஃ - ஒருவருஷமானது, யாவாந் - எவ்வளவுகாலமோ, ஏதாவந்தம்காலம் - இவ்வளவுகாலமாக, அபிபஃ - பரித்தது, தம்-மேற்கூறிய ப்ரம்மாவை, ஏதாவதஃகாலஸ்ய- இவ்வளவுகாலத்துக்கு, பரஸ்தாத் - பிறகு, அஸ்ருஜத - உண்டாக்கிற்று, ஜாதம் - பிறந்திருக்கிற, தம் அபி - அந்த ப்ரம்மாவைக் குறித்து, வ்யாததாத்- பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டது, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மா, பாணகரோத் - பாண் என்கிற ஓசையை உண்டுபண்ணிற்று, ஸைவ - அந்த ஓசைதானே, வாக் - வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வார்த்தையாக, அபவத்-ஆயிற்று.

(ரா - ஹா.) மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதி தன்னை மூன்றுவிதமாக பிரித்ததென்றும், அக்நியை உண்டுபண்ணிற்றென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே அது இன்னகாரியம் செய்து உண்டாக்கிற்றென்கிறதை விவரிக்கிறது. மேற்கூறிய மிருத்யுவானது இரண்டாவது உடம்பு உண்டாகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு மனதினுல் வேதங்களை ஆலோசித்து அதினுல் முன் சிருஷ்டிகாலத்தில் நடந்ததைதெரிந்து ஒருவருஷகாலத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான ப்ரஜாபதியாக ஆனுர். அதற்கு முன் ஒருவருஷகாலம் என்கிற தில்லை மேற்கூறிய அறிவை ஒருவருஷகாலம் தரித்து பிறகு மேற்கூறிய ப்ரஜாபதியை உண்டாக்கினுர். மேற்கூறிய பிள்ளையைக் குறித்து பசியோடேகூடின ப்ரம்மாவானவர் வாயைத்திறந்தார். அந்தப் பிள்ளை மாண் என்கிற ஓசையைபண்ணினுன் அதுவே சப்தமாக ஆச்சுது.

(ஸா-ஹா.) மேற்சொல்லியபடி அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்கினியைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி அதின் பிறப்பையும் சொல்லி அசுவமேதயாகத்திற்கு உபயோகமுள்ள ஒருவருஷகாலத்தைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாவானவர் முன் உண்டாக்கப்பட்ட அக்கினியைக் காட்டிலும் இரண்டாவது சரீரம் உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து, 'நாமரூபம்சபூதாநாம்ஆத்யாநாம்சப்ரபம்சநம்வேதஶப்தேப்யஏவாதௌதேவாதீநாம்சகாரஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே வேதங்களால் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய வஸ்துக்களை அறிந்து, 'ஸம்வத்ஸரோவிஶ்வகர்மாஸம்வத்ஸர:ப்ரஜாபதி' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஒருவருஷகாலத்துக்குத் தேவதையான ப்ரம்மாவை உண்டாக்கினார். அதற்கு முன் மேற்கூறிய காலமில்லை. ஒருவருஷகாலத்திற்குப் பிறகு உண்டாக்கினார். அவனைப் பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டார். மேற்கூறிய ப்ரஜாபதி மாண் என்கிற சப்தத்தைப் பண்ணினார். அதுவே வியாகிருதிகளாக ஆயிற்று.

सऐक्षत यदि वा इममभिमंस्ये कनीयोऽन्नं करिष्य इति स तया वाचा तेनात्मनेदं सर्वमसृजत यदिदं किंचर्चो यजूंषि सामानि छन्दांसि यज्ञान्प्रजाः पशून् स यद्यदेवासृजत तत्तदत्तुमध्रियत सर्वं वा अत्तीति तददितेरदितित्वं सर्वस्यात्ता भवति सर्वमस्यान्नं भवति य एवमेतददितेरदितित्वं वेद ॥ எ ॥

(ப - ம்.) इदं-இந்தப் பிள்ளையைச் சிருஷ்டித்து, अभिमंस्ये - செய்யவேண்டிய காரியத்தைச்செய்து முடித்தவனாக எண்ணப்போகிறேனேயானால், अन्नं - சாப்பிடவேண்டிய வஸ்துவை, कनीयः - கொஞ்சமாக, करिष्ये - பண்ணப்போகிறேன், इति - என்று, सः - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், ऐक्षत- அறிந்தார், सः-அந்தப் பரமாத்மாவானவர், तया-மேற்கூறிய, वाचा - வாக்கினாலே, तेन - மேற்கூறிய, आत्मना - ப்ரஜாபதியாகிற சரீரத்தினாலே, इदं - இந்த, यत्किंच - யாதொன்றுண்டோ, इदं- இந்த, सर्वं - எல்லாவற்றையும், असृजत - சிருஷ்டித்தார், ऋचः - ருக்வேதங்களையும், यजूंषि - யஜுர்வேதங்களையும், सामानि - ஸாமவேதங்களையும், छन्दांसि - காயத்திரி முதலான சந்தஸ்ஸுகளையும், यज्ञान्- யாகங்களையும், प्रजाः - ஜனங்களையும், पशून् - மிருகங்களையும், असृजत - உண்டாக்கினார், सः - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், यद्यदेव - எந்த எந்த வஸ்துவை, असृजत - உண்டாக்கினாரோ, तत्तत् - அந்தந்த வஸ்துவை, अत्तुं - சாப்பிடுகிறதற்கு, अध्रियत-மனதைப் பண்ணிற்று, यत्- யாதொரு காரணத்தினால், सर्वं वा - எல்லாவற்றையும், अत्ति - சாப்பிடுகிறதோ, तत् - ஆதலால், अदितेः - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, अदितित्वं-அதிதி என்று சொல்லப்படுகை, यः-எவன், एवं - மேற்கூறியபடி, अदितेः - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, अदितित्वं - அதிதி என்று சொல்லப்படுகையை, वेद - அறிந்தானோ, सः - அவன், एतस्य-இந்த, सर्वस्य - எல்லா வஸ்துவுக்கும், अत्ता - சாப்பிடுகிறவனாக, भवति - ஆகிறான், अस्य - இவனுக்கு, सर्वं - எல்லா வஸ்துவும், अन्नं - சாப்பிடத்தகுந்ததாக, भवति- ஆகிறது.

(ஸம் - ஸா.) மேற்கூறிய பிள்ளையை சாப்பிட எத்தனம் பண்ணியிருந்தபோதிலும் ப்ரம்மாவானவர் இந்த ப்ரஜாபதியைச் சொல்லப்போகிறேமேயானால் சாப்பிடத்தக்க வஸ்து சுகல்பமாய்விடும் என்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து எல்லாவஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தார். தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று மனது பண்ணினார். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறபடியால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்கிற பெயரை அறிகிறானோ அவனுக்கு எல்லாம் சாப்பிடத்தகுந்ததாய் விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஸா.) பரமாத்மாவானவர் இந்த ப்ரம்மாவைச் சிருஷ்டித்துக் காரியம் முடித்ததாக எண்ணுவேனேயானால் சாப்பிடத்தகுந்த வஸ்து சொற்பமாய் விடுமென்று நினைத்து, 'ஸபூர்விதிப்யாஹாரத்ஆதௌவேதயீநிப்யாயதஸ்ஸர்வாஃப்ரஜாஃ' என்று சொல்லுகிறபடியே மேற்கூறிய வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வாக்குடன் அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற ஆத்மாவினாலே எல்லா வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தான் சிருஷ்டித்த வஸ்துக்களை ஸம்சரிக்கைக்கு மனதைப்பண்ணிற்று. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸம்சரிக்கிறபடியால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்ற பெயரை அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லா வஸ்துவும் அநுபவிக்கத்தகுந்ததாய் ஆய்விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

ஸோऽகாமயத பூயஸா யஜ்ஞேந பூயோ யஜேயேதி। ஸோऽஶ்ராம்யத்ஸ தபோऽதப்யத தஸ்ய ஶ்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய யஶோ வீர்யமுதக்ராமத்। ப்ராணா வை யஶோ வீர்யம் தத்ப்ராணேஷூத்க்ராந்தேஷு ஶரீரம் ஶ்வயிதுமத்ரியத தஸ்ய ஶரீர ஏவ மந ஆஸீத் ॥௬॥

(ப - ம்.) ஸஃ - அந்த ப்ரம்மாவானவன், பூயஸா - பெரிதான, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, பூயஃ - பரமாத்மாவை, யஜேய - யாகம் பண்ணக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - எண்ணினான், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மனானவன், அஶ்ராம்யத் - சிரமத்தை யடைந்தான், ஶ்ராந்தஸ்ய - சிரமத்தை யடைந்தும், தப்தஸ்ய - தவம் புரிந்துகொண்டும் இருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுடைய, யஶோவீர்யம் - யசோவீர்யம் என்றும் பெயர்கொண்ட இந்திரியங்கள், உதக்ராமத் - வெளிக்கிளம்பின, ப்ராணா வை - இந்திரியங்களே, யஶோவீர்யம் - கீர்த்திக்கும் பலத்துக்கும் காரணமாகையால் யசோவீர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணேஷு - இந்திரியங்கள், உத்க்ராந்தேஷு - மேற்கிளம்பின வளவில், தத் - மேற்கூறிய, ஶரீரம் - சரீரமானது, ஶ்வயிதும் - வீங்குகைக்கு, அத்ரியத - தலைப்பட்டது, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுக்கு, ஶரீர ஏவ - சரீரத்திலேயே தானே, மநஃ - மனதானது, ஆஸீத் - இருந்தது,

(ஸம் - ஸா.) அசுவமேதமென்கிற பெயருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது.

(ரா - ஸா.) அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியினுடையவும் ஸம்வத்ஸரத்தினுடையவும் பிறப்பைச் சொல்லிக் குதிரையின் பிறப்பையும் அசுவமேதமென்கிற பெயரின் பொருளையும் அசுவமேத யாகத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்பதையும் சொல்லுகிறது.

ஸோऽகாமயத மேத்யம் ம இதம் ஸ்யாதாத்மந்வ்யநேந ஸ்யாமிதி। ததோऽஶ்வஃ ஸமபவத்யதஶ்வத்தந்மேத்யமபூதிதி ததேவாஶ்வமேதஸ்யாஶ்வமேதத்வம்। ஏஷ

2

ஷ ஹவா அஶ்வமேதம் வேத | ய ஏநமேவம் வேத | தமநவருத்யைவாமந்யத தம் ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாதாத்மந ஆலபத | பஶூந் தேவதாப்ய: ப்ரத்யௌஹத் | தஸ்மாத் ஸர்வதேவத்யம் ப்ரோக்ஷிதம் ப்ராஜாபத்யமாலபந்தே | ஏஷ ஹவா அஶ்வமேதோ ய ஏஷ தபதி தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஆத்மாயமக்நிரர்கஸ்தஸ்யேமே லோகா ஆத்மாநஸ்தாவேதாவர்காஶ்வமேதௌ ஸோ புநரேகைவ தேவதா பவதி ம்ருத்யுரேவாப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி நைநம் ம்ருத்யுராப்நோதி ம்ருத்யுரஸ்யாத்மா பவத்யேதாஸாம் தேவதாநாமேகோ பவதி ||௭||

(ப - ம்·) ஸ: - அந்த ப்ரம்மனானவன், மே-என்னுடைய, இதம்-இந்தச் சரீரமானது, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, ஸ்யாத் - ஆகட்டும், அநேந - இந்த உடம்பினால், ஆத்மந்வீ - சரீரத்தையுடையவனாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - பண்ணினான், தத:-அந்தச் சரீரத்தினிடத்தில், அஶ்வ: - குதிரையாக, ஸமபவத் - உண்டானார், யத் - யாதொரு காரணத்தினால், அஶ்வயத் - வீங்கிற்றோ, தத் - அதுவே, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று, தஸ்மாத் ஏவ - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, அஶ்வமேதஸ்ய-குதிரையின் ரூபமான ப்ரஜாபதிக்கு, அஶ்வமேதத்வம் - அசுவமேதமென்கிற பெயருடைய, ய: - எவன், ஏநம் - இந்த அசுவமேதக் குதிரையை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ:-ஹவா - இவனே, அஶ்வமேதம் - அசுவமேதத்தை, வேத-அறிகிறான், தம்-அந்தக் குதிரையை, அநவருத்ய-கட்டாமலே, அமந்யத - (இதினால் யாகம்பண்ணுவோமென்று) எண்ணினார், தம் - அந்தக் குதிரையை, ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாத் - ஒருவருஷத்துக்குமேல், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆலபத - சொன்னார், பஶூந் - வேறு பசுக்களை, தேவதாப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரத்யௌஹத்-பிரித்துக் கொடுத்தார், தஸ்மாத்-ஆகையால், ஸர்வதேவத்யம் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும் தலைவரான ப்ரம்மாவுக்குரிய, ப்ரோக்ஷிதம் - புரோக்ஷம் செய்யப்பட்ட, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவுக்குரிய குதிரையை, ஆலபந்தே - சொல்லுகிறார்கள், ய ஏஷ: - யாதொரு இந்தச் சூரியன், தபதி - ப்ரகாசிக்கிறானோ, ஏஷ வா - இந்தச் சூரியனே, அஶ்வமேத: - அசுவமேதயாகம், தஸ்ய - அசுவமேதமென்று பெயர்கொண்ட குதிரைக்கு, ஸம்வத்ஸர: - வருஷமானது, ஆத்மா - உடம்பு, அயம் - இந்த, அக்நி: - அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்கினியானது, அர்க: - ஆர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா, தஸ்ய - இந்த அக்கிக்கு, இமே- இந்த, லோகா: - மூன்று லோகங்களும், ஆத்மாந: -சரீரங்கள், தௌ ஏதௌ- இந்த, அர்காஶ்வமேதௌ - அக்கிக் குதிரை இரண்டுகள், தௌ - மேற்கூறிய பெருமையுடையதுகள், ஸா தேவதா-அந்தத் தேவதையானது, ம்ருத்யு:- மிருத்தியுவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மம், ஏகைவ - ஒன்றாகவே,

பவதி - ஆகிறது (எவன் இப்படி அறிகிறானோ) அவன், புந: - திரும்பவும், அபம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏநம் - இவனை, ம்ருத்யு: - ஸம்ஸாரமானது, நாப்நோதி - அடைகிறதில்லை. அஸ்ய - இவனுக்கு, ம்ருத்யு: - பரமாத்மாவானவர், ஆத்மா - அந்தர்யாமியாக, பவதி - ஆகிறார், ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - தேவதைகளுக்குள், ஏக:- ஒருவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

ஸங்க்ஷேபபாஷ்யே-இங்கு, ஆத்மநே - தன்பொருட்டென்றும், ஏஷ வா-அச்வமேத:-என்கிற இடத்தில் சூரியனை அசுமேதத்துக்குப் பலமாகவும் பலத்துக்கும் யாகத்துக்கும், அபேதம்-சொல்லுகிறதென்றும், அயமக்நிரர்க:-என்கிற விடத்தில் அக்நி காரணமென்றும், ஸோ௨காமயத-என்கிற வாக்கியத்தில் முன் மிருத்யுஸ்வரூபமாய் ஒன்றாயிருந்ததுவே யாகம்முடிவின் பொருட்டு, ஸத்ரேதாத்மாநம் வ்யகுருத - என்கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப்பிரிக்கப்பட்டதென்றும் திரும்பவும் ஒன்றாக இருக்கிறதென்றும், ம்ருத்யுரஸ்ய-என்கிற இடத்தில் மிருத்யுவும் இவனும் ஒன்றாக ஆகிறானென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மநே-என்ற இடத்தில் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுக்கு என்றும், ஏஷ வா-என்ற இடத்தில் அசுவமேதத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டு மென்றும், ஸோ௨காமயத-என்கிற இடத்தில் இந்த யாகத்தினால் திருப்தி செய்விக்கவேண்டிய தேவதை பரமாத்மா ஒன்றே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ராமானுஜபாஷ்யத்தில்

அத த்ருதீயாத்யாயே த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

த்வயா ஹ ப்ராஜாபத்யா தேவாச்சாஸுராச்ச। தத: காநீயஸா ஏவ தேவா ஜ்யாயஸா அஸுரா: த ஏஷு லோகேஷ்வஸ்பர்தந்த தே ஹ தேவா ஊசுர்ஹந்தாஸுராந் யஜ்ஞ உத்கீதேநாத்யயாமேதி ॥ ௧ ॥

(ப் - ம்.) ப்ராஜாபத்யா: - ப்ராஜாபதியின் பிள்ளைகள் கைப்பட்டவர்கள், தேவாச்ச - தேவர்களென்ன, அஸுராச்ச - அசுரர்களென்றும், த்வயா ஹ - இருவகைப்பட்டவர்கள், தத: - அவர்களுக்குள், தேவா:-தேவர்கள், காநீயஸா: - குறைந்தவர்கள், அஸுரா: - அசுரர்கள், ஜ்யாயஸா:-பெருத்தவர்கள், தே - அவர்கள், ஏஷு - இந்த, லோகேஷு - லோகங்கள் விஷயத்தில், அஸ்பர்தந்த - சண்டையிட்டார்கள், தே - அந்த, தேவா ஹ - தேவர்களோ வென்றால், அஸுராந் - அசுரர்களை, யஜ்ஞே - யாகத்தைச் சேர்ந்த, உத்கீதேந-உத்கானத்தைச் செய்யும் உத்காதாவினாலே, அத்யயாம- ஜெயிப்போம், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள்.

(ஸ - ஹா.) முற்கூறிய ஞானத்தோடேகூடிய கர்மங்களுக்கு ப்ரம்மத்தோடு ஒன்றாவதே பயனென்று சொல்லி அதை விவரிக்க 'உத்கீயப்ராம்மண' மென்கிற மூன்றாவது 'ப்ராம்மணம்' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் 'மிருத்யுமதிக்ராந்த' என்று மிருத்யுவை தாண்டியிருக்கிறதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. விரோதிக்காதே என்னில் விரோதிக்காது. அந்த வாக்கியத்துக்குப் பாபத்தைத் தாண்டி யிருக்கிறானென்று பொருளானதால் பாப

மாவது எது, அதின் உற்பத்தி எதனிடத்திலிருந்து அதைத் தாண்டுவது எத்தால் என்கிற கேள்விகளின் பதில்களை விவரமாக சொல்லி 'ஆப்யாயிகை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரம்மாவின் பிள்ளைகள் தேவதைகள் அசுரர்கள் இரண்டு பேர்கள் அதாவது ப்ரம்மாவின் அவயவங்களான வாயு முதலான உறுப்புகளே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அறிவு கர்மங்கள் இவைகளோடே கூடியவைகள் தேவர்களென்றும் அதல்லாமல் லோகத்தில் காண்கையாலும் ஊகத்தினாலும் உண்டாக்கப்பட்ட இஹலோகத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க கர்மங்கள் அறிவுகள் இவைகளோடே கூடியவைகள் அசுரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இதில் உலகத்தில் சாஸ்திரத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட அறிவு கர்மம் இவைகளைப் பார்க்கிலும் இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகமாதலால் தேவதைகள் கொஞ்சமென்றும் அசுரர்கள் அதிகமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றன. இவை ஒன்றுக்கொன்று இந்த உலகங்களில் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டன. அதாவது மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றன. அப்பொழுது தேவர்களுக்கு ஜெயமும் அசுரர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகின்றன. அதல்லாமல் எப்பொழுது இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றனவோ அப்பொழுது தேவர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகிறது. தேவர்களுக்கு ஜெயமுண்டானதயில் ப்ரம்மாவாக ஆய்விடுகிற வரையில் உயர்ந்த பதவி உண்டாகிறது அசுரர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ஸ்தாவரமாக ஆய்விடுகிற வரையில் தாழ்ந்த பதவி உண்டாகிறது. இரண்டும் சரியாயிருக்கையில் மனுஷியனாயிருக்கை உண்டாகிறது. இப்படி அசுரர்கள் அதிகமாகையால் அவமானமடைந்த தேவர்கள் ஜோதிஷ்டோம யாகத்தில் உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவையடைந்து அசுரர்களை ஜெயிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். உத்காதாவை அடைதலாவது மேல் சொல்லப்போகிற மந்திரங்களை ஜெபிக்கிறதாகிறக் கர்மங்களினாலும் மேல் சொல்லப்போகிற அறிவுகளினாலும்.

(ரா - ஹா.) அசுமேதயாகத்திற்கு அங்கமாகிய உத்காதாவினிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனைத் தியானம் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'ஆத்யாயிகை' சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஜாபதிக்குப் பிள்ளைகளான தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களில் தேவர்கள் கொஞ்சமாயும் அசுரர்கள் அதிகமாயுமிருத்தலால் மூன்று உலகங்களின் அரசாளுகைக்காக இரண்டு பேர்களும் சண்டைபோட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் எக்ஞயத்துக்கு அங்கமான உத்காதாவை ப்ராணனைத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இங்கு 'உத்கீதேந' என்றதற்கு உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவினாலே என்று அர்த்தம் கொள்ளவும்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍
𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇
𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾
𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ‖

(ப - ம்.) 𑌤𑍇 𑌹 - அந்தத் தேவதைகள், 𑌵𑌾𑌚𑌂 - வாக்குக்கு எஜமானத் தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதா செய்கிற வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று. 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படியென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவதைகளின் பொருட்டு, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக் தேவதையானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌵𑌾𑌚𑌿 - வார்த்தையில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂 - அத்தை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வார்த்தையை, 𑌵𑌦𑌤𑌿 - சொல்லுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதனை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 - தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்பனை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகி

னர்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனோ, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வார்த்தையை, வததி - சொல்லுகிறானோ, ஸ: ஏவ - அப்படிப்பட்டவன்தானே, ஸ பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன்.

(ஶம் - பா.) சாஸ்திரத்தினாலுண்டான அறிவுகளினாலும் கர்மங்களினாலுண்டான நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறதாகிற செயலையுடைய வாக்கை இந்த உலகத்தின் பயனையுண்டாக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் சேர்ந்து பாபத்தை உண்டுபண்ணி, அதினால் பொய் கோள் முதலான தகாத வார்த்தையைச் சொல்லும்படி செய்தது.

(ரா - பா.) தேவதைகள் எக்ஞத்துக்குரிய உத்காதாவை வாக் தேவன் த்யானத் தியானம் பண்ணினார்கள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குப் பாட்டினாலுண்டான சுகமுண்டாயிற்று அதை அசுரர்களறிந்து வாக்கைப் பாபத்தோடே கூட்டினார்கள். அப்பொழுது வாக்குப் பொய் முதலாயின சொல்லிற்று. ஆகையால் ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் கெட்ட செய்கையில் எத்தனித்தல் அசுரத்தன்மையைச் சேர்ந்ததென்று கருத்து.

அத ஹ ப்ராணமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய: ப்ராண உதகாயத்ய: ப்ராணே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஜிக்ரதி தத் ஆத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந்ஸ ய: ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் ஜிக்ரதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||௩||

(ப - ம்.) அத ஹ-அதற்குப் பிறகு, ப்ராணம் - மூக்குக்கு அபிமானித் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி என்று, தேப்ய:-அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ராண: மூக்கானது, உதகாயத் - பாடிற்று, ப்ராணே - மூக்கில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று. யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஜிக்ரதி-மோருகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, ந: - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனோ, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறானோ, ஸ ஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸ பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹ சக்ஷுரூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்யஶ்சக்ஷுருதகாயத்
யஶ் யஶ்சக்ஷுஷி போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் பஶ்யதி த
தாத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய
பாப்மநாவித்யந்ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் பஶ்யதிஸ ஏ
வ ஸ பாப்மா ||௧௩||

(ப் - ம.) அத ஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, சக்ஷு:-கண்ணுக்கபிமான தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலை செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி யென்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, சக்ஷு:-கண்ணானது, உதகாயத்-பாடிற்று, சக்ஷுஷி - கண்ணில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம்-அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத்-யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, பஶ்யதி - பார்க்கிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, ந: - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய-சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா-பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினனோ, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத்-ஏவ-இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம்-தகாத வஸ்துவை, பஶ்யதி-பார்க்கிறானோ, ஸ:-ஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹ ஶ்ரோத்ரமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய: ஶ்ரோத்ர
முதகாயத் ய: ஶ்ரோத்ரே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம்
ஶ்ருணோதி ததாத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீ
தி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந்ஸ யஸ்ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம்
ஶ்ருணோதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||௧௪||

(ப் - ம்.) அத ஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, ஶ்ரோத்ரம் - காதுக்கபிமான தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி யென்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ஶ்ரோத்ரம்-காதானது, உதகாயத் - பாடிற்று, ஶ்ரோத்ரே - காதில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத்-பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஶ்ருணோதி - கேட்கிறதோ, தத் - அத்தை, ஆத்மநே-தன்பொருட்டு, ஆகாயத்-பாடிற்று,

தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, நஃ - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விதுஃ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், யஃ - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானோ, ஸஃ - அந்த உத்காதா, யத்-ஏவ-இதம் யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம்- தகாத வஸ்துவை, ஶ்ருணோதி - கேட்கிறதோ, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹ மந உசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்யோ மந உதகாயத் । யோ மநஸி போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத் யத் கல்யாணம் ஸங்கல்பயதி தத் ஆத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந் ஸ யஃ ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் ஸங்கல்பயதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மைவமு கல்வேதா தேவதாஃ பாப்மபிருபாஸ்ருஜந்நேவமேநாஃ பாப்மநாவித்யந் ||௧௫||

(ப் - ம்.) அத ஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, மநஃ - மனதுக்கபிமான தேவதையை, த்வம் - நீ, நஃ - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசுஃ - சொன்னார்கள், ததேதி-அப்படி யென்று, தேப்யஃ - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, மநஃ - மனது, உதகாயத் - பாடிற்று, மநஸி - மனதில், யஃ - யாதொரு, போகஃ - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்யஃ - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத்- யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே-அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, நஃ - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விதுஃ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்ரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், யஃ - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானோ, ஸஃ - அந்த உத்காதா, யத்-ஏவ-இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஸங்கல்பயதி - எண்ணுகிறானோ, ஸஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸபாப்மா - பாபத்தோடு கூடினவன், ஏவம்-உ கலு - இவ்வாறுதானே, ஏதாஃ - இந்த, தேவதாஃ - தேவதைகள், பாப்மபிஃ - பாபங்களோடு, உபாஸ்ருஜந் - சேர்ந்ததுகள், ஏவம் - இந்த விகாரம், ஏதாஃ - இந்தத் தேவதைகளை, பாப்மநா - பாபத்தோடு, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலே.

अथ हेममासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उदगायत्ते विदुरनेन वै न उद्गात्रात्येष्यन्तीति तमभिद्रुत्य पाप्मनाविव्यत्सन्स यथाश्मानमृत्वा लोष्टो विध्वंसेतैवं हैव विध्वंसमाना विष्वञ्चो विनेशुस्ततो देवा अभवन्परासुरा भवत्यात्मना परास्य द्विषन्भ्रातृव्यो भवति य एवं वेद ‖கசு‖

(ப-ம்.) अथ ह - அதற்குப் பிற்பாடு, इमं - இந்த, आसन्यं - முகத்திலிருக்கிற, प्राणं - ப்ராணவாயுவை, त्वं - நீ, नः - எங்களுக்கு, उद्गाय - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், इति - என்று, ऊचुः - சொன்னார்கள், तथेति - அப்படி என்று, तेभ्यः - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, एषः - இந்த, प्राणः - ப்ராணனானது, उदगायत् - பாடிற்று, ते - அந்த அசுரர்கள், अनेन वै - இந்த, उद्गात्रा - உத்காதாவினாலே, नः - நம்மை, अत्येष्यन्ति - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், इति - என்று, विदुः - அறிந்தார்கள், तं - அந்த உத்காதாவை, अभिद्रुत्य - சீக்ரமாக அடைந்த, पाप्मना - பாபத்தோடே, अविव्यत्सन् - சேர்க்க ஆசைப்பட்டார்கள், सः - அது, यथा - எப்படி, अश्मानं - கல்லை, ऋत्वा - அடைந்து, लोष्टः - மண்ணுருண்டையானது, विध्वंसेत - நாசத்தையடையுமோ, एवं - இந்த ப்ரகாரம், एवं हैव - இப்படித்தானே, विध्वंसमानाः - பொடியாக ஆகான்கொண்டு, विष्वञ्चः - அநேகவிதமாக போகாநின்றுகொண்டு, विनेशुः - நாசமடைந்தவைகள், ततः - அதற்குப் பிறகு, देवाः - தேவர்கள், अभवन् - ஜெயித்தவர்களாக ஆனார்கள், असुराः - அசுரர்கள், पराभवन् - தோல்வியடைந்தார்கள், यः - எவன், एवं - இந்த ப்ரகாரம், वेद - அறிகிறானோ, सः - அவன், आत्मना - நல்ல மனதோடு, (யஜ்ஞ கூடினவனாக), भवति - ஆகிறான், अस्य - இவனுடைய, द्विषन् - த்வேஷம் பண்ணுகிற, भ्रातृव्यः - சத்துருவானவன், पाप - பாபமும், पराभवति - தோல்வியடைகிறது.

(ஶம் - ஹா.) தேவர்கள் ப்ராணவாயுவுக்கபிமாந தேவதையை உத்காதாவாக நியமித்து அதினால் சாஸ்த்ரத்தினாலுண்டான கர்மங்களும் ஞானங்களும் மேலிட்டு இந்த லோகத்தின் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் குறைந்து தேவர்களாகவிருக்கையை அடைந்தார்கள். எவன் இதை அறிகிறானோ அவனுடைய பாபங்களும் சத்துருக்களும் ஒழிந்து ப்ரஜாபதி சுவரூபியாய் ஆய்விடுகிறான்.

(ரா - ஹா.) தேவதைகள் உத்காதாவை ப்ராணவாயுவாகத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயித்துத் தாங்கள் வெற்றியடைந்தார்கள். எவன் இப்படி அறிகிறானோ அவன் நல்ல மனதுடையவனாயவன் அவனுடைய சத்துருக்களும் பாபங்களும் ஒழிந்து விடுகின்றன.

ते होचुः क्व नु सोऽभूद्यो न इत्थमसक्तेत्ययमास्येऽन्तरिति सोऽयास्य आङ्गिरसोऽङ्गानां हि रसः ‖கஎ‖

(ப - ம்.) தே - அந்தத் தேவர்கள், (ஶம்) தே - ப்ரம்மாவின் இந்திரியங்கள், (ஊசு-உவாச) ய:-எந்த முக்யப்ராணனானது, ந: - நம்மை, இத்தம்-இந்த ப்ரகாரம், அஸக்த - சத்ருஜயத்தோடே சேர்த்ததோ, (ஶம்) - தேவதையாயிருக்குகையோடே சேர்த்ததோ, ஸ: - அந்த முக்யப்ராணனானது, க்வ நு-எந்த இடத்தில், அபூத் - இருந்தது, இதி - என்று, ஊசு-சொன்னார்கள், அயம் - இந்த ப்ராணனானது, ஆஸ்யே - முகத்தில், அந்த: - உள்ளே, இதி - என்று பார்க்கப்பட்ட, ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய: - அயாஸ்யனென்று பேர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்று பெயர்கொண்டவன், ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, அங்கானாம் - அங்கங்களுக்கு, ரஸ: - உயர்ந்தவனோ,

(ஶம் - ரா - பா.) அந்தத் தேவதைகள் நமக்குச் சத்ருஜயத்தைக் கொடுத்தமுக்ய ப்ராணன் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொல்லி முகத்துக்குள்ளே பார்த்தார்கள். ஆகையால் அயாஸ்யனென்றும் அங்கங்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவனாதலால் ஆங்கிரஸனென்றும் பேசப்படுகிறது.

ஸா வா ஏஷா தேவதா தூர்நாம தூரꣳ ஹ்யஸ்யா ம்ருத்யுர்தூரꣳ ஹ வா அஸ்மாந்ம்ருத்யுர்பவதி ய ஏவம் வேத ॥கஅ॥

(ப - ம்.) ஸா-வா ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, தூர்நாம - தூரென்று பெயர் பெற்றது, அஸ்யா: - இந்தத் தேவதைக்கு, ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்ஹி - வெகுதூரத்திலிருக்கிறதன்றோ, ய: - எவன், ஏவம்-இந்த ப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, அஸ்மாத்-இவனிடத்திலிருந்தும் ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்-ஹ-வா-பவதி - தூரத்திலிருப்பதாக ஆய்விடுகிறது.

(ஶம்.- பா.) முக்யப்ராணன் எவ்விதமாய்ச் சுத்தமாயிருக்கும் வாக் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பாபத்தோடு சம்பந்தம் சொல்லி ப்ராணனுக்குச் சொல்லாமையாலேயே இது சுத்தமென்று ஏற்படவில்லையோவெனில் வாக் முதலான இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கையால் அதின் வழியாய் இதற்குப் பாபசம்பந்தம் வரக்கூடுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது.யாதொரு ப்ராணனை அடைந்து கல்லையடைந்த மண்ணுண்டைபோல் அசுரர்கள் நாசமடைந்தார்களோ, அந்த ப்ராணதேவதைக்குத் தூர் என்கிற பெயர் ப்ரசித்தமாதலாலும் ஒட்டும் தன்மை யில்லாமையாலும் வாக் முதலான இந்திரியங்கள் வழியாய்ப் பாபங்கள் கிட்டினாலும் ப்ராணதேவதைக்குத் தூரத்திலேதான் இருக்கிறது என்று கருத்து.

(ரா - பா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யுமபஹத்ய யத்ராஸாம் திஶாமந்தஸ்தத்கமயாஞ்சகார தாஸாம் பாப்மநோ விந்யததாத் । தஸ்மாந்ந ஜநமியாந்நாந்தமியாத் । நேத்பாப்மாநம் ம்ருத்யுமந்வவாயாநீதி ॥கக॥

(ப - ம.) ஸா-வா-ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைகளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அப

ஊஹத்ய - நீக்கி, யத்ர - எவ்விடத்தில், ஆஸாம் - இந்த, திஶாம் - திக்குக்க ளுடைய, அந்த: - முடிவோ, தத் - அந்த இடத்தை, கமயாஞ்சகார - அடை வித்தது, ஆஸாம் - இந்தத் தேவதைகளுடைய, பாப்மந: - பாபங்களை, தத் - அவ்விடத்தில், விந்யதாத் - விசேஷித்து வைத்தது, தஸ்மாத் - ஆதலால், தத்ர - அவ்விடத்தில்), ஜநம் - பிறப்பை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, அந்தம் - மரணத்தை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, (ஸம்) ஜநம் - அந்தப் பாவத்துக்கு ஆதாரமான ஜநத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, அந்தம் - அவர் களிருக்குமிடத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அநு அவயாநி - அடையக்கடவேன் அன்று, இதி - என்கிற எண்ணத்தினாலே, (ஸம்) (அந்வவாயாநி - அடைந்து விடு வேன், இதி - என்கிற, நேத் - பயத்தினாலே) ஜநம் என்கிறதோடு சேர்த் துக்கொள்க.

(ஸம - ரா - ஸ்.) தூர் என்று பெயர்கொண்ட முக்யப்ராணனென்கிற தேவதை யானது வாக் முதலான தேவதைகளின் அசுரர்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மேற்கூறிய பொய் முதலான பாபங்களை நீக்கித் திக்கோடிகளில் வைத்து விட்டது. ஆசையால் பாவ த்தை யடையக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தினால் அந்த இடங்களில் பிறப்பு மரணம் இவைகளை அடையாமலிருக்கவேண்டிய ப்ரயத்நத்தைச் செய்யவேண்டியது.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யு-
மபஹத்யாதைநா ம்ருத்யுமத்யவஹத் ||௨௦||

(ப - ம்.) ஸா வா ஏஷா - அந்த இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதை யானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைக ளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அபஹத்ய - நீக்கி, அத - பிறகு, ஏநா:- இந்த வாக் முதலான தேவதைகளை, ம்ருத்யும் அத்யவஹத் - மிருத்துவைத்தாண்டி அடைவித்தது. அதாவது பாவத்தை நீங் கின தங்கள் தன்மையை யடைவித்தது.

(ஸம - ரா - ஸ்.) பதார்த்தம் போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸ வை வாசமேவ ப்ரதமாமத்யவஹத் | ஸா யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத
ஸோ(அ)க்நிரபவத் | ஸோ(அ)யமக்நி: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ தீப்யதே ||

(ப - ம்.) ஸ: வை - அந்த ப்ராணனானது, ப்ரதமாம் - முதன்மையான, வாசம் ஏவ - வாக்கைத்தானே, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸா - அந்த வாக்கானது, யதா - எக்காலத்திலும், ம்ருத்யும் - பாபத்தை, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அந்த வாக்கானது, அக்நி: - அக்நியாக, அபவத் - ஆய்விட்டது, ஸோ(அ)யம் - அந்த இந்த, அதிக்ராந்த: - தாண்டியிருக்கிற, அக்நி: - அக்நியானது, ம்ருத்யும் பரேண - மிருத்யுவுக்கு மேலே, தீப்யதே - ப்ரகாசிக்கிறது.

(ஸ - ரா - ஸ்.) பாபத்தில் நின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட வாக்கானது அக்நியாயிரு ந்தது (அதாவது) எப்பொழுதும் வாக்குக்கு அபிமானிதேவதை அக்நியாயிருந்தபோதி

னும் பாபம் நீங்கினபடியால், 'அத்யராமஸ்யராமத்வம்' என்கிறதுபோல பாபத்தை நீங்கிப் ப்ரகாசிக்கிறது என்று கருத்து.

அத² க்⁴ராணமத்யவஹத் | ஸ யதா³ ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ வாயுரப⁴வத் | ஸோ(அ)யம் வாயு: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்த: பவதே ||௨௨||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, க்⁴ராணம் - மூக்கை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸ: - அந்த மூக்கானது, யதா³ - எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - பாபத்திலிருந்து, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அதுவானது, வாயு: - வாயுவாக, அப⁴வத் - ஆயிற்று, ஸோ(அ)யம் - அந்த இந்த, வாயு: - வாயுவானது, அதிக்ராந்த: - தாண்டினதாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, பவதே - வீசுகிறது.

(ஸம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியக் கருத்தும்.

அத² சக்ஷுரத்யவஹத்தத்³யதா³ ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ ஆதி³த்யோ(அ)ப⁴வத் | ஸோ(அ)ஸாவாதி³த்ய: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தஸ்தபதி ||௨௩||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, சக்ஷு: - கண்ணை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது தத் - அந்தக் கண்ணானது, யதா³-எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவிலிருந்து, அத்யமுச்யத-விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ:-அதுவானது, ஆதி³த்ய: - சூரியனாக, அப⁴வத் - ஆயிற்று, ஸோ(அ)ஸௌ - அந்த இந்த, ஆதி³த்ய: - சூரியனானவன் அதிக்ராந்த: - தாண்டினவனாக, ம்ருத்யும்பரேண - மிருத்துவுக்குமேலே, தபதி - காய்கிறான்.

(ஸம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியமும்.

அத² ஶ்ரோத்ரமத்யவஹத் | தத்³யதா³ ம்ருத்யுமத்யமுச்யத தா தி³ஶோ(அ)ப⁴வன் தா இமா தி³ஶ: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தா: ||௨௪||

(ப் - ம்.) அத² - பிறகு, ஶ்ரோத்ரம் - காதை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, தத் - அந்தக் காதானது, யதா³-எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவிலிருந்து, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, தா: - அவைகளே, தி³ஶ: - திக்தேவதைகளாக, அப⁴வன் - ஆயின, தா இமா: - அந்த இந்த, தி³ஶ: - திக்தேவதைகள், அதிக்ராந்தா:-தாண்டினவைகளாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, (பா⁴ந்தி) ப்ரகாசிக்கின்றன.

(ஸம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷியமும்.

அத² மனோ(அ)த்யவஹத் | தத்³யதா³ ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ சந்த்³ரமா அப⁴வத் | ஸோ(அ)ஸௌ சந்த்³ர: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ பா⁴த்யேவம் ஹ வா ஏனமேஷா தே³வதா ம்ருத்யுமதிவஹதி ய ஏவம் வேத³ ||௨௫||

(ப - ம்.) அத² - பிறகு, மன: - மனதை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது, தத் - அந்த மனதானது, யதா³ - எந்த காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவில் நின்றும், அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அதுவானது,

வநு, ஊா: - சந்திரனாக, ஈஹவக் - ஆயிற்று, ஸொஸள-அந்த இந்த, வநு,ஃ- சந்திரனானவன், ஈதிகூாஜ: - தாண்டினவனாக, வரேணஉூத்ு)ு௦-மிருத்து வுக்குமேலே, ஹாதி - விளங்குகிறான், ஊவ௦ - இந்த ப்ரகாரம், யஃ-எவன், வெூ - அறிகிறானோ, வா௩ம் - இவனை, வஷா - இந்த, ஷெவதா - ப்ராண தேவதையானது, வாவ௦ஹவா - இந்த ப்ரகாரம், உூத்ு)ு௦ - மிருத்துயுவை, ஈதிவஹதி - தாண்டிவைக்கிறது,

(ஶ௦ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஈயாதூ௵நஹாஷ்)ூாமாயக் | யஷீகிஂவாஹாஊஷ்)தெஈடு௩டெவத ஷ்)தஜஹவு, திகிஷ்டதி ||௨௬||

(ப் - ம்.) ஈய - பிறகு, ஆத்ூடெ௩ - தன்பொருட்டு, ஈஹாஷ்)௦-சாப்பி டத்தக்க அன்னத்தை, (ஶ௦) - அன்னத்தைச் சாப்பிடும் தன்மையை, ஆமா யக் - பாடிற்று, ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, யக்கிஂவ-கொஞ்சமேனும், ஈஹ௦ - அன்னமானது, ஈஷ்)தெ-சாப்பிடப்படுகிறதோ, தக்-அதுவானது, ஈடெநடெவ - ப்ராணனாலேயே, ஈஷ்)தெ - சாப்பிடப்படுகிறது, ஜஹ - இந்த அன்னத்தில், வுதிஷ்டதி - இருக்கிறது.

(ஶ௦ - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

தெஷெவாஈவு,வஹெதாவஸாஜஷ்ஸவ஼௦யஷ௦ஹ௦தஷாதூநஆமா வீா௩டெநாவூஹஆஹஜஷெதிதெடெவாஸஂவிஶதெதி | தயெ திதஂஸஊஹ௦ வரிணு)விஶஷதூாஷ்)ஷெநநாஹஉதிதெடெநதாஷூு வு)ஜிவஷவஂ ஹவாவாநஂ ஸாஈஸஂவிஶ௦திஹத்ுாவஃ௩ாஂ ஶெ, ஷ:வ௬ரவா.தாஹவத்)ஹாரோாஈயிவதிய஼வாவ௦வெஷ | யஉடெஹவ௦ விஷஂஷெஷஷுவு,திவதிவ஼ுஹஷதி | நடெஹவாஶ௦ஹாரெு)ஹெு)ா ஹவத்)யயவாடெவதஉந௬ஹவதி | யொடெவதஉந௬ஹாரு)ாநுவ௬ஹ௵ ஷ஼திஸடெஹவாஶ௦ஹாரெு)ஹெு)ாஹவதி ||௨௭||

(ப் - ம்.) தெ - அந்த, ஷெவா: - வாக் முதலான இந்திரியங்கள், யக்- யாதொரு, ஈஹ௦-சாப்பிடத் தகுந்த வஸ்துவானது, (ஈஹி)-இருக்கிறதோ, வாதாவக்டெவ - இவ்வளவான, ஸவ஼௦ - எல்லாம், ஜூ௦ - இந்த, தக் - அப்படிப்பட்ட அன்னத்தை, ஆத்ூடெ௩ - தன்பொருட்டு, ஆமாஸீ: - பாடிணய், ஈஹிநு - இந்த, ஈஹெ - அன்னத்தில், ஈ௩௬ - உனக்குப் பிறகு, ந:- எங்களை, ஆஹஜஷு - பாகத்தையுடையவர்களாகச் செய், ஜதி - என்று, ஈவு,வநு - சொல்லின, தெடெவ - அந்த நீங்கள், ஊா - என்னை, ஈஸஂவிஶத -சூழ்ந்து உட்காருங்கள், ஜதி - என்று, வு,ாண: - ப்ராண னது, ஈவு,வீக் - சொல்லிற்று, தயெதி - அப்படியென்று, த௦ - அந்த ப்ராணனை, ஸஊஹ௦ - நாலுபக்கத்திலும், வரிணு)விஶ௦த - சூழ்ந்து உட்கா ர்ந்தன, தூாக் - ஆதலால், யக் - யாதொரு, ஈஹ௦ - அன்னத்தை,

அநேந - ப்ராணனாலே, அத்தி - சாப்பிடுகிறானோ, தேந - அந்த அன்னத்தினாலே, ஏதா: - இந்த வாக் முதலான தேவதைகள், அவ்ருப்தி - திருப்தி அடைகிறார்கள். ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏநம் - இவனை, ஏவம்ஹவா - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வா: - பந்து ஜநங்கள், அபிஸம்விசந்தி - சூழ்ந்து உட்காருகிறார்கள், ஸ்வாநாம்-பந்து ஜநங்களுக்கு, பர்த்தா - ரக்ஷிக்கிறவனாகவும், ச்ரேஷ்ட:-உயர்ந்தவனாகவும், புரஏதா - முன் சொல்லுகிறவனாகவும், அந்நாத:-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், அதிபதி: - யஜமானனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ய-உ-ஹ - எவன், ஸ்வேஷு - பந்து ஜனங்களுக்குள், ஏவம்விதம் - இப்படித் தியானம் செய்கிறவனைக் குறித்து, ப்ரதிப்ரதி: சத்துருவாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், பார்யேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக்கு, அலம் - போதுமானவனாக, ந·ஹைவ·பவதி - ஆகிறானில்லை அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாகிறான், அத - பிறகு, யஏவ - எவன் தானே, ஏதம் - இப்படி அறிபுகிறவனை, அநுபவதி - அனுஸரித்திருக்கிறானோ, யோவா - எவன் தான், ஏதமநு - இவனை அனுஸரித்து, பார்யாந்-தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களை, புபூஷதி - காப்பாத்த இச்சிக்கிறானோ, ஸஏவ - அவன்தானே, பார்யேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டு, அலம் - போதுமானவனாக, பவதி - ஆகிறான் அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதுமான சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

(பத - ரா - ஸ்ரீ.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ஸோயாஸ்ய ஆங்கிரஸோங்காநாம் ஹிரஸ: ப்ராணோவாஅங்காநா ரஸ: ப்ராணோஹிவாஅங்காநாம் ரஸஸ்தஸ்மாத்யஸ்மாத்கஸ்மாச்சாங்காத் ப்ராண உத்க்ராமதி ததேவ தச்சுஷ்யத்யேஷஹிவாஅங்காநாம் ரஸ: ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய:-அயாஸ்யன் என்கிற பெயர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்கிற பெயர்கொண்டவன், அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸோஹி - ஸாரமன்றோ, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ஸார: - சாரம், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸ: - சாரமோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யஸ்மாத்-கஸ்மாத்-ச - எந்த ஒரு, அங்காத் - அவயவத்தில் நின்றும், ப்ராண: - ப்ராணனனது, உத்க்ராமதி - உயரக்கிளம்புகிறதோ, ததேவ-அப்பொழுது தானே, தத் - அந்த அங்கமானது, சுஷ்யதி-உலர்ந்துபோகிறது, ஏஷ ஹிவா-இந்த ப்ராணன்தானே, அங்காநாம்-அவயவங்களுக்கு, ரஸ:-ஸாரம்.

(ஶ௦ - ரா - ஹா.) முன்கூறிய அயாஸ்யத வாங்கிரஸத்வங்களையே அதற்குரியக் காரணங்களால் ஸ்தாபிக்கிறது. ப்ராணன் எந்த அங்கத்தை விடுகிறதோ அந்த அவயவம் உலர்ந்துபோகிறபடியால் ப்ராணனே அவயவங்களுக்கு ஸாரம் ஆகையால் ஆங்கிரஸன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று.

ஏஷ உ ஏவ ப்ருஹஸ்பதிர்வாக்வை ப்ருஹதீ தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்
தஸ்மாது ப்ருஹஸ்பதி: ॥௨௯॥

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர்கொண்டது, வாக்வை - வாக்தானே, ப்ருஹதீ - பிருகதீ யென்று பெயர்கொண்டது, தஸ்யா: - அந்த வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது - ஆகையால் தான், ப்ருஹஸ்பதி: - பிருகஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன்.

(ஶ௦ - ரா - ஹா.) அவயவங்களுக்கு ஆத்மா என்கிறதுடன் ருக் யஜுஸ் ஸாம என்கிற மூன்று வேதங்களுக்கும் ஆத்மாவென்று ப்ராணனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறது. பிருகதீ யென்கிற சந்தஸ்ஸில் அடங்கின ஸர்வ ருக்குக்களும் வாக் ரூபமாகையாலேயும் வாக்கும் ப்ராணனுதீனமாகையாலும் அந்தப் பிருகதீ ரூபமான வாக்கைக் காப்பாற்றுகையாலே பிருகஸ்பதியென்று ப்ராணனைச் சொல்லப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்வாக்வை ப்ரஹ்ம தஸ்யா ஏஷ பதிஸ்
தஸ்மாது ப்ரஹ்மணஸ்பதி: ॥௩௦॥

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ப்ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன், வாக்வை - வாக்தானே, ப்ரஹ்ம - வேதம், தஸ்யா: - அந்த வேதரூபமான வாக்குக்கு, ஏஷ: - இந்த ப்ராணனுனது, பதி: - காப்பாற்றுகிறவன், தஸ்மாது - ஆகையால் தான், ப்ரஹ்மணஸ்பதி: - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் பெற்றவர்.

(ஶ' - ஹா.) ப்ரம்மாவென்று சொல்லப்பட்ட யஜுர்வேத ரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையாலே ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு பிருகதீ யென்றும் ப்ரம்மமென்றும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட பதங்களால் மேல் ப்ராம்மணத்தில் ஸாமரூபமான வாக்கை யெடுத்துச் சொன்னபடியால் மிகுதியாக வாக் ரூபமான ருக்கும் யஜுஸ்ஸும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

(ரா - ஹா.) ப்ரம்ம என்கிற பதத்தால் வேதத்தைப் பேசி வேதரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையால் ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பேசப்பட்டது.

ஏஷ உ ஏவ ஸாம | வாக்வை ஸாமைஷ ஸா சாமஶ்சேதி தத் ஸாம்நஸ் ஸா
மத்வம் | யத்வேவ ஸம: ப்லுஷிணா ஸமோ மஶகேந ஸமோ நாகேந ஸம
ஏபிஸ்த்ரிபிர்லோகைஸ் ஸமோऽநேந ஸர்வேண தஸ்மாத்வேவ ஸாமாஶ்நுதே
ஸாம்நஸ் ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ய ஏவமேதத் ஸாம வேத ॥௩௧॥

(ப் - ம்.) ஏஷ:-உ-ஏவ - இந்த ப்ராணன்தானே, ஸாம - ஸாமவேதரூபம், வாக்வை - வாக்குத்தானே, ஸா - ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, அம: - புல்லிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, ஏஷ: - இந்த ப்ராணன், (ரா.) ஸா - சர்வநாமமென்று எல்லாப் பொருளுக்கும் பெயரான சப்தத்தால் சொல்லுகையாலும் ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் சொல்லுகையாலும் வாக்கைச்

சொல்லுகிறது, கஃ - சொல்லத் தகுந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற அமள ன்கிறது. இங்கு ப்ராணனைச் சொல்லுகிறது, ஸாவ அந்த வாக்கும், அமஃ - ப்ராணனும், இதி - என்று சேர்க்கப்பட்டு, ஸாம-(ஸாமம் என்னப்பட்டது)' தஸ் - ஆகையாலே, ஸாம்நஃ - ப்ராணனாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸ்வரக்கூட் டமான ஸாமத்திற்கு, ஸாமத்வம் - ஸாமமென்கிற பெயர், யஸ-உ-வைவ - யாதொரு காரணத்தினாலேதான், ப்லுஷிணா - எறும்பினோடும், ஸமஃ - துல்லியனோ, மஶகேந - கொசுவோடு, ஸமஃ - துல்லியனோ, நாகேந - யானையோடு, ஸமஃ - துல்லியனோ, ஏபிஃ - இந்த, த்ரிபிஃ-மூன்றுகளான, லோகைஃ - உலகங்களோடு, ஸமஃ - துல்லியனோ, அநேந - இந்த, ஸர்வேண-சகல வஸ்துக்களோடும், ஸமஃ - துல்லியனோ, தஸ்மா-உ-வைவ- ஆகையாலேதான், ஸாம-ஸாமமென்றுபெயர்பெற்றது, யஃ - யாதொருவன், வை தத் - இந்த, ஸாம - ஸாமமென்று பெயர்கொண்ட ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-தியானம் பண்ணுகிறானோ,(ஸஃ - அவன்), அஶ்நுதே- வியாபரித்திருக்கிறான், ஸாம்நஃ - ஸாமமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணதே வதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான், (௱ஂ) ஸாம்நஃ - ஸாமரூபியான ப்ராணதேவதைக்கு, ஸாயுஜ்யம் - ஸமானபோக த்தை, அஶ்நுதே - அனுபவிக்கிறான், ஸலோகதாம் - ஸமான உலகத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான்.

(ஸஂ - ௱ா - ஹா.) ஸ்வர்ணங்களின் கூட்டமாகிய ஸாமவேதமும் ப்ராணனாலே யே சொல்லப்படுதலாலும் எறும்பு முதலான சகல சிறிய பெரிய உருக்களிலும் பசு முத லியவத்தில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிகள்போல் வயாபரித்துச் சமமாயிருத்தலாலும் ப்ரா ணனானது ஸாமமென்று சொல்லப்பட்டது. யாதொருவன் இந்த ப்ராணனை இவ்வித மான உருவத்தோடு தியானம் செய்கிறானோ அவன் அந்தத் தேவதையோடு சமானபோ கத்தையும் அத்தேவதையினுடைய உலகத்தையும் அடைவன்.

வாஷஉவாஉத்கீதஃப்ராணோவாஉத்ப்ராணேநஹீதஂஸர்வமுத்திஷ்டம் வாகேவகீதிர்வாசோஹகீதாவேதிஸஉத்கீதஃ ॥௲உ॥

(ப - ம்.) ஏஷஃ-உ-வா - இந்த ப்ராணனும், உத்கீதஃ - ஸாமத்தினு டைய ஒருபாகமான உத்கீதம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணோவா - ப்ராணன் தானே, உத் - உத் என்கிற பெயர் பெற்றது, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - சகல ஜகத்தும். ப்ராணேந - ப்ரா ணனாலே, உத்தப்தம் - தரிக்கப்பட்டதோ, வாகேவ - வாக்குத்தானே, கீதா- காநத்தைச் சொல்லும் கீதா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது, உச்ச - உத் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனும், கீதாவ - கீதை என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனுக்கு வசமான வாக்கும், இதி - என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து சொல் லப்படும், ஸஃ - அந்த ப்ராணனது, உத்கீதஃ - உத்கீதமென்று சொல் லப்பட்டது.

(ஸ0 - ரா - ஹா) சாமவேதத்தின் ஒரு பாகமாகிய நிதநமென்கிற பாகத்தில் சொல்லப்படும் உத்கீதம் என்று சொல்வதும் இந்த ப்ராணன் தான் சகல ஜகத்தையும் உத்தம்பிக்கிறபடியால் அதாவது தரிக்கிறபடியால் ப்ராணனை யுத் என்றும் காநம் செய்ய ப்படுதலால் கீதையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனை உத்கீதமென்று சொல்லுகிறது.

தஸ்ஹாபி ப்ரஹ்மதத்தஶ்சைகிதாநேயோ ராஜாநம் பக்ஷயந்நுவாசா
யம் த்யஸ்ய ராஜா மூர்தாநம் விபாதயதாத்யதிதோ யாஸ்ய ஆங்கிரஸோ
ந்யேநோதகாயதிதி வாசா ஹ்யேவ ஸ ப்ராணேந சோதகாயதிதி ||௨௪||

(ப் - ம்.) தத் - ஹ - அபி - மேற்கூறிய அந்த விஷயத்தில், சைகி தாநேய: - சைகிதாநனுடைய பிள்ளையாகிய, ப்ரஹ்மதத்த: - ப்ரம்ம தத்த னென்கிற மகர்ஷியானவர், ராஜாநம் - சோமலதையை, பக்ஷயந் - சாப்பி ட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில், அயம் - இந்த, ராஜா - சோமலதையா னது, த்யஸ்ய - இதானுடைய, மூர்தாநம் - தலையை, விபாதயதாத் - தள்ளக்கடவது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, இத: - இந்த, அயாஸ்ய ஆங்கிரஸ: - அயாஸ்யாங்கிரஸ் என்று பெயர்கொண்ட முக்ய ப்ராணனைவிட, அந்யேந - வேறு தேவதையாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினானோ, இதி - என்று, உவாச - சொன்னார், ஸ: - அந்த மகர்ஷியானவர், வாசா ச - வாக்கோடுகூடின, ப்ராணேந ஏவ - ப்ராணனாலேயே, ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினாரோ, இதி - என்கிற (அர்த்த: - அர்த்தமானது, ஶப்தேந - சப்தத்தாலே, நிர்தாரித: - நிச்சயிக்கப்பட்டது).

(ஸ0 - ரா - ஹா.) மேற்கூறிய விஷயத்தில் ஒரு உபாக்யானம் சொல்லப்படுகிறது. சைகிதானருடைய பிள்ளையாகிய ப்ரம்ம தத்தரென்கிற மகர்ஷியானவர் யக்யத்தில் சோமாசத்தைப் பானம்பண்ணும் தருவாயில் இந்த அயாஸ்யாங்கிரஸனென்கிற பெயர் பெற்ற முக்ய ப்ராணனைவிட வேறு தேவதையை யார் உத்கானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தலை சிதறிவிடும் என்று சொன்னார். ஆகையால் அந்த மகர்ஷியும் அவ்விதமாகவே உத்கானம் செய்தார்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸ்வம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் தஸ்ய
வை ஸ்வர ஏவ ஸ்வம் தஸ்மாதார்த்விஜ்யம் கரிஷ்யந் வாசி ஸ்வரமிச்சேத
தயா வாசா ஸ்வரஸம்பந்நயார்த்விஜ்யம் குர்யாத்தஸ்மாத்யஜ்ஞே ஸ்வரவந்தம் திதிக்ஷந்த ஏவ
அதோ யஸ்ய ஸ்வம் பவதி பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் ய ஏவமேதத்ஸாம்நஸ்ஸ்வம் வேத ||

(ப் - ம்.) ந தஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந:-ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தஸ்ய ஹ - அந்த ப்ராணனுடைய, ஸ்வம் - தரமான ஸ்வரத்தை, ய: - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய ஹ - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை அந்த ஸாமத்துக்கு, ஸ்வர ஏவ கண்டத்வனிதான், ஸ்வம் - பூஷணம், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஆர்த்விஜ்யம் - உத்காதாவாக இருக்கையை, கரிஷ்யந் - செய்யப்போகிறவனாக, வாசி - வாக் விஷயமான, ஸ்வரம் - கண்டத்வனியை, இச்சேத - இச்சிக்கக்கடவன்,

தயா - அந்த, ஸ்வரஸம்பந்நயா - நல்ல ஸ்வரத்தோடேகூடிய, வாசா - வாக்கினாலே, ஆர்த்விஜ்யம் - உத்ககனத்தை, குர்யாத் - செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸ்வரவந்தம் - கண்டத்வநியுள்ள புருஷனை, திதிக்ஷந்தே - பார்க்க இச்சிக்கிறார்கள், யஸ்ய - யாதொருத்தனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, அதோ யதா - இருப்பதுபோலே, ய:-யாதொருத்தன், ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஏதத் - இந்த, ஸ்வம் - தனமாகிய ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(பாஷ்ய - ஸா.) ஸாமத்திற்கு ஸ்வரமே பூஷணமாதலால் யாதொருவன் அந்த ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தை அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது. ஆதலால் உத்கானம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் தன்னுடைய வாக்கில் ஸ்வரத்தை இச்சிக்கக்கடவன். அந்த ஸ்வரத்தோடேகூடின உத்கானத்தைச் செய்யக்கடவன். ஆகையால் உலகத்தில் பணமுள்ள புருஷனை எவ்விதமாக ஜனங்கள் பார்க்க இச்சிக்கிறார்களோ, அவ்வண்ணமாகவே யாகத்திலும் ஸ்வரமுள்ள புருஷனைப் பார்க்க ஜனங்கள் இச்சிக்கிறார்கள். யாரொருவன் ஸாமத்தின் ஸ்வமாகிய ஸ்வரமுள்ள அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸுவர்ணம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸுவர்ணம் பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் ய ஏவமேதத் ஸாம்ந: ஸுவர்ணம் வேத ||௨௫||

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந:-ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட, தஸ்ய ஹ - அந்த முக்ய ப்ராணனுடைய, ஸுவர்ணம்-நல்ல அக்ஷரங்களை, ய: - யாரொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய-இவனுக்கு, ஸுவர்ணம்-ஸ்வர்ணமானது, பவதி ஹ - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, ஸ்வர ஏவ - ஸ்வரம்தானே, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரம், ய: - யாவனொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஸுவர்ணம் - சுவர்ணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, பவதி ஹ - உண்டாகிறது.

(பாஷ்ய - ஸா.) மேல் ப்ராம்மணத்தில் கண்டத்தின் மாதுர்யத்தாலுண்டான ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தைச்சொல்லிற்று. இந்த ப்ராம்மணத்தில் லக்ஷணங்களாலுண்டான ஸ்வரத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றக் கருத்துகள் முன்போலவும் பதார்த்தம்போலவும்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டதி தஸ்ய வை வாகேவ ப்ரதிஷ்டா வாசி ஹி வா ஏஷ ஏதத் ப்ராண: ப்ரதிஷ்டிதோ கீயதேऽந்ந இத்யு ஹைக ஆஹு: ||௨௬||

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, தஸ்ய ஹ - அந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ய: - யாதொருவன், ப்ரதிஷ்டாம் - வாக்கை, வேத - அறிகிறானோ, ப்ரதிஹ திஷ்டதி - அவன் நீடு நிற்கிறவனாகிறான், தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, வாகேவ - வாக்குத்தானே, ப்ரதிஷ்டா-ப்ரதிஷ்டையென்று சொ

ல்லப்பட்டது, வாசிஹிவூ - வாக் இந்திரிய ஸ்தானமாகிய நாக்கு முத லிய விடங்களிலன்றோ, ஷஷ: - இந்த, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரதி ஷ்டிதஹ- இருந்ததாய்க்கொண்டு, ஏதத் - இந்த ஸாமமானது, கீயதே- கானம்செய்யப்படுகிறது, ஏகே - சிலர், அந்நே - அன்னமென்கிற சரீரத் தில், இதி ஹ - என்றுதான், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

(ஸ௦ - ரா - ஹ.) யாவனொருவன் சாமத்தின் வாக்கை அறிகிறானோ அவன் இந்த உலகத்தில் நீடு வாழ்கிறான். வாக்கில்தான இந்த முக்ய ப்ராணனிருந்துகொண்டு இந்த ஸாமமானது கானம்செய்யப்படுகிறது. சிலர் முன்கூறப்பட்ட அன்னம் என்கிற பெயர்கொண்ட சரீரத்தில்தான் ப்ராணன் இருந்து ஸாமகானம் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதாத: பவமாநாநாமேவாப்யாரோஹ: | ஸ வை கலு ப்ரஸ்தோதா ஸாம ப்ரஸ்தௌதி | ஸ யத்ர ப்ரஸ்துயாத்ததேதாநி ஜபேத் | அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாऽம்ருதம் கமயேதி ஸ யதாஹாஸதோ மா ஸத்கமயேதி ம்ருத்யுர்வா அஸத்ஸதம்ருதம் | ம்ருத்யோர்மாऽம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ | தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமயேதி ம்ருத்யுர்வை தமோ ஜ்யோதிரம்ருதம் ம்ருத்யோர்மாऽம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ ம்ருத்யோர்மாऽம்ருதம் கமயேதி நாத்ர திரோஹிதமிவாஸ்தி அத யாநீதராணி ஸ்தோத்ராணி தேஷ்வாத்மநேऽந்நாத்யமாகாயேத்தஸ்மாது தேஷு வரம் வ்ருணீத யம் காமம் காமயேத தம் ஸ ஏஷ ஏவம்வி துத்காதாத்மநே வா யஜமாநாய வா யம் காமம் காமயதே தமாகாயதி தத்தைதல்லோகஜிதேவ ந ஹைவாலோக்யதாயா ஆஶாஸ்தி ய ஏவமேதத்ஸாம வேத ||௨எ||

(ப் - ம்) அத - அதற்குப் பிறகு, அத: - ஆகையாலே, பவமாநாநாமேவ - மூன்றுபமானம் என்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களுக்கே, அப்யாரோஹ:-அப்பியாரோஹமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் அதாவது ப்ரம்மலோ கத்தில் ஏற்றி வைக்கையால் அப்பியாரோகமென்று பெயர் படைத்தது, ஸவை - அந்த, ப்ரஸ்தோதா - ப்ரஸ்தோதா வென்று சொல்லப்பட்ட ருத்விக்கானவன், ஸாம - ஸாமவேதத்தை, ப்ரஸ்தௌதி - ஆரம்பிக்கிறான், ஸ:-அந்த ப்ரஸ்தோதாவானவன், யத்ர - எந்தக் காலத்தில், ப்ரஸ்துயாத்- ஆரம்பிக்கக்கடவனோ, தத் - அந்காலத்தில், ஏதாநி - இந்த மந்திரங்களை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன், (அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாऽம்ருதம் கமய) இதி - என்று, ஸ: - அந்தயஜமானனானவன், யத் - யாதொரு காரணத்தாலே, (அஸதோ மா ஸத்கமய) இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறானோ, அஸத்-ஸ்வபாவமான கர்மங்களை அறிகிறதானது, ம்ருத்யு: - மரணத்திற்குக்காரணம், (ஸ௦) அஸத்வா-சம்சாரமே, ம்ருத்யு:- மரணகாரணம், ஸத் - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் ஞா னமே, அம்ருதம் - மரணமில்லாதது, (ஸ௦) ஸத் - ப்ரம்மஞானமே, அம்ருதம்-

மரணமில்லாதது, ம்ருத்யோ:-மரணகாரணமானதில் நின்றும், மா-என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாத சாதநத்தை, கமய - அறியவை, மா-என்னை, அம்ருதம்-மரணமில்லாதவனாக, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏதத்3ஏவ- இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், மா - என்னை, தமஸ: - இருட்டில் நின்றும், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசத்தை, கமய - அடையவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), ம்ருத்யு:-மரணகாரணமானது, தம:-அக்யானம், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசமான க்யானமானது, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாதது, மா - என்னை, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணத்தில் நின்றும், அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, மா- என்னை, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏதத்3ஏவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ம்ருத்யோ: - மரணத்தின் காரணத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, இதி- என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), அத்ர - இந்த மந்திரத்தில், திரோஹிதம் இவ - மறைந்ததுபோலிருக்கும் அர்த்தமானது, நாஸ்தி - இல்லை, அத2-இவ்வண்ணம் யஜமானன் உத்கானம் செய்த பிறகு, யாநி - யாதொரு, இதராணி - வேறாகிய, ஸ்தோத்ராணி - ஸ்தோத்திரங்களோ, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரம் பண்ணும் காலத்தில், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, அந்நாத்3யம்- ப்ராணனை இருக்குகையை, ஆகாயேத் - கானம் செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யுங் காலத்தில், யம்-யாதொரு, காமம்-ஆசைப்படும் வஸ்துவை, காமயேத - இச்சிக்கக்கடவனோ, தம் - அந்த, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீத - வரிக்கக்கடவன், ஸ: ஏஷ: - அந்த இந்த, ஏவம்வித் - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்த, உத்கா3தா - உத்காதாவானவன், ஆத்மநே வா - தன்பொருட்டாவது, யஜமாநாய வா - யஜமானன் பொருட்டாவது, யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துவை, காமயதே - இச்சிக்கிறானோ, தம் - அதை, ஆகாயதி - கானம் பண்ணுகிறான், தத் ஹ ஏதத் - அந்த இந்த ப்ராணத்தின் உபாஸனமானது, லோகஜித் ஏவ - உலகத்தைச் சாதிக்கிறதுதான், ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - சாமரூபியான ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத3 - அறிகிறானோ. அலோக்யதாயா ஏவ - உலகத்திற்கு யோக்யனல்லாத தன்மைக்குத்தானே, ந ஆஶாஸ்தி ஹ - ப்ரார்த்திக்கிறதில்லை.

(௱௦ - ௱ - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

அத2 த்ருதீயம் ப்3ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் ॥ ஆத்மைவேத3மக்3ர ஆஸீத் புருஷவித4: ஸோऽநுவீக்ஷ்ய நாந்யதா3த்மநோऽபஶ்யத் ஸோऽஹமஸ்மீத்யக்3ரே வ்யாஹரத்ததோऽஹம்நாமா ஭வத்தஸ்மாத3ப்யேதர்ஹ்யாமந்த்ரிதோऽஹமயமித்யேவாக்3ர உக்த்வாதா2 ந்யந்நாம ப்ரப்3ரூதே யத3ஸ்ய ப4வதி ஸ யத்பூர்வோऽஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத்ஸர்வாந்

வாப்மந ஔஷத்தஸ்மாத் புருஷ ஔஷதிஹவை ஸதம் யோஉஸ்மாத்பூர்வோ பூஷதிய ஏவம் வேத ||கஅ||

(ப் - ம்.) ஆத்மைவ - மேற்கூறிய க்யாககர்மங்களுக்குப் பலமான ப்ரஜாபதியென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம்தானே, இதம் - இந்தப்பேதங்களாகத் தோற்றப்பட்ட வஸ்துக்களோடு ஒன்றாக, அக்ரே - வேறு சரீரம் உண்டாவதற்கு முன், ஆஸீத் - இருந்தது, (௨) இதம் - இப்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட உலகமானது, அக்ரே - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன், புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ஆகாரம்போன்ற ஆகாரத்தையுடைய, ஆத்மைவ - ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, (௩) புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ப்ரகாரமாயிருக்கிற, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மதேவனும், அநுவீக்ஷ்ய - ஆலோசனைசெய்து, அந்யத் - வேறே வஸ்துவை, ஆத்மநஃ - கார்யகாரண ரூபமான ப்ராணபிண்டத்திற் காட்டிலும், நாபஶ்யத்-பார்க்கவில்லை, (௨) ஸஃ-அந்தப் பரப்ரம்மமானது, அநுவீக்ஷ்ய - ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பார்த்து, ஆத்மநஃ - தன்னைக் காட்டிலும், அந்யம்-வேறேயாகப் பிரிக்கப்பட்ட வஸ்துவை, நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (௩௨) அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஸஃ - அந்த ப்ரஜாபதியானவன் (ப்ரம்மமானது), அஹமஸ்மி - நான் இருக்கிறேன், இதி - என்று, வ்யாஹரத் - சொன்னார், ததஃ - ஆகையாலே, அஹநாம - அகம் என்கிற பெயரானது, அபவத்-உண்டாயிற்று, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், (ஜநஃ-ஜனமானது), ஆமந்த்ரிதஃ - யார் என்று கேட்கப்பட்டதாக, அக்ரே-முதலில், அஹமயம்-நான் இவன், இத்யேவ - என்றுதானே, உக்த்வா - சொல்லி, அத - பிறகு, அந்யத் - வேறான, நாம - பெயரை, ப்ரப்ரூதே-சொல்லுகிறது, அஸ்ய-இவனுக்கு, யத்-எந்தப் பெயரானது, ஸ்வதி-இருக்கிறதோ, யஃ-யாதொரு காரணத்தால், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மனுனவன், பூர்வஸ்மாத்-கர்மக்யானங்களால் பிரஜாபத்யத்தை அடைபவர்க்கு முந்தினவனாக, அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா உபாஸக்ஜனக் கூட்டத்தில் நின்றும், ஸர்வாந் - எல்லா, பாப்மநஃ - தியானம் செய்வதற்குத் தடையான பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்தினனே, தஸ்மாத்-ஆகையாலே, புருஷஃ- புருஷன் என்று பெயர்கொண்டான், (௨) யத் - யாதொருகாரணத்தினாலே, ஸஃ-அந்தப் பரப்ரம்மமானது, பூர்வஃ - முந்தினதோ, (யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே), அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லாப்பொருளில் நின்றும், ஸர்வாந் - ஸகலமான, பாப்மநஃ - பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்திற்றோ, தஸ்மாத்- ஆகையால், புருஷஃ - புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது, (௩) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - மனிதனானவன், ஔஷதி பாவங்களைப்போக்குகிறான், யஃ-யாதொருவன், அஸ்மாத்-இந்த உபாஸனைகளைக்காட்டிலும், பூர்வஃ- முந்தினவனாக, பூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்

சிக்கிறுனோ, தம் - அவனை, ஸ꞉-அந்த உபாஸகனானவன், ஔஷதி-கொளுத்துகிறான், ய꞉ - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத - உபாஸிக்கிறுனோ, (௩௦) ய꞉ - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத-அடிக்கடி அநுஸந்திக்கிறுனோ, ஸ꞉ - அவன், தம் - அவனை, ஔஷதி - கொளுத்துகிறான், ய꞉ - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும், பூர்வ꞉-முந்தினவனுக, புபூஷதி-ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறுனோ.

(ஶ௦ - ௩ா - ஹா.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

ஸோ(அ)பிபேத்தஸ்மாதேகாகீபிபேதி | ஸஹாயமீக்ஷாஞ்சக்ரே | யந்மதந்யந்நாஸ்தி கஸ்மாந்நுபிபேமீதி | தத ஏவாஸ்ய பயம் வீயாய கஸ்மாத்த்யபேஷ்யத்த்விதீயாத்வை பயம் பவதி꞉ ॥௩௬॥

(ப் - ம.) ஸ꞉ - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவன், அபிபேத்-பயந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனுகவிருந்தால், பிபேதி-பயப்படுகிறுன், ஸோயம் - அந்த இந்த ப்ரம்மாவானவன், ஈக்ஷாஞ்சக்ரே-யோசித்துப் பார்த்தான், யத் - யாதொரு காரணத்தினுலே, மத் - என்னைக் காட்டிலும், அந்யத் - வேறு ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, கஸ்மாந்நு - என்ன காரணத்தினுலேதான், பிபேமி-பயப்படுகிறேன், இதி - என்று, தத ஏவ-ஆகையாலேதான், அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, பயம் - பயமானது, வீயாய - போக்கடிக்கப்பட்டது, கஸ்மாத் - எந்தக் காரணத்தாலே, அபேஷ்யத் - பயப்பட்டான், த்விதீயாத்வை - இரண்டாவது வஸ்துவினுலேயே, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(ஶ௦ - ௩ா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ஸவை நைவரேமே தஸ்மாதேகாகீ ந ரமதே ஸ த்விதீயமைச்சத் | ஸ ஹைதாவாநாஸ யதா ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ ஸம்பரிஷ்வக்தௌ ஸ இமமேவாத்மாநம் த்வேதா(அ)பாதயத்தத꞉ பதிஶ்ச பத்நீ சாபவதாம் தஸ்மாதிதமர்த்தப்ருகலமிவ ஸ்வ இதி ஹ ஸ்மாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்தஸ்மாதயமாகாஶ꞉ | ஸ்த்ரியா பூர்யத ஏவ தாம் ஸமபவத்ததோ மநுஷ்யா அஜாயந்த ॥௩௦॥

(ப் - ம்.) ஸவை - அந்த ப்ரம்மாவே என்றால், நைவரேமே - ப்ரீதியடையவேயில்லை, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ-ஒருவனுக, ந ரமதே-ப்ரீதியடைகிறுன் இல்லை, ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், த்விதீயம்-ப்ரீதியடையும் வஸ்துவை, ஐச்சத் - இச்சித்தார், யதா - எவ்வண்ணமாக, ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ - ஸ்திரீயும் புருஷனும், ஸம்பரிஷ்வக்தௌ - சேர்ந்திருக்கிறார்களோ, ஏதாவாந் - இந்த ப்ரமாணமாக, ஸஹ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், ஆஸ - ஆனுர், ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், இமமேவ - இந்த, ஆத்மாநம் - சரீரத்தைத்தானே, த்வேதா - இரண்டு பங்காக, அபாதயத் - தள்ளினுர், தத꞉ - ஆகையினுலே, பதிஶ்ச - பதியென்றும், பத்நீ - பத்நியென்றும், அபவ

தாஂ - ஆனார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யாஜ்ஞவல்க்ய: - யாக்ஞவல்கரின் பிள்ளையான மகர்ஷியானவர், இதம் - இந்தச் சரீரமானது, ஸ்வ: - ஆத்மாவுக்கு, அர்த்தப்ருகலமிவ - பேர்பாதி பிளக்கப்பட்டதுபோல, இதி ஹ - என்று, ஸ்மாஹ - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அயம் - இந்த, ஆகாஶ: - ஸ்திரீபாகமான இடமானது, ஸ்த்ரியா - ஸ்திரீயினாலே, பூர்யத ஏவ - பூரிக்கப்படுகிறதுதானே, தாம் - அந்த ஸ்திரீயை, ஸமபவத் - சேர்ந்தார், தத: - ஆகையாலே, மனுஷ்யா: - மனிதர்கள், அஜாயந்த - உண்டானார்கள்.

(ஸ - ப - ஸா.) இந்தக் காரணத்தினாலேயாம் மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவர் சம்சார மார்க்கத்தைத் தாண்டவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான ஒருவனாக இருப்பதால் ப்ரீதியை யடையவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலேயே இப்போதும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனாக ப்ரீதியை யடைகிறதல்லை. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ப்ரீதியையடைய ஒருஸ்திரீவஸ்துவை இச்சித்தார் தான் நினைத்தவுடனே இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயும் புருஷனும் எந்த வளவில் இருப்பார்களோ அந்த அளவாக ஆய்விட்டார். இந்த ஆத்மாவையே இரண்டு பாகமாகப் பிரித்தார். அப்படிப் பிரித்தக் காரணத்தினாலே யே இவ்வுலகத்தில் பதியென்றும் பத்நியென்றும் ஏற்பட்டன. யாக்ஞவல்க்யர் என்று சொல்லப்பட்ட மகர்ஷியும் கலியாணம் செய்வதற்குமுன இந்த ஆத்மாவானது பாதி பிளக்கப்பட்டதாக யிருக்கிறதென்று சொன்னார் ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேர்பாதிபாகமும் கலியாணத்தின் பிறகு நிறைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவும் அந்த ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தார். அதினால் மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

ஸோ ஹேயமீக்ஷாஞ்சக்ரே கதம் நு மாத்மன ஏவ ஜநயித்வா ஸம்பவதி | ஹந்த திரோஸாநீதி ஸா கௌரபவத் | ருஷப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்தோ காவோ ஜாயந்த வடவேதராபவத் அஶ்வவ்ருஷ இதரோ கர்தப்யிதரா கர்தப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்தத ஏகஶபம் ஜாயதாஜேதராபவத் வஸ்த இதரோ(அ)விரிதரா மேஷ இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத்ததோ ஜாவயோ ஜாயந்த ஏவமேவ யதிதம் கிஞ்ச மிதுனமா பிபீலிகாப்யஸ்தத் ஸர்வமஸ்ருஜத ||

(ப் - ம்.) ஸா உ ஹ - அந்த ப்ரசித்தையான, இயம் - இந்தச் சதரூபையென்று பெயர்கொண்ட கன்னிகையானவள், மா - என்னை, ஆத்மன: - தன்னிடத்தில் நின்றுந்தானே, ஜநயித்வா - உண்டாக்கி, ஸம்பவதி - புணருகிறார், தத: - ஆகையாலே, திரோஸாநி - வேறு உருவத்தால் மறைவேனாக, இதி - என்று, ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசித்தாள், ஸா - அந்தச் சதரூபையானவள், கௌ: - பசுவாக, அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறாகிய மனுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மாவானவர், ருஷப: - காளையாகவும் ஆனார், தாம் - அந்தப் பசுவை, ஸமேவ - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, காவ: - பசுக்களும் காளைகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, இதரா - சதரூபையானவள், வடவா - பெண் குதிரையாகவும், அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறு மனுவானவர், அஶ்வ: - ஆண் குதிரையாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், கர்தபீ - கழுதையாகவும், இதர: - மனுவானவர், கர்தப: - ஆண் கழுதையாகவும் ஆனார்கள், தாம் - அவளை, ஸமேவ - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, ஏகஶபம் - ஒற்றைக் குளம்புள்ள

ப்ராணியானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, இதரா - சதரூபையானவள், அஜா - வெள்ளாடாகவும், இதர: - மனுவானவர், பஸ்த: - ஆடாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், அவி: - செம்மறியாடாகவும், இதர: - மனுவானவர், மேஷ: - ஆண் செம்மறியாடாகவும், அபவத் - ஆனார்கள், தத: - ஆகையாலே, அஜாவய: - வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, ஆபிபீலிகாப்ய: - எறும்பு முதல், யதிதம் கிஞ்ச - எது இந்த உலகத்து வஸ்துக்களுள், மிதுநம் - இரண்டாக விருக்கிறதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருளையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

(ஶம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸோ(அ)வேதஹம் வாவ ஸ்ருஷ்டிரஸ்ம்யஹம் ஹீதம் ஸர்வமஸ்ருக்ஷீதி ததஃஸ்ருஷ்டிரபவத் | ஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹி - யாதொருகாரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அஸ்ருக்ஷி - ஸ்ருஷ்டித்தானோ, (தத் - ஆகையாலே), அஹம்வாவ - நான்தானே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - எண்ணினான், தத: - அந்தக் காரணத்தினாலே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அபவத் - ஆனான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவனானவன்), ஏதஸ்யாம் - இந்த, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்ட்யாம் - ஸ்ருஷ்டியில், ஹ - ப்ரஸித்தனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(ஶம் - ஸா.) யாதொரு காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருட்டித்தேனோ அந்தக் காரணத்தினாலே என்னால் படைக்கப்பட்டனவும் நானும் வேறுபட்டனவல்ல. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியும் நானும் ஒன்றுதான் என்று அந்த ப்ரம்மாவானவன் எண்ணினான். இப்படி அவன் எண்ணியதை எவன் அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியையடைகிறான்.

(ரா - ஸா.) எந்தக் காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அதினால் நானே ஸ்ருஷ்டியாகிறேன் என்று ப்ரம்மா எண்ணினபடியால் அவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்கிற பெயர் ஏற்பட்டது. யாவன் ஒருவன் இந்த ஸ்ருஷ்டியை அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைகிறான்.

அதேத்யப்யமந்தத்ஸ முகாச்ச யோநேர்ஹஸ்தாப்யாம் சாக்நிமஸ்ருஜத தஸ்மாதேததுபயமலோமகமந்தரதோ(அ)லோமகா ஹி யோநிரந்தரதஸ்தத்யதிதமாஹுரமும் யஜாமும் யஜேத்யேகைகம் தேவமேதஸ்யைவ ஸா விஸ்ருஷ்டிரேஷ உ ஹ்யேவ ஸர்வே தேவா: | அத யத்கிஞ்சேதமார்த்ரம் தத்ரேதஸோ(அ)ஸ்ருஜத தது ஸோம: | ஏதாவத்வா இதம் ஸர்வமந்நம் சைவாந்நாதஶ்ச ஸோம ஏவாந்நமக்நிரந்நாத: | ஸைஷா ப்ரஹ்மணோ(அ)திஸ்ருஷ்டி: | யச்ச்ரேயஸோ தேவாநஸ்ருஜதாத யந்மர்த்ய: ஸந்நம்ருதாநஸ்ருஜத தஸ்மாததிஸ்ருஷ்டிரதிஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் பவதி ய ஏவம் வேத ||௬||

(ப் - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், அபெதி - இந்த ப்ரகாரம், யோநே: - உத்பத்திக் காரணமான, முகாத் - முகத்தில் நின்றும், ஹஸ்தாப்யாம் - கைகளில் நின்றும், அமந்தயத் - கடைந்தான், அக்நிம் - அக்நி தேவதையை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏதத் - இந்த முகமும் கைகளும், அந்தரத: - உள்பாகங்களில், அலோமகம் - மயிரில்லாமலிருக்கின்றன, ஹி - யாதொரு காரணத்தினலே, யோநி: - யோநியானது, அந்தரத: அலோமகா - உள்ளே மயிரில்லாததோ, தத் - ஆகையாலே, அமும் - இந்த அக்நியை, யஜ - யஜி, அமும் - இந்த இந்திரனை, யஜ - யஜி, இதி - என்று, யத் - யாதொரு, இதம் - இந்த வசனத்தை, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு, தேவம் - தேவதையைக் குறித்து, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்களோ, ஸா - அந்தந்தத் தேவதை விஷயமான வாக்கானது, ஏதஸ்யைவ - இந்த ப்ரம்மாவினுடையதானே, விஸ்ருஷ்டி: - வேறு விதமான ஸ்ருஷ்டி ஏஷ உ ஹ்யேவ - இந்த அக்நி முகமாகத்தானே, ஸர்வே - சகலமான, தேவா: - தேவர்களும், (அபவந் - உண்டானார்கள்), அத - பிறகு, யத்கிஞ்ச - யாதமொரு, இதம் - இவ்வுலகத்திலுள்ள, ஆர்த்ரம் - ஈரமுள்ள வஸ்துவோ, தத் - அந்த வஸ்துவை, ரேதஸ: - ரேதஸ்ஸில் நின்றும், அஸ்ருஜத - படைத்தான், தத் - அதுதான், ஸோம: - சோமரசம் என்று சொல்லப்பட்டது, ஏதாவத் வா - இவ்வளவுள்ள, இதம் - இந்தச் சோமமான அக்நியானது, ஸர்வம் - சகலமான, அந்நம் ச - போகிக்கும் வஸ்துவாகவும் ஆயிற்று, அந்நாதச்ச - அதைப் புசிக்கிறதாகவும் ஆயிற்று, ஸோம ஏவ - சோமரசம்தானே, அந்நம் - போக்யவஸ்து, அக்நி:-அக்நியானது, அந்நாத:-அதைப் புசிக்கிறது, ஸைஷா - அந்த இந்த ஸ்ருஷ்டியானது, ப்ரஹ்மண: - ப்ரம்மாவுக்கு, அதிஸ்ருஷ்டி: - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, யத் - யாதொரு காரணத்தினலே, ஸ்ரேயஸ: - உயர்ந்த, தேவாந் - தேவர்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தானே, அத - பிறகு, யத் - யாதொரு காரணத்தினலே, மர்த்ய: ஸந் - மரிக்கும் தன்மையுள்ளவனாக, அம்ருதாந் - மரணமில்லாதவர்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தானோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அதிஸ்ருஷ்டி: - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, ய: - யாரொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவன்), அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஏதஸ்யாம் - இந்த, அதிஸ்ருஷ்ட்யாம் - உத்தமஸ்ருஷ்டியில், ஹா - ப்ரஸித்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(ஸம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

தஸ்யேதம் தத்ர்யாக்ருதமாஸீத்தந்நாமரூபாப்யாமேவ வ்யாக்ரியதாஸௌ நாமாயமிதம்ரூப இதி ததிதமப்யேதர்ஹி நாமரூபாப்யாமேவ வ்யாக்ரியதேऽஸௌ நாமாயமிதம்ரூப இதி ஸ ஏஷ இஹ ப்ரவிஷ்ட: ஆந வாக்ரேப்யோ யதா க்ஷுர: | க்ஷுரதாநேऽவஹித: ஸ்யாத்விச்வம்பரோ

விஶ்வம்பரகுலாயே தம் ந பஶ்யந்தி அக்ருத்ஸ்நோ ஹி ஸ꞉ ப்ராணந்நேவ ப்ராணோ நாம பவதி வதந் வாக் பஶ்யம்ஶ்சக்ஷு꞉ ஶ்ருண்வந் ஶ்ரோத்ரம் மந்வாநோ மநஸ்தாந்யஸ்யைதாநி கர்மநாமாந்யேவ ஸ யோ(அ)த ஏகைகமுபாஸ்தே ந ஸ வேதாக்ருத்ஸ்நோ ஹ்யேஷோ(அ)த ஏகைகேந பவத்யாத்மேத்யேவோபாஸீதாத்ர ஹ்யேதே ஸர்வ ஏகம் பவந்தி ததேதத் பதநீயமஸ்ய ஸர்வஸ்ய யதயமாத்மா(அ)நேந ஹ்யேதத் ஸர்வம் வேத | யதா ஹ வை பதேநாநுவிந்தேதேவம் கீர்திம் ஶ்லோகம் விந்ததே | ய ஏவம் வேத ‖௪௪‖

(ப - ம்.) தத் ஹ - அந்த, இதம் - இப்பிரபஞ்சமானது, தர்ஹி - அந்தக் காலத்தில், அவ்யாக்ருதம் - பெயர் உருவம் இல்லாததாக, ஆஸீத் - இருந்தது; ததேவ - அந்த ப்ரபஞ்சமானதுதானே, நாமரூபாப்யாம் - பெயர் உருவங்களாலே, வ்யாக்ரியத - பிரிக்கப்பட்டது, அயம் - இவன், அஸௌ நாம - இந்தப் பெயருடையவன், இதம்ரூப꞉ - இந்த உருவமுள்ளவன், இதி - என்று, தத் - ஆகையாலே, இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், அயம் - இவன், அஸௌ நாம - இந்தப் பெயருள்ளவன், இதம்ரூப꞉ - இவ்வுருவமுள்ளவன், இதி - என்று, நாமரூபாப்யாமேவ - பெயர் உருவங்களாலேதானே, வ்யாக்ரியதே - புரிக்கப்படுகிறது, ஸ꞉ - அந்த, ஏஷ꞉ - இந்த ப்ரம்மமானது, இஹ - இவ்வுருவங்களில், ஆநகாக்ரேப்ய꞉ - நகங்களின் நுனி முதல், ப்ரவிஷ்ட꞉ - ப்ரவேசித்தது, யதா - எவ்வண்ணமாக, க்ஷுர꞉ - கத்தியானது, க்ஷுரதாநே - உறையிலும், (யதா வா - எவ்வண்ணமாகத்தானே), விஶ்வம்பர꞉ - அக்நியானது, விஶ்வம்பரகுலாயே - அரணிக்கட்டையிலும், (ப்ரவிஷ்ட꞉ - ப்ரவேசித்ததோ), (ய꞉ - யாதொருவன்), தம் - அந்தப் பரமாத்மாவை, ந பஶ்யந்தி - பார்க்கவில்லையோ. அதாவது தியானம் செய்யவில்லையோ, ஸ꞉ - அவன், அக்ருத்ஸ்நோ ஹி - நிறைந்தவனல்லவன்றோ, ப்ராணந்நேவ - உயிர்ப்பித்துக்கொண்டுதானே, ப்ராண꞉ - ப்ராணன் என்று, நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது, வதந் - பேசுகிறதாக, வாக் - வாக் என்றும், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, சக்ஷு꞉ - கண் என்றும், ஶ்ருண்வந் - கேட்டுக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ரம் - காது என்றும், மந்வாந꞉ - எண்ணிக்கொண்டு, மந꞉ - மனதென்றும், (நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது), தாநி - அந்த, ஏதாநி - இந்தப் பெயர்கள், அஸ்ய - இந்தப் பரப்ரம்மத்துக்கு, கர்மநாமாந்யேவ - செயலினால் வந்த பெயர்கள்தான், ய꞉ - யாதொரு, ஸ꞉ - அந்த உபாஸிக்கிறவனானவன், அத꞉ - இந்தக் காரணத்தினாலே, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு வஸ்துவோடேகூடிய பரப்ரம்மத்தை, உபாஸ்தே - தியானம் செய்கிறானோ, ஸ꞉ - அவன், ந வேத - தியானம் செய்கிறவனல்ல, அத꞉ - எவ்வுருவமும் ப்ரம்மம் ஒன்றேயாதலால், ஏகைகேந - ஒவ்வொன்றோடேகூடிய,

ஏஷ: - இந்த ஜீவனானவன், அக்ருத்ஸ்ந: ஹி - பூர்த்தியில்லாதவனன்றோ, பவதி - ஆகிறான், ஆத்மா இதி ஏவ - ஆத்மாவென்றுதானே, உபாஸீத - தியானம் செய்யக்கடவன், அத்ர - இந்த ப்ரம்மத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ஸர்வே - சகல வஸ்துவும், ஏகம் - ஒன்றாக, பவந்தி - ஆகின்றனவோ, தத் ஏதத் - அந்த இந்த ப்ரம்மமானது, அஸ்ய - இந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், பதநீயம் - அடையத்தகுந்தது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மா - பரவியிருக்கிறதோ, அநேந - இந்த ப்ரம்மத்தினாலே, ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - சகலத்தையும், வேத ஹி - அறிகிறானன்றோ, யதா ஹ வை - எவ்வண்ணமாகவே, பதேந - அடிவைப்பினாலே, அநுவிந்தேத் - பின்சென்று அறிவனோ, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த வண்ணமாக, வேத - தியானம் செய்கிறானோ, ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, கீர்த்திம் - கீர்த்தியும், ச்லோகம் - புண்ணிய நாமத்தையும், விந்ததே - அடைகிறான்.

(ஸ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததேதத்ப்ரேய: புத்ராத்ப்ரேயோ வித்தாத்ப்ரேயோऽந்யஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாதந்தரதரம் யதயமாத்மா ஸ யோऽந்யமாத்மந: ப்ரியம் ப்ருவாணம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ரோத்ஸ்யதீதீச்வரோ ஹ ததா ஸ்யாதாத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய ப்ரியம் ப்ரமாயுகம் பவதி ||௮||

(ப - ம்.) தத் ஏதத் - அந்த இந்த ஆத்மதத்வமானது, புத்ராத் - பிள்ளையைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, வித்தாத் - தனத்தைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, அந்யஸ்மாத் - வேறாகிய, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா ப்ரியவஸ்துவைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரீதியுள்ளது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, அந்தரதரம் - மிகவும் நெருங்கினதோ, ஸ: ய: - ஒருவன், ஆத்மந: - ஆத்மாவைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறு வஸ்துவை, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளதாக, ப்ருவாணம் - சொல்லுகிறவனைக் குறித்து, ப்ரூயாத் - சொல்லக்கடவன், ப்ரியம் - இஷ்டமான வஸ்துவை, ரோத்ஸ்யதி - இழக்கப்போகிறான், இதி ஹ - என்று, -யாதொரு காரணத்தினாலே, (வக்தும் - சொல்லுகைக்கு), ஈச்வர: - ஸமர்த்தனோ, ததா ஏவ - அப்படியே, ஸ்யாத் - ஆய்விடும், ஆத்மாநம் ஏவ - பரமாத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவாக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸ ய: - யாதொருவன், ஆத்மாநம் ஏவ - ஆத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ள வஸ்துவாக, உபாஸ்தே - தியானம்செய்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவானது, ப்ரமாயுகம் - நாசமுள்ளதாக, ந ஹ பவதி - ஆகிறதில்லை.

(ஸ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌕𑌿𑌮𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌭𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥௬௬॥

(ப - ம்.) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 - ப்ரம்மத்தை அறியும் வித்தையினாலே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - சகல சப்தங்களின் பொருளான பரப்ரம்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாக, 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 - ஆக விருப்பமுள்ள, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 - மனிதர்கள், 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - எண்ணுகிறார்களோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌆𑌹𑍁𑌃 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - பரப்ரம்மமானது, 𑌕𑌿𑌮𑍁 - எந்த வேறு அறியும் வஸ்துவை, 𑌅𑌵𑍇𑌤𑍍 - அறிந்தது, 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - யாதொரு காரணத்தினாலே, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா வஸ்துவாகவும், 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆயிற்றோ, 𑌇𑌤𑌿 - என்று (𑌆𑌹𑍁𑌃 - சொல்லுகிறார்கள்).

(ஸ0 - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑌭𑌵𑌤𑍍𑌤𑌥𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍃𑌷𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌰𑌭𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌈𑌶𑌤𑍇 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌸 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌰𑍇𑌵𑌂 𑌸 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌬𑌹𑌵𑌃 𑌪𑌶𑌵𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍍𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑌾𑌵𑌾𑌦𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑍁 𑌬𑌹𑍁𑌷𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌃 ॥௬௭॥

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - ஆதிகாலத்தில், (ஸ௦) - அறிவுண்டாவதற்கு முந்தினகாலத்திலும், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - ப்ரமஸ்வரூபமாகவே, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 - ஆத்மாவைத்தானே, 𑌅𑌹𑌂 - நான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ரம்மமாக, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿 - ஆகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌵𑍇𑌤𑍍 - அறிந்தது, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - அப்படியறிந்ததால், 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எப்பொருளும், 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆயிற்று. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மத்தை, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்குள், 𑌯𑍋𑌯𑌃 - எவனெவன், 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤 - அறிந்தானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌤𑌦𑍇𑌵 - அந்த ப்ரம்மமாகத்தானே, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆனான், (ரு௦) - ப்ரம்மத்தின் ஒரே ஆத்மாவா யிருக்கும் தன்மையை யறிந்தானென்று கருத்து. 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 - இருஷிகளுக்குள்ளும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 - மனிதர்களுக்குள்ளும், 𑌤𑌥𑌾 - அப்படியே, 𑌤𑌤𑍍 - மேற்சொன்னவண்ணமாக எப்பொருள்களுமாயிருக்கிற,

வதத்வா - இந்த ப்ரம்மத்தையே, வஶ்யந் - அறிந்த, (ஈ௦) - தியானம் செய்த, வாமதேவ: - வாமதேவரென்கிற, ருஷி: - இருஷியானவர், அஹம் - நான், மநு: - மனு என்பவராக, அபவம் - ஆனேன், அஹம் - நான், ஸூர்யஶ்ச - சூரியனுமாக, (அபவம்)-ஆனேன், இதி - என்று, ப்ரதிபேதே - அறிந்தார், தத் - ஆகையால், ததத்யபி - இப்பொழுதும், ய:-எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, இதம் - இந்த ப்ரம்மத்தை, அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளுமாக, பவதி - ஆகிறான், தஸ்ய - அப்படியறியுமவனுடைய, அபூத்யை - மோக்ஷத்தைக் கெடுப்பதற்கு, தேவாஶ்சந - தேவர்களும், நேஶதே - ஈசர்களாகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தினால், ஏஷாம் - இத்தேவர்களுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவாக, ஸ: - அப்படியறிகிறவன், பவதி-ஆகிறானோ, அத-பிறகு,ய:-எவன், அந்யாம் - வேறு, தேவதாம் - தேவதையை, அஸௌ-இந்தத் தேவதையானது, அந்ய: - தன்னில் வேறுபட்டது. அஹம் - நான், அந்ய: - தேவதையில் வேறுபட்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, உபாஸ்தே - நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், நவேத - அறியவில்லை. பஶு: - பசுவானது, யதா - எப்படியோ, ஸ: - அப்படியுபாஸிக்கிறவன், தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, ஏவம் - இப்படியே, யதாஹவை - எப்படி, பஹவ:-அனேகமான, பஶவ:-பசுக்கள், மநுஷ்யம் - மனிதனை, புஞ்ஜ்யு: - காப்பாற்றுமோ, ஏவம் - இம்மாதிரியே, ஏகைக: - ஒவ்வொரு, புருஷ: - புருஷன், தேவாந் - தேவர்களை, புநக்தி - காப்பாற்றுகிறான், ஏகஸ்மிந் - ஒரு, பஶாவேவ - பசுதானே, ஆதீயமாநே அபஹ்ருதே - அப்புறப்படுத்தப்பட்டால், அப்ரியம் - அனிஷ்டமானது, பவதி - உண்டாகிறது, பஹுஷு-அனேக பசுக்கள், (ஆதீயமாநேஷு) கிமு - அப்புறப்படுத்தப்பட்ட வளவில், கிமு - கேட்பானேன், தஸ்மாத்- ஆகையால், யத் - யாதொரு காரணத்தால், மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், ஏதத் - இந்த ப்ரம்மத்தை, விது: - அறிகிறார்களோ, தத்-அந்த ப்ரம்மத் தியானமானது, ஏஷாம் -இந்தத் தேவர்களுக்கு, நப்ரியம் - பிரியமில்லை.

(ஶ௦ - ரா - ஸா.) பிரம்மமும் நானும் வேறுபட்டவனென்றும் வேறொன்று தியானம் செய்யத்தக்கதென்றும் எவன் தியானம்செய்கிறானோ, அவன் அறிந்தவனல்ல. பிரமத்தியானம் செய்வதைத் தேவர்கள் கெடுப்பதற்குக் காரணமேதென்னில், மனிதன் பிறக்கும் காலத்தில் தேவர்கள் பிதார்க்கள் இருஷிகள் ஆக மூன்றுபெயர்களிடத்திலும் கடனுடன் பிறக்கிறான். யாகம் செய்தலில் தேவர்கள் கடனையும் பிள்ளைபிறத்தலால் பிதார்க்கள் கடனையும் அத்தியயனம் செய்வதால் இருஷிகள் கடனையும் தவிர்க்கிறான். உலகத்தில் பசுவானது தன் யஜமானனை எப்படிக் காப்பாற்றுமோ. அவ்வண்ணமாக வீவன், அனேக பசுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்ததுபோல் அனேகம் தேவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறானாகையால் பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவன் அவர்களைவிட்டுத் தவறிப்போக யத்னப்படுவதால் தேவர்களுக்கு அனேகம் பசுக்கள் நஷ்டமடைவதுபோல் அப்பிரியத்தை விளக்குமாதலால் பிரம்மத்தியானம் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரியமானதல்ல.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 । 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌮𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍀𑌶𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌯 𑌉 𑌏𑌨𑌂 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 ॥ ௧௧ ॥

(ப்-பா-ம்.) 𑌸 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑍋𑌨𑍇𑌃-என்றும், 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯-என்றும் ப்ராம்மணவர்ணத்தினுடையவும் அக்நியினுடையவும்படைப்புமுன் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்திரன் முதலிய க்ஷத்திரியர்களுடைய அபிமானி தேவதைகளின் படைப்புச் சொல்லப்படுகிறது. 𑌬𑌹𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂-என்கிற நியாயமாய் முன் சுருதிகளில் ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் சிஷ்யர்களின் ஜாக்ரதைக்காக அடிக்கடி ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிறது. 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - முன்காலத்தில், 𑌇𑌦𑌂 - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 - ப்ரம்மமாகத் தானே, 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 - ஒன்றாகத்தானே, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌏𑌕𑌂𑌸𑌤𑍍 - ஒன்றாயிருந்துகொண்டு, 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍 - பெருமையையடையவில்லை. 𑌤𑌤𑍍 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 - க்ஷத்திரியனென்கிற, 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 - உயர்ந்த, 𑌰𑍂𑌪𑌂 - சரீரத்தை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤 - உயர்ந்ததாகப் படைத்தது, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾 - தேவர்களுக்குள், 𑌯𑌾𑌨𑌿 - எந்த, 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 - இந்த, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 - இந்திரன், 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 - வருணன், 𑌸𑍋𑌮𑌃 - சந்திரன், 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 - உருத்திரன், 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃 - பர்ஜ்ஜன்னியன், 𑌯𑌮𑌃 - யமன், 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - மிருத்தியு, 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌃 - ஈசானன், 𑌇𑌤𑌿 - என்கிற, 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 - க்ஷத்திரியாபிமானி தேவதைகளை, (𑌅𑌤𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤 - படைத்தது), 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 - க்ஷத்திரியனைக் காட்டிலும், 𑌪𑌰𑌂 - உயர்ந்தது, 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿-இல்லை, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - ப்ராம்மணன், 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑍇-ராஜசூயமென்கிற யக்யத்தில், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍-க்ஷத்திரியனுக்குக்கீழ், 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 - உட்காருகிறான், 𑌤𑌤𑍍 - ஆகையால், 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌏𑌵 - க்ஷத்திரியனிடத்தில் தானே, 𑌯𑌶𑌃 - ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை, 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 - செய்கிறான், ராஜஸூயமென்கிற யாகத்தில் அரசன், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 - என்று கூப்பிட்டவுடனே ருத்விக்காயிருக்கிற ப்ராமணன், 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑌿 - என்று அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால் ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை அரசனிடத்தில் ப்ராமணன் செய்கிறான் என்று கருத்து, 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 - க்ஷத்திரியனுக்கு, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ப்ராம்மணன், 𑌇𑌤𑌿𑌯𑌤𑍍 - என்கிறதெதுவோ, 𑌸𑍈𑌷𑌾 - அந்த இதுவானது, 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃 - உயர்வுக்குக்காரணம், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-

ஆகையாலே, ராஜா - க்ஷத்திரியன், பரஸ்தாம் - உயர்ந்திருப்பதை, ஸமுபாஸ்தே யஞ்சி - அடைகிறான் தானே, ராஜஸூயே - ராஜஸூயம் முடிந்தவுடனே, ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம் - பெருமைக்காரணமான, ப்ரஹ்மைவ - ப்ராம்மணனைத்தானே, உபநிச்ரயதி- சமீபத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறான், யஉ- யாதொரு க்ஷத்திரியன்தானே, ஏநம் - இந்த ப்ராம்மணனை, ஹிநஸ்தி - கொல்லுகிறானோ, ஸ: - அந்த க்ஷத்திரியன், ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம்- காரணமானதை, ருச்சதி - கெடுக்கிறான், யதா - எவ்வண்ணமாக, ச்ரேயாம் ஸம் - பெரியவர்களை, ஹிம்ஸித்வா - கொன்று, பாபீயாந் - பாவியோ, (ததா - அப்படி), ஸ: - அவன், பாபீயாந்-பாவியாக, பவதி ஆகிறான்.

ஸநைவ வ்யபவத்ஸவிசமஸ்ருஜத யாந்யேதாநி தேவஜாதாநி கணச ஆக்யாயந்தே வஸவோ ருத்ரா ஆதித்யா விச்வேதேவா மருத இதி॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத்-விபுவாகவில்லை, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், விசம் - வைச்யனை, அஸ்ருஜத- படைத்தான், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, தேவஜாதாநி - தேவக்கூட்டங்கள், வஸவ: - வசுக்கள், ருத்ரா: - உருத்திரர்கள், ஆதித்யா: - ஆதித்தர்கள், விச்வேதேவா: - விச்வையினுடைய பிள்ளைகளான பதின்மூன்று பேர்கள், மருத: - மருத்துக்கள், இதி - என்று, கணச: - கும்பலாக, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகிறார்களோ, (தாநி - அந்த தேவக்கூட்டங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தான்).

ஸநைவ வ்யபவத்ஸ சௌத்ரம் வர்ணமஸ்ருஜத பூஷணமியம்வை பூஷேயம் ஹீதம் ஸர்வம் புஷ்யதி யதிதம்கிஞ்ச॥ ௱௩॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ஸ:- அந்தப் பரமாத்மாவானவன், சௌத்ரம் - சூத்திரனென்கிற, பூஷணம் - விருத்திபண்ணுகிற, வர்ணம் - வர்ணத்தை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், இயம்வை-இந்தப் பூமிதானே, பூஷா - பூஷா என்று பெயர்கொண்டது, ஹி - யாதொருகாரணத்தால், யத்கிஞ்ச - யாதானொரு, இதம்-இந்த வுலகத்தின் பொருளோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருள்களை, இயம்-இந்தப் பூமியானது, புஷ்யதி - விருத்திக்குக்கொண்டுவருகிறதோ.

ஸநைவ வ்யபவத்தச்ச்ரேயோரூபமத்யஸ்ருஜத தர்மம் ததேதத் க்ஷத்ரஸ்ய க்ஷத்ரம் யத்தர்மஸ்தஸ்மாத்தர்மாத்பரம் நாஸ்த்யதோ அபலீயாந் பலீயாம் ஸமாசம்ஸதே தர்மேண யதா ராஜ்ஞைவம் யோ வை ஸ தர்மஸ்ஸத்யம் வை தத்தஸ்மாத்ஸத்யம் வதந்தமாஹுர்தர்மம் வததீதி தர்மம் வா வதந்தம் ஸத்யம் வததீத்யேதத்த்யேவைதது பயம் பவதி॥ ௱௪॥

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ச்ரேய: - க்ஷத்திரியனைவிட வுயர்ந்ததான, ரூபம் - உருவ

மான, தர்மம் - தர்மத்தை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், ததேதத்-அந்த இந்தத் தர்மமானது. க்ஷத்ரஸ்ய-க்ஷத்திரியனுக்கும், க்ஷத்ரம்-உக்ரமானது, யத் - யாதொன்று, தர்ம: - தர்மமென்று சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், தர்மாத் - தர்மத்தைவிட, பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி - இல்லை, அபலீயாந்பலீயாம்ஸம் - பலமில்லாதவனுமிருந்தபோதிலும், பலீயாம்ஸம் - மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ராஜ்ஞாயதா - ராஜாவினாலேபோல. தர்மேண - தர்மத்தினாலே ஆசம்ஸதே - ஜயிக்க எத்தனிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப்படியே, ய: - யாதொன்றோ, ஸ: - அது. யோவை - தர்மந்தான், தத் - அந்தத் தர்மமும், ஸத்யம்வை-சத்தியந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வதந்தம் - சொலலுகிறவனை, தர்மம் - தர்மத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தர்மம்வா - தர்மத்தையாவது, வதந்தம் - சொல்லுகிறவனை, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்றும், (ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்), ஏதத்ஹ்யேவ - இந்த சத்தியம்தானே, ஏதது்பயம் - இந்தச் சத்தியம் தர்மம் இவைகளிரண்டாக, பவதி - ஆகிறது.

ததேதத்ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரம் விட் சூத்ர: ததக்னிநைவ தேவேஷு ப்ரஹ்மாபவத் ப்ராஹ்மணோ மனுஷ்யேஷு க்ஷத்ரியேண க்ஷத்ரியோ வைச்யேந வைச்ய: சூத்ரேண சூத்ரஸ்தஸ்மாதக்னாவேவ தேவேஷு லோகமிச்சந்தே ப்ராஹ்மணே மனுஷ்யேஷ்வேதாப்யாம் ஹி ரூபாப்யாம் ப்ரஹ்மாபவத் அத யோ ஹ வா அஸ்மால்லோகாத் ஸ்வம் லோகமத்ருஷ்ட்வா ப்ரைதி ஸ ஏநமவிதோ ந புநக்தி யதா வேதோ வா஽நநூக்தோ (அந்யத்வா கர்மாக்ருதம்) யதி ஹ வா அப்யநேவம்வித் மஹத் புண்யம் கர்ம கரோதி தத்தாஸ்யாந்தத: க்ஷீயத ஏவாத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய கர்ம க்ஷீயதே அஸ்மாத்த்யேவாத்மநோ யத்யத்காமயதே தத்தத்ஸ்ருஜதே ||

(ப்-பா-ம்.) தத்-ஆகையாலே, ஏதத் - இந்த ப்ரம்மமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியும், க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியசாதியும், விட் - வைசியசாதியும், சூத்ர: - சூத்திரசாதியுமாயிருக்கிறது, அக்நிநா-ஏவ - அக்கியோடேகூடிக்கொண்டிருக்கிற, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியை உடைத்தானதாக, அபவத் - ஆயிற்று. மனுஷ்யேஷு - மனிதர்களுக்குள், ப்ராஹ்மணேந - ப்ராம்மணனோடேகூடினதாக, ப்ராஹ்மண: - ப்ராம்மணனாகவும், க்ஷத்ரியேண - க்ஷத்திரியனோடேகூடினதாய், க்ஷத்ரிய: - க்ஷத்திரியனாகவும், வைச்யேந - வைசியனோடேகூடினதாக, வைச்ய: - வைசியனாகவும், சூத்ரேண - சூத்திரனோடேகூடினதாக, சூத்ர: - சூத்திரனாகவும், (அபவத் - ஆயிற்று), தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், லோகம் - பயனை, அ

ஶாவெவ - அக்நி நிமித்தமாகத்தானே, ஐஹ்ரெந - இச்சிக்கிறார்கள், உநு ஷெஷ்ஷு - மனிதர்களுக்குள், ஬்ராஹ்மணெ-ப்ராம்மணநிமித்தமாக, (ஜொகம் - பயனை, ஐஹ்ரெதெ - இச்சிறார்கள்), ஏதாஹ்யாம்-ரூவாஹ்யாமஹி - இந்த அக்நி ப்ராம்மண உருவங்களாலேயே, ஬்ரஹ்ம - ப்ரம்மமானது, அஹவஸ்-ஆயிற்றே, அய - பிறகு, யொஹவெ-யாதொருவன்தானே, அஸ்மாஸ்- இந்த, ஜொகாஸ் - உலகத்தில் நின்றும், ஸ்வம் - தன்னுடைய அந்தராத்மா வாகிய, (ஸ்வம்) - தன்னுடையதான, ஜொகம் - பரமாத்மாவை, அதூஷா - காணாமல் - ப்ரைதி - லோகாந்தரத்தை அடைகிறானோ, ஏநம் - இவனை, அவிஹிதஃ - உபாசிக்கப்படாமலிருக்கிற, (ஸ்வம்) - அறியப்படாமலிருக்கிற, ஸஃ - அந்த பரமாத்மாவானவன், நஉநக்தி-காப்பாற்றிகிறதில்லை, யதாவா- எப்படி, வெதஃ - வேதமானது, அநநூக்தஃ - இத்தியயனம் செய்யப்படாமலும், யதா - எவ்வண்ணமாக, அந்யஸ் - வேறு, கர்ம - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமமானது, அக்ருதம் - செய்யப்படாமலும், (நஉநக்தி) - காப்பாற்றுகிறதில்லையோ, அபெநவம்விஸ்-ஹ - ப்ரம்மத்தை அறியாதவனேவென்றால், மஹஸ்-பெரிதான, புண்யம் - புண்ணியமென்கிற, கர்ம-கருமத்தை, கரோதியதிஹா-செய்தபோதிலும், தஸ் - அந்த கருமமானது, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு, அந்ததஃ - முடிவிலும், க்ஷீயதஏவ- நசிக்கிறது தானே, ஆத்மாநமெவ - உபாயமான தன்னைத்தானே, ஜொகம் - பயனுக, உபாஸீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸயஃ - யாதொரு அவன், ஆத்மாநமெவ - தன்னைத்தானே, ஜொகம் - பயனுக, உபாஸ்தெ - தியானம் செய்கிறானோ, அஸ்யஹா - இவனுடையவோவென்றால், கர்ம - கருமயோக மானது அல்லது உபாசநமானது, நக்ஷீயதெ - நசிக்கிறதில்லை, தஸ்மாதெவஹி- ஆகையாலேதானே, ஆத்மநஃ - தனக்கு, யத்யஸ்-எத்தை, காமயதெ- இச்சிக்கிறானோ, தத்தஸ் - அத்தை, ஸ்ருஜதெ - படைக்கிறான்.

அயொஅயம்வாஆத்மாஸவெஷாம்ஹூதாநாம்ஜொகஃஸயஜ்ஜுஹொதி யத்யஜதெதெநதெவாநாம் ஜொகொயதநூ ஬்ரூதெதெந ருஷீணாம்அயயதித்ரஹ்யாநிவ்ருணாதியத்ஜாயிஸ்ரதெதெநவிதுணாமய யநூஷ்யாநாவஸயதெயதெஹ்யாஶநம்தாதிதெநஹநூஷ்யாணாமய யத்ஶுஹ்யஸ்ரணொதகம் விந்ததிதெநவஶூநாம்யதஸ்ய்ஹ்ரஹஷு ஶாவதாவயாம் ஸ்யாவியீலிகாஹ்ய உவஜீவந்திதெநதெஷாம்ஜொகொ யதாஹவெஸாயஜொகாயாரிஷிதிஷ்ரெதெ ஶூஹெவம்விஜெஸவஜா ணிஹூதாநிரிஷிதிஷ்ரஷிதஜாவதஸ்ஹிதம்மீமாம் ஸிதம்॥ ௰௬॥

(ப்-பா-ம்.) அயொ-பிறகு, அயம்வெ-இந்த ஜீவாத்மாதானே, ஸவெ ஷாம் - எல்லா, ஹூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், ஜொகஃ - யோக்கியம், ஸஃ - அந்த ஜீவாத்மாவானவன், ஜுஹொதி - ஹோமம்செய்கிறான், ஐதி

𑌯𑌤𑍍 - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌯𑌜𑌤𑍇 - யாகம் செய்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨 - அதினாலே, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 - தேவர்களுக்கு, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - யோக்கியம், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌅𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑍇 - அத்தியயனம் செய்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍 - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨 - அதினாலே, 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 - இருஷிகளுக்கு, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - யோக்கியம், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑌃 - பிதுர்க்களின்பொருட்டு, 𑌨𑌿𑌪𑍃𑌣𑌾𑌤𑌿 - பிண்டோதகம் கொடுக்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍 - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂 - ப்ரஜையை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 - உண்டுபண்ணுகிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨- அதினாலே, 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 - பிதுர்க்களுக்கு, (𑌲𑍋𑌕𑌃) - யோக்கியம், 𑌅𑌥 - பிறகு, (𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 - அதிதிகளை), 𑌵𑌾𑌸𑌯𑌤𑍇-வசிப்பிக்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍- என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌅𑌶𑌨𑌂 - அன்னத்தை, 𑌏𑌭𑍍𑌯𑌃-இவர்களின் பொருட்டு, 𑌦𑌦𑌾𑌤𑌿 - கொடுக்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨 - அதினாலே, 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 - மனிதர்களுக்கு, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - யோக்கியம், 𑌅𑌥 - மேலும், 𑌤𑍃𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 - பிலஜலம் இவைகளை, 𑌪𑌶𑍁𑌭𑍍𑌯𑌃 - பசுக்களுக்கு, 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 - கொடுக்கிறான், 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍 - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨 - அதினாலே, 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂-பசுக்களுக்கு, 𑌲𑍋𑌕𑌃-யோக்கியம், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுடைய, 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁 - வீடுகளில், 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌃 - நாய்களும், 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 - பக்ஷிகளும், 𑌆𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 - எறும்பளவாக, 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜீவிக்கின்றன, 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍 - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, 𑌤𑍇𑌨-அதினாலே, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 - அவைகளுக்கு, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - யோக்கியம், 𑌯𑌥𑌾𑌹𑌵𑍈 - எப்படியோவென்றால், 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯 - தன்னுடைய, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯 - யோகத்தின்பொருட்டு, 𑌅𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 - நாசமில்லாமையை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 - இச்சிக்கக்கடவனோ, 𑌏𑌵𑌂 𑌹 - இவ்வண்ணமாகவே, 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍇 - இப்படி அறிந்தவன்பொருட்டு, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 - எல்லா, 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - ப்ராணிகளும், 𑌅𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 - நாசமில்லாமையை, 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 - இச்சிக்கின்றன, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍 - ஆகையாலே இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய யோக்கியத்தையானது, (𑌸𑌂)-𑌤𑌤𑍍-𑌵𑍈-𑌏𑌤𑌤𑍍 - கர்மங்கள் கடன்போல் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளானவையானது, 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂-பஞ்சமகாயக்யத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதாக ஆராயப்பட்டது, 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌿𑌤𑌂- விசாரிக்கப்பட்டது.

(ஸம் - ஹா.) கக-கஉ-கங-கச-கரு-கசு-சுருதிகளின் கருத்து. அடியில் "ஆத்மேத்யேவமுபாசீத" என்று "ஶாஸ்த்ரார்த்தம்" சொல்லப்பட்டது. பிறகு "ததானுர்ப்ரம்ம வித்யயா" என்று தொடங்கி அதின் சம்பந்தமும் பயனும் சொல்லப்பட்டன. அவித்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கே பொருந்தியிருத்தலால் அப்படி அவித்தையுடையவன் ப்ரம்மத்தை உள்ளபடி அறியாதவனுகையாலும் அப்படி அறியாத தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடன்பட்டவர்களாயும் பசுக்கள்போல் பரதந்தார்களாயுமிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறவர்கள் தேவர் முதலியவர்களுடைய காரியங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச் செய்வதற்கு வர்ணங்கள் இன்னதென்பதைச்சொல்லி உக்கிரமான க்ஷத்திரியவர்ணத்துக்கும் உக்கிரமாயிருக்கிற தர்மத்தின் சிருஷ்டியைச்சொல்லி அந்தந்த தர்மங்களை மேற்கூறிய வர்ணங்கள் அக்னி ப்ராம்மணன் இவர்கள் மூலமாய் அநுஷ்டிக்கும் முறை

மையும் சொல்லி ப்ரம்மக்யானமில்லாதவன் செய்யும் கர்மங்கள் குறைகின்றன வென்றும் அப்படி க்யானமுள்ளவர்களுடைய கர்மங்கள் குறைகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன. அப்படி அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களாவன. அவைகளால் திர்ப்தி அடையும் தேவர் முதலியவர்களாவன. யாகம் ஓமம் இவைகளால் தேவர்கள் வேதாத்தியனத்தால் ருஷிகள் பிண்டோகங்களால் பிதுர்க்களும் அன்னதானம் முதலியதால் மனுஷ்யர்களும் புல் முதலியவற்றால் பசுக்களும் வீட்டில் இடங்கொடுத்தால் நாய் முதலிய வஸ்துக்களுமாம் 'ராமாநுஜபாஷ்யம் ப்ரதிபதம்'போல.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕 𑌏𑌵 𑌸𑍋𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌕𑌾
𑌮𑍋 𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌕𑍀 𑌕𑌾
𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑌾𑌥 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀
𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨 𑌏𑌵 𑌤𑌾
𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾 𑌮𑌨 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰
𑌜𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮
𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ‖ ௫௪ ‖

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்தச் சக்த்தானது, 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - ஸிருஷ்டிகாலத்தில், 𑌏𑌕 𑌏𑌵-ஒன்றாகவே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌵-பரப்ரம்மரூபமாகவே, (𑌸𑌃) 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵-அக்யானியான ஆத்மாவாகவே, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌸𑌃-அந்த ஆத்மாவானது, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌜𑌾𑌯𑌾 - பத்நியானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥-பிறது, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯 - பிள்க்க உண்டாக்கக்கடவேன், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌮𑍇 - எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮-கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤-𑌕𑌾𑌮𑌃-ஆசைப்படத்தகுந்த வஸ்துவானது, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 - இவ்வளவுதான், 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨 - இச்சித்தபோதிலும், 𑌅𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌃 - இதைக்காட்டிலும் அதிகத்தை, 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍 - அடையமாட்டான், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌪𑌿-இப்பொழுதும், 𑌏𑌕𑌾𑌕𑍀 - ஒருவனான புருடனானவன், 𑌮𑍇-எனக்கு, 𑌜𑌾𑌯𑌾-பத்நியானவள், 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯-பிள்ளை உண்டாகக்கடவேன், 𑌅𑌥-பிறகு, 𑌮𑍇-எனக்கு, 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂-தனமானது, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍-உண்டாகட்டும், 𑌅𑌥 - பிறகு, 𑌕𑌰𑍍𑌮 - கர்மத்தை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯 - செய்யக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 - இச்சிக்கிறான், 𑌸𑌃 - அந்த ஒருவனான புருஷனானவன், 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 - எவ்வளவுகாலம், 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 - இந்த ஜாதிகளுக்குள், 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌮𑌪𑌿 - ஒவ்வொன்றையாவது, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - அடைகிறதில்லையோ, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 - அவ்வளவுகாலம், 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨 𑌏𑌵-ஒரு அம்சம் குறைந்தவனாகவே, 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇-எண்ணுகிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அப்படிக் குறைந்தவனுக்கு, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌤𑌾-நிறைந்திருக்குகையோவென்றால், 𑌅𑌸𑍍𑌯-இவனுக்கு, 𑌮𑌨 𑌏𑌵-

மனது தானே, ஆத்மா - ஆத்மாவாகவும், வாக் - வாக்கானது, ஜாயா - பத்நியாகவும், ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரஜா - ப்ரஜையாகவும், சக்ஷு: - கண்ணானது, மாநுஷம் - மனிதனுடையதான, வித்தம் - தனமான பசு முதலியனவாகவும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், சக்ஷுஷா - கண்ணால், தத் - அந்தத் தனத்தை, விந்ததே - அடைகிறானோ, ச்ரோத்ரம் - காதானது, தைவம் - தேவர்களுடையதான தனமாயும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ச்ரோத்ரேண - காதினால், தத் - அந்தத்தெய்வதனமான தர்மத்தை, ச்ருணோதி - கேட்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ஆத்மைவ - சரீரந்தானே, கர்ம - கர்மமாகவும் இருக்கிறதோ, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஆத்மநா - சரீரத்தால், கர்ம - யாகம் முதலிய கர்மங்களை, கரோதி - செய்கிறானோ, ஸ ஏஷ: - அந்த இந்தக் கும்பலானது, பாங்க்த: - பாங்தமென்கிற, யஜ்ஞ: - யாகத்தின் உருவமோ, பசு: - பசுவும், பாங்க்த: - ஐம்பூதங்களையுடையது, புருஷ: - புருஷனும், பாங்க்த: - ஐம்பூதங்களையுடையவன், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எப்பொருளும், பாங்க்தம் - ஐம்பூதத்தையுடையது, யதிதம் கிஞ்ச - எதெது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதோ, ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸ:) - அறிகிறானோ, தத் - மேற்கூறிய, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான்.

இதி த்ருதீயாத்யாய: | பஞ்சமப்ராஹ்மணம் || யத்ஸப்தாந்நாநி மேதயா தபஸாஜநயத்பிதா | ஏகமஸ்ய ஸாதாரணம் த்வே தேவாநபாஜயத் | த்ரீண்யாத்மநேகுருத பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சத் | தஸ்மிந்ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந | கஸ்மாத்தாநி ந க்ஷீயந்தேத்யமாநாநி ஸர்வதா | யோ வைதாமக்ஷிதிம் வேத ஸோந்நமத்தி ப்ரதீகேந | ஸ தேவாநபிகச்சதி ஸ ஊர்ஜமுபஜீவதீதி ச்லோகா: ||௧|| யத்ஸப்தாந்நாநி மேதயா தபஸாஜநயத்பிதேதி மேதயா ஹி தபஸாஜநயத்பிதா | ஏகமஸ்ய ஸாதாரணமிதீதமேவாஸ்ய தத்ஸாதாரணமந்நம் யதிதமத்யதே | ஸ ய ஏததுபாஸ்தே ந ஸ பாப்மநோ வ்யாவர்த்ததே மிச்ரம் ஹ்யேதத் | த்வே தேவாநபாஜயதிதி ஹுதம் ச ப்ரஹுதம் ச தஸ்மாத்தேவேப்யோ ஜுஹ்வதி ச ப்ர ச ஜுஹ்வத்யதோ ஆஹுர்தர்சபூர்ணமாஸாவிதி தஸ்மாந்நேஷ்டியாஜுக: ஸ்யாத் | பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சதிதி தத்பய: | பயோ ஹ்யேவாக்ரே மநுஷ்யாச்ச பசவச்சோபஜீவந்தி தஸ்மாத்குமாரம் ஜாதம் க்ருதம் வைவாக்ரே ப்ரதிலேஹயந்தி ஸ்தநம் வாநுதாபயந்த்யத வத்ஸம் ஜாதமாஹுரத்ருணாத இதி தஸ்மிந்ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | யச்ச ப்ராணிதி யச்ச நேதி பயஸி ஹீதம் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந | தத்யதிதமாஹு: ஸம்வத்ஸரம் பயஸா ஜுஹ்வதப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதீதி ந ததா வித்யாத் | யதஹரேவ ஜுஹோதி ததஹ: புநர்ம்ருத்யுமபஜயத்யேவம் வித்வாந் ஸர்வம் ஹி தேவேப்யோந்நாத்யம் ப்ரயச்சதி | கஸ்மாத்தாநி ந க்ஷீயந்தேத்யமாநாநி ஸர்வ

ஔ-திவா-ரா-ஷொவாசுக்ஷிதிஃ ஸஷீ-ஃஊேறும் வா-நஃவா-நஜு நயஔ-தபெர, ஒவெதா ஃகுதிம்வெஔ-தி வா-ரா-ஷொவா சுக்ஷிதிஃஸஷீ-ஃஊேறும்யியாயி, யாஜநயஔ-த சுஃ-ஹியஃஔஸ்ஜித்தம் நக-ய ரா-க்ஷீயெ-தஹஔஸாஃஊத்தி வ்ரு-தீ ஒகஔநதிஃ-வம் வ்ரு-தீகம்ஃ-வெஔநஔ-தஜ்தஸு ஔவாநவிழஹு-திஸ உஸ, ஜஃ-வஜீவதீதிவ்ருஶமீ ஸா|| கஉ||

(ப் - ம்.) முதல் சுருதியின் அர்த்தத்தை இரண்டாவது சுருதியே விவகரிக்கிறது. ஷிதா - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மா, (ஶம்)- எல்லாக் கருமங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமான ஜீவன், ஒேயா-அறிவாயிருக்கிற, தவஸா - தவத்தால், (ஶம்) - அறிவாலும் கர்மத்தினாலும், ஸஷ்த - ஏழுவிதமான, சுஞாநி - அன்னங்களை, சுஜநயக் - உண்டுபண்ணினான், ஊதியக் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தக் -அது, ஹி-ப்ரசித்தம், யஃிஃம்-யாதொரு இந்த நெல் முதலிய அன்னமானது, சுஃ்ஔத - சாப்பிடப்படுகிறதோ, தஃி ஃஔவ - அந்த இந்த அன்னந்தானே, சுஸ்ய - இந்தத் தேவர் முதலானவர்களுக்கு, ஸாயாரணம் - பொதுவான, சுஞம் - அன்னம், ஸயஃ - தேவர்களுக்குக் கொடாத யாவனொருவன், வாதக்-இந்த அன்னத்தை, உபாஸ்தே- புசிக்கிறானோ, ஸஃ - அவன், பாஸ்நஃ - பாவத்தில் நின்றும், நவ்ராவதஃ்ஔத - விடப்படுகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், வாதக் - இந்த அன்னமானது, மிஶ்ரம் - தேவர் முதலியவர்க்கும் பொதுவானதோ, ஔஷ-இரண்டான அன்னங்களை, (ஸ்ருஷ்டி - படைத்து), ஔவாந-தேவர்களை, சுஹாஜயக் - ப்ரீதிபண்ணிவைத்தான், ஊதி - என்று, யெ - யாதொரு அன்னங்களோ, ஔத - அவைகளை, ஹு-தம் - ஔபாசநமும், வ்ரஹு-தம் - அக்நிஹோத்திரம்முதலியனவும், தஸ்மாக் - ஆகையால், ஔவெஹ்யஃ-தேவர்களின்பொருட்டு, ஜு-ஹ்வதி - ஔபாஸநம் செய்கிறான், வ்ரஜஹ்வதி-அக்நிஹோத்திரம் முதலியவைகளையும் செய்கிறான், சுயொ-மேல்மந்திரத்துக்கே வேறு அர்த்தம்சொல்லப்படுகிறது. ஃஶ-ஃவுணஃஸௌ-தரிசமென்றும் பூர்ணமாதமென்றும் சொல்லப்பட்டயாகங்களை,ஊதி-என்று,ஆஹு-ஃ-சொல்லுகிறார்கள்,தஸ்மாக் - ஆகையால், ஊஷ்யாஜு-கஃ-மற்றவேறு இஷ்டிகளைச் செய்கிறவனாக, நஸ்ராக்-ஆக்கக்கூடாது அல்லது, தஸ்மாக்-தர்சபூர்ணமாதங்களேதேவான்னமாகையால் அதில் கொஞ்சமேனும் பிசகுநேரிடாமலிருப்பதற்கு,ஊஷ்யாஜு-கஃ-மேற்கூறிய யாகங்களைச்செய்துவைக்கும் ருத்விக்காக, நஸ்ராக் - ஆக்கக்கூடாது, த்ரீணர்யாத்ஔநக-ரா-த-என்கிற மந்திரத்தில் அதிக அர்த்தம் இருப்பதால் அதைவிட்டு மேல்மந்திரத்தைச்சொல்லுகிறது, வஶு-ஹ்யஃ - பசுக்களின் பொருட்டு, வாகம் - ஒரு அன்னத்தை, ப்ராயச்சக் - கொடுத்தான், ஊதிதக் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தக் - அந்த அன்னமானது, வயஃ - பால், சுஔ்ரு - ஆதிகாலத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஃஙுஷ்ராஃ - மனிதர்களும், வஶவஶ் - பசுக்களும், வயவாவ-

பாலைத்தானே, உபஜீவந்தி - விரும்புகிறார்கள், தஸ்மாத்-ஆகையால் அக்³ரே-முதலில், ஜாதம் - பிறந்த, குமாரம் - பிள்ளையை, க்⁴ருதம்வைவ - நெய்யைத்தானே, ப்ரதிலேஹயந்தி-சாப்பிடச்செய்து வைக்கிறார்கள், ஸ்தநம்வா-ஸ்தநத்தையாவது, அநுதா⁴பயந்தி-சாப்பிடச்செய்கிறார்கள், அத²-மேலும், ஜாதம் - பிறந்த, வத்ஸம் - கன்றை, அத்ருணாத³: - பிலதின்றாத்து, இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள் அதாவது பால் குடிக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மிந்-அந்த பயஸில், ஸர்வம்-எல்லா வஸ்துக்களும், ப்ரதிஷ்டி²தம் - உயிர்வைத்திருக்கின்ற, யச்ச - யாதொன்று, ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச - யாதொன்றும், ந - உயிரில்லாததோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், யச்ச-யாதொரு வஸ்துவும், ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யச்ச-யாதொன்றும், ந-உயிரில்லாததோ, இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - எப்பொருளும், பயஸி - பயஸில், ப்ரதிஷ்டி²தம் - உயிர்வைத்திருக்கின்றன, ஸம்வத்ஸரம் - வருஷகாலம், பயஸா - பாலினால், ஜுஹ்வத் - ஓமம்செய்தவன், புந:-மறுபடியும், அபம்ருத்யும்-மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், இதி - என்று, யத்-யாதொன்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்களோ, தத் - அந்த, இத³ம் - இந்த வசனத்தை, ததா² - அப்படி, நவித்³யாத் - அறியக்கூடாது, யத்-அஹரேவ - எந்தத்தினத்திலேதானே, ஜுஹோதி - ஓமம்செய்கிறானோ, தத³ஹ: - அந்தத்தினத்தில், புந:-மறுபடியும், அபம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப் பிரகாரம், வித்³வாந் - அறிந்தவன், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நாத்³யம் - அன்னம் நெய்முதலியவற்றை, தே³வேப்⁴ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரயச்ச²தி-கொடுக்கிறான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வதா³ - தினந்தோறும், அத்³யமாநாநி - சாப்பிடப்பட்ட, தாநி - அந்த அன்னங்கள், நக்ஷீயந்தே-குறைகிறதில்லை, இதி-என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை-பரமாத்மாதானே, (ஜீவ:) - ஜீவன்தானே, அக்ஷிதி: - குறையாதவன்: ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸ: - அந்தப் புருஷன், இத³ம் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, புந:புந: - அடிக்கடி, ஜநயதே-உண்டுபண்ணுகிறானோ, யோவை-யாதொருவன்தானே, தாம் - அந்த, அக்ஷிதிம் - நாசமில்லாமையை, வேத³-அறிகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை - புருஷன்தானே, அக்ஷிதி: - நாசமில்லாதவன், ஸஹி - அவன்தானே, இத³ம்-இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, கர்மபி⁴: - ப்ராணிகளுடைய கர்மங்களோடே கூடினவனாக, தி⁴யாதி⁴யா - அடிக்கடிச் சங்கல்பத்தோடே கூடினவனாகவும், (ஜ்ஞா:) - தங்கள் தங்கள் கருமங்களோடேயும் அந்தக் கருமங்களேற்ற அறிவோடும் கூடினவனாக, ஜநயதே - உண்டுபண்ணுகிறான், யத்³தை⁴தத் - இந்த அன்னத்தை, நகுர்யாத் - செய்யாமல் போனானேயானால், க்ஷீயேதஹ - குறைந்தேவிடும், ஸ: - அவன், ப்ரதீகேந - முகத்தினால், அந்நம்-

அன்னத்தை, அத்தி - சாப்பிடுகிறான், இதி - என்கிற மந்திரன்பொருட்டு, முகம் - முகமானது, ப்ரதீகம் - ப்ரதீகமென்று சொல்லப்பட்டது, முகேந இதி - முகேந என்பது, ஏதத் - இதின்பொருள், ஸ: - அவன், தேவாந் அபி - தேவர்களையும், கச்சதி-அடைகிறான், ஸ:-அவன், ஊர்ஜம்-பரமாத்மாவை (ரஸம்) - அமிர்தத்தை, உபஜீவதி - அடைகிறான், இதி - என்கிற மந்திரமானது, ப்ரசம்ஸா - பயனைச் சொல்லுகிறது.

த்ரீண்யாத்மநே அகுருதேதி மநோ வாசம் ப்ராணம் தாந்யாத்மநே அகுருதாந்யத்ரமநா அபூவம் நாதர்சமந்யத்ரமநா அபூவம் நாச்ரௌஷமிதி மநஸா ஹ்யேவ பச்யதி மநஸா ச்ருணோதி | காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ச்ரத்தாச்ரத்தா த்ருதிரத்ருதிர்ஹ்ரீர்தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம் மந ஏவ தஸ்மாதபி ப்ருஷ்ட உபஸ்ப்ருஷ்டோ மநஸா விஜாநாதி | ய: கஸ்ச சப்தோ வாகேவ ஸா| ஏஷா ஹ்யந்தமாயத்தைஷா ஹி ந ப்ராணோऽபாநோ வ்யாந உதாந: ஸமாநோऽந இத்யேதத்ஸர்வம் ப்ராண ஏவைதந்மயோ வா அயமாத்மா வாங்மயோ மநோமய: ப்ராணமய: ||௩||

(ப்-பா-ம்.) த்ரீணி-மூன்று அன்னங்களை, ஆத்மநே - ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், இதி-என்கிற மந்திரத்திரத்தின்பொருள்; மந: - மனது, வாசம் - வாக்கு, ப்ராணம்-ப்ராணன், தாநி - அந்த மூன்றுகளையும், ஆத்மநே-ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக, அபூவம் - ஆனேன், நாதர்சம் - பார்க்கவில்லை, அந்யத்ரமநா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக, அபூவம் - ஆனேன், நாச்ரௌஷம்-கேட்கவில்லை, இதி - என்று,(லோக:-உலகமானது), ப்ரவேத்தி-அறிகிறது, மநஸா ஹ்யேவ-மனதினாலேதானே, பச்யதி - பார்க்கிறான், மநஸா - மனதினாலே, ச்ருணோதி-கேட்கிறான், காம:-விஷயத்தில் ஆசையும், ஸங்கல்ப:-உறுதியான எண்ணமும், விசிகித்ஸா-சந்தேகமும், ச்ரத்தா - கர்மங்களில் நிலைநின்ற புத்தியும், அச்ரத்தா-அதற்கு எதிரான அறிவும், த்ருதி: - ப்ரீதியும், அத்ருதி: - அப்ரீதியும், ஹ்ரீ:-வெட்கமும், தீ: - ப்ரமாணங்களாலுண்டான அறிவும், பீ:-வருந்துக்கத்தின் எண்ணமும், இத்யேதத் - என்கிற இந்த,ஸர்வம் - எல்லாம், மந ஏவ - மனதினால் உண்டானவையே, தஸ்மாதபி-ஆகையாலும்,ப்ருஷ்டத:-பின்னால்,உபஸ்ப்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டவனாக, மநஸா - மனதினால், விஜாநாதி-அறிகிறான். ய:கஸ்ச - எல்லா, சப்த:-சப்தமும், வாகேவ-வாக்கினால் உண்டானவையே, ஏஷா-இந்த வாக்கானது, அந்தம் - எல்லாப்பொருள்களின் முடிவையும், ஆயத்தா - அடைந்தது, ஏஷா ஹி - இந்த வாக்கோவென்றால், ந-அப்படி முடிவை அடையவில்லை அதாவது எல்லாப்பொருளையும் தானுணர்த்துவதாய்த் தன்னை உணர்த்துவது என்றென்றைக்கோ ஒழிந்தது என்று கருத்து,ப்ராண:-இருதயத்திலிருந்து முகத்திலும் நாசியிலும் சஞ்சரிக்கும்

ப்ராணனும், 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌃 - மலமூத்திரங்களை கீழ்த்தள்ளும் நாபியிலிருக்கும் அபானனும், 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃-ப்ராணன் அபானன் இவைகளுடைய சேர்க்கையாய்ச் சரீரமெங்கு மிருக்கும் வியானனும், 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃-உயர்ச்செல்லும் நடைக்குக் காரணமாய்க் கால் முதல் தலைவரையில் இருக்கும் உதானனும், 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 - சாப்பிட்டதையும் குடித்ததையும் சமமாகச்செய்யும் முதுகிலிருக்கும் ஸமானனும், 𑌅𑌨𑌃-மேற்கூறிய இருப்புகளுக்குப் பொதுவான சேட்டையோடும் கூடின அனனென்பவனும், 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍-என்கிற இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌏𑌵 - ப்ராணன் தான், 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஜீவன், 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌵𑍈 - இம்மூன்றுகளினுருவந்தான், 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌃 - வாக்கினால் நிறைந்தவன், 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃-மனதினால் நிறைந்தவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌃-ப்ராணனால் நிறைந்தவன்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌏𑌤𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂𑌲𑍋𑌕𑍋𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌𑌲𑍋𑌕𑌃 ||௫௭||

(ப-பா-ம்.) 𑌏𑌤𑌏𑌵-இம்மூன்றுமே, 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃-மூன்றான, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - உலகங்கள், 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்குத்தானே, 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃-பூலோகம், 𑌮𑌨𑌃 - மனது, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌃-புவர்லோகம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌅𑌸𑍌- இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - சுவர்லோகம்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑍇𑌦𑌾𑌏𑌤𑌏𑌵𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 ||௫௮||

(ப-பா-ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 - மூன்றான, 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 - வேதங்களும், 𑌏𑌤𑌏𑌵 - இந்த வாக்காதிகளே, 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்குத்தானே, 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 - ருக்குவேதம், 𑌮𑌨𑌃-மனது, 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃-யசுர்வேதம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 - சாமவேதம்.

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌏𑌤𑌏𑌵𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑌨𑌃𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 ||௫௯||

(ப-பா-ம்.) 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்களும், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 - பிதுர்க்களும், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 - மனிதர்களும், 𑌏𑌤𑌏𑌵 - இம்மூன்றுமே, 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்கே, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்கள், 𑌮𑌨𑌃 - மனது, 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 - பிதுர்க்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 - மனிதர்கள்.

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌜𑍈𑌤𑌏𑌵𑌮𑌨𑌏𑌵𑌪𑌿𑌤𑌾𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 ।

(ப-பா-ம்.) 𑌪𑌿𑌤𑌾 - தகப்பனும், 𑌮𑌾𑌤𑌾 - தாயும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾-புத்திரரும், 𑌏𑌤𑌏𑌵 - இம்மூன்றுமே, 𑌮𑌨𑌏𑌵 - மனதுதானே, 𑌪𑌿𑌤𑌾 - தகப்பன், 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்கானது, 𑌮𑌾𑌤𑌾 - தாய், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணன், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 - பிள்ளை,

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌮𑍇𑌤𑌏𑌵𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌵𑌾𑌗𑍇𑌨𑌂𑌤𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌵𑌤𑌿 ||௬௦||

(ப்-பா-ம்.) விஜ்ஞாதம்-அறிந்ததும், விஜிஜ்ஞாஸ்யம்-அறியப்புகுகிறதும், அவிஜ்ஞாதம் - அறியாததும், ஏதஏவ - இம்மூன்றுமே, யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்டதோ, தத் - அது, வாச: - வாக்கினுடைய, ரூபம் - உருவம், விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்ட வஸ்துக்களும், வாக்-வாக்கின் ஆதீனமன்றோ, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தத் - அறியப்பட்ட வஸ்துவானது, வாக் - வாக்காக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்சவிஜிஜ்ஞாஸ்யம்மநஸஸ்தத்ரூபம் மநோஹிவிஜிஜ்ஞாஸ்யம்மந ஏநந்தத்பூத்வாऽவதி ||௯||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - அறியவேண்டியதோ, தத் - அது, மநஸ:-மனதினுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், மந: - மனது, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - எண்ணத்தகுந்ததோ, ஏநம்-இந்தப் புருஷனை, தத் - அந்த எண்ணத்தகுந்த வஸ்துவானது, மந: - மனதாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்சாவிஜ்ஞாதம் ப்ராணஸ்யதத்ரூபம் ப்ராணோஹ்யவிஜ்ஞாத: ப்ராணஏநந்தத்பூத்வாऽவதி ||௰||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, அவிஜ்ஞாதம் - அறியப்படாததோ, தத் - அது, ப்ராணஸ்ய-ப்ராணனுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ப்ராண: - ப்ராணனது, அவிஜ்ஞாத:-அறியப்படாததோ, ஏநம் - இவனை, தத் - அறியப்படாத வஸ்துவானது, ப்ராண: - ப்ராணனாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

தஸ்யைவாச:ப்ருதிவீஶரீரம்ஜ்யோதீரூபமயமக்நிஸ்தத்யாவத்யேவ வாக்தாவதீப்ருதிவீ தாவாநயமக்நி: ||௰௧||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்யை - அந்த, வாச: - வாக்குக்கு, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஶரீரம் - அதிஷ்டாநம், ஜ்யோதிரூபம் - சோதிர்மயமான உருவமானது, அயம் - இந்த, அக்நி:-நெருப்பு, தத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, யாவதீ-எவ்வளவோ, தாவதி-அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ப்ருதிவீ-பூமியும், அயம் - இந்த, அக்நி: - நெருப்பும், தாவாக் - அவ்வளவு பரிமாண முள்ளது.

அதைதஸ்யமநஸோத்யௌஶ்ஶரீரம்ஜ்யோதீரூபமஸாவாதித்யஸ்தத்யாவதேவ மநஸ்தாவதீத்யௌரஸாவாதித்யஸ்தௌமிதுநம் ஸமைதாந்தத: ப்ராணோऽஜாயத ஸ இந்த்ரஸ்ஸஏஷோऽஸபத்நோ த்விதீயோவைஸபத்நோநாஸ்யஸபத்நோபவதியஏவம்வேத ||௰௨||

(ப்-பா-ம்.) அத-பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, மநஸ: - மனதுக்கு, த்யௌ:-த்யுலோகமானது, ஶரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதி:-சோதிர்மயமான, ரூபம்-உருவமானது, அஸௌ - இந்த, ஆதித்ய: - சூரியன், தத்-அந்த விஷயத்தில்,

உ௩:-அத்தியாத்மாவும் அதிபூதமாயுமுள்ள மனதானது, யாவ௯ - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, தாவதி - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ஃ்ஞாஃ-ஆதாரமான த்யுலோகம், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, கவஸௌ-இந்த, ரூவிஜ்ஃ - உருவமான சூரியன், களஂ-அந்த அக்நியும் ஆதித்யனுமான வாக்கும் மனதும், ஷிய-நஂ - இரண்டாக, வமெஜாம் - சேர்ந்தன, த்தஃ - அப்படிச் சேர்ந்ததால், ப்ராணஃ-ப்ராணனனது, கஜாயத-உண்டாயிற்று, ஸஃ - அந்த ப்ராணனனது, ஊ்ஃ-வேறு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, ஸஷஃ-அந்த இந்த ப்ராணனனது, கஸவத்நஃ - ஒப்பற்றது, ஷிதீயெ்ரவெ - இரண்டாவது வஸ்துதானே, ஸவதஃ - ஸபத்நமென்று சொல்லுகிறது, யஃ - யாதொருவன், ஏவஂ - இந்த ப்ரகாரம், வெ-அறிகிறானோ, கஸ்ய - இவனுக்கு, ஸவதஃ - சத்ருவானவன், நஹவதி - இருக்கிறதில்லை.

கவெதஸ்ய ப்ராணஸ்ய ஆவஃ ஶரீரஂ ஜ்யோதீரூவமஸௌ சந்த்ர: தத்யாவானெவ ப்ராணஸ்தாவத்ய ஆவஸ்தாவாநஸௌ சந்த்ர: த எதெ ஸவெ ஏவ ஸமா: ஸவெ-நந்தா: ஸயோ ஹைதாநந்தவத உபாஸ்தெ அந்தவந்தஂ ஸ லோகஂ ஜயதி யோ ஹைதாநநந்தாநுபாஸ்தெ அநந்தஂ ஸ லோகஂ ஜயதி ||௧௩||

(ப்-பா-ம்.) கய - பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுக்கு, ஆவஃ - ஜலம், ஶரீரஂ - ஆதாரம், ஜ்யோதீரூவஂ - சோதிர்மயமான ரூபமானது, கஸௌ - இந்த, சந்த்ரஃ - சந்திரன், தத் - அந்த விஷயத்தில், ப்ராணஃ - ப்ராணன், யாவாநெவ - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, ஆவஃ - ஜலமும், தாவத்யஃ - அவ்வளவுபரிமாணமுள்ளது, கஸௌ - இந்த, சந்த்ரஃ-சந்திரனும், தாவாநு - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளவன், தஏதெ - அந்த இந்த வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகள், ஸவெ ஏவ - மூன்றுமே, ஸமாஃ - அந்த உடலுக்குச் சரியான உருவமுள்ளவைகள் அதாவது எப்படி விளக்கினொளியானது குடம் வீடு மெத்தை இவைகளில் அவ்வவைகளுக்குத் தக்கபடி தன்னொளியைப் பரப்புதல் சுருக்குதல் செய்கிறதோ அப்படியே ப்ராணனும் கொசுகு யானை முதலிய சரீரங்களிலும் அந்தந்த உடலுக்கேற்கப் பெருத்தல் குறுகுதல் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கிறது, ஸவெ-இம்மூன்றும், அநந்தாஃ - வெகுகாலமிருப்பவைகள், ஸயோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாநு - இம்மூன்றையும், அந்தவதஃ- முடிவுள்ளவைகளாக, உபாஸ்தெ - த்யானம் செய்கிறானோ, ஸஃ - அவன், அந்தவந்தஂ - நாசமுள்ளதான, லோகஂ - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான், கய - பிறகு, யோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாநு-இவைகளை, அநந்தாநு - நாசமில்லாதவைகளாக, உபாஸ்தெ - த்யானம்செய்கிறானோ, ஸஃ - அவன், அநந்தஂ - நாசமில்லாததாக, லோகஂ - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான்.

ஸ ஏஷ ஸம்வத்ஸர: ப்ரஜாபதி: ஷோடஶகலஸ்தஸ்ய ராத்ரய ஏவ பஞ்சதஶ கலா த்ருவைவாஸ்ய ஷோடஶீ கலா ஸ ராத்ரிபிரேவா ச பூர்யதேऽப ச க்ஷீயதே ஸோऽமாவாஸ்யாம் ராத்ரிமேதயா ஷோடஶ்யா கலயா ஸர்வமிதம் ப்ராணப்ருதனுப்ரவிஶ்ய தத: ப்ராதர்ஜாயதே தஸ்மாதேதாம் ராத்ரிம் ப்ராணப்ருத: ப்ராணம் ந விச்சிந்த்யாதபி க்ருகலாஸஸ்யைதஸ்யா ஏவ தேவதாயா அபசித்யை ||௧௪||

(ப்-பா-ம்.) ஸ ஏஷ: - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனானவன், ஸம்வத்ஸர:- அஹோராத்ரைர் மாஸாந் கல்பயதி - என்கிறபடியே மாதங்களைச் செய்கிறபடியால் சம்வச்சரமென்று பெயர்கொண்டவன், ப்ரஜாபதி:-ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி: புருஷ: - என்கிறபடியே ப்ரசாபதி என்று சொல்லப்பட்டவன், ஷோடஶகல: - பதினாறு கலைகளுள்ளவன், தஸ்ய-அந்தச் சந்திரனுக்கு, ராத்ரய-இரவுகள்தானே, பஞ்சதஶ - பதினைந்து, கலா: - கலைகள், அஸ்ய-இந்தச்சந்திரனுக்கு, ஷோடஶீ-பதினாறுவதான, கலா - கலையானது, த்ருவைவ-நாசமில்லாததுதான், ஸ:-அந்தச் சந்திரனானவன், ராத்ரிபிரேவ - இரவுகளாலேயே, ஆபூர்யதே - நிறைக்கப்படுகிறான், அபக்ஷீயதே ச - குறையவும் குறைகிறான், ஸ: - அந்தச் சந்திரன், அமாவாஸ்யாம் - அமாவாசை என்கிற, ராத்ரிம் - இரவில், ஏதயா - இந்த, ஷோடஶ்யா - பதினாறுவதான, கலயா - கலையினாலே, ஸர்வம் - எல்லா, இதம் -இந்த, ப்ராணப்ருத: - ப்ராணிகளை, அனுப்ரவிஶ்ய - உள்புகுந்து, தத: - பிறகு, ப்ராத: - காலையில், ஜாயதே - உண்டாகிறான், தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதாம் - இந்த, ராத்ரிம் - அமாவாசை இரவில், ப்ராணப்ருத: - ப்ராணிகள், ஏதஸ்யா - இந்த, தேவதாயா - சந்திரரூபமான தேவதையினுடையதானே, அபசித்யை - பூசையின்பொருட்டு, க்ருகலாஸஸ்யாபி - ஓந்தியினுடையவும், ப்ராணம் - ப்ராணனை, நவிச்சிந்த்யாத் - போகக்கூடாது.

யோ வை ஸ ஸம்வத்ஸர: ப்ரஜாபதி: ஷோடஶகலோऽயமேவ ஸ யோऽயமேவம்வித் புருஷஸ்தஸ்ய வித்தமேவ பஞ்சதஶ கலா ஆத்மைவாஸ்ய ஷோடஶீ கலா ஸ வித்தேனைவா ச பூர்யதேऽப ச க்ஷீயதே ததேதந்நப்யம் யதயமாத்மா ப்ரதிர்வித்தம் தஸ்மாத்யத்யபி ஸர்வஜ்யானிம் ஜீயத ஆத்மனா சேஜ்ஜீவதி ப்ரதினாகாதித்யேவாஹு: ||௧௫||

(ப்-பா-ம்.) யோ வை - யாதொருவன், ஸ: - அப்படிப்பட்ட, ஸம்வத்ஸர: - ஸம்வச்சரமென்றும், ப்ரஜாபதி: - ப்ரஜாபதி என்றும், ஷோடஶகல:-பதினாறுகலை உள்ளவன் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட சந்திரனோ, ஸ:-அவன், அயமேவ - இந்த ஆத்மாதானே, யோऽயம் - யாதொரு இந்த, ஏவம்வித் - இப்படித்தெரிந்த, புருஷ: - புருடனோ, தஸ்ய - அந்தப் புருஷ

னுக்கு, வித்தெவ-பசு முதலிய தனந்தானே, வஷாஉஶ-பதினைந்து, கூாஃ-கலைகள், அவஸ்ய - இந்தப் புருடனுடைய, ஆதெவ - சரீரந்தானே, ஷொஃஶீ - பதினாறுவதான, கலா - கலை, ஸஃ-அந்தப் புருடன், விதெநவ-தனத்தினாலேதானே, ஆவூயதெவ - நிறைக்கப்படுகிறான், அவகூீயதெவ - குறைக்கவும்படுகிறான், தஸ்மாத் - அந்த இந்தக் காரணத்தால், யஸ் - யாதொரு காரணத்தால், அயம் - இந்த, ஆத்மா-சரீரமானது, நப்யம்-சக்கிரத்தின் குடம்மாதிரியோ, வித்தம் - தனமானது, ப்ரதிஃ - சக்கிரத்தின் அரம்முதலிய பரிவாரம்மாதிரியோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸவஜ்யாநிம் வ்ருதி - எல்லாத் தனங்களுடைய நாசம் சேர்ந்தாலும், ஜீயதெயவி - நசிக்கிறானாலும், ஆத்மநாவெஸ் - சரீரத்தினாலேயோ வென்றால், ஜீவதி - ஜீவிக்கிறான், ப்ரதிநா - தனத்தினாலே, அகாஸ் - போனான், இதெயவ - என்றுதான், ஆஹுஃ - சொல்லுகிறாள்.

அயதூயொவாவஷொகா உநுஷ்யொகஃ விதூஷொகொ தெவஷொக இதி|ஸொஉயம்உநுஷ்யொகஃவெதெநெவஜய்யொநாநெந்ய கூணாகஊணா விதூஷொகொ விஷ்யாஷெவஷொகொ ஷெவஷொகொவெஷொகாநாம்ஶ்ரெஷ்டஸ்தஸ்மாத்விஷ்யாம்ப்ரஶம்ஸந்தி ||கசு||

(ப-பா-ம்.) அய - பிறகு, த்ரயொவாவ - மூன்றாகத்தானே இருக்கிறவை, லொகாஃ - உலகங்கள், உநுஷ்யொகஃ - மனிதர்களுடைய உலகம், விதூஷொகஃ - பிதுர்க்களுடைய உலகம், ஷெவஷொகஃ-தேவர்களுடைய உலகம், இதி - என்று, ஸொயம் - அந்த இந்த, உநுஷ்யொகஃ - மனிதர்களுடைய உலகமானது, வுதெ்ணெவ-பிள்ளையினாலேதானே, ஜய்யஃ-அடையத்தகுந்தது, அநெ்ந - வேறு, கஊணா - கர்மத்தாலே யாவது ஞானத்தாலே யாவது, ந-அடையத்தகுந்ததன்று, விதூஷொகஃ - பிதுர்க்களுடைய உலகமானது, கஊணா - அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய கர்மத்தினாலும், ஷெவஷொகஃ - தேவர்களுடைய உலகமானது, விஷ்யா - வித்தையினாலும், ஜய்யஃ - அடையத்தகுந்தது, ஷெவஷொகொவெ - தேவர்களுடைய உலகந்தானே, ஷொகாநாம்-உலகங்களுக்குள், ஶ்ரெஷ்டஃ-உயர்ந்தது, தஸ்மாத் - ஆகையால், விஷ்யாம்-வித்தையை, ப்ரஶம்ஸந்தி-புகழ்கிறார்கள்.

அயாதஃஸம்ப்ரத்தியஷாயெப்ரஷ்யந்நஉந்யதெயவாநுத்ரஊஹகம் ப்ரஹ்மாத்வம்யஜ்ஞஸ்த்வம்ஷொகஇதி ஸவாநுத்ரஃப்ரத்யாஹாஹம் ப்ரஹ்மாஹம்யஜ்ஞாஹம்ஷொகஇதி யஷெவகிஞ்சாநூக்தம்தஸ்யஸவஸ்ய ப்ரஹ்மெத்யெகதா| யெவெகெவயஜ்ஞாஸ்தெஷாம் ஸவெஷாம்யஜ்ஞ இதெ்யகதா யெ வெகெவஷொகாஸ்தெஷாம் ஸவெஷாம்ஷொக இதெ்யகமெதாவ ஊ இஷம் ஸவஊதந்நாஸவஊம் ஸந்யஃிதொஉஹ-நஜஷிதஸ்மாத்தம் தூ உநுஶிஷ்டம் ஷொகஹாஹுஸ்தஸ்மாஷெநஉநுஶாஸதிஸய ஷெவம்விஷ

ஸ யதைவம்விதஸ்மால்லோகாத்ப்ரைத்யதைபிரேவ ப்ராணைஸ்ஸஹ புத்ரமாவிஶதி | ஸ யத்யநேந கிஞ்சிதக்ஷ்ணயாக்ருதம் பவதி தஸ்மாதேநம் ஸர்வஸ்மாத்புத்ரோ முஞ்சதி தஸ்மாத்புத்ரோ நாம ஸ புத்ரேணைவாஸ்மிம்ல்லோகே ப்ரதிதிஷ்டத்யதைநமேதே தைவா: ப்ராணா அம்ருதா ஆவிஶந்தி ||௧௭||

(ப்-பா-ம்.) அதாத: - பிறகு, ஸம்ப்ரத்திர் - சம்பிரதாயமென்று சொல்லப்பட்ட கருமம் அதாவது புத்திரனிடத்தில் தன்னந்தகாலத்தில் தன் வியாபாரங்களைப் பொறுத்தல், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைஷ்யந் - மரிக்கப்போகிறவனாக, மந்யதே - எண்ணுகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், புத்ரம் - பிள்ளையைக் குறித்து, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ: - யக்யம், த்வம் - நீ, லோக: - உலகம், இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ஸ: - அந்த, புத்ர: - பிள்ளையானவன், அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், அஹம் - நான், யஜ்ஞ: - யக்யம், அஹம் - நான், லோக: - உலகம், இதி - என்று, ப்ரத்யாஹ - பதில்சொல்லுகிறான், யத்வை கிஞ்ச - யாதானொன்று, அநூக்தம் - அத்தியயனம் செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமோ, தஸ்ய - அந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மமென்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்று சேர்ந்தது அதாவது இவ்வளவுகாலம் வேதவிஷயமான அத்தியயன வியாபாரம் என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவோ அவையெல்லாம் இனி உன்னுதீனம் என்று கருத்து, யே வை கே ச - யாதொரு, யஜ்ஞா: - யக்யங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், யஜ்ஞ இதி - யக்ய என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நான்செய்யவேண்டிய யக்யங்களும் உன்னுதீனமென்று கருத்து, யே கே ச - யாதொரு, லோகா:-உலகங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், லோக இதி - லோக என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நானடையவேண்டிய உலகங்களும் உன்னுதீனமென்று கருத்து, ஏதம் - இந்த, ஸர்வம்-எல்லாக் காரியங்களுக்கும், ஏதாவத்வை - இவ்வளவுதான், ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - வேதம் யக்யம் உலகமிவைகளை, அயம்ஸந் - இந்தப் புத்திரரூபமாகவே, இத: - இந்த உலகத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அபுநஜத் - ரக்ஷிக்கப்போகிறான், (இதி - என்று), பிதா - தகப்பன், ஆஹ-சொல்லுகிறான், தஸ்மாத்-ஆகையாலே, அநுஶிஷ்டம் - ஆக்யாபிக்கப்பட்ட, புத்ரம் - பிள்ளையை, லோக்யம்-உலகத்துக்குச் சாதனமாக, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - அப்படிச் சாஸநமாகையால், ஏநம் - இந்தப் பிள்ளையை, அநுஶாஸதி - தகப்பன்மார்கள் ஆக்யாபிக்கிறார்கள், ஏவம்வித் - இப்படி ஆக்யாபித்த, ஸ:-அந்தத் தகப்பன், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைதி - பரலோகத்தை அடைகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், ஏபி: - இந்த, ப்ராணைரேவ - ப்ராணனோடே கூடத்தானே, புத்ரம் - பிள்ளையை, ஆவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிறான்,

ஸ: - அந்தப் பிள்ளையானவன், யதி - ஒருகாலத்தில், அநேந - இந்தத் தகப்பனாலே, கிஞ்சித் - ஒருகாரியம், அக்ஷ்ணயா - மூலைவழியாய், அக்ருதம்-செய்யப்படாததாக, பவதி - ஆகிறதோ, தஸ்மாத் - அந்த, ஸர்வஸ்மாத்-எல்லாக் காரியத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் பிதாவை, முஞ்சதி - விடுவிக்கிறான். தஸ்மாத் - ஆகையால், புத்ரோநாம - பிள்ளையென்று பெயர், ஸ:- அந்தப் பிதாவானவன், புத்ரேணைவ-பிள்ளையினாலேதானே, அஸ்மிந் - இந்த, லோகே - உலகத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி-பெருமை அடைகிறான், அத - பிறகு, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, அம்ருதா:-அமோகங்களான, தைவா:- மனிதர்களைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதுதான், ஏதே-இந்த, ப்ராணா:- ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்கள், ஆவிசந்தி-அடைகின்றன.

ப்ருதிவ்யை சைநமக்நேச்ச தைவீவாகாவிசதிஸாவை தைவீ வாக்யயாயத்யதேவவததிதத்தத்பவதி ||கஅ||

(ப்-பா-ம்.) ப்ருதிவ்யை - பூமியில் நின்றும், அக்நேச்ச - அக்நியில் நின்றும், தைவீ - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, வாக் - வாக்கானது, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, ஆவிசதி-அடைகிறது, யயா-யாதொரு வாக்கினாலே, யத்யதேவ - யாதொன்றைத்தானே, வததி-சொல்லுகிறானோ, தத்தத் - அதது, பவதி - உண்டாகிறதோ, ஸா - அதானது, தைவீவாக்-தேவவாக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

திவச்சைநமாதித்யாச்சதைவம் மநஆவிசதி தத்வைதைவம் மநோ யேநாநந்த்யேவபவத்யதோ நசோசதி ||கக||

(ப்-பா-ம்.) திவச்ச - ஆகாயத்தில் நின்றும், ஆதித்யாச்ச-சூரியனிடத்தில் நின்றும். ஏநம் - இவனை, தைவம் - மனிதர்களில் வேறுபட்டதான, மந: - மனதானது, ஆவிசதி - அடைகிறது, யேந - யாதொரு மனதால், ஆநந்தீ-சுகியாகத்தானே, பவதி - ஆகிறான், அதோ - பிறகு, நசோசதி - துக்கியாகிறதில்லையோ, தத்வை - அதுதானே, தைவம் - தெய்வமென்று சொல்லப்பட்ட, மந: - மனது.

அத்ப்யச்சைநம்சந்த்ரமஸச்சதைவ: ப்ராணஆவிசதிஸவைதைவ: ப்ராணோயஸ்ஸஞ்சரக்ம்ஸ்சாஸஞ்சரக்ம்ச்ச நவ்யததேஉதோ நரிஷ்யதிஸ ஏவம்வித்ஸர்வேஷாம்பூதாநாமாத்மாபவதியதைஷாதேவதைவம் ஸயதைதாம்தேவதாம் ஸர்வாணிபூதாந்யவந்த்யேவம் ஹைவம்விதம் ஸர்வாணிபூதாந்யவந்தியது கிஞ்சேமா: ப்ரஜா:சோசந்த்யமைவாஸாம்தத்பவதிபுண்யமேவாமும்கச்சதி நஹவைதேவாந்பாபம்கச்சதி||

(ப்-பா-ம்.) அத்ப்யச்ச - ஜலத்தில் நின்றும், சந்த்ரமஸச்ச - சந்த்ரனிடத்தில் நின்றும், ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தைவ: - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ஆவிசதி - அடைகிறது, ய:- யாதொரு ப்ராணனானது, ஸஞ்சரக்ம்ச்ச - சலித்தபோதிலும், அஸஞ்சரக்ம்ச்ச -

சலியாதபோதிலும், நவ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, (௩௦) - அஸம்வரந் - சலியாதவனாக, யதா - எப்படி, நவ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, தயா - அப்படி, ஸஞ்சரந் - சலித்தவனாகவும், நவ்யதெ-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸஏவ - அவன்தானே, தெவதா - தெய்வமென்கிற, ப்ராண: - ப்ராணன், யஏவம்வித் - இப்படி அறிந்த, ஸ: - அவன், ததா - பிறகு, நரிஷ்யதி - நாசமடைகிறதில்லை, யதா-எப்படி, ஏஷா - இந்த, தெவதா - தேவதையோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ: - அந்தப் புருஷனானவன், ஸர்வேஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், ஆத்மா-ஆத்மாவாக, பவதி - ஆகிறான், யதா - எப்படி, ஏதாம் - இந்த, தெவதாம் - தேவதையை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி-ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றனவோ, ஏவம்ஹ- இந்தப்படியே, ஏவம் விதம் - இப்படி அறிந்தவனை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றன, யது-யாதொரு பாபத்தினாலேதானே. இமா: - இந்த, ப்ரஜா: - ப்ராணிகள், கிந்த - கொஞ்சம், ஶோசந்தி-துக்கிக்கின்றனவோ, தத் - அந்த பாபமானது, ஆஸாமேவ - இந்த ப்ராணிகளுக்குத்தானே, அமா - அப்பொழுதே, பவதி - உண்டாகிறது, புண்யமேவ - புண்ணியந்தானே, அமும் - இவனை, கச்சதி - அடைகிறது, தேவாந்-தேவர்களை, பாபம் - பாவமானது, நகச்சதிஹவை - அடைகிறதில்லையன்றோ.

அதாதோவ்ரதமீமாம்ஸா ப்ரஜாபதிர்ஹ கர்மாணிஸஸ்ருஜெ தாநிஸ்ருஷ்டாந்யந்யோந்யேநாஸ்பர்தந்த வதிஷ்யாம்யேவாஹமிதி வாக்தத்ரெ த்ரக்ஷ்யாம்யஹமிதி சக்ஷு: ஶ்ரோஷ்யாம்யஹமிதி ஶ்ரோத்ரமேவமந்யாநி கர்மாணியதா கர்மதாநிம்ருத்யு: ஶ்ரமோபூத்வோபயெமெதாந்யாப்நோத் தாந்யாப்த்வா ம்ருத்யுரவாரந்ததஸ்மாச்ச்ராம்யத்யேவவாக் ஶ்ராம்யதி சக்ஷு: ஶ்ராம்யதி ஶ்ரோத்ரமதைமமேவநாப்நோத்யோயம் மத்யம: ப்ராணஸ்தாநிஜ்ஞாதும்தத்ரிரெயம்வை ந: ஶ்ரேஷ்டோயஸ்ஸஞ்சரம்ஶ்சா ஸஞ்சரம்ஶ்ச நவ்யதெ நரிஷ்யதி ஹந்தாஸ்யைவ ஸர்வேரூபமஸாமேதி தஏதஸ்யைவஸர்வேரூபமபவம்ஸ்தஸ்மாதேதஏதேநாக்யாயந்தெ ப்ராணாஇதி தேநஹவாவதத்குலமாசக்ஷதெயஸ்மிந் குலெபவதி யஏவம்வெதயஉஹைவம்விதாஸ்பர்தெநுஶுஷ்யத்யநுஶுஷ்யஹைவாந்ததோ ம்ரியதஇத்யத்யாத்மம் ॥உக॥

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, அத: - வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகளுடைய த்யானம் சொன்னதினால், வ்ரதமீமாம்ஸா-த்யானத்தினுடைய விசாரமானது, வ்ருவத்யதெ - ஆரம்பிக்கிறது, ப்ரஜாபதிர்ஹ - ப்ரம்மனேவென்றால், கர்மாணி - கர்மம் ஞானம் என்கிற இந்திரியங்களை, ஸஸ்ருஜெ- படைத்தான், ஸ்ருஷ்டாநி - படைக்கப்பட்ட தாநி - அந்த இந்திரியங்கள்,

அந்யோந்யம் - ஒன்றுக்கொன்று, விவதந்தே - சண்டையிட்டன, அஹமேவ - நானே, வதிஷ்யாமி - வார்த்தைசொல்லுகிறேன், இதி - என்று, வாக் - வாக்கானது, தத்ரே - இருந்தது, சக்ஷு: - கண்ணானது, அஹம் - நான், த்ரக்ஷ்யாமி-பார்க்கிறேன், இதி-என்றும், ச்ரோத்ரம் - காது, அஹம் - நான், ச்ரோஷ்யாமி - கேட்கிறேன், இதி - என்றும், ஏவம் - இந்த ப்ர காரம், அந்யானி - வேறு, கர்மாணி - இந்திரியங்களும், யதாகர்ம - தங்கள்தங்கள் கருமங்களை எண்ணினவைகளாகவும், (ஸ்தித்வந்தி-இருந்தன); தானி - அவைகளை, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவென்கிற தேவதையானது, ச்ரம: - சிரமமாக, பூத்வா - ஆய், உபயேமே - சமீபத்தில் வந்தது, தானி - அந்த இந்திரியங்களை, ஆப்நோத் - அடைந்தது, தானி - அந்த இந்திரியங்களை, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவானது, ஆப்த்வா - அடைந்து, அவாருந்த - காரியங்களைத் தகைந்தது, தஸ்மாத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, ச்ராம்யத்யேவ-சிரமத்தை அடைகிறது, சக்ஷு: - கண்ணும், ச்ராம்யதி-சிரமத்தை அடைகிறது, ச்ரோத்ரம் - காதும், ச்ராம்யதி - சிரமத்தை அடைகிறது, அத - பிறகு, ய: - யாதொரு, அயம் - இந்த, மத்யம: - மார்பிலிருக்கிற ப்ராணனோ, இமமேவ - இந்த ப்ராணனைத்தானே, நாப்நோத் - அடையவில்லை, தானி - அந்த இந்திரியங்கள், ஜ்ஞாதும் - உயர்ந்ததை அறிவதற்கு, தத்ரிரே - யத்தனித்தது, அயம்வை - இந்த ப்ராணன்தானே, ந: - நமக்குள், ச்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவன், ய: - யாதொருவன், ஸஞ்சரம்ச்ச - சஞ்சரித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ச்ச - சஞ்சரியாதவன்போல, ந வ்யததே-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ந ரிஷ்யதி - நாசத்தை அடைகிறதில்லை, ஹந்த - இந்தப்பதம் தங்களுக்கு அனுகூலனான தலைவன் அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது, ஸர்வே - எல்லோருமாக, அஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய ரூபமேவ-உருவத்தைத்தானே, அஸாம - அடைவோம், இதி - என்று, தே - அந்த, ஸர்வே - எல்லா இந்திரியங்களும், ஏதஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய, ரூபமேவ - உருவத்தைத்தானே, அபவந் - அடைந்தன, தஸ்மாத் - ஆகையால். ஏதே - இந்த இந்திரியங்கள், ப்ராண இதி-ப்ராணனென்று, ஏதேந - இந்த ப்ராணன் பெயரினாலே, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகின்றன, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - த்யானம்செய்கிறானோ, (ஸ:, அவன்), யஸ்மிந் - எந்த, குலே - வம்சத்தில், பவதி - பிறக்கிறானோ, தத் - அந்த, குலம் - குலமானது, தேந ஆக்யாயந்தே - அவனால் ப்ரசித்தமானதாக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ய உ ஹ-யாதொருவன்தானே, ஏவம்விதா - இப்படி அறிந்தவனோடு, ஸ்பர்த்ததே - சண்டையிடுகிறானோ, (ஸ:-அவன்)- அநுசுஷ்யதி ஏவ - உயர்ந்தவனாகவே, அந்தத: - வெகுநாள் பொறுத்து, ம்ரியதே - இறக்கிறான், இதி - என்று, அத்யாத்மம் - ப்ராணனின் த்யான வழியானது, (உக்தம் - சொல்லப்பட்டது).

அதாதிதைவதம் ஜ்வலிஷ்யாம்யேவாஹமித்யக்நிர்தத்ரே தப்ஸ்யாம்யஹமித்யாதித்யோ பாஸ்யாம்யஹமிதி சந்த்ரா ஏவமந்யா தேவதா யதாதைவதம் ஸ யதைஷாம் ப்ராணாநாம் மத்யம: ப்ராண ஏவமேதாஸாம் தேவதாநாம் வாயுர்ம்லோசந்தி ஹ்யந்யா தேவதா ந வாயு: ஸைஷாऽநஸ்தமிதா தேவதா யத்வாயு: ||௨௨||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, அதிதைவதம் - தேவதாவிஷயமான த்யானமானது சொல்லப்படுகிறது, அஹமேவ - நானே, ஜ்வலிஷ்யாமி - கொளுத்தப்போகிறேன், இதி - என்று, அக்நி: - அக்நியானது, தத்ரே - இருந்தது, அஹம் - நான், தப்ஸ்யாமி - தபிக்கப்போகிறேன், இதி - என்று, ஆதித்ய: - சூரியனும், அஹம் - நான், பாஸ்யாமி - விளங்கப்போகிறேன், இதி-என்று, சந்த்ரா: - சந்திரனும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யா: - வேறு, தேவதா: - திக்கு முதலிய தேவதைகளும், யதாதைவதம்- தங்கள் தங்கள் விருத்தியைத் தாண்டாமல், (அத்ரியந்த - எண்ணின்), யதா - எப்படி, ஏஷாம் - இந்த, ப்ராணாநாம் - வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்குள், மத்யம: - இருதயத்திலிருக்கிற, ப்ராண: - ப்ராணனானவன், ஸ: - மேற்கூறியபடி சிரேஷ்டனோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஏதாஸாம் - வேறு, தேவதாநாம் - தேவர்களுக்குள், வாயு: - வாயுவானவன், அந்யா: - வேறு, தேவதா: - தேவதைகள், ம்லோசந்தி-அஸ்தமிக்கிறார்களோ, வாயு: - வாயுவானவன், ந - அஸ்தமிக்கிறதில்லையோ, யத் - யாதொரு, வாயு: - வாயுவென்று சொல்லப்பட்டவனோ, ஸைஷா - அந்த இந்த, தேவதா - தேவதையானது, அநஸ்தமிதா - அஸ்தமிக்காதது.

அதைஷ ஶ்லோகோ பவதி யதஶ்சோதேதி ஸூர்யோऽஸ்தம் யத்ர ச கச்சதீதி ப்ராணாத்வா ஏஷ உதேதி ப்ராணேऽஸ்தமேதி தம் தேவாஶ்சக்ரிரே தர்மம் ஸ ஏவாத்ய ஸ உ ஶ்வ இதி யத்வா ஏதேऽமுர்ஹ்யத்ரியந்த ததேவாப்யத்ய குர்வந்தி | தஸ்மாதேகமேவ வ்ரதம் சரேத்ப்ராண்யாச்சைவாபாந்யாச்ச நேந்மா பாப்மா ம்ருத்யுராப்நவதிதி யத்யு சரேத்ஸமாபிபயிஷேத்தேநோ ஏதஸ்யை தேவதாயை ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: - மந்திரமானது, பவதி - இருக்கிறது, யத: - யாதொன்றினிடத்தில் நின்றும், ஸூர்ய:-சூரியனும், உதேதி - உதிக்கிறானோ, யத்ர ச-யாதொன்றினிடத்திலும், அஸ்தம்- அஸ்தமனத்தை, கச்சதி - அடைகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ப்ராணாத்வை-ப்ராணனிடத்தில் நின்றுதானே, ஏஷ:-இந்தச் சூரியன், உதேதி - உதிக்கிறான், ப்ராணே - ப்ராணனிடத்தில், அஸ்தமேதி-லயத்தை அடைகிறான், அதாவது ஆதித்யன் அக்நி இவைகள் ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவின் கதியை அபேக்ஷிக்கிறதாகையால் வாயுவி

னிடத்திலேயே உதயாஸ்தமனங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன, தம் - அந்த ப்ராணனையே, தேவா: - வாக்குமுதலியனவும் அக்நிமுதலியனவும், யம் - த்யானமாகிற தர்மமாக, சக்ரிரே - எண்ணின, ஸ: ஏவ - அந்தத் தருமந்தானே, அத்ய - இப்பொழுதும், ஸ: உ - அந்தத் தருமந்தானே, ஶ்வ: - நாளைக்கும், அநுஷ்டேய: - அநுஷ்டிகக்த்தகுந்தது, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், யத் - யாதொரு காரணத்தால், ஏதே வை - இந்த வாக்கு முதலியவைகளே, அமுர்ஹி - இந்தக் காலத்தில், அத்ரியந்த - த்யானம் செய்யவேண்டியவைகளாக எண்ணினவைகளோ, தத் ஏவ - ஆகையால்தானே, அத்யாபி - இப்பொழுதும், குர்வந்தி - த்யானம் செய்கின்றன், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏகம் - ஒன்றான, வ்ரதம் ஏவ - முக்கிய ப்ராணனுடைய த்யானத்தைத்தானே, சரேத் - செய்யக்கடவன், ப்ராண்யாத் ச ஏவ - ரேசகமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணாயாமத்தைச் செய்யக்கடவன், அபாந்யாத் ச - அப்படியே பூரகத்தையும் செய்யக்கடவன், மா - என்னை, பாப்மா - பாவத்திஹுருவமாகிய, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவானது, ந ஆப்நுவத் - அடையாது, இதி - என்கிற புத்தியால், யத் உ சரேத் - ஆரம்பித்தானேயானால், ஸமாபிபயிஷேத் - முடிக்கக்கடவன், தேந உ - அந்த த்யானத்தினாலேயே, ஏதஸ்யை - இந்த, தேவதாயை - தேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - அடைகிறான்.

த்ருதீயாத்யாய: ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

த்ரயம் வா இதம் நாம ரூபம் கர்ம தேஷாம் நாம்நாம் வாகித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி நாமாந்யுத்திஷ்டந்தி | ஏததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வைர்நாமபி: ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி நாமாநி பிபர்தி ||௧||

பதப்பொருள்பாஷ்யம். வ்யாக்ருதா வ்யாக்ருதங்களெல்லாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாமமென்றும் ரூபமென்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற அவைகளுக்குள் நாமங்களுக்கு வாக்கு என்பது உபாதாநம்; வாக்கினால் எல்லா நாமங்களும் உண்டாகின்றன. இந்த வாக்கே எல்லா நாமங்களுக்கும் ஸாமம். இது எல்லா நாமங்களோடும் ஸமமாயிருக்கின்றது. இது எல்லா நாமங்களுக்கும் ப்ரம்மம். இது எல்லா நாமங்களையும் பரிக்கின்றது.

அர்த்தபேதங்கள்.

(ரம - ஹா.) வாக்கு என்பது சப்தம், உக்தம் என்பது உபாதாநம். வைராக்யத்திற்குக் காரணமாக இந்த உபதேசம். (ரா - ஹா.) வாக்கு என்பது வாக்கிந்திரியம், உக்தம் என்பது காரணம். சேதநாசேதநங்களில் அசேதநங்களைப் பற்றியது.

அத ரூபாணாம் சக்ஷுரித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி ரூபாண்யுத்திஷ்டந்த்யேததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வை ரூபை: ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி ரூபாணி பிபர்தி ||௨||

பாஷ்யப்பொருள். ரூபங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சக்ஷுஸ் காரணம். இதனால் எல்லா ரூபங்களும் வெளியாகிறது. இதுவே ரூபங்களுக்கு ஸாமம் ப்ரம்மம்.

(ஶம் - ஹா.) ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயத்தால் முன்போலவே கருத்து. கண்ணென்பது ரூபம். (ரா - ஹா.) கண்ணென்பது இந்திரியம், உபசாரந்யாயத்தாலே கருத்துக்கொள்க.

𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌥𑌮𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌮𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑌦𑍇𑌕𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑍋 𑌏𑌕𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 ॥ ௩ ॥

(ஶம் - ஹா.) க்ரமஸாமாந்யத்தை கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காரணமாகவும் ஸாமமாகவும் ப்ரம்மமாகவும் சொல்லுகிறது. இவையொன்று சேர்ந்து ஸங்காத சரீரமாகின்றது. மேலேசொல்லப்போகிற அம்ருதரூபம் ஸத்யத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது காரணாத்மகமானது. அவித்யாவிஷயத்தை இங்குச் சொல்லியது இதில் வைராக்யமுடையவனுக்கு வித்யோபதேசத்திற்குத் தான். இப்படி மூன்றாவது அத்யாயம் முடிந்தது.

(ரா - ஹா.) கர்மமென்பது புண்ய பாபங்களையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. நாமரூப கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவில் வேறுபட்டவையாயிருந்தாலும் பாமரர்களுக்கு ஒன்றுபோல் தோற்றுகிறது. கர்மபலமாகிய ரூபநாமங்களால் சூழப்பட்ட இந்த ஜீவன் அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களையுடையவனா யிருந்தும் வேடர்கள் கையிலகபபட்ட ராஜகுமாரனைப்போல் தன்னைத்தானறியாமல் போகிறான்.

இதிஷஷ்ட ப்ராம்மணம் ஸமாப்தம்.

மூன்றாவது அத்யாயம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 .

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌦𑍃𑌪𑍍𑌤𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌨𑍂𑌚𑌾𑌨𑍋 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌦𑌦𑍍𑌮𑍋 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌜𑌨𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

(ஶ - ஹா.) மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை, இவ்விரண்டினுள் அவித்யை விரிவாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தில் வித்யை விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

(ரா - ஹா.) ப்ரம்மம் ஜகத்காரணமென்பதை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த நான்காவது அத்யாயம் தொடங்கப்படுகிறது.

ஸ்துதியின் கருத்து.

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) வேதாந்தங்களை யோதின கார்க்யகோத்திரரான பாலாகி என்பவரொருவர் கர்வங்கொண்டவரா யிருந்தார். அவர் காசீராஜாவான அஜாதசத்ரு என்பவரிடத்தில் சென்று நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி, அஜாதசத்ரு சொல்லியது. நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் செய்கிறேனென்று நீர் சொன்னமாத்திரத்திற்கே உமக்கு ஆயிரம் கோதானம் செய்கிறேன். ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று என்னிடம் வந்தவரிது

வரையிலு மொருவருமில்லை. ஜநகரே ப்ரம்மத்தை விசாரிப்பவரென்றும் தாநம் கொடுப்பவரென்றும், ஜநகரையே எல்லாரும் நாடியோடுகிறார்கள். நீரொருவரே என்னிடம் வந்து ப்ரம்மத்தை யுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னீர். ஆகையால் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தேன் என்பது. இதனால் அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரம்மவித்துக்களிடத்தில் மிகவுமன்புண்டாயிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாஸாவாதித்யே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்வதிஷ்டா அதிஷ்டா: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மூர்தா ராஜேதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே(அ)திஷ்டா: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மூர்தா ராஜா பவதி ||௨||

(ஶம் - பா.) இப்படிக்கேட்க விரும்பி எதிர்கொண்டு நிற்கிற ராஜாவை நோக்கிப் பாலாகி சொல்லுகிறார். ஸூரியனிடத்திலும் நேத்திரத்திலும் அபிமாநியாய்க் கண்வழியாய் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்து நான் போக்தாவாயும் கர்த்தாவாயு மிருக்கிறேனென்று தோற்றுகின்றான். இவனையே இந்தக் கார்யகாரண ஸங்காதத்தில் ப்ரம்மமாகக்கண்டு உபாஸிக்கிறேன். ஆகையால் உமக்கும் அந்தப் புருஷனையே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கும்படி யுபதேசிக்கின்றேன். என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி அஜாத சத்ரு ப்ரதிவசநம் சொல்லுகிறார். நீர் சொன்ன இந்த ப்ரம்ம விஷயம் நானுமறிவேன். ஆகையாலிதைச் சொல்லவேண்டாம்; வேறே அறிவீராகில் சொல்லும். நீரிந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தாலும் இதை யுபாஸனைசெய்யும் வழியு மதன் பயனையு மறியீரென்றும் சொல்லவேண்டாம். நானெல்லாம் அறிவேன். எல்லாவற்றையுமதிசயித்தது தலையானது விளங்கானின்றதும் ப்ரம்மம். இதை யிப்படி யுபாஸித்தால் எல்லாவற்றையு மதிசயித்தவனாய்த் தலையாய் விளங்கும் தன்மையனாயாவானென்று அறிவேனன்றோ?

(ரா - பா.) இது ஆதித்யமண்டலாபிமாநியினுடைய உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. என்பது விசேஷம். மற்றது சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாஸௌ சந்த்ரே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்வதிஷ்டா ப்ருஹந் பாண்டரவாஸா: ஸோமோ ராஜேதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே அஹரஹர்ஹ ஸுத: ப்ரஸுதோ பவதி நாஸ்யாந்நம் க்ஷீயதே ||௩||

(ஶம் - பா.) சந்திரனிடத்திலும் மநதிலும் அபிமாநியாய்க் கர்த்தாவாய்ப் போக்தாவாய் விளங்குகிற புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கும்படி பாலாகி யுபதேசிக்க முன்போலவேஇந்த உபாஸநம் முதலியவை எனக்குத் தெரியும், வேறு சொல்லும் என்று சொல்லி, மகானும் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் ஸோமராஜாவாயும் உபாஸநம் செய்கிறவன் அந்நஸம்ருத்திமுதலிய பலன்களை யடைவானென்பதையும் தெரியுமென்றார் என்பது கருத்து. மற்றது முன்போலவே.

(ரா - பா.) ஸோமராஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ஒருவித கொடியை அபேதமாக உபாஸிப்பது அந்நஸம்ருத்தியைத் தரும் என்பது சிலர் மதமென்று சந்திரனே அந்நமாகிய ஸோமமாகையால் யதார்த்தமாகவே உபாஸிப்பது கீழ்ச்சொன்ன பலனைத் தருமென்பது கருத்தென்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் விசேஷம். மற்ற விஷயத்தில் சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாஸௌ வித்யுதி புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந்

ஸம்வதிஷ்டா தேஜஸ்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ யஏதமேவமுபாஸ்தே தேஜஸ்வீ ஹ பவதி தேஜஸ்விநீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௩||

(ஶம் - பா. ரா - பா.) மின்னலுக்கு அபிமாநிபுருஷனை தேஜஸ்ஸென்கிற குணத்தோடு உபாஸநம் செய்தால் இவனுமிவன் ஸந்தாநமும் தேஜஸ்ஸை யடையலாமென்பதும் எனக்குத்தெரியும், வேறு சொல்லுமென்றார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மின்னலிலும்த்வக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மிந்ததேவதை யொன்றென்பது சம்-பா, பேதம். பாலாகியை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறாரென்பது இங்குமுண்டு. பாலாகிசொல்லுகிற விஷயம் தனக்குத்தெரியும் என்பதைச் சொல்லுகிறார்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாகாசே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டாঃ பூர்ணமப்ரவர்த்தீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ யஏதமேவமுபாஸ்தே பூர்யதே ப்ரஜயா பசுபிர்நாஸ்யாஸ்மால்லோகாத்ப்ரஜோத்வர்த்ததே ||௫||

(ஶம் - பா - ரா - பா.) ஆகாயத்திற்கு அபிமாநியாயிருக்கிற புருஷனை பூர்ணனாகவும் நிர்வ்யாபாரனாகவும் உபஸிப்பவன் பூர்ணனாயும் ஸந்தாநத்திற்கு அழிவில்லாதவனாயு மாவானென்பதும் தெரியும் நீர் சொல்லவேண்டாம் பாலாகியே என்று அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார்.

அர்த்தபேதங்கள். ஆகாயத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதை யொன்றென்பது சம்-பா, விசேஷம் மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் வாயௌ புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா இந்த்ரோ வைகுண்டோ பராஜிதா ஸேநேதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ யஏதமேவமுபாஸ்தே ஜிஷ்ணுர்ஹாபராஜிஷ்ணுர்பவத்யந்யதஸ்த்யஜாயீ ||௬||

(ஶம்-பா.) அவ்வாறே வாயுவினிடத்திலும் ப்ராணனிடத்திலும் ஒருதேவதை, பரமேச்வர குணமுடையதும் ஸஹிக்க முடியாததும் ஜயிக்கமுடியாத ஸேனையாகவும், உபாஸிப்பவனுக்கு அப்படியே பலம் கிடைக்கும். முன்போலவே ப்ரச்னோத்தரங்களையறிக.

ரா - பா. பெரிய ஐச்வர்யத்தை யடையானாயும் வைகுண்டலோகமாகவும் தோல்வியில்லாத ஸேனையாகவும் வாயுவிலிருக்கும் வாயுவபிமாநி புருஷனை யுபாஸநம் செய்தால் ஜயசீலனாகவும், தோல்வியில்லாதவனாகவும், சத்ருக்களை ஜயிப்பவனாகவும் ஆவான். மற்ற விஷயம் முன்போலவே காண்க.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமக்நௌ புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா விஷாஸஹிரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ யஏதமேவமுபாஸ்தே விஷாஸஹிர்ஹ பவதி விஷாஸஹிர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௭||

(ஶம் - பா.) அக்நியிலும் வாக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. மற்றவை முன்போலவேயாம். (ரா - பா.) விஷாஸஹித்வம் என்கிற குணமுடையவனாக அக்நி புருஷனை உபாஸிக்கிற புருஷனும் அவன் ஸந்தாநமும் விஷாஸஹித்வமென்கிற அந்தக் குணத்தை யடைகிறார்கள். விஷாஸஹித்வமாவது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் குணமென்றறிக. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமப்ஸு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா: ப்ரதிரூப இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ப்ரதிரூபம் ஹைவைநமுபகச்சதி நாப்ரதிரூபமதோ ப்ரதிரூபோऽஸ்மாஜ்ஜாயதே ||௮||

(ஶம் - ஹா.) ஜலத்திலும் ரேதஸ்ஸிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. இதை ப்ரதிரூபமாக உபாஸநம் செய்பவனுக்கு, அதாவது சாஸ்திராநுகூலமாக உபாஸிப்பவனுக்குச் சாஸ்த்ராநுஸாரமாயே எல்லா முண்டாகும். சாஸ்திரத்தை யநுஸரித்தவனே இவனிடத்திலுண்டாவான். மற்றவை முன்போல.

(ரா - ஹா.) ஜலத்தில் ஸரியான ப்ரதிபிம்பம் விழுமாகையால் அந்த ஜலாபிமாநி புருஷனை யுபாஸித்தவன் ஸரியான களத்திர ஸங்கத்தை யடைவான். அவனுக்கு ஸரியான ஸந்தாநமுண்டாகும். மற்றவை முன்போலாம்.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாதர்சே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ரோசிஷ்ணுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ரோசிஷ்ணுர்ஹ பவதி ரோசிஷ்ணுர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவத்யதோ யை: ஸந்நிகச்சதி ஸர்வாம்ஸ்தாநதிரோசதே ||௯||

(ஶம் - ஹா.) தெளிவுள்ள கண்ணாடியிலும் ஆயுதங்களிலும் ஸத்வசுத்தியிலும் தேவதை யொன்று, அதை ப்ரகாசகுணமுடையதா யுபாஸநம் செய்தால் ப்ரகாசரூப மடைவான். மற்றவை முன்போல. (ரா - ஹா.) கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பபுருஷனை ஸ்வச்சகுணமுடையவனா யுபாஸிப்பவனும் அவன் மகனும் ஸ்வச்ச குணமுடையவனாவான். தானெவ்விடம் சேர்ந்தாலும் அங்குள் எல்லாரிலும் தான் கீர்திமானாயிருப்பான்.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் யந்தம் பச்சாச்சப்தோऽநூதேத்யேதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா அஸுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ஸர்வம் ஹைவாஸ்மிம்ல்லோக ஆயுரேதி நைநம் புரா காலாத் ப்ராணோ ஜஹாதி ||௧௦||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ப்ரதித்வநியை ப்ராணனாக உபாஸநம்செய்கிறவன் அபம்ருத்யுவை யடையமாட்டான்.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் திக்ஷு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா த்விதீயோऽநபக இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே த்விதீயவாந்ஹ பவதி நாஸ்மாத்கணச்சித்யதே ||௧௧||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) திக்குகளில் அபிமாநிதேவதைகளை ஸஹாயமுடையனவாகவும் பிரிவில்லாதவைகளாகவும் உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஸஹாயமுண்டாம்; பந்துக்களிவனை விட்டுப் பிரியார்கள்.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் சாயாமய: புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதசத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ம்ருத்யுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபா

ஸர்வமாயுரேதி நைநம் புரா காலாந்ம்ருத்யு
ராகச்சதி ||௧௨||

(ஶம் - ஹா.) நிழலிலும் அஜ்ஞாநத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதையொன்று. இதை ம்ருத்யுதேவதையாக உபாஸித்தவனுக்கு அம்ருத்யுவராது.

(ரா - ஹா.) புருஷனுடைய நிழல் கருத்து பயங்கரமாயிருக்கிறபடியினாலதை ம்ருத்யுவாக உபாஸிக்கும்படி விதித்தது. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

அர்த்தபேதங்கள். பத்தாவதுசுலோகத்திலும் இதே பலன் சொல்லியிருக்கிற தென்னில் இதற்கு சம்,பா, வில் இவனுக்கு நோய்வராமலிருப்பது விசேஷமென்று ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ ஹோவாச கார்க்ய: ய ஏவாயமாத்மநி புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்வதிஷ்டா ஆத்மந்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்த ஆத்மந்வீ ஹ பவத்யாத்மந்விநீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ஸ ஹ தூஷ்ணீமாஸ கார்க்ய: ||௧௩||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஆத்ம புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கிறேனென்று கார்க்யர் சொல்ல இது எனக்குத் தெரியும், இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நல்லறிவும் நல்லறிவுடைய பிள்ளையு முண்டாகுமென்பதும் தெரியும். வேறுவித உபாஸநமுண்டாகில் சொல்லுமென்று அஜாத சத்ரு கேட்க, ஒன்றும் தோற்றாமல் கார்க்யர் கவிழ்தலையிட்டு வாயை மூடிக்கொண்டு நின்றார்.

அர்த்தபேதங்கள். இவரிவ்வளவே அறிந்தாராகையால் அதற்குமேல் தெரியமை பற்றி வாய் மூடினார். ஆத்ம புருஷ, என்கிற விடத்திற்கு, சம், பா, வில் ப்ரஜாபதியினிடத்திலும் புத்தியிலும் ஹ்ருதயத்திலும் ஒரு தேவதை என்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ரா,பா, வில் சரீராபிமாநியான ஜீவாத்மாவென்று அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டது.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ரு ரேதாவந்நூ௩ இதி ஏதாவத்தீதி நைதாவதா விதிதம் பவதீதி ஸ ஹோவாச கார்க்ய உப த்வா யாநீதி ||௧௪||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) இப்படி வாய் மூடியிருக்கிற கார்க்யரை நோக்கி உமக்கு இவ்வளவுதான தெரியுமோ என்றுகேட்டார், இவ்வளவே எனக்குத்தெரியுமென்று கார்க்யர்சொன்னார். இவ்வளவு அறிந்தமாத்திரத்தினால் ப்ரம்மமறியப்படவில்லை,அறியவேண்டியது அதிகமாயிருக்கிற தென்று அஜாதசத்ரு சொன்னார். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்ல்ல கார்க்யர் நானும்மை யடைகிறேன், எனக்கு ப்ரம்ம வித்யையைச் சொல்லுமென்று அஜாதசத்ருவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ரு: ப்ரதிலோமம் சைதத்யத் ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமுபேயாத் ப்ரஹ்ம மே வக்ஷ்யதீதி வ்யேவ த்வா ஜ்ஞபயிஷ்யாமீதி தம் பாணாவாதாயோத்தஸ்தௌ தௌ ஹ புருஷம் ஸுப்தமாஜக்மதுஸ்தமேதைர்நாமபிராமந்த்ரயாஞ்சக்ரே ப்ருஹந் பாண்டரவாஸ: ஸோம ராஜந்நிதி ஸ நோத்தஸ்தௌ தம் பாணிநாபேஷம் போதயாஞ்சகார ஸ ஹோத்தஸ்தௌ ||௧௫||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) இவ்வாறு கிட்டிவந்த கார்க்யரை நோக்கி உத்தமவர்ணரான உமக்கு க்ஷத்ரியனான நான் வித்யோபதேசத்திற்கு ஆசார்யனாவது தகாது. இது சாஸ்திரவிருத்தமானது. மித்ரபாவனையாலே உமக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன்,அந்த ப்ரம்ம வித்யையை; என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஸநத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இவர்கையைப்

பிடித்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஒருவன் ஸமீபத்தில்சென்று, ஓபெரியவனே, ஓவெள்ளை வஸ்திரம் தரித்தவனே, ஓஸோம, ஓ அரசனே என்று ப்ராணனுடைய பெயர்களால அழைக்க உறங்குகிற புருஷனுணராமலிருக்க அவனைக் கையாலுருட்டிப் புரட்ட அவனெழுந்திருந்தான்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑍍𑌵𑍈𑌷 𑌤𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌕𑍁𑌤 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌨 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 ||௧௬||

(ஶம் - ஸா - ரா - ஸா.) அந்த அஜாதசத்ரு சொல்லுகிருர். இப்போதுணர்ந்திருக்கிற இந்த விஜ்ஞானமயபுருஷன் எவ்விடத்திலுறங்கினன். உறங்கும்போது எங்கிருந்தான். இப்போதெங்கிருந்து வந்தானென்று கார்க்யரைக் கேட்டார். அதைக் கார்க்யரறியவில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தக்கரணத்திஞல் எல்லாவற்றையும்அறியுமவனும் அந்தக்கரணத்தால் அறியப்படுமவனும் இருக்கிறவன் ஆத்மா. ஆகையால் (மயட்) ப்ரத்யயம் வந்தது. விஜ்ஞானமென்பது அந்தக்கரணம் என்று சங், பா, வில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டது. தேஹம் இந்திரியம் மநஸ்ஸு ப்ராணன் இவைகளைவிட ஜீவன் வேறென்று காட்டின பிறகு ஜீவனைவிட பரமாத்மா வேறென்று காட்டுவதற்கு இந்தச் சுலோகம் ஏற்பட்டது. எப்படி என்றால் ஜீவனுறங்குவதற்கு இடமானவன் ஜீவனைவிட வேருகவேண்டும். இப்படியே மற்றவிடங்களிலும் காண்க. இந்தக் கருத்தைக் கார்க்யரறியவில்லை என்று, ரா, பா, வில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍂𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌹𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃||

(ஶம் - ஸா.) நாம், கேட்ட விஷயத்தை விவரிக்கிருேம். கார்க்யரே கேளும். இந்த விஜ்ஞானமய புருஷன், அந்தக் கரணத்தையும் சைதந்யபாஸத்தை ஸம்பந்தப்படாமல் அந்த சக்தியை க்ரஹித்துக்கொண்டு அஸம்ஸாரரூபமான தன்னுடைய ஆகாசஸ்பாவம் ரூபத்தில் லிங்கோபாதி ஸம்பந்தத்தை விட்டுறங்குகிருன். இது ஸ்வபதி என்பதினலும் விறங்குகின்றது. அப்போது வாகாதீந்திரியங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவன்றே.

(ரா - ஸா.) இவ்வாறு தான் கேட்டதை யறியாமல் தடுமாடுகிற கார்க்யரைத் தெரிவிப்பதற்கு அஜாதசத்ரு சொல்லுகிருர். எப்போது இந்த விஜ்ஞானமயபுருஷன் உறங்குகிருனே அப்போது, ப்ராணங்களென்கிற இந்திரியங்களால் பிறந்த ஜ்ஞானத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதாவது மநஸ்ஸை வேலையில்லாமலொழித்து, ஆகாசபதத்தின் பொருளாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் சயிக்கிருன். அதாவது தேவன் மநுஷ்யன் என்கிற ஆகார பேதம் தோன்ருமல் தனக்குச் சரியான பரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்து விடுகிருன். புருஷனுறங்குகிருனென்று இந்த இந்திரியங்களை க்ரகிக்கும்போதே சொல்லுகிருர்களன்றே? இந்திரியங்களப்போது விஷயங்களை க்ரஹிப்பதில்லை யன்றே?

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌤𑍇𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌉𑌤𑍇𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌂 𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ||௧௮||

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) அந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவ்ருத்தியோடு கூடியிருக்கிருனோ, அப்போது, அந்தந்த சுவர்க்காதி லோகங்களும், மஹாராஜஸ்தாநமும், மஹாப்ராம்மண குணங்களும், அனேகவிதமான சித்ரங்களும் அந்தப் புருஷனுக்குண்டாகின்றன. மஹாராஜாவானவன் தன்னுடைய தேசங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு தனது ராஜ்யத்திலிருப்பதுபோல இந்த புருஷன் இந்திரியம் முதலியவற்றை க்ரஹித்துக்கொண்டு தன் சரீரத்தில் தன்னிஷ்டப்படி வர்த்திக்கிருன்.

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தபுருஷனுக்கு வாக்குமுதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்திருல் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லியதின்பேரில் ஸ்வப்நத்தில் வக்குமுதலியவையடங்கியபோதும் நாநாவிதமான ஸம்ஸாரரூபங்களைக் காண்கிருனுகையாலது சேராதென்று சில ராக்ஷேபத்திற்கு ஸ்வப்நம் பொய்யாகையால் அந்த தோஷமில்லை என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. என்று சம்,பா,வில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லி அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் மற்ற விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஸ்வப்நத்திலும் கர்த்தாவாயே இருக்கிருனென்று ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம் சொல்லப்படுகிறது.ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்பது பல யுக்திகளாலும் சுருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾-
𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋
𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌤𑌿𑌘𑍍𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌯𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏-
𑌤𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 ॥௧௯॥

(ஶம் - ஹா.) ஆத்ம சுத்தியை ஸுஷுப்தியில் மூதலிக்கிறது. (ரா - ஹா.) ஸ்வப்நத்திற்குப்பின் எப்போது பேருறக்கத்தை அதாவது ஸுஷுப்தியை அடைந்து ஒன்றையும் அறிகிறதில்லையோ; அப்போது ஹிதங்களென்கிற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்து புரீதத்து என்னும் மாம்ஸ பிண்டத்தை எதிர்கொண்டு புறப்படுகின்றன. அந்த நாடிகளின் வழியாய்வந்து புரீதத்தில் சயிக்கிருன். புரீதத்திலிருக்கும் ப்ரம்மத்தில் சேருருகிருன்.அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; ராஜகுமாரனும், மகாராஜனும் மஹா ப்ராமணனும் அப்படிஅதிசயமாண ஆநந்தத்தையடைவனோ; அப்படியே இந்த ஜீவன்ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆநந்தத்தோடுகூடினவனுகிருன். இதுவரையிலும் ஜாகரம், ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி, இவைகளின்ஸ்வரூபம் வைராக்கியத்திற்காக நிரூபிக்கப்பட்டது.

𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍-
𑌗𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ௨௦॥

ஶம் - ஹா - ஊரணநாபியைப்போலவும் நெருப்புப் பொறிகள்போலவும் விஜ்ஞாநயாத்மாவினுடைய போதபூர்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாகாதீந்திரியங்களும் எல்லா கர்மபலன்களும், அக்ந்யாதி ஸமஸ்ததேவதைகளும் எல்லா ப்ராணிகளும். வெளிப்படுகின்றன. அந்த ஆத்மா ஸத்யாஸத்யம். ப்ராணங்கள் ஸத்யம். அவைகளுக்கு இவை ஸத்யம். இது உபநிஷத்து. ரா - ஹா. லூதா என்கிற பூச்சியானது எவ்வாறு நூற்களின் நடுவிலிருந்து ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கு நூற்களின் வழியாய் வெளிவருமோ, நெருப்பிலிருந்து பொரி கிளம்புவது எவ்வாருே அவ்வாறே ஸுஷுப்தி ஆதாரமான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து எல்லா ஜீவர்களும் எல்லாஜ்ஞாநங்களும் எல்லா இந்திரியங்களும் எல்லாபூதங்களும் ஒரேகாலத்தில் வெளியாகின்றன. அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்திலும் ஸ்த்யமென்று ரஹஸ்யமான பெயர். அதாவது ஸத்யபூதர்களான ஜீவர்களிலும் ஸத்யமாகியவன் பரமாத்மா.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சுருதியின் கீழ் சங்-பா த்தில் அநேக ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களா லத்வைத வாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப் படிக்கு இந்தச்சுருதி ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், அதெப்படி எனில் ஸத்யமென்பது விகார ரூபமில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமாகையால் ஜடம் சிறுப்பது பெருப்பது முதலிய விகாரங்களை யடையுமாகையால் அது ஸத்யமல்ல. ஜீவாத்மா எப்போதிலும் அணுவாயே இருப்பதொழியச் சிறுப்பது முதலிய விகாரங்களில்லாதவனாகையால் ஸத்யம். ஜீவாத்மாவைவிடப் பரமாத்மா ஸத்யம். ஏனென்றால் ஜீவாத்மாதான், சிறுப்பது பெருப்பது என்றில்லையாயினும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்திற் குண்டான ஸங்கோச விகாஸங்களைப் பரம்பரையா யுடையவனா யிருக்கிறானாகையால் இவ்வழியாலாவது விகாரமுடையவனாகிறான். பரமாத்மாவுக்கு அவ்வழியாலும் விகாரமில்லை யாகையால் அதிலும் ஸத்யம் பரமாத்மா. ஸத்யபதத்தில் ஏகவசநம் (ஒருமைச்சொல்) ஜாதியைக் (கூட்டத்தை) குறிக்கும் என்று கொள்ளவேண்டும். சுருதியில்தானே (ப்ராணா:) என்கிற பதத்தினால் பன்மையாய் விரிக்கப்பட்டமையாலென்க. ஆகவே ஜீவர்களனேகர்களென்றும் அவர்களிலும் பரஸ்பர ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும் பெற்றும். இதனால் ஏக ஜீவவாதம் மறுக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே ஜீவப்ரம்மைக்யவாதமும் மறுக்கப்பட்டது. ஏனென்றால் (நிர்தாரண ஷஷ்டியால்) வேறுபாட்டில் வந்த ஆறும் வேற்றுமையால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பேதம் காட்டப்பட்டமையாலென்க. ஆனதாலப்படியே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று அஜாத சத்ரு கார்க்யருக்குச் சொன்னதினாலென்றும் ரா-பா த்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவதத்யாயம் முதலாவது ப்ராம்மணம்

முற்றிற்று.

அத சதுர்த்தாத்யாயே த்விதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

யோ ஹ வை சிசும் ஸாதாநம் ஸப்ரத்யாதாநம் ஸஸ்தூணம் ஸதாமம் வேத ஸப்த ஹ த்விஷதோ ப்ராத்ருவ்யாநவருணத்தி । அயம் வாவ சிசுர்யோऽயம் மத்யம: ப்ராணஸ்தஸ்யேதமேவாதாநமிதம் ப்ரத்யாதாநம் ப்ராண: ஸ்தூணாऽந்நம் தாம ॥௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஶ்ரீ.) யவனொருவன் சிசுவை ஆதாநத்தோடும் ப்ரத்யாதாநத்தோடும், தூணோடும் கயிற்றோடும் கூடினதாக உபாஸிக்கிறானோ அவன் ஏழுசத்ருக்களையும் நாசம் செய்கிறான். ப்ராணன், சிசு இதுவே ஆதாநம், இதுவே ப்ரத்யாதாநம். ப்ராணனே தூண். அந்நமே கயிறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சிசுவாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன் என்பது துல்யம். ஏழு சத்ருக்கள் யாரென்றால் தலையிலுள்ள ஏழுத்வாரங்களென்றும் சங்-பா த்திலும், ஏழு தலைமுறை சத்ருக்களை என்று, ரா-பா த்திலும் ஆதாநமென்பது அதிஷ்டாநமென்றும் அது சரீரமென்றும் சங்-பா த்திலும், ஆதாநமென்பது கர்பகோளம். அது ஹ்ருதயமென்று ரா-பா த்திலும் தூணாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பலமென்று சங்-பா த்திலும் ஜீவனென்று ரா-பா த்திலும் ப்ரத்யாதாநமென்பது சிரஸ்ஸென்று சங்-பா த்திலும் இந்தச் சரீரம் பிறப்பிடம் போன்றதென்று ரா-பா த்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு கன்றுக்குட்டியானது கர்பத்திலிருந்து பூமியில் பிறந்து தூணில் கயிறால் கட்டப்படுவதுபோல் பஞ்சவ்ருத்திப் பிராணன் ஹ்ருதயத்தில் தங்கிச் சரீரத்தில் வியாபித்து ஜீவனாகிய தூணில் அந்நமாகிய கயிறால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது ரா-பா-வை யொடிய கருத்து. இவ்வாறு சங்கரபாஷ்யத்தை யொட்டின கருத்தை யூகித்துக்கொள்க.

தமேதா: ஸப்தாக்ஷிதய உபதிஷ்டந்தே தத்யா இமா அக்ஷந்லோஹிந்யோ ராஜயஸ்தாபிரேநம் ருத்ரோऽந்வாயத்தோऽத யா அக்ஷந்நாபஸ்தாபி:

பர்ஜந்யோ யா கநீநிகா தயாதித்யோ யத் க்ருஷ்ணம் தேநாக்நிர் யச்சுக்லம் தேநேந்த்ரோ அதரயைநம் வர்தந்யா ப்ருதிவ்யந்வாயத்தா த்யௌருத்தரயா நாஸ்யாந்நம் க்ஷீயதே ய ஏவம் வேத ॥ ௨॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப் பிராணனை ஏழு (அக்ஷிதி) தேவதைகள் கிட்டுகிறார்கள். அஃதெப்படி எனில், கண்ணில் சிவந்த கோடுகள் தெரிகின்றனவன்றோ? அவ்வழியாலே இந்தப் பிராணனை உருத்திரன் கிட்டுகிறான். சுக்கு மிளகு தேய்த்துப் போட்டபோதும் புகை நுழைந்தபோதும் கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? அவ்வழியாலே பர்ஜந்யதேவதை இந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறது. கண்ணில் யாதொரு கருவிழி தெரிகின்றதோ அவ்வழியாலே சூரியனிந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறான். கறுத்த ரூபம் யாதொன்று காண்கிறதோ, அவ்வழியா லக்நி தேவதையும் அந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். யாதொரு வெளுப்பு ரூபம் காண்கிறதோ அவ்வழியாலே இந்திரனு மிந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். கீழிமையைக்கொண்டு பூதேவதையும், மேலிமை வழியாலே த்யுலோக தேவதையும், இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு உபாஸிப்பவர்கள் க்ஷயிக்காத அந்நத்தை அடைவார்கள். இப்படி க்ஷயிக்காத அந்நத்தைத் தருகிற தேவதைக ளாகையாலே இந்தத் தேவதைகளைத் (அக்ஷிதி) தேவதைகளென்கிறது.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி அர்வாக்பிலஶ்சமஸ ஊர்த்வபுத்நஸ்தஸ்மிந் யஶோ நிஹிதம் விஶ்வரூபம் தஸ்யாஸத ருஷய: ஸப்த தீரே வாகஷ்டமீ ப்ரஹ்மணா ஸம்விதாநேதி அர்வாக்பிலஶ்சமஸ ஊர்த்வபுத்ந இதீதம் தச்சிர ஏஷ ஹ்யர்வாக்பிலஶ்சமஸ ஊர்த்வபுத்நஸ்தஸ்மிந் யஶோ நிஹிதம் விஶ்வரூபமிதி ப்ராணா வை யஶோ விஶ்வரூபம் ப்ராணாநேததாஹ தஸ்யாஸத ருஷய: ஸப்த தீர இதி ப்ராணா வா ருஷய: ப்ராணாநேததாஹ வாகஷ்டமீ ப்ரஹ்மணா ஸம்விதாநேதி வாக்க்யஷ்டமீ ப்ரஹ்மணா ஸம்வித்தே ॥ ௩॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த விஷயத்தி லிம்மந்திர முண்டு; அதாவது கீழ்த்துளையும் மேல் விரிவுமுள்ள சிரஸில் ப்ராணங்களாகிய இருஷிகள் நாநாரூபர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். ஏழு ப்ராணங்கள்முன் சொல்லப்பட்டவை. ப்ரம்மத்தோடு வாக்கெட்டாவது.

இமாவேவ கௌதமபரத்வாஜாவயமேவ கௌதமோऽயம் பரத்வாஜ இமாவேவ விஶ்வாமித்ரஜமதக்நீ அயமேவ விஶ்வாமித்ரோऽயம் ஜமதக்நிரிமாவேவ வஸிஷ்டகஶ்யபாவயமேவ வஸிஷ்டோऽயம் கஶ்யபோ வாகேவாத்ரிர்வாசா ஹ்யந்நமத்யதே அத்திர்ஹ வை நாமைதத்யதத்ரிரிதி ஸர்வஸ்யாத்தா பவதி ஸர்வமஸ்யாந்நம் பவதி ய ஏவம் வேத ॥ ௪॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஏழுப்ராணங்களை இருஷிகளாகச் சொன்னமையால் அவை எவை என்பதிலும் அவைற்றை உபாஸிப்பதிலும் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது காதிரண்டு கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு வா யொன்று இவ்வேழுமென்றும் கௌதமரும் பரத்வாஜருமாக முறையே இரண்டு காதுகளையும் முறையே இரண்டு கண்களையும் விச்வாமித்ரஜமதக் நிகளாகவும், முறையே இரண்டு மூக்குகளையும் வஸிஷ்டகச்யபர்களாகவும், வாக்கையத்ரியாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்நஸம்ருத்தி யுண்டாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராம்மணம்

முற்றும்.

கய-த்ரு-தீயம்ப்ராஹ்மணம்.

ஔ-வாவப்ரஹ்மணோரூபெ மூர்த்தம்சைவாமூர்த்தம் சமர்த்யம்சா
ம்ருதம்சஸ்திதம்சயச்சத்யம்சத்யம் ||க||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) ப்ரம்மம் இரண்டு ரூபமாயிருக்கிறது. மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் பிரிக்கப்படுகிறது. அழிவுள்ளது மதில்லாததும் பேராததும் பேருவதும் ஸத்தும், த்யத்யத்துமாயிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் மேலே ப்ரம்மத்தை நிச்சயிப்பதற்கு உபாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று சங்-பா த்திலும், ப்ரம்மத்திற்குச் சரீரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ரா-பா த்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ததேதந்மூர்த்தம்யதந்யத்வாயோச்சாந்தரிக்ஷாச்சைதந்மர்த்யமேதத்
ஸ்திதமேதத்ஸத்தஸ்யைதஸ்யமூர்த்தஸ்யைதஸ்யமர்த்யஸ்யைதஸ்ய
ஸ்திதஸ்யைதஸ்யஸத ஏஷரஸோய ஏஷதபதிஸதோஹ்யேஷ
ரஸ: ||உ||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) வாயு ஆகாசம் இவ்விரண்டு தவிர்ந்த மூன்று பூதங்களும் (அதாவது பஞ்சபூதங்களென்று ப்ரஸித்த மன்றோ? அவையாவன: பூமி ஜலம் தேஜஸ் ஸு வாயு ஆகாசம் இவையாம். அவற்றில் கடை இரண்டும் கழித்த மூன்று பூதங்களும் ப்ருதிவி ஜலதேஜஸ்ஸுகள்) மூர்தம். இதுவே மர்த்யம். இதுவே ஸ்திதம். இதுவே ஸத்து. இவ்வாறு மூர்தமாயும் மர்த்யமாயும் ஸ்திதமாயும் ஸத்தாயு மிருக்கிற இந்த ஆதித்யமண்டலமானது ரஸமாகின்றது.

அதாமூர்த்தம்வாயுச்சாந்தரிக்ஷஞ்சைத தம்ருதமேததேத த்த்யத்
தஸ்யைதஸ்யாமூர்த்தஸ்யைதஸ்யாம்ருதஸ்யைதஸ்யயத ஏதஸ்ய
த்யஸ்யைஷரஸோயஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலே புருஷஸ்த்யஸ்யஹ்ய
ஷரஸஇத்யதிதைவதம் ||ஙு||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) வாயும் அந்தரிக்ஷமும் அமூர்த்தம். அமூர்த்தமாயும் அம்ருதமாயும், யத்தாயும், தத்தாயுமுள்ள இந்த ரூபத்திற்கு இந்த மண்டல புருஷன் ரஸமாகின்றான். இப்படி அதிதைவதம் சொல்லப்பட்டது.

பாதந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் ரஸமாக ரூபிக்கப்பட்ட மண்டல புருஷன் அசேதநமாகிய கரண ரூபஹிரண்ய கர்பனென்று (சம்-பா) த்திலும், ஸூரிய மண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை இந்தச் சுருதியில் அமூர்தரஸமாக த்யாநிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ரா-பா த்திலும் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அதாத்யாத்மமிதமேவமூர்த்தம்யதந்யத்ப்ராணாச்சயச்சாயமந்தராத்மந்நா
காசஏதந்மர்த்யமேதத்ஸ்திதமேதத்ஸத்தஸ்யைதஸ்யமூர்த்தஸ்யை
தஸ்யமர்த்யஸ்யைதஸ்யஸ்திதஸ்யைதஸ்யஸத ஏஷரஸோயச்சக்ஷு: ஸ
தோஹ்யேஷரஸ: ||ச||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) இனி அத்யாத்மம் கூறப்படுகிறது. ப்ராணனிலும் ஆந்தராகாசத்திலும் வேறானது மூர்த்தமெனப்படும். அத்யாத்மத்தில் இரஸமாக சக்ஷுஸ்ஸு

ரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பதிவ்விடத்தில் சரீரத்தை என்று ரா-பா த்திலுல் வெளியாகின்றது.

अथामूर्तं प्राणश्च यश्चायमन्तरात्मन्नाकाश एतदमृतमेतद्यदेतत्त्यत्तस्यैतस्यामूर्तस्यैतस्यामृतस्यैतस्य यत एतस्य त्यस्यैष रसो योऽयं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषस्त्यस्य ह्येष रसः ॥௫॥

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தராகாசமும் ப்ராணவாயுவும் அத்யாத்மத்தில் அமிர்தம். மற்றவை முன்போல. தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷன் பரமாத்மாவென்று முன்போலவே ரா-பா த்தின் அபிப்பிராயம்.

तस्य हैतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माहारजनं वासो यथा पाण्ड्वाविकं यथेन्द्रगोपो यथाग्न्यर्चिर्यथा पुण्डरीकं । यथा सकृद्विद्युत्तं सकृद्विद्युत्तेव ह वा अस्य श्रीर्भवति य एवं वेदाथात आदेशो नेति नेति । न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्त्यथ नामधेयं सत्यस्य सत्यमिति प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यं ॥௬॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தப் புருஷனுக்கு ரூபம் குஸும்ப வஸ்திரம்போலவும் வெள்ளைக்கம்பிளிபோலவும் பட்டுப்பூச்சிபோலவும் அக்நிஜ்வாலைபோலவும் தாமரைப் பூப்போலவும் மின்னல்போலவு மிருக்கின்றது; இதினுடைய சாயை மின்னல்போல விளங்கும். இனி இதைவிட இல்லை இல்லை என்று உபதேசம். இதைவிட வேறில்லை என்றது இதைவிட வேறு பரமில்லையென்றவாறு. இனிப் பெயர் (ஸத்யத்திலும் ஸத்யம்) என்று அதாவது ஸத்யமென்றால் ப்ராணன். அவற்றிலுமிது ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்தக்கரணத்திற்குண்டாகிய வாசனைகளை அதற்கு ரூபமாக வர்ணித்திருக்கின்றது. வாஸனைகளனேகங்களாகையால் நாநாரூபங்கள் சொல்லப்பட்டது என்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் பரமாத்மாத்மாவுக்கு அப்ராக்ருத திவ்ய சரீரத்தை இந்தச்ருதி சொல்லுகிறதென்று ராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது. புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று (சங்) பொருள் கொண்டதினாலும் பரமாத்மாவென்று (ரா) பொருள் கொண்டதினாலு மிவ்வித பேதம் நேரிட்டது. ஆனால் புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று பொருள் சொல்லுவதிலும் பரமாத்மா என்று பொருளுரைப்பதே முக்யார்த்தத்தை யொத்ததாகின்றது. (அதாத ஆதேசோநேதிநேதி) என்கிற வாக்யத்திற்கு நிர்விசேஷம் பரம்மம் என்று கருத்தென்றும் மற்றொன்று மில்லை என்று நிஷேதிக்கப் படுகிறதென்றும் (சங்-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ப்ரம்மத்திற்கு அளவில்லையென்று அந்த வாக்யத்திற்கு (ரா-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப் பட்டது.

நான்காவதத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம்

முற்றிற்று.

अथ चतुर्थं ब्राह्मणम्.

मैत्रेयीति होवाच याज्ञवल्क्य उद्यास्यन्वा अरेऽहमस्मात्स्थानादस्मि हन्त तेऽनया कात्यायन्यान्तं करवाणीति ॥௧॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் என்கிற ருஷி ஒருவரிருந்தார். இரண்டுபேர் அவருக்குப் பார்யைகள். அவர்களிலொருத்தி காத்யாயநி, மற்றொருத்தி மைத்திரேயி. இந்தயாஜ்ஞவல்க்யர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தையடைய வேண்டுமென்று நினைத்து மைத்திரே

யிலைப்பார்த்துச் சொன்னார். அதாவது மைத்திரேயி, நான் ஸந்யாசாச்ரமத்தைக் கைக்கொள்ளப்போகிறேன்; இந்தக் காத்யாயனியோடு உனக்குப் பங்கு பிரித்துக்கொடுக்கிறேன்; தனவிபாகம் செய்து கொடுக்கிறேனென்றார்.

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ । யந்நு ம இயம் ப⁴கோ³ஃ ஸர்வா ப்ருதி²வீ வித்தேந பூர்ணா ஸ்யாத்கத²ம் தேநாம்ருதா ஸ்யாமிதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யதை²வோபகரணவதாம் ஜீவிதம் ததை²வ தே ஜீவிதம் ஸ்யாத³ம்ருதத்வஸ்ய து நாஶாஸ்தி வித்தேநேதி ॥௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த மைத்திரேயி இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். இந்தப் பணத்தால் நிறைந்த பூமியைக்கொண்டு என்ன செய்யலாம்? அதைக் கொண்டு மோக்ஷத்தை யடையலாமா? என்று கேட்டாள். அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் இந்தப் பணம் முதலியவற்றால் மோக்ஷத்தை யாசைப்படுவதில் உபயோகமில்லை; அது கிடைக்கமாட்டாது என்று சொன்னார்.

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ யேநாஹம் நாம்ருதா ஸ்யாம் கிமஹம் தேந குர்யாம் யதே³வ ப⁴க³வாந்வேத³ ததே³வ மே ப்³ரூஹீதி ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) எனக்கு மோக்ஷத்திற்கு உபயோகப்படாத பணத்தால் உபயோகமில்லை; எந்த விதத்தினால் மோக்ஷத்தையடைவேனோ, அந்த உபாயத்தை நீரறிவீராகையால் அதையே எனக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டாள்.

ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரியா ப³தாரே ந: ஸதீ ப்ரியம் பா⁴ஷஸ ஏஹ்யாஸ்ஸ்வ வ்யாக்²யாஸ்யாமி தே வ்யாசக்ஷாணஸ்ய து மே நிதி³த்⁴யாஸஸ்வேதி ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மைத்திரேயி, நீ நன்மையுள்ளவளாயும் எனக்கு ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவளாயுமிருக்கிறாய்; கிட்ட வந்து நில்லு; நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதை நீ த்யானம்பண்ணு; கவனித்துக்கேட்டுக்கொள்.

ஸ ஹோவாச ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ ப⁴வதி ந வா அரே ஜாயாயை காமாய ஜாயா ப்ரியா ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா ப⁴வதி । ந வா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா: ப்ரியா ப⁴வந்த்யாத்மநஸ்து காமாய புத்ரா: ப்ரியா ப⁴வந்தி । ந வா அரே வித்தஸ்ய காமாய வித்தம் ப்ரியம் ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய வித்தம் ப்ரியம் ப⁴வதி । ந வா அரே ப்³ரஹ்மண: காமாய ப்³ரஹ்ம ப்ரியம் ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய ப்³ரஹ்ம ப்ரியம் ப⁴வதி । ந வா அரே க்ஷத்ரஸ்ய காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் ப⁴வதி ந வா அரே லோகாநாம் காமாய லோகா: ப்ரியா ப⁴வந்த்யாத்மநஸ்து காமாய லோகா: ப்ரியா ப⁴வந்தி । ந வா அரே தே³வாநாம் காமாய தே³வா: ப்ரியா ப⁴வந்த்யாத்மநஸ்து காமாய தே³வா: ப்ரியா ப⁴வந்தி । ந வா அரே பூ⁴தாநாம் காமாய பூ⁴தாநி ப்ரியாணி ப⁴வந்த்யாத்மநஸ்து காமாய பூ⁴தாநி ப்ரியாணி ப⁴வந்தி। ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் ப⁴வத்யாத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் ப⁴வத்யாத்மா வா அரே த்³ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி³

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 ||௫||

(ரங்-ஹா.) மோக்ஷ ஸாதநமான வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகப் பார்யா புத்ராதிகளிடத்தில் வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு உபதேசம்பண்ணுகிறார். வைராக்யம்பிறந்தாலன்றோ அவற்றைவிடுவது சுலபமாகும்? உலகத்தில் பர்த்தாவினுடைய த்ருப்திககாகப் பார்யை அவனிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவே ப்ரீதிபண்ணுகிறாள். அவ்வாறே பார்யையினுடைய த்ருப்திக்காகவும் ப்ரீதிக்காகவும் அவளிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவேதான். இவ்வாறே பிள்ளைகள் விஷயத்திலும்; இப்படியே பணவிஷயத்திலும் ப்ராஹ்மணவிஷயத்திலும் ராஜவிஷயத்திலும்; இப்படியே லோகவிஷயத்திலும்; இப்படியே தேவதைவிஷயத்திலும்; இப்படியே பூதவிஷயங்களிலும் காண்க. இப்படியே எதாகிலும் தன்னுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதேதவிர அதினுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மா அவ்வளவு சிறந்ததாகையால் அந்த ஆத்மாவைக்கேட்டு மநநம்பண்ணி த்யாநம் பண்ணிக்காணவேண்டும். ஒமைத்திரேயி, ஆத்மாவைக் கண்டதினாலும் கேட்டதினாலும் மநநம் செய்வதினாலும் த்யாநம் செய்வதினாலும் இவையெல்லாமறியப்படும்.

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மோபாஸநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார். மோக்ஷத்திற்கு ஆசைப்படுகிற மைத்திரேயிக்கு மோக்ஷஸாதநமாக உபதேசிக்கப்படுகிற இந்த உபதேசமானது பரமாத்மோபதேசமென்று அவச்யம்ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பரமாத்மாவை யறிவதினாலேயே மோக்ஷமுண்டாமேயன்றி மற்றொன்றாலுண்டாகாதென்று தைத்திரீய ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலிதைப் பரமாத்ம பரமாகவே யோஜிக்க வேண்டும். அதெப்படி என்றால் (காமாய) என்பதற்கு ஸங்கல்பத்திற்காக வென்று பொருள். தான்தன்னுடைய பார்யைக்கு இஷ்டனாயிருப்பது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலன்று. பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேதான் இப்படியே மற்றவிஷயங்களிலும் காண்க. அப்படித் தன் ஸங்கல்பத்தால் எல்லாவற்றையும் ப்ரியமாக்குகிற பரமாத்மாவை தர்சந ஸமாநாகாரமாகிய த்யாநத்தில் கண்டால் உலகமெல்லா மாநந்த ரூபமாகின்றது. அல்லது காரணவிஜ்ஞாநத்தால் காரியமாகிய எல்லாமறியப்பட்டதாகிறது. இதனால் ஸகலவித உபாஸநங்களிலும் (காரணத்வம்) என்கிற குணமானது உபாஸிக்கத்தக்கது.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ||௬||

(ரங்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமாய்ப் பார்க்கப்பட்ட ப்ராம்மண ஜாதியும் க்ஷத்ரியஜாதியும், பூலோகம் முதலான லோகங்களும், தேவதைகளும், பூதங்களும் அனேக வார்த்தையினாலென்ன? ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அப்படிப் பார்க்கிற புருஷனை ஸம்ஸாரியாக்கிவிடுகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஸமஸ்தமும் ப்ரம்ம சரீரமென்று (ரா - பா) த்திலும் ஸமஸ்தமும் மித்யாபூதமென்று (சங் - பா) த்திலும் முக்யக்கருத்து.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ||௭||

(ரங் - ஹா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமா யில்லாததால் ஆத்மாவை யறிந்தமாத்திரத்தால் ஸகலத்தையு மறியலாமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது. துந்துபி என்

றை வாத்யத்தின் சப்தங்களைத் தனித்தனியே அறியக்கூடாமல் போனபோதிலும் துந்துபியை அறிந்தமாத்திரத்தால் துந்துபி சப்தமென்று பொதுவாய் எல்லா சப்தங்களையு மறிவதுபோல் ப்ரம்மத்தை யறிவதிஞலேயே அதிஞலுண்டாகிய ஸமஸ்தத்தையுமறியலாம்.

(ரா - ஸா.) கீழ் ஜகத்காரண பரமாத்மாவி னுபாஸநத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குவேண்டிய மநோஜயத்திற் குபாயம்சொல்லுகிறது. துந்துபி வாத்யத்தைத் தடியாலடித்தபின் அதனாலுண்டான சப்தங்களை வெளியே போகவொட்டாமல் தடுக்கமுடியாது. ஆயினும் துந்துபி வாத்யத்தோடு அடிகோலைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினாலும் அல்லது துந்துபி வாத்யத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்வதினாலும் சப்தங்களைப் புறப்படவொட்டாமல் தடுக்கலாம். அப்படியே விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவிட்ட பிறகு அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்க முடியாதாயினும், விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்கக்கூடும். ஆகையாலிந்த மார்க்கத்தினாலே இந்திரியநிக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

ஸ யதா ஶங்கஸ்ய த்மாயமாநஸ்ய ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயாத் க்ரஹணா
ய ஶங்கஸ்ய து க்ரஹணேந ஶங்கத்மஸ்ய வா ஶப்தோ க்ருஹீத: ||௮||

ஸ யதா வீணாயை வாத்யமாநாயை ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயா
த் க்ரஹணாய வீணாயை து க்ரஹணேந வீணாவாதஸ்ய வா ஶப்தோ க்ரு
ஹீத: ||௯||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளின் கருத்து முன்போலவே அந்தந்த பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துந்துபி வாத்யத்திற்கும் அடிகோலுக்கும் பதிலாகச் சங்கையும் சங்கூதுகிறவனையும் வீணையையும் வீணைவாசிப்பவனையும் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ யதார்த்ரைதாக்நேரப்யாஹிதாத் ப்ருதக்தூமா விநிஶ்சரந்த்யே
வம் வா அரேऽஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத் யத் ருக்வேதோ யஜு
ர்வேத: ஸாமவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உ
பநிஷத: ஶ்லோகா: ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாந்ய
ஸ்யைவைதாநி நிஶ்வஸிதாநி ||௧௦||

(ஶம் - ஸா - ரா - ஸா.) ஈரக்கட்டையோடு சேர்ந்த அக்கியிலிருந்து புகைகள் கிளம்புவதுபோலவும் இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலவும் இருக்குவேத முதலியனவும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வித்தைகளும், உபநிஷத்துக்களும், சுலோகங்களும், ஸூத்திரங்களும், அநுவியாக்யாநங்களும், வியாக்யாநங்களும் உண்டாயின.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இருக்குமுதலியவை மந்திரபேதங்களென்றும் இவ்விடத்தில் இதிஹாஸமென்பது வேதத்தி லொருபாகமே என்றும், இவ்வாறே மற்றவையும் வேதபாகங்களே யென்றும், (சங் - பா) த்திலும் நான்கு வேதங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவை இதிஹாஸமென்றும், விஷ்ணுபுராணம் முதலியவை புராணங்களென்றும், வித்தைக ளறுபத்துநான்கென்றும், உபநிஷத்துகள் ஈசாதிகளென்றும், சுலோகங்களென்பது ஸ்மிருதிகளென்றும், அநுவ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யவ்யாக்யாநங்களென்றும், வ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யங்களென்றும் வ்யாக்யாநம்செய்து, இவற்றில் சில புராணாதிகள் மகா ரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவையா யிருக்க ப்ரம்மத்தினிடத்தி லிருந்துண்டானவையாகச் சொல்வது கூடுமோவென்று சங்கித்து, அவர்களும் ப்ரம்மாம்சமானவர்களாகையாலப்படிச் சொல்லலாகுமென்று ஸமாதாநத்தோடு (ரா - பா.) மும் சொல்லுகின்றது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂
𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨
𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾
𑌮𑍍 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋
𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾
𑌮𑍍 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇
𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾
𑌮𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌕𑌾
𑌯𑌨𑌮𑍍 ॥௧௧॥

(𑌶𑍍𑌰𑍀-𑌸𑌾-𑌰𑌾-𑌸𑌾.) எல்லாவித நீர்களுக்கும் ஸமுத்திரமே ஸ்தாநமாவதுபோல எல்லா ஸ்பர்சங்களுக்கும் த்வகிந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரஸங்களுக்கும் ரஸநேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கந்தங்களுக்கும் கிராணேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரூபங்களுக்கும் கண்களே முக்யஸ்தாநம், எல்லா சப்தங்களுக்கும் சுரோத்திரேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஸங்கல்பங்களுக்கும் மனதே முக்யஸ்தானம், எல்லா ஞாநங்களுக்கும் ஹ்ருதயமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கருமங்களுக்கும் கைகளே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஆநந்தங்களுக்கும் உபஸ்தமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா விஸர்க்கங்களுக்கும் பாயுவே முக்யஸ்தாநம், எல்லா வழிகளுக்கும் கால்களே முக்கியஸ்தாநம், எல்லா வேதங்களுக்கும் வாக்கே முக்கியஸ்தாநமாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச்சுருதி ப்ரஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரம்மமென்று ஸ்தாபிக்கிறது. என்று (சங்-பா) த்திலும் முன்சொல்லிய இந்திரிய நிக்ரகத்தை விவரிக்கிறதென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌧𑌵𑌖𑌿𑌲𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑍇𑌤 𑌨
𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤 𑌲𑌵𑌣𑌮𑍇𑌵𑍈𑌵𑌂
𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵 । 𑌏𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂
𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯
𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 ॥௧௨॥

(𑌶𑍍𑌰𑍀-𑌸𑌾-𑌰𑌾-𑌸𑌾.) உப்புக்கட்டியானது தண்ணீரில் போடப்பட்டபோது நீரில் கலந்துபோய்த் தனித்து எடுக்கமுடியாது எந்தப்பக்கத்திலெடுத்தாலும் உப்பாகவே தோற்றுகின்றது. இப்படிப்போல விஜ்ஞாநகனமாகிய பரப்ரம்மமானது இந்தப்பூதங்களிலுல் ஜந்மத்தை யடைந்து அதினுடைய நாசத்தினுல் நாசத்தையடைகிறது. மோக்ஷத்தையடைந்தபின் ஸம்ஜ்ஞை என்கிற ஸம்ஸாரமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்குச் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மோக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று (சங்-பா) த்திலும், ஜீவசரீரகனைக் கொண்டு ஜந்மாவஸ்தை நாஶாவஸ்தையையு மடைகிறானென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌮𑍂𑌮𑍁𑌹𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇
𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀
𑌮𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 ॥௧௩॥

(𑌶𑍍𑌰𑍀-𑌸𑌾-𑌰𑌾-𑌸𑌾.) மோக்ஷமடைந்த பின்பு ஸ்ம்ஜ்ஞையில்லை என்கிற வாக்யத்தில் எனக்கு மோகமுண்டாயிருக்கிறது. அதாவது அதினுடைய தாத்பர்யம் தெரிய

வில்லை என்று மைத்ரேயி சொன்னாள். அதற்கு நான் மோகப்படும்படி சொல்லவில்லை. முக்தித் தசையில் ஸர்வஜ்ஞாநமு முண்டு. ஆனால் அது ஸம்ஸாரமல்ல.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌮𑌭𑌿𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

(ஶம் - பா.) த்வைத மதத்தை யநுஸரித்துப் பேதத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. அத்வைத மத ஸித்தாந்தப்படி பேதமில்லை என்று நிச்சயம் பிறந்தபின், கர்த்ருத்வம் முதலியவை யில்லாமையாலே ஸம்ஸாரம் நசித்துப்போமென்பது கருத்து.

(ரா - பா.) இந்தச் சுருதி ஸ்வாதந்த்ர்யங் கூடாதென்று கழிக்கின்றது. ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்து சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தென்று நினைக்கு மஜ்ஞாநிகளுக்குச் சம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. இந்தச் சுதந்திர புத்தி நீங்கிப் பரமாத்மாவை யுபாஸித்து மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டும்; பரமாத்மாநுக்ரஹம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧॥

(ஶம் - பா - ரா - பா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் முன் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இந்தப்ருதிவியானது எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவிக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவியிலும் அத்யாத்மத்திலும் அம்ருத மயனும் தேஜோமயனுமிருக்கிற புருஷன் எவனோ அவனே ஆத்மா, அம்ருதம் ப்ரம்மம் எல்லாமாயிருக்கிறான். மது என்பது தேன்போல் இனிப்பானதென்று குறிக்கின்றது.

𑌇𑌮𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌰𑍈𑌤𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௨॥

(ஶம் - பா - ரா - பா) இந்தச் சுருதிக்கு கருத்தெல்லாம் முன்போலவே ப்ருதிவிக்கு பதிலாக ஜலத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது விசேஷம் இரேதஸ்ஸை அதிஷ்டித்திருக்கிறான் புருஷன். என்பதும் விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௩॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் ஜலத்திற்கு பதிலாக அக்நியைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. வாங்மயன் புருஷனென்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌸𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾
𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌯𑍋
𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௪॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) வாயுவைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே எல்லாம் காண்க. ப்ராணமயன் புருஷன் என்பது விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁
𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋
𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௫॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தச் சுருதியில் வாயுவுக்குப் பதிலாக ஆதித்யனையும் அதாவது ஸூரியனையும், ப்ராணமயனென்பதற்கும் பதிலாகக் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மற்றவை முன்போலவே.

𑌇𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌯
𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁
𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௬॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) ஸூரியனுக்குப் பதிலாகத் திக்குக்களையும் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாகச் சப்தங்களை க்ரஹிக்கும் சுரோத்ரேந்திரியத்தை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் மாற்றிக்கொண்டு மற்றவற்றை முன்போலவே கொள்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁
𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯
𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௭॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) ஸூரியனுக்குப் பதிலாகச் சந்திரனையும் காதுகளை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாக மனஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மிச்சம் முன்போலேயாம்.

𑌇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁
𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌸𑍍 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁
𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௮॥

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு சந்திரனுக்குப் பதிலாக மின்னலையும் (மாநஸ:) என்பதற்குப் பதிலாகத் (தைஜஸ:) தேஜஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் பேதம் காண்க.

𑌅𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍋𑌸𑍍 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃

𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍌𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௯॥

(ஶம் - பா - ரம் - பா.) இந்தச் சுருதியில் மேக கர்ஜநத்தைச் சொல்லுகிறது. சப்தஸ்வரங்களை புருஷன் அதிஷ்டித்திருப்பதாகவும் சொல்லுகிறது. இதுவே விசேஷம்.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௰॥

(ஶம் - பா - ரம் - பா) முன்போலவே ரூபித்துக்கொண்டு இது ஆகாசத்தைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌯𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧௧॥

(ஶம் - பா - ரம் - பா.) இது தர்மத்தை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல் காண்க.

𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧௨॥

(ஶம்-பா ரம்-பா.) இது ஸத்யத்தைப்பற்றி ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧௩॥

(ஶம் - பா - ரம் - பா.) இந்தச் சுருதி மநுஷ்ய ஜாதியை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧௪॥

(ஶம்-பா-ரம்-பா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவுக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவில் தேஜோமயனும் அம்ருதமயனுமிருப்பவன் புருஷன். அத்யாத்ம மநுஷ்ய தேஜோமயனுமிருப்பவன் புருஷன். இவனே ஆத்மா, இவனே ப்ரம்மம், எல்லாமாயிருக்கிறான் என்பது முன்போலவே காண்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌥𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌚 𑌰𑌥𑌨𑍇𑌮𑍌 𑌚𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃 ‖௧௫‖

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி; எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ராஜா. அஃதெப்படி என்றால் ரதநாபியிலும் ரதநேமியிலும் அரங்கள் நிலைபெற்றிருக்கிறாப்போல இந்த ஆத்மாவில் எல்லாப் பூதங்களும் எல்லாப் போகங்களும் எல்லா ப்ராணங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நாபி என்பது சக்கிரங்களின் நடுவில் போடப்பட்டிருக்கிற துளையுள்ள கட்டை. நேமி என்பது சுற்றி வலயாகாரமாய்ப் போடப்பட்டிருக்கிற கட்டை. அரங்களென்பது நடுவிலுள்ள கட்டைகள்.

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌾 𑌸𑌨𑌯𑍇 𑌦𑌂𑌸 𑌉𑌗𑍍𑌰𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌣𑍋𑌮𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌯𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 । 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍 𑌹 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰 𑌯𑌦𑍀𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌿 ‖௧௬‖

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்த மதுவித்யையை ஆதர்வணராகிய தத்யங் என்பவர் அச்விநீ தேவதைகளுக்குச் சொன்னார். இந்த ஸங்கதியை அறிந்த ஒரு மகாருஷி அச்விநீ தேவதைகளைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஓ அச்விநீ தேவதைகளே நீங்கள் மதுவித்யையை அடைந்த வழியை மேகம் ஜலத்தைப் பொழியுமாப்போல வெளியிட்டு விடுகிறேன். அதாவது அந்ததத்யங் என்பவர் குதிரையின் தலையினால் உங்களுக்கு உபதேசித்தாரன்றோ? அதை வெளியாக்கி விடுகிறேனென்றார். இங்கொரு கதையுண்டு. அதென்னவென்றால் தத்யங், என்பவர் இந்திரனிடத்திலிருந்து மதுப்ராம்மண வித்யையை உபதேசம் பெற்றார். அந்த இந்திரன் இதை யொருவருக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டாமென்றான்; அப்படிச் சொன்னால் உன் தலையைக் கிள்ளி விடுவேனென்றான். இப்படி இருக்கும்போது இந்த ருஷி அச்விநீ தேவதைகளிடத்தில் இந்த ஸங்கதியைச் சொன்னார். அவர்கள் உம்மைக் காப்பாத்தி விடுகிறோம்; நீர் சொல்லுமென்றார்கள். அதெப்படி யென்றால் உம்முடைய சிரஸ்ஸைக்கிள்ளித் தூரத்தில் வைத்து வேறு சிரஸ்ஸைக் கூட்டி வைக்கிறோம். அந்த சிரஸ்ஸாலே உபதேசியும்; இந்திரன் அந்த சிரஸ்ஸைக் கொண்டு போய்விட்டாலும் அதின்பிறகு உம்முடைய சிரஸ்ஸை உமக்குச் சேர்த்து விடுகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே நடந்ததென்பது. இதைப்பற்றி இந்த ரகஸ்யத்தை வெளியிடுகிறேனென்றார். அந்த மகரிஷி இதனால் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த வித்யை என்று வித்யையின் பெருமை கூறப்பட்டது.

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌆𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌦𑌧𑍀𑌚𑍇𑌽𑌶𑍍𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍈𑌰𑌯𑌤𑌂 । 𑌸 𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍁 𑌪𑍍𑌰 𑌵𑍋𑌚𑌦𑍃𑌤𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌪𑌿𑌕𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௧௭‖ 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁 𑌦𑌧𑍍𑌯𑌙𑍍𑌙𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌦𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌦𑌃 । 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌵𑌿𑌶𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌰𑌿𑌶𑌯𑍋 𑌨𑍈𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨𑌾𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌂 ‖௧௮‖

(ஶ0 - ஹா - ரா - ஹா.) இந்தக் கதையின் விரிவைச் சொல்லுகிறது. பரமாத்மா, ஸம்ஸாரத்தை நடத்தும் க்ரமமும் அவருக்குப் புருஷன் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமும் சொல்லப்பட்டன. காம்ய கர்மங்களினாலும் காம்ய வித்யையினாலும் ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறார். சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதினால் புருஷனென்று பெயர் வந்தது.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோ(அ)ஶ்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பஶ்யந்நவோசத் । ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ ததஸ்ய ரூபம் ப்ரதிசக்ஷணாய । இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே யுக்தா ஹ்யஸ்ய ஹரய: ஶதா தஶேதி । அயம் வை ஹரயோ(அ)யம் வை தஶ ச ஸஹஸ்ராணி பஹூநி சாநந்தாநி ச ததேதத் ப்ரஹ்மாபூர்வமநபரமநந்தரமபாஹ்யமயமாத்மா ப்ரஹ்ம ஸர்வாநுபூரித்யநுஶாஸநம் ||௧௯||

(பாஷ்ய - ஸா.) ப்ரஜ்ஞாநகந ரூபத்தின் வடிவமாய் நாநாவித ரூப ப்ரதி ரூபங்களை மாயையினாலே அடைகிறான்; பரமாத்மா அநேக உபாதிகளோடு கூடுகிறான். ஸ்வரூபமானது ப்ரஜ்ஞாநகநமாயிருக்கிறது என்பது உபதேசம்.

(ரா - ஸா.) தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஸ்த ரூபங்களை யடைந்து நாநா விக்ரகங்களை பரிக்ரஹித்துக் காலதேச பரிச்சேதமின்றி யிருக்கிறது பரப்ரம்மம்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ஶ: பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந: பௌதிமாஷ்யாத் பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந: கௌஶிகாத் கௌஶிக: கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய: ஶாண்டில்யாச் ஶாண்டில்ய: கௌஶிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம: ||௧||

ஆக்நிவேஶ்யாதாக்நிவேஶ்ய: ஶாண்டில்யாச்சாநபிம்லாதாச்சாநபிம்லாத ஆநபிம்லாதாதாநபிம்லாத ஆநபிம்லாதாதாநபிம்லாதோ கௌதமாத் கௌதம: ஸைதவப்ராசீநயோக்யாப்யாம் ஸைதவப்ராசீநயோக்யௌ பாராஶர்யாத் பாராஶர்யோ பாரத்வாஜாத் பாரத்வாஜோ பாரத்வாஜாச்ச கௌதமாச்ச கௌதமோ பாரத்வாஜாத் பாரத்வாஜ: பாராஶர்யாத் பாராஶர்யோ வைஜவாபாயநாத் வைஜவாபாயந: கௌஶிகாயநே: கௌஶிகாயநி: ||௨||

க்ருதகௌஶிகாத் க்ருதகௌஶிக: பாராஶர்யாயணாத் பாராஶர்யாயண: பாராஶர்யாத் பாராஶர்யோ ஜாதூகர்ண்யாஜ்ஜாதூகர்ண்ய ஆஸுராயணாச்ச யாஸ்காச்சாஸுராயணஸ்த்ரைவணேஸ்த்ரைவணிரௌபஜந்தநேரௌபஜந்தநிராஸுரேராஸுரிர்பாரத்வாஜாத் பாரத்வாஜ ஆத்ரேயாதாத்ரேயோ மாண்டேர்மாண்டிர்கௌதமாத் கௌதமோ கௌதமாத் கௌதமோ வாத்ஸ்யாத் வாத்ஸ்ய: ஶாண்டில்யாச் ஶாண்டில்ய: கைஶோர்யாத் காப்யாத் கைஶோர்ய: காப்ய: குமாரஹாரிதாத் குமாரஹாரிதோ காலவாத் காலவோ விதர்பீகௌண்டிந்யாத் விதர்பீகௌண்டிந்யோ வத்ஸநபாதோ பாப்ரவாத் வத்ஸநபாத் பாப்ரவ: பத: ஸௌபராத் பந்தா: ஸௌபரோ(அ)யாஸ்யாதாங்கிரஸாதயாஸ்ய ஆங்கிரஸ ஆபூதேஸ்த்வாஷ்ட்ராதாபூதிஸ்த்வாஷ்ட்ரோ விஶ்வரூபாத் த்வாஷ்ட்ராத் விஶ்வரூபஸ்த்வாஷ்ட்ரோ(அ)ஶ்விப்யாமஶ்விநௌ ததீச ஆதர்வணாத் ததீங்ஙாதர்வணோ(அ)தர்வணோ

ணோ(அ)தர்வணோ தைவாத், அதர்வா தைவோ ம்ருத்யோ: ப்ராத்வம்ஸநாத், ம்ருத்யு: ப்ரா
த்வம்ஸந: ப்ரத்வம்ஸநாத், ப்ரத்வம்ஸந ஏகர்ஷே:, ஏகர்ஷிர் விப்ரசித்தே:, விப்ரசித்திர் வ்ய
ஷ்டே:, வ்யஷ்டி: ஸநாரோ:, ஸநாரு: ஸநாதநாத், ஸநாதந: ஸ
நகாத், ஸநக: பரமேஷ்டிந:, பரமேஷ்டீ ப்ரஹ்மண: ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பு ப்ரஹ்ம
ணே நம: ||௩||

இந்தச் சுருதிகளினால் இந்த மதுவித்யை லபித்த பரம்பரை ஆசார்ய பக்தி அவச்ய மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்தச் சுருதிகளில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடைய பதம் ஆசாரியனையும், முதல் வேற்றுமையுடைய பதம் சிஷ்யனையும் சொல்லுகிறது.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

த்ருதீயாத்யாயே ப்ரதமம் ப்ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம்.

ஜநகோ ஹ வைதேஹோ பஹுதக்ஷிணேந யஜ்ஞேநேஜே தத்ர ஹ குருபஞ்சாலாநாம் ப்ராஹ்மணா அபிஸமேதா பபூவுஸ்தஸ்ய ஹ ஜநகஸ்ய வைதேஹஸ்ய விஜிஜ்ஞாஸா பபூவ க: ஸ்விதேஷாம் ப்ராஹ்மணாநாமநூசாநதம இதி ஸ ஹ கவாம் ஸஹஸ்ரமவருரோத தச தச பாதா ஏகைகஸ்யா: ஶ்ருங்கயோராபத்தா பபூவு: ||௧||

தாந்ஹோவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ யோ வோ ப்ரஹ்மிஷ்ட: ஸ ஏதா கா உதஜதாமிதி | தே ஹ ப்ராஹ்மணா ந தத்ருஷுரத ஹ யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸ்வமேவ ப்ரஹ்மசாரிணமுவாசைதா: ஸோம்யோதஜ ஸாமஶ்ரவ இதி தா ஹோதாசகார தே ஹ ப்ராஹ்மணாஶ்சுக்ருது: கதம் நோ ப்ரஹ்மிஷ்டோ ப்ருவீதேத்யத ஹ ஜநகஸ்ய வைதேஹஸ்ய ஹோதாஶ்வலோ பபூவ ஸ ஹைநம் பப்ரச்ச த்வம் நு கலு நோ யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ரஹ்மிஷ்டோ(அ)ஸீ இதி ஸ ஹோவாச நமோ வயம் ப்ரஹ்மிஷ்டாய குர்மோ காமகாமா ஏவ வயம் ஸ்ம இதி தம் ஹ தத ஏவ ப்ரஷ்டும் தத்ரே ஹோதாஶ்வல: ||௨||

(ஶ௦ - ஹா - ரா - ஹா.) வைதேஹராகியஜநகர் பகுதக்ஷிணையுடைய யாகம் செய்தார். அந்தயஜ்ஞத்தில் குருதேசத்திலிருந்தும் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்தும் அனேகம் ப்ராம்மணர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜநகருக்கு ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதாவது இங்கு கூடியிருக்கும் ப்ராம்மணர்களுக்குள் யார் விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை யறியவேண்டு மென்பதாம். அவர் ஆயிரம் கோக்களைச் சேர்த்து ஒவ்வொரு கோவின் கொம்புகளிலும் இரண்டரைப்பலம் பொன் கட்டி நிறுத்தி உங்களில் யாவரொருவர் சிறந்தவரோ, அவரிந்த ஆயிரம் கோக்களையு மடையலாமென்றார். இப்படிச் சொன்னபோது அனேகப்ராம்மணர்களில் யாரும் தைரியப்படவில்லை. அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர், தன்னுடைய சிஷ்யனை நோக்கி ஓ ஸாமச்ரவனே, இந்தக்கோக்களை நம்முடைய ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோவென்றார். அவனும் அப்படியே கொண்டுபோனான். அதற்கங்கிருந்த மகா ப்ராமணர்கள் கோபித்து நாமித்தனைபேரிருக்க இவரெப்படித் தன்னையே ப்ரம்மஜ்ஞாநியாகச் சொல்லக்கூடும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அப்போதந்த ஜநகருடைய இருத்விக்காகிய ஆச்வலரென்பவர், இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்டார் அதாவது நீர் நம்மிலும் ப்ரஜ்ஞாநத்தால் சிறந்தவரோ என்பதாம். அதற்கந்த யாஜ்ஞவல்க்யர், நாம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்கி

ரோம். நாம் கோக்களிடத்திலுண்டான ஆசையினாலே இப்படிச் செய்தோமென்று பரிஹாஸமாய்ச் சொல்ல அந்த ஆச்வலர் இவரை ப்ரச்நம்பண்ணத் துடங்கினார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍋𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌸 𑌹𑍋𑌤𑌾 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 ||௩||

(ரு௦-ஹா-ரா-ஸா.) இந்த லோகத்திலெல்லாம் ம்ருத்யுவினாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. அந்த ம்ருத்யுவை எப்படி அதிக்ரமிக்கலாமோ அதைச் சொல்லுமென்று ஆச்வலர் யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்க, அதற்கவர் வாக்கினாலே என்று சொல்லுகிறார். அதாவது வாக்கை யுபாஸிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. இதின் ரகஸ்யத்தை உபதேசமார்க்கத்தா லறிந்துகொள்க.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌣𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 ||௪||

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 ||௫||

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌬𑌣𑌮𑌿𑌵 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌅𑌥 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌃 ||௬||

(ரு௦-ஹா-ரா-ஸா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. அஹோராத்ரி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் சக்ஷுருபாஸநத்தையும், பூர்வாபரபக்ஷ நிவ்ருத்தியையும், ப்ராணோபாஸநத்தையும், ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி பலத்தையும், மநோப்ரம்மோபாஸநத்தையும் சொல்லுகிறது விசேஷம். அதிமோக்ஷங்கள் முடிந்தன. இனி ஸம்பத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑌯𑌮𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌹𑍋𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌦𑌿𑌤𑌿 ||

(ரு௦ - ஹா - ரா - ஸா.) ஹோதாவானவன் எத்தனை ருக்குக்களாலே யஜ்ஞத்தில் ஹோத்ரம் செய்கிறானென்று ஆச்வலர் கேட்க, மூன்று ருக்குக்களாலே என்றார். அவை எவை யெனறார். புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யை இவை யென்றார். அவைகளால் எவற்றை ஜயிக்கிறானென்றார். ஸர்வத்தையு மடைகிறானென்றார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍀𑌰𑍍𑌹𑍋𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾 𑌹𑍁𑌤𑌾 𑌉𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌾

ஹுதா அதிநேதந்தெ யா ஹுதா அதிஶேரதெ கிம் தாபிர்ஜயதீதியா ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி தேவலோகமேவ தாபிர்ஜயதி தீப்யத இவ ஹி தேவலோகோ யா ஹுதா அதிநேதந்தே பித்ருலோகமேவ தாபிர்ஜயதி அதீவ ஹி பித்ருலோகோ யா ஹுதா அதிஶேரதே மநுஷ்யலோகமேவ தாபிர்ஜயதி அத இவ ஹி மநுஷ்யலோக: ||அ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) எத்தனை ஆகுதிகளை அத்வர்யுயஜ்ஞத்தில் செய்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க மூன்று ஆகுதிகளை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அவை எவையென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளும், லயிக்கிற ஆகுதிகளும், என்ன அவைகளாலடையும் பலனும் என்னவென்றுகேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளால் தேவலோகத்தையும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளால் பித்ருலோகத்தையும் லயிக்கிற ஆகுதிகளால் மநுஷ்யலோகத்தையும் அடைகிறார்கள் என்றார். ஏனென்றால் தேவலோகம் உஜ்வலமான லோகமும், பித்ருலோகம் சப்திக்கிற லோகமும் பூலோகம் கீழ்லோகமுமன்றோ? ஆதலாலென்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்ய ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் தக்ஷிணதோ தேவதாபிர்கோபாயதீத்யேகயேதி கதமா ஸைகேதி மந ஏவேத்யநந்தம் வை மநோऽநந்தா விஶ்வே தேவா அநந்தமேவ ஸ தேந லோகம் ஜயதி||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இருத்விக்காகிய ப்ரம்மா, எத்தனை தேவதைகளைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை இரக்ஷிக்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க, ஒரே தேவதையாலே என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். அதேதென்று கேட்க, மநஸ்ஸு என்று பதில்கூறி அதின் பலனையும் சொன்னார். அதாவது அது அநந்தவ்ருத்தியாயிருக்குமாகையால் அதற்கு அபிமாநிதேவதைகள் அநந்தவிச்வேதேவதைகள். அதனால் அநந்தமான லோகத்தையுமடைவானென்பதாம்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யோத்காதாஸ்மிந் யஜ்ஞே ஸ்தோத்ரியா: ஸ்தோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச யாஜ்யா ச ஶஸ்யைவ த்ருதீயா கதமாஸ்தா யா அத்யாத்மமிதி ப்ராண ஏவ புரோநுவாக்யாऽபாநோ யாஜ்யா வ்யாந: ஶஸ்யா கிம் தாபிர்ஜயதீதி ப்ருதிவீலோகமேவ புரோநுவாக்யயா ஜயத்யந்தரிக்ஷலோகம் யாஜ்யயா த்யுலோகம் ஶஸ்யயா ததோ ஹ ஹோதாஶ்வல உபரராம ||௰||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யைகளையும், அத்யாத்மப்ராணனையும், அபநத்தையும், வ்யாநத்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவியையும், அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், த்யுலோகத்தையும் ஜயிக்கிறான் உபாஸகன். அதன்பிறகு ஆச்வலர் வாய்மூடிக்கொண்டார்.

முதல் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

அத ஹைநம் ஜாரத்காரவ ஆர்தபாக: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதி க்ரஹா: கத்யதிக்ரஹா இதி । அஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா இதி । யே தேऽஷ்டௌ க்ரஹா । அஷ்டாவதிக்ரஹா: கதமே த இதி ||க||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வலர் பராபவத்தை யடைந்த பிறகு ஜரத்காரு கோத்திரத்தில் பிறந்த இருதபாகருடைய பிள்ளையாகிய ஆர்த்தபாகர், இவரைத் தாம் ஜயித்துவிடலாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே கேட்டார். அப்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யர், எத்தனைக்ரஹ

ங்கள் எத்தனை அதிக்ரஹங்களென்று கேட்டார். எட்டுக் கிரகங்கள் எட்டு அதிக்ரஹங்கள் என்று பதில் சொன்னார். மறுபடியும் அவைவையெவை என்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌞𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 ‖௨‖ 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌵𑌦𑌤𑌿 ‖௩‖ 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌰𑌸𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ‖௪‖ 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ‖௫‖ 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ‖௬‖ 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 ‖௭‖ 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍋 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 ‖௮‖ 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌸 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌽𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃 ‖௯‖

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌨𑌾-𑌹𑌾.)(௧)ப்ராணமென்கிற க்ருஹமானது அபானமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. அபானத்தினாலன்றோ கந்தங்களை க்ரஹிக்கிறான்?(௨)வாக்கென்கிற க்ரஹமானது நாமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது வாக்கினாலன்றோ நாமங்களையெல்லாம் க்ரகிக்கிறான்? ௩) ஜிஹ்வை என்கிற கிரஹமானது ரஸமாகிய அதிக்ரஹித்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. ஜிஹ்வையினாலன்றோ இரஸங்களை யறிகிறான்? (௪) கண்ணாகிய க்ரஹமானது ரூபமென்கிற அதிக்ரஹத்தினால் க்ரகிக்கப்படுகின்றது. கண்களினாலன்றோ ரூபங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௫) சரோத்ரேந்திரியமாகிய க்ரஹமானது சட்தமாகிய அதிக்ரஹத்தாலே க்ரகிக்கப்படுகின்றது. காதுகளினாலன்றோ சப்தங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௬) மநஸ்ஸென்கிற க்ரஹமானது காமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மநஸ்ஸினாலே ஸகல காமங்களையும் க்ரஹிக்கிறானன்றோ? (௭) ஹஸ்தமென்கிற க்ரஹமானது கர்மமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஹஸ்தங்களினாலன்றோ ஸகல கர்மங்களையும் செய்கிறான்? (௮) த்வகிந்திரியமாகிய க்ரஹமானது ஸ்பர்சமாகிய அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. த்வகிந்திரியத்தினாலன்றோ ஸகல ஸ்பர்சங்களையும் க்ரஹிக்கிறான்? இப்படி எட்டுக் கிரஹங்களும், எட்டு அதிக்ரஹங்களும் சொல்லப்பட்டன.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌪 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 ‖௧௦‖

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌨𑌾-𑌹𑌾.) மற்றொரு ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார், ஆர்த்தபாகர். ஓயாஜ்ஞயவல்க்யரே எந்த ம்ருத்யு தேவதைக்கு எல்லாமன்னமோ, அந்த ம்ருத்யுவும் எவனுக்கு அந்நமோ, அந்தத்தேவதையைச் சொல்லுமென்றார். அதற்குத்தரம், எல்லாவற்றையும் தஹிக்கிற அக்நிம்ருத்யு. அந்த ம்ருத்யுவாகிய அக்கியும் ஜலத்துக்கு அந்தம். இபபடி அறிந்து உபாஸிப்பவனுக்கு அபம்ருத்யு ஜயமுண்டாகும் என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறா.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌉𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍋௩ 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌮𑌵𑌨𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌮𑌾𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌃 𑌶𑍇𑌤𑍇 ‖௧௧‖

(𑌶𑌂-𑌹𑌾-𑌨𑌾-𑌹𑌾.) இந்த முமுக்ஷுபுருஷன் மரிக்கும்போது இவனை விட்டு ப்ராணங்கள் உத்க்ராந்தியை யடைகின்றனவா, இல்லையாவென்று ஆர்த்தபாகர் கேட்க

யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ப்ராணங்க ளுத்க்ரமிப்பதில்லை; இவ்விடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன. அவனுச்சூநதையை யடைந்து காற்றுப்பூரித்து மரித்துக்கிடக்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். முக்தனுக்கு ஒரு தேசகமநமில்லை என்று சங்-பாத்திலும், ஜீவனுத்க்ரமணத்தை யடையும்போது ப்ராணங்கள் கூடியே உத்க்ரமணத்தை யடைகின்றன. தனித்துப்போகிறனவன்று. என்று ரா-பா த்திலும் பேதம் காண்க.

याज्ञवल्क्येति होवाच यत्रायं पुरुषो म्रियते किमेनं न जहातीति नामेत्यनन्तं वै नामानन्ता विश्वेदेवा अनन्तमेव स तेन लोकं जयति ॥१२॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் மரித்தாலும் அவன் பேரழிவதில்லை. நாம மநந்தமன்றோ? விச்வேதேவர்களுமநந்தர்கள். இதனாலநந்தமான லோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

याज्ञवल्क्येति होवाच यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणश्चक्षुरादित्यं मनश्चन्द्रं दिशः श्रोत्रं पृथिवीं शरीरमाकाशमात्मौषधीर्लोमानि वनस्पतीन्केशा अप्सु लोहितं च रेतश्च निधीयते क्वायं तदा पुरुषो भवतीत्याहर सोम्य हस्तमार्तभागावामेवैतस्य वेदिष्यावो न नावेतत्सजन इति । तौ होत्क्रम्य मन्त्रयाञ्चक्राते तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुरथ यत्प्रशशंसतुः कर्म हैव तत्प्रशशंसतुः पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेनेति ततो ह जारत्कारव आर्तभाग उपरराम ॥१३॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆர்தபாகர் கேட்கிறார். புருஷன் மரித்தபோது வாக்கு அக்நியையும், ப்ராணன் வாயுவையும், கண் ஸூரியனையும், மநஸ்ஸு இந்திரனையும், காது திக்குக்களையும், சரீரம் ப்ருதிவியையும், ஆத்மா ஆகாசத்தையும், உரோமங்கள் ஒஷதிகளையும், கேசங்கள் வநஸ்பதிகளையும் ஜலத்தில் சுக்லசோணிதங்களும் சேர்ந்து போகின்றனவன்றோ. அப்போது இந்தப் புருஷன் எதைப்பற்றி யிருக்கிறான் என்று கேட்டார். இந்தப்ரசநத்திற் குத்தரம் இரஹஸ்யமாகையாலே, எல்லாருங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லப் போகாதென்று ஆர்தபாகரை நோக்கி, கையை நீட்டச் சொல்லி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை நாமிரண்டு பேருமே அறியக்கடவோம் என்று ஜநஸங்கத்தைவிட் டெழுந்திருந்து விசாரித்து, தீர்மாநமாய் ஏற்படுத்தினார்கள். அதாவது சுபாசுப கர்மங்களையாச்ரயித்துப் புண்யத்தாலந்தப் பலத்தையும் பாபத்தால் அந்தப் பலத்தையு மடைகின்றான் என்பதாம். அப்போது ஆர்த்தபாகர் யாஜ்ஞவல்க்யர் பெருமையை யறிந்து பேசாதிருந்தார்.

ஐந்தாம் அத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

अथ तृतीयं ब्राह्मणम्.

अथ हैनं भुज्युर्लाह्यायनिः पप्रच्छ याज्ञवल्क्येति होवाच मद्रेषु चरकाः पर्यव्रजाम ते पतञ्चलस्य काप्यस्य गृहानैम तस्यासीद्दुहिता गन्धर्वगृहीता तमपृच्छाम कोऽसीति सोऽब्रवीत्सुधन्वाङ्गिरस इति तं यदा लोकानामन्तानपृच्छामाथैनमब्रूम क्व पारिक्षिता अभवन्निति क्व पारिक्षिता अभवन्स त्वा पृच्छामि याज्ञवल्क्य क्व पारिक्षिता अभवन्निति ॥१॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.) இப்படி ஆர்தபாகருடைய ப்ரசநம் முடிந்தபின் லாஹ்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த புஜ்யு என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ப்ரசநம் பண்ணினர். நாம் மத்ரதேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். கோத்திரத்தால் காப்யரான பதஞ்சல ரென்பவர் க்ருஹத்தில் சேர்ந்தோம். அவருடைய பெண் கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட் டிருந்தாள். அவனை யாரென்று கேட்டோம். ஸுதந்வா என்கிற கந்தர்வனென்று சொன்னன். அவனை அநேகமான அநந்தலோக நிச்சயங்களைக் கேட்டோம். அப்போது பாரீக்ஷிதர்க ளெங்கிருக்கிருர்களென்று கேட்டோம். அதையும்மைக் கேட்கிறோம்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌽𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌵𑍈 𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌨𑍍𑌵𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌰𑌥𑌾𑌹𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑌮𑌯𑌦𑍍 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋𑌽𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌵𑍈 𑌸 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌪 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌲𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.) அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் உத்தரம் சொன்னர். அச்வமேதயாகம் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைகிருர்களோ, அதை யடைகிருர்களென்று கந்தர்வன் சொன்ன னன்றோ வென்ருர். அச்வமேதயாகத்தைச் செய்தவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைவர்களென்று கேட்க, அதற்கு அங்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிருர். ஒரு திநத்தில் ஸூரியன் எவ்வளவு தேசத்தைப் பரிச்சேதிக்கின்ருனே, அவ்வளவை 'தேவரதாஹ்ந்யம்' என்று சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட தேவரதாஹ்ந்யம் முப்பத்து மூன்று இந்த லோகத்தினளவு. இப்படி இரண்டு கொண்ட ப்ருதிவி யதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இப்படி இரண்டுகொண்ட சமுத்திர மதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இது நிற்க, கத்தி முனைபோலவும் ஈ இறகு போலவும் ஸூக்ஷ்மமான அண்ட கபாலத்தின் ரந்திரத்தில் இந்திரன் ஸுபர்ணனய் வாயுவினிடத்தில் அச்வமேதியைச் சேர்க்கின்ருன். அந்த வாயு தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுபோய் அச்வமேதயாஜிகள் சேருகிற ப்ரம்மலோகத்தை யடைவிக்கிருன். ஆகையால் வாயுவே வ்யஷ்டி, வாயுவே ஸமஷ்டி. இப்படி யறிபவன் அபம்ருத்யுவை ஜயிக்கிருன். இப்படி உத்தரம் சொன்னபின் புஜ்யு, லாஹ்யாயநிநிருத்தரரானர்.

மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯 𑌉𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨𑍋𑌦𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.) புஜ்யுப்ரச்நம் முடிந்தபின், சக்ரகோத்திரமுடைய உஷஸ்தர், யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ஸாக்ஷாத்தாயும் அபரோக்ஷமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மம் எதுவோ அந்த ஆத்மா ஸர்வாந்தர்யாமியே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்.

என்று கேட்க, இந்த உன்னுடைய ஆத்மாவே ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா என்று சொல்ல, அவனுரென்று கேட்க, ப்ராணுபாநவ்யா நோதாநங்களா லந்தந்த வ்யாபாரங்களை யவனடைகிருனே அவனே யவன்.

स होवाचोषस्तश्चाक्रायणो यथा विब्रूयादसौ गौरसावश्व इत्येवमेवैतद्व्यपदिष्टं भवति यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरस्तं मे व्याचक्ष्वेत्येष त आत्मा सर्वान्तरः । कतमो याज्ञवल्क्य सर्वान्तरः । न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येर्न श्रुतेः श्रोतारं शृणुया न मतेर्मन्तारं मन्वीथा न विज्ञातेर्विज्ञातारं विजानीयाः । एष त आत्मा सर्वान्तरोऽतोऽन्यदार्तं ततो होषस्तश्चाक्रायण उपरराम ॥२॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) உஷஸ்தரைப்பார்த்து விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறது கூடாது. சுவாச்வபேதங்களைச் சொல்லுவதுபோலிருக்கிறது. சரியாய்ச் சொல்லுமென்ருர். உண்மையானவனைச் சொல்லும். முன்ன சொன்னதில் பிழையில்லை. அதின் கருத்தை யுணராமல் என்னை நீர் கேட்பது சரியல்லவென்று அதின் கருத்தை வெளியிட்டார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இது ஜீவனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லுகிறதென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும், ஜீவனன்று பரமாத்மாவென்று ராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநமாத்திரமே பரப்ரம்மமென்று சங் - பாஷியத்தில் மற்ருெரு விசேஷம் சொல்லப்பட்டது. உஷஸ்தரும் நிருத்தரானர் என்பது ஸமாநம்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

अथ पञ्चमं ब्राह्मणम्.

अथ हैनं कहोलः कौषीतकेयः पप्रच्छ याज्ञवल्क्येति होवाच यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरस्तं मे व्याचक्ष्वेत्येष त आत्मा सर्वान्तरः । कतमो याज्ञवल्क्य सर्वान्तरो योऽशनायापिपासे शोकं मोहं जरां मृत्युमत्येति । एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति या ह्येव पुत्रैषणा सा वित्तैषणा या वित्तैषणा सा लोकैषणोभे ह्येते एषणे एव भवतः । तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेद्बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथ मुनिरमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः स ब्राह्मणः केन स्याद्येन स्यात्तेनेदृश एवातोऽन्यदार्तं ततो ह कहोलः कौषीतकेय उपरराम ॥१॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்குப்பின் குஷிதகர் பிள்ளையாகிய கஹோளர் கேட்கிருர். மறுத்தும் விசதமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு மறுபடியும் சொல்லுகிருர். பசிதாஹ சோகமோகம் ஜரை மரணம் முதலிய எல்லாவற்றையும் விட்ட பரமாத்மா ஸர்வாந்தரனுயிருக்கிருன். இப்படி யறிந்தவன் ஈஷணதோஷத்தைவிட்டு ஸந்யாஸத்தை யடைந்து உபதேசஜ்ஞாநத்தை யடைந்து அறியாதவனைப்போலிருந்து முநி

யாய் ப்ரம்மவித்தாகிருன். அதிஞலேயே அதை யடைகிருன். மற்றது அஸாரம். இப்படிச் சொல்லவே கஹோளர் நிருத்தரரானுர்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

[illegible]

[illegible] ||க||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) வசக்நு புத்திரியாகிய கார்க்கி ப்ரசநம்பண்ணுகிருள். யாஜ்ஞவல்க்யரை யதின்பின்பு.ஜலாதாரமான வஸ்துக்களுக்கு ஜலமாதாரமாயிருக்கிறது, அந்த ஜலதத்வத்திற்கு ஆதாரம் என்னவென்ருள். வாயுவென்று உத்தரம் சொன்ஞர். அந்த வாயுவுக்கு ஆதார மெது? அந்தரிக்ஷலோகம். அந்த அந்தரிக்ஷத்திற்கு ஆதாரமெது? கந்தர்வலோகம். கந்தர்வலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ஆதித்யலோகம். ஆதித்யலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? சந்திரலோகம். சந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? நக்ஷத்ரலோகம். நக்ஷத்ரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? தேவலோகம். தேவலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? இந்திரலோகம். இந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரஜாபதிலோகம். ப்ரஜாபதிலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரம்மலோகம். ப்ரம்மலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொலலுகிருர் இப்படிக் கேட்கத்தகாத கேள்விகளெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. உபதேசமாய்க் கேட்கவேண்டியவிஷயத்தை வாதத்தால் ஜயிக்கலாமா? ஆதலா லப்படி கேளாதே என்ருர். அப்படிக் கேட்டால் தலைவெடித்துப் போமென்ருர். உத்தமதேவதாப்ரச்நமிப்படி கேட்கத்தகாது என்று சொல்ல, கார்க்கி நிருத்தரையானுள்.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

[illegible]

[illegible]

ஆதர்வண இதி ஸொ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் காப்ய தத் ஸூத்ரம் யேநாயம் ச லோக: பரஶ்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸம்த்ருப்தாநி பவந்தீதி ஸொ'ப்ரவீத் பதஞ்சல: காப்யோ நாஹம் தத் பகவந் வேதேதி ஸொ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் காப்ய தமந்தர்யாமிணம் ய இமம் ச லோகம் பரம் ச லோகம் ஸர்வாணி ச பூதாநி யோ'ந்தரோ யமயதீதி ஸொ'ப்ரவீத் பதஞ்சல: காப்யோ நாஹம் தம் பகவந் வேதேதி ஸொ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச யோ வை தத் காப்ய ஸூத்ரம் வித்யாத்தம் சாந்தர்யாமிணமிதி ஸ ப்ரஹ்மவித் ஸ லோகவித் ஸ தேவவித் ஸ வேதவித் ஸ பூதவித் ஸ ஆத்மவித் ஸ ஸர்வவிதிதி தேப்யோ'ப்ரவீத் ததஹம் வேத தச்சேத்த்வம் யாஜ்ஞவல்க்ய ஸூத்ரமவித்வாம்ஸ்தம் சாந்தர்யாமிணம் ப்ரஹ்மகவீருதஜஸே மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி வேத வா அஹம் கௌதம தத் ஸூத்ரம் தம் சாந்தர்யாமிணமிதி யோ வா இதம் கஶ்சித் ப்ரூயாத் வேத வேதேதி யதா வேத்த ததா ப்ரூஹீதி ||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா.) ஆருணியாகிய உத்தாலகர் ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டுக் கேட்டார். அதாவது, நான், காப்யராகிய பதஞ்சலருடைய க்ருகத்தில் கல்ப ஸூத்ராத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவருடைய பார்யை கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அந்த கந்தர்வனை நீயாரென்று கேட்டேன். அவன் அதர்வணனாகிய கபந்தன் நானென்கிறான். அந்தக் கந்தர்வன் அந்தக் காப்யராகிய பதஞ்சலரையும் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய யாஜ்ஞகர்களையும், இந்த லோகங்களையும் பரலோகங்களையும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தரிக்கிற ஸூத்திரத்தையும் நீங்களறிவீர்களா என்று கேட்க, அறியவில்லை என்ன மீளவு மவனவர்களை ஸர்வலோகாந்தர்யாமியா யிருக்கிறவனை யறிவீர்களோ வென்று கேட்க, அறியவில்லையென்று சொல்ல, அதற்கவன் இந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்தர்யாமியையும் எவனறிவனோ அவன் ப்ரம்மவித்து, லோகவித்து, தேவவித்து, 'வேதவித்து, பூதவித்து, ஆத்மவித்து, (ஸர்வித்து) எல்லாமறிந்தவன் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னான். அதை நானறிவேன். இந்த விஷயத்தை அதாவது அந்த ஸூத்ரத்தையும், அந்த அந்தர்யாமியையும் அறியாமல் ப்ரம்மஜ்ஞர்களில் சிறந்தவரடைவதற்காக வைத்திருக்கிற கோக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனால் உம்முடைய தலை வெடித்துப்போமென்று சொன்னார். இப்படி உத்தாலகர் கேட்ட கேள்விக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்த அந்தர்யாமியையும் நானறிவேனென்றார். அதற்கு உத்தாலகர் அறிந்தேனென்று சொல்வதினால் பயனில்லை; அறிந்தபடி சொல்லுமென்றார்.

ஸ ஹோவாச வாயுர்வை கௌதம தத் ஸூத்ரம் வாயுநா வை கௌதம ஸூத்ரேணாயம் ச லோக: பரஶ்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸம்த்ருப்தாநி பவந்தி தஸ்மாத்வை கௌதம புருஷம் ப்ரேதமாஹுர் வ்யஸ்ரம்ஸிஷதாஸ்யாங்காநீதி வாயுநா ஹி கௌதம ஸூத்ரேண ஸம்த்ருப்தாநி பவந்தீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்யாந்தர்யாமிணம் ப்ரூஹீதி ||௨||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா. அப்போது யாஜ்ஞ்யவல்க்யர் சொன்னார். ஸூத்ரமாயிருப்பது வாயுவாகின்றது. அந்த வாயுவினாலே இந்த லோகமும் பரலோகமும் ஸகலபூதங்களும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் மரணமடைந்த புருஷனை 'அதாவது ப்ராண வாயுவில்லாத புருஷனை' கண்டு இவனுடைய சரீரம் விசீர்ணமாய்விட்டதென்கிறார்கள். வாயுவாகிய ஸூத்ரத்தினாலேயே எல்லாப் பூதங்களும் ஸ்திதிப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ என்றார். அதை யவர் அங்கீகரித்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியா யிருப்பவனைச் சொல்லுமென்றார்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||

(ப்ரு-ஸா-ரா-ஹா.) யாவனொருவன் ப்ருதிவியி லிருந்துகொண்டிருக்கிறான், உள்ளேயிருக்கிறான், அவனை ப்ருதிவி அறியாது. அவனுக்கு ப்ருதிவி சரீரம். அவன் ப்ருதிவிக்குள்ளிருந்து நியமிக்கிறான். அவனே உமக்கும் அந்தர்யாமி. தோஷஸம்பந்த மில்லாதவன்.

யோப்ஸு திஷ்டந்நத்ப்யோந்தரோ யமாபோ ந விதுர்யஸ்யாப: ஶரீரம் யோபோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||ச|| யோக்நௌ திஷ்டந்நக்நேரந்தரோ யமக்நிர்ந வேத யஸ்யாக்நி: ஶரீரம் யோக்நிமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||ரு|| யோந்தரிக்ஷே திஷ்டந்நந்தரிக்ஷாதந்தரோ யமந்தரிக்ஷம் ந வேத யஸ்யாந்தரிக்ஷம் ஶரீரம் யோந்தரிக்ஷமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||சா|| யோ வாயௌ திஷ்டந்வாயோரந்தரோ யம் வாயுர்ந வேத யஸ்ய வாயு: ஶரீரம் யோ வாயுமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||எ|| யோ திவி திஷ்டந்திவோந்தரோ யம் த்யௌர்ந வேத யஸ்ய த்யௌ: ஶரீரம் யோ திவமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||அ|| ய ஆதித்யே திஷ்டந்நாதித்யாதந்தரோ யமாதித்யோ ந வேத யஸ்யாதித்ய: ஶரீரம் ய ஆதித்யமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கூ|| யோ திக்ஷு திஷ்டந்திக்ப்யோந்தரோ யம் திஶோ ந விதுர்யஸ்ய திஶ: ஶரீரம் யோ திஶோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||க0|| யஶ்சந்த்ரதாரகே திஷ்டம்ஶ்சந்த்ரதாரகாதந்தரோ யம் சந்த்ரதாரகம் ந வேத யஸ்ய சந்த்ரதாரகம் ஶரீரம் யஶ்சந்த்ரதாரகமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கக|| ய ஆகாஶே திஷ்டந்நாகாஶாதந்தரோ யமாகாஶோ ந வேத யஸ்யாகாஶ: ஶரீரம் ய ஆகாஶமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கஉ|| யஸ்தமஸி திஷ்டம்ஸ்தமஸோந்தரோ யம் தமோ ந வேத யஸ்ய தம: ஶரீரம் யஸ்தமோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கங|| யஸ்தேஜஸி திஷ்டம்ஸ்தேஜஸோந்தரோ யம் தேஜோ ந வேத யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம் யஸ்தேஜோந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிதைவதமதாதிபூதம் ||கச|| ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்ஸர்வேப்யோ பூதேப்யோந்தரோ யம் ஸர்வாணி பூதாநி ந விதுர்யஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி ஶரீரம் ய: ஸர்வாணி பூதாந்யந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிபூதமதாத்யாத்மம் ||கரு|| ய: ப்ராணே திஷ்டந்ப்ராணாதந்தரோ யம் ப்ராணோ ந வேத யஸ்ய ப்ராண: ஶரீரம் ய: ப்ராணமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கசா|| யோ வாசி திஷ்டந்வாசோந்தரோ யம் வாங்ந வேத யஸ்ய வாக் ஶரீரம் யோ வாசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கஎ|| யஶ்சக்ஷுஷி திஷ்டம்ஶ்சக்ஷுஷோந்தரோ யம் சக்ஷுர்ந வேத யஸ்ய சக்ஷு: ஶரீரம் யஶ்சக்ஷுரந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||கஅ|| ய: ஶ்ரோத்ரே திஷ்டஞ்ச்ரோத்ராதந்தரோ யம் ஶ்ரோத்ரம் ந வேத யஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் ஶரீரம் ய: ஶ்ரோ

த்ரமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ ||19|| யோ மநஸி தி
ஷ்டந் மநஸோऽந்தரோ யம் மநோ ந வேத யஸ்ய மநஃ சரீரம் யோ மநோऽந்த
ரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ ||20|| யஸ் த்வசி திஷ்டந் த்வசோऽந்த
ரோ யம் த்வங் ந வேத யஸ்ய த்வக் சரீரம் யஸ் த்வசமந்தரோ யமயத்யே
ஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ ||21|| யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் விஜ்ஞாநாதந்த
ரோ யம் விஜ்ஞாநம் ந வேத யஸ்ய விஜ்ஞாநம் சரீரம் யோ விஜ்ஞாநமந்தரோ ய
மயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதஃ ||22|| யோ ரேதஸி திஷ்டந் ரேத
ஸோऽந்தரோ யம் ரேதோ ந வேத யஸ்ய ரேதஃ சரீரம் யோ ரேதோऽந்த
ரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோऽத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டாऽஶ்ருதஃ
ஶ்ரோதாऽமதோ மந்தாऽவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா நாந்யோऽதோऽஸ்தி த்ரஷ்டா
நாந்யோऽதோऽஸ்தி ஶ்ரோதா நாந்யோऽதோऽஸ்தி மந்தா நாந்யோऽதோऽஸ்தி வி
ஜ்ஞாதைஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோऽதோऽந்யதார்த்தம் ததோ
ஹோத்தாலக ஆருணிருபரராம ||23||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஜலம், அக்நி, அந்தரிக்ஷம், வாயு, தேவலோகம், ஆதித்தன், திக்குக்கள், சந்திரன், தாரகைகள், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, தேஜஸ்ஸு, பூதங்கள், ப்ராணங்கள், வாக்கு, கண்கள், காதுகள், மநஸ்ஸு, த்வச்கு, விஜ்ஞாநம், இரேதஸ்ஸு இவைகளை ப்ருதிவிஸ்தாநத்தில் அடைவே வைத்துக்கொண்டு மற்ற விஷயங்களை எல்லாம்முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சுருதிகளுக்குக் கருத்துக்கொள்க. சங்கரபாஷ்யத்திலும் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திலுமிவ்விஷய மொத்திருந்தாலும், ப்ருதிவி தேவதை முதலியவற்றின் சரீரமே அந்த அந்தர்யாமிக்குச் சரீரம்வேறு சரீர மில்லையென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதமான கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்திமூன்றுவது சுருதியில் காணப்படாதவனும் எல்லாவற்றையும் காண்பவனென்றும், இப்படியே சிரவண மநந நிதித்யாஸநங்களிலும்அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவுமின்றி அந்தர்யாமியைவிட வேறு த்ரஷ்டாமுதலானவரில்லை என்றும்சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட உத்தாலகர் தம்முடைய ப்ரச்நத்தை நிறுத்திவிட்டார் என்பது முடிந்தது. இங்கு, சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரா-பா-த்தில் ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவைப்போல் நிருபாதிகமாய் த்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளில்லைஎன்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ௯ முதல் உங வரையிலும் இந்த ஸ்ருதி.

ஐந்தமத்யாயம் ஏழாவதுப்ராம்மணம் முடிந்தது.

அஷ்டமப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ வாசக்நவ்யுவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ ஹந்தாஹமிமம் த்வௌ
ப்ரச்நௌ ப்ரக்ஷ்யாமி தௌ சேந்மே வக்ஷ்யதி ந வை ஜாது யுஷ்மாகமிமம் கஶ்சித்
ப்ரஹ்மோத்யம் ஜேதேதி ப்ருச்ச கார்கீதி ||1||

(ஶம்-ரா-பா-ஸா.) அந்தர்யாமிப்பிராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜயித்த பின்பு தன்னைமுன்னே கேட்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் நாமின்னமும் கேட்டால் ஒருக்கால தோல்வியடைவாரோ என்று பார்த்து, தான் யாஜ்ஞவல்க்யரை ப்ரச்நம் பண்ணுவதற்கு அநுமதி கேட்பதற்குப் பிராமணர்களைப்பார்த்து ஒப்பிராம்மணர்களே நானிவரை இரண்டு கேள்வி கேட்கின்றேன் இவ ரவைகளைச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப்ராம்மண ஸபையில் அவரை ஜயிப்பதற்கு யாருமில்லை என்பதுண்மைதான் (அப்

படிக்குச் சொல்லாவிட்டால் இவர் தலை சிதறிப்போகவேண்டும்.) [இந்தக் குண்டலத்திற்குள்ளடங்கிய அதிக விஷயம் இரங்கராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றது] என்று சொல்லக் கார்க்கியை ப்ராம்மணர்கள் கேட்கச் சொன்னார்கள்.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌹𑌂𑌵𑍈𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋𑌵𑍋𑌗𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌰𑌧𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌣𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌨𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑍋𑌦𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 ||௨||

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) காசிராஜனும், விதேஹராஜனும் நாணேற்றிப் பாணஸந்தாகம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதுபோல இரண்டுப்ரச்நங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதைச் சொல்லுமென்றார் கார்க்கி. கேளென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௩||

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) த்ருலோகத்திற்கு மேலும், பூலோகத்திற்குக் கீழும், அவ்விரண்டு லோகங்களுக்கும் நடுவிலுமுள்ள பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான ஸகல வஸ்துக்களும் எந்த ஆதாரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அந்த கார்க்கி சொன்னாள்.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௪||

(ஸ-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகாசத்தில் எல்லாம் ஓதப்ரோத ரூபமாயிருக்கிறது.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌮 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑍋𑌚𑍋𑌽𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 ||௫||

(ஸ-ஹா-ரா-ஹா.) கார்க்கி சொல்லுகிறாள். ஓ யாஜ்ஞ்யவல்க்யரே, உமக்கு நமஸ்காரம். ஒரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லிவிட்டீர். மற்றொரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றாள். கேளென்றார் யாஜ்யவல்க்யர்.

𑌸𑌾𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௬||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ஆறாவது ச்ருதி கண்டமானது இரங்கராமாநுஜ பாடத்திலில்லை. சங்கரபாடத்தில் நான்காவது சுருதியையே மீளவும் சொல்லியிருப்பது த்ருடப்படுத்துவதற்கென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப் புநருக்தியையும் அஃதில்லாமையையும்பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌇𑌮𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌓𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ||௭||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதியில் (ஸாஹோவாச) என்கிறபாடம் இரங்கராமாநுஜீயத்திலிருக்கிறது. அநுவாதம் செய்து கேட்டதாகக் கருத்து இரண்டு பாஷ்யங்களிலு மொக்கும். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆகாசம் எந்த ஆதாரத்தில் ஓதப்ரோதமாயிருக்கிறதென்று ப்ரச்நத்தின் முக்யபாவம்.

ஸ ஹோவாசைதத்வை தத3க்ஷரம் கா3ர்கி3 ப்3ராஹ்மணா அபி4வத3ந்த்யஸ்தூ2லமநண்வஹ்ரஸ்வமதீ3ர்க4மலோஹிதமஸ்நேஹமச்சா2யமதமோऽவாய்வநாகாசமஸங்க3மரஸமக3ந்த4மசக்ஷுஷ்கமச்ரோத்ரமவாக3மநோऽதேஜஸ்கமப்ராணமமுக2மமாத்ரமநந்தரமபா3ஹ்யம் ந தத3ச்நாதி கிஞ்சந ந தத3ச்நாதி கச்சந ||௮||

ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யருத்தரம் சொல்லுகிறார் ஆகாசாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அக்ஷரம். இதை ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்தூலமாகாததும், அணுவாகாததும், ஹ்ரஸ்வமாகாததும், தீர்க்கமாகாததும், அக்நிகுணம் ஜலகுணமில்லாததும், சாயை யில்லாததும், தமஸ்ஸாகாததும், வாயு வாகாததும், ஆகாச மாகாததும், ஸங்கமில்லாததும், ரஸமில்லாததும், கந்தமில்லாததும், கண் காது வாக்கு மநஸ்ஸு இல்லாததும், தேஜஸ்ஸில்லாததும், ப்ராணனில்லாததும், முகமில்லாததும், அளவில்லாததும், உள்ளில்லாததும், வெளியில்லாததுமான அந்த அக்ஷரம் ஒன்றையும் தின்பதில்லை. ஒருவனுமதைத் தின்பதில்லை.

ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கா3ர்கி3 ஸூர்யாசந்த்3ரமஸௌ வித்4ருதௌ திஷ்ட2த ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கா3ர்கி3 த்3யாவாப்ருதி2வ்யௌ வித்4ருதே திஷ்ட2த: | ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கா3ர்கி3 நிமேஷா முஹூர்தா அஹோராத்ராண்யர்த4மாஸா மாஸா ருதவ: ஸம்வத்ஸரா இதி வித்4ருதாஸ்திஷ்ட2ந்த்யேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கா3ர்கி3 ப்ராச்யோऽந்யா நத்3ய: ஸ்யந்த3ந்தே ச்வேதேப்4ய: பர்வதேப்4ய: ப்ரதீச்யோऽந்யா யாம் யாம் ச தி3சமந்வேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கா3ர்கி3 த3த3தோ மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி யஜமாநம் தே3வா த3ர்வீம் பிதரோऽந்வாயத்தா: ||

(ஸ-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மத்தினுடைய ஆஜ்ஞாசக்கிரத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் தரித்திருத்திருக்கின்றார்கள். இப்படியே த்யாவாப்ருதிவிகளும், நிமேஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், அகோராத்ரங்களும், பக்ஷங்களும், இருதுக்களும், ஸம்வத்ஸரங்களும், இந்தப்படியே நதிகளும், நதங்களும், சிறுநதிகளும் தரித்திருக்கின்றன. தாநாதி ஸத்கார்யங்கள் செய்கிறவர்களை மநுஷ்யர்களும் தேவதைகளும் பித்ருக்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

யோ வா ஏதத3க்ஷரம் கா3ர்க்யவிதி3த்வாஸ்மிம்ல்லோகே ஜுஹோதி யஜதே தபஸ்தப்யதே ப3ஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராண்யந்தவதே3வாஸ்ய தத்3ப4வதி| யோ வா ஏதத3க்ஷரம் கா3ர்க்யவிதி3த்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ க்ருபணோ அத2 ய ஏதத3க்ஷரம் கா3ர்கி3 விதி3த்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ ப்3ராஹ்மண: ||௧0||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞதாநாதிகளெல்லாம் அவ்வளவு நல்ல பலத்தைத் தரமாட்டா. இந்த அக்ஷரத்தை யறியாமல் பரலோகத்தை யடைந்தவர்கள், நல்ல ஸத்கதியை அடைகிறதில்லை. அறிந்தவர்களாகி முக்தருவார்கள்.

தத்3வா ஏதத3க்ஷரம் கா3ர்க்யத்3ருஷ்டம் த்3ரஷ்ட்ரு அச்ருதம் ச்ரோத்ரு அமதம் மந்த்ரு அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாத்ரு நாந்யத3தோऽஸ்தி த்3ரஷ்ட்ரு நாந்யத3தோऽஸ்தி ச்ரோத்ரு நாந்யத3தோऽஸ்தி மந்த்ரு நாந்யத3தோऽஸ்தி விஜ்ஞாத்ரேதஸ்மிந்நு க2ல்வக்ஷரே கா3ர்க்யாகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்சேதி ||௧௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த அக்ஷரம் காணப்படாததாய் காண்கிறது. மாநஸிகத்யாஸநம் முதலியவற்றிலும் காண்க. இதைவிட வேறு இப்படிப்பட்ட தோன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்ட அக்ஷரத்தில் ஆகாசம் ஓதப்ரோதமாயிருக்கின்றது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑍈 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||௧௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) நீங்களறிந்த யாஜ்ஞவல்க்யரிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்து தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அவரை ஜயிக்கமுடியாதென்று கௌரவித்துச் சொல்லி வாய் மூடிக்கொண்டாள் கார்க்கி.

ஐந்தாமத்யாயம் எட்டாம் ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌕𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍈𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) சாகல்யராகியவிதக்தர் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து, தேவதைகளெத்தனைபேரிருக்கின்றார்களென்று கேட்டார். அதற்கு, நிவித்தென்கிற மந்திர பதங்களில் எத்தனை தேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றார்களோ மூவாயிரம், மூன்று, முந்நூறு, மூன்று என்றார். ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகள் என்று கேட்க முப்பத்துமூன்று என்ன ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகளென்று கேட்க, ஆறென்றார். மறுபடியும் கேட்டார் மூன்று என்றார். மறுபடியும் கேட்க இரண்டு பேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒன்றரைப்பேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒரு தேவதை என்றார். அதையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மகிமையாகப் பலசொல்லப்பட்டன முப்பத்துமூன்று தேவதைகள் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதசருத்திரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் ஆக முப்பத்தொரு தேவதைகள், இந்திர ப்ரஜாபதிகளிருவர் ஆக முப்பத்துமூன்று தேவதைகள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌸𑍁 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑌿 ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அக்நி, ப்ருதிவி, வஸு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யனும், த்யுலோகமும், இந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஸமஸ்த வஸுக்களும் இருக்கிறபடியால் இவர்களே வஸுக்கள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌶𑍇𑌮𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) பத்திந்திரியங்களும் ஆத்மா ஒருவனும் ஆகப் பதினொரு பேர்கள். இவர்கள் சரீரத்தைவிட்டுப் போகின்றபோது எல்லோரையும் அழச்செய்கிறார்களாகையாலே உருத்திரர்களென்று பெயர் வந்தது.

𑌕𑌤𑌮 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌵𑍈 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥௫॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) பன்னிரண்டு மாஸங்களையும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களாக எண்ணவேண்டியது. எல்லாவற்றையும் ஆதாநம் பண்ணுகிறபடியால், மாஸங்களை ஆதித்யர்கள் என்று உபாஸிக்கச் சொல்லுகிறது.

𑌕𑌤𑌮 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑍇𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌶𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா) இந்திரனார் ப்ரஜாபதியார்? ஸ்தநயித்நுவே இந்திரன், யஜ்ஞமே ப்ரஜாபதி. ஸ்தநயித்துவார், வஜ்ரம். யஜ்ஞமேது? பசுக்கள் இப்படி விதக்தசாக்யருக்கும், யாஜ்ஞவல்க்யருக்கும், ப்ரச்நோத்தரங்கள் நடந்தன.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌷𑌡𑍇𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌷𑌡𑌿𑌤𑌿 ॥௭॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஆறென்றவை எவை? அக்நி, ப்ருதிவி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யன், த்யுலோகம் இந்த ஆறுமேயாம்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌇𑌮 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌏𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍌 𑌤𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍋𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௮॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) மூன்று தேவதைகளும் மூன்று லோகங்களும் எல்லாத் தேவதைகளும் இவற்றிலடங்கி யிருக்கிறார்களன்றோ? இரண்டு தேவதைகள் யார்? அந்நமும், ப்ராணனும். அத்யர்த்த தேவதையார்? வாயு.

𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌪𑌵𑌤𑍇𑌥 𑌕𑌥𑌮𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮 𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥௯॥

(ஶம் - ஹா - ரா - ஹா.) ஒரு தேவனை அத்யர்த்த தேவதையாகச் சொல்லுகிறதெப்படி என்றால் எல்லாம் இந்த வாயுவினால் விருத்தியடைவதினால் என்று அறியவேண்டும். ஒரு தேவதையார்? ப்ராணன். அதுவே த்யத்தாகிய ப்ரம்மமெனப்படுகிறது.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂

𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௦॥

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) எவனுக்கு ப்ருதிவி ஆதாரமோ அவனுக்கு அக்னி தர்சந ஸாதநமோ, எவனுக்கு மனஸ்ஸு ஸங்கல்பஸாதநமோ, அந்த ஆத்மாவை உபாஸிக்க வறிந்தவனே அறிந்தவனாகிறான் என்று சாகல்யர் சொல்ல, அந்த ஆத்மாவை நானறிவே னென்றார். அவனாரென்றார். அவன் சாரீர புருஷனென்றார். அவனை யுபாஸிக்கும் மற்றொரு வழி யென்ன வென்றார். அம்ருதமென்பதே யென்றார். அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் "அந்தர்யாம்யம்ருத:"

𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௧॥

𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௨॥

𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௩॥

𑌤𑌮 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௪॥

𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௧௫॥

𑌆𑌪 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯

ணம்யோ த்யவஹவாயவேவ ஷபுருஷஸ்ஸவஷவவெஷதஸஸாகல்ய தஸ்யகா தேவதேதிவருண இதிஹோவாச ||கசு||

ரேத ஏவயஸ்யாயதனம் ஹ்ருதயம்லோகோமனோஜ்யோதிர்யோவை தம்புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மனঃ பராயணம் ஸவைவேதிதா ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம் தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மனঃ பராய ணம்யோ த்யவஹவாயம் புத்ரமயঃ புருஷஸ்ஸவஷவவெஷதஸஸாகல்யத ஸ்யகாதேவதேதி ப்ரஜாபதிரிதிஹோவாச ||கஎ||

பதார்ந்வயார்த்தபேதங்கள். காமம், ரூபம், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, அப் இரேதஸ்ஸு இவைகளை ஆதாரமாகவும், ஹ்ருதயம், கண்கள், காதுகள் இவைகளை லோகமாகவும், ஸ்திரீகள், ஸத்யம், திக்கு, ம்ருத்யு, ப்ராணன், வருணன், ப்ரஜாபதி இவைகளை விசேஷணங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு பத்தாவது சுருதியைப்போல் அந்வயித்துக்கொள்க. ஆனால் சில சுருதிகளில் ஆதாராதிகள் சொன்னவையே சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொள்க.

ஸாகல்யேதிஹோவாசயாஜ்ஞவல்க்யஸ்த்வாம் ஸ்விதிமே ப்ராஹ்மணா அங்காராவக்ஷயணமக்ருதா ௩ இதி ||கஅ||

(ஸம் - ஹா - பா - ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ஓசாகல்யரே, உம்மை நெருப்புப் பெட்டியாக்கிவிட்டார்கள். நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீரேன் தடுமாற வேண்டும் என்றார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதிஹோவாசஸாகல்யோயதிதம் குருபஞ்சாலானாம் ப்ராஹ்மணானத்யவாதீঃகிம் ப்ரஹ்மவித்வானிதிதிஶோவேத ஸதேவாஸ்ஸப்ரதிஷ்டா இதி யத்திஶோவேத்த ஸதேவாஸ்ஸப்ரதிஷ்டாঃ ||கக||

(ஸம் - ஹா - பா - ஹா.) சாகல்யர் சொல்லுகிறார். குருபாஞ்சால தேசத்திலுண்டான ப்ராம்மணர்களை யெல்லாம் பயந்தவர்களாகச் சொல்லி உவமானம் செய்து விட்டீரே; நீரெந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்திசயமாயறிந்தீர்? திக்குக்களையும் அதின் ப்ரதிஷ்டைகளையும் நானறிவேன் நீரறிவீராகில் சொல்லுமென்றார் சாகல்யர்.

கிம்தேவதோஸ்யாம் ப்ராச்யாம் திஶ்யஸீதி ஆதித்யதேவத இதி ஸ ஆதித்யঃ கஸ்மின்ப்ரதிஷ்டித இதி சக்ஷுஷீதி கஸ்மின்னு சக்ஷுঃ ப்ரதிஷ்டிதமிதி ரூபேஷ்விதி சக்ஷுஷா ஹி ரூபாணி பஶ்யதி கஸ்மின்னு ரூபாணி ப்ரதிஷ்டிதானீதி ஹ்ருதய இதிஹோவாச ஹ்ருதயேன ஹி ரூபாணி ஜானாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ரூபாணி ப்ரதிஷ்டிதானி பவந்தீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||உ0||

(ஸம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்தக் கிழக்குத்திக்கில், எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றீர் என்று சாகல்யர் கேட்டதற்கு சூரியனை யுபாஸிக்கின்றேனென்றார். அந்தச் சூரியனெங்கு ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? கண்ணில் ப்ரதிஷ்டை யடைகிறான், கண்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? ரூபங்களிலென்றார். கண்களினாலன்றோ ரூபங்களைப்பார்க்கின்றான். ரூபங்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ஹ்ருதயத்தில் ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன. ஹ்ருதயத்தினாலன்றோ ரூபங்களை யறிகின்றான். இப்படிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதை யங்கீகரித்தார் சாகல்யர்.

கிம்தேவதோஸ்யாம் தக்ஷிணாயாம் திஶ்யஸீதி யமதேவத இதி ஸ யமঃ கஸ்மின் ப்ரதிஷ்டித இதி யஜ்ஞ இதி கஸ்மின்னு யஜ்ஞঃ ப்ரதிஷ்டித இதி தக்ஷிணாயாமிதி க

ஸ்மின்னு த³க்ஷிணா ப்ரதிஷ்டி²தேதி ஶ்ரத்³தா⁴யாமிதி யதா³ ஹ்யேவ ஶ்ரத்³த⁴த்தே(அ)த² த³க்ஷிணாம் த³தா³தி ஶ்ரத்³தா⁴யாம் ஹ்யேவ த³க்ஷிணா ப்ரதிஷ்டி²தேதி கஸ்மின்னு ஶ்ரத்³தா⁴ ப்ரதிஷ்டி²தேதி ஹ்ருத³ய இதி ஹோவாச ஹ்ருத³யேன ஹி ஶ்ரத்³தா⁴ம் ஜானாதி ஹ்ருத³யே ஹ்யேவ ஶ்ரத்³தா⁴ ப்ரதிஷ்டி²தா ப⁴வதீத்யேவமேவைதத்³யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௧||

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) தெற்குத்திக்கில் எந்தத் தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? யமனை. அந்த யமனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? யஜ்ஞம். யஜ்ஞம் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? தக்ஷிணையில். தக்ஷிணைக்கு ப்ரதிஷ்டையெது? சிரத்தை. சிரத்தையினுலன்றோ தக்ஷிணை கொடுக்கின்றான். சிரத்தைக்கு ப்ரதிஷ்டை எது? ஹ்ருதயம், இந்த உத்தரங்களையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

கிந்தே³வதோ(அ)ஸ்யாம் ப்ரதீச்யாம் தி³ஶ்யஸீதி வருணதே³வத இதி ஸ வருண: கஸ்மின் ப்ரதிஷ்டி²த இத்யப்ஸ்விதி கஸ்மின்ன்வாப: ப்ரதிஷ்டி²தா இதி ரேதஸீதி கஸ்மின்னு ரேத: ப்ரதிஷ்டி²தமிதி ஹ்ருத³ய இதி தஸ்மாத³பி ஜாதமாஹுர்ஹ்ருத³யாதி³வ ஸ்ருப்தோ ஹ்ருத³யாதி³வ நிர்மித இதி ஹ்ருத³யே ஹ்யேவ ரேத: ப்ரதிஷ்டி²தம் ப⁴வதீத்யேவமேவைதத்³யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௨||

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) மேற்குதிக்கில் யெந்த தேவதையையுபாஸிக்கின்றீர்? வருண தேவதையை, வருணனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அப்பு, அப்புக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? இரேதஸ்ஸு இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம். ஹ்ருதயத்திலிருந்து இரேதஸ்ஸு வெளிப்பட்டதென்பதற்கு உலகமே சாக்ஷியாகையாலென்க.

கிந்தே³வதோ(அ)ஸ்யாமுதீ³ச்யாம் தி³ஶ்யஸீதி ஸோமதே³வத இதி ஸ ஸோம: கஸ்மின் ப்ரதிஷ்டி²த இதி தீ³க்ஷாயாமிதி கஸ்மின்னு தீ³க்ஷா ப்ரதிஷ்டி²தேதி ஸத்ய இதி தஸ்மாத³பி தீ³க்ஷிதமாஹு: ஸத்யம் வதே³தி ஸத்யே ஹ்யேவ தீ³க்ஷா ப்ரதிஷ்டி²தேதி கஸ்மின்னு ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டி²தமிதி ஹ்ருத³ய இதி ஹோவாச ஹ்ருத³யேன ஹி ஸத்யம் ஜானாதி ஹ்ருத³யே ஹ்யேவ ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டி²தம் ப⁴வதீத்யேவமேவைதத்³யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௩||

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) வடதிசையில் எந்த தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? ஸோமதேவதையை. ஸோமதேவதை எந்த அதிகரணத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? தீக்ஷையில், தீக்ஷைக்குப் பிரதிஷ்டை யேது? ஸத்தியத்தில் ஆகையால் தீக்ஷிதனை, ஸத்யஞ் சொல்லவேண்டுமென்று விதிக்கிறது. ஸத்யத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம். ஹ்ருதயத்தினுலன்றோ ஸத்யத்தை யறிகிறான்.

கிந்தே³வதோ(அ)ஸ்யாம் த்⁴ருவாயாம் தி³ஶ்யஸீத்யக்³னிதே³வத இதி ஸோ(அ)க்³னி: கஸ்மின் ப்ரதிஷ்டி²த இதி வாசீதி கஸ்மின்னு வாக் ப்ரதிஷ்டி²தேதி ஹ்ருத³ய இதி கஸ்மின்னு ஹ்ருத³யம் ப்ரதிஷ்டி²தமிதி ||௨௪||

(ஶம்-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப் பூலோகமாகிய த்ருவமென்கிற கீழ்த்திக்கில் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? அக்நி தேவதையை. அக்நிக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வாக்கு. வாக்குக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் எல்லாத் திக்தேவதைகளுக்கு மாதாரமாயிருக்கும், ஹ்ருதயத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது.

அஹல்லிகேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யத்ரைதத³ன்யத்ராஸ்மன்மன்யாஸை யத்³த்⁴யேதத³ன்யத்ராஸ்மத் ஸ்யாச்ச்²வானோ வைனத³த்³யுர்வயாம்ஸி வைனத்³விமத்²னீரன்னிதி ||௨௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரச்நோத்த்ரங்களுக்குப் பின், யாஜ்ஞவல்க்யர், தம்முடைய உத்தரங்களை ஒப்புக்கொண்ட சாகல்யரை ஓ அஹல்லிகரே நீரிந்த சரீரத்தை விட்டு ஹ்ருதயம் வேறிடத்திலிருப்பதாக நினைக்கின்றீர். அப்படியானால் இந்தச் சரீரத்தை நாய்களாவது தின்றுவிடும் பக்ஷிகளாவது குத்திவிடும் ஆதலால் ஹ்ருதயம் சரீரத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கிறது.

कस्मिन्नु त्वं चात्मा च प्रतिष्ठितौ स्थ इति प्राण इति कस्मिन्नु प्राणः प्रतिष्ठित इत्यपान इति कस्मिन्न्वपानः प्रतिष्ठित इति व्यान इति कस्मिन्नु व्यानः प्रतिष्ठित इत्युदान इति कस्मिन्नूदानः प्रतिष्ठित इति समान इति स एष नेति नेत्यात्माऽगृह्यो न हि गृह्यतेऽशीर्यो न हि शीर्यतेऽसङ्गो न हि सज्यतेऽसितो न व्यथते न रिष्यत्येतान्यष्टावायतनान्यष्टौ लोका अष्टौ देवा अष्टौ पुरुषाः स यस्तान्पुरुषान्निरुह्य प्रत्युह्यात्यक्रामत्तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि तं चेन्मे न विवक्ष्यसि मूर्धा ते विपतिष्यतीति । तं ह न मेने शाकल्यस्तस्य ह मूर्धा विपपातापि हास्य परिमोषिणोऽस्थीन्यपजह्रुरन्यन्मन्यमानाः ॥௨௬॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) உம்முடைய சரீரம் ஹ்ருதயம் இவை யிரண்டும் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ப்ராணனில் ப்ராணத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அபாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வியாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? உதாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஸமாநம் என்றார். இப்படி எல்லாவற்றிற்குமாதாரமானவன் மதகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டவனே என்று நினைத்து சோகாதிக ளொன்றுமில்லாதவன் யாரோ அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லிய புருஷனைக் கேட்கிறேன் என்றார். அதை யவரறியவில்லை. அவருக்கு அதாவது சாகல்யருக்கு, சிரஸ்ஸு வெடித்து எலும்புகளுங் கூட அபஹரிக்கப்பட்டன.

अथ होवाच ब्राह्मणा भगवन्तो यो वः कामयते स मा पृच्छतु सर्वे वा मा पृच्छत यो वः कामयते तं वः पृच्छामि सर्वान्वा वः पृच्छामीति ते ह ब्राह्मणा न दधृषुः ॥௨௭॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ப்ராம்மணர்களைப்பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்தாவது தனியேயாவது இஷ்டப்படி கேள்வி சேளுங்கோள். அல்லது நானாவது உங்களைக் கேழ்க்கிறேன். என்றார். யாஜ்ஞவல்க்யர். அந்த ப்ராம்மணர்கள் தைர்யப்படவில்லை.

तान्हैतैः श्लोकैः पप्रच्छ । यथा वृक्षो वनस्पतिस्तथैव पुरुषोऽमृषा । तस्य लोमानि पर्णानि त्वगस्योत्पाटिका बहिः । त्वच एवास्य रुधिरं प्रस्यन्दि त्वच उत्पटः । तस्मात्तदातृण्णात्प्रैति रसो वृक्षादिवाहतात् । मांसान्यस्य शकराणि किनाटं स्नाव तत्स्थिरम् । अस्थीन्यन्तरतो दारूणि मज्जा मज्जोपमा कृता । यद्वृक्षो वृक्णो रोहति मूलान्नवतरः पुनः । मर्त्यः स्विन्मृत्युना वृक्णः कस्मान्मूलात्प्ररोहति । रेतस इति मा वोचत जीवतस्तत्प्रजायते । धानारुह इव वै वृक्षोऽञ्जसा प्रेत्यसम्भवः । यत्समूलमावृहेयुर्वृक्षं न पुनराभवेत् । मर्त्यः स्विन्मृत्युना वृक्णः कस्मान्मूलात्प्र

கஸ்மாந்மூலாத்ப்ரரோஹதி । ஜாத ஏவ ந ஜாயதே கோ ந்வேநம் ஜநயேத்புந꞉ । விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம ராதிர்தாது꞉ பராயணம் । திஷ்டமாநஸ்ய தத்வித இதி ॥௨௮॥

(ஶம-ஹா-பா-ஹா.) ஒரு விருக்ஷம் எப்படி பல புஷ்பங்களை யுடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படியே புருஷனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உரோமங்களை இலைகளாகவும், துவக்கைப்பட்டைகளாகவும், சேர்த்துக்கொள்க. மேலும் பட்டைகளிலிருந்து பால்வழியுமாப்போலத் துவக்கி லிருந்து இரத்தம் வழிகிறதன்றோ?வ்ருக்ஷங்களுக்குக் கண்டங்கள் போலப் புருஷனுக்கு மாம்ஸங்கள். ஸ்நாயுகள் கிநாடங்கள். உள்ளெலும்புகள் தாருவிசேஷங்கள், மஜ்ஜை, மஜ்ஜையே. ஆயினும், வ்ருக்ஷம் சேதிக்கப்பட்ட பிறகு மூலத்திலிருந்து தளுத்துக்கொள்வதுபோல இந்தச் சரீரம் ம்ருத்யுவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின், மீண்டும் அந்தச் சரீரம் உண்டாவது எதுகொண்டு? அதற்கு மூலமென்ன? இரேதஸ்ஸென்று சொல்லப்போகாது. ஏனென்றால் ஜீவித்திருக்கும்போதே இரேதஸ்ஸுண்டாகின்றமையால் மரித்தபின் இதற்குஇரேதஸ்ஸை மூலமாகச்சொல்லவழியில்லையன்றோ? இதுவும் தவிர விருக்ஷமானது விதையினாலுமுண்டாகிறது. மூலச்சேதமான பின்புண்டாவதுமில்லை. ஆகையால் ம்ருத்யுவினா லழிந்த மர்த்யன் எந்த மூலத்திலிருந் துண்டாகின்றான்? மரித்தபின் மீளவும் பிறப்பதில்லையாகில் புண்யபாபாநுபவத்திற்கு விரோதம் வருகின்றது. ஆகையால் அவன் ஜநிப்பதுண்மை. அதற்குக் காரணம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்த ப்ரசநத்தோடு எல்லா ப்ராம்மணர்களும் வாய்மூடிக்கொண்டார்கள். கதை முடிந்துவிட்டது. இப்படி யாஜ்ஞவல்க்யர் கேட்ட பொருளின்னதென்பதைச் சுருதிவிரிக்கின்றது. அதாகிறது ஜ்ஞாநாநந்த சொரூபமானதும் கர்மாநுகுணமாய்ப் பலனைத்தருவதும் உபாசிப்பவனுக்குப் பலமாயுமிருக்கின்றதும் ப்ரம்மமே.

ஐந்தாமத்யாயம் ஒன்பதாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

ஷஷ்டாத்யாயே ப்ரதமப்ராஹ்மணம்.

ஹரி꞉ஓம்.

ஜநகோ ஹ வைதேஹ ஆஸாஞ்சக்ரே அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்ய ஆவவ்ராஜ । தꣳ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய கிமர்தமசாரீ꞉ பஶூநிச்சந்நண்வந்தாநிதி । உபயமேவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச ॥௧॥

(ஶம ஹா-பா-ஹா.) ஸபையில் ஜநகர்வீற்றிருந்தார். அங்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அவரைநோக்கி வந்த காரணத்தைக் கேட்கும்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யரே, பசுக்களை விரும்பி வந்தீரோ, அல்லது தத்வநிச்சயம் பண்ணவந்தீரோ, வென்றார். இரண்டையுமுத்தேசித்தே வந்தேன் மகாராஜனே என்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

யத்தே கஶ்சிதப்ரவீத்தச்ச்ருணவாமேத்யப்ரவீந்மே ஜித்வா ஶைலிநிர்வாக்வை ப்ரஹ்மேதி யதா மாத்ருமாந்பித்ருமாநாசார்யவாந்ப்ரூயாத்ததா தச்சைலிநிரப்ரவீத்வாக்வை ப்ரஹ்மேத்யவததோ ஹி கிꣳ ஸ்யாதித்யப்ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம் ந மேऽப்ரவீதித்யேகபாத்வா ஏதத்ஸம்ராடிதி ஸ வை நோ ப்ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய । வாகேவாயதநமாகாஶ꞉ ப்ரதிஷ்டா ப்ரஜ்ஞேத்யேநதுபாஸீத । கா ப்ரஜ்ஞதா யாஜ்ஞவல்க்ய । வாகேவ ஸம்ராடிதி ஹோவாச । வாசா வை ஸம்ராட்பந்து꞉ ப்ரஜ்ஞாயத ருக்வேதோ யஜுர்வேத꞉ ஸாமவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ꞉ புராணம் வித்யா உபநிஷத꞉ ஶ்லோகா꞉ ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாநீஷ்டꣳ ஹுதமாஶிதம் பாயிதமயம் ச லோக꞉ பரஶ்ச லோக꞉ ஸர்வாணி ச பூதாநி வாசைவ ஸம்ராட்ப்ரஜ்

𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤
𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈
𑌦𑍇𑌹𑌃 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇
𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்: உம்முடைய ஆசாரியர்களுக்குள் யாரெப்படி உபதேசித்திருக்கிறார்களோ அதைச் சொல்லுமென்றார்; ஜநகர் சொல்லுகிறார்: சலரின் பிள்ளையாகிய ஜித்வா என்பவர் எனக்குச்சொல்லி யிருப்பது வாக்கை ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது. அதற்குயாஜ்ஞவல்க்யர் தாய்தந்தை ஆசாரி இவர்களை உபாஸித்த நல்ல ஆசாரியன் சொல்லுகிறபடியே சொல்லியிருக்கிறார். ஸரியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். வாக்கே ப்ரம்மமென்பது ஸரியான விஷயம். அவருமக்கு அதினுடைய ஆயதநத்தையும் ப்ரதிஷ்டையையும் சொன்னார். ஜநகர்சொல்லுகிறார் சொல்லவில்லை. ஓ ராஜனே, அப்போதுமக்குக்கால்பங்கு தெரிந்தது என்றார்.யாஜ்ஞவல்க்யர். ஆனாலதைமுழுதும் சொல்லுமென்றார். ஜநகர் வாக்கே ஆயதநம், ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டை, ப்ரஜ்ஞை ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர். ப்ரஜ்ஞையென்பது வாக்கோ வேறோவென்றார். ஜநகர். வாக்கே என்று உபதேசித்து யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு அநேகத்ருஷ்டபலன்களோடு ஆராதித்த தேவதாஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறானென்றும் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ஜநகர் யானைபோன்ற எருதுகளின் ஸமூகங்களடங்கிய ஆயிரம் கோக்களைக் கொடுக்கிறேன் இந்த வித்யோபதேசத்திற்காகவென்றார். நான் குறையுமுபதேசியாமல் தக்ஷிணை வாங்குவதுதகப்பனருக்கு அஸம்மதமாகையால் குறையும் உபதேசித்தபின் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்றார்.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌕𑌃 𑌶𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯
𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍌𑌲𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌤𑍋 𑌹𑌿
𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿
𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏
𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞
𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌾
𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌜𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌧𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑌂 𑌭
𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾
𑌟𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋
𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) உதங்கர் ப்ராணனை ப்ரமமென்றாரென்றுசொல்ல முன்போல ஆயதந ப்ரதிஷ்டைகளைச் சொல்லவில்லை யென்ன இவருமதைக்கொண்டாடி ப்ரியமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும் ப்ராணனுயதநமென்றும் ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டையென்றும் சொல்லி அதையுபாஸிப்பதற்குப் பலனையும்சொன்னார். மற்றவை முன்போலவேகாண்க.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑌰𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍

யசதா்வஷ்டா, உர்வ்ரவீவ்ருக்ஷேப்யோவெ ப்ருஹ்மத் பஶ்யதோ தாஹிகிநீ
ஸ்யாத்ரீத்ய ப்ருவீத்தேதேதஸ்யாயதநம் ப்ருதிஷ்டா:நமெ ப்ருவீதிதேத்யக
வாத்வாவணதத்ஸ்த்ர ரவீதிஸமெவெநா ப்ருஹ்யாஜ்ஞவல்க்யவக்ஷேரேவாயத
நமாகாரஶ்வ்ரதிஷ்டாஸத்யமிதேத்யநக்ஷேவாவஸீதகாஸத்யதாயாஜ்ஞவல்க்யவ
க்ஷேரேவஸத்ராவீதிஹோவாவக்ஷேஷாமெவஸத்ராட் வஶ்யம்தமாஹ
ரக்ராகக்ஷீரிதிஸ க்ருஹாக்ராக்ஷமிதிதஸ்த்யம்ஸவதி வக்ஷேயெவஸத்ராட்
வாரமம்ப்ரஹ்மமெநநம்வக்ஷேஜஹ்ஹாரஸவாணொ்யநம் ஹதாந்யிக்ஷரந்தி
தெவொஹவ்தா தெவாநவெ்யதியவம் வித்வாநதக்ஷேவாஸ்த்தேஹஸ்த்யப்ர
ஷஹந் ஸஹஸ்ரம் ஹஸ்தீதிஹோவாவஜநகொவெதெஹ: ஸஹோவாவ
யாஜ்ஞவல்க்ய:விதாமெமநத்நாநநஶிஷ்யஹரேதேதி ॥௪॥

யதேவமேதக்ஶிஷ்வப்ருவீத்தஹ்வணவாமேதத் ப்ருவீமெநமயஹீவிஷ
தேதாஹாரஷ்வாஜ:ஶ்ரோத்ரம்வெப்ருஹ்மதியஶாமாத்ரமாநுவிதரமாநாவா
ரத்வாநுயாத்யதஹ்வாரஷ்வாஜெரப்ருவீஷ்மெதம்வெப்ருஹ்மதஸ்யஶ்வண
தொஹிகிநீஸ்யாதித்யப்ருவீத்தேதேதஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டாம்நமெப்ரு
வீதிதெத்யகவாத்வாவணதஸ்த ஸ்த்ரவீதிஸமெவெநாப்ருஹ்யாஜ்ஞவல்க்ய ஶ்ரோ
த்ரமேவாயதநமாகாஶ:ப்ரதிஷ்டாநந்தஇதேத்யநக்ஷேவா ஸீதகாநந்தா
யாஜ்ஞவல்க்யதிஶவணவஸத்ராவீதிஹோவாவதஷ்வாமெவஸத்ராவீதி யாம்காம்
வதிஶம்மச்சதிநெவாஸ்யா கம்தம்மச்சத்யநந்தாஹிதிஶோமாதிஶோமெவெஸ
த்ராட்ஸ்ரோத்ரம்ஶ்ரோத்ரம்வெஸத்ராட்பரமம்ப்ருஹ்மமெநநந்ஶ்ரோத்ரம்
ஜஹாதிஸவாணொ்யநம் ஹதாந்யிக்ஷரந்திதெவொ ஹவ்தாதெவாந
வெ்யதியவம்வித்வாநதக்ஷேவாஸ்த்தேஹஸ்த்யப்ரஷஹந் ஸஹஸ்ரம்ஹஸ்தீதி
ஹோவாவஜநகொவெதெஹ:ஸஹோவாவயாஜ்ஞவல்க்ய:விதாமெமநத்
நாநநஶிஷ்யஹரேதேதி ॥௫॥

யதேவமேதக்ஶிஷ்வ ப்ருவீத்தஹ்வணவாமேதத் ப்ருவீமெநஸத்யகாமொ
ஜாபாலொமெநாமெவெப்ரு ஹ்மதியஶாமாத்ரமாதிரமாநாவாயவாநு
யாத்யதஜ்ஜாபாலொ ப்ருவீந்மெநாமெவெ ப்ருஹ்மத்மநஸொஹிகிநீ
ஸ்யாதித்ய ப்ருவீத்தேதேதஸ்யாயதநம்ப்ரதிஷ்டாம்நமெ ப்ருவீதிதேத்யக
வாத்வாவணதஸ்த ஸ்த்ரவீதிஸமெவெநாப்ருஹ்யாஜ்ஞவல்க்யமநஏவாயதநமா
காஶ:ப்ரதிஷ்டாநந்தஇதேத்யநக்ஷேவாவஸீதகா க்ருநந்தாயாஜ்ஞவல்க்யமந
வஸத்ராவீதிஹோவாவமநஸாமெவஸத்ராட்ஸ்த்ரியமஹிஹாயதேதஸ்யாம்
ப்ரதிரவமஜாயதேஜாயதேஸ க்ருநந்தோமநொமெவெஸத்ராட்பரமம்ப்ரு
ஹ்மமெநநம்மநொஜஹாதிஸவாணொ்யநம் ஹதாநவிக்ஷரந்தி தெவொ
ஹவ்தாதெவாநவெ்யதியெவம்வித்வாநதக்ஷேவாஸ்தேஹஸ்த்யப்ரஷஹந் ஸ
ஹஸ்ரம்ஹஸ்தீதிஹோவாவ ஜநகொவெதெஹஸ்ஸஹோவாவ யாஜ்ஞவல்க்ய:
விதாமெமநத்நாநநஶிஷ்யஹரேதேதி ॥௬॥

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍃𑌷𑌭𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌽𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 ||எ||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) பர்க்கு என்பவர் சக்ஷுஸ்ஸு ப்ரம்மம் என்றார். அதைஸத்யமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். கர்த்தபீவிபீதரென்பவர் ச்ரோத்ரத்தை ப்ரம்மமென்றார். அநந்தமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். ஸத்யகாமரென்பவர் மனஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றார். அதை யாநந்தமென்றுபாஸிக்கவென்றார். விதக்தர், ஹ்ருதயம் ப்ரம்மமென்றார். ப்ரதிஷ்டா ஸ்திதியென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். இந்தப்படி ப்ரச்நோத்தரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மற்றவை முன்போலவே யோஜித்துக்கொள்க.

ஆறமத்யாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌵𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁 𑌮𑌾 𑌶𑌾𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌰𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌰𑌕 𑌆𑌢𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌧𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌕 𑌇𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑍈 𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ||க||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) அப்போது ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்த்து, ஆஸநத்தைவிட்டுக் கீழிருந்து, என்னை சிக்ஷித்தநுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்று நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக்கொண்டார். அந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்: ஓமஹாராஜனே, பெரிய ஸமுத்ரத்தையோ அல்லது பெரிய மார்க்கத்தையோ போகவிரும்பினவன், ஒரு தேரையோ ஓடத்தையோ ஸாதநமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல அந்தந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் கேட்ட உபநிஷத்துக்களை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; பூஜ்யனான நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு எங்கு போகப்போகிறாய் என்று முமுக்ஷுவின் கதியைக் கேட்க, நானதை யறியேன், நீர் சொல்லவேண்டுமென்றார்; நானதைச் சொல்லுகிறேனென்றார்.

𑌇𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌷 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌇𑌵 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌃 ||உ||

(𑌸0-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) காது கண்ணில் வர்த்திக்கிற புருஷன் இந்திரனென்கிற பெயருடையவன் வர்த்திக்கிறான். இவனையே இந்தனென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறான், தேவர்கள் பரோக்ஷத்திலாசையுடையவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் த்வேஷமுடையவர்கள்.

𑌅𑌥𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌽𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌜𑌾𑌲𑌕𑌮𑌿𑌵𑌾𑌥𑍈𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌷𑌾 𑌸𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌣𑍀 𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌦𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌤𑌰 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ‖௩‖

(𑌸0-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) புருஷரூபமாக இடதுகண்ணில் தோற்றுகிற விராட்டானது அந்த இந்திரனுடைய பத்நி. அந்தத் தம்பதிகள் வஸிப்பதற்கு ஸ்தாநம் ஹ்ருதயாகாசம். ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற லோஹித பிண்டமானது, போக்யமாகிய ப்ராஸாதம். ஜலகம் போல் தோற்றுகிற நாடீ ஸமூகமே வஸ்திரம். இவர்களுடைய ஸஞ்சாரமார்க்கமே ஸுஷும்நையென்கிற அந்த மூர்த்த புருஷனுடைய கதிமார்க்கம். அது தவிர மற்ற நாடிகள் ஸம்ஸாரமார்க்கம். அந்தச் சாரீரனிலும் இவன் போக்யனுசுக் காணப்படானின்றான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌉𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑍁𑌦𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑌵𑌾𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌨𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑌭𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌸𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌇𑌤𑌿 ‖௪‖

(𑌸0-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) எல்லாத் திக்குக்களிலும் ப்ராணேந்திரிய வ்யாபாரங்களையுடைய ஜீவனைக்காட்டிலும் தக்ஷிணுக்ஷிபுருஷனாகியவன் விலக்ஷணனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷனை யுபாஸித்து அபயத்தை யடைந்தாயென்றார். அப்படியே யாகவேண்டுமென்று ஜநகர் வேண்டிக்கொண்டார். நமஸ்காரம் செய்து விதேஹ தேசத்தையும் தன்னையும் தக்ஷிணைகொடுத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌨 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌅𑌥 𑌹 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍂𑌦𑌾𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌂 𑌦𑌦𑍌 𑌸 𑌹 𑌕𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌵𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌦𑌦𑍌 𑌤𑌂 𑌹 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 ‖௧‖

(𑌸0-𑌹𑌾-𑌰𑌾-𑌹𑌾.) ஒருகால விசேஷத்தில் ஜநகர் ஸமீபத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அப்போது நாம் வேதாந்த பாகத்தில் விசேஷார்த்தங்களைச் சொல்லப்போ

காதென்று நினைத்தார். ஜநகரும் யாஜ்ஞவல்க்யரும் அக்நிஹோத்ரத்தினால் ஸம்வாதம் பண்ணினார்கள். அப்போது அவருடைய ஸாமர்த்யத்தைப்பார்த்து, வரங்கேட்கச் சொன்னார். அவர் இஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றார். அப்படியே யென்றார். ராஜா கேள்விகேட்டார்.

யாஜ்ஞவல்க்ய கிம்ஜ்யோதிரயம் புருஷ இதி। ஆதித்யஜ்யோதிஃ ஸம்ராடிதி ஹோவாசாதித்யேநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥உ॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஜநகர், யாஜ்ஞவல்க்யரை கேட்கிறார்: இந்தப் புருஷனுக்கு ப்ரகாசம் எந்த ஜ்யோதஸ்ஸாலே? யாஜ்ஞவல்க்யர் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூர்யனாலே; இவன் ஸகல வியாபாரங்களையும் நடத்திக்கொள்வது ஸூர்யப்ரகாசத்தினாலன்றோ? இதை ஜநகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஆமாம் யாஜ்ஞவல்க்யரே.

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி சந்த்ரமா ஏவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீதி சந்த்ரமஸைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥௩॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யக்நிரேவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீத்யக்நிநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥ச॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தேऽக்நௌ கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி வாகேவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீதி வாசைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி தஸ்மாத்வை ஸம்ராடபி யத்ர ஸ்வஃ பாணிர்ந விநிர்ஜ்ஞாயதேऽத யத்ர வாகுச்சரத்யுபைவ தத்ர ந்யேதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ॥ரு॥

அஸ்தமித ஆதித்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தேऽக்நௌ ஶாந்தாயாம் வாசி கிம்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யாத்மைவாஸ்ய ஜ்யோதிர்பவதீத்யாத்மநைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ॥சா॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் சந்திரப்ரகாசத்தாலும் அவனும் அஸ்தமித்தபோது அக்நிப்ரகாசத்தாலும் அதுவுமில்லாதபோது வாக்கின் ப்ரகாசத்தாலும் புருஷன் வ்யவஹாரங்களை நடத்துகிறான் என்கிற விஷயம் ப்ரச்நோத்தரமாய் முடிந்தபின், அந்தவாக்கு மில்லாதபோது எந்தப்ரகாச மிவனுக்கென்ன ஆத்ம ப்ரகாசத்தினாலென்றார்.

கதம ஆத்மேதி யோऽயம் விஜ்ஞாநமயஃ ப்ராணேஷு ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதிஃ புருஷஃ। ஸ ஸமாநஃ ஸந்நுபௌ லோகாவநுஸஞ்சரதி த்யாயதீவ லேலாயதீவ। ஸ ஹி ஸ்வப்நோ பூத்வேமம் லோகமதிக்ராமதி ம்ருத்யோ ரூபாணி ॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயபுருஷனாகிய ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தானே கர்த்தாவைப்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வப்நாவஸ்தையில் இந்த ஜாக்ரததசையில் காணப்படுகிற சரீராதி ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறதில்லையென்று, ஆத்மா யாரென்று கேட்ட ஜநகருக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 ॥௮॥

(ஶ்ரு-ஹா-ரா-ஹா.) பாப ஸம்பந்தம் முதலிவையும் இவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தத்தாலே என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால்தயரூபம் நிர்மலமென்றதாயிற்று.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌃 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍇 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌚 । 𑌅𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑍋𑌭𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌨𑌂𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௯॥

(ஶ்ரு-ஹா-ரா ஹா.) இந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்தாநங்கள் இரண்டு. இந்த லோகமும் பரலோகமும். ஸ்வப்நமென்பது மூன்றாவது ஸ்தாநமும். இதையே ஸந்தியமென்பர். ஏனென்றால் இந்த ஸ்தாநத்திலிருந்து இரண்டு லோகங்களையு மநுபவிக்கிறானையாலென்க. இன்பம் துன்பமென் றிரண்டையு மடைகிறானென்று ஸ்வப்நத்திலும். அப்போதிந்திரிய வியாபாரங்களை அடக்கிக்கொண்டு தன்புண்ய பாபாநுகுணமாக எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணிவித்துக்கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதிடாய் விளங்குகின்றான்.

𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌥𑌾 𑌨 𑌰𑌥𑌯𑍋𑌗𑌾 𑌨 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌰𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌥𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌥𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌂𑌦𑌾 𑌮𑍁𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑌂𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌿𑌣𑍀𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 ॥௧௦॥

(ஶ்ரு-ஹா.) ஸ்வப்நம் பொய்யேயாம். ஆதலாலப்போது சுயம்ப்ரகாசமென்னத் தடையில்லை.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவினால் அந்தக்காலத்திலந்த ஜீவனே காணும்படிக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உடனே அழிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரகரணத்திற்கும் வியாஸஸூத்திற்கும் விரோதபடாத கருத்து ரா-பாத்தில் சொல்லப்பட்டதே என்றறிக. இதின் விரிவு மற்றோரிடம் காண்க.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿 । 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌕𑌹𑌂𑌸𑌃 ॥௧௧॥

(ஶ்ரு-ஹா.) ஸ்வப்நத்தோடு கூடிய ஜீவன், சரீரத்தை நிச்சேஷ்டமாக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசனாய் ப்ரகாசியாத இந்திரியங்களைச் சூழ்ந்து வருகிறான். ஒருவனுயே மீளவும் இந்திரியப்ரகாசமுடையனாய்க் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையை யடைகிறான்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌨𑌵𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍁𑌲𑌾𑌯𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌸 𑌈𑌯𑌤𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌕𑌹𑌂𑌸𑌃 ॥௧௨॥

(ஶ்ரு-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணவாயுவினால் ஜாக்ரத்தசாசரீரத்தை மரிக்கவொட்டாமல் செய்து இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைவிட்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான்.

ஸ்வப்நாந்த உச்சாவசமீயமாநோ ரூபாணி தேவ: குருதே பஹூநி |
உதேவ ஸ்த்ரீபி: ஸஹ மோதமாநோ ஜக்ஷதுதேவாபி பயாநி பஶ்யந் ||கங||

(ரங்-ரா-பா.) ஸ்வப்நமத்யத்தில் நாநாவித தேவாதிரூபங்களைப் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸ்திரீகளோடு கூடினதுபோலவும், புஜிப்பதுபோலவும் காண்கிறான்.

ஆராமமஸ்ய பஶ்யந்தி ந தம் பஶ்யதி கஶ்சநேதி | தம் நாயதம் போதயேதித்யாஹு: | துர்பிஷஜ்யம் ஹாஸ்மை பவதி யமேஷ ந ப்ரதிபத்யதே | அதோ கல்வாஹுர்ஜாகரிததேஶ ஏவாஸ்யைஷ இதி யாநி ஹ்யேவ ஜாக்ரத்பஶ்யதி தாநி ஸுப்த இத்யத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்பவதி ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாய ப்ரூஹீதி||

(ரங்-ரா-பா.) இவனுறங்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்கிறானன்றோ? அப்போதிவனை யொருவரும் பார்ப்பதில்லை. ஆகையால் உறங்குகிறவனைத் திடீரென்றெழுப்பப்போகாது. அப்படியானால் சில ஸமயங்களில் இந்திரிய வ்யத்யாஸம் குருட்டுத்தனம் முதலாகிய தோஷங்களை யடைவான். அது சிகித்ஸைபண்ண முடியாமற்போம். இதனால் ஸ்வயம்ஜ்யோதி என்றது ரூபிக்கப்பட்டது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜநகர் மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸம்ப்ரஸாதே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யஞ்ச பாபஞ்ச | புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித்பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ||கரு||

(ரங்-ரா-பா.) ஜாக்ரத்தசையில் புண்ய பாபங்களுக்குத்தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்து விளையாடி ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்திற்போக நினைக்கும்போது முன் வந்த வழியே ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்தை ஸ்வப்நாநுபவத்திற்காக அடைகிறான். அக்காலத்தில் ஜாக்ரத்தசையில் தனக்குண்டாயிருந்த மநுஷ்யதேஹ ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைவிட்டு விளங்குகின்றான். இந்தப் புருஷன் உபாதியினாலாகிய ஸங்கத்தையொழியச் சுயமாய் சங்கமற்றவனன்றோ! இவ்வுபதேசத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தபடியே ஜநகரொப்புக்கொண்டு நான் தேவரீருக்கு ஆயிரம்கோக்களைக் குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைச் சொல்லுமென்றார்.

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் ஸ்வப்நாந்தே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யஞ்ச பாபஞ்ச | புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி புத்தாந்தாயைவ ஸ யத்தத்ர கிஞ்சித்பஶ்யத்யநந்வாகதஸ்தேந பவத்யஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ இத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி ||கசு||

(ரங்-ரா-பா.) கீழ்ச்சொல்லியவாறு ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ரூபங்களை ஜாக்ரத்தசையிலடைவதில்லை. இதனால் இரண்டுதசையிலும் [illegible] இவனுக்கு உபாதியினால் கர்மத்தினால வித்யையினாலன்[illegible]யவையேயன்றிச் சுபாவமல்லவென்பது பெறப்பட்டது. (இரங்கராமாநுஜத்தில் ஸ்வப்நாந்தே என்பது பாடம்.)

ஸ வா ஏஷ ஏதஸ்மிந் புத்தாந்தே ரத்வா சரித்வா த்ருஷ்ட்வைவ புண்யஞ்ச பாபஞ்ச புந: ப்ரதிந்யாயம் ப்ரதியோந்யாத்ரவதி ஸ்வப்நாந்தாயைவ ||கஎ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிக்கு ஸகலமும் முன்போலவேயாம்.

तद्यथा महामत्स्य उभे कूले अनुसञ्चरति पूर्वं चापरं चैवमेवायं पुरुष एतावुभावन्तावनुसञ्चरति स्वप्नान्तं च बुद्धान्तं च ॥१८॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மூன்று சுருதிகளாலும் ஆரோஹணு வரோஹண க்ரமத்தினல், ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வப்நத்திலும் ஜாக்ரத்திலும் இவன் படும்பாடு வெளியிடப்பட்டது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றது. இந்தச் சுருதியில் ஒருபெரிய மீனனது ஆறுகளில் சில போதிக்கரையிலும் சில போதக்கரையிலுமாய் இரண்டிடங்களில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல இந்த ஜீவனும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் சிலபோதும் ஜாக்ரத்ஸ்தாநத்தில் சில போதுமாய் இரண்டு ஸ்தாநங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறன்.

तद्यथास्मिन्नाकाशे श्येनो वा सुपर्णो वा विपरिपत्य श्रान्तः संहत्य पक्षौ संलयायैव ध्रियत एवमेवायं पुरुष एतस्मा अन्ताय धावति यत्र सुप्तो न कञ्चन कामं कामयते न कञ्चन स्वप्नं पश्यति ॥१९॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன் இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தையும் ஜாக்ரத்தையுமநுபவித்து, வருத்தமடைந்த கருடபக்ஷி முதலியவை மேலும் கீழும் திரிந்து சிரமப்பட்டு நல்ல கூடுதேடிப் படுப்பதுபோல ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தை யடைந்து லயிக்கிறன். அவ்விடத்தில் ஒரு வஸ்துக்களையும் காண்பதில்லை; ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

ता वा अस्यैता हिता नाम नाड्यो यथा केशः सहस्रधा भिन्नस्तावताणिम्ना तिष्ठन्ति शुक्लस्य नीलस्य पिङ्गलस्य हरितस्य लोहितस्य पूर्णा अथ यत्रैनं घ्नन्तीव जिनन्तीव हस्तीव विच्छाययति गर्तमिव पतति यदेव जाग्रद्भयं पश्यति तदत्राविद्यया मन्यते अथ यत्र देव इव राजेवाहमेवेदं सर्वोऽस्मीति मन्यते सोऽस्य परमो लोकः ॥२०॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் அதாவது இந்த ஜீவன் ஹிதங்களென்கிற நாடிகளில் வர்த்திக்கும்போது ஜாக்ரத்தசையில் காணுவதுபோல நாநாபயங்கரரூபங்களையும் பார்க்கிறன். ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தில் அஃதில்லை. நாநாவர்ணங்களான அந்நரஸங்களால் பூர்ணமாயிருக்கின்ற அந்த நாடிகள் பல போக ஸதநமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரம்மத்தை யாச்ரயித்திருக்கும் ஸமயமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஆத்மஸுகமொழிய மற்றென்றும் தோற்றுதபடி கட்டளையிட்டிருப்பதால் அப்போது ராஜாவைப்போல் ஸுகத்தையே அநுபவிக்கிறன்.

तद्वा अस्यैतदतिच्छन्दा अपहतपाप्माभयं रूपम् । तद्यथा प्रियया स्त्रिया सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरमेवमेवायं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरम् । तद्वा अस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकामं रूपं शोकान्तरम् ॥२१॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி ஸ்தாநமாகிய ப்ரம்மமானது, அபரிமித ஸுகரூபமாகியது; பாபஸம்பந்தமில்லாதது; பயபந்தமில்லாதது. அந்த ப்ரம்மத்தோடு இந்த ஜீவன் ஸம்பந்தப்படும்போது தனக்கத்யந்தேஷ்டையான நாயிகைத்த தேகபாவனையிணையும்போது எவ்வாறு வேறென்றையுமறியானே; அப்படியே பரம ஸுகத்தையடைந்து மற்றென்றையுமறியாமல் போகிறன். அந்த ப்ரம்மம் அவாப்த ஸமஸ்தகாமம் ஆத்மாநந்தாநுபவ சீலம். க்ஷுத்ரகாம சூந்யம். சோகதூரம்.

அத்ர பிதாऽபிதா பவதி மாதாऽமாதா லோகா அலோகா தேவா அதேவா வேதா அவேதா: | அத்ர ஸ்தேநோऽஸ்தேநோ பவதி ப்⁴ரூணஹாऽப்⁴ரூணஹா சாண்டாலோऽசாண்டால: பௌல்கஸோऽபௌல்கஸ: ஶ்ரமணோऽஶ்ரமணஸ்தாபஸோऽதாபஸோऽநந்வாக³தம் புண்யேநாநந்வாக³தம் பாபேந தீர்ணோ ஹி ததா³ ஸர்வாஞ்சோகாந் ஹ்ருத³யஸ்ய ப⁴வதி ||௨௨||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருவிதமான ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தங்கள் கிடையாவாகையால், தாய் தந்தை லோகம் வேதம் தேவதை முதலியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல தேஹ ஸம்பந்தத்தில் வரும் ஜாதி பேத மில்லை; அதுமூலமாக வருகிற தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ரூபம் நன்றாய் விளங்கும் தசை ஸுஷுப்தி என்றேதப்படுகிறது.

யத்³வை தந்ந பஶ்யதி பஶ்யந்வை தந்ந பஶ்யதி | ந ஹி த்³ரஷ்டுர்த்³ருஷ்டேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாத் | ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யத்பஶ்யேத் ||௨௩||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி தசையில் வஸ்துஜ்ஞாநமில்லாதது, இந்த ஆத்மாவுக்கு த்ருஷ்டி என்கிற ஜ்ஞாநமில்லாமையிலன்று. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநமில்லாததசையே கிடைக்கமாட்டாதன்றோ? அது நாசமிருப்பதன்றன்றோ? வேறு காரணமென்னெனில் கண்முதலிய காரண ஸம்பந்தமுடையதாய்க் கொண்டு மற்றொரு வஸ்து அக்காலத்திலில்லை யன்றோ? அப்படிக்கிருந்தாலன்றோ பார்ப்பதற்கிடமுண்டு?

யத்³வை தந்ந ஜிக்⁴ரதி ஜிக்⁴ரந்வை தந்ந ஜிக்⁴ரதி ந ஹி க்⁴ராதுர்க்⁴ராதேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யஜ்ஜிக்⁴ரேத் ||௨௪|| யத்³வை தந்ந ரஸயதே ரஸயந்வை தந்ந ரஸயதே ந ஹி ரஸயிது ரஸயதேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யத்³ரஸயேத் ||௨௫|| யத்³வை தந்ந வத³தி வத³ந்வை தந்ந வத³தி ந ஹி வக்துர்வக்தேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யத்³வதே³த் ||௨௬|| யத்³வை தந்ந ஶ்ருணோதி ஶ்ருண்வந்வை தந்ந ஶ்ருணோதி ந ஹி ஶ்ரோது: ஶ்ருதேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யச்ச்²ருணுயாத் ||௨௭|| யத்³வை தந்ந மநுதே மந்வாநோ வை தந்ந மநுதே ந ஹி மந்துர்மதேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யந்மந்வீத ||௨௮|| யத்³வை தந்ந ஸ்ப்ருஶதி ஸ்ப்ருஶந்வை தந்ந ஸ்ப்ருஶதி ந ஹி ஸ்ப்ரஷ்டு: ஸ்ப்ருஷ்டேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யத்ஸ்ப்ருஶேத் ||௨௯|| யத்³வை தந்ந விஜாநாதி விஜாநந்வை தந்ந விஜாநாதி ந ஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோ வித்³யதேऽவிநாஶித்வாந்ந து தத்³த்³விதீயமஸ்தி ததோऽந்யத்³விப⁴க்தம் யத்³விஜாநீயாத் ||௩௦||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) க்ராணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும் இரஸநேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், வாகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், ச்ரவணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், மநோ வ்ருத்தியா

லும், த்வகிந்த்ரிய வ்ருத்தியாலும், புத்தி வ்ருத்தியாலும் ஜ்ஞாநப்ரஸரணமில்லாமலிருப்பது அப்படி ப்ரஸரிக்கும் ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலன்று. அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கின்றமையா லதற் கழிவில்லாமையினால். வேறென்னென்றால், அந்தந்த வ்ருத்திகளுக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு, அந்தந்தப் பதார்த்தங்க ளப்போது வேறாயில்லாமையால் அந்த ப்ரஸரணமில்லாமலிருக்கின்றது.

யத்ர வா அந்யதிவ ஸ்யாத்தத்ராந்யோऽந்யத்பஶ்யேதந்யோऽந்யஜ்ஜிக்ரேதந்யோऽந்யத்ரஸயேதந்யோऽந்யத்வதேதந்யோऽந்யச்ச்ருணுயாதந்யோऽந்யந்மந்வீதாந்யோऽந்யத்ஸ்ப்ருஶேதந்யோऽந்யத்விஜாநீயாத் ||௩௧||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஜாக்ரத் ஸ்வப்நங்களில் கரண வ்யாபாரங்களுண்டாயிருக்கின்றமையாலும் உபாதியினால் அப்ரம்மாத்மக வஸ்து தர்சநமுண்டாகின்றமையாலும் அவ்வித ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது. தன்னையும் அப்ரம்மாத்மகனாக நினைக்கின்றது.

ஸலில ஏகோ த்ரஷ்டாऽத்வைதோ பவத்யேஷ ப்ரஹ்மலோகஸ் ஸம்ராடிதி ஹைநமநுஶஶாஸ யாஜ்ஞவல்க்ய ஏஷாஸ்ய பரமா கதிரேஷாஸ்ய பரமா ஸம்பதேஷோऽஸ்ய பரமோ லோக ஏஷோऽஸ்ய பரம ஆநந்த ஏதஸ்யைவாநந்தஸ்யாந்யாநி பூதாநி மாத்ராமுபஜீவந்தி ||௩௨||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) நீர்கலந்த நீர்போல ஸ்வச்சனாகிய பரமாத்மாவும், ஸ்வச்சனாகிய ஜீவாத்மாவும் கலந்த ஸுஷுப்தியி லத்வைதமாயிருக்கின்றது. இப்படிக்கு ஸுஷுப்த்யாதாரனாகிய பரமாத்மா ப்ரம்மலோகமென்றும், பரகதிஎன்றும், பரமானஸம்பத்தென்றும், பரமாநந்தமென்றும் ஜநகரை நோக்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தனர். ஓ மகாராஜரே என்று ஸம்போதித்து அநுசாஸநம் பண்ணினார். இந்த ப்ரம்மத்தினுடைய ஆநந்தலேசத்தையே மற்றுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் அநுபவிக்கின்றனவென்றார்.

ஸ யோ மநுஷ்யாணாம் ராத்தஸ் ஸம்ருத்தோ பவத்யந்யேஷாமதிபதிஸ் ஸர்வைர்மாநுஷ்யகைர்போகைஸ் ஸம்பந்நதமஸ் ஸ மநுஷ்யாணாம் பரம ஆநந்தோऽத யே ஶதம் மநுஷ்யாணாமாநந்தாஸ் ஸ ஏக: பித்ரூணாம் ஜிதலோகாநாமாநந்தோऽத யே ஶதம் பித்ரூணாம் ஜிதலோகாநாமாநந்தாஸ் ஸ ஏகோ கந்தர்வலோக ஆநந்தோऽத யே ஶதம் கந்தர்வலோக ஆநந்தாஸ் ஸ ஏக: கர்மதேவாநாமாநந்தோ யே கர்மணா தேவத்வமபிஸம்பத்யந்தேऽத யே ஶதம் கர்மதேவாநாமாநந்தாஸ் ஸ ஏக ஆஜாநதேவாநாமாநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽத யே ஶதமாஜாநதேவாநாமாநந்தாஸ் ஸ ஏக: ப்ரஜாபதிலோக ஆநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽத யே ஶதம் ப்ரஜாபதிலோக ஆநந்தாஸ் ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மலோக ஆநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽதைஷ ஏவ பரம ஆநந்த ஏஷ ப்ரஹ்மலோகஸ் ஸம்ராடிதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யஸ் ஸோऽஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீத்யத்ர ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோ பிபயாஞ்சகார மேதாவீ ராஜா ஸர்வேப்யோ மாந்தேப்ய உதரௌத்ஸீதிதி ||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அவன் மநுஷ்யர்களுக்குள், யௌவநம் முதலிய குணங்களுடையவனாய், ப்ரபுவாயிருக்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆநந்தம் எப்படிப்பட்டதோ, அந்த ஆநந்தம் மநுஷ்யாநந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மநுஷ்யாநந்தத்தை நூறுநூறாகப் பெருக்கித் தைத்திரீயத்தில் ப்ரம்மாநந்தத்தை அளவிடப்போகாதென்று நிரூபித்துச்சொல்லியபடி யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அதைக்கேட்ட ராஜா மோக்ஷா

பாயத்தையே சொல்லும்படி கேட்க, தாம் முன் செய்துகொண்ட ஸங்கல்பம் நிறைவேறுதுபோலிருக்கிறது, எல்லா நிச்சயங்களையும் கேட்கின்றமையாலென்று நினைத்தார்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑍈𑌵॥

(ஶ்ரு-ஸா-ரா-ஸா.) ஸ்வப்நத்திலிருந்து புண்யபாபாநுபவம் செய்தபின் ஜாகரத்தை முன்போலவே யடைகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑍂𑌢 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩௫॥

(ஶ்ரு-ஸா-ரா-ஸா.) சகடமானது பூர்வதேசத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரம்போவதுபோல இந்த ஜீவனும், ஊர்த்வச்வாஸம் வருகிற காலத்தில் இந்தச் சரீரத்தைவிட்டு பரமாத்மாவினாலேவப்பட்டவனாய், லோகாந்தரத்தை யடைகின்றான்.

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌰𑌯𑌾 𑌵𑍋𑌪𑌤𑌪𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌽𑌮𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍋𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑍈𑌵 ॥௩௬॥

(ஶ்ரு-ஸா-ரா-ஸா.) ஜ்வரம் முதலிய வியாதி நிமித்தங்களினாலாவது ஜரை முதலிய சரீரதோஷங்களினாலாவது சரீரமிளைத்தபோது மாம்பூ முதலிய பூக்கள் காம்பிலிருந்து கழலுவதுபோல் கழன்று சென்று, மீண்டும் சரீரஸம்பத்தை யடைந்து ஜீவிக்கின்றான் இந்த ஆத்மா வென்று சொல்லப்பட்டது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃 𑌸𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌣𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌨𑍈𑌰𑌾𑌵𑌸𑌥𑍈𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌯𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍀𑌦𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௩௭॥

(ஶ்ரு-ஸா-ரா-ஸா.) அரசன் வரும்போது அதற்கு முன்னமே அதை அறிந்த ப்ருத்யர்கள் எப்படி அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படியே ஸகலோபகரணங்களும் இவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌿𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃 𑌸𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌣𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩௮॥

(ஶ்ரு-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப்படிச் சரீரத்தைவிட்டு ஜீவன் போம்போது, ஸகலேந்திரியோபகரணங்களும் கூடிச்செல்லுகின்றன.

ஆறமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌮𑌿𑌵 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑍋

ஹ்ருதயமேவாந்வவக்ராமதி ஸ யத்ரைஷ சாக்ஷுஷ: புருஷ: பராங் பர்யாவர்ததேऽதாரூபஜ்ஞோ பவதி ||க||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மா பலஹாநியை யடைந்து மோஹப்படுகிற ஸமயத்தில் ப்ராணன்கள் அவனைக்கிட்டுகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்தை யடைந்து விடுகிறான். அப்படி விஷய பராங்முகனாய் விசேர்தசையில் இவனுக்கு வஸ்து ஜ்ஞாநமில்லாமற் போகின்றது.

ஏகீபவதி ந பஶ்யதீத்யாஹுரேகீபவதி ந ஜிக்ரதீத்யாஹுரேகீபவதி ந ரஸயத இத்யாஹுரேகீபவதி ந வததீத்யாஹுரேகீபவதி ந ஶ்ருணோதீத்யாஹுரேகீபவதி ந மநுத இத்யாஹுரேகீபவதி ந ஸ்ப்ருஶதீத்யாஹுரேகீபவதி ந விஜாநாதீத்யாஹுஸ்தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யாக்ரம் ப்ரத்யோததே தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி | சக்ஷுஷ்டோ வா மூர்த்நோ வா ஶரீரதேஶேப்யஸ்தமுத்க்ராமந்தம் ப்ராணோऽநூத்க்ராமதி ப்ராணமநூத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநூத்க்ராமந்தி ஸவிஜ்ஞாநோ பவதி ஸவிஜ்ஞாநமேவாந்வவக்ராமதி| தம் வித்யாகர்மணீ ஸமந்வாரபேதே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச ||உ||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அக்காலத்தில் இந்திரியங்களோடு ஏகீபவித்தபடியினால் உருவம் முதலியவற்றை க்ரஹிப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனுக்கு ஹ்ருதயத்வாரத்தில் ப்ரகாசமுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரகாசத்தினால் இந்த ஜீவனுத்க்ரமிக்கிறான்; அவனுத்க்ரமிக்கும்போது முக்யப்ராணன் அநுஸரித்துத்க்ரமிக்கின்றது; அப்போது எல்லா ப்ராணங்களு முத்க்ரமிக்கின்றன. அக்காலத்தில் தான் அடையவேண்டிய யோநிஸ்மரணத்தோடு கூடினவனாகின்றான். இந்த ஸ்மரணமுடையவனையே அந்த ப்ராணவர்க்கங்கள் அநுவர்த்திக்கின்றன; அவனை வித்யையும் கர்மங்களும் பூர்வாநுபவவாஸனையும் அநுஸரிக்கின்றன.

தத்யதா த்ருணஜலாயுகா த்ருணஸ்யாந்தம் கத்வாऽந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாத்மாநமுபஸம்ஹரத்யேவமேவாயமாத்மேதம் ஶரீரம் நிஹத்யாவித்யாம் கமயித்வாऽந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாத்மாநமுபஸம்ஹரதி ||ங||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) த்ருணஜலூகை (புற்புழு) ஒரு புல்லைப்பற்றியபின் முன் பற்றியிருந்த மற்றொரு புல்லைவிடுவதுபோல ஒருதேஹத்தை யாச்ரயித்துப் பூர்வதேஹத்தை விடுகிறான்.

தத்யதா பேஶஸ்காரீ பேஶஸோ மாத்ராமபாதாயாந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் தநுத ஏவமேவாயமாத்மேதம் ஶரீரம் நிஹத்யாவித்யாம் கமயித்வாऽந்யந்நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் குருதே பித்ர்யம் வா காந்தர்வம் வா தைவம் வா ப்ராஜாபத்யம் வா ப்ராஹ்மம் வா அந்யேஷாம் வா பூதாநாம் ||ச||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுவர்ணக்காரன், (தட்டான்) ஒருவிதரூபமுடைய பொன்னை யழித்து மற்றொருவித நல்லரூபமுடைய பூஷணமாகச் செய்வதுபோல் இந்த ஜீவனும் முன் சரீரத்திற்கு உபாதாநமாகிய த்ரவ்யத்தையே கர்மாநுகுணமாக மற்றொரு நல்ல ரூபமாக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; தேவபித்ராதிசரீரங்களில் எதையாவது அடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்தில் (பேசஸ்காரீ) என்பதற்கு, பட்டுப்பூச்சி யென்று வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ வா அயமாத்மா ப்ரஹ்ம விஜ்ஞானமயோ மனோமய: ப்ராணமயஶ்சக்ஷுர்மய: ஶ்ரோத்ரமய: ப்ருதிவீமய ஆபோமயோ வாயுமய ஆகாஶமயஸ்தேஜோமயோ(அ)தேஜோமய: காமமயோ(அ)காமமய: க்ரோதமயோ(அ)க்ரோதமயோ தர்மமயோ(அ)தர்மமய: ஸர்வமயஸ்தத்யதேததிதம்மயோ(அ)தோமய இதி யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி ஸாதுகாரீ ஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோ பவதி புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி பாப: பாபேந | அதோ கல்வாஹு: காமமய ஏவாயம் புருஷ இதி ஸ யதாகாமோ பவதி தத்க்ரதுர்பவதி யத்க்ரதுர்பவதி தத்கர்ம குருதே யத்கர்ம குருதே ததபிஸம்பத்யதே ||௫||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ஜ்ஞானமகஸ் ஸஹகாரமுடையவனைக்கொண்டு சக்ஷுராதி ஸகலேந்திரியங்களையுமுடைய பஞ்சபூதஸஹாயயுக்தனாய், தர்மாதர்மாதிகளையும் அதின் கார்யமான சாந்திகோபாதிகளையும் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸாத்வஸாது கார்யங்களைச் செய்து அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகதுக்கங்களை யடைகின்றான்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி ததேவ ஸக்த: ஸஹ கர்மணைதி லிங்கம் மனோ யத்ர நிஷக்தமஸ்ய | ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் | தஸ்மால்லோகாத்புனரேத்யஸ்மை லோகாய கர்மண இதி நு காமயமானோ(அ)தாகாமயமானோ யோ(அ)காமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம ஆத்மகாமோ ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி ||௬||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இந்த விஷயமாக இப்படி ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவனுடைய மநஸ்ஸு, எந்தப்பலத்தை யாசைப்படுகிறானோ அந்தப் பலாநுகுணமாகக் கர்மவசத்தினாலந்தந்த ஸ்ம்ருதியை யடைகின்றான் என்பது இந்த ஸம்ஸாரியானவன், எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அந்தந்தக் கர்மாநுகுணமாக அந்தந்த லோகங்களை யடைந்து மீண்டுக் கர்மசேஷங்களை அநுபவிப்பதற்காக இந்த லோகத்தை யடைகின்றான்; இப்படிக் காமத்திலாசையுடையவன் படும்பாடிதுவாகின்றது; காமம் நீங்கின முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணன்கள் உத்க்ரமிப்பதில்லை; ப்ரம்மபாவத்தை யடைந்தவனைக்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யடைகிறான்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி | யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யே(அ)ஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா: | அத மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்னுத இதி தத யதாஹிநிர்வ்லயனீ வல்மீகே ம்ருதா ப்ரத்யஸ்தா ஶயீதைவமேவேதம் ஶரீரம் ஶேதே | அதாயமஶரீரோ(அ)ம்ருத: ப்ராணோ ப்ரஹ்மைவ தேஜ ஏவ ஸோ(அ)ஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜனகோ வைதேஹ: ||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸகல காமங்களுமொழிந்தபின் இங்கே ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கின்றான்; பாம்பின் த்வக்கானது பாம்பினால் விடப்பட்ட பின்பும் பாம்புபோல் தோற்றுகின்றதன்றோ? அப்படியே சரீரமிருந்தாலும் அந்த ஜ்ஞானிக்கு அகங்காரமில்லை யாகையால், அதுவிட்டுப்போனதாகவே எண்ணப்படும்; இப்படி உபதேசித்த உபதேசத்தைக்கேட்ட ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு ஆயிரம் கோக்களைத் தாநம்செய்வதாகச் சொன்னார்.

ததேதே ஶ்லோகா பவந்தி || அணு: பந்தா விதத: புராணோ மா(ம்)ஸ்ப்ருஷ்டோ(அ)நுவித்தோ மயைவ | தேந தீரா அபியந்தி ப்ரஹ்மவித: ஸ்வர்கம் லோகமித ஊர்த்வம் விமுக்தா: ||௮||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ப்ரமாணாந்தரங்களுக்குக் கோசரமாகாததும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டதுமான என்னாலறியப்பட்ட மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்துக்கள் ப்ரம்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌮𑍁𑌤 𑌨𑍀𑌲𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚| 𑌏𑌷 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌹𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌶𑍍𑌚 ||௯||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) வெளுப்புக் கறுப்புப் பிங்களம் ஹரிதம் இந்த ரூபங்களையுடைய ஆதித்யன் மோக்ஷமார்க்கத்திலிருக்கின்றான்; அந்த மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்து ப்ரம்மத்தை யடைகின்றான்.

𑌅𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 | 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌵 𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍋 𑌯 𑌉 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌤𑌾𑌃 ||௧௦||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾.) கர்மாநுஷ்டாநபரர்களுக்கு அந்தகாரமாகிய ஸம்ஸாரமே ஸித்திக்கும்; இப்படியே கர்மங்களைச் சொல்லுகிற வேதபாகஜ்ஞாநங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கும் அந்த ஸம்ஸாரமே த்ருடப்படும்.

(𑌰𑌾-𑌭𑌾.) கேவலஞ் சுவர்க்கலோகாதிக் காம்யபலன்களை யாசைப்பட்டுக் கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்கள், ஸம்ஸாராந்தகாரத்தை யடைந்து விடுவார்கள்; இப்படியே நித்ய நைமித்தியாதி ஸகல கர்மங்களையும்விட்டு, கேவலஜ்ஞாநத்தையே அநுஷ்டிக்கின்றபேர்களும் ஸம்ஸாரத்தையே யடைந்து விடுவார்கள்; நித்யநைமித்தியாதிக் கர்மங்களை விட்டுவிடுவது தாமஸத்யாகமென்று பகவத்கீதையில் பகவானுபதேசித்தபடி அவற்றை விடுவது கூடாதாகின்றமையாலென்க. இதனால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமென்று நினைப்பிடவேண்டாம்; ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் தவிர்ந்த மோக்ஷோபாய மில்லையென்றும், ஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமென்றும்,கர்மங்களை ஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்ற (நாந்ய:பந்தா அயநாயவித்யதே)(ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்)(தமேதம்வேதாநுவசநேந ப்ராம்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநதாநேந)இவை முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் விரோதிக்குமன்றோ? ஆகையால் கர்மங்களை ஜ்ஞாநங்களாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயாகமாகப் பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த ச்ருதி ஈசாவாஸ்யத்திலும் படிக்கப்படுகின்றது.

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 | 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌽𑌬𑍁𑌧𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 ||௧௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ப்ரம்மாத்மஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள் ஸுகசூந்யமான போகங்களை மரணாநந்தரத்திலடைகின்றார்கள்.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 | 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑍍 ||௧௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இந்த ஜீவன், தன்னை தேஹாதிவிலக்ஷணனென்றும், ப்ரம்மாத்மகனென்று அறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஆசையில்லை; ஆகையால் சரீரஸம்பந்தமான பலன்களைப்பற்றிப் பரிதாபப்படமாட்டான்.

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌂𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌗𑌹𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 | 𑌸 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸 𑌉 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌵||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இவ்வித அநர்த்த ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்ற ஆத்மா எவனுக்கு ஸ்புடப்ரகாசப்படுகின்றதோ அவன் ப்ரம்மாத்மகனாகையால் அவனே எல்லாராலும் ஆதரித்துப் பூசிக்கத்தக்கவன்.

𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌨 𑌚𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃| 𑌯𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑌰𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௧௪||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜந்மத்திலிருந்து அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாகின்றோம்; அறியாதபோது மகாநாசத்தை யடைவோம்; ஏனென்றால் அறிந்தால் மோக்ஷஸுகத்தையும், அறியாதபோது துக்கத்தையும் அடையவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ?

𑌯𑌦𑍈𑌤𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌾 | 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ||௧௫||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாவற்றையும் பரமாத்மகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு ஒரு வஸ்துவிலும் நிந்தை ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌽𑌹𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌹𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௬||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) ஆயுஷ்காமனையுடையவன் காலபரிச்சேதமில்லாத ப்ரம்மத்தை ஆயுர்க்குணத்தோடுபாஸிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 | 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௭||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) அஞ்சு பஞ்சஜநங்களையும் ஆகாசத்தையும் தரிக்கின்ற அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌤 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 | 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃| 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌚𑌿𑌕𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ||௧௮||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) பஞ்சேந்திரியம் முதலியவற்றை யதிஷ்டித்திருக்கின்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களே புராணவித்துக்கள்.

𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 | 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௧௯||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்கள் ச்ரவணமநநங்களுக்குப்பின் விசுத்தமான மநஸ்ஸினால் ப்ரம்மம் காணத்தக்கது. அந்த ப்ரம்மத்தில் பேதத்தைக்காண்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவான்.

𑌏𑌕𑌧𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 | 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌃 𑌪𑌰 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 ||௨௦||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) விரஜமாய் நிர்மலமாய்ப் பரமாயிருக்கிற அந்த ப்ரம்மத்தையே ஸர்வாதாரமாகக் காணவேண்டும்.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 | 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑍂𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌲𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍 ||௨௧||

(ஶo-ஹா-ரா-ஹா.) அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் புத்திசாலி த்யாநம்செய்துகொண்டு வர்த்திக்கவேண்டும்; ப்ராம்மணன், ப்ரம்மகுணங்களை வெளியிடாத வீண்சப்தங்களைச் சொல்லுவது கூடாது; வாக்குக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுப்பதே அதில் ப்ரயோஜநமாகையாலென்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍| 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌏𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌪𑌾𑌲 𑌏𑌷

ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி | யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேநைதமேவ விதித்வா முநிர்பவதி | ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சந்த: ப்ரவ்ரஜந்தி | ஏதத்த ஸ்ம வை தத்பூர்வே வித்வாம்ஸ: ப்ரஜாம் ந காமயந்தே கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோயமாத்மாயம் லோக இதி தே ஹ ஸ்ம புத்ரைஷணாயாஶ்ச வித்தைஷணாயாஶ்ச லோகைஷணாயாஶ்ச வ்யுத்தாயாத பிக்ஷாசர்யம் சரந்தி | யா ஹ்யேவ புத்ரைஷணா ஸா வித்தைஷணா யா வித்தைஷணா ஸா லோகைஷணோபே ஹ்யேதே ஏஷணே ஏவ பவத: | ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மாக்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதேஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதேஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதேஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யத்யேதமு ஹைவைதே ந தரத இதி | அத: பாபமகரவமித்யத: கல்யாணமகரவமித்யுபே உ ஹைவைஷ ஏதே தரதி நைநம் க்ருதாக்ருதே தபத: ||௨௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயனென்று சொல்லப்பட்டவனே மகான், ஆஜன்; அவனே ஹ்ருதயாகாசத்தில் சயித்திருக்கின்றான்; அவனே எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கிறவன்; இவனுக்குப் புண்யபாப ஸம்பந்தத்தாலுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில்லை; இவன் ஸர்வேச்வரன், இவன் பூதாதிபதி, பூதபாலன்; இந்த லோகமர்யாதையை ஸ்தாபிக்கின்ற ஸேது; இப்படிப்பட்ட சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராம்மணர்கள் அதாவது த்ரைவர்ணிகர்கள், வேதாத்யயநத்தினலறியவிரும்புகின்றனர். யஜ்ஞதாநதபஸ்ஸுகளினலும் இஷ்டாசநத்யாகத்தாலும் அந்த ஆத்மாவை யறிந்து முநியாகின்றான்; இந்த ஆத்மாவை யடைய விரும்பியே ஸந்யாஸிகளாகின்றார்கள்; எவர்கள் ஆத்மாவையே பலமாக நினைக்கிறார்களோ அவர்கள், மற்ற ப்ரயோஜநங்களை யாசைப்படாமல் பிக்ஷைசெய்து வருகின்றார்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்த ஆத்மா அஸங்கன். இது முதலியவிஷயம் கஹோள ப்ராம்மணத்தில் சொல்லியபடி காண்க. அவ்வளவேயொழிய தேஹயாத்ரை நிமித்தமாகப் புண்யபாபங்களைச் செய்கிறதில்லை.

ததேதத்ருசாப்யுக்தம் | ஏஷ நித்யோ மஹிமா ப்ராஹ்மணஸ்ய ந வர்ததே கர்மணா நோ கநீயாந் | தஸ்யைவ ஸ்யாத்பதவித்தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேநேதி | தஸ்மாதேவம்விச்சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி ஸர்வமாத்மாநம் பஶ்யதி நைநம் பாப்மா தரதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி நைநம் பாப்மா தபதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தபதி விபாபோ விரஜோவிசிகித்ஸோ ப்ராஹ்மணோ பவத்யேஷ ப்ரஹ்மலோக: ஸம்ராடிதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸோஹம் பகவதே விதேஹாந்ததாமி மாம் சாபி ஸஹ தாஸ்யாயேதி ||௨௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இது இருக்கினல் சொல்லப்பட்டது. ப்ரம்மவித்துக்கு இந்த மகிமை நித்யமாயிருக்கின்றது; அதாவது புண்யபாபங்கள் பலங்களொட்டுவதில்லை; இந்த மாஹாத்ம்யத்தை யறிந்தவனுக்கும் பாபங்களொட்டாவாம்; ஆனதாலப்படி யறிந்து சாந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவனய் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும்; ஆத்மாவை யெல்லாமாகப் பார்க்கின்றான்; இவனைப் புண்யபாபங்ளடையா; இவன் புண்யபாபங்களை யதிக்ரமிக்கின்றான்; ஜ்ஞாநாக்நியினல் ஸகல கர்மங்களையும் தஹிக்கின்றான்; அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மஜ்ஞாநி ராகாதிதோஷங்களற்றவனகின்றான்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாந்நாதோ வஸுதாநோ விந்ததே வஸு ய ஏவம் வேத ||௨௪

(ஶம்-ஹா.) ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யாக்யாயிகையில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா, அந்நத்தைப் புசிப்பவனாகவும் கர்மபலன்களைத் தருபவனாகவு முபாஸிக்கப்பட்டால் அஜனாயும் மகானாயுமிருக்கிற அவனுடைய அநுக்ரகத்தினால் நல்ல போக்தாவாயும் கோஸம்ருத்தி முதலியவற்றையுடையவனாயும் ஆவான்; இதை முமுக்ஷு விஷயத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அவன் ஸர்வாத்மாவாகையால் ஸர்வாநுபவமும் ஸித்திக்குமென்பது கருத்து.

(ரா-ஹா.) மகானாயும் அஜனாயுமிருக்கின்ற அந்த ஆத்மா உபாஸகர்களுக்கு உபாஸநாநுகுணமாய்ப் புத்தி முக்தி பலன்களைத் தருகின்றானென்பது சொல்லப்படுகின்றது; அந்நத்தையும் தநங்களையும் கொடுப்பவனென்றுபாஸித்தால் அவற்றையடைகின்றான்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌜𑌰𑍋𑌽𑌮𑌰𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑍋𑌽𑌭𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂
𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௨௫||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஜராமரணமில்லாமல் அபயஸ்வரூபமாயு மம்ருதஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மரூபியாய் அபயத்தையும் அம்ருதத்தையு மடைகின்றான்.

ஆறமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌚 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌯𑌨𑍀 𑌚 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍈
𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌯𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) நான்காவது அத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணத்தில் அதாவது யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராம்மணத்தில் படிக்கப்பட்ட சுருதிகளே சில ஏற்றக் குறைவுகளோடு இந்த ப்ராம்மணத்திலும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் அவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படாத பதங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வியாக்யாநம் செய்யப்படுகின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சொல்லிய விஷயத்தையே மீளவும் சொல்லுவது நிகமநார்த்தமென்று சங்-த்திலும், வைராக்யம் த்ருடப்படாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தி லதிகாரமில்லையென் றுணர்த்துவதற்கென்று ரா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன. யதார்த்தமென்றறிவிப்பதும் ப்ரயோஜநம். மைத்ரேயி, ப்ரம்மவாதிநியாயும் காத்யாயநி ஸம்ஸாரத்தை யறிந்தவளாயுமிருந்தாள். ஸந்யாஸத்தை யடைய விரும்பினவரானார்.

𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌹𑌮
𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍇𑌽𑌨𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ||௨||

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌮 𑌇𑌯𑌂 𑌭𑌗𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇
𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌹𑍋3 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾
𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑍈𑌵𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌮𑍃
𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ||௩||

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨
𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ||௪||

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌤𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯
𑌮𑌵𑍃𑌧𑌦𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁
𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௫||

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௬॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ॥௭॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ॥௮॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌧𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ॥௯॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑍈 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ॥௧௦॥

ஸ யதார்த்ரைதாக்நேரப்யாஹிதஸ்ய ப்ருதக்தூமா விநிஶ்சரந்த்யேவம் வா அரேऽஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேதோऽதர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷத: ஶ்லோகா: ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாநீஷ்டம் ஹுதமாஶிதம் பாயிதமயம் ச லோக: பரஶ்ச லோக: ஸர்வாணி ச பூதாந்யஸ்யைவைதாநி ஸர்வாணி நிஶ்வஸிதாநி ||கக||

ஸ யதா ஸர்வாஸாமபாம் ஸமுத்ர ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸ்பர்ஶாநாம் த்வகேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரஸாநாம் ஜிஹ்வைகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கந்தாநாம் நாஸிகே ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரூபாணாம் சக்ஷுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஶப்தாநாம் ஶ்ரோத்ரமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸங்கல்பாநாம் மந ஏகாயநமேவம் ஸர்வாஸாம் வித்யாநாம் ஹ்ருதயமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் ஹஸ்தாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமாநந்தாநாமுபஸ்த ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் விஸர்காணாம் பாயுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமத்வநாம் பாதாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் வேதாநாம் வாகேகாயநம் ||கஉ||

ஸ யதா ஸைந்தவகநோऽநந்தரோऽபாஹ்ய: க்ருத்ஸ்நோ ரஸகந ஏவைவம் வா அரேऽயமாத்மாநந்தரோऽபாஹ்ய: க்ருத்ஸ்ந: ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவைதேப்யோ பூதேப்ய: ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிநஶ்யதி ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தீத்யரே ப்ரவீமீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ||கங||

ஸா ஹோவாச மைத்ரேய்யத்ரைவ மா பகவாந்மோஹாந்தமாபீபதந்ந வா அஹமிமம் விஜாநாமீதி ஸ ஹோவாச ந வா அரேऽஹம் மோஹம் ப்ரவீம்யவிநாஶீ வா அரேऽயமாத்மாநுச்சித்திதர்மா ||கச||

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி ததிதர இதரம் பஶ்யதி ததிதர இதரம் ஜிக்ரதி ததிதர இதரம் ரஸயதே ததிதர இதரமபிவததி ததிதர இதரம் ஶ்ருணோதி ததிதர இதரம் மநுதே ததிதர இதரம் ஸ்ப்ருஶதி ததிதர இதரம் விஜாநாதி யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்தத்கேந கம் பஶ்யேத்தத்கேந கம் ஜிக்ரேத்தத்கேந கம் ரஸயேத்தத்கேந கமபிவதேத்தத்கேந கம் ஶ்ருணுயாத்தத்கேந கம் மந்வீத தத்கேந கம் ஸ்ப்ருஶேத்தத்கேந கம் விஜாநீயாத்யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மாக்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதேऽஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதேऽஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதேऽஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யதி விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாதித்யுக்தாநுஶாஸநாஸி மைத்ரேய்யேதாவதரே கல்வம்ருதத்வமிதி ஹோக்த்வா யாஜ்ஞவல்க்யோ விஜஹார ||கரு||

(ஶம் - ஹா - பா - ஹா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கெல்லாம் வாக்யார்த்தம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. சில பதங்களுக்குப் பொருள் பேதப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் மிக முக்யமானவை யல்லவாகையால் இங்கெழுதப்படவில்லை.

ஆறமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ஶ: பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத்கௌபவந: பௌதிமாஷ்யாத்பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத்கௌபவந: கௌஶிகாத்கௌஶிக: கௌண்டிந்யாத்கௌண்டிந்ய: ஶாண்டில்யாச்சாண்டில்ய: கௌஶிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம: ||௧||

அக்நிவேஶ்யாதக்நிவேஶ்யோ கார்க்யாத்கார்க்யோ கார்க்யாத்கார்க்யோ கௌதமாத்கௌதம: ஸைதவாத்ஸைதவ: பாராஶர்யாயணாத்பாராஶர்யாயணோ கார்க்யாயணாத்கார்க்யாயண உத்தாலகாயநாதுத்தாலகாயநோ ஜாபாலாயநாஜ்ஜாபாலாயநோ மாத்யந்திநாயநாந்மாத்யந்திநாயந: ஸௌகராயணாத்ஸௌகராயண: காஷாயணாத்காஷாயண: ஸாயகாயநாத்ஸாயகாயந: கௌஶிகாயநே: கௌஶிகாயநி: ||௨||

க்ருதகௌஶிகாத்க்ருதகௌஶிக: பாராஶர்யாயணாத்பாராஶர்யாயண: பாராஶர்யாத்பாராஶர்யோ ஜாதூகர்ண்யாஜ்ஜாதூகர்ண்ய ஆஸுராயணாச்ச யாஸ்காச்சாஸுராயணஸ்த்ரைவணேஸ்த்ரைவணிரௌபஜந்தநேரௌபஜந்தநிராஸுரேராஸுரிர்பாரத்வாஜாத்பாரத்வாஜ ஆத்ரேயாதாத்ரேயோ மாண்டேர்மாண்டிர்கௌதமாத்கௌதமோ கௌதமாத்கௌதமோ வாத்ஸ்யாத்வாத்ஸ்ய: ஶாண்டில்யாச்சாண்டில்ய: கைஶோர்யாத்காப்யாத்கைஶோர்ய: காப்ய: குமாரஹாரிதாத்குமாரஹாரிதோ காலவாத்காலவோ விதர்பீகௌண்டிந்யாத்விதர்பீகௌண்டிந்யோ வத்ஸநபாதோ பாப்ரவாத்வத்ஸநபாத்பாப்ரவ: பத: ஸௌபராத்பந்தா: ஸௌபரோऽயாஸ்யாதாங்கிரஸாதயாஸ்ய ஆங்கிரஸ ஆபூதேஸ்த்வாஷ்ட்ராதாபூதிஸ்த்வாஷ்ட்ரோ விஶ்வரூபாத்த்வாஷ்ட்ராத்விஶ்வரூபஸ்த்வாஷ்ட்ரோऽஶ்விப்யாமஶ்விநௌ ததீச ஆதர்வணாத்தத்யங்ஙாதர்வணோऽதர்வணோ தைவாததர்வா தைவோ ம்ருத்யோ: ப்ராத்வம்ஸநாந்ம்ருத்யு: ப்ராத்வம்ஸந: ப்ரத்வம்ஸநாத்ப்ரத்வம்ஸந ஏகர்ஷேரேகர்ஷிர்விப்ரசித்தேர்விப்ரசித்திர்வ்யஷ்டேர்வ்யஷ்டி: ஸநாரோ: ஸநாரு: ஸநாதநாத்ஸநாதந: ஸநகாத்ஸநக: பரமேஷ்டிந: பரமேஷ்டீ ப்ரஹ்மணோ ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பு ப்ரஹ்மணே நம: ||௩||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) மதுகாண்டத்திற்கு ஆசார்யவம்சம் சொல்லியதுபோல இந்தக் காண்டத்திற்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திப்பது அத்யந்த முக்யமாகையா லிந்த விஷயத்தில் புநருக்தியில்லை.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌹𑌰𑌿𑌃𑌓𑌂॥𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌦𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌿𑌦𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌦𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧॥

(ஶம் - ஹா.) நடந்த நாலத்யாயங்களால் அபரோக்ஷமாயும், ஸர்வாத்மாவாயும், நிருபாதிகமாயும், நிர்தோஷமாயும், அத்விதீயமாயும் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி, வ்யாவஹாரிகமாகிய உபாதி விசிஷ்டமான ப்ரம்மத்தினது, உபாஸநங்கள் முன் சொல்லப்படாதவை பரம்பரையாய் மோக்ஷஸ்தானங்களும் மிகுந்த ஐச்வர்ய ஸாதநங்களுமாகியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஓங்காரம் தமம் தயை தாநம் இவைகளும் விதிக்கவேண்டும். பூர்ணமாகிய அந்த ப்ரம்மமானது பூரணமாகிய இதுவாகின்றது. அந்த ப்ரம்மம் என்பது காரண ப்ரம்மம். இந்த ப்ரம்மமென்பது காரிய ப்ரம்மம். காரண ப்ரம்மத்திலிருந்து காரிய ப்ரம்ம முண்டாகின்றது. இந்தக் கார்ய ப்ரம்மத்தினுடைய பூர்ணத்தன்மையைக்கொண்டு அவித்யை நீங்கி வித்யையினால் காரண பூர்ண ப்ரம்மமாகவே யாகின்றது.

(ரா - ஹா.) ப்ரத்யக்ஷாபரோக்ஷ ஸகல லோகங்களும் வேதசப்தங்களால் பூர்ணமானது. வேதங்கள் வ்யாஹ்ருதிகளால் பூர்ணமானது. அந்த வ்யாஹ்ருதிகளும் ப்ரணவமாகிய மூலஸ்வரூபமுடையதாகின்றன.

𑌓𑌂 𑌖𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌖𑌂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌂𑌖𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹𑌕𑍌𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍈𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥௨॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரணவத்தை, கம் ப்ரம்ம என்றுபாஸிக்கவேண்டியது. அதாவது:—சிலர் பரமாத்மாவென்றும் சிலர் பூதாகாசமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் முக்யபக்ஷம் முதலாவது. இரண்டாவதுபக்ஷம் கௌரவ்யாயணீ புத்திரருக்கு அபிமதம். ஸகலத்தையும் அறிவிக்கிறபடியால் இந்த ப்ரணவத்தையே வேதமாக ப்ராம்மணர்களறிந்திருக்கின்றார்கள்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍌 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌷𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿॥

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌦𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌗𑌨𑍁𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌿𑌤𑍍𑌨𑍁𑌰𑍍𑌦 𑌦 𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌦𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌦𑍍𑌦𑌮𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) தேவர்களும், மநுஷ்யர்களும், அஸுரர்களும் சிஷ்யர்களாயிருந்து ஹிதமுபதேசிக்கும்படிகேட்கத் தனித்தனியே (த) என்றுபதேசித்து அர்த்தபரீ

கைக்ஷபண்ண அவர்கள் தமதயாதாநங்களை யுபதேசித்ததாகச் சொன்னார்கள். மேககர்ஜ நத்திக்கு மதுவேதாத்பர்யம்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌭𑌿𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ‖௧‖

(ஶ்ரீ-ஸா-ர-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ப்ரஜாபதியாக உபாஸிக்கும்படி விதிக்கின்றது. இந்த மூன்று எழுத்தடங்கிய இந்தப் பதத்தைப்பற்றித் தனித்தனியே மூன்றக்ஷரங்களையும் நிருக்தியோடு தெரிந்துகொண்டவனுக்கு அந்தந்தப் பலன்கள் கிடைக்கும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸 𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌯𑌤𑍀𑌮𑌾𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌿𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌨𑍍𑌵𑌸𑌾𑌵𑌸𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌜𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ‖௧‖

(ஶ்ரீ-ஸா-ர-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ஸத்யமாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்த உபாஸநத்தா லிந்த லோகங்களை ஜயிக்கின்றான்.

𑌆𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍁𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍃𑌤𑌮𑍁𑌭𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌭𑍂𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌮𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 ‖௨‖

(ஶ்ரீ-ஸா-ர-ஸா.) தகாரம் ம்ருத்யுவாகிய அந்ருதம். அது ஸகாரயகாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இதை யறிந்தவன் பொய்யனாகான்.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍌 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍌 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌰𑌯𑌮𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ‖௧‖

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஆதித்யமண்டலத்திலும் கண்களிலும் ப்ரஸ்பரோபகாரத்தை யடைந்து வர்த்திக்கின்ற புருஷன் ஸத்யரூபியா யிருக்கின்றான். மற்ற விஷயங்களை மதபேதப்படி கேட்டறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇

ஸுவரிதி ப்ரதிஷ்டா த்வே ப்ரதிஷ்டே த்வே ஏதே அக்ஷரே தஸ்யோபநிஷத் அஹரிதி ஹந்தி பாப்மாநம் ஜஹாதி ச ய ஏவம் வேத ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ஆதித்யமண்டல புருஷனுக்குப் பூ: என்பது சிரஸ்ஸு, புவ: என்பது கைகள், ஸுவ: என்பது பாதங்கள், அஹ: என்பது இரஹஸ்யநாமம். இந்தப்படி யறிந்தவனுக்குப் பாபவிமோசநமாகும்.

யோऽயம் தக்ஷிணேऽக்ஷந் புருஷஸ்தஸ்ய பூரிதி சிர ஏகம் சிர ஏகமேததக்ஷரம் புவ இதி பாஹூ த்வௌ பாஹூ த்வே ஏதே அக்ஷரே ஸுவரிதி ப்ரதிஷ்டா த்வே ப்ரதிஷ்டே த்வே ஏதே அக்ஷரே தஸ்யோபநிஷதஹமிதி ஹந்தி பாப்மாநம் ஜஹாதி ச ய ஏவம் வேத ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லா விஷயங்களையு மாதித்ய புருஷனையும் அக்ஷி புருஷனையும் ஒன்றாகவே த்யாநிக்கவேண்டும்; இவனுக்கு அஹம் என்பது இரஹஸ்யநாமம். இதுவே விசேஷம்.

அத ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

மநோமயோऽயம் புருஷோ பா:ஸத்யஸ்தஸ்மிந்நந்தர்ஹ்ருதயே யதா வ்ரீஹிர்வா யவோ வா ஸ ஏஷ ஸர்வஸ்யேசாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி: ஸர்வமிதம் ப்ரசாஸ்தி யதிதம் கிஞ்ச ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயஸச்சின்னனாகிய பரமாத்மா விசுத்தமநோக்ராஹ்யன், ஸமஸ்தத்தையு மவனே ஸர்வருக்கும் அதிபதி, ஸர்வத்துக்கும் ஈசன், ஸர்வத்தையும் நியமிக்கின்றான்.

அத ஸப்தமம் ப்ராஹ்மணம்.

வித்யுத் ப்ரஹ்மேத்யாஹுர்விதாநாத்வித்யுத்வித்யத்யேநம் பாப்மநோ ய ஏவம் வேத வித்யுத் ப்ரஹ்மேதி வித்யுத்த்யேவ ப்ரஹ்ம ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மின்னல் ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும்; இவன் ஸகல பாபங்களையும் நாசம்பண்ணுவன்.

அதாஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்.

வாசம் தேநுமுபாஸீத தஸ்யாச்சத்வார: ஸ்தநா: ஸ்வாஹாகாரோ வஷட்காரோ ஹந்தகாரஸ்ஸ்வதாகாரஸ்தஸ்யை த்வௌ ஸ்தநௌ தேவா உபஜீவந்தி ஸ்வாஹாகாரம் ச வஷட்காரம் ச ஹந்தகாரம் மநுஷ்யா: ஸ்வதாகாரம் பிதரஸ்தஸ்யா: ப்ராண ருஷபோ மநோ வத்ஸ: ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்கைத் தேநுவாக உபாஸிக்கவேண்டும், அதற்கு நான்கு முலைகள். ஸ்வாஹாகாரம், வஷட்காரம், ஹந்தகாரம், ஸ்வதாகாரம்; தேவதைகளுக்கு முன்னிரண்டு; மநுஷ்யர்களுக்கு ஹந்தகாரம்; பித்ருக்களுக்கு ஸ்வதைப்ராணன், இருஷபம்; மநஸ்ஸு வத்ஸம்.

அத நவமம் ப்ராஹ்மணம்.

அயமக்நிர்வைச்வாநரோ யோऽயமந்த: புருஷே யேநேதமந்நம் பச்யதே யதிதமத்யதே தஸ்யைஷ கோஷோ பவதி யமேதத் கர்ணாவபிதாய ச்ருணோதி ஸ யதோத்க்ரமிஷ்யந்பவதி நைநம் கோஷம் ச்ருணோதி||

(ஶ௦ - ஹா.) புசிக்கப்படுகின்ற அந்நத்தைப் பசநம் செய்கிறவனும், சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுமான வைச்வாநரனைப் பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்தச் சப்தம் மரணபூர்வாவஸ்தையில் தெரியாது.

கயஉஷஶ௦வெ୍ஹணஃ.

யஊாவெ வா௱௵ஷொாஉஸாஓாகாவெகதி ஸவாய௱ாமஹதிக ஷெஸ ஸகஒவிஜிஹீெதயாாஶவக ஸஃவெ கெநஸ உஷயு கக௵ தெஸ ஞுஓிகஒாமஹதி கஒஷெஸஸகவிஜிஹீெதயா ஷஉஸாஃவ௦ கெந ஸஉஷயுஞுக௵கெஸவஉஸாமஹதி கஷெஸகவிஜிஹீ கெயாஉ௦ஷஹஃ வ௦கெந ஸஉஷயு ஞுக௵கெஸவொகஉாமஹ கஃவொாகஉஹிஃ௦கஸிநஸதிஶாஶதீஸ௱ாஃ ‖க‖

(ஶ௦-ஹா-ஶா-ஷா.) வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன் இவைகள் வழிவிட உபாஸகன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான். அர்சிராதி மார்க்கத்தில் சில சொல்லப்பட்டன. இந்தப்படி அந்த லோகம் சேர்ந்து அங்கு எப்போதும் ஸுகிக்கின்றான்.

கயவணகாஉஶஅ ாஹணஃ.

வணகவெஷ வாஉ௦கவொயஉஃயிகஸவஃ௦கவாஉஹ வெஹவ ஞொக௦ஜயதீயவவ௦ வெவெஷகவெஷவாஉ௦கவொய௦ வெகஉஅஃ ஹாநிவாஉஹ வெஹவஞொக௦ஜயதிய வணவஃவெவெஷகவெஷவா உ௦கவொய௦ வெகஉாவஹஃாஃயதிவாஉஹ வெஹவஞொக௦ஜயதிய வணவ௦வெஷ ‖க‖

(ஶ௦-ஹா-ஶா-ஷா.) வ்யாதிபீடைச் மசாநகமநம் தஹநம் இவற்றைத் தபஸ்ஸாக த்யாகிக்கின்றவனுக்கு உத்தமலோக ஜயமுண்டாகின்றது.

கயஷுஉஶவ ாஹணஃ.

கஹவெஹெகஃக ஞுஹ௱ஸஹகயாவாயதிவா கஹஉகவ௱ ணாநாவெணாவெஹெகஃக ஞுஹ௱ஸஹகயாஶ௱ஷஃதிவெவணா ஜவெகஉஹாஷெகஹவெவஷெவெக வணகயாஹவய௦ஹகா வாஉகா௦ம ஹகஹஉஹாஹவ ாகஉஃ ஷிகா௦கிஃ ஷிஷெவெவவ௦விஉ௱ஷெஸாய௱ க௱யா௦ திவொாஸா கஸாய௱க௱யாமிதி ஸஹஸாஹவாணி நாஉா வஅாகஉகஷெந யொவெகயாஹவய௦ஹஉாவாஉகா௦ மஹதிஸா உவெஹகஉ௱வாவவீகஃஹ௦ வெவிகவெஹஹீஉாநி ஸவாணிஹஉகாநி விஷாநிஉதி வஅாவெணாவெவ௦வ ாவெணஹீஉாநி ஸவாணிஹஉகாநி ஶஉவெநஸவாணிஹவா கஸிநஉகாநிவிஶதிஸவாணிஹஉகாநி ஶஉவெந யணவ௦வெஷ ‖க‖

(ஶ௦-ஹா-ஶா-ஹா.) சிலர் அந்நம் ப்ரம்மமென்றார்கள், சிலர் ப்ராணனை ப்ரம்மமென்றார்கள். இப்படியன்று, ஒன்றைவிட்டபோதொன்று விகாரத்தை யடைகின்றதன்றோ? ஆதலா லிவ்விரண்டும் ப்ரம்மம். இப்படி யறிந்தவன் சிறந்தவனென்று மகனாகிய ப்ராத்ருதன் சொல்லக்கேட்ட பிதா, அந்தப்ராணன்களை விரமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படியுபாஸிப்பவனுக்கு ஸர்வாநுகூலத்வ முண்டாகின்றதென்றுமுபதேசித்தார்.

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌉𑌕𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌉𑌕𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌕𑍍𑌥𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥ 𑌯𑌜𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௨॥ 𑌸𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥ 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑌿 𑌵𑍈 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌤𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணனை உக்தமென்கிற சஸ்த்ரமாகவும் அந்தப்பேர்கொண்ட ஸாமமாகவும் யஜுஸ்ஸாகவும் க்ஷத்ரமாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்தந்த ஸாலோக்யஸாயுஜ்யங்களையும் அந்தந்த ஐஹிக பலன்களையு மதுதந்திடும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈 𑌪𑌦𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥ 𑌋𑌚𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈 𑌪𑌦𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௨॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈 𑌪𑌦𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧 𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌥𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌰𑌜𑌾 𑌯 𑌏𑌷 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌤𑌂 𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑌦𑍃𑌶 𑌇𑌵 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌪𑌰𑍋𑌰𑌜𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌰𑌜 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌤𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) காயத்ரியை உபாஸிக்கும் விதி சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது பதம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்யௌ: என்பது இது எட்டெழுத்தடங்கியது. இப்படியே மூன்றுலகமாக உபாஸிக்கு மவனுக்கு மூன்றுலகங்களிலும் ஜயிக்கவேண்டியவற்றின் ஜயமுண்டாகும். இப்படி இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம். இது இரண்டாவது பதம். இந்தப்படி த்ரயியாக உபாஸித்தவனுக்கு வேதோக்த ஸகல பலன்களும் கிடைக்கும். இப்படியே ப்ராணன், அபானம், வ்யானம். இது மூன்றாவது பதம். இந்தப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு ஸகல ப்ராணி ஜயமுமுண்டாகும். மண்டலபுருஷனை நான்காவது பதமாக உபாஸிப்பவன் அந்தப் புருஷனைப்போல் திருப்தியையுடையவனுவான்.

𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌤𑍇 𑌪𑌦𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌰𑌜𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚

க்ஷுர்ஹி வை ஸத்யம் தஸ்மாத்யதிதாநீம் த்வௌ விவதமாநாவேயாதாமஹம
தர்ஶமஹமஶ்ரௌஷமிதி ய ஏவம் ப்ரூயாதஹமதர்ஶமிதி தஸ்மா ஏவ ஶ்ரத்தத்யாம
தத்வை தத்ஸத்யம் பலே ப்ரதிஷ்டிதம் ப்ராணோ வை பலம் தத்ப்ராணே
ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாதாஹுர்பலம் ஸத்யாதோகீய இத்யேவம்வேஷா கா
யத்ர்யத்யாத்மம் ப்ராணே ப்ரதிஷ்டிதா ஸா ஹைஷா கயாம்ஸ்தத்ரே ப்ரா
ணா வை கயாஸ்தத்ப்ராணாம்ஸ்தத்ரே தத்யத்கயாம்ஸ்தத்ரே தஸ்மாத்காயத்ரீ
நாம ஸ யாமேவாமூம் ஸாவித்ரீமந்வாஹைஷைவ ஸா ஸ யஸ்மா அந்வாஹ த
ஸ்ய ப்ராணாம்ஸ்த்ராயதே ||௪||

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) இந்தக் காயத்ரியானது அந்தத் துரீயத்தில் ப்ரதிஷ்டைப் யடைகின்றது; அந்தத் துரியமும், ஸத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. ஸத்ய மென்பது சக்ஷுரிந்திரியத்தை. ஏனென்றால், கேள்விப்பட்டவன் வார்த்தையிலும் கண்டவன் வார்த்தையை மெய்யாகக்கொள்ளுகின்றோமல்லவா? அந்தஸத்யம் பலத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. பலம் என்பது ப்ராணனே ஸத்யத்தைவிடப் பலமாதாரமாகின்றமையால் சிறந்தது. இம்முறையாலே காயத்ரி அத்யாத்மத்தில் (அதாவது ப்ராணனில்) ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருககின்றது. இது கயங்களென்கிற ப்ராணனை இரக்ஷிக்கின்றமையால் காயத்ரி யென்று பெயரையடைந்திருக்கின்றது. ஆசார்யனுலுபதேசிக்கப் பட்ட ஸாவித்ரியும் இதுவேயாம். ஸவிதாவாகிய ஸூர்யனைத் தேவதையாக உடையதன்றோ? ஆக ஸாவித்ரியே காயத்ரியாம்.

தாம் ஹைதாமேகே ஸாவித்ரீமநுஷ்டுபமந்வாஹுர்வாகநு
ஷ்டுபேதத்வாசமநுப்ரூம இதி ந ததா குர்யாத்காயத்ரீமேவ ஸாவித்ரீ
மநுப்ரூயாத்யதி ஹ வா அப்யேவம்வித்பஹ்விவ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி ந ஹைவ தத்கா
யத்ர்யா ஏகஞ்சந பதம் ப்ரதி ||௫||

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா) சிலர் ஸாவித்ரியை அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸென்று அதற்குச் சில காரணங்களைக் கூறுவது யுக்தமன்று. மற்றென்னவென்றால் காயத்ரியே ஸாவித்ரியாகக்கொள்ளவேண்டும்; இப்படி யறிந்தவனுக்குத் தானம் வாங்குவதினாலுண்டாகுமந்தப் பாபங்கள் ஸம்பவியாவாம். அது காயத்ரீ ப்ரபாவ மென்றறிக.

ஸ ய இமாம்ஸ்த்ரீம்ல்லோகாந்பூர்ணாந்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோऽஸ்யா ஏதத்ப்ர
தமம் பதமாப்நுயாதத யாவதீயம் த்ரயீ வித்யா யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோऽஸ்யா
ஏதத்த்விதீயம் பதமாப்நுயாதத யாவதிதம் ப்ராணி யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்
ஸோऽஸ்யா ஏதத்த்ருதீயம் பதமாப்நுயாததாஸ்யா ஏததேவ துரீ
யம் தர்ஶதம் பதம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி நைவ கேநசநாப்யம் குத
உ ஏதாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் ||௬||

(ஶ்ரீ-ஸா பா-ஸா.) காயத்ரீப்ரதம பாதஜ்ஞாநத்தால் த்ரிலோகாநுபவமும், த்வீதீயபாதஜ் ஞாநத்தால் வேதோக்த பலன்களும், த்ரிதீய பாதஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ ப்ராணி பலன்களு முண்டாகின்றன. நான்காவது பாதத்தை யறிந்ததற்குப்பலம் ஆகந்த்யமே யன்றி வேறு பலன் ஒவ்வாது.

தஸ்யா உபஸ்தாநம் காயத்ர்யஸ்யேகபதீ த்விபதீ த்ரிபதீ சதுஷ்ப
த்யபதஸி ந ஹி பத்யஸே நமஸ்தே துரீயாய தர்ஶதாய பதாய பரோரஜ
ஸேऽஸாவதோ மா ப்ராபதிதி யம் த்விஷ்யாதஸாவஸ்மை காமோ மா ஸம்ருத்தி

வா நஹைவாஸ்மை ஸ காம: ஸம்ருத்யதே யஸ்மா ஏவமுபதிஷ்டதே ஹமத: ப்ராபமிதிவா ||எ||

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தக் காயத்ரிக்கு உபஸ்தாநமந்திரம் என்னவென்றால் காயத்ரியாகின்றாய் ஏக பதியாகின்றாய், த்விபதியாகின்றாய், த்ரிபதியாகின்றாய், சதுஷ்பதியாகின்றாய், அறியமுடியதாகின்றாய் உனக்கு நமஸ்காரம் நான்காவதின்பொருட்டு நமஸ்காரம் அந்தத் துரீயமே (தர்சதமென்றும் பரோரஜஸ்) என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சத்ருவைக்குறித்தாயின இந்த இஷ்டத்தை யவனடைய வேண்டாம் என்றும் தன்னைக்குறித்தாயின இந்த இஷ்டம் என்னை யடையவேண்டுமென்றும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் சேர்த்து உபஸ்தாநம் செய்தாலப்படிக்கே இஷ்டப்படியாகின்றது.

ஏதத்த வை தஜ்ஜநகோ வைதேஹோ புடிலமாஸ்வதராஸ்விமுவாச
யந்நு ஹோ தத்காயத்ரீவிதப்ரூதா அத கதம் ஹஸ்தீபூதோ வஹஸீதி
முகம் ஹ்யஸ்யா: ஸம்ராண்ண விதாஞ்சகாரேதி ஹோவாச தஸ்யா அக்நிரேவ
முகம் யதி ஹ வா அபி பஹ்விவாக்நாவப்யாதததி ஸர்வமேவ தத்ஸந்தஹத்யேவம்
ஹைவைவம்வித்யத்யபி பஹ்விவ பாபம் குருதே ஸர்வமேவ தத்ஸம்ப்ஸாய
ஸுத்த: பூதோ ஜரோ ம்ருத: ஸம்பவதி ||அ||

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வதராச்வி யாகிய புடிலரைப் பார்த்துச் சொல்லியது யாதெனில், நான் காயத்ரீவித்தென்கிறீரே அப்படியானால் ஏன் பாபியாயிருக்கிறீரென்பது. அதற்கவர் சொல்லிய பதில், நான் காயத்ரீ முகத்தை யறியாமையிலிப்படியாயிற்றென்பது. இதைக் கேட்டு உபதேசித்தது யாதெனில் முகமாகிய அக்நி இதையறிந்தால் பாபங்களெல்லாம் தக்தங்களாய்விடும் சுத்தனும் பூதனுமாவனென்பது. இப்படிக்கெல்லாம் சொல்லியது வைதேஹராகிய ஜநகரேயாம்.

பஞ்சதஸம் ப்ராஹ்மணம்.

ஹிரண்மயேந பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாபிஹிதம் முகம் | தத்த்வம் பூ
ஷந்நபாவ்ருணு ஸத்யதர்மாய த்ருஷ்டயே | பூஷந்நேகர்ஷே யம ஸூர்ய
ப்ராஜாபத்ய வ்யூஹ ரஸ்மீந் | ஸமூஹ தேஜோ யத்தே ரூபம் கல்யாண
தமம் தத்தே பஸ்யாமி யோ ஸாவஸௌ புருஷ: ஸோ ஹமஸ்மி | வாயுரநில
மம்ருதமதேதம் பஸ்மாந்தம் ஸரீரம் | ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர க்ரதோ
ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர | அக்நே நய ஸுபதா ராயே அஸ்மாந் விஸ்வாநி தேவ வ
யுநாநி வித்வாந் | யுயோத்யஸ்மஜ்ஜுஹுராணமேநோ பூயிஷ்டாம் தே நம
உக்திம் விதேம ||க||

பதாந்வய வர்த்த பேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் கோடியில் அர்த்தமெழுதப்பட்டிருக்கிறது, அவ்விடத்திலும் இந்த வாக்யங்கள் படிக்கப்பட்டமையாரென்றறிக. ஆதலாலிங்கு பொருள் சொல்லப்படவில்லை.

ஏழாவதத்யாயம் முடிந்தது.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷதி ஷஷ்டோ த்யாய:.

ப்ரதமம் ப்ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் || யோ ஹ வை ஜ்யேஷ்டம் ச ஸ்ரேஷ்டம் ச வேத ஜ்யேஷ்டஸ்ச
ஸ்ரேஷ்டஸ்ச ஸ்வாநாம் பவதி ப்ராணோ வை ஜ்யேஷ்டஸ்ச ஸ்ரேஷ்டஸ்ச ஜ்யேஷ்டஸ்ச
ஸ்ரேஷ்டஸ்ச ஸ்வாநாம் பவத்யபி ச யேஷாம் புபூஷதி ய ஏவம் வேத ||க||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்யேஷ்ட ச்ரேஷ்ட குணவிசிஷ்ட ப்ராணோபாஸகன் பரகோஷ்டிகளில ஜ்யேஷ்டனும் ச்ரேஷ்டனுமாகிறான்.

யோ ஹ வை வஸிஷ்டாம் வேத வஸிஷ்டஸ்வாநாம் பவதி வாக்வை வஸிஷ்டா வஸிஷ்டஸ்வாநாம் பவத்யபி ச ஜநாநாம் ய ஏவம் வேத ||௨||

(ஸ0 ஹா-ரா-ஹா.) வஸிஷ்ட குணவிசிஷ்டவாகு பாஸநபரன் வஸிஷ்டகுணமுடையவனுகிறான் வஸமானாகிறானென்றபடி. வஸுமத்தம் வாக்மிவஸமானுகக்காண்கையாலே வாக்குவஸிஷ்டமாகின்றது.

யோ ஹ வை ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி ஸமே ப்ரதிதிஷ்டதி துர்கே சக்ஷுர்வை ப்ரதிஷ்டா சக்ஷுஷா ஹி ஸமே ச துர்கே ச ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரதிதிஷ்டதி ஸமே ப்ரதிதிஷ்டதி துர்கே ய ஏவம் வேத ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிஷ்டை குணவிசிஷ்ட சக்ஷுருபாசகன் ப்ரதிஷ்டைபலத்தையடைகின்றான். ஸமவிஷம ஸ்தாநங்களில் கண்ணால் கண்டு ப்ரதிஷ்டையடைகிறானைகயால் கண் ப்ரதிஷ்டை குணமுடையதாகிறது.

யோ ஹ வை ஸம்பதம் வேத ஸம் ஹாஸ்மை பத்யதே யம் காமம் காமயதே ச்ரோத்ரம் வை ஸம்பச்ச்ரோத்ரே ஹீமே ஸர்வே வேதா அபிஸம்பந்நா꞉ ஸம் ஹாஸ்மை பத்யதே யம் காமம் காமயதே ய ஏவம் வேத ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸம்பத குணவிசிஷ்ட ச்ரோத்ரோபாஸநம் செய்பவனுக்கு இஷ்டமெல்லாம் கைகூடும். ச்ரோத்ரமுடையவனுக்கே வேத ஸம்பத்துண்டாமாகையால், ச்ரோத்ரம் ஸம்பத குணவிசிஷ்டமாகின்றது.

யோ ஹ வா ஆயதநம் வேதாயதநம் ஸ்வாநாம் பவத்யாயதநம் ஜநாநாம் மநோ வா ஆயதநமாயதநம் ஸ்வாநாம் பவத்யாயதநம் ஜநாநாம் ய ஏவம் வேத ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மநஸ்ஸை ஆயதநமென்று போஸிப்பவன், அனைவர்க்குமாச்ரயனுவான். இந்திரியங்களுக்கு மநஸ்ஸு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதநமாயிற்று.

யோ ஹ வை ப்ரஜாதிம் வேத ப்ரஜாயதே ஹ ப்ரஜயா பசுபீ ரேதோ வை ப்ரஜாதி꞉ ப்ரஜாயதே ஹ ப்ரஜயா பசுபிர்ய ஏவம் வேத ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) உபஸ்தேந்திரியத்தை ப்ரஜாபதியாக உபஸித்தவன் புத்ராதி ஸம்ருத்தியை யடைவான்.

தே ஹேமே ப்ராணா அஹம்ச்ரேயஸே விவதமாநா ப்ரஹ்ம ஜக்முஸ்தத்தோசு꞉ கோ நோ வஸிஷ்ட இதி தத்தோவாச யஸ்மின்வ உத்க்ராந்த இதம் சரீரம் பாபீயோ மந்யதே ஸ வோ வஸிஷ்ட இதி ||௭||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராணன்களென்கிற இந்திரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை யுண்டுபண்ணுகிற விஷயத்தில் விவாதப்பட்டுகொண்டு ப்ரம்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்றன; எங்களுக்குள் யார் பெருமை யுடையவரென்று கேட்டன. அதற்கவர் சொல்லியது உங்களில் யாருடையவியோகத்தில் இந்தச்சரீரத்தை ஹேயமாய் நினைக்கின்றார்களோ அவரே வஸிஷ்டரென்று.

வாக்கோச்சக்ராம ஸா ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமசகத
மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா கலா அவதந்தோ வாசா ப்ரா

ணந்த: ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்³வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக்॥

(ஶ்ரீ-பா-ரா-பா.) அப்போது முதலில் வாகிந்திரியமானது சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒருவருடம் கழித்து வந்து என்னை விட்டு நீங்கள் எப்படி ஜீவித்திருந்தீர்களென்று கேட்க, உலகத்தில் ஊமைகளைப்போல் மற்றுண்டான இந்திரிய வ்யாபாரங்களோடு ஜீவித்திருந்தோம் என்று சொல்ல, வாக்குச் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தது.

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாக³த்யோவாச கத²மஶகத மத்³ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா²ந்தா⁴ அபஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வத³ந்தோ வாசா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்³வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ சக்ஷு:॥௯॥ ஶ்ரோத்ரꣳ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாக³த்யோவாச கத²மஶகத மத்³ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா²ப³தி⁴ரா அஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண ப்ராணந்த: ப்ராணேந வத³ந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா வித்³வாꣳஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ஶ்ரோத்ரம்॥௧௦॥ மநோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாக³த்யோவாச கத²மஶகத மத்³ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா² முக்³தா⁴ அவித்³வாꣳஸோ மநஸா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வத³ந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ மந:॥௧௧॥ ரேதோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாக³த்யோவாச கத²மஶகத மத்³ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா² க்லீபா³ அப்ரஜாயமாநா ரேதஸா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வத³ந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்³வாꣳஸோ மநஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ரேத: ॥௧௨॥

(ஶ்ரீ-பா-ரா-பா.) இப்படியே கண் காது மநம் இரேதஸ்ஸு இவைகளும் சரீரத்தை விட்டு வருஷகாலம் வெளியிருந்து ஜீவித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரசனம் பண்ண அந்தந்த இந்திரியங்களில்லாதவர் இதரேந்திரியங்களோடு ஜீவிப்பதுபோல் ஜீவித்தோமென்ன, அந்த இந்திரியங்களும் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டன.

அத² ஹ ப்ராண உத்க்ரமிஷ்யந் யதா² மஹாஸுஹய: ஸைந்த⁴வ: பட்³வீஶஶங்கூந் ஸம்வ்ருஹேதே³வꣳ ஹைவேமாந் ப்ராணாந் ஸம்வவர்ஹ தே ஹோசுர்மா ப⁴க³வ உத்க்ரமீர் ந வை ஶக்ஷ்யாமஸ்த்வத்³ருதே ஜீவிதுமிதி தஸ்யோ மே ப³லிங்குருதேதி ததே²தி ॥௧௩॥

(ஶ்ரீ-பா-ரா-பா.) அப்போது முக்ய ப்ராணன் சரீரத்தைவிட முயன்றது. அப்போது எல்லா இந்திரியங்களுக்கு முத்க்ரமண முண்டாம்படியாய் விட்டது. ஒரு வெறிய குதிரை கூச்சுக்களைப் பேர்த்துக் கொண்டு கிளம்புவதுபோலாயிற்று. அப்போது மற்ற விந்திரியங்கள் நீ உத்க்ரமியாதே; உன்னை விட்டு நாங்கள் ஜீவியோம் என்றுசொல்லின. அதற்கு முக்ய ப்ராணன் என்னைப் பூசியுங் கோளென்று கேட்டது.

ஸா ஹ வாகுவாச யத்வா அஹம் வஸிஷ்டாஸ்மி த்வம் தத்வஸிஷ்டோஸீதி ய
த்வா அஹம் ப்ரதிஷ்டாஸ்மி த்வம் தத்ப்ரதிஷ்டோஸீதி சக்ஷுர்யத்வா அஹம் ஸம்பத
ஸ்மி த்வம் தத்ஸம்பதஸீதி ஶ்ரோத்ரம் யத்வா அஹமாயதனமஸ்மி த்வம் ததாயதனமஸீ
தி மனோ யத்வா அஹம் ப்ரஜாதிரஸ்மி த்வம் தத்ப்ரஜாதிரஸீதி ரேதஸ்தஸ்யோ
மே கிமன்னம் கிம் வாஸ இதி யதிதம் கிஞ்சாஶ்வப்ய ஆ க்ருமிப்ய ஆ கீடபதங்கேப்ய
ஸ்தத்தேऽன்னமாபோ வாஸ இதி ந ஹ வா அஸ்யானன்னம் ஜக்தம் பவதி நானன்னம்
ப்ரதிக்ருஹீதம் ய ஏவமேததனஸ்யான்னம் வேத தத்வித்வாம்ஸ: ஶ்ரோத்ரியா
அஶிஷ்யந்த ஆசாமந்த்யஶித்வாசாமந்த்யேதமேவ ததனமனக்னம் குர்வ
ந்தோ மன்யந்தே ||கச||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த வாக்கு நீயே வஸிஷ்டனென்றும், கண் நீயே ப்ரதிஷ்டையென்றும், காது நீயே ஸம்பத்தென்றும், நீயே ஆயதநமென்று மநஸ்ஸும், நீயே ப்ரஜாதியென்று இரேதஸ்ஸும், தந்தம் குண சக்தியை ப்ராணனிடமென்றறிந்து ப்ராணனுக்கே யென்றன. இப்படிக் குணதாநம் செய்த இந்திரியங்களைநோக்கி அந்த வஸ்த்ரங்களை ப்ராணன் கேட்க, கீடாதி ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய அந்நமு முனக்கு அந்நம். ஜலமே லஸ்த்ரம் என்றும் இப்படி யறிந்தவனுக்கு அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் துஷ் ப்ரதி க்ரஹம் முதலிய தோஷங்கள் புகுராவென்றும், அப்பு வஸ்த்ரமென்பதற்குப் போசந பூர்வோத்தர ஆசமநங்கள் செய்யும்போது ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக நினைக்கிறுர்கள் என்று சொல்லின.

இப்படி எட்டாமத்தியாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

த்விதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹ வா ஆருணேய: பஞ்சாலானாம் பரிஷதமாஜகாம
ஸ ஆஜகாம ஜைவலிம் ப்ரவாஹணம் பரிசாரயமாணம் தமுதீக்ஷ்யாப்யு
வாத குமாரா இதி ஸ போ இதி ப்ரதிஶுஶ்ராவானுஶிஷ்டோ ந்வஸி
பித்ரேத்யோமிதி ஹோவாச ||க||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணி குமாரனுகிய ச்வேத கேது பாஞ்சால தேசத்து வித்வத் கோஷ்டியை ஜயித்துக்கொண்டு தன்னை உபசரிக்கின்ற ஜீபல புத்திரனுகிய ப்ரவாஹண ராஜாவினுடைய ஸதஸ்ஸுக்கு வநதான். அவனைப் பாாதது ஓ குமாரரே எனறு ஸம்போதித்தான். அதற்கு போஎன்று ப்ரதிவசநம சொன்னுன். பிதாவினுல் ஜ்ஞாநோபதேசம் பெற்றீரோவெனமுன். அதற்கு இநத ச்வேதகேது ஆமென்முன்.

வேத்த யதேமா: ப்ரஜா: ப்ரயத்யோ விப்ரதிபத்யந்தா இதி நே
தி ஹோவாச வேத்தோ யதேமம் லோகம் புனராபத்யந்தா இதி நேதி
ஹைவோவாச வேத்தோ யதாஸௌ லோக ஏவம் பஹுபி: புன: புன:
ப்ரயத்பிர்ன ஸம்பூர்யதா இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ யதித்யாமா
ஹுத்யாம் ஹுதாயாமாப: புருஷவாசோ பூத்வா ஸமுத்தாய வதந்தீ
இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ தேவயானஸ்ய வா பத: ப்ரதிபதம் பி
த்ருயாணஸ்ய வா யத்க்ருத்வா தேவயானம் வா பந்தானம் ப்ரதிபத்யந்தே பி
த்ருயாணம் வாபி ஹி ந ருஷேர்வச: ஶ்ருதம் | த்வே ஸ்ருதீ அஶ்ருணவம் பித்ரூ

𑌣𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌜𑌤𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 । 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤 𑌏𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிச் சொன்ன ச்வேதகேதுவை ராஜா கேட்டார். மரணமடையும் பேர்கள் எப்படி நல்லகதி யடைகிறார்களென்பது தெரியுமா? அறியேன். மீண்டு இந்த லோகத்தில் ஜந்மமெடுக்கும் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். சுவர்க்கலோகம் நிரம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். எத்தனையாவது ஆஹுதியில் அப்பு என்கிற பூதஸூக்ஷ்மம் புருஷாகாரத்தை யடையுமோ அது தெரியுமா? அறியேன். தேவயாந பித்ருயாணங்களை யடையும் வழி தெரியுமா? அறியேன். இது வேதமோதும் விஷயமன்றோ? எல்லா ப்ராணிகளும் இந்த இரண்டு வழிகளிலுமேயே செல்லுகின்றனவன்றோ என்று சொல்லியும் இந்த ப்ரச்நங்களில் நானொன்றையுமறியேனென்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இவ்விரண்டு வழிகளும் ஸம்ஸார கதிக்கே ஸாதநமாயினவை. பிதாம் மாதரம் ச என்பதற்கு அண்டத்தினுடைய மேற்கபாலமும் கீழ்க்கபாலமும் பொருளாகையால் அதின் நடுவில் என்று பொருள்படுகிற அந்தரா என்கிற பதத்தினால் அண்டத்துக்குட்பட்ட உலக மென்று தோற்றுகின்றமையாலென்று சங், பாத்தியிலும், தாய்தந்தை ஸம்பந்தமென்கிற ஸம்ஸார மில்லாத பகவானுடைய முத்திலோகத்தையும் இரகபுண்யலோகங்களையு மிவ்விரண்டு வழிகளினாலும் செல்லுகின்றார்களென்று (ரா-ஹாகதிலும்) சொல்லப்பட்டது. இராமாநுஜ பாஷ்ய பக்ஷத்தில் அந்தரா என்பதற்கு இல்லா என்று பொருள் மாதா பிதா என்பதற்கு ப்ரஸித்தமான பொருளேயாம். இந்தப் பேதங்களைப் புத்திமான்கள் ஊஹித்துக் கொள்க.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌸𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌽𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌸𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌸 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌮𑍇𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤 𑌇𑌤𑍀𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌜𑌹𑌾𑌰 ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படி ப்ரசநங்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் போனபின் அந்த அரசன், ஆதரம் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு அர்க்கய முதலிய உபசாரங்களுக்குத் தொடங்க அவற்றை யநாதரித்து, தகப்பனாரிடமோடி வந்து எனக்கு எல்லா வித்யையும் உபதேசித்தேனென்றீரே; இப்படி மோசஞ் செய்யலாமா? இப்படி அந்த ராஜா கேட்ட அஞ்சு கேள்விகளுக்கும் ஸமாதாநம் எனக்குத் தெரியவில்லையே என்று வியஸநத்துட னிருவரிடத்திலும் வெறுப்புடன் பேசினான்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌥𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌮𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌹𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍈𑌵𑌲𑍇𑌰𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌆𑌸𑌨𑌮𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌮𑌾𑌹𑌾𑌰𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌅𑌥 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌰𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌯 𑌦𑌦𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அவர் அதாவது பிதா சொல்லுகின்றார். நானறிந்த விஷயமெல்லாமுனக்குச் சொல்லியே இருக்கின்றேனென்று நீ நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியா; நமிருவருமே போயவ்விடத்தி லிதையறிந்து வருவோம் என்று பிதா சொல்ல, புத்ரன் நீரே போய்த் தெரிந்துகொண்டு வாரும், நான் வருவதில்லை யவ்விடத்திற்கென்று சொல்ல கௌதமரென்கிற அவனுடைய பிதா அந்த ராஜனிடம் செல்ல அரசனும் அர்க்க்யம் முதலியவற்றா லவரை உபசாரம் செய்து உமக்கு வேண்டிய தருகிறேனென்றான்.

ஸ ஹோவாச ப்ரதிஜ்ஞாதோ ம ஏஷ வரோ யாம் து குமாரஸ்யாந்தே வாசமபாஷதாஸ்தாம் மே ப்ரூஹீதி ||௫||

(ஸம்-ஹா-ரா.) எனக்கு வரங்கொடுப்பதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையுண்மையாயின், என்னுடைய குமாரனைக் கேட்ட விஷயங்களை நானறியச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ ஹோவாச தைவேஷு வை கௌதம தத்வரேஷு மாநுஷாணாம் ப்ரூஹீதி ||௬||

(ஸம்-ஸ.ரா-ஹா.) நீர் கேட்கும் வரமானது தேவ ஸம்பந்த முடையது; மநுஷ்யார்ஹமான வரங் கேளுமென்றான் அந்த ராஜன்.

ஸ ஹோவாச விஜ்ஞாயதே ஹாஸ்தி ஹிரண்யஸ்யாபாத்தம் கோஅஶ்வாநாம் தாஸீநாம் ப்ரவாராணாம் பரிதாநஸ்ய மா நோ பவாந் பஹோரநந்தஸ்யாபர்யந்தஸ்யாப்யவதாந்யோ பூதிதி ஸ வை கௌதம தீர்த்தேநேச்சாஸா இத்யுபைம்யஹம் பவந்தமிதி வாசா ஹ ஸ்மைவ பூர்வ உபயந்தி ஸ ஹோபாயநகீர்த்யோவாஸ ||௭||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கௌதமர் சொல்லுகின்றார். யானை குதிரை தாஸவர்க்கம் பொன் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் கொடுப்பவனாகிய நீ, இந்த நான் கேட்ட வரத்திற்கு அதாதாவாகக்கூடாது. இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், சாஸ்த்ரப்படி சிஷ்யன் முறை தப்பாமல் இருந்து அறிந்துகொள்ளலாமென்று சொன்னான். அப்படி வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை இசைந்தார். ஏனென்றால் ப்ராம்மணர் தக்கஆசார்யன் கிடையாதபோது தாழ்ந்த ஜாதியாரை ஆசார்யனாக வரிக்கும்படி நேரிட்டால் முக்யமான சுச்ரூஷை முதலிய சிஷ்ய வ்ருத்தியைச் செய்யக் கூடாதென்றே சொல்லுவதே தர்மமாகும். இந்தப்படியே முன்னோர்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆகையாலப்படியே வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டு கேட்டார்.

ஸ ஹோவாச ததா நஸ்த்வம் கௌதம மாபராதாஸ்தவ ச பிதாமஹா யதேயம் வித்யேத: பூர்வம் ந கஸ்மிம்ஶ்சந ப்ராஹ்மண உவாஸ தாம் த்வஹம் துப்யம் வக்ஷ்யாமி கோ ஹி த்வைவம் ப்ருவந்தமர்ஹதி ப்ரத்யாக்யாதுமிதி ||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; நீர் பிதா மஹனைப்போலே பார்க்கத் தக்கவர். இனி நானுமக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனா? இதுவரையி லிந்த விஷயம் ராஜாக்களின் பரம்பரையிலேயே வந்தது; ப்ராம்மணர்களறியார்கள். அப்படியிருந்தும் உமக்கு நான் சொல்லிவிடுகின்றேன். உனக்கு நான் சிஷ்யனென்ற இப்படித் தாழ்ந்தவனிடத்திலும் யார் சொல்லுவார்கள்? ஆகையால் சாஸ்திரப்படியே உமக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்.

அஸௌ வாவ லோகோ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்யாதித்ய ஏவ ஸமித்ரஶ்மயோ தூமோऽஹரர்சிஶ்சந்த்ரமா அங்காரா நக்ஷத்ராணி விஸ்புலிங்கா: தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: ஶ்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே: ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கௌதமரே கேளும்; இந்த த்யுலோகத்தை அக்நியாகவும் அதற்கு ஆதித்யனை ஸமித்தாகவும், கிரணங்களைப் புகையாகவும் பகலை வெளிச்சமாகவும் திக்கு விதிக்குக்களைத் தணல் பொறிகளாகவும் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இந்த அக்நியில் தேவர்கள் ச்ரத்தையை ஹோமம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆஹுதிக்கு ஸோமன் ராஜாவாகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அக்நிஹோத்ராகுதி ஸம்பந்தமாக 'சங்க-பாத்திலும் இந்திரிய ஸம்பந்தப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்ம விஷயமாக 'ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இதின் விரிவை யுபதேசத்தினாலறிக.

𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌭𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌶𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌨𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧0||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) வர்ஷ தேவதை ஸம்வத்ஸரம் மேகம் மின்னல் இடி இவைகளை அக்நி முதலியவையாகக் கீழ்ச்சொன்னபடி வைத்துக்கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்த ஸோம ராஜாவாகும்படி ஹோமம்செய்யப்பட்ட ச்ரத்தை என்கிற அப்புகளைச் சேர்க்கவர்ஷமாய் முடிகிறது.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧௧||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த லோகம் ப்ருதிவி நெருப்பு இரவு சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளை முன்போல் காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் வர்ஷத்தைவிட அது அந்நமாகின்றது.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌗𑌰𑍍𑌚𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧௨||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் திறந்தவாய், ப்ராணன் வாக்கு கண் காது இவைகளை முன்போலவே காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்நத்தைச் சேரவிட இரேதஸ்ஸாய் விடுகிறது.

𑌯𑍋𑌷𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌲𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 ||௧௩||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீ உபஸ்தமம், ஹோமங்கள், யோநி, மைதுந வ்யாபாரம், ஸுகம் இவைகளை முன்போல் ரூபித்துக் கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் இரேதஸ்ஸைச் சேர்க்கப் புருஷனாகின்றான், அவனுடைய ஸ்திதி நிலையில்லை. தர்மத்தின்படியாகின்றது.

𑌅𑌥𑍈𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌧𑍂𑌮𑍋𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧௪||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் மரித்தபின் வாஸ்தவமான லக்ஷணங்களை தூமாங்காராதிகளை யுடைத்தான நெருப்பில் விதிப்படி ஹோமம் பண்ண இந்த யஜமானன் ஸ்வர்க்கத்தில் திவ்ய புருஷனாகிறான்.

𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌮𑍀 𑌅𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌽𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌣𑍍𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌦𑌙𑍍𑌙𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍

𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌾𑌨𑌸 𑌏𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ||௧௫||

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) இப்படி யறிந்தவரும், ப்ரம்மோபாஸநம் செய்கின்றவரும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ப்ரம்மலோகத்தைப் புநராவ்ருத்தி யில்லாதவர்களாகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இங்கு ப்ரம்மமென்பது சதுர்முக லோகமென்றும், புநரா வ்ருத்தியில்லை என்பதற்கு இந்தக் கல்பத்திலில்லையென்றும் (சங்-பாத்தில்) வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (ரா-பாத்தில்) பரப்ரம்மமே ப்ரம்மமென்றிவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டதென்றும் இதுமோக்ஷமே என்றும் எப்போதும் புநரா வ்ருத்தியில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன.

𑌅𑌥 𑌯𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌧𑍂𑌮𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌣𑍍𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌽𑌽𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌨𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑍈𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌹𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌷𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯 𑌏𑌤𑍌 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑍌 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍀𑌟𑌾𑌃 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌦𑌶𑍂𑌕𑌮𑍍 ||௧௬||

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) கேவலங் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள், தூமாதி மார்க்கத்தினால் பித்ரு லோகத்தை யடைந்து பித்ரு லோகத்திலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றார்கள்; சந்திரனை யடைந்து தேவாந்நமாகின்றார்கள்; அந்தப் புண்ய கர்மம் முடிந்தபின் ஆகாசத்தை யடைகின்றார்கள்; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவை யடைகின்றார்கள்; வாயுவிலிருந்து வ்ருஷ்டியை யடைகின்றார்கள்; வர்ஷத்திலிருந்து ப்ருதிவியை யடைகின்றார்கள்; ப்ருதிவியை யடைந்து அந்நமாய்ப் புருஷர்களை ப்ரவேசித்து ரேதோ ரூபமாய் ஸ்திரீயை ப்ரவேசித்துப் புருஷர்களாய்ப் புண்ய தேச யாத்ரை செய்கிறார்கள். இப்படிக் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள் கதாகதப்பட்டுத் திரிகின்றார்கள். இந்த வழிகளை யறியாதவர்கள் கீடபதங்காதிகளாய் ஜந்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

எட்டாமத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌸 𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌗𑌯𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌹𑌮𑍁𑌪𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑍀 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍌𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 𑌕𑌂𑌸𑍇 𑌚𑌮𑌸𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌸𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌽𑌽𑌵𑍃𑌤𑌾𑌽𑌽𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍀𑌯 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 | 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌜𑌾𑌤𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 | 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌾𑌗𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍈𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌯𑌾 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀 𑌨𑌿𑌪

த்யதே ஹம் விதரணீஇதி| தாம் த்வா க்ருதஸ்ய தாரயா யஜே ஸம்ராதநீம ஹம் ஸ்வாஹா ||க||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ் ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்குக்கதிசொல்லப்பட்டதன்றோ? அந்த க்கர்மத்திற்கு ஸாதநமான தநங்களுக் குபாயமாந மகத்வத்தை யடைவதற்குமந்தக் கர்மம்தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நான் மகத்வத்தை யடையவேண்டுமென எவனுக்கு ஆசையிருக்கின்றதோ அவன், உத்தராயணத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் ஒரு சுப திநத்தில் பன்னிரண்டு நாள்களுபஸத்வ்ரதமிருந்து அத்திமரத்தால் செய்யப்பட்ட கிண்ணிபோலிருக்கின்ற கம்ஸமென்கிற பாத்திரத்திலாவது கம்ஸமென்கிற யஜ்ஞ பாத்திரத்திலாவது ஸகலவித கொடிகளையும் பழங்களையும் சேர்த்து யஜ்ஞ பூமியைச் சீர்திருத்தி அக்நியை முன்னே ப்ரதிஷ்டை செய்து, தர்பங்களாலே பரிஸ்தரணம் செய்து (ஆவ்ருத்) என்கிற ப்ரயோக க்ரமத்தினாலே உத்தமமாகிய நக்ஷத்திரத்தில் ஓஷதி ரஸபிஷ்டத்தை அக்நி ஸமீபத்தில் சேர்த்து இந்த 'யாவந்தஃ' இத்யாதி மந்திரங்களினால் நெய் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. விவரண விஸர்க்க ஹேது. இந்த மூலகளும் மந்திரத்தின் பொருள்களும் கல்பத்தினாலு முபதேசத்தினாலுமறியக்கூடிய இரஹஸ்யமாகையால் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படவில்லை.

ஜ்யேஷ்டாய ஸ்வாஹா ச்ரேஷ்டாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ராணாய ஸ்வாஹா வஸிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி வாசே ஸ்வாஹா ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி சக்ஷுஷே ஸ்வாஹா ஸம்பதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ச்ரோத்ராய ஸ்வாஹாயதநாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி மநஸே ஸ்வாஹா ப்ரஜாத்யை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ரேதஸே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௨||

அக்நயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸோமாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூஃ ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி புவஃ ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸ்வஃ ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூர்புவஃஸ்வஃ ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி க்ஷத்ராய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூதாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பவிஷ்யதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி விச்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸர்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௩||

அதைநமபிம்ருசதி ப்ரமதஸி ஜ்வலதஸி பூர்ணமஸி ப்ரஸ்தப்தமஸ்யேகஸபமஸி ஹிங்க்ருதமஸி ஹிங்க்ரியமாணமஸ்யுத்கீதமஸ்யுத்கீயமாநமஸி ச்ராவிதமஸி ப்ரத்யாச்ராவிதமஸ்யார்த்ரே ஸந்தீப்தமஸி விபூரஸி ப்ரபூரஸ்யந்நமஸி ஜ்யோதிரஸி நிதநமஸி ஸம்வர்கோஸீதி ||௪||

[illegible] ||௫||

[illegible] ||௬||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளும் மேழ்ச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ரயோகத்தி லடங்கனவையாகையா லிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசார்யார்களிடத்தி லறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

[illegible] ||௭|| [illegible] ||௮|| [illegible] ||௯|| [illegible] ||க௰|| [illegible] ||கக|| [illegible] ||க௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளில் சிஷ்யபேத மொழிய அர்த்தபேதமில்லை. அதாவது பக்ஷணார்த்தமாக ஸத்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அந்தத்தைச் சுஷ்கமாகிய காஷ்டத்தில் வைத்தாலும் துளிர்த்துக்கொள்ளுமென்று அதின் மாகாத்யத்தைச் சொல்

ஷி யாஜ்ஞவல்க்யாதி க்ரமத்திலுபதேசம் செய்யப்பட்டது. ஜாபாலரனேகருக் குபதேசித்தார். இதைப் புத்ர சிஷ்யவ்யதிரிக்தர்களுக் குபதேசிக்கப்படா தென்றார்.

चतुरौदुम्बरो भवत्यौदुम्बरः स्रुव औदुम्बरश्चमस औदुम्बर इध्म औदुम्बर्या उपमन्थन्यौ दश ग्राम्याणि धान्यानि भवन्ति व्रीहियवास्तिलमाषा अणुप्रियङ्गवो गोधूमाश्च मसूराश्च खल्वाश्च खलकुलाश्च तान्पिष्टान्दधनि मधुनि घृत उपसिञ्चत्याज्यस्य जुहोति ॥१३॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்ருவம், சமஸம், இத்மம், உபமந்தநிகர் இவை நான்கும் ஔதும் பரமாயிருக்கவேண்டும்; வ்ரீஹி, யவம், திலம், மாஷம், அணீ, ப்ரியங்கு, கோதூமம், மஸூரம், கல்லம், கலகுலம் இந்தப் பத்துத் தாந்யங்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றில் ஸம்பந்தமான இரஸத்தை மது, ததி, க்ருதம் இவற்றில் சேர்த்து ஆஜ்யஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

எட்டாமத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

चतुर्थं ब्राह्मणम्।

एषां वै भूतानां पृथिवी रसः पृथिव्या आपोऽपामोषधय ओषधीनां पुष्पाणि पुष्पाणां फलानि फलानां पुरुषः पुरुषस्य रेतः ॥१॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் புத்ரோத்பத்திக்கு வழிசொல் ப்ருதிவி ஸகல பூதரஸமன்றோ? அந்த ப்ருதிவிக்கு அப்புக் கிரஸம். அப்புக்கு ஔஷதிகள் ஔஷதிகளுக்குப் புஷ்பங்கள், புஷ்பங்களுக்குப் பலன்கள், பலன்களுக்குப் புருஷன், புருஷன்களுக்கு இரேதஸ்ஸு.

स ह प्रजापतिरीक्षाञ्चक्रे हन्तास्मै प्रतिष्ठां कल्पयानीति स स्त्रियं ससृजे तां सृष्ट्वाध उपास्त तस्मात्स्त्रियमध उपासीत स एतं प्राञ्चं ग्रावाणमात्मन एव समुदपारयत्तेनैनामभ्यसृजत् ॥२॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸாரமான இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டையைக் கல்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த ஸத்ரீயோடு மைதுந கார்யத்தைச் செய்தான்.

तस्या वेदिरुपस्थो लोमानि बर्हिश्चर्माधिषवणे समिद्धो मध्यतस्तौ मुष्कौ स यावान्ह वै वाजपेयेन यजमानस्य लोको भवति तावानस्य लोको भवति य एवं विद्वानधोपहासं चरत्या स स्त्रीणां सुकृतं वृङ्क्तेऽथ य इदमविद्वानधोपहासं चरत्यास्य स्त्रियः सुकृतं वृञ्जते ॥३॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மைதுந கர்மம், வாஜபேயமாக ரூபிக்கப்படுகின்றது. இந்த க்ரமத்தை யறிந்த மைதுநி பாபத்தை யடையமாட்டான்.

एतद्ध स्म वै तद्विद्वानुद्दालक आरुणिराहैतद्ध स्म वै तद्विद्वान्नाको मौद्गल्य आहैतद्ध स्म वै तद्विद्वान्कुमारहारित आह बहवो मर्या ब्राह्मणायना निरिन्द्रिया विसुकृतो

[illegible] ||௪||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) இந்த விஷயம் உத்தால காதி மஹர்ஷி பரம்பரையாலே வெளியாகின்றது.

[illegible] ||௫||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) அயோநி இரேதஸ்ஸு ஸ்கலிதமானல் ப்ராயச் சித்த க்ரமம் கூறப்பட்டது.

[illegible] ||௬||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) ஜலத்தில் ப்ரதிபிம்ப தர்சநத்திற்கு ப்ராயச் சித்தம் சொல்லுகின்றது.

[illegible] ||௭||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) ஸ்ரீயைச் சேரும் முறைகள் அநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யாதி க்ரமங்களில் நடக்கும் விதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

[illegible] ||௮||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) அநுகூல்யத்தில் யசஸ்ஸுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது.

[illegible] ||௯||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) ஸ்திரீயை வசமாக்கிக் கொள்வதற்கு விதி மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

[illegible] ||௧௦||

(ஸம்-ஹா-டீ-கா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியை யழிக்கும் விதி கூறப்படுகின்றது.

[illegible] ||௧௧||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியையுண்டாக்கும் விதி விரிக்கப்பட்டது.

அத யஸ்ய ஜாயாயை ஜார꞉ ஸ்யாத் தம் சேத் த்விஷ்யாதாமபாத்ரேऽக்நிமுபஸமாதாய ப்ரதிலோமம் ஶரபர்ஹிஸ்தீர்த்வா தஸ்மிந்நேதா꞉ ஶரப்ருஷ்டீ꞉ ப்ரதிலோமா꞉ ஸர்பிஷாக்தா ஜுஹுயாத் மம ஸமித்தேऽஹௌஷீ꞉ ப்ராணாபாநௌ த ஆததேऽஸாவிதி । மம ஸமித்தேऽஹௌஷீ꞉ புத்ரபஶூம்ஸ்த ஆததேऽஸாவிதி । மம ஸமித்தேऽஹௌஷீரிஷ்டாஸுக்ருதே த ஆததேऽஸாவிதி । மம ஸமித்தேऽஹௌஷீராஶாபராகாஶௌ த ஆததேऽஸாவிதி । ஸ வா ஏஷ நிரிந்த்ரியோ விஸுக்ருதோऽஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி யமேவம்வித்ப்ராஹ்மண꞉ ஶபதி தஸ்மாதேவம்விச்ச்ரோத்ரியஸ்ய தாரேண நோபஹாஸமிச்சேதுத ஹ்யேவம்வித்பரோ பவதி ॥கஉ॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஸங்கத்தினால் ஸ்வபார்யை விஷயத்தில் ஜார க்ருத்யம் பண்ணினவனை யபிசரிக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது. இந்த மந்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் உபதேசத்தினாலறிக. ஆனதால் பரதாராபிமர்சநம் செய்பவனுக்கு ஆபத்து அநேகமாயிருக்கின்றமையால் அதைப் புத்திமான் சிந்திக்கப்படாது.

அத யஸ்ய ஜாயாமார்தவம் விந்தேத் த்ர்யஹம் கம்ஸே ந பிபேதஹதவாஸா நைநாம் வ்ருஷலோ ந வ்ருஷல்யுபஹந்யாத் த்ரிராத்ராந்த ஆப்லுத்ய வ்ரீஹீநவகாதயேத் ॥கங॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் ஸ்தாலீபாகத்திற்காக ருதுஸ்நாதையான பார்யையைக்கொண்டு நெல்லுக்குத்தி விற்கவேண்டிய விதி சொல்லப்பட்டது.

ஸ ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஶுக்லோ ஜாயேத வேதமநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி க்ஷீரௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ॥கச॥ அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே கபில꞉ பிங்கலோ ஜாயேத த்வௌ வேதாவநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி தத்யோதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ॥கரு॥ அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே ஶ்யாமோ லோஹிதாக்ஷோ ஜாயேத த்ரீந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதித்யுதௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ॥கசா॥ அத ய இச்சேத்துஹிதா மே பண்டிதா ஜாயேத ஸர்வமாயுரியாதிதி திலௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவை ॥கஎ॥ அத ய இச்சேத்புத்ரோ மே பண்டிதோ விகீத꞉ ஸமிதிம்கம꞉ ஶுஶ்ரூஷிதாம் வாசம் பாஷிதா ஜாயேத ஸர்வாந்வேதாநநுப்ருவீத ஸர்வமாயுரியாதிதி மாம்ஸௌதநம் பாசயித்வா ஸர்பிஷ்மந்தமஶ்நீயாதாமீஶ்வரௌ ஜநயிதவா ஔக்ஷேண வார்ஷபேண வா ॥கஅ॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ச்ருதிகளினால், தானடைய விரும்புகின்ற பிள்ளையின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பாற்சோறு முதலியவை தம்பதிகள் க்ரமப்படி புசித்துக்கொண்டு வந்தால் நியமப்படிக்கு நடந்தால் இஷ்டப்படி பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஸமர்த்தராவாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது.

அதாஸ்யை ப்ராதரேவ ஸ்தாலீபாகாவ்ருதாஜ்யம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸ்தாலீபாகஸ்யாவதாம் ஜுஹோத்யக்நயே ஸ்வாஹா அநுமதயே ஸ்வாஹா தேவாய ஸவித்ரே ஸத்யப்ரஸவாய ஸ்வாஹேதி ஹுத்வா ஸ்விஷ்டக்ருதாதி ப்ராஶநாந்தம் ஹவிஶ்ஶேஷம் ஸ்வயம் ப்ராஶ்ய பத்நீம் ப்ராஶயித்வா தேந ஹஸ்தௌ பாதௌ ப்ரக்ஷால்ய உத்திஷ்டாதோ விஶ்வாவஸோ உதீர்ஷ்வாத: பத்ந்யா ஸம்ஜாபயாம்பத்யாஸஹேதி ||கக||

(ஸூ-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு ஸ்தாலீபாக முறைப்படி ஸ்தாலீபாகம் செய்து ஹவிச் சேஷத்தைத் தானும் பாநம்பண்ணி உன்பத்நியையும் பாநம் பண்ணிவித்து, கை கால் கழுவி ஜலம் ப்ரோக்ஷிதது மந்திரோச் சரணம் செய்யவேண்டியது.

அதைநாமபிம்ருஶதே அமோஹமஸ்மி ஸா த்வம் ஸா த்வமஸ்யமோஹம் ஸாமாஹமஸ்மி ருக்த்வம் த்யௌரஹம் ப்ருதிவீ த்வம் | தாவேஹ ஸம்ரபாவஹை ஸஹ ரேதோ ததாவஹை பும்ஸே புத்ராய வித்தய இதி ||உ0||

(ஸூ-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஆலிங்கந மந்திரமாகையால் மந்திரோபதேசம் கேட்டறிக.

அதாஸ்யா ஊரூ விஹாபயதி விஜிஹீதாம் த்யாவாப்ருதிவீ இதி தஸ்யாமுபஸ்தம் நிதாய ப்ரஜநநே ப்ரஜநநம் ஸந்தாய த்ரிர்நாஸிகாயாம் ஶ்வஸிதி விஷ்ணுர்யோநிம் கல்பயது த்வஷ்டா ரூபாணி பிம்ஶது | ஆஸிஞ்சது ப்ரஜாபதிர்தாதா கர்பம் ததாது தே | கர்பம் தேஹி ஸிநீவாலி கர்பம் தேஹி ஸரஸ்வதி | கர்பம் தே அஶ்விநௌ தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா ||உக||

(ஸூ-ஹா-ரா-ஹா.) இது மைதுநோப க்ரமவிதியை விளக்குகின்றது.

ஹிரண்யீ அரணீ யாப்யாம் நிர்மந்ததாமஶ்விநௌ தம் தே கர்பம் ஹவாமஹே தஶமே மாஸி ஸூதவே | யதாக்நிகர்பா ப்ருதிவீ யதா த்யௌரிந்த்ரேண கர்பிணீ | வாயுர்திஶாம் யதா கர்ப ஏவம் கர்பம் ததாமி தே அஸாவிதி ||

(ஸூ-ஹா-ரா-ஹா.) இது கர்பாதாந விதியை த்ருஷ்டாந்தத்துடன் விரிக்கின்றது. மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

ஸோஷ்யந்தீமத்பிரப்யுக்ஷதி | யதா வாயு: புஷ்கரிணீம் ஸமிங்கயதி ஸர்வத: | ஏவா தே கர்ப ஏஜது ஸஹ யாது ஜராயுணா | இந்த்ரஸ்யாயம் வ்ரஜ: க்ருத: ஸார்கல: ஸபரிஶ்ரய: | தமிந்த்ர நிர்ஜஹி கர்பேண ஸாவராம் ஸஹேதி ||உ௩||

(ஸூ-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஸுக ப்ரஸவத்திற்குத் தக்க விதிகளையும் மந்திரங்களையும் சொல்லுகின்றது.

ஜாதேऽக்நிமுபஸமாதாயோத்ஸங்க ஆதாய ப்ருஷதாஜ்யம் ஸந்நீய ப்ருஷதாஜ்யஸ்யோபஹத்ய ஜுஹோதி | அஸ்மிந் ஸஹஸ்ரம் புஷ்யாஸமேதமாந: ஸ்வே க்ருஹே | அஸ்யோபஸத்யாம் மாச்சைத்ஸீத் ப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச ஸ்வாஹா | மயி ப்ராணாந் த்வயி மநஸா ஜுஹோமி ஸ்வாஹா | யத்கர்-

ணா த்ரிம்ஶிவம்பத்வாநாம்ரூநபிஹாகாம் | அநிஷ்டக்லிஷ்ட க்ஷீவ்ராம்ஶிஷ்ட் ஸவஹ்ஸம்கரோது நஸ்வாஹேதி ||௨௪||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இது ஜாதகக் கர்மவிதியைப்பற்றி ஹோமவிதிகளோடு மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அதாஸ்ய தக்ஷிணம் கர்ணமபிநிதாய வாக்வாகிதி த்ரிரத ததிமது க்ருதம் ஸந்நீயாநந்தர்ஹிதேந ஜாதரூபேண ப்ராஶயதி | பூஸ்தே ததாமி | புவஸ்தே ததாமி | ஸ்வஸ்தே ததாமி | பூர்புவஸ்ஸ்வஸ்ஸர்வம் த்வயி ததாமீதி ||௨௫||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) பின்பு சிசுவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ராசநவிதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

அதாஸ்ய நாம கரோதி வேதோஸீதி ததஸ்ய தத்குஹ்யமேவ நாம பவதி ||௨௬||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இது நாமகரணவிதி மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அதைநம் மாத்ரே ப்ரதாய ஸ்தநம் ப்ரயச்சதி யஸ்தே ஸ்தந ஶஶயோ யோ மயோபூர்யோ ரத்நதா வஸுவித்யஸ்ஸுதத்ர: | யேந விஶ்வா புஷ்யஸி வார்யாணி ஸரஸ்வதி தமிஹ தாதவே கரிதி ||௨௭||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இதில் முலைகொடுப்பதற்கு மந்திரஜபவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

அதாஸ்ய மாதரமபிமந்த்ரயதே | இளாஸி மைத்ராவருணீ வீரே வீரமஜீஜநத் | ஸா த்வம் வீரவதீ பவ யாஸ்மாந் வீரவதோ கரதிதி | தம் வா ஏதமாஹுரதிபிதா பதாபூரதி பிதாமஹோ பதாபூ: பரமாம் பத காஷ்டாம் ப்ராபச்ரியா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம்விதோ ப்ராஹ்மணஸ்ய புத்ரோ ஜாயத இதி ||௨௮||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இது சிசுவின் தாயாரை யபிமந்த்ரணம் பண்ணும் விதியையும் சிலஸ்துதி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது.

எட்டாமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத வம்ஶப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ஶ: பௌதிமாஷீபுத்ர: காத்யாயநீபுத்ராத் காத்யாயநீபுத்ரோ கௌதமீபுத்ராத் கௌதமீபுத்ரோ பாரத்வாஜீபுத்ராத் பாரத்வாஜீபுத்ர: பாராஶரீபுத்ராத் பாராஶரீபுத்ர: ஔபஸ்வஸ்தீபுத்ராத் ஔபஸ்வஸ்தீபுத்ர: பாராஶரீபுத்ராத் பாராஶரீபுத்ர: காத்யாயநீபுத்ராத் காத்யாயநீபுத்ர: கௌஶிகீபுத்ராத் கௌஶிகீபுத்ர: ஆலம்பீபுத்ராச்ச வையாக்ரபதீபுத்ராச்ச வையாக்ரபதீபுத்ர: காண்வீபுத்ராச்ச காபீபுத்ராச்ச காபீபுத்ர: ||க||

ஆத்ரேயீபுத்ராத் ஆத்ரேயீபுத்ரோ கௌதமீபுத்ராத் கௌதமீபுத்ரோ பாரத்வாஜீபுத்ராத் பாரத்வாஜீபுத்ர: பாராஶரீபுத்ராத்

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍌𑌙𑍍𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍌𑌙𑍍𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌆𑌸𑍁𑌰𑍇𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌃 ॥௨॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋𑌽𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑌰𑍁𑌣 𑌉𑌪𑌵𑍇𑌶𑍇𑌰𑍁𑌪𑌵𑍇𑌶𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌸𑌿𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑌾𑌦𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌗𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌵𑌾𑌜𑌸𑌨𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌥𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌥𑌿𑌃 𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥௪॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) இனி ஸமஸ்த ப்ரவசநத்திற்கும் ஆசார்யர்களின் வம்சஸ்துதி ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. குணவானுன பிள்ளையுண்டாவது ஸ்துதி ஸம்பந்தத்தினுலன்றோ? இப்படி வம்சஸ்துதியோடு ப்ரம்மஸ்துதியில் முடித்தது.

எட்டாமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அஷ்டமாத்யாயம் முற்றிற்று.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே பரமாத்மநே நம:.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலடங்கிய மத்வபாஷ்யார்த்தபேதங்கள்.

மூன்றுவதத்தியாயம்.

முதலாவது அச்வப்ராம்மணத்தில் குதிரை ரூபங்கொண்ட சூரியனுலுபதேசிக்கப்பட்டபடியால் வாஜஸநேயமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸூரியனிடத்தில் கேட்ட யாஜ்ஞவல்க்யர் காண்வருக்குபதேசித்தபடியால் காண்வசாகை யென்று பெயர் பெற்றது. அச்வமேதாச்வத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் ரூபகாலங்காரமாகப் பேசியிருக்கின்றது. இது த்யாகார்த்தம். இவ்விஷயம் வராகபுராணம் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

இரண்டாவதாகிய அச்வமேத ப்ராம்மணத்தில் ப்ரலயாதி க்ரமங்களோ சில ரூபணங்கள் சொல்லப்பட்டன; இதை ப்ரம்ம தர்க்காதிகளினுலும் தெரிந்துகொள்க.

மூன்ருவதாகிய உத்கீதப்ராம்மணத்தில் ஸாமபக்தியாகிய உத்கீதம் முதலியவற்றையும் உத்காதா முதலியவற்றையும் ரூபித்துபாஸிக்கும் வழி கூறப்படுகின்றது.

ப்ரஜாபத்யப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்தின் குணங்கள் சொல்லப்பட்டன; பரமாத்மாவாகிய நாராயணன் ப்ரம்மாமுதலான தேவதைகளைக் காட்டிலும் லக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் குணுதிகளுகையால் உருத்திரனைவிட அதிகனென்பதில் தடையில்லை என்று தொடங்கி ப்ரம்மதர்க் கவசநங்களால் அந்த ப்ரம்மகுணங்கள் வெளியாக்கப்பட்டன; ஸகுணேபாஸநமோதப்பட்டது.

அவ்யாக்ருத ப்ராம்மணத்தில் அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி, இது முதலிய அத்வைதிகளால் அபேதஸாதகமாக உதகரிக்கப்படுகிற பகுச்ருதிகளுக்கும் பேதபரமாக அர்த்தம் காட்டப்பட்டது; விடத்தகாதது பூர்ணமானது; உள்ளதென்றறியத்தக்கது என்ருப்போல அர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள தத்வமான வாக்யத்திலும் பேதமே போதிக்கப்படுகின்றது. (அதத்) (தவம்) (அஸி) என்று பகுத்துக் கொள்ளவேண்டும் அப்போது பேதமே பொருளென்பது ஸித்திக்கின்றது; பேதாபேதஜ்ஞாநமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது; அநேகப் புராணவசநங்களாலும் இப்படியே ஏற்படுகின்றமையால் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸப்தாந்ந ப்ராம்மணத்தில் விசேஷபேதமில்லை என்றறிக.

நாமாதிப்ராம்மணத்தில் ப்ராணஸ்வரூபம் நாமரூபகர்மங்கள் இந்த விஷயங்களைப் பற்றியதென்பது துல்யம்.

மூன்ருவதத்தாயம் முடிந்தது.

நான்காவதத்யாயம்.

அஜாதசத்ரு ப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்துமுண்டாகும் வழி போதப்படுகின்றது.

சிசுப்ராம்மணம், மூர்த்தாமூர்த்த ப்ராம்மணம், மைத்ரேயீப்ராம்மணம், மதுப்ராம்மணம், வம்சப்ராம்மணம் இவைகளிலும் விசேஷபேதமில்லை.

நான்காமத்யாயம் முடிந்தது.

ஐந்தாமத்யாயம்.

ஆச்வல ப்ராம்மணம், ஆர்தபாக ப்ராம்மணம், புஜ்யு ப்ராம்மணம், உஷஸ்த ப்ராம்மணம், கஹோள ப்ராம்மணம், கார்கி ப்ராம்மணம், இவைகளில், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஸித்தாந்தம சொல்லுகிற வியாஜத்தினால் ஸர்வ ஸ்வதந்திரம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தினால் ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் சொல்லப்படுகின்றது. அக்ஷர ப்ராம்மணத்தில் ஸர்வாதாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சாகல்ய ப்ராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்ய விஜயத்தைச் சொல்லுகிற வழியாலே ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றது.

ஐந்தாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஆறமத்யாயம்.

ஷடாசார்ய ப்ராம்மணத்தில் அந்தந்த ஆசார்யர்கள் ஜநகருக்குபதேசித்த விஷயங்களின் சீர்திருத்தம் யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்டது.

கூர்ச்ச ப்ராம்மணத்தில் ஜநகர் மர்யாதை செய்து கேட்டதற்கு அஸங்கத்வாதி குணங்க ளுபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜ்யோதிர் ப்ராம்மணத்தி லந்தந்த ஜ்யோதிஸ்க்குகளினும் ப்ரகாசமில்லாத ஸமயத்தில் பரப்ரம்மத்தினாலும் ப்ரகாசமுண்டாகின்றதென்று ப்ரம்ம ஜ்யோதிரூபமென்று ரூபிக்கப்பட்டது.

சாரீர ப்ராம்மணத்தி லாத்மாவினுடைய தேஹ ஸ்திதி கத்யுத்க்ராந்தி முதலியவை சொல்லப்பட்டன. முக்தாத்ம விஷயமும் விசதீகரிக்கப்பட்டது.

மைத்ரேயீ ப்ராம்மணத்தி லாத்ம ஸ்வரூபமே நன்கு விசதீகரிக்கப்பட்டது. மேலே வம்சம்.

ஆறுமத்யாயம் முடிந்தது.

ஏழாமத்யாயம்.

ஏழாவதத்யாயத்தில் விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லையாகையால் ப்ராம்மணங்கள் பிரித்தெழுதப்படவில்லை.

ஏழாமத்யாயம் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம்

எட்டாமத்யாயத்தில் முக்ய ப்ராணனுடைய ப்ராதாந்யம் பஞ்சாக்நிவித்யை இவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாமத்தியாயம் முடிந்தது.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் முற்றும்.

ஸ்ரீ

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥க॥

(ஶம்—பா.) ஓமித்யேதத‌க்ஷரம் என்பது முதல் எட்டத்தியாயங்கள் சாந்தோக்யோபநிஷத்து, அதன் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றன.

கர்மகாண்டத்தில் தேவதோபாஸனத்தோடு கூடிய அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களினால் அர்ச்சாதி மார்க்கத்தாலே கார்யப்ருஹ்மத்தை அடையக் கூடுமென்றும் கேவலகர்மத்தினால் தூமாதிமார்க்கமாய் ஸ்வர்க்காதிகளை அடையலாமென்றும் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்வதினால் நரகமென்றும் அதோகதி உண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வகைகளில் எதிலும் பரப்ருஹ்ம ப்ராப்தி கைக்கூடாதாதலின் கர்மாபேக்ஷையில்லாத அத்வைதஜ்ஞானம் இவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அதற்குமுன்னம் அப்யுதயஸாதனங்களும் விகிருத ப்ருஹ்மவிஷயங்களுமான சில உபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அத்வைதஜ்ஞானமானது மனோவிருத்திமாத்திரம், உபாஸனங்கள்மனோவிருத்திரூபங்கள், கயிற்றைப்பார்த்துப் பாம்பென்று முதலில் பிரமங்கொண்டவன் இது கயிறென்று தெரிந்துகொண்டபின் பாம்பென்னும் பிரமம்நீங்கப் பெறுவதுபோலே சுத்தசைதன்யமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏறிடப்பட்ட பிரமங்கள் நீங்குவதே அத்வைதஜ்ஞானம். உபாஸனமானது ஒன்றை ஆலம்பனமாக்கிக் கொண்டு தான் அத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டவனென்று பாவிக்கையாம்.

இவ்வுபாஸனங்கள் ஸத்வசுத்தியைச்செய்வதும் வஸ்துவின் உண்மையை விளக்குவதால் அத்வைதஜ்ஞானத்துக்குதவி செய்வதும் ஆலம்பனமொன்று உண்டாதலால் சுகத்தில் ஸாதிக்கத்தகுந்ததுமாகையால் இவையேமுதலில் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் கர்மாப்பியாஸம் திடமாக இருப்பதால் அதைவிட்டு உபாஸனத்திலிழிவது கஷ்டம்என்று முதலில் அதிகர்மாங்க விஷயமான உபாஸனமேசொல்லப்படுகிறது,

ஓம் என்னும் அக்ஷரமானது பரமாத்மாவை நேரேசொல்லுகிறது. இங்கு இதி என்றதினால் இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வக்ஷரத்தை ப்ரயோகிப்பதினால் அப்பரமாத்மா ப்ரஸன்னமாகும். யாகம் ஜபம் முதலிய சற்கர்மங்களில் எல்லாம் இவ்வக்ஷரம் அந்தத்தில் உச்சரிக்கப்படுவதினால் இதுஸர்வசிரேஷ்டமானது. இது பரமாத்மாவுக்கு நாமமாயிருப்பதோடே அர்ச்சைபோலே பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாயுமிருப்பதால் இருவகையாயும் உபாஸிப்பது முக்கிய மென்பது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. இவ்வக்ஷரம் உத்கீதத்துக்கு அவயவமாகையாலே உத்கீதமென்று சொல்லப்படும். யாகங்களில் ஸாமகானம் செய்யும்போது ஓம் என்று துடங்கியேகானம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இதுவும் உத்கீதமேயாம். அதன் உபாஸநம் இப்படிப்பட்டது, அதன் மகிமைஇது, அதன் பலம் இதுஎன்பது முதலியவை இனி சொல்லப்படுகின்றன. (க.)

(ரா—பா.) ப்ரஹ்மவித்தைக்குஉபயுக்தமாயுள்ளதும்கர்மாங்கத்தைப்பற்றியதுமான உபாஸனம் இங்குசொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை

உபாஸநம்செய்யக்கடவன். உத்கீதபக்திக்கு அவையவமாகையாலிது உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதத்திலும் ஓமென்னும் அக்ஷரம் உத்கீதமாகக்கூடாதாகை யால்உத்கீதபதத்திற்காவது அக்ஷரபதத்திறகாவதுமுக்கியார்த்தத்தை விட்டுலக்ஷணை யைஅவலம்பிக்கவேண்டியிருப்பதால் 'ஏதஸ்யைவாக்ஷரஸ் யோபவ்யாக்யானம்,என் றுஇக்கண்டத்தின்முடிவில்சொல்வதற்கேற்கஉத்கீதசப்தத்திற்கேலக்ஷணைசொல்வது யுக்தம். (க)

ஏஷாம் பூதாநாம் ப்ருதிவீ ரஸ: ப்ருதிவ்யா ஆபோ ரஸ: அபா மோஷதயோ ரஸ ஓஷதீநாம் புருஷோ ரஸ: புருஷஸ்ய வாக்ரஸோ வாச ருக்ரஸ ருச ஸாம ரஸஸ் ஸாம்ன உத்கீதோ ரஸ: ‖ உ ‖

ஶம்—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பூதங்களுக்கு பூமியும் அந்த பூமிஜல த்தில் கோக்கப்பட்டிருப்பதால் பூமிக்கு ஜலமும் ஆதாரம். அந்தஜலத்தின் பரிணம மாகையால் ஜலங்களுக்கு ஓஷதிகளும் அன்னபரிணமமாகையாலே ஓஷதிகளுக்கு ஜீவாத்மாவும் அவன அவயவங்களில் வாக்சேச்ரேஷ்டமாகையால் ஜீவனுக்குவாக் கும் அந்தவாக்குக்கு ருக்கும் ருக்குக்கு ஸாமமும் அந்தஸாமத்துக்கு உத்கீதமும் ஸாரபூதமானது.

ரா—பூதங்களுக்கு பூமி ஆதாரம். பூமிஜலத்திலிருந்து உண்டானது ஓஷ திகள் ஜலத்தின் பரிணமம்.வாக்குபுருஷனுக்கு மிகவும் உபகாரம்செய்வது.ருக்குகள் கம்பீரமான அர்த்தம் உடையன. ஸாமங்கள் கீதியுடையன கேட்க இனிமையாயிரு ப்பன. உத்கீதம் இங்கு உத்கீதமென்பது உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தை. (உ)

ஸ ஏஷ ரஸாநாம் ரஸதம: பரம: பரார்த்யோ(அ)ஷ்டமோ யதுத்கீத: ‖ ௩ ‖

(ஶம்—ரா.) உத்கீதமென்னும்இவ்வோங்காரமானது கீழ்சொன்னபடி பூதங்களு க்குமேல் ஸாரமானது பரமாத்மாவின் பிரதீகமாகையால் பரமாத்ம ஸ்தானத்து க்கு யோக்கியமானது பரமாத்மாவைப்போலே உபாஸிக்கத்தக்கது மிது இவ்வுத்கீத மென்பது ப்ருதிவீ முதலாகச் சொல்லபபட்டதில் எட்டாவது. (௩)

கதமா கதமர்க் கதமத் கதமத் ஸாம கதம: கதம உத்கீத இதி விம்ருஷ்டம் பவதி ‖

(ஶம்—ரா.) ருக் என்பதுயாது,ஸாமம் என்பதுஎது, உத்கீதம் என்பதுயாவது என்பது யோசிக்கப்படுகிறது. (௪)

வாகேவர்க் ப்ராணஸ் ஸாமோமித்யேததக்ஷரமுத்கீத: தத்வா ஏதந்மிதுநம் யத்வாக் ச ப்ராணஶ்சர்க் ச ஸாம ச ‖ ரு ‖

(ஶம்—ரா.) இவ்விசாரத்தில் நிச்சிதமானதைச்சொல்லுகிறது வாகிந்திரியத்தி னால் உச்சரிக்கத்தக்கதாதலின் வாக்கேருக்காகும்ஸாமகானம் ப்ராணனாகியமூச்சைப் பிடித்துச் செய்யவேண்டியதாதலின் பிராணன் ஸாமம் உத்கீதபக்தியின் அவயவமா கையால் ஓமென்னும் அக்ஷரமே உத்கீதம், வாக்என்பது ஸ்திரீலிங்கமும் ப்ராணன் என்பது புல்லிங்கமுமாகையாலே இவ்விரண்டும்மிதுனமாம் இவைகளை விடவேறுப டாத ருக்சாமங்களும் அவ்வாறேமிதுனமானமைகாண்க. (ரு)

ததேதந்மிதுந மோமித்யேதஸ்மிந்நக்ஷரே ஸம்ஸ்ருஜ்யதே யதா வை மிதுநௌ ஸமாகச்சத ஆபயதோ வை தாவந்யோந்யஸ்ய காமம் ‖ சூ ‖

(ஶம்—பா.) இம்மிதுனமானது ஓமென்னும் இந்த அக்ஷரத்தில் சேருகிறது இ தில் ஸர்வகாமப்ராப்திகுணமுடையது உலகத்தில் கூடும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் க்கொருவர் காமதிருப்தி அடைகிறார்கள் அல்லவா, அதுபோல இங்கும் தன்னுள் மிதுனம் சேர்வதால் இது காமப்ராப்திபுடையது. ஓங்காரம் வாக்விகாரமாகையா லும் ப்ராணனால் ஏற்படவேண்டியதாகையாலும் இதில் மிதுனம் சேருகிறதென்றது.

(ஸ°—பா.) உத்கீதமானது ருக்கில் ஏறிய ஸாமத்தின் பாகமாகையாலே இது ருக்ஸாமரூபமாகையாலும் உத்கீதாவயவமானப்ரணவம் ருக்ஸாமங்களோடு கலந்ததாகையாலும் மிதுனத்துடன் சேர்ந்ததென்பது. வாக்ப்ராணனென்னும் மிதுனம் சேரப்பெற்ற ருக்சாமத்துடன் சேர்ந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து, (௬)

𑌆𑌪𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௭॥

(ஸ°—ரா.) இப்படிகாமப்ராபகமென்னும் குணத்தோடுகூடிய உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யும் உத்காதாவானவன் யஜமானனுக்கு எல்லா கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்துவைப்பன். (௭)

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍈𑌷𑍋 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌦𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌧𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௮॥

(ஸ°—ரா.) லோகத்தில்தனவானோ ஞானவானோ, ஒன்றை ஒருவன் அனுமதி கொடுக்கும்போது ஓம் என்றே அனுமதிகொடுப்பதால் இது அனுஜ்ஞாக்ஷரம் என்னப்படும். ஸம்ருத்தியுடையவனே அனுமதிகொடுப்பன் ஆகையால் இதுவே ஸம்ருத்தி இப்படி ஸம்ருத்திகுணமுடைய ஓங்காரத்தை உபாசிப்பவன் யஜமானனுக்கு எல்லா காமங்களையும் பூர்த்திசெய்விப்பவனாவன். (௮)

𑌤𑍇𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌂𑌸𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌰𑌸𑍇𑌨 ॥௯॥

(ஸ°—ரா.) சிரேஷ்டமாகிய மஹிமையோடு கூடிய இவ்வுத்கீதமென்னும் அக்ஷரத்தின் பூஜைக்காக இதைமுன்னிட்டு ஆச்ராவணம் சம்ஸரம் உத்கானம் இவை செய்யப்படுகின்றன. (௯)

𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑍌 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௧௦॥

(ஸ°—ரா.) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட உத்கீதத்தின் மகிமையை யறியாதவர்களும் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் வித்யையினால் பயன் என்னவெனில் வித்யையோடு செய்யும் கர்மங்கள் அதிகவீர்யமுடையனவாம் அல்லாதது அவ்வளவு வீர்யமுடையதல்ல; ச்ரத்தையென்பது ஆஸ்திக புத்தி; வித்யையென்பது உபாஸனம்; உபநிஷத் என்பது உபநிஷத்தால் உண்டாகும் பிரமஜ்ஞானம், கர்மங்கள் வீர்யவத்தரமாகையாவது இதரகர்மங்கள் பிரபலங்களாயிருந்தாலும் அவைகளால் இதக்பலம் தடைபெறாதிருத்தலேயாம் ரஸதமாயிருக்கை காமப்ராப்தி ஸம்ருத்தி யிவைகளை குணமாக உடைத்தாகை இக்குணங்களோடு இவ்வக்ஷரம் ஒன்றே உபாசிக்கத்தக்கது என்பது இக்கண்டத்தின் பொருள். (௧௦)

முதல்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌯𑍇𑌤𑌿𑌰 𑌉𑌭𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌾𑌜𑌹𑍍𑌰𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥ க ॥

(ஶாம்—பா.) உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓங்காரத்தில் முக்கியப்ராணன் என்று புத்திசெய்யும் பொருட்டு ஓர் உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மாவின் புத்ரர்களான தேவதைகளும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபோது தேவர்கள் இவ்வுத்தகீதத்தை உபாஸித்தால் நாம் அசுரர்களை ஜயிக்கலாமென்று நிச்சயித்து உத்கீதத்தைப்ராணனாகவைத்து அதை உபாயமாகக்கொண்டார்கள். (க

𑌤𑍇 𑌹 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 ॥ உ ॥

ஶாம்—அந்த தேவர்கள் மூக்கில் உள்ளபிராணனை உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன உத்கீதகர்மத்திலேயே இவ்வுபாஸனம் இவ்வாறு தேவதைகளால் வரிக்கப்பட்டப்ராணனை அசுரர்கள் பாவத்தோடு சேர்த்தார்கள். அதனால் அந்நாஸிகா ப்ராணன் நல்வாசனையையே மேற்கொள்வதென்னும் அபிமானம் கொண்டு விவேகம் போகப்பெற்று இத்தோஷத்தால் பாபத்தோடே சேர்ந்ததாய் விட்டது. ஆகையால்தான் அது துர்க்கந்தத்தையும் அறியவேண்டியதாயிற்று.

ரா—தேவதைகள் உத்கீதத்தைப் பிராணேந்திரியமாக உபாசனம் செய்தார்கள். மூக்கிலுண்டாகும் பிராணனோடு அசுரர்கள் தங்கள் பாபங்களைச் சேர்த்தார்கள். அப்படி பாவம் சேர்ந்ததினால் புருஷன் நல்லவாஸனை கெட்டவாஸனை இரண்டையும் முகரும்படியாயிற்று. ஆதலால் நாஸிக்யமான ப்ராணனானது பாவத்தோடு கூடியதே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 ॥ ௩ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௫ ॥

𑌅𑌥 𑌹 𑌮𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍁𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

(ஶாம்—ரா.) உபாஸிக்கத்தக்க முக்கிய ப்ராணனே யாகையால் அதுபரிசுத்தமானதென்று அநுபவிப்பதன் பொருட்டிவ்விசாரம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன நாஸிக்ய ப்ராணன்போலவே வாக்கு கண் காது மனம் என்னும் இத்தேவதை

களும் ஆசுரமான பாபத்தால் தூஷிக்கப்பட்டன. இதில் சொல்லாத த்வக், நாக்கு முதலியவையும் கொள்க.

வாக்கு பொய் மெய் இரண்டையும் சொல்வதினாலும், கண் பார்க்கத்தக்கது பார்க்கத்தகாதது இரண்டையும் பார்ப்பதினாலும் காது கேட்கத்தக்கது கேட்கத்தகாதது இரண்டையும் கேட்பதினாலும் மனஸ்ஸு நினைக்கத்தக்கது நினைக்கத் தகாதது இரண்டையும் நினைப்பதினாலும் இவையெல்லாம் பாவத்தோடு சேர்ந்தவை நினைப்பதென்பது ஸங்கல்பிப்பது. நினைக்கத்தகாதது பாவம் (ந-ச ரு-கூ)

ஃஅ ஹயவணவாயஂஊவ ்ுஃவ ்ாணஸூஊஙீமஊவாஸாஞக்ி ்ெர தீ
ஹாவஸ ாா ாவிய ூஂஸ ய ுயாஉாநஊாவண ஊுாவிய தீவெ
ெதவ்ு ॥எ॥

தாத்ப—பிறகு அவர்கள் உத்கீதத்தை முகத்தில் உண்டாகிய (முக்கிய) ப்ராணனாக உபாசனம் செய்தார்கள். அசுரர்கள் அதையும் பாபத்தோடுகூட பிரயத்னம் செய்தார்கள் என்றாலும் அது அசாத்தியமாய்ப்போன தோடு, பெருங்கல்லின்மேல் எறியப்பட்ட மண்கட்டி அக்கல்லை ஒன்றும் செய்யாததோடு தானே பலவாறு சிதறுண்டு போவதுபோல அவர்கள் சிதறுண்டு ஓடிப்போனார்கள்.

பா—கட்டப்பாரை முதலியவைகளினால் வெட்டக்கூடாததும் உளியால் பிளக்கக்கூடாததுமான கல் அகணம். அதுவே இங்கு ஆகணமென்று சொல்லப்பட்டதும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்க இங்கு மண்கட்டியென்று ஒன்றுவைத்துக்கொள்க.

ரா—வெட்டப்படக் கூடியதாகையால் ஆகணமென்று மண்கட்டியே இங்கு கூறப்படுகிறதென்று ச்ருதப்பிரகாசிகா சாரியர் பொருள் கூறுகிறார். (எ)

யமாஉாநஊாவணஊுாவிய தீஸதவணவதீ ெஹவஸவி தீ
ஸெதயவணவஂவிழி வாவஂகாஊயெதயெ ுநஊஹிஷாஸதிஸவணெஷாஉ
ாவணஃ ॥அ॥

தாத்—இவ்வாறு ப்ராணனை அறிந்தவன் விஷயத்தில் பாபிஷ்டமான கார்யத்தைச்செய்ய இச்சிக்கிறவனும் வைதல் அடித்தல்முதலிய ஹிம்சை செய்கிறவனும் கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டிபோல் சிதறுண்டுபோவன்.

பா—ப்ராணனை அறிந்தவன் யாவராலும்பிடிக்கத்தகாதவன். இதனால்இவன் அச்மாகணனென்று சொல்லப்படுகிறான். மூக்கினிடத்திலுள்ளதும் பிராணனிருக்க அது பாபத்தோடு சேர்ந்ததும் இது பாபமில்லாததுமானது எதனாலோ வென்னில், நாஸிக்யமும் வாயுவாயிருந்தும் ஸ்தானம் கரணம் இவைகளின் வைகுண்யத்தால் தோஷமடைந்தது, முக்கியப்ராணன் வைகுண்யமில்லாதது ஸ்தானதேவதை பலமானது ஆதலாலிதற்கு தோஷமில்லை. வாசிமுதலிய ஆயுதங்கள் கைதேர்ந்தவன் கைக்கு உயர்ந்தவேலை செய்வதும் கைதேர்ச்சி யில்லாதவன் கைக்கு அவ்வாறு வேலைசெய்யாததும்போல தோஷத்தோடுகூடிய மூக்கிலிருப்பதால் அது தோஷமுடையதாயிற்று. முக்கியப்ராணன் அப்படி அல்ல.

ரா—இங்கு அச்மாகண என்றதற்கு பெருங்கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டியென்றுபொருள். இது ப்ராணனை அறிந்தவனைப் பீடைசெய்பவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் அச்ம ஆகண இரண்டும் விசேஷவிசேஷ்ய பதங்களென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. (அ)

ெநெவெதநஸ ாஹிநஷ ஶுஂயி விஜாநாத ்ுவஹதவா.
வாெஹ ுஷெதநயஷாதியதிவதிெதெநதாா ணாநவதிவதஊ
வவாஂதெதாஉவிெத ுாஊதிவ ுாஷஷாெத ுவாஂததஐதி ॥கூ॥

(ஸம்—ரா.) மற்ற ப்ராணன்களுக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லப்படுகிறது, புருஷன் இம்முக்கியப்ராணனால் ஸுகந்தம் துர்க்கந்தம் ஒன்றையும் அறியமாட்டான் இதனால் செய்யப்படும் அசனம் பானம் இவைகளே மற்றப்ராணன்களுக்கு தாரகம் ஆகையால் மரணகாலத்தில் இதன் அசனபானங்கள் இல்லாததினால் தான் மரணம் உண்டாகிறது அப்போது எல்லாபிராணன்களும் வெளிப்பட்டுவிடுவதனால் வாய்திறக்கப்படுகிறது. (௯)

தம் ஹாங்கிரா உத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவாங்கிரஸம் மந்யந்தே | அங்காநாம் யத்ரஸ: ||௧௦||

ஸம்—அங்கிரஸ்ஸு என்னும்ருஷியொருவர்தானேபிருஹ்மமாகையாலேதானே பிராணனாயிருந்தும் தன்னையே அங்கிரஸப்ராணனான உத்கீதமாக உபாசனம்செய்தார். அங்கமான ப்ராணன்களுக்கு ரஸமானமையால் அவர் அங்கிரஸர் ஆனார்.

ரா—இவ்வுத்கீதத்தையே முக்கியப்ராணனாக அங்கிரஸ்ஸு என்னும் ருஷி உபாசனம்செய்தார். அங்கங்கள் ப்ராணாதீனமாகையால் பிராணன் அங்கிரஸமானது. மறைவாகச்சொல்வதில் தேவதைகளுக் கிஷ்டமாகையால் அங்கரஸமென்பதை அங்கிரஸமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௦)

தேந தம் ஹ ப்ருஹஸ்பதிருத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவ ப்ருஹஸ்பதிம் மந்யந்தே வாக்கி ப்ருஹதீ தஸ்யா ஏஷ பதி: ||௧௧||

ஸம்—பெரியவாக்குக்குப்பதியாதலால் பிருஹஸ்பதியானது.

ரா—இதை அங்கிரஸமென்னும் குணத்தோடு பிரஹஸ்பதி உபாசனம் செய்தார். எல்லா விஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவது வாக்கேயாகையால் இது பெருமையுடையது அது முக்கியப்ராணனுக்கு ஆதீனமாகையால் ப்ராணன் அந்தவாக்குக்குப்பதியாகிறது. அதனால் அதுவே பிருஹஸ்பதியாகை யுசிதமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௧)

தேந தம் ஹாயாஸ்ய உத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ர ஏதமு ஏவாயாஸ்யம் மந்யந்த ஆஸ்யாத்யதயதே ||௧௨||

ஸம்—அப்படியேஆயாஸ்யரென்னும் ருஷிமுகத்திலிருந்துவெளிப்படுவதென்னும் பொருள்கொண்ட ஆயாஸ்யப்ராணன் தானேயாயிருந்தும் உபாசனம் செய்தார். ஆகையால் இதரஉபாசகர்களும் அங்கிரஸமாகை முதலிய குணங்களோடு கூடிய ப்ராணனை உபாசிக்கக்கடவர்கள்.

ரா—ப்ருஹஸ்பதியென்னும் குணத்தோடு ஆயாஸ்யர் இதை உபாஸித்தார். முகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதினால் இதையே ஆயாஸ்யமென்று சொல்லலாமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். (௧௨)

தேந தம் ஹ பகோ தால்ப்யோ விதாஞ்சகார | ஸ ஹ நைமிஶீயாநாமுத்காதா பபூவ ஸ ஹ ஸ்மைப்ய: காமாநாகாயதி ||௧௩||

ஸம்-ரா—இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸமாகைபிருஹஸ்பதியாகை ஆயாஸ்யமாகை யென்னும் மூன்றுகுணங்களோடும் உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணமாக தல்பருஷியின் புத்ரரான பகமுனிவர் உபாசனம்செய்து அதன்மகிமையால் நைமிசாரண்யத்தில் யாகம்செய்பவர்களுக்கு உதகாதாவாயிருந்து அந்த யஜமானர்களின் இஷ்டங்களையெல்லாம் வித்யையின் மாஹாத்ம்யத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்

ஆகாதா ஹ வை காமாநாம் பவதி ய ஏதदேவம் வித்வாநக்ஷரமுத்கீதமுபாஸ்த இத்யத்யாத்மம் ||௧௪||

(ஸம்—ரா.) இவ்வாறு உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணனாக உபாஸிப்பவன் உத்காதாவாகும்போது கானத்தின்மகிமையால்யஜமானனதுகாமங்களைப்பூர்த்திசெய்விப்பவனாகி முன் ஆத்மாவைப்பற்றிய உத்கீதோபாஸனம் முற்றும்.

(ஸம்—ரா.) இது திருஷ்டபலம். தான் அந்தப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறானென்பது அத்ருஷ்டபலம். (௧௪)

இரண்டாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌯𑌮𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌭𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥

(ஸம்—ரா.) கர்மாங்கமான உத்கீதத்தைக்காட்டிலும் அத்தர்கங்களினால் ஆராத்தியமான ஆதித்யனை உபாசிப்பது உத்தமமாகையாலும்தாழ்ந்த இடத்திலும் உயர்ந்ததாக புத்திபண்ணுவதே நியாயமாகையாலும் உத்கீதத்தை ஆதித்யனாகஉபாஸிக்க வேண்டும். (௧)

𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌉 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍌 𑌚𑍋𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸம்—வெவ்வேறிடத்தில் இருப்பதினால் ப்ராணனும் சூர்யனும் வேறுவேறு போல் தோற்றினாலும் தத்வத்தில் அவையிரண்டுக்கும் பேதமில்லை. குணங்களில் இரண்டும்ஒன்றே இரண்டும் உஷ்ணமானது. ப்ராணனை ஸ்வரன் என்கிறார்கள் ஆதித்யனை ஸ்வரன் ப்ரத்யாஸ்வரன் என்கிறார்கள். ப்ராணன்போனால் திரும்புகிறதில்லை சூர்யன் அஸ்தமித்தாலும் மறுபடி உதயமாவதினால் ப்ரத்யாஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். இப்படி குணத்தாலும் பேராலும் இருவரும் ஒன்றேயாகையால் உத்கீதத்தை ப்ராணனாகவும் ஆதித்யனாகவும் உபாசிக்கக்கடவது.

ரா—கீழ் அத்யாத்ம ப்ரகரணத்தில் சொன்ன பிராணனும் இங்கு அதிதைவதப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற ஆதித்யனும் இரண்டும்ஒன்றே. மூச்சு உஷ்ணமாய் வருவதினால் ப்ராணன் உஷ்ணமென்றறியப்படுகிறது. சூர்யன் உஷ்ணமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமானது ஆதலால் ப்ராணனையும் சூர்யனையும் ஒன்றாக்கிக்கொண்டு அதுவாக உத்கீதத்தை உபாசிக்கக்கடவது. (௨)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌯𑌦𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃 𑌅𑌥 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௩॥

ஸம்—ரா.) வேறுவிதமாக உத்கீதத்தைஉபாஸிக்கவேண்டிய முறைசொல்லப்படுகிறது. புருஷன்முகத்தாலும்மூக்கினாலும் வாயுவைவெளிவிடுவது ப்ராணன் என்றும்அபானம் என்றும்சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு வாயுவின் வியாபாரங்களின்நடுநிலையே வியானனென்று சொல்லப்படும். ப்ராணாபான வ்யாபாரங்கள் இல்லாதபோதும் வார்த்தைசொல்லுகிறது உண்டாகையால் வாக்கு வியானத்தின் காரியம் ஆகையால் வியானமானது வீர்யவத்தான கர்மங்களுக் கேதுவாதலால் இவ்வியானமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டுமென் றிதில் சொல்லப்படுகிறது. (௩)

𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌰𑍍𑌕𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍃𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸம்-ரா—வாக்கே ருக்கு ருக்கே சாமம் சாமமே உத்கீதம் ஆதலால் பிராணபான வியாபாரங்களில்லாதபோதும் ருக்கைச் சொல்லலாம். ஸாமகானம் செய்யலாம் உத்கானம் செய்யலாம்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்—இவையெல்லாம் வியானத்தால் நடப்பது.

ரா—ப்ராணபான வியாபாம் இல்லாத மனிதனால் நடப்பதால் வியானம் ருக் ஸாமம் உத்கீதம் இவையெல்லாம் ஒன்றே. (௪)

அதோ யாந்யந்யாநி வீர்யவந்தி கர்மாணி யதாக்நேர்மந்தநமாஜே: ஸரணம் த்ருடஸ்ய தநுஷ ஆயமநமப்ராணந்நநபாநம்ஸ்தாநி கரோத்யேதஸ்ய ஹேதோர்வ்யாநமேவோத்கீதமுபாஸீத ॥ ௫ ॥

ஸம்-ரா—வாக்கு முதலியவைகளைச் சொல்வது மாத்திரமே யல்லாமல் அக்னி மந்தனம் எல்லை நடத்தல் பெரியவில்லை இழுத்தல் முதலிய பலிஷ்வ்யாபாரங்களை ப்ராணபானவ்யாபார மில்லாதபோது வ்யானவ்யாபாரத்தாலேயே செய்வதால் ஸர்வோத்திருஷ்டமான வ்யானமாகவே உத்கீதத்தை உபாஸிப்பது. (௫)

அத கலூத்கீதாக்ஷராண்யுபாஸீதோத்கீத இதி ப்ராண ஏவோத்ப்ராணேந ஹ்யுத்திஷ்டதி வாக்கீர்வாசோ ஹ கிர இத்யாசக்ஷதேऽந்நம் தமந்நே ஹீதம் ஸர்வம் ஸ்திதம் ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா—உத்கீதத்தின் அக்ஷரங்களையே உபாஸிக்கலாம். இவ்வுலகத்தார் ப்ராணனாலேயே எழுந்திருத்தலாலும் ப்ராணனில்லாதபோது எழுந்திருக்கக் கூடாமையாலும் உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ப்ராணனாகவும் வாக்குக்களை பெரியோர் கீர் சப்தத்தால் சொல்வதினால் கீ என்னும் அக்ஷரத்தை வாக்காகவும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாகையால் (த) காரம் இருப்பதைப்பற்றி இங்குள்ள தகாரத்தை அன்னமாகவும் உபாஸிக்கவேண்டும். (௬)

த்யௌரேவோதந்தரிக்ஷம் கீ: ப்ருதிவீ தமாதித்ய ஏவோத்வாயுர்கீரக்நிஸ்தம் ஸாமவேத ஏவோத்யஜுர்வேதோ கீர்ருக்வேதஸ்தம் துக்தேऽஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽந்நவாநந்நாதோ பவதி ய ஏதாந்யேவம் வித்வாநுத்கீதாக்ஷராண்யுபாஸ்த உத்கீத இதி ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யன் ஸாமவேதம் இதுகளாகவும், கீ என்னும் அக்ஷரத்தை ஆகாசம்வாயுயஜுர் வேதம் இவைகளாகவும் என்னும் அக்ஷரத்தை பூமி அக்னி ருக்வேதம் இவைகளாகவும் உபாஸிக்கக்கடவது. இவ்வித குணத்தோடு உத்கீதாக்ஷரத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸுகோச்சாரணம் அன்னம் அக்னி தீபனம் இவைகளை அடைவன்.

ரா—மற்றொரு விதமாக உத்கீதாக்ஷரோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. (௭)

அத கல்வாஶீ:ஸம்ருத்திருபஸரணாநீத்யுபாஸீத யேந ஸாம்நா ஸ்தோஷ்யந்ஸ்யாத்தத்ஸாமோபதாவேத் ॥ ௮ ॥

ஸம்-ரா—உபாஸனங்களால் இஷ்டபூர்த்தி உண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, எந்த ஸாமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய இச்சிக்கிறானோ அந்த ஸாமத்தை உபாஸிக்கக்கடவன். (௮)

யஸ்யாம்ருசி தாம்ருசம் யதார்ஷேயம் தம்ருஷிம் யாம் தேவதாமபிஷ்டோஷ்யந்ஸ்யாத்தாம் தேவதாமுபதாவேத் ॥ ௯ ॥

சங்-ரா—தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கும் ஸாமம் இருக்கும் ருக்கையும் அந்த ஸாமத்தின் ருஷி தேவதை இவைகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். (௯)

𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑍇𑌨
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍॥௰॥ 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋
𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥௧௧॥

ஸ௦-ரா—காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களில்தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைப்பது எதுவோ அந்த சந்தஸ்ஸையும் எந்த ஸ்தோமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கிருனோ அந்த ஸ்தோமத்தையும், எந்தத் திக்கை ஸ்தோத்ரம்செய்ய நினைக்கிருனோ அந்தத் திக்கையும் சிந்திக்கக்கடவன். (௰)

அ-பே—எந்தத் திக்கின் முகமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யப்போகிருனோ அந்தத் திக்கையும் தியானம் செய்யவேண்டும். (௧௧)

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌸𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹
𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀
𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௧௨॥

ஸ௦-ரா—கீழ்சொன்னபடி தியானம் செய்தபின் கடைசியில் தன்னை ஹ்ருதயமாகப் பாவித்துக்கொண்டு ஸ்வரம் எழுத்து முதலியவை பிசகாமல் பஹிஃபவமானம் முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை ஆரம்பிக்கக்கடவன். இவன் எந்தப் பலத்தை உத்தேசிக்கிருனோ அந்தப் பலனை அடைவன்.

சங்—யத்காமஸ் ஸ்துவீதேதி என்பதை இரண்டுதரம் சொன்னது ஆதரவினுல்.
ரங்—இரண்டுதடவை சொன்னது இவ்வித்யை முடித்தமையால். (௧௨)

மூன்ருங்கண்டம் முற்றிற்று.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

ஸ௦-ரா—நடுவில் உத்கீதத்தின் நாமாக்ஷரங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டதினுல் மறுபடி உத்கீதோபாஸனம் துடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦—அமிருதம் அபயம் என்னும் குணங்களோடு இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப்படப் போகிறது. (௧)

𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍈 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾
𑌦𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌭𑌿𑌰𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௨॥

ஸ௦—தேவதைகள் மரணத்துக்குபயந்து வைதிககர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கர்மங்களில் விநியோகிக்கப்படாத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் ஹோமம் முதலியவைசெய்யும் அவர்கள் இதரகர்மங்களில் தங்களை மறைத்துககொண்டார்கள். இப்படிமறைத்ததினுலே அவைகள் சந்தஸ்ஸுக்களென்று சொல்லப்படுகிறன்.

ரா—கர்மங்களில்விநியோகிக்கப்பட்ட வைதிகமந்த்ரங்களால் தேவதைகள் தங்களைமறைத்துக்கொண்டார்கள், (௨)

𑌤𑌾𑌨𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪
𑌰𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍃𑌚𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌿 𑌤𑍇 𑌨𑍁 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ॥௩॥

ஸ௦-ரா-பா—இப்படிதேவர்கள் வைதிககர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகையில் மீன்பிடிப்பவர்கள் பெரும் ஜலத்திலும் மீனைக்கண்டுபிடிப்பதுபோல் ஸமயம்பார்த்

து மரணம் பிடிக்க நினைத்தது. இதை அறிந்த தேவர்கள் அவைகளைவிட்டு அதற்கு மேலான ஓங்காரத்தை உபாஸனம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். (௩)

யதா வா ருசமாப்நோத்யோமித்யேவாதிஸ்வரத்யேவꣳ ஸாமைவம் யஜுரேஷ உ ஸ்வரோ யதேதத³க்ஷரமேதத³ம்ருதமப⁴யம் தத்ப்ரவிஶ்ய தே³வா அம்ருதா அப⁴யா அப⁴வன் ॥ ௪ ॥

ஸம்-ரா-பா—ருக்குயஜுஸ்ஸாமம் இவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது ஓம் என்று சப்திப்பதாய் இதுஸ்வரமென்று சொல்லப்படும். இதுவேமரணம்பயம் இவைகளை நீக்குவது. இதை உபாஸித்ததினால் தேவர்கள் மரணமும் பயமும் இல்லாதவர்கள் ஆனார்கள். (௪)

ஸ ய ஏததே³வம் வித்³வானக்ஷரம் ப்ரணௌத்யேததே³வாக்ஷரꣳ ஸ்வரமம்ருதமப⁴யம் ப்ரவிஶதி தத்ப்ரவிஶ்ய யத³ம்ருதா தே³வாஸ்தத³ம்ருதோ ப⁴வதி ॥ ௫ ॥

ஸம்-ரா-பா—இப்படி (அமிருதம் அபயம்) மரணம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் குணமுடையதாக இவ்வக்ஷரத்தை உபாஸிக்குமவன் கீழ்ச்சொன்னதேவதைகளைப் போலே அமிருதனாக ஆவன். (௫)

ஸம்—ராஜகிருஹத்தில் அந்தரங்க பஹிரங்க தாரதம்யம்போலே பிருஹ்மப்ராதியில் தாரதம்மியமில்லை. (௫)

நாலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத² பஞ்சம: க²ண்ட³:.

அத² க²லு ய உத்³கீ³த²: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்³கீ³த² இத்யஸௌ வா ஆதி³த்ய உத்³கீ³த² ஏஷ ப்ரணவ ஓமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரன்னேதி ॥ ௧ ॥

ஸம்—ப்ராணன் ஆதித்யன் முதலியதாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டதை அநுவதித்துக்கொண்டு ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி உபாஸிக்கவேண்டுமென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அனேக புத்ரலாபம் இதற்குப்பலம்.

ருக்வேதத்தில் ப்ரணவம் என்று சொல்லப்படுவதே சாந்தோக்யத்தில் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமும் ஸூர்யன், ப்ரணவமும் ஸூர்யன். ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது ஓம் என்று அனுஜ்ஞை செய்பவன்போல் ஸஞ்சரிப்பதால் இவன் ப்ரணவமே.

ரா—ஓங்காரமொன்றே ஹோதாவினால் சொல்லப்படும்போது ப்ரணவமென்றும் உதகாதாவினால் சொல்லப்படும்போது உதகீதமென்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால் இரண்டும் ஒன்றே யென்று பாவிக்கவேண்டும்.

சூர்யன் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பவன் போலவே உதயமாவதால் ஓங்காரத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்யக்கடவன். (௧)

ஏதமு ஏவாஹமப்⁴யகா³ஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோऽஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச । ரஶ்மீꣳஸ்த்வம் பர்யாவர்தயாத்³ ப³ஹவோ வை தே ப⁴விஷ்யந்தீத்யதி⁴தை³வதம் ॥ ௨ ॥

ஸம்—யான் உத்கீதத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்தேன், அதனால் நீ எனக்கொரு புத்ரன் பிறந்தாய் சூர்யனுக்கும் கிரணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்று உபாஸித்ததினால் ஒரே புத்ரனாய் விட்டாய் நீ கிரணங்களையும் சூர்யனையும் வேறாக உபாஸித்தால் அனேக புத்ரர்களை அடைவாய் என்று குஷீதகரின் புத்ரரான கௌஷீதகியென்னும் ருஷி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். தேவதோபாஸனம் முற்றும்.

ரா—நான் ஆதித்யனாக உபாஸனம் செய்தேனே யல்லது அனேக கிரணங்களை உடையவனாக உபாஸனம் செய்யவில்லை. அந்தத் தோஷத்தினால் நீ ஒரே புத்ரன் எனக்கு அனேக கிரணங்களோடுகூடிய சூர்யனாக நீ உபாஸனம் செய்தால் அந்தஜ் ஞானத்தின் மஹிமையால் அனேகம் புத்ரர்களை நீ அடைவாய் என்று கௌஷீதகி சொன்னார். (உ)

அதாத்யாத்மம் ய ஏவாயம் முக்ய: ப்ராணஸ்தமுத்கீதமுபாஸீதோமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரன்னேதி ‖௩‖ ஏதமு ஏவாஹமப்யகாஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோ(அ)ஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச ப்ராணாம்ஸ்த்வம் பூமானமபிகாயதாத் பஹவோ வை மே பவிஷ்யந்தீதி ‖௪‖

ஸம்-ரா—ப்ராணனானது வாக் முதலியவைகளுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பதுபோலவே ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால் இம்முக்கிய ப்ராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டும். ப்ராணனொன்றை மாத்திரம் உபாஸித்ததினால் நீ ஓரே புத்ரனானாய் அனேகமாக உபாஸித்தால் அனேகம் புத்ரர்களையும் பெறுவாய் என்று கௌஷீதகி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். (௩-௪)

அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இதி ஹோத்ருஷதனாத்தைவாபி துருத்கீதமனுஸமாஹரதீத்யனுஸமாஹரதீதி ‖௫‖

ஸம்-ரா—இப்படி ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டும் ஒன்றே யென்று அறிந்தவன் ஹோதா செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பிசகாது செய்வதினாலே, இந்த ஞானம் இல்லாமையாலே உத்காதா செய்யும் பிசகுகளை நீக்கி ஸமீகரணம் செய்வன்.

ஸம்—வாதம் பித்தம் முதலிய தாதுக்களின் வைஷம்யத்தை சிகித்ஸையால் ஸமீகரிப்பதுபோல ஸமீகரிப்பன். ரா—இந்தஜ்ஞானம் ஹோதா உத்காதா இருவருக்கும் வேண்டியதே. உத்காதாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாவிட்டாலும் அதனால் நேரும் குறைகளை ஹோதாதன் ஞானம் பெருமையால் ஸமீகரணம் செய்வனென்கை. அனுஸமாஹரதீதி என்பதை மறுபடியும் சொன்னது வித்யையின் முடிவைகாட்டுகிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

இயமேவர்கக்னி: ஸாம ததேதததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயத இயமேவ ஸாக்னிரமஸ்தத்ஸாம ‖க‖

ஸம்-ரா—மற்றோர் விதமாக உத்கீதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. ருக்கை ப்ருதிவியாகவும் ஸாமத்தை அக்னியாகவும் உபாசனம் செய்யவேண்டும். அக்னி யென்னும் ஸாமமானது ப்ருதிவியென்னு மிருக்கின்மேலிருப்பது. அதனால் ஸாமகர்கள் எல்லோரும் ருக்கிலுள்ள சாமத்தையே கானம் செய்கிறார்கள். ஸாம என்னும் பெயர் ஸா அம என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஸா என்பது ஸ்த்ரீலிங்கமாயிருப்பதால் பூமியையும் அம் என்பது புல்லிங்கமாயிருப்பதால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்து ஸாம என்றாகிறது. ருக்கும் ஸாமமும்போல பூமி அக்னி இவையிரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் பூமி அக்னி ருக்கும் ஸாமமும்போலே ருக்கு பூமியும் ஸாமம் அக்னியுமாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும். (க)

அந்தரிக்ஷமேவர்க்வாயு: ஸாம ததேதததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே(அ)ந்தரிக்ஷமேவ ஸா வாயுரமஸ்தத்ஸாம ‖உ‖ த்யௌரேவர்காதித்ய: ஸாம ததேதததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே த்யௌரேவ ஸாதித்யோ(அ)மஸ்தத்ஸாம ‖

௬॥ नक्षत्राण्येवर्क्चन्द्रमाः साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते नक्षत्राण्येव सा चन्द्रमा अमस्तत्साम ॥४॥

ப௦-ரா—ருக்கை ஆகாசமாகவும், ஸாமத்தை வாயுவாகவும், ருக்கை ஸ்வர்க்கமாகவும், ஸாமத்தை ஸூர்யனாகவும், ருக்கை நக்ஷத்ரமாகவும், ஸாமத்தை நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனாகவும் உபாஸிக்கடவன், ஸா என்பது வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் இவர்களேயும் சொல்லும் மற்றதின் பொருள் முன்போல் கொள்க. (௨-௬-௪)

अथ यदेतदादित्यस्य शुक्लं भाः सैवर्गथ यन्नीलं परः कृष्णं तत्साम तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम तस्मादृच्यध्यूढं साम गीयते ॥५॥

ப௦-ரா—சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் வெளுப்பு காந்தியே ருக்கு வெகு உன்னிப்பாய் பார்த்து அறியக்கூடிய கறுப்பு காந்தியே ஸாமம், சூரியனிடத்தில் அதிக கறுப்பான நிறமும் உண்டு, அது வெகு உன்னிப்பாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்,

अथ यदेवैतदादित्यस्य शुक्लं भाः सैव साथ यन्नीलं परः कृष्णं तदमस्तत्सामाथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः ॥६॥

ப௦-ரா—சூர்யனது வெளுப்புகாந்தி ஸா என்றும் அதிக கறுப்பானகாந்தி அம என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஓர் புருஷன் காணப்படுகிறானே.

ப௦—ஸ்வர்ணமாயிருப்பதுபோலே ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய் ஜ்யோதிர்மயமான ச்மச்ருகேசங்களோடும் நகநுனி முதல் முழுதும் ஜ்யோதிஸ்வரூபனாயும் சூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

ரா—இப்படி ருக்கை பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரம் சூர்யனிலுள்ள வெளுப்பு காந்தி இவையாகவும் ஸாமத்தை அக்னி வாயு சூர்யன் சந்த்ரன் சூர்யனிடத்திலுள்ள கறுப்புகாந்தி இவைகளாகவும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. சூர்யமண்டல மத்தியத்தில் ரமணீயமான ச்மச்ருகேசங்களோடு நகத்தின் நுனி முதல் எல்லா அவயவங்களிலும் ரமணீயனாய் ரமணீயனான புருஷன் ஒருவன் யோகிகளால் காணப்படுகிறானே.

तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी तस्योदिति नाम स एष सर्वेभ्यः पाप्मभ्य उदित उदेति ह वै सर्वेभ्यः पाप्मभ्यो य एवं वेद ॥७॥

ப௦—குரங்கின் ப்ருஷ்டபாகம்போன்ற தாமரைப்புட்பம் எப்படி அழகாயிருக்குமோ, அப்படியே அந்தப் புருஷனது கண்கள் அழகாயிருக்கும். அவன் பாபமும் பாபகார்யங்களும் இல்லாதவனாதலால் உத் என்று சொல்லப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட குணமுடையவனும் உத் என்று பேர் உடையவனுமாக இவனை அறிந்து உபாஸிப்பவனும் பாபங்களினுடையவும் அதன் காரியங்களினுடையவும் சம்பந்தத்தை நீக்கப்பெறுவன்.

ரா—ஆழமாகிய ஜலத்தில் உண்டாகியதும் பெருத்த தண்டோடுகூடியதும் சூர்யகிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்டதான தாமரைமலர்போன்றது அவனது கண்கள். பாபஸம்பந்தமில்லாமை யென்றது கர்மஸம்பந்தமில்லாமை.

அர்த்தபேதம். தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ என்னும் வாக்கியத்துக்கு ஆறு அர்த்தம்.

க. கப்யாஸம் என்று ஸூர்யமண்டலமும் புண்டரீகம் என்று இருதயகமலமும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யமண்டலமும் இருதய புண்டரீகமும் எப்படி உபாஸனஸ்தானமோ அப்படியே உபாஸகனுடைய கண்களும் உபாஸனஸ்தானம். உ. கப்யாஸமென்பதற்கு கொஞ்சம் விகஸித்ததென்று பொருளாய் கொஞ்சம்மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போ லிருக்கும் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள புருஷனுடைய கண்கள். ௩. கபி என்பது குரங்கு. அத்தை ஆஸம் என்பது ஆசனம். அது உட்காருவது, குரங்கின் ப்ருஷ்டம். அதுபோன்ற புண்டரீகம் எப்படியோ அப்படி அந்தப்புருஷனது கண்கள். ௪. கப் என்பது ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் (உலர்த்துவதால்) கபி என்று ஸூர்யன். அவனால் விகஸிப்பிக்கப்படுகிற புண்டரீகம்) தாமரைமலர்போன்றிருக்கும்அவன் கண்கள். ௫. கம் ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் கபி என்பது அதன் தண்டு. அதில் (ஆஸம்) இருப்பது. காம்புகிள்ளிவிட்ட மலரைக்காட்டிலும் காம்போடுகூடிய மலர் சோபையதிகமாகையால் தழைத்து தண்டோடுகூடிய தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவன் கண்கள். ௬. கம் ஜலம், ஆஸ என்பது இருப்பு. அதில் அபி என்றும் உபஸர்க்கம் சேர்த்து அகாரம் லோபித்து ப்யாஸம் என்றிருக்கிறது. இருப்பதென்று பொருள். ஆகவே ஆழமான ஜலத்தில் உண்டான தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவனது கண்கள். இந்த ஆறு அர்த்தங்களில் முந்தின மூன்றும் பூர்வபக்ஷார்த்தங்கள். பிந்தின மூன்றும் ஸித்தாந்தார்த்தங்கள். பிந்தினவை மூன்றுமே போதாயனருக்கு அபிமதமானவை என்பது ராமானுஜமதத்தின் கொள்கை. இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமானது, "கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதஸம்ம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. ஸாதாரணமாக புண்டரீகமென்று வெண்டாமரையையே சொல்லுவதானாலும் சபாஸ்வாமி பாஷ்யம் ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் சிவப்பு புண்டரீகங்களால் ஆஸ்தாணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்குப் புண்டரீகச் சப்தத்திற்குச் செந்தாமரையென்றே பொருள். (௭)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌋𑌕𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮 𑌚 𑌗𑍇𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤
𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌸 𑌏𑌷 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑍇
𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ‖ ௮ ‖

ஶம்—கீழ்பிருதிவிமுதலியதாகச் சொல்லப்பட்ட ருக் ஸாமம் இவைகள் ஸர்வாத்மாவான அந்த தேவதைக்கு பர்வங்களாம். இப்படி தேவன் உத் என்னும் பேர் உடையவனும் ருக் ஸாமங்களை பர்வங்களாக உடையவனுமாயிருந்தும் மறைவாய்ச சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு இஷ்டம் ஆகையால் உத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறான், உத் என்னும் இந்த தேவனை கானம் செய்வதால் அவன் உத்காதாவென்றுபேர் பெறுகிறான். ஸூர்யனுக்குமேல் உலகங்களில் இருப்பவர்களின் இஷ்டங்களையும்பூரிப்பதினால் அவனே ஸர்வலோகேச்வரமான ப்ருஹ்மம் தேவதாவிஷயமான உத்கீதத்தின் உபாஸனம் முற்றும்.

ரா—பூமி அக்னி ஸூர்யன். இவைகளாக முன்சொல்லபபட்ட ருக ஸாமங்கள் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள அந்த பரமாத்மாவின் கானரூபங்களாம் ருக்குகானத்துக்காச்ரயமாகையால் கானத்தைவிட வேறேஆனாலும் இங்கு அபேதோபசாரம். அக்னிமுதலியவைகளைச்சொல்லும் ருக் ஸாமங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதால் அவன் ஸர்வாத்மகனென்றதாயிற்று. பரமாத்மா உத் என்று பேர்பெற்றவனாகையாலும் அவனை கானம் செய்வதாலும் இரண்டாவது பக்தி உத்கீதமாயினது. அவன் உத்காதாவானான். அல்லாமலும் பரமாத்மா உத் என்னும்பெயர் உடையவனாகையாலும் ருக் ஸாமங்களால் கானம் செய்யப்படுகையாலும் அவன் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறான். என்றுப்பொருள் கூறலாம். ஆகையால் உத்கீதத்தை பரமாத்மாவாக உபாசனம் செய்யவேண்டியது. ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள இந்த புருஷனே அதன்மேலுள்ளலோகங்கள் அதிலுள்ளவர்கள் அவர்களின் உபகரணங்கள் போகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவானவன்.

தேவதா விஷயமான உபாஸனம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (௮)

ஆறாவது கண்டம் முற்றும்.

அதாத்யாத்மம்.

அதாத்யாத்மம் வாகேவர்க் ப்ராண: ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம கீயதே வாகேவ ஸா ப்ராணோऽமஸ்தத்ஸாம ||௧|| சக்ஷுரேவர்காத்மா ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம கீயதே சக்ஷுரேவ ஸாத்மாமஸ்தத்ஸாம ||௨|| ஶ்ரோத்ரமேவர்ங்மன: ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம கீயதே ஶ்ரோத்ரமேவ ஸா மனோऽமஸ்தத்ஸாம ||

ஸ॰-ரா—ருக்கை வாக்காகவும் ஸாமத்தை ப்ராணனாகவும். ருக்கைக்கண்ணாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ளச் சாயாத்மாவாகவும், ருக்கைக்காதாகவும் மனதை ஸாமமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். ஸாஎன்று வாக்கு கண் காது இவைகளும், அம என்று ப்ராணன், சாயாத்மா மனது, இவைகளும் சொல்லப்படுகிறன. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள். (௧-௨-௩)

தாத்—அதரத்தின்மேலிருப்பதால் இங்கு ஸாமத்தை ப்ராணனாகச் சொல்லுகிறது. ப்ராணனென்றது கிராணேந்திரியம் சாயாத்மா கண்ணிலிருப்பதாலும் காதுக்கு மனது அதிஷ்டானமாகையாலும் இப்படி சொல்லப்பட்டது.

அத யதேதக்ஷ்ண: ஶுக்லம் பா: ஸைவர்கத யன்னீலம் பர: க்ருஷ்ணம் தத்ஸாம தததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூட்ம் ஸாம கீயதே அத யதேவைததக்ஷ்ண: ஶுக்லம் பா: ஸைவ ஸாத யன்னீலம் பர: க்ருஷ்ணம் ததமஸ்தத்ஸாம ||௪||

ஸ॰-ரா—ருக்கைக கண்ணில் உள்ள வெளுப்புகாந்தியாகவும் ஸாமத்தை அதிலுள்ள பெருங்கறுப்புக்காந்தியாகவும் உபாசிக்கக்கடவன் ஸா என்பதுவெளுப்புகாந்தி அம் என்றது கறுப்புகாந்தி மற்றவை முன்போல. (௪)

அத ய ஏஷோऽந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸைவர்க்தத்ஸாம ததுக்தம் தத்யஜுஸ்தத்ப்ரஹ்ம தஸ்யைதஸ்ய ததேவ ரூபம் யதமுஷ்ய ரூபம் யாவமுஷ்ய கேஷ்ணௌ தௌ கேஷ்ணௌ யன்னாம தன்னாம ||௫||

ஸ॰-ரா—கண்ணில்காணப்படும் புருஷனே ருக், அவனேஸாமம், அவனே உக்தம், அவனேயஜுஸ்ஸு, அவனேபரப்பிருமம் ரூபம் பெயர் கேஷ்ணம் இவையெல்லாம் சூர்யமண்டல புருஷனுக்கெதுவோ அதுவே இவனுக்கும். (௫)

ஸ ஏஷ யே சைதஸ்மாதர்வாஞ்சோ லோகாஸ்தேஷாம் சேஷ்டே மனுஷ்யகாமானாம் சேதி தத்ய இமே வீணாயாம் காயந்த்யேதம் தே காயந்தி தஸ்மாத்தே தனஸனய: ||௬||

ஸ॰-ரா—கீழ் லோகங்களில் உள்ளவர்களான மனிதர்களுக்கு வேண்டிய காமங்களை இவனே நிறைவேற்றுகிறான் வீணையில் கானம்செய்பவர்கள் இவனையே கானம் செய்கிறார்கள் அவனே ஸர்வசரீரியான பரப்பிரும்மமாகையால் தேவர்கள் மனுஷ்யர்களிவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யுங்கானமும் இவனைகுறித்ததேயாம் ஆதலால் அந்த அக்ஷிபுருஷனைப் பாடுவதினாலே அவர்கள் தனத்தை அடைகிறார்கள். (௬)

அத ய ஏததேவம் வித்வான்ஸாம காயத்யுபௌ ஸ காயதி ஸோऽமுனைவ ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத்பராஞ்சோ லோகாஸ்தாம்ஶ்சாப்னோதி தேவகாமாம்ஶ்ச ||௭|| அதானேனைவ யே சைதஸ்மாதர்வாஞ்சோ லோகாஸ்தாம்ஶ்சா

...தஸ்மாது ஹைவம்விதுத்காதா ப்ரூயாத் ||
௮|| கம் தே காமமாகாயாநீத்யேஷ ஹ்யேவ காமாகாநஸ்யேஷ்டே ய ஏவம்வித்வாந்ஸாம காயதி ஸாம காயதி ||௯||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அத்யாத்மாதி தைவதபேத முடைய தாக உத்கீதத்தை அறிந்து கானம் செய்கிறவன் சூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்ம ரூபம் கண்ணிலுள்ள பரமாத்மரூபம் இரண்டையும் கானம்செய்கிறவனாகிறான் ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியை உபாஸிப்பதாலே மேல்லோகங்களிலுள்ள தேவபோகங்களையும் அக்ஷிபுருஷனை உபாசிப்பதினாலே கீழ்லோகங்களிலுள்ள மனுஷ்யபோகங்களையும் பெறுவன்எனவே கண்ணிலும் சூர்யமண்டலத்திலுமுள்ள பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதினாலே ஸர்வலோகாவாப்தி யுண்டாகுமென்றதாகிறது இவ்வித்யையோடுகூடிய உத்காதாவானவன் தான்ஸாமகானம் செய்வதினாலே இஷ்டமான பலன்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்குந் திறமை உடையவனானமைபற்றி 'நானுனக்கெந்த இஷ்டத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கவேணு'மென்று யஜமானனைக்கேட்கலாம் ஸாமகாயதி யென்று மறுபடிசொன்னது வித்யைமுடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (எ-அ-௯)

ஏழாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

அஷ்டமகண்டஃ.

த்ரயோ ஹோத்கீதே குஶலா பபூவுஃ ஶிலகஃ ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநோ தால்ப்யஃ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிரிதி தே ஹோசுருத்கீதே வை குஶலாஃ ஸ்மோ ஹந்தோத்கீதே கதாம் வதாம இதி ||௧||

ஸ0-ரா-பா—வேறுவிதமாக இவ்வக்ஷரத்தின் உபாஸனத்தைச் சொல்லத்துடங்கி எளிதில் தெரியும்பொருட்டு கதைசொல்லப்படுகிறது, சலாவான் என்பவரின் புத்ரராகிய சிகலரென்பவரும், சிகிதாயனரின்புத்ரராய் தல்பகோத்ரத்தவர் அல்லது தல்பருக்கும் புத்ரரானவராதலால் தால்ப்யர்என்று சொல்லப்பட்டவரும் ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணரும் ஆகியமூவரும் ஒருகாலத்தில் சேர்ந்தார்கள் நாம் மூவரும் உத்கீதத்தில் ஜ்ஞானமுடையவர்களா யிருப்பதால் அதில் வைசத்ய முண்டாவதன் பொருட்டு ஒருவர்க்கொருவர் விசாரம்செய்வோம் என்று அவாகள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (௧)

ததேதி ஹ ஸமுபவிவிஶுஃ ஸ ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாச பகவந்தாவக்ரே வததாம் ப்ராஹ்மணயோர்வததோர்வாசம் ஶ்ரோஷ்யாமீதி ||௨||

ஸ0-ரா-பா—அப்படியேயென்று அவர்கள் ஸம்மதித்துஉட்கார்ந்தார்கள் நீங்கள் பூஜியர்களான பிராஹ்மணர்களாகையாலே நீங்கள் முன்னே விசாரம் செய்யுங்கள் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஜீபலரின்புத்ரரான ப்ரவாஹணன் சொன்னார். இவர்ராஜா. (௨)

ஸ ஹ ஶிலகஃ ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநம் தால்ப்யமுவாச ஹந்த த்வா ப்ருச்சாநீதி ப்ருச்சேதி ஹோவாச ||௩||

ஸ0-ரா-பா—சலாவானது புத்ரரான சிகலர் சிகிதாயரின் புத்ரரானதால்ப்யரைப்பார்த்து 'நான் உம்மைக்கேட்கிறேன்' என்றார். 'அப்படியேகேளு மென்றதால்ப்யர் சொன்னார். (௩)

கா ஸாம்நோ கதிரிதி ஸ்வர இதி ஹோவாச ஸ்வரஸ்ய கா கதிரிதி ப்ராண இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்ய கா கதிரித்யந்நமிதி ஹோவாசாந்நஸ்ய கா கதிரித்யாப இதி ஹோவாச ||௪||

தாத்.—சிகலர் கேள்வி - தால்ப்யர் உத்தரம், சாமத்துக்காச்ரயமேது - ஸ்வரம் (ஸாமம் ஸ்வரூபமாதலால்), ஸ்வரத்துக்காச்ரயமேது - ப்ராணன், (ஸ்வரம் ப்ராணனால் நிஷ்பந்நமாதலின்), ப்ராணனுக்காச்ரயமேது - அன்னம், (ப்ராணனுக்கு அன்னம் ஆதாரமாகலின், அன்னத்திற் காச்ரயமேது - ஜலம், (ஜலத்தால் அன்னம் உண்டாவதினால். (௪)

𑌅𑌪𑌾𑌂 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌨𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௫‖

ஶம்-ரா-பா—ஜலங்களுக் காச்ரயமேது என்று சிகலர் கேட்க ஸ்வர்க்கலோகமென்று தால்ப்யர் சொன்னார். ஜலம் அதிலிருந்து உண்டாவதினாலே அதற்கு ஆச்ரயமேது வென்று சிகலர் கேட்டார். ஸ்வர்க்கத்துக்கு மேல்பட்ட ஆச்ரயமொன்றிருப்பதாக சாமத்தால் ஏற்படவில்லை. ஸாமமே ஸ்வர்க்கலோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நாமும் ஸாமத்துக்கு ஸ்வர்க்கமே ஆச்ரயமென்று நிர்ணயிக்கக் கடவோம் என்று தால்ப்யர் சொன்னார். (௫)

𑌤𑌂 𑌹 𑌶𑌿𑌲𑌕𑌃 𑌶𑌾𑌲𑌾𑌵𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌕𑌿𑌤𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ‖௬‖

ஶம்-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் ஸ்வர்க்கலோகத்தோடு நிறுத்திவிட்டதினால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்ணமாகவில்லை. இப்படி அறைகுறையாகத் தெரிந்து நீர் வாதம்செய்வதை ஸாமக்ஞானியான வேறு யாராவது கேட்பானால் உம்தலை வெடிக்கக்கடவதென்று சபிப்பன் உம்தலை உடனே வெடித்துவிடும் நான் ப்ரீதியுடையவனாகையால் அப்படி சபிக்க இஷ்டப்படவில்லையென்று சிகலர் தால்ப்யருக்குச் சொன்னார். (௬)

𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌨𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௭‖

ஶம்-ரா-பா—ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை உம்மால் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று தால்ப்யர் கேட்க அப்படியே செய்யுமென்று சிகலர் சொன்னார். ஸ்வர்க்கத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். யஜ்ஞதான தபோஹோமாதிகளால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை போஷிப்பதினால் பூலோகம் ஸ்வர்க்கத்துக் காச்ரயமென்று சிகலர் சொன்னார். இப்பூலோகத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். இதற்குமேல் ஆச்ரயமொன்று ஸாமத்திற்கில்லை யென்று சிகலர் சொன்னார்.

ஞ-பே-ரங்—ச்ருதியில் ஸாமமானது ப்ரதிஷ்டாலோகமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கலோகம் ஜ்யோதிச்சக்கிரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும் அது சுழன்றுகொண்டேயிருப்பதாலும் நிலையானதென்றும் பொருள்கொண்ட ப்ரதிஷ்டாலோகமாகக் கூடாதாகையாலும் பூமியே ப்ரதிஷ்டா லோகமென்று கொள்க. (௭)

𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑍋 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌲𑌾𑌵𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ‖௮‖

ஸ௦-ரா-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் பூமிக்குமேலில்லை யென்பதால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்த்தியாகவில்லை. இதை வேறு யாராவது ஸாமஜ்ஞானி கேட்டால் கோபம்கொண்டு உம்தலை வெடித்துவிடும்படி சபிப்பன் உடனே தலை வெடித்து விடுமென்று ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணர் சொன்னார். ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை நான் உம்மால் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று சிகலர் சொன்னார். அப்படியே செய்யுமென்று ப்ரவாஹணர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அ-பே-ரங்—நாசமுடையதான பூமியை ஸாமத்தின் கடைசி ஆச்ரயமாக நீர் நினைத்திருப்பதால் உம்மதத்தில் ஸாமமும் நாசமுடையதாய் விடுமல்லவா என்று ப்ரவாஹணர் சொன்னார். (அ)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿
𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂
𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா-பா—இப்பூமிக் காச்ரயமேதுவென்று சிகலர் கேட்க ப்ரவாஹணர் சொல்லுகிறார். பூமிக்கு ஆச்ரயம் ஆகாசமே. இங்கு ஆகாசம் என்பது பரமாத்வாவை. ஸர்வபூதங்களும் அவனிடத்திலே யிருந்தே உத்பந்நமாகின்றன. ப்ரளயகாலத்திலே அவனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இவனே உத்கிருஷ்டன் இவனே பரமப்ராப்யம்.

அ-பே-ரங்—ஆகாசம் என்றது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கிறான் அல்லது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான் என்னும் அர்த்தமுடையது ஆதலால் அது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே யல்லது பூதாகாசத்தைச் சொல்லாது. (க)

𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋
𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌨𑍍𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா-பா—இவ்வுத்கீதத்தை உத்கிருஷ்டங்களெல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஆகாசமென்று சொல்லப்படுவதுமாகிய பரமாத்மாவாக உபாசிக்கக்கடவன். ஸாமத்தின் கடைசியான கதி நாசமில்லாத அந்தப் பரமாத்மாவே ஆதலால் இப்பக்ஷத்தில் தோஷம் ஒன்றுக்கும் இடமில்லை. இவ்வாறு பரோவரீய ஸத்வகுண விசிஷ்டாகாசமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கிறவன் இங்கு ஸர்வோத்கிருஷ்டனாய் ஜீவிப்பதோடு ஸர்வலோக போகங்களையும் அடைவன். (உ)

𑌤𑌂 𑌹𑍈𑌤𑌮𑌤𑌿𑌧𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌨𑌕 𑌉𑌦𑌰𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌵
𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌭𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா-பா—சுநகபுத்ரராகிய அதிதன்வா என்பவர் இவ்வுத்கீத விஜ்ஞானத்தை சிஷ்யராகிய உதரசாண்டில்யருக்குச் சொல்லி, உன் சந்ததியார்கள் எதுவரையில் இவ்வாறு பரோவரீயஸ்த்வகுண விசிஷ்டமாக உத்கீதத்தை உபாசனம் செய்கிறார்களோ, அதுவரையில் அவர்கள் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாக ஜீவிப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—உதரசாண்டில்யரென்றதற்கு ஸந்தியுடைய சாண்டில்யரென்று பொருள். (௩)

𑌤𑌥𑌾𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪
𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯 𑌏𑌵 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂
𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥

ஸ௦-ரா-பா—பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனம் கிடைக்குமென்றும்சொன்னார். இவ்விதமான பலன் யாரோ சிலருக்கு மந்திரமென்பதில்லை. பரோவரீயஸ்த்வகுணத்தோடு உத்கீதத்தை உபாஸிப்பவர் எவ்வானாலும் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனத்தைப்பெறுவன். லோகேலோக இதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

௧௰-ஸ்கண்டம்.

மடசீஹதேஷு குருஷ்வாடிக்யா ஸஹ ஜாயயோஷஸ்திர்ஹ சாக்ராயண இப்யக்ராமே ப்ரத்ராணக உவாஸ ||௧||

ஸ௦-ரா—மற்றோர்விதமான உபாஸனத்தைவிதிக்கும்பொருட்டு உபாக்யானம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது சபரென்னும் ருஷியின் புத்ரரான உஷஸ்தியென்பவர் குருக்ஷேத்ரத்தில் வஸித்துவந்தார். அப்போது மடசீயினால் (சங்-இடிகள் விழுந்ததினால், ரங்-கல்மழையால்) துர்ப்பிக்ஷமுண்டாய் விடவேஸ்தனம் முதலிய பெண்ணுருவங்கள் வெளிப்படாத தன் பத்தினியோடு ஏற்பட்டு யானைக்காரர்கள் வாஸம் செய்யு ஊருக்குவந்து பசியால்வருந்தி நடைதளர்ந்து; சங்-ஒருவீட்டில். ரங்-எவ்விதமாயாவது ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் ப்ருஹ்மவித்யை நிஷ்பந்தமாகப் பெறலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே) உட்கார்ந்தார். (௧)

ஸ ஹேப்யம் குல்மாஷான் காதந்தம் பிபிக்ஷே தம் ஹோவாச | நேதோऽந்யே வித்யந்தே யச்ச யே ம இம உபநிஹிதா இதி ||௨|| ஏதேஷாம் மே தேஹீதி ஹோவாச தாநஸ்மை ப்ரததௌ ஹந்தாநுபாநமித்யுச்சிஷ்டம் வை மே பீதம் ஸ்யாதிதி ஹோவாச ||௩|| ந ஸ்விதேதேऽப்யுச்சிஷ்டா இதி ந வா அஜீவிஷ்யமிமாநகாதந்நிதி ஹோவாச காமோ ம உதபாநமிதி ||௪|| ஸ ஹ காதித்வாதிஶேஷாஞ்ஜாயாயா ஆஜஹார ஸாக்ர ஏவ ஸுபிக்ஷா பபூவ தாந்ப்ரதிக்ருஹ்ய நிததௌ ||௫|| ஸ ஹ ப்ராதஃ ஸஞ்ஜிஹாந உவாச யத்பதாந்நஸ்ய லபேமஹி லபேமஹி தநமாத்ராம் ராஜாஸௌ யக்ஷ்யதே ஸ மா ஸர்வைரார்த்விஜ்யைர்வ்ருணீதேதி ||௬|| தம் ஜாயோவாச ஹந்த பத இம ஏவ குல்மாஷா இதி தாந்காதித்வாமும் யஜ்ஞம் விததமேயாய ||

ஸ௦-ரா—அவர் ஆஹாரத்துக்காக அலைந்தபோது யானைக்காரன் ஒருவன் கொள்ளைவேகவைத்து அதைக்கொட்டி கும்பலாய் சேர்த்து அதிலிருந்து எடுத்துத் தின்று கொண்டிருக்கக்கண்டு அவன் அருகேசென்று தனக்குக் கொள்ளு கொஞ்சம் கொடுக்கும்படி கேட்டார். நான் தின்றமீதி இதில்போடப்பட்டிருக்கிறது. இதுவல்லது வேறில்லையே யென்ன செய்வதென்றவன் சொன்னான். (2) இதிலேயே கொஞ்சம் கொடு என்று உஷஸ்தி கேட்டார். அவன் கொடுத்தான். ருஷி அதை வாங்கிக் கொஞ்சம் புசித்தார். அவன் தன் சமீபத்திலிருந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துப் பருகும்படி சொன்னான். அது எச்சில் ஆயிற்றே என்று ருஷி சொன்னார். (கொள்ளு எச்சலல்லவோ வென்று அவன்கேட்டான். இதை நான் புஜியாமல் போனால் பிராணன் போய் விடுமாகையால் புசித்தேன, ப்ராணன் போகும்தருணத்தில் நியமம் பார்க்க வேண்டிய தில்லை, தீர்த்தம்பருகாததினால் ப்ராணன் போகாதாகையால் இதுகாமசாரம். இதற்கு நியமமுண்டென்று உஷஸ்தி சொன்னார். (௪) அவர்தான் புசித்து மிகுந்த கொள்ளை பத்னியிடம் கொடுத்தார். இதற்குள்ளாக அவள் பிக்ஷையெடுத்துப் புசித்துப் பசியாறியிருந்தாள். ஆனாலும் பர்த்தாவின் ஆக்ஞையை பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியது ஸ்த்ரீகளின் கடமையாகையால் அதை அவமரியாதை செய்யாமல் வாங்கி முடிந்து வைத்துக் கொண்டாள். (௫) மறுநாள் காலையில் உஷஸ்தியானவர் படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கும் போது...

வைக்கும்படி என்னை வேண்டிக் கொள்ளுவான். அதனால் தனம் கிடைக்கும் அதைக் கொண்டு சுகமாய் வாழலாம்' என்று பத்னிகாதுக்குக் கேட்கும்படி சொன்னார். (௬) இதைக் கேட்ட அவரது பத்னி! தாம் நேற்றுக் கொடுத்த கொள்ளு இதோ இருக்கிறதென்று கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அது ஆனைக்காரன் புசித்த மீதி தான் புசித்த மீதி, முதல் நாளையது, அப்படியிருந்தும் ப்ராணன் போகும் சமயமாயிருந்ததினாலே அவைகளைப்புசித்து நடந்து சென்று யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார் (௭)

தத்ரோத்காத்ரூநாஸ்தாவே ஸ்தோஷ்யமாணாநுபோபவிவேஶ ஸஹ ப்ரஸ்தோதாரமுவாச ||௮||

ஸம்-ரா—அங்கேஸ் தோத்ரம் செய்யும் பொருட்டு அதற்குரிய ஸ்தானத்திலிருந்த உத்காதாதாப்ரஸ்தோதா ப்ரதிஹர்த்தா இவர்களின் ஸமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து உஷஸ்தி ப்ரஸ்தோதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (௮)

ப்ரஸ்தோதர்யா தேவதா ப்ரஸ்தாவமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வாந் ப்ரஸ்தோஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி ||௯||

ஸம்-பா—ப்ரஸ்தோதாவே இப்போது நீப்ரஸ்தாவம் செய்யும் தேவதையை அறிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்வாயாகில் உன் தலையறுந்து கீழே விழும்.

அ-பே-சங்—ப்ரஸ்தாவபக்த்தி இன்னதென்று அறியாத நீ பிரம்ஹஜ்ஞானியான என்முன்னே காரியம் செய்யத்தகாது என்பது ருஷியின் தாத்பர்யம். கீழே இரண்டு கதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே பிரம்ஹஜ்ஞானமில்லாதவனும் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாமென்று ஏற்படுகிறதாகையால், பிரம்ஹஜ்ஞானியின் ஸமீபத்தில் அவன் அனுமதியில்லாது செய்யலாகாதென்பது இங்கே ஏற்படுகிறது.

அ-பே-ரங்—ப்ரஸ்தாவ பக்தியில் எந்த தேவதையை உபாசிக்கவேண்டுமோ அதையறியாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன் தலைவெடிக்கும்.

ஏவமேவோத்காதாரமுவாசோத்காதர்யா தேவதோத்கீதமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வாநுத்காஸ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி ||௰||

ஏவமேவ ப்ரதிஹர்தாரமுவாச ப்ரதிஹர்தர்யா தேவதா ப்ரதிஹாரமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வாந் ப்ரதிஹரிஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி தே ஹ ஸமாரதாஸ்தூஷ்ணீமாஸாஞ்சக்ரிரே ||௧௧||

ஸம்-ரா—உத்காதாப்ரதிஹர்த்தா இவர்களை நோக்கியும் உஷஸ்தி அப்படியே சொன்னார். அவர்கள் பயந்து ஒன்று செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதினால் வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை.

அ-பே-ரங்—இந்தகண்டத்திலும் மேல் கண்டத்திலுமாக உத்கீத பக்திப்ரஸ்தாவபக்தி. ப்ரதிஹாரபக்தி யென்று மூன்று பக்தி விஷயமான உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஏகாதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநம் யஜமாந உவாச பகவந்தம் வா அஹம் விவிதிஷாணீதி உஷஸ்திரஸ்மி சாக்ராயண இதி ஹோவாச ||௧௧||

ஸம்-ரா-பா—பிறகுயஜமானனானராஜா இவர் ஸமீபத்தில் வந்து தாம் இன்னாரென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்! என்று சொன்னார். நான் சக்ரருஷியின் புத்ரன், உஷஸ்தி, நீகேட்டிருப்பாயல்லவா. என்று சொன்னார் (௧)

𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌥 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌤𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌹 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 ॥௩॥

ஸ௦-ரா-தாத்—ஆம், நான் பலவாறு கேட்டிருக்கிறேன். எல்லாருத்விக்குகர்மங்களையும் நடத்தும்படியான் தம்மை வரிப்பதாகவே நினைத்திருந்தேன் தம்மைத் தேடினேன், தமதிருப்பிடம்தெரியாமையால் இதரர்களைவரித்துக் கொள்ளும்படியாயிற்று. (௨) ஆனாலும் அந்தருத்விக் தர்மங்களை யெல்லாம் செய்யும் பொருட்டு தம்மையேயான் இப்போது வரிக்கிறேன் என்று ராஜா சொன்னான். அப்படியே யாகலாம். ஆனால் நீமுன்னம் இவர்களை வரித்து விட்டதினால் இவர்களுக்கே நான் உபதேசம் செய்து அவரவர் காரியங்களைச் செய்யும்படி அனுமதி கொடுக்கிறேன். இவர்களுக்கு நீகொடுக்கும் தக்ஷிணையளவு எனக்கும் கொடுக்கவேணுமென்று ருஷி சொன்னார். யஜமானன் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டான்.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ௦-ரா—பின்பு ப்ரஸ்தோதாவிநயத்துடன் உஷஸ்தி கிட்டவந்து, 'ப்ரஸ்தாவபக்திக்கு விஷயமான தேவதையை யறியாமல் ப்ரஸ்தாவம்செய்தால் தலைவெடித்துவிழும்' என்று சொல்லிற்றே. அது எந்த தேவதையென்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ௦-ரா-பா—ப்ராணனே அந்ததேவதை, எல்லாபூதங்களும் பிராணனிடத்தில் லயமடைகின்றன. பிராணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன அதை அறியாமல் நீ ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன்தலை விழுந்துவிடு மென்று சொன்னேன் நீ என்வார்த்தையை லக்ஷியம்வையாமல் நீ இருந்தால் தலைவிழுந்தேயிருக்கும். இப்போது விநயத்துடன் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டது யுக்தமானதென்று உஷஸ்திசொன்னார்.

அ-பே-ரங்—இங்கு ப்ராணனென்றது ஸகலஜகதுத்பத்தி லயகாரணமான பரப்பிரம்மத்தையே; எல்லோரையும் ப்ராணனோடேயிருக்கும்படிசெய்வது, (ஜீவிக்கும்படிசெய்வது) என்பதுபொருள். பரமாத்மாவை ப்ரஸ்தாவபக்தியில் அத்யாயம் செய்து உபாஸிக்கவேண்டும். (௫)

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ௦-ரா-பா—ப்ரஸ்தோதா கேட்டதுபோலே உத்காதாவந்துகேட்டார். பிறகு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸ௦-ரா-பா—உயர இருப்பவனாகிய ஆதித்யனையே யெல்லாரும் ஸ்துதிப்பதால் அவனே உத்கீதத்திற்கு தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரஸ்தாவம் ப்ரா

ணன் இரண்டு இடத்திலும் முதலில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். உத்கீதம் உச்சை: (உயர) இருக்கிறஸூர்யன் இரண்டுக்கும் உத் இருப்பதால் ஸாம்யம்.

ஸம்-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள் போலவே வந்து கேட்டடார். (எ)

அத ஹைநம் ப்ரதிஹர்தோபஸஸாத ப்ரதிஹர்தர்யா தேவதா ப்ரதிஹாரமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வாந் ப்ரதிஹரிஷ்யஸி மூர்தா தே விபதிஷ்யதீதி மா பகவாநவோசத் கதமா ஸா தேவதேதி ॥அ॥

ஸம்-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள்போலவே வந்து கேட்டார்.

அந்நமிதி ஹோவாச ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாந்யந்நமேவ ப்ரதிஹரமாணாநி ஜீவந்தி ஸைஷா தேவதா ப்ரதிஹாரமந்வாயத்தா தாம் சேதவித்வாந் ப்ரத்யஹரிஷ்யோ மூர்தா தே வ்யபதிஷ்யத்ததோக்தஸ்ய மயேதி ததோக்தஸ்ய மயேதி ॥கூ॥

ஸம்-ரா-பா—எல்லாப்ராணிகளும் அன்னத்தைபுஜித்தே ஜீவிப்பதால் அன்னமேப்ரதிஹார தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரதிஹாரம், ப்ரதிஹாரம் செய்யப்படும் (புஜிக்கப்படும்) அன்னம்) இதுகளில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். மற்றவை முன்போல, இதனால் ப்ரஸ்தாப பக்தியில் ப்ராணபுத்தியும் உத்கீதபக்தியில் ஆதித்யபுத்தியும் ப்ரதிஹாரபக்தியில் அன்னதேவதா புத்தியும் செய்து உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ததோக்தஸ்யமயேதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

அதாத: ஶௌவ உத்கீத:.

தத்த பகோ தால்ப்யோ க்லாவோ வா மைத்ரேய: ஸ்வாத்யாயமுத்வவ்ராஜ ॥க॥

ஸம்-ரா-பா—கீழ்கண்டத்தில் அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்பட்டவரின் தசை சொல்லப்பட்டது. இதில்அன்னம் அகப்படும்பொருட்டு நாய்கள் உத்கீதோபாசனம் செய்தமை சொல்லப்படுகிறது.

தல்பருஷியின் புத்ரரும் மித்ரையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவரும் பகர்கலாவர் என்னும் இரண்டுபேர் உடையவருமான ஒருருஷி வேதாத்யயனம் செய்யும்பொருட்டு ஊரைவிட்டேகாந்தமான ஒரிடத்திற்குப்போனார்.

தஸ்மை ஶ்வா ஶ்வேத: ப்ராதுர்பபூவ தமந்யே ஶ்வாந உபஸமேத்யோசு: அந்நம் நோ பகவாநாகாயத்வஶநாயாம வா இதி ॥உ॥

ஸம்-ரா-பா—இவரது அத்யயனத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த ஒருதேவதை அல்லது ஒருருஷி வெளுப்புநாயாக உருவம்கொண்டு இவர்முன்னேவர அதைச்சூழ்ந்து பல நாய்கள் வந்து எங்களுக்குப் பசியாயிருப்பதால் தாம் கானம்செய்து எங்களுக் எங்களுக்கு அன்னம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேணும் என்றுகேட்டன அதைக்கேட்டதுகள். (உ)

தாந்ஹோவாசேஹைவ மா ப்ராதருபஸமீயாதேதி தத்த பகோ தால்ப்யோ க்லாவோ வா மைத்ரேய: ப்ரதிபாலயாஞ்சகார ॥ங॥

ஸம்-ரா-பா—நாளைக்குக் காலையில் நீங்கள் இங்கே என்னிடம்வாருங்கள் என்று வெள்ளைநாய் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டருஷி அந்த ஸமயத்திற்குச் சரியாய் அங்கே போய் காத்துக்கொண்டிருந்தார். (ங)

அ-பே-ஸம்—உத்கானம் காலவேளையில் செய்யவேண்டிய தாகையால் காலையில் வரும்படி சொல்லப்பட்டது. (௩)

தே ஹ யதைவேதம் பஹிஷ்பவமாநேந ஸ்தோஷ்யமாணாஸ் ஸம்ரப்தாஸ் ஸர்பந்தீத்யேவமாஸஸ்ருபுஸ்தே ஹ ஸமுபவிஶ்ய ஹிஞ்சக்ரு: ॥௪॥

ஸம்-ரா-பா—யாகங்களில் பஹி பவமான ஸ்தோத்ரம்செய்யும் உத்காதாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வாயினால் வாலைக்கவ்விக்கொண்டு சுற்றிவந்து உட்கார்ந்து ஹிங்காரம் செய்தன. (௪)

ஓ௩மதா௩மோ௩ம் பிபா௩மோ௩ம் தே௩வோ வருண: ப்ரஜாபதி: ஸவிதா௨ந்நமிஹா௨ஹரத௩ந்நபதே௩ந்நமிஹா௨ஹரா௨ஹரோ௩மிதி ॥௫॥

ஸம்-ரா-பா—அவைகள்செய்த ஹிங்காரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது.

நாங்கள் புசிக்கவேண்டும் தீர்த்தம் அருந்தவேண்டும், தேவன் வருணன் பிரஜாபதி ஸவிதரு என்று சொல்லப்படும் சூர்யன் எங்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கடவன். அன்னத்துக்கு அதிபதியான சூர்யனே! நீ எங்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுப்பயாக.

அ-பே-ஸம்—ப்ரகாசிப்பதால் தேவன். மழைக்குக் காரணமாதலால் வருணன். ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதால் பிரஜாபதி - எல்லாவற்றிற்கும் உத்பாதகனாதலால் ஸவிதா. ஆஹர என்று மறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.

அ-பே-ரங்—எல்லோராலும் வரிக்கப்படுவதால் வருணன். ஆஹர என்பதை மறுபடி சொன்னது ப்ரார்த்தனையாகையால். இவ்விதமாய் அந்த நாய்கள் கானம் செய்தன. அன்னபதே என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு உத்கீதத்தை ஆதித்யனாக உபாஸித்தால் அன்னம் கிடைக்குமென்று இதனால் ஏற்படுகிறது. (௫)

த்ரயோதஶ: கண்ட:

அயம் வாவ லோகோ ஹாஉகாரோ வாயுர் ஹாஇகாரஶ்சந்த்ரமா அதகார: ஆத்மேஹகாரோ௩க்நிரீகார: ॥௧॥

ஸம்-ரா-பா—ஸாமாவயவமான ஸ்தோபாக்ஷரவிஷயமான சில உபாசனங்கள் இங்கே ஒருங்கேசொல்லப்படுகிறன.

ரதந்தரசாமத்தில் வரும்ஹாஉ என்னும்ஸ்தோபாக்ஷரத்தை இந்தலோகமாகவும் வாமதேவ்யஸாமத்தில் வரும் ஹாஇ என்பதை வாயுவாகவும், அத என்பதை சந்த்ரனாகவும் இஹஎன்பதை ஆத்மாவாகவும் ஆக்னேய ஸாமத்தில்வரும் ஈகாரங்களை அக்னியாகவும். (௧)

ஆதித்ய ஊகாரோ நிஹவ ஏகாரோ விஶ்வேதே௩வா ஔஹோஇகார: ப்ரஜாபதிர்ஹிங்கார: ப்ராண: ஸ்வரோ௨ந்நம் யா வாக்விராட் ॥௨॥

ஸம்-ரா—ஆதித்யதைவத்யமான ஸாமத்தில்வரும் ஊகாரத்தை சூர்யனாகவும், ஏகாரத்தை நிஹவமாகவும் ஔஹோஇ என்பதை விச்வேதேவர்களாகவும் ஹிங்காரத்தை ப்ருஹ்மமாவாகவும் ஸ்வரஎன்றும் ஸ்தோபத்தை ப்ராணனாகவும் யாஎன்பதை அன்னமாகவும் வாக் என்பதை அன்னம் அல்லது விராட்புருஷனாகவும் உபாசிக்க வேண்டும் (௨)

அநிருக்தஸ்த்ரயோதஶ: ஸ்தோப: ஸஞ்சரோ ஹுங்கார: ॥௩॥

ஸம்-ரா-பா—கீழ்பன்னிரண்டு ஸ்தோபாக்ஷரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளைப்போல ஹும் பதின் மூன்றுவது ஸ்தோபாக்ஷரம் ஒன்று உண்டு. அதுஸ்பஷ்டமாய் நிர்வசனம் செய்யப்படாதது. அதனால் ஸந்தேஹமாயே யிருப்பது. அதை ஸஞ்சாரமாக உபாசிக்கவேண்டும்.

கீழ்சொன்ன எல்லாஸ்தோபாக்ஷரங்களிலும் முறையேபூலோகம்முதலியபுத்தி செய்து உபாசிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லப்பட்டதாயிற்று. (௩)

𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌦𑍋𑌹𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋
𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿

ஸ-ரா-பா—இவ்வுபாஸனத்தின் பலம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்சொன்ன ஸ்தோபாக்ஷரங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி ஸ்வாதீனேச்சாரணை சக்திமுதலிய பலன்களை அடைவன். உபநிஷதம் வேதஎன்று மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

ஸ—இதிஎன்றது ஸாமாவயவங்களின் உபாஸனம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

மத்வ—உன்நதஸ்தானத்திலிருப்பதாலும் கானம்செய்யப்படுவதாலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாதலாலும் உத்கிருஷ்டரான விஷ்ணுவே இங்குஉத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்.

எல்லாவற்றிலும் வாயுவேச்ரேஷ்டமானது. பகவான்தவிர அதற்குமேல்பட்ட வாயுவை உபாசித்தால் பகவானை உபாசித்ததாகும். பர்வதினத்தில் சொமேவாத்கீதத் விஷ்ணுவை உபாசனம் செய்தால் அவர் எல்லாபலனையும் கொடுப்பர். ஓமதாமஎன்றும் மந்த்ரம் வாயுவினால் சொல்லப்பட்டது. வாயுவிடத்திலுள்ள விஷ்ணுவை இதனால் உபாசித்து தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களை அடைந்தார்கள்.

முதல் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌖𑌲𑍁 𑌸𑌾
𑌧𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌤𑌦𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸ-ரா-பா—கீழ்ஸாமைக தேசவிஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. இனிபூர்ணஸாம விஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. ஸாமம் ஐந்து அல்லது ஏழுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்ணமானஸாமம் உத்தமமானகையால் அது உபாசிக்கத்தக்கது. நல்லகாரியங்களை ஸாமமென்றும் கெட்டகாரியங்களை அஸாமமென்றும் சொல்லுகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. (௧)

𑌤𑌦𑍁𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁
𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁
𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா-பா—அரசனிடத்தில் எதிரிவந்தால் அவன் அடைந்தபலனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நல்லபலனாயிருந்தால் ஸாமத்தால் வந்தான் என்றும் கெட்டபலனாயிருந்தால் அஸாமத்தால் (ஸாமமில்லாமல்) வந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (3) மேலும் நல்லகாரியம் செய்யப்படும்போது, ஸந்தோஷம். நமக்குஸாமமாயிற்றென்று ஸந்தோஷமாயும், கெட்டகாரியம் செய்யப்படும்போது அஸாமமானது என்றும் துக்கமாயும் சொல்லுகிறார்கள்.

𑌅𑌥𑍋𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌨𑍋 𑌬𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁
𑌬𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌸𑌾𑌮 𑌨𑍋 𑌬𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍁
𑌬𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥ ௩ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌮𑍇𑌯𑍁𑌃 ॥௪॥

ஸ-ரா-பா—இப்படி ஸமஸ்தமான ஸாமமானது ஸாதுவென்று உபாஸிப்பவனைச் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத சத்கர்மங்கள் தானேவந்ததையும், யோக்கியங்களாகவும் ஆகும். (௪)

அர்த்தபேதம். அப்யாசஃ என்றதற்கு சீக்ரமென்று அர்த்தம். ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர்மற்றோரிடத்தில் இப்பதத்திற்கு வருகிறவையென்று பொருள்கூறியிருப்பதால் இங்கும் அதேபொருளாய் நாம் தேடிப் போகவேண்டிய தர்மங்கள் தானேவருமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 ॥௧॥

ஸ-ரா-பா—ஹிங்காரம் ப்ரஸ்தாவம் உத்கீதம் ப்ரதிஹாரம் நிதனம் என்று சாமம் ஐந்துவிதம், அதுகளில் முதலாகையால் ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும் அக்னியில் காரியங்களை ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஸ்தாபத்தை அக்னியாகவும், ஆகாசம் ககனமென்று சொல்லப்படுவதாலும் உத்கீதத்தில் ககாரம் இருப்பதாலும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் எல்லோருக்கும் எதிரே ப்ரதிமூலமாக இருப்பவனுகையாலே ப்ரதிஹாரத்தை ஸூர்யனுகவும் இங்கிருந்து போனவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் நிதானம் செய்யப்படுவதால் (நிறுத்தப்படுவதால்) நிதனத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன், ஸாமங்கத்திலும் ஊர்த்வமுறையில் லோகமாக செய்யவேண்டிய கிரமம். (௧)

𑌅𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௨॥

ஸ-ரா—திருப்பமுறையால் பார்க்கும்போது முதலானதால் ஹிங்காரத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், சூர்யன் உதயமானபின்பே கர்மங்கள் ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ப்ரஸ்தாவத்தை சூர்யனுகவும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் (முன்புபோலவே) இங்கும் அங்கும் ப்ரதிஹரணம் செய்வதால் (கொண்டுபோவதால்) ப்ரதிஹாரத்தை அக்கினியாகவும் இங்கே மரிப்பதால் நிதானத்தை பூமியாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். (௨)

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஸ-ரா—இவ்வாறு ஐந்துவிதமாக ஸாமத்தை அறிந்து உபாசனம் செய்பவனுக்கு கதி ஆகதி இரண்டுடன்கூடிய லோகங்களெல்லாம் இவன் அபேக்ஷித்த இஷ்டங்களை நிறைவேற்றிகொடுக்கும்.

அ-பே-ஸ—ஊர்த்வமாயும் ஆவ்ருத்தமாயுமுள்ள எல்லாலோகங்களும் போக்கியமாகும்.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌹 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—முதலாகையால் கீழ்காற்றை ஹிங்கமாகவும் வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் சேர்ந்தால் மழைக்கு (ப்ரஸ்தாபம்) ஆரம்பமென்று ப்ரஸித்தமாகையால் ப்ரஸ்தாபத்தை மேகோத்பத்தியாகவும் உத்தமமாகையால் உத்கீதத்தை வர்ஷம் (மழை) ஆகவும், மிரதிஹ்ருதம் (இறைந்திருப்பது) ஆகையால் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னல் இடி இவைகளாகவும் கடைசியாகையால நிதனஸிரமத்தை மழையின் முடிவாகவும் இப்படி ஐந்துவிதமான சாமத்தையும் விருஷ்டியாக உபாசனம் செய்கிறவன் இது சிக்கும்போது மழைபெய்யும் இஷ்டமானபோது அவன் மழைபெய்யும்படி செய்யவும் ஸமர்த்தன். (க-உ)

அத ஸப்தமः கண்டः.

ஸர்வாஸ்வப்ஸு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸீத மேகோ யத்ஸம்ப்லவதே ஸ ஹிங்காரோ யத்வர்ஷதி ஸ ப்ரஸ்தாவோ யா: ப்ராச்ய: ஸ்யந்தந்தே ஸ உத்கீதோ யா: ப்ரதீச்ய: ஸ ப்ரதிஹார: ஸமுத்ரோ நிதநம் ॥ க ॥ ந ஹாப்ஸு ப்ரைத்யப்ஸுமான்பவதி ய ஏதமேவம் வித்வான்ஸர்வாஸ்வப்ஸு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸ்தே.

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை மேகங்கள் சேர்ந்து ஸட்சரிப்பதாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை மழையாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மேற்கு மழையாகவும் நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் இப்படி ஐந்து சாமங்களையும் ஜலமாக அறிந்து உபாசிக்கிறவன் ஜலத்தில் மரணமடையமாட்டான். ஜலஸம்ருத்தனுகவும் ஆவன்.

அ-பே-சங்—இவன் வேண்டாதபோது ஜலத்தில் மரிக்கமாட்டான், கங்காதி தீர்த்தங்களில் மரணம் கோரப்படுவதல்லவா. (க-உ)

அதாஷ்டம: கண்ட:.

ருதுஷு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸீத வஸந்தோ ஹிங்கார: க்ரீஷ்ம: ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷா உத்கீத: ஶரத்ப்ரதிஹாரோ ஹேமந்தோ நிதநம் ॥ க ॥

கல்பந்தே ஹாஸ்மா ருதவ ருதுமான்பவதி ய ஏதமேவம் வித்வாந்ருதுஷு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸ்தே ॥ உ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்தாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தமாகவும் இப்படி ருதுக்களாக உபாசனம் செய்பவனுக்கு ருதுக்கள் போகங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் அவன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய போகங்கள் அடைந்து ஸந்தோஷிக்கவும் பெறுவன். (க-உ)

அத நவம: கண்ட:.

பஶுஷு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸீதாஜா ஹிங்காரோऽவய: ப்ரஸ்தாவோ காவ உத்கீதோऽஶ்வா: ப்ரதிஹார: புருஷோ நிதநம் ॥ க ॥

பவந்தி ஹாஸ்ய பஶவ: பஶுமான்பவதி ய ஏதமேவம் வித்வான்பஶுஷு பஞ்சவிதꣳ ஸாமோபாஸ்தே ॥ உ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும் உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரையாகவும், நிதனத்தைப் புருஷனுகவும் இப்படிப் பசுக்களாக ஸாமத்தை உபாசிப்பவனுக்குப் பசுக்கள் ஸகல போகங்களையும் கொடுக்கும். இவன் பசுபோக ஸம்ருத்தனுகவும் ஆவன். (க-உ)

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃।

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 ॥௧॥ 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 ॥௨॥

ஶ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ப்ராணனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தைக் கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை மனஸ்ஸாகவும் இப்படி ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ஐந்து ஸாமங்களையும் ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ப்ராணன் முதலியதாக உபாஸிப்பவன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ஜீவிப்பதோடு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான லோகங்களையும் அடையன். இதுவரையில் ஐந்துவிதமான ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. (க-உ)

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃।

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌹𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌃 ॥௧॥ 𑌯𑌦𑍁𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌪𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌪𑌦𑍍𑌰𑌵𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌂 ॥௨॥ 𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌦𑍋𑌹𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇,

ஶ0-ரா-பா—ஸாமமானது ஹிங்காரம், ப்ரஸ்தாபம், ஓங்காரம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம் என்று ஏழுவகைப்படும். அதில் ஹிங்காரத்தை (சங்-ஹூங்காரமாகவும், ரங்-ஹிங்காரமாகவும்) ப்ரஸ்தாவத்தை ஸகல பரமான என்னும் சப்தமாகவும், உத்கீதத்தின் முதல் அவயவமான ஓங்காரத்தை (சங்-ஆ-என்கிற, ரங்-ஆ-என்கிற) சப்தமாகவும் (க) உத்கீதத்தை உத் என்னும் சப்தமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ப்ரதி என்னும் சப்தமாகவும் உபத்ரவத்தை உப என்னும் சப்தமாகவும் நிதனத்தை நி என்னும் சப்தமாகவும் (உ) இப்படி ஏழுவிதமான சாமங்களையும் வாக்காக உபாஸிப்பவனுக்கு அந்த வாக்கு வாக்கினால் ஸாதிக்கத்தக்க பலன்களை யெல்லாம் கொடுக்கும். அவன் அன்னம் ஜீரண சக்தி இவைகளை உடையவனாகிறான். சங்-ஹூமிதி. ரங்-ஹிமிதி என்று பாடரூபம். (ங)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃।

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌮𑍁𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮 ॥௧॥

ஶ0-ரா-பா—எப்போதும் ஏகரூபனாயிருப்பதாலும் ஒருவருக்கெதிராக இருப்பது மற்றொருவருக்குப் பின்பாக இருப்பதென்றில்லாமல் எல்லாருக்கும் எதிராகவே இருப்பதாலும் ஸூர்யன் ஸமனாகையாலே இவ்வேழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாஸிக்கக்கடவன். (க)

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌃 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—அந்த ஸூர்யனை எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணாதாரமாக உபாஸிக்கவேண்டும். ஹிங்காரத்தை உதயமாவதற்கு முன்பு சூரியனது ரூபமாக உபாஸிப்பது. அது பசுக்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது ஆதலால்தான் அவைகள் ஹிம் என்று சப்திக்கின்றன. (௨)

அத² யத் ப்ரத²மோதி³தே ஸ ப்ரஸ்தாவஸ்தத³ஸ்ய மனுஷ்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரஸ்துதிகாமா: ப்ரஶம்ஸாகாமா: ப்ரஸ்தாவபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தாவஸாமத்தை முதல் முதலாக உதயமாகும் சூர்யனுக உபாஸிக்கக்கடவன் அது மனுஷ்யர்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது. அதனாலதான் மனிதர்கள் ப்ரசம்ஸையை ஆசைப்படுகிறார்கள். (௩)

அத² யத் ஸங்க³வவேலாயாம் ஸ ஆதி³ஸ்தத³ஸ்ய வயாம்ஸ்யன்வாயத்தானி தஸ்மாத்தான்யந்தரிக்ஷே(அ)நாரம்ப³ணான்யாதா³யாத்மானம் பரிபதந்த்யாதி³பா⁴ஜீனி ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—ஓங்காரத்தை ஸங்கவகாலத்திய சூர்யனுக உபாஸிப்பது. அது பக்ஷிகளுக்கு பஜிஸ்யம் அதனால்தான் பக்ஷிகள் வேறுதரவில்லாமல் தங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறக்கின்றன. (௪)

அத² யத் ஸம்ப்ரதி மத்⁴யந்தி³னே ஸ உத்³கீ³த²ஸ்தத³ஸ்ய தே³வா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஸத்தமா: ப்ராஜாபத்யானாமுத்³கீ³த²பா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—உத்கீதத்தை மத்தியந்தின ஸூர்யனுக உபாஸிப்பது. அது தேவதைகளுக்கு வஜிஸ்வியம் அதனால்தான் தேவதைகள் ப்ரம்மஸ்ருஷ்டியில் உத்கிருஷ்டர்கள் உத்கீதம் சத்தம் இச்சப்தங்களில் தகாரம் இருப்பதால் இப்படி சொல்லப்பட்டது. (௫)

அத² யதூ³ர்த்⁴வம் மத்⁴யந்தி³னாத் ப்ராக³பராஹ்ணாத் ஸ ப்ரதிஹாரஸ்தத³ஸ்ய க³ர்பா⁴ அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரதிஹ்ருதா நாவபத்³யந்தே ப்ரதிஹாரபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ரதிஹாரத்தை மத்தியான்னத்திற்குமேல் அபரான்ஹம் வரையிலுள்ள சூர்யனுக உபாஸிப்பது. அது கர்ப்பங்களுக்காதாரம் அதனால்தான் வழியிருக்தும் அவை கீழே விழாமலிருக்கின்றன. (௬)

அத² யதூ³ர்த்⁴வமபராஹ்ணாத் ப்ராக³ஸ்தமயாத் ஸ உபத்³ரவஸ்தத³ஸ்யாரண்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே புருஷம் த்³ருஷ்ட்வா கக்ஷம் ஶ்வப்⁴ரமித்யுபத்³ரவந்த்யுபத்³ரவபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ॥௭॥

ஸ0-ரா-பா—உபத்ரவத்தை அபராஹ்னம் முதல் ஸாயங்காலம் வரையிலுள்ள சூர்யனுக உபாஸிப்பது. காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் அதை உபஜீவிக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் மனிதனைக்கண்டவுடன் காட்டிலும் குகையிலும் புகுந்து ஒளித்துக் கொள்ளுகின்றன. (௭)

அத² யத் ப்ரத²மாஸ்தமிதே தந்நித⁴னம் தத³ஸ்ய பிதரோ(அ)ன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தான்னித³த⁴தி நித⁴னபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன ஏவம் க²ல்வமுமாதி³த்யம் ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸ்தே ॥௮॥

ஸ0-ரா-பா—நிதனஸாமத்தை அஸ்தமனத்துக்கு முன் உள்ள சூர்யனாக உபாசிப்பது. இவன் பித்ருதேவதைகளுக்காதாரம் அதற்காகவேச்ராத்தங்களில் பித்ருதேவதைகளை தர்ப்பத்தில் ஆவாஹனம் செய்வது அல்லது பிண்டங்களை தர்ப்பத்தில் வைப்பது. இவ்வாறு ஏழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கக்கடவன்.

அ-பே-சங்—அவ்வாறு உபாசிப்பவன் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை அடைவன்.

॥ தசமஃ கண்டஃ ॥

அத ஸப்தவிதஸ்ய ஸாம்ந உபாஸநம் । ஆத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவிதꣳ ஸாமோபாஸீத ஹிங்கார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஸ்தாவ இதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥ 1 ॥

ஸ0-ரா-பா—ஏழுவிதமான ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பின்பு ஸூர்யனைத் தாண்டிப் போகும்பொருட்டு வேறுவிதமான உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. இரவும் பகலுமான காலத்தைச்செய்து அதனால் ஜகத்தை முடிப்பதினால் ஸூர்யன் மிருத்யுவென்று சொல்லப்படுகின்றான். ஏழுவித ஸாமங்களும் தமக்குத்தாம் ஸமமாயிருப்பன். (சங்-பரமாத்மாவிற்கு ஸமானமானவை.) இந்த ஸாமங்கள் இருபத்திரண்டு அக்ஷரமானவை. ஸூர்யன் இருபத்தொன்றாதலால் ஸாமம் ஸூர்யனை ஜயிக்கத்தக்கது. ஹிங்காரம் என்பதும் பிரஸ்தாவம் என்பதும் மும்மூன்றெழுத்தாதலின் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஸமமானவை. (1)

ஆதிரிதி த்வ்யக்ஷரம் ப்ரதிஹார இதி சதுரக்ஷரம் தத இஹைகம் தத்ஸமம் ॥ 2 ॥
உத்கீத இதி த்ர்யக்ஷரமுபத்ரவ இதி சதுரக்ஷரம் த்ரிபிஸ்த்ரிபிஃ ஸமம் பவத்யக்ஷரமதிஶிஷ்யதே த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥ 3 ॥ நிதநமிதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமமேவ பவதி தாநி ஹ வா ஏதாநி த்வாவிꣳஶதிரக்ஷராணி ॥ 4 ॥

ஸ0-ரா-பா—ஆதி என்பது இரண்டெழுத்து, பிரதிஹாரம் என்பது நாலெழுத்து இதிலிருந்து ஒரு எழுத்தை எடுத்து அதில் சேர்த்தால் இரண்டும் சமானமாய் விடுகின்றன. (2)

ஸ0-ரா-பா—உத்கீதமென்பது மூன்றெழுத்து உபத்திரவமென்பது நாலெழுத்து இதில் ஒரு எழுத்து அதிகம், அதை எடுத்துவிட்டால் அவை உமமாய்விடுகிறன.

ஸ0-ரா-பா—நிதனமென்பது மூன்றெழுத்தாதலின் அதுசமமாகவேயிருக்கின்றது. இப்படி இவ்வேழுஸாமங்களும்சேர்ந்து இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாகின்றன.

ஏகவிꣳஶத்யாதித்யமாப்நோத்யேகவிꣳஶோ வா இதோऽஸாவாதித்யோ த்வாவிꣳஶேந பரமாதித்யாஜ்ஜயதி தந்நாகம் தத்விஶோகம் ॥ 5 ॥

ஸ0-ரா-பா—மாதம் பன்னிரண்டு, ருது ஐந்து, லோகம் மூன்று, சூர்யன் ஒன்று ஆக இருபத்திரண்டென்று சொல்லப்படுவதினால் இருபத்திரண்டாவதான சூர்யனை ஸாமங்களின் இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாலே அடையலாம், இருபத்திமூன்றாவது எழுத்தை உபாசிப்பதால் சூர்யனுக்கு மேற்பட்டதும் துக்கமே இராத சுகருபமானதுமான பதத்தைப் பெறலாம். (5)

ஆப்நோதி ஹாதித்யஸ்ய ஜயம் பரோ ஹாஸ்யாதித்யஜயாஜ்ஜயோ பவதி ய ஏததேவம் வித்வாநாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவிதꣳ ஸாமோபாஸ்தே ஸாமோபாஸ்தே ॥ 6 ॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ஏழுவித ஸாமங்களையும் சூர்யனை ஜயிப்பதாகவும் ஸமானமாகவும் அறிந்து உபாசிப்பவன் இவ்விருக்கும்போதே ஸூர்யனை ஜயித்து அதனால் ஸர்வோத்கிருஷ்டனாக இருப்பன். (6)

ஏகாதஶ꞉ கண்ட꞉.

மநோ ஹிங்காரோ வாக்ப்ரஸ்தாவஶ்சக்ஷுருத்கீத꞉ ஶ்ரோத்ரம் ப்ரதிஹார꞉
ப்ராணோ நிதநமேதத்காயத்ரம் ப்ராணேஷு ப்ரோதம் ॥௧॥ ஸ ய ஏவ
மேதத்காயத்ரம் ப்ராணேஷு ப்ரோதம் வேத ப்ராணீ பவதி ஸர்வமாயு
ரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா மஹாம
நா꞉ ஸ்யாத்தத்வ்ரதம் ॥௨॥

ஸ0-ரா-ப்ரா—பெயர் சொல்லாமலே ஐந்துவிதமும் ஏழுவிதமுமான ஸாமங்களின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி காயத்ரம் முதலிய பெயர் குறித்து ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்படுகின்றது. காயத்ரமென்னும் ஸாமத்தினது. ஹிங்காரத்தை மனதாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தை கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை ப்ராணனாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி இந்தக் காயத்ரஸாமமானது தனது ஐந்து பிரிவுகளும் ப்ராணனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கப் பெற்றது. (௧) இப்படி அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்திரிய வைகல்யத்தை அடையமாட்டான். தீர்க்காயுஸ்ஸுடையவனும் தீப்தியோடு ஜீவிப்பவனும் ஸந்தானம் கோஸம்ருத்தி கீர்த்தி இவைகளில் அதிகனும் தாத்ருத்வமுடையவனுமாவன். இதுதான் முக்கியவ்ரதம், சங்-கம்பீரமான உடைமை யென்னும் விரதமிவனுக்குண்டாகும். ரங்-இங்குசொன்ன தாத்ருத்வமுடைய மனதுடைமை உபாசனத்துக்கு அங்கம். (௧-௨)

த்வாதஶ꞉ கண்ட꞉.

அபிமந்ததி ஸ ஹிங்காரோ தூமோ ஜாயதே ஸ ப்ரஸ்தாவோ ஜ்வலதி ஸ
உத்கீதோ(அ)ங்காரா பவந்தி ஸ ப்ரதிஹார உபஶாம்யதி தந்நிதநம் ஸம்ஶாம்யதி
தந்நிதநமேதத்ரதந்தரமக்நௌ ப்ரோதம் ॥௧॥ ஸ ய ஏவமேதத்ரதந்தர
மக்நௌ ப்ரோதம் வேத ப்ரஹ்மவர்சஸ்யந்நாதோ பவதி ஸர்வமாயுரேதி
ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா ந ப்ரத்யங்ஙக்நி
மாசாமேந்ந நிஷ்டீவேத்தத்வ்ரதம் ॥௨

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அக்னியை மதனம் செய்வதாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அதில் புகை உண்டாவதாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி ஜ்வலிப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை தணலாவதாகவும் நிதனத்தை அணைவதாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி ரதந்தர ஸாமமானது அக்னியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது. (௧) இப்படி அறிந்து உபாசனம் செய்பவன், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸும் அக்னி தீப்தியும் உண்டாகப் பெறுவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். அவன் அக்னிக்கெதிராக ஆசமனம் செய்யக்கூடாது, காறி உமிழக்கூடாது, இது விரதம். (௧-௨)

பன்னிரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

த்ரயோதஶ꞉ கண்ட꞉.

உபமந்த்ரயதே ஸ ஹிங்காரோ ஜ்ஞபயதே ஸ ப்ரஸ்தாவ꞉ ஸ்த்ரியா ஸஹ
ஶேதே ஸ உத்கீத꞉ ப்ரதி ஸ்த்ரீம் ஸஹ ஶேதே ஸ ப்ரதிஹார꞉ காலம் கச்சதி த
ந்நிதநம் பாரம் கச்சதி தந்நிதநமேதத்வாமதேவ்யம் மிதுநே ப்ரோதம் ॥௧॥

स य एवमेतद्वामदेव्यं मिथुने प्रोतं वेद मिथुनीभवति मिथुनान्मिथुनात्प्रजायते सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या न काञ्चन परिहरेत्तद्व्रतम् ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ஸஜகேதம் செய்வதாகவும், ஸந்தோஷிக்கச்செய்வதாகவும், உத்கீதத்தை ஒருபடுக்கையில் கூடப்படுப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ஸ்திரீக்கு முகமாகப் படுப்பதாகவும், நிதனத்தை ஸ்திரீஸங்கமமாகவும் அதன் முடிவாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி வாமதேவ்ய ஸாமமானது வாயு ஜலம் என்னும் மிதுனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இப்படி அறிந்து வாமஸேவ்ய ஸாமத்தை உபாசிப்பவன் எப்போதும் ஸ்திரீவியோகத்தை அடையமாட்டான். ரேதஸ்ஸு வீணுகாமல் ஆண் பெண் ஆண் பெண்ணுகப் பிள்ளைகளைப் பெறுவன், தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன், இவன் தன் ஸங்கமத்தை விரும்பும் எந்த ஸ்திரீயையும் விடக்கூடாது. இதுவிரதம். பரஸ்திரீசமனம் செய்யக்கூடாதென்னும் விதிகள் இவ்வுபாஸனம் தவிர மற்ற விஷயத்தில் ப்ரவர்த்திப்பது இவ்வுபாஸனத்துக்கிது அங்கம். (௨)

चतुर्दशः खण्डः.

उद्यन्हिंकार उदितः प्रस्तावो मध्यंदिन उद्गीथोऽपराह्णः प्रतिहारोऽस्तं यन्निधनमेतद्बृहदादित्ये प्रोतम् ॥௧॥

स य एवमेतद्बृहदादित्ये प्रोतं वेद तेजस्व्यन्नादो भवति सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या तपन्तं न निन्देत्तद्व्रतम् ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை உதயமாகும் சூர்யனுகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை உதயமான சூர்யனுகவும் உத்கீதத்தை மத்யாஹ்ன சூர்யனுகவும், ப்ரதிஹாரத்தை அபராஹ்ன சூர்யனுகவும் உபாசிப்பது, இப்படி ப்ருஹத் என்னும் ஸாமமானது சூர்யனிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸு அக்னி தீபனம் இவைகளோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். சூர்யன் தபிக்கும்போதும் இவன் சூர்யனை நிந்தியாமலிருக்கடவன். இதுவிருத்தம். இதில்தேஜஸ்ஸு என்பது சரீரத்தின் சோபை கீழ் ப்ருஹமவர்ச்சஸ்ஸு என்றது. நல்ல அனுஷ்டானம் அத்தியயனம் இவைகளால் பிறநத காந்தி. (௨)

पञ्चदशः खण्डः.

अभ्राणि संप्लवन्ते स हिंकारो मेघो जायते स प्रस्तावो वर्षति स उद्गीथो विद्योतते स्तनयति स प्रतिहार उद्गृह्णाति तन्निधनमेतद्वैरूपं पर्जन्ये प्रोतम् ॥௧॥

स य एवमेतद्वैरूपं पर्जन्ये प्रोतं वेद विरूपांश्च सुरूपांश्च पशूनवरुन्धे सर्वमायुरेति ज्योग्जीवति महान्प्रजया पशुभिर्भवति महान्कीर्त्या वर्षन्तं न निन्देत्तद्व्रतम् ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை நீர்கொண்டு உலாவும் மேகமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை தூற்றும் மேகமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னுவதும் இடிப்பதுமான மேகமாகவும் நிதனத்தை மழைபெய்யும் மேகமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன். இப்படி வைரூபமென்னும் ஸாமமானது மேகத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து

அந்த வைரூபசாமத்தை உபாசிப்பவன் நாநாவிதமும் அழகுமான உருவமுடைய பசுக்களை (சங-ஆடு பசு முதலியவைகளை) அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன், இவன் மழைபெய்யும்போது மேகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம். (௨)

அத² வைராஜஸாமவர்ணனம்.

வஸந்தோ ஹிங்காரோ க்³ரீஷ்ம꞉ ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷா உத்³கீ³த²꞉ ஶரத் ப்ரதிஹாரோ ஹேமந்தோ நித⁴னமேதத்³வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் ॥ ௧॥

ஸ ய ஏவமேதத்³வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் வேத³ விராஜதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப்³ரஹ்மவர்சஸேன ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹான்கீர்த்யா ருதூன்ன நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨॥

ஸம-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்ருதுவாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தருதுவாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி வைராஜமென்னும் சாமமானது ருதுக்களில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் ஸந்தானம் பசுக்கள் பிருஹ்மதேஜஸ்ஸு இவைகளும் விளங்குவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்னபலன்களையும் பெறுவன், இவன் ருதுக்களை நிந்திக்கக்கூடாது. இது விரதம்,

அத² ஶக்வரீஸாமவர்ணனம்.

ப்ருதி²வீ ஹிங்காரோ(அ)ந்தரிக்ஷம் ப்ரஸ்தாவோ த்³யௌருத்³கீ³தோ² தி³ஶ꞉ ப்ரதிஹார꞉ ஸமுத்³ரோ நித⁴னமேதா꞉ ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா꞉ ॥

ஸ ய ஏவமேதா꞉ ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா வேத³ லோகீ ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹான்கீர்த்யா லோகான்ன நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸம ரா-பா—ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை ஆகாசமாகவும், உத்கீதத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை திக்குக்களாகவும், நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி சக்வரியென்னும் சாமமானது லோகமாக உபாசிக்கத்தக்கது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் உயர்ந்த லோகங்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய பலன்களையும் அடைவன், அவன் லோகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம். (௨)

அத² ரேவதீஸாமவர்ணனம்.

அஜா ஹிங்காரோ(அ)வய꞉ ப்ரஸ்தாவோ கா³வ உத்³கீ³தோ²(அ)ஶ்வா꞉ ப்ரதிஹார꞉ புருஷோ நித⁴னமேதா ரேவத்ய꞉ பஶுஷு ப்ரோதா꞉ ॥ ௧॥

ஸ ய ஏவமேதா ரேவத்ய꞉ பஶுஷு ப்ரோதா வேத³ பஶுமான்ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹான்கீர்த்யா பஶூன்ன நிந்தே³த்தத்³வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸம-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும், (இவை இரண்டும் ஆடுகளின் பேதங்கள்.) உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரை

யாகவும் நிதனத்தை புருஷனாகவும் இப்படி ரேவதி என்னும் ஸாமத்தை பசுக்களாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் பசுக்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச் சொன்ன பலன்களையும் அடைவன். அவன் பசுக்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம்.

𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌲𑍋𑌮 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌸𑍍𑌥𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋
𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑍀𑌯𑌮𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤
𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑍀𑌯𑌮𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌹𑍂𑌰𑍍𑌛𑌤𑌿
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍
𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌮𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 ॥ ௨ ॥

ப-ரை—ஹிங்காரத்தை மயிராகவும் ப்ரஸ்தாவத்தைத் தோலாகவும் உத்கீதத்தை மாம்ஸமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை எலும்பாகவும் நிதனத்தை மஜ்ஜாவாகவும் இப்படி யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமென்னும் ஸாமத்தை அங்கமாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் அங்கபூர்த்தி உடையவனாவன். எவ்விதமான அங்கவைகல்யமும் உண்டாகாது. தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன். இவன் ஒரு வருஷம் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. அல்லது எப்போதும் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. இதுவிரதம்.

𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰
𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥
𑌸 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑍇𑌵
𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵
𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ॥ ௨ ॥

ப-ரை—ஹிங்காரத்தை அக்னியாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை வாயுவாகவும் உத்கீதத்தை ஸூர்யனாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரங்களாகவும் நிதனத்தை சந்திரனாகவும் இபபடி ராஜனம் என்னும் ஸாமத்தை தேவதையாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் இந்த தேவதைகளினுடைய லோகத்தையாவது, ஸம்பத்தையாவது, போகத்தையாவது, அடைவன். ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரத்யக்ஷதேவதைகளென்று ச்ருதிகளில் கூறப்படுதலால் இவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திக்கலாகாது, இது விரதம். (௧-௨)

தான் உபாஸிக்கும் தேவதையின் லோகத்தில்போய்ச் சேருவது ஸாலோக்யம். அதன் ஸம்பத்தைப்போன்ற ஸம்பத்தைப்பெறுவது ஸார்ஷ்டிதை. சங்—ஒரே தேஹமாகச் சேர்ந்துவிடுவது ஸாயுஜ்யம்.) சங்-அந்த தேவதையின் போகத்துக்கு ஸமானமான போகத்தை அடைவது ஸாயுஜ்யம்.

𑌏𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌮𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁
𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃
𑌸𑌰𑍍𑌪𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥

ஸ ய ஏவமேதத் ஸாம ஸர்வஸ்மிந் ப்ரோதம் வேத ஸர்வம் ஹ பவதி ||௨||

ரங்க-ரா—ஹிங்காரத்தை ருக்யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்னும் மூன்றுவேதமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை மூன்று லோகங்களாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி வாயு ஸூர்யன் இம்மூவராகவும், ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரம் ஜலம் கிரணம் இதுகளாகவும் நிதனத்தை ஸர்ப்பம் கந்தர்வர்கள் பித்ருதேவதைகள் இதுகளாகவும், இப்படி ஸாமஸமுதாயத்தை ஸர்வமுமாக அறிந்து உபாசிப்பவன் (ரங்—தானநினைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைவன்) சங்—தானே பரப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுவான். (௧௨)

ததேஷ ஶ்லோக:|| யாநி பஞ்சதா த்ரீணி த்ரீணி தேப்யோ ந ஜ்யாய: பரமந்யதஸ்தி ||௩|| யஸ்தத்வேத ஸ வேத ஸர்வꣳ ஸர்வா திஶோ பலிமஸ்மை ஹரந்தி | ஸர்வமஸ்மீத்யுபாஸீத தத்வ்ரதம் தத்வ்ரதம் ||௪||

ரங்க-ரா—இப்படி ஸாமத்தை ஸர்வாத்மகமாக உபாசனம்செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மந்திரமொன்றுண்டு ஹிங்காரம்முதலிய ஐந்துவித ஸாமங்களும் மூன்றுவேதம் முதலிய மும்மூன்றாகச் சொல்லப்பட்டதல்லவா இதற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. (ர) இதை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். எல்லாதிக்குகளில் உள்ளவர்களும் இவனுக்கு வசமாகி இவனுக்குவேண்டிய போகங்களைக்கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். (சங—எல்லாம் நானே என்று ஸாமத்தை உபாசிப்பது.) (ரங்—ஸாமம் எல்லாவற்றையும் ஸர்வாச்ரயமாகவும் தன்னைவிட வேறுபடாததாகவும் உபாசிக்கக்கடவன்.) இதுவே இவனுக்குவிரதம், மறுபடி தத்வ்ரதம் என்றது ஸாமோபாஸனம் முடிந்ததைக் காட்டுகைக்காக. (௪)

த்வாவிம்ஶ: கண்ட:.

விநர்தி ஸாம்நோ வ்ருணே பஶவ்யமித்யக்நேருத்கீதோऽநிருக்த: ப்ரஜாபதேர்நிருக்த: ஸோமஸ்ய ம்ருது ஶ்லக்ஷ்ணம் வாயோ: ஶ்லக்ஷ்ணம் பலவதிந்த்ரஸ்ய க்ரௌஞ்சம் ப்ருஹஸ்பதேரபத்வாந்தம் வருணஸ்ய தாந்ஸர்வாநேவோபஸேவேத வாருணம் த்வேவ வர்ஜயேத் ||௧||

பொது-தாத்—இப்படி ஸாமோபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு இதில் உத்காதாவிற்குரிய கானஸம்பத்து உபதேசிக்க படுகிறது. விருஷபத்தின் குரல்போன்ற குரலால் ஸாமத்தை கானம்செய்வது பசுக்களுக்கு ஹிதமானது. (சங்—அதைநான் விரும்புகிறேனென்று யஜமானன் அல்லது உத்காதா நினைக்கிறது. (ரங்—அதை இவனு விரும்பக்கடவன்.) (உத்காணமானது அதனிங்ய தேவதையாக உடையது. அதையும் விரும்புகிறேனென்று சங்—பா.)

ரங்க-ரா—இன்ன சாமம் என்று குறிப்பிடாத துக்குப்ருஹ்மாவும் ஸபஷ்டமான ஸாமத்திற்குவாயுவும் அதிகப்ரயத்னத்தோடுசொல்லப்படுவதும் லக்ஷணமுமானகானத்திற்கு இந்திரனும் தேவதைகள். ரங்—அஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் உத்கானத்திற்கு அக்னியும் ஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் காரனத்திற்கு ப்ருஹ்மாம் மிருதுவும் லக்ஷணமுமான கானத்திற்கு ஸோமனும் ச்லக்ஷணமானகானத்திற்கு வாயுவும் பலமான பிரயத்தனத்தோடு செய்யும் கானத்திற்கு இந்த்ரனும் தேவதைகள்.

பொது-தாத்—க்ரௌஞ்சபக்ஷியின் குரல்போன்றகானத்திர்கு பிருஹஸ்பதியும் உடைந்த வெண்கலத்தின் சத்தம் போன்றகாரனத்திற்குவருணனும் தேவதைகள். வருணனை தேவதையாகக்கொண்ட இந்தகானம் நீங்கலாகமற்றவையெல்லாம் உபாஸிக்கத்தக்கவை.

ரங்—அவ்வரகானங்கள் அந்தந்த தேவதைகளைப்ரீதி பண்ணிவைப்பன். (௧)

𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍁𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸா०-ரா—தேவதைகளுக்கு மரணமில்லாமையையும் பித்ருக்களுக்குஸ்வதையையும் மனிதர்களுக் காசைகளையும் பசுக்களுக்குப்புல் ஜலம் இவைகளையும் யஜமானனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தையும எனக்கு அன்னத்தையும் இதனுல் ஸாதிக்கிறேனென்று கானம் செய்யக்கடவன். இப்பலன்களை மனதில் தியானம்செய்துகொண்டு ஸ்வரம் முதலியது பிசகாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கடவன். (௨)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩॥

ஸா०-ரா—ஆகாரம்முதலிய அச்செழுத்துகளெல்லாம் இந்திரனுக்கும் ஷஸஹ இந்நான்கெழுத்துகளும் பிருஹ்மாவுக்கும், ககாரம்முதல் மகாரம் வரையில் உள்ள இருபத்தைந்தெழுத்துகளும் மிருத்யுவுக்கும் அவயவஸ்தானத்திலிருப்பனவாம் இவ்விதமாககானவிசேஷம்முதலியதை யறிந்துகானம்செய்யும் உத்காதாவைக்குறித்து நீஸ்வரம் பிசகிச்சொன்னுய் என்றுயாராவது கேட்பானுகில் நான் இந்தரனை சரணமடைந்த வனுதலின் அவனே உனக்குத்தக்கபடி விடை அளிப்பனென்றிவ்வுத்காதா அவனுக்குப்பதில் சொல்லக்கடவன். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑍂𑌷𑍍𑌮𑌸𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌧𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௪॥

ஸா०-ரா—அவ்வாறே நீ ஊஷ்மமென்று சொல்லப்படும் ஶஷஸஹ இவ்வக்ஷரங்களில் பிசகிவிட்டாயென்று யாராவது சொன்னுல் அவனுக்கு நான் பிருஹ்மாவை சரணமடைந்தவனுதலால் அவனு உன்னை சூர்ணமாக்குவானென்றும் ஸ்பர்சமென்று சொல்லப்பட்டக முதல் மவரையிலுள்ள எழுத்துக்களில் பிசகிச்சொன்னுயென்று யாராவது சொன்னுல் நான் மிருத்யுவைசரணமடைந்தவனுதலால் அவன் உன்னைபஸ்மமாக்குவனெனறும பதில் சொல்லக்கடவன். (௪)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌘𑍋𑌷𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌲𑍇𑌶𑍇𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸா०-ரா—நான் இந்திரனுக்கு பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்று தியானித்துக்கொண்டு எல்லா அச்சுக்களையும சப்தத்தோடும் பலத்தோடும சொல்லக்கடவன் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஆத்மாவைக்கொடுக்கிறேனென்று தயானித்துக்கொண்டு ஊஷ்மங்களை உள்ளடக்கியாவது வெளியில் கக்கிட்டாவது உச்சரியாமல்விவ் மிருத்யுவிடத்தில் நின்றும் என்னைநான காத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று தியானித்துக்கொண்டு ஸ்வரங்களைமெள்ள அவசரமின்றி சொல்லககடவன். (௫)

ரா—அச்சக்கரங்களைக்கிரமாய்ச் சொல்வது இந்திரனுக்கு பலத்தைத்தருகிறது இப்படியே மேலும்பொருள்கொள்ளுவது எழுத்துக்குறைவாகச்சொல்வதுக்ரஸ்தம்(உள்ளடக்கிச்சொல்வது) வேகமாய்ச்சொல்வது நிரஸ்தம் (வெளியில் கக்கிச்சொல்வது.

அத த்ரயோவிம்ஶ: கண்ட:.

த்ரயோ த⁴ர்மஸ்கந்தா⁴ யஜ்ஞோ(அ)த்⁴யயனம் தா³னமிதி ப்ரத²மஸ்தப ஏவ த்³விதீயோ ப்³ரஹ்மசார்யாசார்யகுலவாஸீ த்ருதீயோ(அ)த்யந்தமாத்மானமாசார்யகுலே(அ)வஸாத³யன் ஸர்வ ஏதே புண்யலோகா ப⁴வந்தி ப்³ரஹ்மஸம்ஸ்தோ²(அ)ம்ருதத்வமேதி ॥க॥

ஸ0—ஓங்காரத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கும் பொருட்டு இதுகண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது தர்மமானது மூன்றுபிரிவாகப் பிரிக்கப்படும் யாகம் வேதியபானம் தானம் இவைசெய்தல் அதாவது கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஒன்று தயஸ்ஸு செய்தல் அதாவது வானப்பிரஸ்தாச்சரமம் ஒன்று ஆசார்யன் வீட்டில் அவனுக்குப்பணிவிடைசெய்து கொண்டு எல்லாகாலத்தையும் போக்குகிற நைஷ்டிகப்ருஹ்மசாரி ஆச்ரமம் ஒன்று இம்மூன்றுச்ரமத்திலவர்களும் புண்யலோகங்களை அடையவர்கள் ஓங்காரத்தையே உச்சாரணம்செய்யும் ஸந்யாஸாசரமத்திலவன பரப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுவான். (க)

ரா—தபஸ் என்பது இருவருக்கு முண்டாதலால் வானப்ரஸ்தனையும் ஸன்யாஸியையும் சேர்த்து ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டது இந்நான்கு ஆச்ரமங்களிலும் தங்களுக்குரியகடமையோடு நடப்பவர்கள் புண்யலோகங்களை அடைவார்கள் இவர்களில் ப்ருஹ்மக்கியான முடையவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (க)

ப்ரஜாபதிர்லோகானப்⁴யதபத்தேப்⁴யோ(அ)பி⁴தப்தேப்⁴யஸ்த்ரயீ வித்³யா ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தாமப்⁴யதபத்தஸ்யா அபி⁴தப்தாயா ஏதான்யக்ஷராணி ஸம்ப்ராஸ்ரவந்த பூ⁴ர்பு⁴வ:ஸ்வரிதி ॥உ॥ தான்யப்⁴யதபத்தேப்⁴யோ(அ)பி⁴தப்தேப்⁴ய ஓங்கார: ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தத்³யதா² ஶங்குனா ஸர்வாணி பர்ணானி ஸந்த்ருண்ணான்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக்ஸந்த்ருண்ணோங்கார ஏவேத³ம் ஸர்வமோங்கார ஏவேத³ம் ஸர்வம்॥

ஸ0-ரா—ப்ரஜாபதியானவர் ஸாரமான திதுவென்றியும் பொருட்டு லோகங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தார் அவரதுபுத்தியில் மூன்றுவேதங்கள்ஸாரமாகத்தோன்றியது. அதை ஆராயந்தார் பூர்புவஸ்ஸுவ: என்பது ஸாரமாக ஏற்பட்டது மறுபடி ஆராய்ந்தார் ஓங்காரம் ஸாரமாக ஏற்பட்டது இவைகளெல்லாம் இவ்வோங்காரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது ஓங்காரமே இதெல்லாமாயிருக்கிறது. (௩)

அ-பே—இங்குப்ரஜாபதி யென்று விராட்புருஷனைச் சொல்லுகிறது.ஓங்கார ஏவேதம் ஸர்வம் என்று மறுபடிசொன்னது ஆதரவினால். (உ-௩-௫)

அத சதுர்விம்ஶ: கண்ட:.

ப்³ரஹ்மவாதி³னோ வத³ந்தி யத்³வஸூனாம் ப்ராத:ஸவனம் ருத்³ராணாம் மாத்⁴யந்தி³னம் ஸவனமாதி³த்யானாம் ச விஶ்வேஷாம் ச தே³வானாம் த்ருதீயஸவனம் ॥க॥

ஸ0-ரா—ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாகக் கர்மத்தின் அங்கமானசிலஉபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராதஸ்ஸ

வனத்துக்கு வஸுக்களுகும் மாத்தியந்தினஸவநத்திற்கு ருத்ரர்களும் த்ருதீயஸவனத்திற்கு ஸூர்யர்கள் விச்வேதேவர்கள் இவர்களும் அதிபதிகளாகையால் முறையே பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்றுலோகங்களும் அவர்கள் வசமாய் விடுகின்றனவே. (க)

க்வ தர்ஹி யஜமாநஸ்ய லோக இதி ஸ யஸ்தம் ந வித்³யாத் கத²ம் குர்யாத³த² வித்³வாந் குர்யாத் ॥௨॥

ஸம்-ரா—யாகம்செய்யும் யஜமானன் அடையவேண்டியதாய்லோகமொன்றும் மிகுதியாகக்காணுமே தான் போகவேண்டியலோக மிது வென்று அவனுக்குத் தெரியாமல் போனால் அவன் எப்படியாகம் செய்ய ஆரம்பிப்பன். ஆதலால் இனிசொல்லப்போகிற விஷயததை அறிந்தவனே யாகம் செய்யக்கடவன்.

புரா ப்ராதரநுவாகஸ்யோபாகரணாஜ்ஜக⁴நேந கா³ர்ஹபத்யஸ்யோத³ங்முக² உபவிஶ்ய ஸ வாஸவꣳ ஸாமாபி⁴கா³யதி ॥௩॥

ஸம்-ரா—ப்ராதரநுவாகம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே கார்ஹபத்யாக்னிக்குப்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து வஸுக்களைதேவதையாக்கிக்கொண்டு மேல்வரும் ஸாமத்தை அவன் கானம்செய்யக்கடவன். (௩)

லோ௩கத்³வாரமபாவா௩ர்ணூ௩ ௩௩ பஶ்யேம த்வா வயꣳ ரா௩ ௩ ௩ ௩ ஹு௩ம் ௩ ஆ௩ ௩ ஜ்யா௩ யோ௩ ஆ௩ ௨ ௧ ௧ இதி ॥௪॥

ஸம்-ரா—ஓ அக்னியே நீ பூலோகத்தின் வழியைத்திறப்பாயாக என்பதாம் பூலோகத்தின்போகங்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு அவ்வழியாக நாங்கள் உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம், என்பது இதன்பொருள். (௪)

அத² ஜுஹோதி நமோ(அ)க்³நயே ப்ருதி²வீக்ஷிதே லோகக்ஷிதே லோகம் மே யஜமாநாய விந்தை³ஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்மி ॥௫॥

அத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதா³யுஷ: ஸ்வாஹாபஜஹி பரிக⁴மித்யுக்த்வோத்திஷ்ட²தி தஸ்மை வஸவ: ப்ராதஸ்ஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்ச²ந்தி ॥௬॥

ஸம்-ரா—பிறகு மேல்வரும் மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யக்கடவன் பூலோகத்திலுள்ள அக்கினிக்கு நமஸ்காரம் யஜமானனுகிய எனக்கு உனதுலோகத்தைக்கொடுக்கக்கடவாயாக நான் மரணமடைந்த பின்பு இந்தலோகத்திற்கு வருவேனுக இப்படிஹோமம் செய்வது கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் மரணமானவுடனே அந்தலோகத்திற்குப் போகிருன் இப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்ட வஸு தேவதைகள் தங்கள் லோகத்தை இந்த யஜமானனுக்குக் கொடுக்கின்றன. (௫-௬)

புரா மாத்⁴யந்தி³நஸ்ய ஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜக⁴நேநாக்³நீத்⁴ரீயஸ்யோத³ங்முக² உபவிஶ்ய ஸ ரௌத்³ரꣳ ஸாமாபி⁴கா³யதி ॥௭॥ லோ௩கத்³வாரமபாவா௩ர்ணூ௩ ௩௩ பஶ்யேம த்வா வயம் வைரா ௩ ௩ ௩ ௩ ஹு௩ம் ௩ ஆ௩ ௩ ஜ்யா௩ யோ௩ ஆ௩ ௩ ௧ ௧ ௧ ௪ ௫ இதி ॥௮॥ அத² ஜுஹோதி நமோ வாயவே(அ)ந்தரிக்ஷக்ஷிதே லோகக்ஷிதே லோகம் மே யஜமாநாய விந்தை³ஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்மி ॥௯॥ அத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதா³யுஷ: ஸ்வாஹாபஜஹி பரிக⁴மித்யுக்த்வோத்திஷ்ட²தி தஸ்மை ருத்³ரா மாத்⁴யந்தி³நꣳ ஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்ச²ந்தி ॥௧௦॥

ஶம்-ரா—மாத்யந்தினஸவநம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னே தக்ஷிணாக்னியின்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு ருத்ரனை தேவதையாக உடைய லோகத்வாரமபாவார்ணு-பஶ்யேம த்வா வயம் வைராஜ்யாய என்னும் ஸாமத்தை (வைராஜ்யாய்- ஆகாசலோகத்தை அடைவதற்காக, மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள்.) கானம்செய்து அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாஸம்செய்யும் வாயுவுக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு நீ அந்த லோகத்தைக்கொடுப்பாயாக, நான் மரணத்துக்குப் பிறகு அங்கேவருவேனாக, என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆகாச லோகத்தை அடைவன். அவனுக்கு ருத்ரர்கள் மாத்யந்தினஸவனத்தின் பலமாகிய ஆகாசலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள்.

புரா த்ருதீய ஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜகநேநாஹவநீயஸ்யோதங்முக உபவிஶ்ய ஸ ஆதித்யம் ஸ வைஶ்வதேவம் ஸாமாபிகாயதி ||௧௧|| லோகத்வாரமபாவார்ணூ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயம் ஸ்வா ௩,௩,௩,௩ ஹும் ௩ ஆ ௨,௩,௩ ஜா ௩ யோ ௩ ஆ ௩,௪,௫ இத்யாதித்யம் || ௧௩|| அத வைஶ்வதேவம் லோகத்வாரமபாவார்ணூ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயம் ஸாம்ரா ௩,௩,௩,௩ ஹும் ௩ ஆ ௨,௩,௩ ஜா ௩ யோ ௩ ஆ ௩,௧,௧,௧ - இதி || அத ஜுஹோதி நம ஆதித்யேப்யஶ்ச விஶ்வேப்யஶ்ச தேவேப்யோ திவிக்ஷித்ப்யோ லோகக்ஷித்ப்யோ லோகம் மே யஜமாநாய விந்த ||௧௪|| ஏஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்ம்யத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதாயுஷ: ஸ்வாஹாபஹத பரிகமித்யுக்த்வோத்திஷ்டதி ||௧௫|| தஸ்மா ஆதித்யாஶ்ச விஶ்வே ச தேவாஸ்த்ருதீயஸவநம் ஸம்ப்ரயச்சந்த்யேஷ ஹ வை யஜ்ஞஸ்ய மாத்ராம் வேத ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ||௧௬||

ஶம்-ரா—த்ருதீயஸவனத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே ஆஹவனீயாக்னியின் பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து ஸூர்யனை தேவதையாக உடைய "லோகத்வார......ஸ்வாராஜ்யாய" என்னும் ஸாமத்தையும், விச்வேதேவர்களை தேவதையாக உடைய "லோகத்வார......ஸாம்ராஜ்யாய" என்னும் ஸாமத்தையும், (ஸ்வாராஜ்யம்-ஸூர்யனைப்போல ஆகாசலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பது. ஸாம்ராஜ்யம்-உத்தமமான ஸ்வர்க்கபலன்.) கானம்செய்து, ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வாஸம் செய்கிற ஸூர்யர்களுக்கும் விச்வேதேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம், எனக்கு நீங்கள் அந்த லோகத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்களாக நான் மரணமடைந்த உடனே அந்த லோகத்திற்கு வரக்கடவேனாக. என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறவுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்போகிறான். இவனுக்கு ஸூர்யர்களும் விச்வேதேவர்களும் த்ருதீயஸவனத்தின் பலமாகிய ஸ்வர்க்கலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள். இதை அறிபவன் யாகங்களின் தத்வத்தை அறிந்தவனாம். "ய ஏவம் வேத என்று" மறுபடி சொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௧௬)

• மத்வ—இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்படும் சப்தங்கள் எல்லாம் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. ஸர்வஜகத்காரணபூதனான விஷ்ணுவை அறியாமையால் ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிறான். விஷ்ணு ஸர்வவ்யாபீ. அக்னிமுதலிய தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாகிய விஷ்ணு இவன் அடையவேண்டிய லோகங்களுக்குத் தடங்கலானவைகளை நீக்கி அவைகளைக்கொடுக்கிறார். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் பேதம் உண்மையானது. விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தமமான பரதேவதை.

த்விதீயப்ரபாடகஸ்ஸமாப்த:.

𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌧𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀𑌨𑌵𑌂𑌶𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑍂𑌪𑍋 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥௧॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌋𑌚 𑌏𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 ॥௨॥

𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾 𑌋𑌚𑌃 𑌏𑌤𑌮𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥௩॥

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥௪॥

ஸம்-ரா—இதில் மதுவித்யை சொல்லப்படுகிறது. வஸுமுதலிய தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் ஸூர்யன் மது வென்று சொல்லப்படுகிறான். ((ரங்—ஸூர்யனை மதுவாக உபாசிப்பது.) மதுஎன்பது தேனாகையாலும் தேனானது குறுக்கான கொம்பில கட்டப்பபட்ட தேனடையில் இருப்பதாகையாலும் அதில் தேனீக் குட்டிகள் இருப்பதாலும் அதை வண்டுகள் புஷ்பரசங்களால் உண்டாக்குகிறன வாதலாலும் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறுக்குக் கொம்பாகவும் ஆகாசத்தைத் தேனடையாகவும் கிரணங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஜலங்களைக்குட்டியாகவும், (2) அவனது கிழக்கத்திய கிரணங்களை கிழக்குபக்கத்திய தேனறைகளாகவும், ருக்வேதத்தைப் புஷ்பமாக ருக்மந்திரங்களை வண்டு (தேனீக்) களாகவும் ருக்மந்த்ரங்களால் யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய் முதலிய வைகளை பஷ்பரஸமாகவும் பாவிப்பது தேனீபோன்ற இம்மந்த்ரங்கள் புஷ்பம்போன்ற ருக்வேதகர்மங்களைப் பரிதபிக்ககீர்த்தி தேககாந்தி கரணபாடவம் பலம் அன்னாத்யம் (அன்னம்முதலியது அன்னம் ஜீரணசக்தி தேவதைகளை களுக்குபலம் கொடுக்கத் தக்கது) என்னும் ரஸம் உண்டாயிற்று. (௩) இது சூர்யனிடம் போய் ஸூர்யனை வியாபித்துக்கொண்டது. அது தன் சூர்யன் உதயமாகும்போது காணப்படும் சிவப்புரூபம். (ரங்-இந்தரூபத்தை அந்தப்பலமாக உபாசிப்பது. (௪)

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 ॥

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌤𑌪𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥

𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥௩॥

ஸம்-ரா—அவனது தென்பக்கத்து கிரணங்களைதெற்கு பக்கத்திய தேன் அறைகளாகவும் யஜுர்வேதத்தை புஷ்பமாகவும் யஜுர்வேத மந்திரங்களை வண்டுகள்ாகவும் பாவிப்பது. மற்றவைகளுக்குமுன்போலவேபொருள். அது தான்சூர்யனது வெளுப்புரூபம்.

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌾

ரூப: ||௧|| தாநி வா ஏதாநி ஸாமாந்யேதம் ஸாமவேதமப்யதபம்ஸ்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்ரியம் வீர்யமந்நாத்யம் ரஸோ'ஜாயத ||௨|| தத்வ்யக்ஷரத்ததாதித்யமபிதோ'ஶ்ரயத்தத்வா ஏதத்யதேததாதித்யஸ்ய க்ருஷ்ணம் ரூபம் ||௩||

ஸம்-ரா—மேற்குபக்கத்திய கிரணங்களை அந்தப்பக்கத்திய தேனறைகளாகவும் ஸாமவேதங்களை புஷ்பங்களாகவும் ஸாமமந்த்ரங்களை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள் இது ஸூர்யனது கறுப்புகாந்தி.

அத சதுர்த்த: கண்ட:.

அத யே'ஸ்யோதஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்யோதீச்யோ மதுநாட்யோ'தர்வாங்கிரஸ ஏவ மதுக்ருத இதிஹாஸபுராணம் புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப: ||௧|| தே வா ஏதே'தர்வாங்கிரஸ ஏததிதிஹாஸபுராணமப்யதபம்ஸ்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்ரியம் வீர்யமந்நாத்யம் ரஸோ'ஜாயத ||௨|| தத்வ்யக்ஷரத்ததாதித்யமபிதோ'ஶ்ரயத்தத்வா ஏதத்யதேததாதித்யஸ்ய பரம் க்ருஷ்ணம் ரூபம் ||௩||

ஸம்-ரா—வடக்கு பக்கத்துக்கிரணங்களை வடபக்கத்துத்தேன் அறைகளாகவும் இதிஹாஸபுராணங்களை புஷ்பங்களாகவும் அதர்வா அங்கிரஸ் இவர்களால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களை தேனீக்களாகவும் உபாஸிப்பது. இதுதான் ஸூர்யனிடத்திலுள்ள அதிககறுப்பான ரூபம்.

அத பஞ்சம: கண்ட:.

அத யே'ஸ்யோர்த்வா ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்யோர்த்வா மதுநாட்யோ குஹ்யா ஏவாதேஶா மதுக்ருதோ ப்ரஹ்மைவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப: ||௧|| தே வா ஏதே குஹ்யா ஆதேஶா ஏதத்ப்ரஹ்மாப்யதபம்ஸ்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்ரியம் வீர்யமந்நாத்யம் ரஸோ'ஜாயத ||௨|| தத்வ்யக்ஷரத்ததாதித்யமபிதோ'ஶ்ரயத்தத்வா ஏதத்யதேததாதித்யஸ்ய மத்யே க்ஷோபத இவ ||௩||

ஸம்-ரா—அவனது மேல் கிரணங்களை மேல் பக்கத்துத்தேனறைகளாகவும் ப்ரணவத்தைப் புஷ்பமாகவும் ப்ரஹ்மவிஷயமான உபநிஷத்துகளை உபதேசிப்பதை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது. மற்றவை முன்புபோலவே வெகு உன்னிப்பாய் பார்க்கும்போது ஸூர்ய மண்டலம் நடுவில் அசைவது காணப்படும். அதுவே இது.

தே வா ஏதே ரஸாநாம் ரஸா: வேதா ஹி ரஸாஸ்தேஷாமேதே ரஸாஸ்தாநி வா ஏதாந்யம்ருதாநாமம்ருதாநி வேதா ஹ்யம்ருதாஸ்தேஷாமேதாந்யம்ருதாநி ||௪||

ஸம்-ரா—இங்குசொன்ன சிவப்புமுதலிய ஸூர்யனுடைய ரூபங்களைந்தும் லோகத்தில் ஸாரபூதமாகையாலே ரஸமென்று சொல்லப்படும் வேதங்களில் இது ஸாரமாகையாலே ரஸத்துக்கும் ரஸமென்றும், நித்யமாகையாலே அமிருதமென்று ப்ரஸித்தமான வேதங்களில் சாரமாகையாலே அமிருதத்திற்கும் அமிருதமென்றும் சொல்லப்படும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨𑌵𑍈𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸ௦-ரா—சிவப்புமுதலியதாகச்சொன்ன ரூபங்கள் ஐந்தும் பஞ்சாமிருதங்கள் இதில் முதலான ரோஹிதரூபம் என்கிற அமிருத்தை ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் தேவதைகளாகிய வஸுக்சள் எழுபேரும் தங்கள் தலைவனான அக்னியோடு அநுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அநுபவிப்பது புசிப்பதுமலல குடிப்பதுமல்ல இந்த செகப்பு ரூபத்தைக்கண்ணால்பார்த்து திருபதியடைவதேயாம்.

𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌸𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌸𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥௪॥

ஸ௦-ரா—இதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தவுடன் உதாசீனமாய் விடுகிறார்கள். போககாலம்வந்தபோது மறுபடி உதஸாஹத்தோடுபிரவர்த்திக்கிறார்கள். (௨) இப்படி ரோஹிதரூபமென்னும் இம்முதலாவது அமிருதமானது வஸுக்களுக்கு திருப்திசெபவிப்பதும் கண்ணால் பாாக்கத்தக்கதும வஸுக்களுக்கு ஜீவனாதாரமானது மென்றறிந்து உபாசிப்பவன் தக்கதுங்யத்தால் தானும் வஸுக்களில் ஒருவனாய் இதை அநுபவிப்பதும் த்ருப்தியடைந்தபின்பு உதாசீனமா யிருப்பதும் மறுபடி போக காலம் வந்தபோது உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்வன. (௩) ஸூர்யனுடைய உதயாஸ்தமயங்கள் நடந்துவரும் வரையில் வஸுக்களைப்போலே இருப்பன்.

அ-பே—சந்த்ரமண்டலத்தில் போலே பாதந்த்ரனாய் தேவதைகளுக் காஹாரமாகஇராமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பன்,

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨𑌵𑍈𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧॥ 𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌸𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌸𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌦𑍇𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥௪॥

ஸ௦-ரா—வெளுப்புரூபமாகியஇரண்டாவது அமிருதத்தைஇந்த்ரன்முதலிய ருத்ரர்கள் அநுபவிக்கிறார்கள். மற்றவை முன்போலவே பொருள்படும். கிழக்கில்

உதயமும் மேற்கே அஸ்தமயமுமாய் நடப்பதுபோலே இதற்கு இரண்டுபங்கான காலம் தெற்கே உதயமும் வடக்கே அஸ்தமனமுமாய் நடந்தால் அவ்வளவு நாள் வரையில் ருத்ரபோகத்தைப் பெறுவன்.

इत्यष्टमः खण्डः ।

अथ यत्तृतीयममृतं तदादित्या उपजीवन्ति वरुणेन मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्रूपादुद्यन्ति ॥ स य एतदेवममृतं वेदादित्यानामेवैको भूत्वा वरुणेनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंविशत्येतस्माद्रूपादुदेति ॥३॥ स यावदादित्यो दक्षिणत उदेतोत्तरतोऽस्तमेता द्विस्तावत्पश्चादुदेता पुरस्तादस्तमेतादित्यानामेव तावदाधिपत्यं स्वाराज्यं पर्येता ॥

इति नवमः खण्डः ।

अथ यच्चतुर्थममृतं तन्मरुत उपजीवन्ति सोमेन मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्रूपादुद्यन्ति ॥२॥ स य एतदेवममृतं वेद मरुतामेवैको भूत्वा सोमेनैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंविशत्येतस्माद्रूपादुदेति ॥३॥ स यावदादित्यः पश्चादुदेता पुरस्तादस्तमेता द्विस्तावदुत्तरत उदेता दक्षिणतोऽस्तमेता मरुतामेव तावदाधिपत्यं स्वाराज्यं पर्येता ॥४॥

इति दशमः खण्डः ।

अथ यत्पञ्चमममृतं तत्साध्या उपजीवन्ति ब्रह्मणा मुखेन न वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति ॥ त एतदेव रूपमभिसंविशन्त्येतस्माद्रूपादुद्यन्ति ॥२॥ स य एतदेवममृतं वेद साध्यानामेवैको भूत्वा ब्रह्मणैव मुखेनैतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यति स एतदेव रूपमभिसंविशत्येतस्माद्रूपादुदेति ॥३॥ स यावदादित्य उत्तरत उदेता दक्षिणतोऽस्तमेता द्विस्तावदूर्ध्व उदेतार्वागस्तमेता साध्यानामेव तावदाधिपत्यं स्वाराज्यं पर्येता ॥४॥

ஸo-ரா-பா—கறுப்புருபம் என்னும் மூன்றாவது அமிருதத்தை வருணன் முதலான ஆதித்யர்களும், அதிககறுப்புருபம் என்னும் நாலாவது அமிருதத்தை சந்திரன்

முதலிய மருத்துக்களும், நடுவில் சலனம் என்னும் ஐந்தாவது அமிருதத்தை ப்ரம்ம முதலிய ஸத்ய தேவதைகளும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன்கீழ் இரண்டாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவனுக்குச் சொன்னகாலத்திற்கு இரண்டுபங்குகாலம் சூர்யலோகத்தில் ஸூர்யர்களில் ஒருவனாகவும், நான்காவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபங்குகாலம் மருத்துக்களில் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும், ஐந்தாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபங்குகாலம் ஸத்யதேவதைகளின் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும் இருந்து அந்தந்த போகங்களைப் பெறுவன். மற்றவைகளுக்கு முனிபோலவேபொருள்.

ஏகாதஶ: கண்ட:.

அத தத ஊர்த்வ உதேத்ய நைவோதேதா நாஸ்தமேதைகல
ஏவ மத்யே ஸ்தாதா ததேஷ ஶ்லோக: ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படிவஸுக்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் மருத்துக்கள் ஸாத்ய தேவர்கள் இவர்களுக்கு யோக்கியமான ரோஹித ரூபம் முதலிய பஞ்சாமிருதங்களுக்கு ஸ்தானமாய் தேவமதுவென்று சொல்லப்பட்டு உதயம் அஸ்தமானமென்னும் காரியங்களையுடைய ஜ்யோதிர்மண்டலமென்னும் ரூபமுடைய சூர்யனை சரீரமாக உடைய தும்கார்யாவஸ்தையை யுடையதுமான பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இங்குநாமம் ரூபம்ஹ்ருதயம் இவையில்லாமல் முத்தி அஸ்தை (கார்யாவஸ்தையில்லாமை) யோடுகூடிய சூரியனென்னும் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது. உதயாஸ்தமய கார்யங்களால் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின்பு தினபாள்யம்வந்தவுடனே அந்தகாரியமில்லாமல் ஏகாஸ்வபாவனாய் உதாசீனனா யிருக்கிறான் சூர்யன். இது முத்தாவஸ்தை. கல்பத்தின் ஆதியில் ஸூர்யனுக்தற்கு முந்தின அவஸ்தையான சூரியனைச் சொல்லுகிற தென்னும் கூறலாம். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளைகுறித்தோர் யோகிசொன்ன லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

ந வை தத்ர ந நிம்லோச நோதியாய கதாசன । தேவாஸ்தேனாஹꣳ
ஸத்யேன மா விராதிஷி ப்ரஹ்மணேதி ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—முத்தாவஸ்தையில் சூர்யனுக்கு உதயமாவது அஸ்தமானமாவது கிடையாது. இந்தஸத்தியத்தால் நான்பிரம்மத்தோடு விரோதத்தையடையவில்லை. ஸத்யமான பிரம்மகியானத்தைப் பெற்றவனாயிருக் கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

ந ஹ வா அஸ்மா உதேதி ந நிம்லோசதி ஸக்ருத்திவா ஹாஸ்மை பவ
தி ய ஏதாமேவம் ப்ரஹ்மோபநிஷதம் வேத ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படிசொன்ன பிருஹ்மவித்யையை யறிந்தவன் ஜனனமரணமில்லாதவனாக ஆவன் இவனுக்குமேல் காலமெல்லாம் பகல்பொழுதேயாம்.

சங்—நிரஞ்சனமான பிரஹ்மமேயாய் விடுகிறான். ரங்—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இதுவித்யையையறிந்து உபாசிப்பவன் எப்போதும் எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தியையுடையவனாய் விழுவதால் ஸூர்யன் உதயமாவதாலாவது அஸ்தமிப்பதாலாவது இவனுக்கு லாபநஷ்டங்க ளொன்றுமில்லை. (௩)

தத்தைதத்ப்ரஹ்மா ப்ரஜாபதய உவாச ப்ரஜாபதிர்மனவே மனு: ப்ர
ஜாப்யஸ்தத்தைதது³த்³தா³லகாயாருணயே ஜ்யேஷ்டா²ய புத்ராய பிதா
ப்ரஹ்ம ப்ரோவாச ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—இவ்வித்யையின் பரம்பரை சொல்லப்படுகிறது இந்தமது வித்யையை (சங்—ஹிரண்யகர்ப்பன். விராட்புருஷனுக்கும், ரங்—சதுர்முகன் தக்ஷப்

ரஜாபதிக்கும் அவர் ஸ்வாயம்புவனுக்கும் மநுவானவர் இக்ஷ்வாகு முதலிய ஜனங்களுக்கும் உபதேசித்தார்கள். இவ்வித்யையை அருணரென்னும் ருஷிதன் ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் உத்தாலகருக்கு உபதேசித்தார். (௪)

இதம் வாவ தஜ்ஜ்யேஷ்டாய புத்ராய பிதா ப்ரஹ்ம ப்ரப்ரூயாத் ப்ரணாய்யாய வாந்தேவாஸிநே ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா-பா—இப்ப்ரஹ்மவித்யையை பிதா ஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக் குபதேசிக்கக் கடவன். யோக்கியனான சிஷ்யனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். (௫)

நாந்யஸ்மை கஸ்மைசந யத்யப்யஸ்மா இமாமத்பி: பரிக்ருஹீதாம் தநஸ்ய பூர்ணாம் தத்யாதேததேவ ததோ பூய இத்யேததேவ ததோ பூய இதி ॥ ௬ ॥

ஸC-ரா-பா—நாலுசமுத்திரத்தின் மத்தியத்திலுள்ள இப்பூமி முழுவதையும் தனங்களால் நிறைந்துக்கொடுத்தாலும் அதைவிட இந்தவித்யையே மேல்பட்ட தாகையாலே இதைஜ்யேஷ்டபுத்திரன் தகுந்த சிஷ்யன் இவர்கள் தவிரமற்றயாருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

அ-பே-சங்—ஏததேவததோபூய: என்றுமறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.
ரா—மறுபடி சொன்னது வித்யையயின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

த்வாதஶ: கண்ட:.

காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம் பூதம் யதிதம் கிஞ்ச வாக்வை காயத்ரீ வாக்வா இதம் ஸர்வம் பூதம் காயதி ச த்ராயதே ச ॥ ௧ ॥

ஸ0-ரா—இதில் காயத்திரீ உபாசனம் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்தில் ஸ்தாவரமாகவும் ஜங்கமமாகவும்காணப்படும் வஸ்துக்கள்யாவும் காயத்ரீயேயாம். காயத்ரீஎன்பது வாக்கு. வாக்கினாலே சொல்லப்படுவதாலும் ரக்ஷிக்கப்படுதலாலும் காயத்ரீஎன்றுபெயர் பெற்றது. எல்லசந்தஸ் ஸுக்களைக்காட்டிலும் இதுவே மேல்பட்டது இதுவே பிரம்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது.

யா வை ஸா காயத்ரீயம் வாவ ஸா யேயம் ப்ருதிவ்யஸ்யாம் ஹீதம் ஸர்வம் பூதம் ப்ரதிஷ்டிதமேதாமேவ நாதிஶீயதே ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—எல்லா பூதங்களும் பூமியிலேயே யிருப்பதாலும் பூமியைவிட்டு அப்பால் போகக்கூடாமையா யிருப்பதாலும் கீழ்ச்சொன்ன காயத்ரீ பூமியேயாம்.
அ-பே—இதில்பிரம்மத்தினது இரண்டாவது பாதம் பூமியென்பதும் ப்ராணிகளுக்காதாரமாயிருப்பதும் ப்ராணிகளால் விடக்கூடாமலிருப்பதுமென்னும் இரண்டுவிதமும் சொல்லப்பட்டது.

யா வை ஸா ப்ருதிவீயம் வாவ ஸா யதிதமஸ்மிந் புருஷே ஶரீரமஸ்மிந் ஹீமே ப்ராணா: ப்ரதிஷ்டிதா ஏததேவ நாதிஶீயந்தே ॥ ௩ ॥

ஸ0-பா—கீழ் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாகையாலும் சரீரமுமாம்.

ரா—சரீரம் ஒருபாதம் என்பதும் ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் அவை தன்னைவிட்டுப் போகக்கூடாமலிருத்தல் என்னும் விதமிரண்டும் விதமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

யத்வை தத்புருஷே ஶரீரமிதம் வாவ தத்யதிதமஸ்மிந்நந்த: புருஷே ஹ்ருதயமஸ்மிந் ஹீமே ப்ராணா: ப்ரதிஷ்டிதா ஏததேவ நாதிஶீயந்தே ॥

ஶ௦-பா—கீழ் புருஷனது சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது கீழ்ச் சொன்ன காரணங்களாலே (ப்ராணன்களுக்சாதாரணமாகையாலும் அவைவிட்டுப் போகக்கூடாமையாலும்) சரீரத்தில் உள்ள இருதயகமலமாம்.

ரா—இது ப்ரஹ்மத்தின் நாலாவதுபாதம், சரீரத்துக்குச் சொன்னவிதமே இதற்கும். (௪)

𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌦𑌾 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍃𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍂𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍॥

ஶ௦-பா—இப்படி காயத்ரியானது ப்ரஹ்மம்போலே நாலுபாதமும் ஆறுவிதமு முடையது. இதன்மகிமை ஒருருக்மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௫)

ஶ௦—வாக்கு, பூதம், பூமி, சரீரம், இருதயம்; ப்ராணன் என்று ஆறுவிதம்.

ரங்—இதன்விதமாலும் கீழே சொல்லப்பட்டது. (கானம் செய்யப்படுதல் ரக்ஷிக்கப்படுதல் முதலியது.) இவ்வாறு அளவிடுவதினால் ப்ரும்மமானது இவ்வள வென்னும் அளவிற்குட்பட்ட தாமே எனில் அதற்குச்சமாதானமாக ருக்கு மந்திரம் உண்டென்று செல்லப்படுகிறது.

𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 । 𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍀𑌤𑌿 ॥௬॥

ஶ௦-பா—இதுவே அந்தருக்கு.

ஶ௦-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியாம்யவர்க்கங்களாம். பரமாத்மா இவைகளைவிட அதிகமகிமையுடையவன். சேதனு சேதனம்யாவும் அவனது ஒருஅம்சமாத்திரம். இவனது மற்ற மூன்றுகால்பங்கு அமிருதமும் பரமபதத்தில் உள்ளது. ப்ருகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத போக்யவஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்ட போகஸ்தானங்களும் அப்படிப்பட்ட போகோபகரணங்களும் இங்கு மூன்றுகால்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஜகத்திலுள்ளவஸ்துக்கள் யாவையும் பகவானுக்கு பூஷணமும் ஆயுதமுமாயிருக்கு மாகையாலே அதன் அபிமானிகளான நித்யாத்மாக்களும் ஆகமூன்றுவித ஆத்மாக்களே மூன்றுகால்களாகச் சொல்லிலுமாம்.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 ॥௭॥ 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 ॥௮॥ 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௯॥

ஶ௦-ரா-பா—எங்கு வியாபித்திருப்பதாலும் தபமில்லாதிருப்பதாலும் நிச்சலமாயிருப்பதாலும் பரப்ரும்மதத்துக்கு ஸமானமான யாதோரு பூதாகாசம் இருக்கிறதோ (எ) அதுதான் சரீரத்தினடுவிலிருக்கும் ஆகாசம். அப்படி சரீரத்தின் நடுவிருக்கும் ஆகாசமெதுவோ (அ) அதுதான் ஹ்ருதய கமலத்தில் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் ஆக இருதயமென்றும் இந்த பாதமானது விசேஷ மகிமையுடைய தாகையால் இது பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமானது. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமான மோக்ஷஸம்பத்தைப் பெறுவான். (௯)

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍁𑌷𑌯𑌃 𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌸𑍁𑌷𑌿𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥

ஸ0—இதில்த்வாரபா லோபாஸனம்சொல்லப்படுகிறது. இங்கு சொன்னஇருதய மென்றும் பாதத்தில் ஐந்துவழிகள் தேவதைகளினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதுகள். இதில் கிழக்குவழியானது ப்ராணன் அதுவேகண், அதுவே ஸூரியன் இதுவேதேஜஸ்வ ரூபமென்றும் அன்னாத்யமென்றும் உபாசிப்பது. அப்படி உபாசிப்பவன் தேஜஸ்) ஸம்ஜீரண சக்தியும் பெறுவன்.

ரா-பா—ப்ராணனது வியாபார விசேஷத்தால் கண்திருப்தி செல்விக்கப் படுகிறது. அந்தகண்ணை அனுக்கிரஹிப்பவன் சூர்யன். அவன் இருதய கமலத்தின் கிழக்குவழி வாசல்காப்பவன் அவனை உபாசிப்பதினால் இந்தபலன்வரும். (க)

ஸ யோऽஸ்ய தக்ஷிண: ஸுஷி: ஸ வ்யானஸ்தச்ச்ரோத்ரம் ஸ சந்த்ரமாஸ்த

ததேதச்ச்ரீஶ்ச யஶஶ்சேத்யுபாஸீத ஶ்ரீமான் யஶஸ்வீ பவதி ய ஏவம் வேத ॥

ஸ0-ரா-பா—அதன் தெற்குவழியானதுவ்யானவாயு. அதுவேகாது. அதுவே சந்திரன். வீர்யவத்தரமானகர்மங்களைசெய்வது வ்யானனுடையாலும் காதுஞான த்துக்கும் சந்திரன் அன்னத்துக்கும் ஹேதுவாகையாலும் இவைஸம்பத்தும் யசஸ் ஸும் என்று உபாசிப்பவன் ஸம்பத்தையும் யசஸ்ஸையும் அடைவன். (உ)

அத யோऽஸ்ய ப்ரத்யங் ஸுஷி: ஸோऽபான: ஸா வாக் ஸோऽக்நிஸ்ததேத

த் ப்ரஹ்மவர்சஸமந்நாத்யமித்யுபாஸீத ப்ரஹ்மவர்சஸ்யந்நாதோ பவதி ய

ஏவம் வேத ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா—அதன் மேற்குவழியானது அபானவாயு. அதுவே வாக்கு. அதுவே அக்னி, இதுபிரும்ம தேஜஸ்ஸும் ஜீரண சக்தியும்; இவையறிந்து உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸையும் ஜீரணசக்தியையும் அடைவன். (ங)

அத யோऽஸ்யோதங் ஸுஷி: ஸ ஸமானஸ்தன்மன: ஸ பர்ஜன்யஸ்ததேத

த்கீர்திஶ்ச வ்யுஷ்டிஶ்சேத்யுபாஸீத கீர்திமான் வ்யுஷ்டிமான் பவதி ய ஏவம் வேத

ஸ0-ரா-பா—அதன் வடக்குவழியானது ஸமானவாயு. அது மேலானது, அது வே மேகம், இது கீர்த்தியும் காந்தியும் இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் கீர்த்தியை யும் காந்தியையும் அடைவன்.

அ-பே-ஸ—தனக்கு நேரில் தெரியாத ப்ரஸித்தி கீர்த்தியாம். தான் அறிந்த ப்ரஸித்தியசஸ்ஸாம். (௪)

அத யோऽஸ்யோர்த்வ: ஸுஷி: ஸ உதான: ஸ வாயு: ஸ ஆகாஶஸ்ததேத

தோஜஶ்ச மஹஶ்சேத்யுபாஸீத ஓஜஸ்வீ மஹஸ்வான் பவதி ய ஏவம் வேத ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—இதன் மேல்பக்கத்து வழியானது உதானவாயு அதுவே வாயு, அதுவே ஆகாசம். அது பலமும் பெருமையும், இதை அறிந்து உபாசிப்பவன் பலத் தையும் பெருமையையும் பெறுவன்.

தே வா ஏதே பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷா: ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வார

பா: ஸ ய ஏதானேவம் பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷான் ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வார

பான்வேதாஸ்ய குலே வீரோ ஜாயதே ப்ரதிபத்யதே ஸ்வர்கம் லோகம் ய

ஏதானேவம் பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷான் ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வாரபான்வேத

ஸ0-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்ன குணங்களோடு கூடிய சூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி, மேகம், ஆகாசம் என்னும் ஐந்து புருஷர்களும் இருதயாகாசமென்னும் பிரம்மலோ கத்தின் த்வாரபாலகர்கள், அல்லது பரமபதத்துக்கு வழிநடத்தும் ஆதிவாஹிகர்கள்.

இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் வித்யாவீர்யமுள்ள புத்ரனைப்பெறுவதோடு பகவன்லோகத்தின் த்வாரபாலகர்களை உபாஸிப்பதால் தடையின்றி பகவன்லோகத்தைப் பெறுவன். (சா)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃॥௭॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑍋𑌷𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌨𑌦𑌮𑌿𑌵 𑌨𑌦𑌥𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤 𑌉𑌪𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ।௮॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—இப்படி காயத்ரீவித்யையால் ஸகலபலப்ரதனை ப்ருஹ்மத்தின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு அழகு கீர்த்தியென்னும் பலங்களுக்காக அப்பிருமத்தையே ஜாடராக்னியாக உபாஸிக்கும்படி இதில் விதிக்கப்படுகிறது. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டியென்னும் இருவகைக்கும் மேல்பட்ட லோகத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாச சுத்த சத்வஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் விளங்கும் த்ரிபாத் ப்ருஹ்மமே இந்த ஜாடராக்னி ஸ்வரூபமானதென்று உபாஸிப்பது. (எ) மற்றவை சங்-போலவே, இரண்டு தடவைசொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (அ)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥௧॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—சாண்டில்யவித்யை சொல்லப்படுகிறது. எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டானவை. எல்லாம் ப்ருமமத்தினிடத்தில் லயிப்பவை, எல்லாம் பிரம்மத்துக்கு நியாம்யம். எல்லாம் பிரும்மத்துக்கு சரீரம். உத்பத்தியும் லயமும் ஸ்தூலசிதசித் சரீரகனை ப்ரும்மத்துக்கு உண்டு. நியாம்யத்வம் கேவலசிதசித்துக்களுக்கு மாத்ரம், இதனால் ஜீவன் பிரம்மத்தைமேல் சொல்லும் குணங்களோடு உபாஸிக்கக்கடவன். இங்கே எவ்வாறு உபாஸிக்கிருனே மரணத்துக்குப்பின்பு அதற்குத்தகுதியான பலமே இவனுக்கு வருவது. ஆகையால் ஜீவனுக்கு முக்கியமானது உபாஸனமே.

அர்த்தபேதம் க்ரது--ஸ்ரீ-அத்தியவஸாயம் ரங்-உபாசனம். (க,

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸ்ரீ-ரா-பா—அத்தியவஸாயம் பண்ணவேண்டிய முறை சொல்லப்படுகிறது. பிரும்மமானது மனஸ்ஸுபோன்றது. ப்ரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் மனதின் கார்யங்கள், ப்ராணனே ஜீவாத்மாவின் ஸூக்ஷ்மசரீரம். அதை ஸ்தூலதேகத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது பிரம்மம். அதனால் அது பிராண சரீரம். ஞானசக்தி க்ரியாசக்தி இரண்டும் சேர்ந்துள்ளது. சுத்தசைதன்ய ஸ்வரூபமானது. நினைத்த நினைவெல்லாம் தவறுது நிறைவேற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. எல்லாவிடத்திலும் இருப்பதினாலும் ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபமாயிருப்பதாலும் ரூபம் முதலியவை இல்லாமையாலும் ஆகாசத்துக்கு ஸமானமானது. இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் செய்வது. (ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானது) தோஷமற்ற கர்மங்களையுடையது. ஸுக

மான வாஸனை ருசி இவைகளையுடையது. இந்த லோகங்களை யெல்லாம் வியாபித்திருப்பது. வாக்கு இல்லாதது. (இது இந்த்ரியங்களொன்று மில்லாததென்று குறிக்கிறது.) பூர்ணகாமமானதாகையாலே புதிதாய் ஒன்றுகிடைக்கப் பெற்றால்வரும் பரபரப்பு இல்லாதது. (உ)

𑌏𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌽𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑍇𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌷-
𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌕𑌤𑌣𑍍𑌡𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇
𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌲𑍋𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥௩॥

ஶம்—இந்த பரமாத்மாவானது என் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறது. அது சாமை, சாமை அரிசி நெல்லு, யவம், கடுகு, இவையெல்லாவற்றிலும் சிறியது. பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த லோகங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது.

ரா-பா—நாம் உபாஸிப்பதன்பொருட்டு அதிஸூக்ஷ்மருபத்தோடு இருதயத்திலிருப்பதாகவும், நமக்கு ப்ராப்யனாகும்போது அளவிறந்த பரிணமத்தையுடையவனாயிருப்பவனாகவும் அனுசந்தானம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽
𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰 𑌏𑌷 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾-
𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌹 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃
𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃 ॥௪॥

ஶம். ரா-பா—இந்த குணங்களையுடைய பரமாத்மா அதிகமான தன் கிருபையாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வதற்காக நம் மனதில் இருக்கிறது. இதை நான் உபாஸிப்பதினால் கடைசியில் அந்த பிரம்மத்தை அடையப்போகிறேனென்று இவன் உபாசனம் செய்யக்கடவன். இவ்வித நிச்சயமுடையவனுக்கு பரப்ரும்ம ப்ராப்தியில் எவ்வித ஸம்சயமுமில்லை. இவ்வாறு சாண்டில்ய மஹருஷி சொன்னார். மறுபடி சாண்டில்ய என்றது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (ச)

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑌰𑌃 𑌕𑍋𑌶𑍋 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍋 𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌬𑌿𑌲𑌮𑍍 𑌸 𑌏𑌷 𑌕𑍋𑌶𑍋 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾𑌨-
𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

ஶம்-ரா-பா—த்வாரபாலோபாசனத்தினால் வீரனை புத்ரனைப் பெறுவன் என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. வீர்யம் மாத்திரமேபோதுமா, தீர்க்காயுஸ்ஸும் வேண்டுமே. ஆகையால் தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவிஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. நடுவில் உத்தமமான வித்யை யொன்று சொல்லப்பட்டதினால் இது உடனே சொல்லப்படவில்லை. த்ரைலோக்யஸ்வரூபமான இந்த கோசத்துக்கு ஆகாசம் மத்தியம். பூமி அடி. திக்குக்கள், மூலைகள். ஸ்வர்க்கம், மேல்வழி, இது, நாசமில்லாதது. கர்மபலமென்னும் தனம் இதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராணிகள், அவர்களின் கர்மங்கள், அவைகளின் பலன்கள் எல்லாம் இதையே ஆச்ரயித்திருப்பது. (க)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌜𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍀 𑌨𑌾𑌮
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀 𑌸𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮𑍋𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂
𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌰𑍋𑌦𑌂 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂
𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌮𑌾 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌰𑍋𑌦𑌂 𑌰𑍁𑌦𑌮𑍍 ॥௨॥

ரா—அந்தந்த திக்குக்களை அந்தந்தபேரை உடையதாகத் தியானம் செய்வாய் நான் அந்த வாயுவை திக்குக்களை குழந்தையாக அறிந்து உபாசித்ததினால் புத்ரமாணம் நேராமல் அழாமலிருக்கிறேன் என்று இதை உபதேசிப்பவன் சொல்லுகிறான்.

கூரிஷ்டூ௦கொாஶ௦வ்ரவெ்ய்உ௦ஂநாஉ௦ஂநாஉ௦ஂநாவ்ராண௦வ்ரவ ெ்ய்உ௦ஂநாஉ௦ஂநா௦ஂநாஹ௦ஃவ்ரவெ்ய்உ௦ஂநா௦ஂநாஉ௦ஂநாஹுவஃ வ்ரவெ்ய்உ௦ஂநாஉ௦ஂநாஉ௦ஂநாஸுவஃவ்ரவெ்ய்உ௦ஂநாஉ௦ஂநாஉ ௦ஂநா ॥ரு॥

ஸ௦-பா—அதன் அங்கமான உபமந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.—ரா-அந்த கோசவிஜ்ஞானத்துக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியின் மந்த்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

அ-பே—அமுநா என்னும் இடத்தில் எல்லாம் புத்ரனது பேரைச்சொல்லி, இந்த பிள்ளை தீர்க்காயுஷ்மானா யிருப்பதற்காக (இப்படி மூன்றுதரம் சொல்லவேணும்) நாசமில்லாத இந்த த்ரைலோக்ய கோசத்தை சரணமடைகிறேன். அப்படியே ப்ராணன், பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் இதுகளையும் (தனித்தனி) சரணமடைகிறேன்.

ஸயஃவொசவ்ராண௦வ்ரவஃய்ஜ.தி வ்ராணொவாஜஃமீ ஸவ௦ஃ ஹ௦த௦யதிஃ௦கிஞ்தவெவதாவதி ॥சு॥

கூயஃவொவ௦ஹ௦ஃ வ்ரவஃய்ஜஃி வ்ரூதிவீ௦ வ்ரவெஃய்உநரிக்ஷ௦ வ்ரவெஃய்திவ௦ வ்ரவஃய்ஜவெத்ய்வதஃவொவ௦ ॥ரு॥

கூயஃவொவ௦ஹுவ௦வ்ரவஃய்ஜதீஃ௦ வ்ரவெஃய்வாயு௦வ்ரவ ஃய்ஆதிதீய௦ வ்ரவஃய்ஜவெத்ய்வதஃவொவ௦ ॥சு॥

கூயஃவொவமீ ஸுவஃவ்ரவஃய்ஜஃய்ருவெஃ௦ வ்ரவெஃய்யஜுவெஃ௦ வ்ரவெஃய்ஸாமவெஃ௦ வ்ரவஃய் ஜவெத்ய்வதஃவொவ௦தஃ வொவ௦ ॥எ॥

ஸ௦-பா—அந்த மந்த்ரங்களைத்தானே விவரிக்கிறது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் ப்ராணஸ்வரூப மாகையால் ப்ராணனை சரணமடைகிறேனென்றதினால் நான் ஜகத்தை யெல்லாம் சரணமடைந்தவனாகிறேன். (ச) பூலோகத்தை சரணமடைகிறேனென்றதற்கு பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் இவைகளை சரணமடைகிறேனென்றும் புவர்லோகத்தை அடைகிறேனென்றதற்கு, அக்கினி வாயு ஸூர்யன் இவர்களை அடைகிறேனென்றதற்கு ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவைகளை அடைகிறேனென்றும் அர்த்தம். (ரு-சு-எ)

கூயஃஷொஃஶஃவஃ.

வுரஃஷொவாவயஜ ஸஸ்ய்யாநிவதுவிஃமீ ஶதிவஷாஃணித வ்ராதஸவந௦வதுவிஃமீ ஶத்ய்க்ஷராமாயதீமாயதூ௦ வ்ரதஸவந௦ தஃஸ்ய்வநவொநாயதாஃ வ்ராணாவாவவஸவ ஸ்ரெதஹீஃமீ ஸவஃ௦ வாஸய௦தி ॥க॥

ஸ௦-ரா—கீழ்புத்ரனது தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவித்யைசொல்லப்பட்டது. இதில்தான் தீர்க்காயுஸ்ஸா யிருப்பதற்காக புருஷவித்யை சொல்லப் படுகிறது. புருஷனுடையவயது மொத்தம் நூற்றுப்பதினாறு அது முதல் பாகம் இருபத்தினாலு வயதாகயும். இரண்டாவது பாகம் நாற்பத்திநாலு வயதாகவும் மூன்றாவது

பாகம் நாற்பத்தெட்டு வயதாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. புருஷனைவன் தன்னைப்பாக மாக பாவித்துக்கொண்டு உபாசிக்கக்கடவன். காயத்ரி யென்னும் சந்தஸ்ஸானது இருபத்தினாலு அக்ஷரங்களையுடையது; அதனாலே ப்ராதஸ்ஸவனம் செய்யவேண்டும் ஆகையால் இருபத்திநாலு வயதென்னும் முதல் பாகத்தை ப்ராதஸ்ஸவனமாக பாவிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ப்ராதஸ்ஸவனத்துக்கு வஸுக்கள் தேவதைகள். சரீரம்தளராமலிருக்கும்படி செய்வது (வஸிப்பிப்பது) ப்ராணனாகையாலே பிராணன்களே இங்குவஸுக்கள் அவைகள் இதற்கு தேவதைகள்.

தம்செதுபதாபி வ்யாஹரேத் ப்ராணா வஸவ இதம் மே ப்ராதஸ்ஸவனம் மாத்யந்தினம் ஸவனமனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாம் வஸூனாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹ பவதி ‖௨‖

ஸம-ரா—இவ்விருபத்தினாலு வயதுக்குள் இவனுக்கேதாவது ரோகம் முதலானது உண்டாகுமானால் இந்த மந்த்ரத்தை அவன் சொல்லவேண்டும் வஸுக்களான ப்ராணன்களே, நான் யாக மாகையாலே அதில் இப்போது ப்ராதஸ்ஸவனம் நடக்கிறது. இது மத்தியந்தின வஸனத்தோடு சேரும்படி செய்யுங்கள். யாகரூபியான நான் ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் அதிபதிகளான உங்கள்நடுவில் லோபத்தை(மரணத்தை) அடையக்கடவேனலலேன். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தல் அந்ததாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௨)

அத யானி சதுஶ்சத்வாரிம்ஶத் வர்ஷாணி தன்மாத்யந்தினம் ஸவனம் சதுஶ்சத்வாரிம்ஶதக்ஷரா த்ரிஷ்டுப் த்ரைஷ்டுபம் மாத்யந்தினம் ஸவனம் ததஸ்ய ருத்ரா அன்வாயத்தாः ப்ராணா வாவ ருத்ரா ஏதே ஹீதம் ஸர்வம் ரோதயந்தி ‖௩‖ தம்செதேதஸ்மின் வயஸி கிஞ்சிதுபதபேத் ஸ ப்ரூயாத் ப்ராணா ருத்ரா இதம் மே மாத்யந்தினம் ஸவனம் த்ருதீய ஸவனமனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாம் ருத்ராணாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹ பவதி ‖௪‖

ஸப-ரா—இருபத்தைந்தாவது வயது முதல் அறுபத்தெட்டாவது வயதுவரையிலுள்ள இரண்டாவது பாகமானது மாத்தியந்தினஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்துநாலுவயது. த்ருஷ்டுபச் சந்தஸ்ஸு நாற்பத்தினாலு அக்ஷரமுடையது. மாத்தியந்தினஸவநமானது த்ரிஷ்டுப்சந்தஸ்ஸினால் செய்யக்கடவது. (யௌவனத்தில் விஷயப்ரவிருத்தி அதிகமாய் அதினால் அழச்செய்வதால் இப்போதுபிராணன்கள்- ருத்ரர்கள்., ரங் (ருத்ரர்கள் க்ரூரர்கள். யௌவனத்தில் எல்லாரும் க்ரூரர்கள். ஆதலால் நடுவயதில் பிராணன்கள் ருத்ரர்கள். சங்) இவை அந்த மாத்தியந்தினஸவனத்தின் தேவதைகள். இந்தவயதில் ரோகம் முதலியது ஏதாவது உண்டானால் மேல்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். ருத்ரர்களான ப்ராணன்களே. இப்போது மாத்தியந்தினஸவனம் நடக்கிறது. இது த்ரிதீயஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யவேண்டும். உங்கள் நடுவில் நான் மரணமடைய வேண்டாம். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தால் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௩-௪)

அத யான்யஷ்டாசத்வாரிம்ஶத் வர்ஷாணி தத்த்ருதீய ஸவனமஷ்டாசத்வாரிம்ஶதக்ஷரா ஜகதீ ஜாகதம் த்ருதீயஸவனம் ததஸ்யாதித்யா அன்வாயத்தாः ப்ராணா வாவாதித்யா ஏதே ஹீதம் ஸர்வமாதததே ‖௫‖

தஞ்சேதேதஸ்மின் வயஸி கிஞ்சிதுபதபேத் ஸ ப்ரூயாத் ப்ராணா ஆதித்யா இதம் மே த்ருதீயஸவனமாயுரனுஸந்தனுதேதி மாஹம் ப்ராணானாமாதித்யானாம் மத்யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்தைவ தத ஏத்யகதோ ஹைவ பவதி ॥௬॥

ப௦-ரா. நாற்பத்தைந்தாவது வயது முதல் நூற்றுப்பதினாறாவது வயதுவரையிலுள்ள மூன்றாவது வர்க்கமானது த்ருதீயஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இதுநாற்பத்தெட்டுவயது. ஜகதீச்சந்தஸ்ஸுக்கு நாற்பத்தெட்டெழுத்து. த்ருதீயஸவனம் ஜகதீச்சந்தஸ்ஸால் செய்யக்கடவது. புஷ்யங்களை யெல்லாம் கிரஹிப்பதினால் (ஆதானம்செய்வதால்) ப்ராணன்கள் ஆதித்யர்கள். இவைகளே அதன் தேவதைகள். அந்தவயதின் நடுவில் ரோகம் முதலியது உண்டானால் இந்த மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஆதித்யனென்றும் ப்ராணன்களே இப்போது நடக்கும் த்ருதீயஸவனமானது கடைசிவரையில் விச்சேதமில்லாம லிருக்கும்படி செய்யுங்கள். மத்தியகாலத்தில் நான் மரணமடையக்கடவேன் அல்லேன். இவ்வாறு ஜபிப்பவன் தாபம் ரோகம் இவைகள் நீங்கப்பெறுவன். (௫-௬)

ஏதத்த ஸ்ம வை தத்வித்வானாஹ மஹிதாஸ ஐதரேய: ஸ கிம் ம ஏததுபதபஸி யோऽஹமனேன ந ப்ரேஷ்யாமீதி ஸ ஹ ஷோடசம் வர்ஷசதமஜீவத் ப்ர ஹ ஷோடசம் வர்ஷசதம் ஜீவதி ய ஏவம் வேத ॥௭॥

ப௦-ரா—ஓ ரோகமே, நான் புருஷவித்யை அறிந்தவனாகையால் உன்னால் மரணமடைவிக்க முடியாது. வீணாய் என்பீடிக்கிறாய். என்று (சங் - இதரா என்பவளின், ரங்—இதரர் என்பவரின், புத்ரராகிய மஹிதாஸர் என்பவர் சொன்னார். அவர் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ஜீவித்திருந்தார். ரோகம் முதலிய தில்லாமல் சுகமாய் இவ்வித நிச்சயத்தோடு உபாஸிப்பவன் நூற்றுப்பதினாறு வருஷம் ரோகம்தாபம் முதலியதில்லாமல் சுகமாக ஜீவிப்பன். வித்யையின் முடிவைக்காட்ட மறுபடியும் ஏவம் வேத என்றது. (௭)

ஷோடச: கண்ட:.

ஸ யதசிசிஷதி யத்பிபாஸதி யன்ன ரமதே தா அஸ்ய தீக்ஷா: ॥௧॥ அத யதச்னாதி யத்பிபதி யத்ரமதே ததுபஸதைரேதி ॥௨॥ அத யத்தஸதி யஜ்ஜக்ஷதி யன்மைதுனம் சரதி ஸ்துதசஸ்த்ரைரேவ ததேதி ॥௩॥ அத யத்தபோ தானமார்ஜவமஹிம்ஸா ஸத்யவசனமிதி தா அஸ்ய தக்ஷிணா: ॥௪॥ தஸ்மாதாஹு: ஸோஷ்யத்யஸோஷ்டேதி புனருத்பாதனமேவாஸ்ய தன்மரணமேவாவப்ருத: ॥௫॥

ப௦-ரா-ரா—புருஷன் யாகத்துக்கு ஸமானன் என்பதை உபபாதிக்கிறது.

பசி தாகம் அரதி இவைகள் தீக்ஷை. புசிப்பது குடிப்பது ஸந்தோஷிப்பது இவைகள் உபஸத்துக்கள் சிரித்தல் பசியாறப்புசிப்பது. ஸ்திரீகளோடு சம்போகம் செய்வது இவைகள் ஸ்துதசஸ்திரங்கள். தபஸ், தானம், கபடமின்மை கொல்லாமை, உண்மைபேசுதல் இவைகள் தக்ஷிணை. யாகம் செய்யப்போகும்போது ஸோஷ்யதி என்று சொல்வதுபோல் தாயாரால் இவன் உத்பானம் செய்யப்படும்போது மாதாஸோஷ்யதி என்று சொல்வதாலும், யாகம்செய்து முடிந்தபின்பு அஸோஷ்ட என்று சொல்வதுபோல் இவன் ஜனித்தபின்பு அஸோஷ்ட மாதா என்று சொல்வதாலும்இவன் யாகமென்னத்தடையில்லை. இவன்மரணமடைவது அவப்ருதமாம்.

तद्धैतद्घोर आङ्गिरसः कृष्णाय देवकीपुत्रायोक्त्वोवाचापिपास एव स बभूव सोऽन्तवेलायामेतत्त्रयं प्रतिपद्येताक्षितमस्यच्युतमसि प्राणसंशितमसीति तत्रैते द्वे ऋचौ भवतः ॥ ௬ ॥

ஸ௦-ர—பொ. து அர்த்தம்-இவ்வித்யையை உபாஸிப்பவன், அக்ஷிதமஸி, 'அச்யுதமஸி' 'ப்ராணஸம்சிதமஸி' என்கிற மூன்று யஜுர் மந்திரங்களை மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது. ப்ரும்மமே! நீ நாசமில்லாதவன் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளில் எவ்வித குறைவு மடையப்பட்டவனன்று. ஜகத்தையெல்லாம் ஜீவிக்கச்செய்யும் ஸூக்ஷ்மதத்வமா யிருக்கிறாய், என்பது அம்மந்திரங்களின் பொருள். சங்—இவ்வித்யையின் விஷயத்தில், ரங்—அந்த பரப்ரும்ம விஷயத்தில், இரண்டுக்கும் மந்திரங்கள் உண்டு.

आदित्प्रत्नस्य रेतसः उद्वयं तमसस्परि ज्योतिः पश्यन्त उत्तरं स्वः पश्यन्त उत्तरं देवं देवत्रा सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तममिति ज्योतिरुत्तममिति ॥ ௭ ॥

ஸ௦—இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதமாயும் ஸர்வவ்யாபியாயும் ஜ்யோதிஸ்வரூபமாயும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயுமுள்ள பரப்ரும்மத்தை விஷயவாசனை இல்லாத மகான்கள் காண்பார்கள்.

ர—அனாதியானதும் ஜகத்துக்குக் காரணமானதுமான ப்ருகிருதிக்கும் ஆதியாயும் ஸம்ஸாரமென்னும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிற ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமாயும் நித்யப்ரகாசமாயும் பரமபதமென்னும் ஸ்தானத்தில் நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸை உடைய திவ்யவிக்கிரஹத்தோடு கூடியதாயும் உள்ள பரப்ரும்மத்தை நித்யஸூரிகள் ஸர்வகாலமும் பார்க்கிறார்கள். இது முதல்மந்திரத்தின் அர்த்தம். மேல் இரண்டாவது மந்திரம்.

ஸ௦—ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற மற்றொருவன் சொல்லுகிறான். அஜ்ஞானமில்லாததும் அல்லது அஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதும் சூர்யமண்டலத்திலிருப்பதுமான தேஜஸ்ஸும் இந்த தேகத்தினுள்ளிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் பிரம்மமே. இரண்டும் ஒன்றே. ப்ரும்மஸ்வரூபமே. இதை அறிந்தே நாம் உத்தீர்ணரானோம். அது எல்லாதேவதைகளினும் மேல்பட்டது. ஸர்வோத்தமமானது. இந்த இரண்டு ருக்மந்திரங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதும் கீழ் எடுத்த மூன்று யஜுர்மந்திரங்களாலே ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டதுமானது இந்த பிரம்மமொன்றே.

ர—ப்ரகிருதிமண்டலத்துக்கு வெளியில் உள்ள பரமபதமென்னும் பகவன் லோகத்தையும் அதில் உள்ள பரப்ரும்மத்தையும் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும்பொருட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின்படிகளில் ஒன்றாகிய ஸூர்யமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போனோம். இது இரண்டாவது மந்திரத்தின் அர்த்தம்.

தாத்—இரண்டாவது முறை சொன்னது யாகமாகக்கல்பித்தது முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

अष्टादशः खण्डः

मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्ममथाधिदैवतमाकाशो ब्रह्मेत्युभयमादिष्टं भवत्यध्यात्मं चाधिदैवतं च ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ர-பா—ப்ராணன்களில் மனதும், தேவதைகளில் ஆகாசமும் ப்ரும்மமாக உபாஸிக்கத்தக்கது. இரண்டு உபாசனமும் இதனால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. (௧)

தடெ.தவ.த-ஷாஃ ஹவாகஃ வ்ராணஃ வாஃஶக்ஷ-ஃ வாஃ ஶ்ராத்ரவாஃஉத்யஷ்ரா த்ரயாயிடெவதஃஷிஃ வாடெராவாய- வாஃ ஸூஷித்ஃ வாஃடெராஷிஶஃ வாஃஉத்ர-ஹயடவாஷிஷ்டஹவத்யஷ்ராக்தம் டெவவாயிடெ.வதம்வ ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—மனஸ்ஸென்னும் பிரம்மத்திற்கு வாக்கு, ப்ராணன், கண், காது இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். ஆகாசமென்னும் பிரம்மத்திற்கு அக்னி வாயு ஸூர்யன் திக்குகள் இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். வாக்கு முதலியதுகள் மனதினுல் நியமிக்கததக்கவை ஆகையாலும் அக்னி முதலியவை ப்ரம்மரூபமான ஆகாசத்தின் மார்பில் தொங்குவதுபோலிருப்பதாலும் இவைகள் கால்களாகச்சொல்லப்பட்டன.

வாடெவவ்ரஹ்மணஶ்த-யடஃவாஃ ஸோக்நிநாஜெ்யாதிஷா ஸா திவதவதிவ ஸாதிவதவதிவ கீத்ர்யயஶஸாவ்ரஹவவ ஸெநய வணவம்வெஃ ॥௩॥ வ்ராணவனவ வ்ரஹ்மணஶ்த-யடஃவாஃஸவாய-நா ஜெ்யாதிஷாஸாதிவதவதிவஸாதிவதவதிவகீத்ர்யயஶஸாவ்ரஹவ வ ஸெநயவணவம்வெஃ ॥௪॥ வக்ஷ-ரெவவ்ரஹ்மணஶ்த-யடஃ வாஃஸ ஸூஷிடெத்யநஜெ்யாதிஷாஸாதிவதவதிவ ஸாதிவதவதிவ கீத்ர்ய ஶஸா வ்ரஹவவஸெநயவணவம்வெஃ ॥௫॥ ஶ்ராத்ரடெவவ்ரஹ்மண ஶ்த-யடஃ வாஃஸஷிஹ்ஜெ்யாதிஷாஸதிவதவதிவஸாதிவதவதிவ கீத்ர்யயஶஸா வ்ரஹவவஸெநயவணவம்வெஃயவணவம்வெஃ ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—அத்யாத்மத்தில் (ப்ராணன்களில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட மனதின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றுகிய வாக்கானது அதிதைவதத்தில் (தேவதைகளில்) பிரம்மாசச் சொல்லப்பட்ட ஆசாசத்தின் நாலுபாதங்கவில் ஒன்றுகிய அக்கினியாலே ப்ரகாசிக்கிறது. வாக்குக்கு அதிஷ்டான தேவதை அக்னியாகையாலே. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹத்தை அடைவதும் அதனுலேயே. வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரு தத்வமாகையால் ப்ராணனென்னும் பாதமானது வாயுவினுலும், ஸூர்யன் கண்ணின் அதிஷ்டாதா வாகையால் கண்ணென்றும் பாதமானது ஸூர்யனுலும், திக்கின் தேவதைகள் காதிற்கு அதிஷ்டாதாக்களாகையால் காது திக்குக்களாலும் பிரகாசிக்கின்றன. தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திக்கிறன. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் கீர்த்தி யசஸ் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸு இவைகளால் பிரகாசிப்பன். தானத்தால் உண்டாவது கீர்த்தி. பராக்கிரமத்தால் உண்டாவது யசஸ்ஸு. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹ முடையவனுவன். (௩-௪-௫-௬)

அயவணகெுநவிம்ஶஃவண்டஃ.

ஸூஷிடெத்யாவ்ரஹ்மெஹத்ராடெஶஸெ்யாவவ்ராவ்ரா ந ஈஸடெ வெஃஈத்ரஸூவீஜ । தஸ்ஷாவீத்தஸ்ஈஸவத்ஷாம்ஸம் நிரவதத தஸ்ம்வ ஸ்ரவஸ்ஈாத்ராஈஶயதந்ிர்ஹிஷ்தடெத ஸூம்ஸகவாஜெராஜதம்வஸ- வணஷ்ராவாஸவதாம் ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—ஸூர்யன் பிரம்மத்தின் பாதமென்று கீழேசொல்லப்பட்டது. அந்தஸூர்யனே பிரம்மமென்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது இங்கு உபாஸிக்கப்படுகிறது.—இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நாமம் ரூபம் இவைமுதலிய வேறுபாடில்லாமலிருந்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் நாமரூப கார்யங்களுக்கு

அபிமுகமாயிற்று. முதலில் விதைமுளைத்து க்ரமமாய் பெரிதாவதுபோலே அல்பம் நாமரூபங்களைப்பெற்ற அது பெரிதாய் ஒருமுட்டையாக ஆயிற்று. அது ஒருவருஷ காலம் அப்படியேயிருந்து பிறகு இரண்டாகப்பிளந்தது. ஒன்று வெள்ளியும் ஒன்று பொன்னுமாச்சுது.

தத்யத்ரஜதம் ஸேயம் ப்ருதிவீ யத்ஸுவர்ணம் ஸா த்யௌர்யஜ்ஜராயு தே பர்வதா யதுல்பம் ஸமேகோ நீஹாரோ யா தமநயஸ்தா நத்யோ யத்வாஸ்தேயமுதகம் ஸ ஸமுத்ர: ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா-பா—வெள்ளியான கபாலம் பூமிமுதலிய கீழ்உலகங்கள் பொன்கபாலம் ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேல்உலகங்கள். அண்டம்பிளந்தபோது கர்ப்பத்தைச்சுற்றியிருந்த பெரும்நரம்புகள் மலைகள் ஆயின ஸூக்ஷ்மமான கர்ப்பவேஷ்டனம் மப்புபனிகளாயின ஜனித்ததின் நரம்புகள் நதிகளாயின. அஸ்தியிலிருந்த நீர் ஸமுத்ரமாயினது. (௨)

அத யத்ததஜாயத ஸோஸாவாதித்யஸ்தம் ஜாயமாநம் கோஷா உலூலவோநூததிஷ்டந் ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸர்வே ச காமாஸ்தஸ்மாத்தஸ்யோதயம் ப்ரதி ப்ரத்யாயநம் ப்ரதி கோஷா உலூலவோநூத்திஷ்டந்தி ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸர்வே ச காமா: ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா-பா—அதிலிருந்து உண்டானவன் ஸூர்யன் அவன் உண்டாகும்போது பெரிய இரைச்சல்களோடு சப்தங்களும் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான பூதங்களும் ஸ்திரீவஸ்திரம் முதலிய காமனுவஸ்துக்களும் கூடவே உண்டாயின. அதனால் தான் இப்போதும் ஸூர்யனது உதயாஸ்தமய காலங்களில் சப்தங்களும் (பக்ஷிகள் நசலிகுவதினால்) பூதங்களும் காமங்களும் உண்டாகின்றன. (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநாதித்யம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தேப்யாஶோ ஹ யதேநம் ஸாதவோ கோஷா ஆ ச கச்சேயுருப ச நிம்ரேடேரந்நிம்ரேடேரந் ॥ ௪ ॥

ஸம்-ரா-பா—இவ்வித மஹிமையையுடைய ஸூர்யனை ப்ரம்மமாக உபாசிப்பவன் சீக்கிரத்தில் ஸமீபமாகவே மங்களமான சப்தங்களைக்கேட்டு ஸுகம்பெறுவான். இரண்டு தடவை (நிம்ரேடேரந்) என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

சங்—இது திருஷ்டபலம். இவன் ப்ரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறது ப்ரதானபலம்.

மூன்றாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

சாந்தோக்யோபநிஷத் - சதுர்த்த: ப்ரபாடக:.

அத ப்ரதம: கண்ட:.

ஹரி: ஓம் ॥ ஜாநஶ்ருதிர்ஹ பௌத்ராயண: ஶ்ரத்தாதேயோ பஹுதாயீ பஹுபாக்ய ஆஸ ஸ ஹ ஸர்வத ஆவஸதாந்மாபயாஞ்சக்ரே ஸர்வத ஏவ மேத்ஸ்யந்தீதி ॥ ௧ ॥

ஸம்வர்க்கவித்யை சொல்லப்படுகிறது. அதன்பெருமைக்காக கதைசொல்லப்படுகிறது.

ஸ-ரா—புத்ரர் என்பவரின் பேரனுகையாலே பௌத்ராயணரென்றும் ஜாநச்ருதர் என்பவரின் புத்ரனாகையாலே ஜாநச்ருதியென்றும் பிரசித்தரான அரசனொருவன் வெகுதார்மிகனும் சரத்தையோடு தானம் செய்பவனும் அன்னம் போடுகிறவனும் இருந்தான். எல்லாவிடத்திலும் எல்லாரும் தன் அன்னத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் தர்மசத்திரங்கள் கட்டிவைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு வேண்டிய ஸகல உபசரணைகளும் செய்வித்தான்.

அத² ஹ ஹம்ஸா நிஶாயாமதிபேதுஸ்தத்³தை⁴வம் ஹம்ஸோ ஹம்ஸமப்⁴யுவாத³ ஹோ ஹோ(அ)யி ப⁴ல்லாக்ஷ ப⁴ல்லாக்ஷ ஜாநஶ்ருதே: பௌத்ராயணஸ்ய ஸமம் தி³வா ஜ்யோதிராததம் தந்மா ப்ரஸாங்க்ஷீஸ்தத்த்வா மா ப்ரத⁴க்ஷீரிதி ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—இவ்வாறு இவ்வரசன் தர்மத்திலேயே கருத்துடையவனுய் பிரம்மக்கியானத்தில் பிரவ்ருத்தி இல்லா திருப்பதைக்கண்ட சிலதேவதைகள் இவனுக்கு புத்தி உண்டாக்கவேண்டி இவன் காற்றுக்காக மேல் உப்பரிக்கையில் படுத்திருக்கும் சமயத்தில் ஹம்ஸரூபத்தைக்கொண்டு ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரித்தன. அவைகளில் முன்னே வேகமாய்ப்போகும் ஓர் ஹம்ஸத்தை நோக்கி பின்னேவரும் மற்றொரு ஹம்ஸம் ,அடே—அா திருஷ்டி யில்லாதவனே, பார் பார், ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ்ஸானது ஸ்வர்க்கம் வரையில் பரவியிருக்கிறது, நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே. அது உன்னைக்கொளுத்திவிடப் போகிறது, என்று சொல்லிற்று.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாச கம்வர ஏநமேதத்ஸந்தம் ஸயுக்³வாநமிவ ரைக்வமாத்தே²தி யோ நு கத²ம் ஸயுக்³வா ரைக்வ இதி ॥ ௩ ॥

ஸ-ரா—இதைக்கேட்ட முன் செல்லும்ஹம்ஸமானது ,அடே, நீஎனன் சொல்லுகிருய், இவருக்கு என்ன அதிசயம் உண்டு, நீயேது இவரை வண்டியோடிருக்கும் ஸாகவரைப்போல் நினைக்கிருயே, என்றது. அவர் யார்ஸாக்வர், அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று மற்றைய அன்னம்கேட்டது.

யதா² க்ருதாய விஜிதாயாத⁴ரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் தத³பி⁴ஸமைதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது⁴ குர்வந்தி யஸ்தத்³வேத³ யத்ஸ வேத³ ஸ மயைதது³க்த இதி ॥ ௪ ॥

ஸ-ரா—சூதாட்டத்தில். 1-2-3-4. எண்கள் உள்ள சில ஆட்டஸங்கே தங்கள் உண்டு அதில் நாலு எண் உள்ளத்தில் ஒருவன் ஜயித்துவிட்டால். 3-2-1. எண்கள் அதிலடங்கியிருப்பதால் இவன் அதையெல்லாம் ஜயித்தவனென்பது அவ்வாட்டத்தின் ஸங்கேதம். அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன் எவன் எந்த நற்கருமம் செய்தாலும் அதெல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியது. உலகத்தில் உள்ளவர்களின் கியானமெல்லாம் இவர் கியானத்தில் அடங்கியது. அவர்தாதி ஸாக்வர். அவரைத்தான் நான் சொன்னேன் என்று அந்த ஹம்ஸம்பதில் சொல்லிற்று.

தது³ ஹ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண உபஶுஶ்ராவ ஸ ஹ ஸஞ்ஜிஹாந ஏவ க்ஷத்தாரமுவாசாங்கா³ரே ஹ ஸயுக்³வாநமிவ ரைக்வமாத்தே²தி யோ நு கத²ம் ஸயுக்³வா ரைக்வ இதி ॥ ௫ ॥ யதா² க்ருதாய விஜிதாயாத⁴ரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் தத³பி⁴ஸமைதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது⁴ குர்வந்தி யஸ்தத்³வேத³ யத்ஸ வேத³ ஸ மயைதது³க்த இதி ॥ ௬ ॥

ஸஹ க்ஷத்தாऽந்விஷ்ய நாவிதமிதி ப்ரத்யேயாய தꣳ ஹோவாச யத்ராரே ப்ராஹ்மணஸ்யாந்வேஷணா ததேநமர்ச்சேதி ॥ ௭ ॥

ஸோऽதஸ்தாச்சகடஸ்ய பாமானம் கஷமாணமுபோபவிவேஶ தꣳ ஹாப்யுவாத த்வம் நு பகவ: ஸயுக்வா ரைக்வ இதி அஹꣳ ஹ்யரா இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே ஸ ஹ க்ஷத்தாऽவிதமிதி ப்ரத்யேயாய ॥ ௮ ॥

பொ-ரை—இதைக்கேட்டஜாநச்ருதிப்ரம்மக்கியானமே மேலான தென்றறிந்து கொண்டு மனவருத்தத்துடனே உதயமாவதை யெதிர்பார்த்திருந்து படுக்கையை விட்டெழுந்த உடனேதன் வேலைக்காரனைக்கூப்பிட்டு ஸாக்வரிருக்குமிடத்தைஅறிந்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். ஸாக்வர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவன் கேட்டான் ஹம்ஸம் சொன்னதை அவனுக்குச்சொன்னால். அவன் தேடிப்பார்த்து அகப்படவில்லையென்று சொன்னான். பிரும்மக்கியானிகள் வாஸம்செய்யும் மாஸகாரி ஆறு முதலிய இடங்களில் தேடிப்பார் என்று மறுபடி அரசன் உத்திரவு செய்தார். அப்படியே அவன் தேடிவரும்போது வண்டியின் கீழ்உட்கார்ந்து சொரிகளைச்சொரிந்து கொண்டிருக்கும் அவரைக்கண்டு விநயத்தோடு கிட்டச்சென்று தாம்தான் ஸாக்வரோ் என்றுகேட்டான். அவர் 'ஆமடா, என்று சொன்னார்- அவன் திரும்பிவந்து அவரிருப்பிடத்தை அறிந்துவந்தேனென்று அரசனுக்குச்சொன்னான்.

* த்விதீய: கண்ட: *

தது ஹ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண: ஷட்ஶதானி கவாம் நிஷ்கமஶ்வதரீரதம் ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே தꣳ ஹாப்யுவாத ॥ ௧ ॥

ரைக்வேமானி ஷட்ஶதானி கவாமயம் நிஷ்கோऽயமஶ்வதரீரதோऽநு ம ஏதாம் பகவோ தேவதாꣳ ஶாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸ இதி ॥ ௨ ॥

பொ-ரை—பின்அரசன் அறுநூறு பசுக்களையும்கண்டத்திற்கு ஆரத்தையும் கோவேறுக்கழுதை கட்டிய தேரையும் கூடகொண்டுபோய் ஸாக்வரைஸேவித்து இவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தாம் உபாசிக்கும் தேவதையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாசாஹ ஹாரே த்வா ஶூத்ர தவைவ ஸஹ கோபிரஸ்த்விதி தது ஹ புனரேவ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண: ஸஹஸ்ரம் கவாம் நிஷ்கமஶ்வதரீரதம் துஹிதரம் ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே ॥ ௩ ॥

தꣳ ஹாப்யுவாத ரைக்வேதꣳ ஸஹஸ்ரம் கவாமயம் நிஷ்கோऽயமஶ்வதரீரத இயம் ஜாயாऽயம் க்ராமோ யஸ்மின்னாஸ்ஸேऽந்வேவ மா பகவ: ஶாதீதி ॥

பொ-ரை—அடேசூத்ரனே இவைகளை நீயேவைத்துக்கொள் என்றுஸாக்வர் சொன்னார். மறுபடி அரசன் ஆயிரம் பசுக்கள் விலையுயர்ந்த ஹாரம் உயர்ந்தரதம் தன் பெண் இதுகளைக்கொண்டு வந்துஸாக்வரிடம்கொடுத்து தாம் இப்போது வாஸம்செய்யும் கிராமத்தை-சங். தாம் ரங்கேவாஸம் செய்ய நினைக்கிறதோ அந்த கிராமத்தை-ரங். தம்முடையதாகச் செய்கிறேன் இவ்வாத்தாம் பத்னியாகக்கிரஹித்துக் கொள்வதோடு இப்பொருள்களையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

விசேஷார்த்தம் இருக்க இடமும் வீடும் பத்னியும் இல்லாத எனக்குப்பசுபணம்தேரிவை யெதற்கென்பதும் சிரகாலம் குருசிச்ருஷையாவது அதிகமானதனமான தில்லாமல் பிரும்மவித்யையை உபதேசிக்கக்கூடாதென்பதும் ஸாக்வர் மறுத்தத்தி

ற்குக்காரணம் அரசனை சூத்ரனென்பது பிரம்மக்ஞானமில்லையே யென்று தான் சோகமடைந்ததினாலே. அல்லது காலாம்வருணமென்ற தன்று மேல் கண்டத்திலும் இப்படியே.

தஸ்யாஹ ஹவஹவொாஹ்ரஹந்வாவா ஜஹாரொஹாஸூஹ்ரா

ஒநெஒநவஹவெ நாஞாவயிஷ்யா ஊதிஒதெஒஹ ஒதஒரொகூ

வண்ரா நாஹஹாவ்ரஷெஷயத்ராஷூ உவாஸஸதஒஷூ ஒஹா

வாவ ‖ ரு ‖

ஸ்ரீ-ரா—இந்த கன்னிகையைக்கொடுத்ததினால் வித்யையைஉபதேசிக்கவேண்டியதாகிறதென்று நிச்சயித்து-ரங் - தக்கஉ்பஹாபம் கொடுத்ததினால் அங்கீகரிக்கிறேனென்று சொல்லிமேல் பொதுதாத்—சூத்ரனே நீ இவைகளைக்கொடுத்ததினால் இவ்வழியாயே உனக்கு நான் பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கிறேனென்று ஸாக்வர் சொன்னார். மஹவ்ருஷம் என்னும் தேசததில் அவர்வாசம் செய்த இடமான ஸாக்வபர்ணம் என்னும் கிராமத்தை ராஜா அவருக்குக்கொடுத்தான் அவர் தன் உபாஸ்ய தேவதையை அவனுக்கு உபதேசித்தார.

கயத்ரதீயஃவ்ணஃ.

வாய்வரவஸம்வமராயஹாவாகஹிரஹாயதிவாயஹவாவெஹ

தியஹாவஸஹொஹ்ராஉஷஹதி வாயஹவாவெஹதி யஹாவஒந்ராஷஹதி

வாயஹவாவெஹதி ‖ க ‖

யஹாவ உஷஹஷஹ்நிவாயஹவாவியநி வாயஹொரஹஒவெதாநு

ஸராநம்வ்ருஜஉதஹயிஒஜவதம் ‖ உ ‖

ஸ்ரீ-ரா—எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கியெடுத்துக்கொள்வதுஅல்லதுலயமடைவிப்பிது என்னும் குணமுடையதாகையாலே வாயுவேஸம் வர்ச்கம் அக்னி அணையும்போதும் ஸூர்யன் சந்திரன் இவாகள் அஸ்தமிக்கும்போதும் ஜலங்கள் உலரும்போதும் இவையெல்லாம் வாயுவையே யடைகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கி கிரஸித்துக்கொள்வதால் வாயுஸம்வர்க்க மென்று உபாசிப்பது. தேவதைகளில் வாயுஸமவர்க்கம்.

ரா—வாயுவின் அந்தர்யாமியான பகவானே ஸம்வர்க்கனென்று உபாசிக்கக்கடவது.

கஹாயஹ்ராத்ஹம்வ்ராணொவாவஸம்வமரஃ ஸயஹாஷஹவதிவ்ரணஒஹ

வவாமவெஹதி வ்ராணம்வக்ஷுஃ வ்ரணஹ்ஶ்ராதும்வாணம்ஹநஃ வ்ரா

ணொஹஹஒஷ தாநநம் வ்ருஜஉதி ‖ ௩ ‖ தளவாவஸதளஹளஸம்வ

மரளவாயஹொரவஒஜவெஷஹவ்ராணஃவ்ராணெஷஹ ‖ ச ‖

ஸ்ரீ-ரா—ஆத்மாவில் ப்ராணனேஸம்வர்க்கம்ஜீவன் தூங்கும்போது வாக்குகண்காதுமனம் இவையெல்லாம் ப்ராணனையே யடைகிறன இதையெல்லாவற்றை யெல்லாம் ஒன்றாக்கிக்கிரகிக்கிறது. இங்கும் பிராணனென்றது ப்ராணனின் அந்தர்யாமியான பகவானை தேவதைகளில் வாயுவும் ப்ராணன்களில் பிராணனும் இரண்டுமே ஸம்வர்க்கம்.

அத² ஹ ஶௌநகம் ச காபேயமபி⁴ப்ரதாரிணம் ச காக்ஷஸேநிம் பரி
விஷ்யமாணௌ ப்³ரஹ்மசாரீ பி³பி⁴க்ஷே தஸ்மா உ ஹ ந த³த³து: ॥ ௫ ॥

தாத்—கபிகோத்ரத்தவரும் சுனகமுனியின் குமாரருரான சௌனகமுனியும் ககக்ஷஸெளரின் புத்ரரான அபிப்ரதாரி முனியும் போஜனம் செய்துகொண் டிருக்கும்போது ஸம்வர்க்கோபாஸனம் செய்யும் பிரம்மசாரி ஒருவன்வந்து பிக்ஷைகேட்டான். அவனது பிரம்மக்ஞயானம் இவ்வளவென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து அவனுக்கு பிக்ஷைபோடாமலிருந்தார்கள்.

ஶ0-ரா-பா—இவ்விரண்டு ஸம்வர்க்கங்களின் ஸ்துதிக்காக, ரங-ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக, இந்த கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (௫)

ஸ ஹோவாச மஹாத்மநஶ்சதுரோ தே³வ ஏக: க: ஸ ஜகா³ர பு⁴
வநஸ்ய கோ³பா: । தம் காபேய நாபி⁴பஶ்யந்தி மர்த்யா அபி⁴ப்ரதாரிந்
ப³ஹுதா⁴ வஸந்தம் । யஸ்மை வா ஏதத³ந்நம் தஸ்மா ஏதந்ந த³த்தமிதி ॥ ௬ ॥

ஶ0-ரா-பா—தேவதைகளில், அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவைகளையும் ப்ராணன்களில் வாக்கு கண் காது மனம் இவைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் ப்ரம்மாவே வாயுரூபத்தோடும் ப்ராணரூபத்தோடும் ஸம்ஹரிக்கிறது. இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்த ஸம்வர்க்க ப்ரஜாபதிக்கஸினமாயிருக்கிறது. அது பிக்ஷைகேட்டால் யாரும் கொடுக்கவில்லையே யென்று அந்த பிரமசாரி சொன்னான். அர்த்தபோதம். ரங—உபாசனையின்திடத்தினால் உபாசனம் செய்யும் தனக்கு பிக்ஷைகொடுக்கப்படாததையே தன் உபாஸ்ய தேவதைக்குக் கொடுக்கப் படாததாகச் சொல்லுகிறான்.

தது³ ஹ ஶௌநக: காபேய: ப்ரதிமந்வாந: ப்ரத்யேயாயாத்மா
தே³வாநாம் ஜநிதா ப்ரஜாநாம் ஹிரண்யத³ம்ஷ்ட்ரோ ப³ப⁴ஸோऽந
ஸூரிர்மஹாந்தமஸ்ய மஹிமாநமாஹுரநத்³யமாநோ யத³நந்நமத்தீதி வை
வயம் ப்³ரஹ்மசாரிந்நேத³முபாஸ்மஹே த³த்தாஸ்மை பி⁴க்ஷாமிதி ॥ ௭ ॥

ஶ0-ரா-பா—இப்படி ப்ரும்மசாரிசொன்னதைக்கேட்ட சௌனகர் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டே அவனிடம் வந்து, ஓ, பிரமசாரியே! தேவதைகளுக்கு நியந்தாவும், அழகிய அல்லது இரண்யனை ஸம்ஹாரம் செய்த கோரைப்பல்லையுடையவரும் அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் ஸர்வஜ்ஞரும் ஆகிய ந்ருஸிம்மனது மகிமைவெகுஅல்பமென்று முன்னோர்களால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்வேறொன்றினாலும் ஸம்ஹரிக்கத்தக்கவரல்லர். அவரே யெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர். அவரையே யாம் ஸம்வர்க்கமாக உபாசிக்கிறோம். நீ ஸம்வர்க்கவித்யையின் தத்வத்தை அறிந்தாயில்லை என்று சொல்லி, ‘இவனுக்கு பிக்ஷைபோடுங்கள்’ என்று தன்வேலைக்காரர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தார்.

தஸ்மா உ ஹ த³து³ஸ்தே வா ஏதே பஞ்சாந்யே பஞ்சாந்யே த³ஶ ஸந்
தஸ்தத் க்ருதம் தஸ்மாத்ஸர்வாஸு தி³க்ஷ்வந்நமேவ த³ஶ க்ருதம் ஸைஷா விராட³ந்நாதீ³
தயேத³ம் ஸர்வம் த்³ருஷ்டம் ஸர்வமஸ்யேத³ம் த்³ருஷ்டம் ப⁴வத்யந்நாதோ³ ப⁴வதி ய
ஏவம் வேத³ ய ஏவம் வேத³ ॥

ஶ0-ரா-பா—அவனுக்கு பிக்ஷைபோட்டார்கள் ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக அதன் பதார்த்தங்களை க்ருதாயமாகவும்விராட்டாகவும்அன்னமாகவும் அன்னாதியாகவும் ஸ்துதிசெய்கிறது.

தேவதைகளில் ஸம்ஹாரம்செய்யப்படும் அக்னி ஸூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவை நான்கும் ஸம்ஹாரம் செய்யும்வாயுவும், ப்ராணன்களில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ராணனும். ஆகிய பத்தும் கிருதாயமாம். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்னும் எண்ணங்கள் கொண்டது கிருதாயம். இவைகளைக்கூட்டினால் பத்தாகிறதல்லவா. இப்பத்தும் பத்துதிக்கிலும் இருப்பதால் இதுவிராட், இதுவே அன்னம். 'தசாக்ஷராவிராட் அன்னம்' விராட்! என்று சுருதி கூறுகிறது. விராட்சந்தஸ்ஸபத்தக்ஷரம். கிருத மென்றும் அயத்தில் பத்தென்றும் எண் புஜிக்கப்படுவது போல் உள்ளடங்கி யிருப்பதாலும், பத்து என்றும் கணக்கு விராட்டாகையாலும் விராட்டே அன்னமாகையாலும் இது அன்னாதியுமாம். இப்படி விராட்டை உபாசிப்பதால் பத்து திக்கிலுள்ள வஸ்துக்களும் உபாசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த ஸம்மவ உபாஸிப்பவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கப் பெறுவன் யரவம் வேத, என்றுமறுபடியும் சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (அ)

அத சதுர்த: கண்ட:

ஸத்யகாமோ ஹ ஜாபாலோ ஜபாலாம் மாதரமாமந்த்ரயாஞ்சக்ரே ப்ரஹ்மசர்யம் பவதி விவத்ஸ்யாமி கிங்கோத்ரோ ந்வஹமஸ்மீதி ॥ க ॥

ஸா—ஜகத்தைப் பதினாறாக பாகம் செய்து அதைப்ரம்மமாக பாவிக்கும்படி இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிரத்தையும் தபஸ்ஸும் உபாசனத்துக்கு அங்கமென்று காட்டுகைக்காக க்கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரா—ஷோடச சகலப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது.

தாத்—ஜபாலை யென்னும் பதிவ்ரதையின் புதரனன் ஸத்யகாமனென்பவர் அம்மா! வேதாத்யயனம் செய்வதற்காக குருகுலத்தில் ப்ரும்மசாரியாய் வாஸம் செய்யவிரும்பி யிருக்கிறேன். உபனயனத்துக்குக் கோத்ரம் தெரியவேண்டுமே, என் கோத்ரமெது, என்று தன்தாயாரைக்கேட்டார்.

ஸா ஹைநமுவாச நாஹமேதத்வேத தாத யத்கோத்ரஸ்த்வமஸி பஹ்வஹம் சரந்தீ பரிசாரிணீ யௌவநே த்வாமலபே ஸாஹமேதந்ந வேத யத்கோத்ரஸ்த்வமஸி ஜபாலா து நாமாஹமஸ்மி ஸத்யகாமோ நாம த்வமஸி ஸ ஸத்யகாம ஏவ ஜாபாலோ ப்ருவீதா இதி ॥ உ ॥

ஸா-ரா—குழந்தாய், நான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்தேன், யௌவனத்திலேயே உன்னைப்பெற்றேன், கோத்ரமிது வென்ப தெனக்குத் தெரியாது. என்பேர் ஜபாலை, உன்பேர் ஸத்யகாமன், குருகேட்டால் ஜாபாலையின் புத்திரன் ஸத்தியகாமன் என்றே சொல் என்று தாயார் அவனுக்குப்பதில் சொன்னாள்.

ஸ ஹ ஹாரித்ருமதம் கௌதமமேத்யோவாச ப்ரஹ்மசர்யம் பகவதி வத்ஸ்யாம்யுபேயாம் பகவந்தமிதி ॥ ௩ ॥

ஸா-ரா—அவர் கௌதமகோத்திரத்தில் பிறந்த ஹரித்ருமத் தென்பவரின் புத்ரரான ஹரித்ருமதரிடம் வந்து யான் தமக்கு சிஷ்யனாய் வந்திருக்கிறேன், ப்ரம்மசாரியாய் குருகுலவாஸம் செய்கிறேனென்று சொன்னார்.

தம் ஹோவாச கிங்கோத்ரோ நு ஸோம்யாஸீதி ஸ ஹோவாச நாஹமேதத்வேத போ யத்கோத்ரோஹமஸ்ம்யப்ருச்சம் மாதரம் ஸா மா ப்ரத்ய

த்யப்³ரவீத்³ ப³ஹ்வஹம் சரந்தீ பரிசாரிணீ யௌவநே த்வாமலபே⁴ ஸாஹமே
தந்ந வேத³ யத்³கோ³த்ரஸ்த்வமஸி ஜபா³லா து நாமாஹமஸ்மி ஸத்யகாமோ நா
ம த்வமஸீதி ஸோ(அ)ஹம் ஸத்யகாம ஏவ ஜாபா³லோ(அ)ஸ்மி போ⁴ இதி ‖ ௪ ‖

ஸம்-ரா—குழந்தாய்! உன் கோத்ரமென்னவென்று கௌதமரிகேட்டார். எனக்கு கோத்ரம் தெரியாது, என்தாயாரைக்கேட்டேன் தான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்ததால் கோத்ரம் இன்னதென்றுதெரிந்து கொள்ள வில்லையென்றும் யௌவனத்திலேயே யென்னைப்பெற்றபடியால் வெட்கத்தினால் என் பிதாவைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும் குருகேட்டால் ஜபாலையின் புத்ரன் ஸத்யகாமன் என்று சொல் என்றும் என்தாயார் சொன்னாள். ஆதலால் நான் ஜபாலையின் ஸத்யகாமன், என்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று அவர்சொன்னார். (௪)

தம் ஹோவாச நைதத³ப்³ராஹ்மணோ விவக்துமர்ஹதி ஸமித⁴ம் ஸோ
ம்யாஹரோப த்வா நேஷ்யே ந ஸத்யாத³கா³ இதி தமுபநீய க்ருஶா
நாமப³லாநாம் சது:ஶதா கா³ நிராக்ருத்யோவாசேமா: ஸோம்யாநு
ஸம்வ்ரஜேதி தா அபி⁴ப்ரஸ்தா²பயந்நுவாச நாஸஹஸ்ரேணாவர்த
யேதி ஸ ஹ வர்ஷக³ணம் ப்ரோவாஸ தா யதா³ ஸஹஸ்ரம் ஸம்பேது³:

ஸம்-ரா—ப்ராம்மணனல்லாதவர்கள் இவ்வாறு கபடமற்று வார்த்தை சொல்ல மாட்டார்கள். நீ உண்மைசொன்னதால் ஸந்தோஷித்தேன் ஸமித்துக்கள் கொண்டுவா, உனக்கு உபநயனம் செய்கிறேனென்று சொல்லி முறைப்படி அவருக்கு உபநயனம்செய்து இளைத்துமெலிந்திருந்த பசுக்கூட்டங்களில் மிகவும் துர்ப்பலமான நானூர்பசுக்களை ஓட்டிக்கொடுத்து இதை மேய்த்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவா என்றாக்ஞாபித்தார். ஸத்யகாமா அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது இவைகள் ஆயிரம் கால்நடைகளாவதற்குமுன் திரும்புவதில்லையென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து புல்லும் ஜலமும் நிறைந்தகாட்டில் அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டுபோய் அவைகள் ஆயிரம் கால் நடைகள் ஆகும்வரையில் மேய்த்து வந்தான். (௫)

ஷஷ்ட²: க²ண்ட³:.

அத² ஹைநம்ருஷபோ⁴(அ)ப்⁴யுவாத³ ஸத்யகாம ௩ இதி ப⁴க³வ
இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ப்ராப்தா: ஸோம்ய ஸஹஸ்ரம் ஸ்ம: ப்ராபய ந ஆசார்ய
குலம் ‖ ௧ ‖ ப்³ரஹ்மணஶ்ச தே பாத³ம் ப்³ரவாணீதி ப்³ரவீது மே ப⁴க³வாநிதி தஸ்மை
ஹோவாச ப்ராசீ தி³க்கலா ப்ரதீசீ தி³க்கலா த³க்ஷிணா தி³க்கலோதீ³சீ தி³க்கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ³ ப்³ரஹ்மண:
ப்ரகாஶவாந்நாம ‖ ௨ ‖ ஸ ய ஏதமேவம் வித்³வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாத³ம் ப்³ரஹ்
மண: ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ப்ரகாஶவாநஸ்மிம்ல்லோகே ப⁴வதி
ப்ரகாஶவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்³வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பா
த³ம் ப்³ரஹ்மண: ப்ரகாஶவாநித்யுபாஸ்தே ‖ ௩ ‖

ஸம்-ரா—மேல்பொது—ஓஸத்யகாமா என்று அந்தருஷபம் கூப்பிட்ட. துஸ்வாமி என்று ஸத்யகாமா சொன்னார். உன்பிரதிஞ்ஞைப்படி நாங்கள் ஆயிரம் கால்நடைகள்

ஆய்விட்டோம். எங்களை ஆசார்யன் வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோ. என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சங்—இவ்வாறு ச்ரத்தையோடும் தபஸ்ஸோடும் தமகுருரிய சர்ஷய செய்யும்ஸத்யகாமன்விஷயத்தில் திக்குக்குரிய வாயுதேவதைஸந்தோஷமடைந்துவ்ருஷபத்தினிடத்தில் அநுப்ரவேசித்தது.ரா—இப்படி பசுக்களை ரக்ஷித்ததினால் ஒருதேவதைஸந்தோஷித்து ருஷபத்தினிடத்தில் அநுப்ரவேசித்தது.

ஸ௦-ரா—பரப்ரும்மத்தின் கால்யாகத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமா கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கென்றும் நாலுதிக்கும் ப்ரார்த்தியார் நாலுகலைகன் இந்நாலுக்களை கொண்டது ப்ரம்மத்தின் ஒருபாதம் இதற்கு ப்ரகாசவத் என்று பெயர்.

ஸ௦-ரா—இவ்வாறு அறிந்துளுலு கலைகளோடும் கூடிய ப்ரகாசவத்து என்னும் ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை உபாசிப்பவன் இந்தலோகத்தில்பிரகாசத்தை (பிரசித்தியை) அடைவதோடு ப்ரகாசமான பெரியலோகங்களையும் அடைவன. (௫)

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑍍𑌵𑍋𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌗𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌗𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா-பா—அக்னி மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று வ்ருஷபம் சொல்லிற்று. ஸத்யகாமர் மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். ஸாயங்காலம்வந்தது. அம்மாடுகளை மடக்கி ஸந்த்யாவந்தனமும் சமிதாதானமும் செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்கு முகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா-பா—ஓ ஸத்யகாமா என்று அக்னி கூப்பிட்டது. ஸ்வாமியென்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். (௨)

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌕𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑌲𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌲𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை (நாலில் ஒருபாகத்தை) நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று அக்னி சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் ஸமுத்ரம் இவை நான்கும் நாலு கலைகள் இந்நாலு கலைகொண்டது அனந்தவத் என்னும் பாதம். (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௪ ॥

ஸ௦-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இந்த அனந்தவத் என்னும் பாதத்தை உபாசிப்பவன் யாவராலும் ஜயிக்கப்படமாட்டான். சாச்வதமான லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌂𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌗𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌗𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌙𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 || க ||

ஸ0-பா—மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம்சொல்லுமென்று அக்னிசொல்லிற்று மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிப்போய் ஸாயங்காலமானபோது மாடுகளைமடக்கி அங்கே ஸந்தியாவந்தனமும் சமிதாதானமும்செய்து அக்கினிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (க)

𑌤𑌂 𑌹𑌂𑌸 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 || உ ||

ஸ0-ரா-பா—ஹம்ஸம் ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமா என்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—இங்கு ஹம்ஸம் என்றது ஸூர்யன். (உ)

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌲𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑌲𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 || ௩ ||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் என்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் மின்னல் இந்நான்கும் நாலுகலைகள். இக்கலை நாலும்கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்கு ஜ்யோதிஷ்மத் என்று பெயர். (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌤𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு ஜ்யோதிஷ்மத்தென்று இப்போதத்தை உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸையு பெறுவதோடு அக்னி லோகம் ஸூர்யலோகம் முதலிய ஜ்யோதிர் லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

𑌅𑌥 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑍍𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌗𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌗𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌙𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 || க ||

ஸ0-ரா-பா—மத்குவென்னும் நீர்ப்பறவை மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. மறுநாள் முன்போல் ஸாயங்காலம் மாடுகளைமடக்கி ஸந்தியாவந்தனமும் ஸமிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (க)

தம் மத்குருபநிபத்யாப்யுவாத ஸத்யகாம இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ உ ॥ ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ராண: கலா சக்ஷு: கலா ஶ்ரோத்ரம் கலா மந: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மண ஆயதநவாந்நாம ॥ ங ॥

ஸ0-ரா-பா...மத்கு ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமாவென்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ• என்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேனென்று மத்குசொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ராத்தித்தார். ப்ராணன் கண்காது மனது நாலுகலைகள். இந்நாலுகலைகள் கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்குஆயதனவத் என்று பெயர். (ங)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்த ஆயதநவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யாயதநவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ச ॥

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இப்பாதத்தை ஆயதனவத்தென்றுபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்தில நல்ல ஆச்சர்யத்தைப்பெறுவதோடு அவகாசத்தோடு கூடிய லோகங்களையும் அடைவன். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—ஜலசம்பந்தமுடைய தாகையால் இங்கு ப்ராணனே மத்குவென்றுசொல்லப்பட்டது. ரங்-பா—ஹம்ஸமும் மத்குவும் வ்ருஷபம்போலவே தேவதையின் ஆவேசத்தால் சொல்லிற்றுக்கள். (ச)

அத நவம: கண்ட:.

ப்ராப ஹாசார்யகுலம் தமாசார்யோऽப்யுவாத ஸத்யகாம இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ க ॥

ஸ0-ரா-பா—ஸத்யகாமர் பசுக்களோடுகூட ஆசார்யரது கிருகம்போய்ச்சேர்ந்தார். கௌதமர் இவரைப்பார்த்து ஓ ஸத்யகாமா என்றார். ஸத்யகாமர் ஸ்வாமி என்றார். (க)

ப்ரஹ்மவிதிவ வை ஸோம்ய பாஸி கோ நு த்வாநுஶஶாஸேத்யந்யே மநுஷ்யேப்ய இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே பகவாம்ஸ்த்வேவ மே காமே ப்ரூயாத் ॥ உ ॥

தாத்—ப்ரம்மக்ஞானிபோல் காணப்படுகிறாய், உனக்கு யார் ப்ரும்மவித்யை உபதேசித்ததென்று கௌதமர்கேட்டார். மநுஷ்யர்கள் யாருமல்லவென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—எனக்கு வேண்டியதைத்தாமே உபதேசிக்கவேணும். இதரர் சொன்னதை நான் மதிக்கவில்லையென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார்.

ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லத்தாம் இருக்கும்போது நான் வேறேயொருவரை ப்ரார்த்திப்பேனோ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார், (உ)

ஶ்ருதꣳஹ்யேவ மே பகவத்³த்³ருஶேப்⁴ய ஆசார்யாத்³தை⁴வ வித்³யா விதி³தா ஸாதி⁴ஷ்ட²ம் ப்ராபதீதி தஸ்மை ஹைததே³வோவாசாத்ர ஹ ந கிஂசந வீயாய வீயாயேதி ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா—ஆசார்யன்முகமாகக் கிரஹித் தவித்யைதான் ச்ரேஷ்டமானதென்று (சங்—பகவான்போன்ற—ரங்—தம்போன்ற) பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தாமே எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். வ்ருஷபம் அக்கினி ஹம்ஸம் மத்கு நாலுமாக உபதேசித்த ஷோடசகல ப்ரம்மவித்யையையே கௌதமர் கொஞ்சமும் பேதப்படாமல் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார். இவ்வித்யையில் பேதமில்லை யாதலால் ஒரேவிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. வீயாசயதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது, (௩)

சுய௦க௦ஸவண்ட:॥

உபகோஸலோ ஹ வை காமலாயந꞉ ஸத்யகாமே ஜாபா³லே ப்³ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்ய ஹ த்³வாத³ஶ வர்ஷாண்யக்³நீந்பரிசசார ஸ ஹ ஸ்மாந்யாநந்தேவாஸிந꞉ ஸமாவர்தயꣳஸ்தꣳ ஹ ஸ்மைவ ந ஸமாவர்தயதி ॥ ௧ ॥

சங்—மற்ருெரு விதமாக ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரமத்தின் கதியும் அக்னிவித்யையும் சொல்லப்படுகிறது. முறைபோல ச்ரத்தையும் தபஸ்ஸும் வித்யைக்குஸாதனமென்று காட்டுகைக்காக க்கதைசொல்லப்படுகிறது. ரா-உபகோஸலர் வித்யை சொல்லப்படுகிறது, கமலர் என்பவரின் புத்ரரான உபகோசலர் என்பவர் கீழ்சொன்ன ஜாபரென் ஜாபலரென்றும் ஸத்யகாமரிடத்தில் ப்ரும்மசாரியா குலவாஸம் செய்துவந்தார் இவருடன் கூட குருசிச்ருஷைசெய்துவந்த அனேகருக்குவேதாத்தியயனம் செய்வித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்து வந்தார் இவர் பன்னிரண்டு வருஷகாலம்அக்னிபரிச்யை செய்து வந்தும்இவர் ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்தவராகையால்ஜாபாலார் இவருக்குவித்யை உபதேசிக்கவே யில்லை.

தம் ஜாயோவாச தப்தோ ப்³ரஹ்மசாரீ குஶலமக்³நீந்பரிசசாரீந்மா த்வாக்³நய꞉ பரிப்ரவோசந்ப்ரப்³ரூஹ்யஸ்மா இதி தஸ்மை ஹாப்ரோச்யைவ ப்ரவாஸாஂசக்ரே ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—தபஸியான இப்பிரம்மசாரி நன்ருக அக்னி சிச்ருஷைசெய்தான். இவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யாமல் போனால் தம்மை அக்னிகள் சபிக்கும், ஆதலால் தாம் இவனுக்கு ப்ரம்மவித்யை உபதேசியுமென்று அவா பத்தினி சொன்னாள். இவள் இவ்வாறுசொல்லியும் அவர் வித்யோபதேசம் செய்யாமலே தேசாந்தரம் போனார். (௨)

ஸ ஹ வ்யாதி⁴நாநஶிதும் த³த்⁴ரே தமாசார்யஜாயோவாச ப்³ரஹ்மசாரிந்நஶாந கிம் நு நாஶ்நாஸீதி ஸ ஹோவாச ப³ஹவ இமே(அ)ஸ்மிந்புருஷே காமா நாநாத்யயா வ்யாதி⁴பி⁴꞉ ப்ரதிபூர்ணோ(அ)ஸ்மி நாஶிஷ்யாமீதி ॥ ௩ ॥

ஸ௦-ரா—உபகோசலர் மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவராய் போசனம் செய்வதில்லையென்றுஸங்கல் பித்துக்கொண்டார். ஓ பிரம்மசாரியே நீயேன் போஜனம்செய்யவில்லை. போஜனம்செய்யென்று குருபத்னிசொன்னாள். (சங்) இப்புருஷ

னிடத்தில் தோன்றும் நாநாவிதமான ஆசைகளே வியாதிகள் நான் ஆவைகளால் பூர்ணனாயிருக்கிறேன், (ரங்) ப்ராகிருதமான ஸுகங்களெல்லாம் பிறப்பு மூப்புஇறப்புமுதலிய ஆபத்துக்களுக்கிடமானது. அவைகள் எனக்குமுண்டு. (பொது) ஆகையால் நான்புப்பதில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். (௩)

𑌅𑌥 𑌹𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍂𑌦𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂 𑌨𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌚𑌾
𑌰𑍀𑌤𑍍 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌃 ‖ ௪ ‖

ஸம்-ரா—இவ்வாறு சொல்லி இவர் இருந்த பின்பு, கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகள் மூன்றும் இவர்செய்த பணிவிடைகளினால்மனமிரங்கிஇப்பிரம்மசாரி தபஸ்வியாயிருந்துகொண்டு நமக்கு நன்றாய்ப்பணிவிடை செய்தான், இவனுக்கு நாம் பிரம வித்யையே உபதேசம் செய்வோம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உபகோசலருக்கு மெல்ல வருமாறு சொல்லின. (௪)

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌖𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾
𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑌂 𑌚 𑌤𑍁 𑌖𑌂 𑌚 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁
𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌖𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌖𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈
𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚𑍋𑌚𑍁𑌃 ‖ ௫ ‖

ஸம்-ரா—ப்ராணன் பிரமமம் கம்பிரம்மம், பேம்பிரம்மம் என்று அக்னிகள் சொல்லின. பிராணன் பிரம்மமென்பது எனக்குத் தெரியும், கம் ஒம் இரண்டும் தெரியவில்லையேயென்று உபகோசலர் சொன்னார். கம்தான் ஒம் தான் கம் ப்ராணனேதான் ஆகாசம் என்று அக்னிகள் சொல்லின.

𑌅𑌥 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌷 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿
𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ‖ ௧ ‖

தாத்—இப்படி மூன்று அக்னிகளும் சேர்ந்து பிரம்மவித்யையை உபதேசித்த பின் தனித்தனி தங்கள தங்களதான அக்னிவித்யையை உபதேசிக்கத்தொடங்கின.

பூமி அக்னி அன்னம் சூர்யன் இந்நான்கும் எனது சரீரம் சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று கார்ஹபத்தியாக்னி சொல்லிற்று

ஸம்-பா—பூமி அன்னம் இவைகள் போஜ்யமாகையால்பரஸ்பரம் துல்யங்கள். அதுபோல அன்று அக்னியும் சூர்யனும். புஜிப்பதும் பாகம் செய்வதும் இவைகள் இவைகளுக்கு துல்யதர்மங்கள். ரா-பா—பாசம் செய்வதாலும் ப்ரகாசத்தைக்கொடுப்பதாலும் அக்னியும் சூர்யனும் ஒன்றென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அக்னிக்கு சூர்யனோடு ஒற்றுமைபோலே பூமி அன்னம் இவைகளொடு கிடையாது. (௧)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌹𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌲𑍋
𑌕𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌂
𑌤 𑌉𑌪 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌂 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤
𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ‖ ௨ ‖

ஶம்-ரா—ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அல்லது: ப்ரம்மலோகத்திற்குமார்க்கமான அக்னிலோகத்தை அடைகிறான். இவன் சிஷ்ய ஸந்ததியாரும் புத்ரசந்ததியாரும் பிரம்மக்ஞானிகளாகவே இருப்பார்கள். இவன் பரப்பிரம்மத்தை அடையும்வரையில் இவனை நாங்கள் எல்லாலோகங்களிலும் ப்ரும்மப்ராப்தி விக்னங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கிறோம். (௨)

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌚𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸𑌾𑌪𑍋 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌷 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌹𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌂 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௨ ॥

ஶம்-ரா—ஜலம் திக்கு நக்ஷத்ரம் சந்திரன் இந்நான்கும் எனதுசரீரம். சந்திரனிடத்தில் காணும் புருஷனே நான். நானே அவன். என்று தக்ஷிணாக்னி சொல்லிற்று மற்றவைகளுக்கு முன் கண்டபோலவே பொருள்கொள்க.

ஶம்—அன்னத்தோடு ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் தேஜஸ்ஸாதலாலும் தெற்கு திக்கோடு சம்பந்தமிருப்பதாலும் தக்ஷிணாக்னியும் சந்த்ரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. ரா—ப்ரகாசம் செய்வதால் அக்னியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌹𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌂 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௨ ॥

ஶம்-ரா—ப்ராணன் ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் மின்னல் நான்கும் எனதுசரீரம், மின்னலில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று ஆஹவநீயாக்னி சொல்லிற்று. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள்கொள்க. (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍁𑌪𑌕𑍋𑌸𑌲𑍈𑌷𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌦𑌵𑌾𑌦𑍋𑌪𑌕𑍋𑌸𑌲 ௩ 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஶம்—உபகோசலரே, இப்போது நாங்கள் உமக்கு அக்னி வித்யை ஆத்மவித்யை இரண்டையும் உபதேசித்தோம். வித்யையின் பலத்தை உமக்கு ஆசார்யர் உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சொல்லின.

ரங்—உபகோசலரே, உமக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசியாமல் உமது குரு தேசாந்தரம் போனதினால் நீர் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் உம்மைத்தேற

தல் செய்வதற்காக ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தையும், அதற்கு அங்கமான அக்னி வித்யையும் உபதேசித்தோம். ஆசார்யன் முகமாக கிரஹித்த வித்யையே ச்ரேஷ்டமாகையால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாச்ரயத்வம் முதலான பிரம்மகுணங்களையும் கண்ணென்றும் உபாசனஸ்தானத்தையும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் அவர் உமக்கு உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சேர்ந்து சொல்லின.

அ-பே—தேசாந்தரம்போயிருந்த ஆசார்யர் திரும்பிவந்தார். உபகோசலாவென்று கூப்பிட்டார். (௧)

𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦 𑌇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌖𑌂
𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌶𑌾𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍁 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍋 𑌇𑌤𑍀
𑌹𑌾𑌪𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌹𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌇𑌮𑍇 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍀𑌹𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌨
𑌭𑍍𑌯𑍂𑌦𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

பத-ரா—ஸ்வாமி என்று உபகோசலர்சொன்னார். அப்பா, உனது முகமானது பிரம்மகியானியின் முகம்போல் விளங்குகிறதே. உனக்குப் பிரம்மவித்யையை உபதேசித்தது யாரென்று ஸத்யகாமர் கேட்டார். தாம் தேசாந்தரம்போயிருந்தபோது வேறுயார் எனக்கு உபதேசிப்பவர் என்று உபகோசலர் மறைத்தும் மறையாமலும் சொல்லி க்ஷணம் பொறுத்தலும் (சங் - இப்போது நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரங் - இப்போது ஜ்வாலாரூபமாயிருக்கிற) அக்னிகளேமுன்பு வேறுரூபமாயிருந்து எனக்கு உபதேசித்தனவென்றுசொன்னார். அவைகளசொன்னதென்னவென்று ஆசார்யர் கேட்டார். (௨)

𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍋𑌚𑌨𑍍
𑌨𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌪𑌲𑌾𑌶 𑌆𑌪𑍋 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵
𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤
𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

பத-ரா—அக்னிகள் சொன்னதை உபகோசலர் ஆசார்யனுக்குச் சொன்னார் சங்—முழுதும் சொல்லாமல் சிலவற்றைச் சொன்னார். பூமி முதலிய லோகங்களை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ரங்—அங்கவித்யை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லவில்லை. அதை யான் உனக்குப் பூர்ணமாகச்சொல்லுகிறேன். தாமரை இலையில் ஜலம் ஒட்டுகிறதில்லையன்றோ. அதுபோல இந்தப் பிரமத்தை அடுத்தவனிடத்தில் ஒருவித பாபமும் சம்பந்திக்கமாட்டாது என்று ஆசார்யர் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்யையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணுமென்று உபகோசலர் கேட்டார். இசால்யர் உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋
𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌰𑍍𑌵𑍋𑌦𑌕𑌂
𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑍀 𑌏𑌵 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

தாத்—யோகிகளால் கண்ணில் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா, அவன் அமிருதன், அபயன், ப்ரம்மம். ஆதலினாலேதான் ஜலமோ நெய்யோ எது கண்ணில் போடப்படடாலும் அதில் ஸ்பர்சியாமல் வெளியே வந்துவிடுகிறது.

ஸ-ப—கீழ் ஸங்காகாசமாகச் சொல்லப்பட்டதே இங்கு அக்ஷி புருஷனுகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மா, மரணதர்மம் இல்லாதவன், அதாவது நாசமில்லாதவன், அதனுலேயே பயமில்லாதவன், அளவிடக்கூடாதவன். அந்த ஸ்தானத்திற்கே ஜலம் நெய் முதலியவை ஓடாமலிருக்கும்படியான மகிமை யிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்திலுள்ள புருஷனது மகிமையைச் சொல்லவேணுமோ என்பது கருத்து.

ரா—ஆத்மா நியந்தா. அமிருதன்-நிரதிசய சுகரூபன். அபயன்-துக்கஸம்பந்த மில்லாதவன், ப்ரும்மம். அளவில்லாத பெருமையுடையவன். நிர்லேபனுன புருஷனது பிரபாவத்தால் அவன் ஸ்தானமான கண்ணிலும் ஒன்றும் ஒட்டுகிறதில்லை. (க)

ஏதꣳ ஸம்யத்வாம இத்யாசக்ஷத ஏதꣳ ஹி ஸர்வாணி வாமாந்யபி
ஸம்யந்தி ஸர்வாண்யேநம் வாமாந்யபிஸம்யந்தி ய ஏவம் வேத ॥ உ ॥

ஸ-ரா—எல்லோராலும் வேண்டப்படத்தக்க நல்ல குணங்களெல்லாம் சேர்ந்திருப்பதாலே இந்த அக்ஷி புருஷன் ஸம்யத் வாமனென்று சொல்லப்படுகிறுன். இக்குணத்தோடு அவனை உபாசிப்பவனை நல்ல குணங்கள் தானே வந்தடையும்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்யத்வாமன், எல்லாராலும் வேண்டப்படத்தக்க குணங்களால்தானே வந்தடையப்பட்டவன். அதாவது ஸமஸ்த கல்யாண குணுத்மகன், அல்லது ஸத்யஸங்கல்பன்.

ஏஷ உ ஏவ வாமநீரேஷ ஹி ஸர்வாணி வாமாநி நயதி ஸர்வாணி வா
மாநி நயதி ய ஏவம் வேத ॥ ந ॥

ஸ-o-ரா—புண்ய கர்மபலங்களை புண்யத்துக்குத் தக்கபடி பிராணிகளை அடைவிப்பதால் இவன் வாமநீ என்று சொல்லப்படுகிறுன். இந்த வாமநித்வகுணத்தோடு உபாஸிப்பவன் தத்கிருது உபாயத்தால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்குவான்.

அர்த்தபேதம்—வாமனித்வமாவது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்வத்தை யுண்டாக்குவது. (ந)

ஏஷ உ ஏவ பாமநீரேஷ ஹி ஸர்வேஷு லோகேஷு பாதி ஸ
ர்வேஷு லோகேஷு பாதி ய ஏவம் வேத ॥ ச ॥

ஸா-ரா—ஸர்வலோகங்களிலும் வியாபித்த காந்தியுடையசரீரத்தை உடைத்தாகையே பாமநீ யாகை. உபாஸகன் வேண்டினுல் அவ்வித சரீரத்தையும் பெறுவன். இவைகள் கேவலஸ்தோத்ரமாதரமல்ல. (ச)

அத யது சைவாஸ்மிஞ்சவ்யம் குர்வந்தி யதி ச நார்சிஷமேவாபிஸ
ம்பவந்த்யர்சிஷோऽஹரஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷா
த்யாந்ஷடுதங்ஙேதி மாஸாꣳஸ்தாந்மாஸேப்ய꞉ ஸம்வத்ஸரꣳ ஸம்வத்ஸரா
தாதித்யமாதித்யாச்சந்த்ரமஸம் சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத்புருஷோऽமா
நவ꞉ ॥ ரு ॥

ஸ ஏநாந்ப்ரஹ்ம கமயத்யேஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத ஏதேந ப்ரதிபத்ய
மாநா இமம் மாநவமாவர்தம் நாவர்தந்தே நாவர்தந்தே ॥ சு ॥

ஸ-ரா—இக்குணங்களோடு பிரம்மத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கு மரணம் நேர்ந்த பிறகு தஹநம் முதலிய சவகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் செய்யப்படாவிட்டாலும் அவர்கள் சரீரத்தை விட்டவுடனே அர்ச்சிரபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் மத்யான்னுபிமானி தேவதையையும் அதினின்றும் சுக்லபக்ஷ தேவதையையும், அதினின்றும் உத்தராயண தேவதையையும் அதினின்றும் ஸம்வத்ஸராபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் ஸூர்யனையும், அதிலிருந்து சந்திரனையும், அதிலிருந்துவித்யுத் தேவதையையும் அடைவார்கள். இவர்கள் அங்கிருக்கையில் மனிதஸ்ருஷ்டியில் சேராத அமானவன் என்னும் புருஷன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் பரப்பிரும்மத்தை அடைவிக்கிறான். இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்பது. இந்த வழியாய் மேலே போனவர்கள் மனிதலோகத்தின் சுழலுக்கு ஒருபோதும் திரும்பிவரமாட்டார்கள். நாவர்த்தந்தே என்று மறுபடி சொன்ன வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௫)

அ-பே-ஸ—இவனே பிரம்மமாகையால் இவன் அடைவது வேறொரு பிரம்மமல்லவாகையால் இங்கு ஸத்யலோகத்திலுள்ள பிரும்மாவை அடைவிக்கிறானென்று பொருள் கொள்கை உசிதம். ரா—இங்கு சொன்ன அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எல்லா வித்யைக்கும் துல்யமேயென்று ஸித்தாந்தம். (௬)

கயஶொாஶஃவ்ணஃ.

வைஷஹவெயஜ்ராயொயாவவத வைஷஹயநிஷ்ஷ் ஸஙவா நாதிய ஜெஷஹயநிஷ்ஷ் ஸஙவா நாதி தஸாஜெஷவைவயஜ்ஞ ஸஸ்ரீநஙவாகவதநீ ||க||

ஸ-ரா—உபாசனம் விதிக்கப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தோடு சேர்ந்ததாலும் ஆரணியகமாகையாலும் யாகத்தில் பிசகு நேரிடுமானால் அதற்கு வியாகிருதிகளால் ப்ராயச்சித்த ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றும் அதை அறிந்தவனே பிரம்மாவாயிருக்க வேண்டுமென்றும் இவன் மௌனமாயிருக்கவேனுமென்றும் விதிக்கப்படுகிறது. எப்போதும் ஸஞ்சரிப்பதும் தன் ஸஞ்சாரத்தாலே எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தம் செய்வதுமான வாயுவே யஞ்ஞம். ய-ஸஞ்சரிப்பவன் 7-நாதி சுத்தம் செய்வது இப்பதங்களில் ய-ந-இரண்டு எழுத்திருப்பதாலும் ஞகரம் நகரத்தின் விகாரமாகையாலும் யஜ்ஞம் என்னும் சொல்லானது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே சுத்தியை உண்டாக்குவதென்னும் பொருள்கொண்டது. இதனால் யஜ்ஞம் கமனம் செய்வதென்று பொருளாயிற்று. வாக்கு மனது இரண்டும் அதற்கு வழி. (க)

தயொாநஸ்தாா஦நஸாஸ்ஷ் ஸொாதிஜ்ஹா வா வாஹொ தாஉயுா ஙாதாஉநஸ்தாாஷ் ஸயஜொவாகூதெ வநதா நவாகெ வாபி யாநீயாயா ஜ்ஹாவஸவவதி || உ ||

கநஸ்தாாஜெவநீஷ் ஸஷ் ஸொாதிஷீயதெஉநஸ்தாாஸய யெகவாஜநஜொவெகெநவகெண வாஜெநாஙிஷஜெத வஜஸயஜொாஙிஷஜிதயஜ்ஞஙிஷஜ்஦நம் யஜாவெநாஉநாதிஷஙிஸஜ ஷவாவீயாநுஹவதி || ௩ ||

ஸ-ா-ரா—அவைகளில் மனம் என்னும் வழியை ப்ரம்மத்யானத்தோடு கூடிய மனதினாலும், ஹோதா அத்வர்யு உத்காதா இவர்கள் வாக்கென்னும் வழியைநன்றாய் ப்ரயோகிக்கப்படும் வாக்கினாலும் ஸம்ஸ்கரிக்கிறார்கள். யாகத்தில் ப்ராதரநுவாக

சஸ்திரம் ஆரம்பித்தபோது பரிதானியை ருக்சொல்லும் வரையில் ப்ரம்மா மௌனமாயிராமல் போய்விட்டால், மனதின் தியானம் மாறுவதால் மனதென்னும்வழி நசித்துவிடுகிறது. மற்றொரு வழிமாத்திரம் நிற்கிறது. ஒருகாலால் நடக்கும் மனிதனும் ஒரு சக்கிரத்தால் நடக்கும் ரதமும்போல இந்த யாகமும் நசிக்கிறது. யாகம் நசித்தால் யஜமானன் நசிக்கிறான். பாபிஷ்டனுகவும் ஆகிறான். (௩)

அத யத்ரோபாக்ருதே ப்ராதரநுவாகே ந புரா பரிதாநீயாயா ப்ரஹ்மா வ்யவவததி உபே ஏவ வர்த்தநீ ஸம்ஸ்குர்வந்தி ந ஹீயதே(அ)ந்யதரா ॥ ஸ யதோபயபாத் வ்ரஜந் ரதோ வோபாப்யாம் சக்ராப்யாம் வர்த்தமாந: ப்ரதிதிஷ்டத்யேவமஸ்ய யஜ்ஞ: ப்ரதிதிஷ்டதி யஜ்ஞம் ப்ரதிதிஷ்டந்தம் யஜமாநோ(அ)நுப்ரதிதிஷ்டதி ஸ இஷ்ட்வா ஶ்ரேயாந் பவதி ॥௫॥

ஸ-ம்-ரா—அதுவரையில் பிரம்மா மௌனமாயிருந்தால் இரண்டு வழியும் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒன்று குறைவாகிறதில்லை. (ப) அதனால் இரண்டு காலால் நடக்கும் மனிதனும் இரண்டு சக்கிரத்தால் போகும் தேரும்போல யாகம் நிறைவேறுகிறது. யஜமானன் ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். ச்ரேஷ்டனுமாகிறான். (௫)

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:

ப்ரஜாபதிர்லோகாநப்யதபத்தேஷாம் தப்யமாநாநாம் ரஸாந் ப்ராவ்ருஹதக்நிம் ப்ருதிவ்யா வாயுமந்தரிக்ஷாதாதித்யம் திவ: ॥௧॥

ஸ-ம்-ரா—கீழ் ப்ரம்மாவுக்கு மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. இதில் யஜ்ஞத்தில் நேரும் தவறுகளுக்கு வியாஹ்ருதிஹோமம் ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவானவர் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக லோகங்களில் ஆலோசித்து, பூமியினின்று அக்கினியையும் ஆகாசத்தினின்று வாயுவையும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸூர்யனையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௧)

ஸ ஏதாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அப்யதபத்தாஸாம் தப்யமாநாநாம் ரஸாந் ப்ராவ்ருஹதக்நேர்ருசோ வாயோர்யஜூம்ஷி ஸாமாந்யாதித்யாத் ॥௨॥

ஸ-ம்-ரா—அதிலும் ஸாரக்கிரஹணம் செய்வதற்காக அத்தேவதைகளை ஆலோசித்து, அக்கினியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும் வாயுவிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும் ஸூர்யனிலிருந்து ஸாமவேதத்தையும் சிரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௨)

ஸ ஏதாம் த்ரயீம் வித்யாமப்யதபத்தஸ்யாஸ்தப்யமாநாயா ரஸாந் ப்ராவ்ருஹத் பூரித்ய்ருக்ப்யோ புவரிதி யஜுர்ப்ய: ஸ்வரிதி ஸாமப்ய: ॥

ஸ-ம்-ரா—அதிலும் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக பிரம்மா மூன்றுவேதத்தையும் ஆராய்ந்தார். ருக் வேதத்தினின்றும் (பூ:) என்பதையும் ஸாமவேதத்தினின்றும் 'ஸுவ:' என்பதையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். இவை மூன்றுந்தான் வ்யாஹ்ருதிகள். (௩)

தத்யத்ய்ருக்தோ ரிஷ்யேத் பூ: ஸ்வாஹேதி கார்ஹபத்யே ஜுஹுயாத்ருசாமேவ தத்ரஸேநர்சாம் வீர்யேணர்சாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—யாகத்தில் ருக்கில் ஏதாவது பிசகு நேரிடுமானல் கார்ஹபத்தியம் என்னும் அக்னியில் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ருக்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வியாஹ்ருதிஹோமத்தால் யஜ்ஞத்தின் ருக்கினல்வந்த பிசகை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுவது. (௪)

ஸ யதி யஜுஷ்டோ ரிஷ்யேத் புவ: ஸ்வாஹேதி தக்ஷிணாக்நௌ ஜுஹு-
யாத்யஜுஷாமேவ தத்ரஸேந யஜுஷாம் வீர்யேண யஜுஷாம் யஜ்ஞஸ்ய
விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி ||௫||

ஸ0-ரா-தாத்—யஜுர்வேதத்தில் ஏதாவது பிசகு நேரிட்டால் தக்ஷிணாக்னியில் 'புவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. யஜுர்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் யாகத்தில் யஜுஸ்ஸில் நேர்ந்த பிறழ்தல்களை சரிப்படுத்திக்கொள்வது. (௫)

ஸ யதி ஸாமதோ ரிஷ்யேத் ஸ்வ: ஸ்வாஹேத்யாஹவநீயே ஜுஹு-
யாத் ஸாம்நாமேவ தத்ரஸேந ஸாம்நாம் வீர்யேண ஸாம்நாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்-
டம் ஸந்ததாதி ||௬||

ஸ0-ரா—ஸாமத்தில் பிசகு நேரிட்டால் ஆஹவநீயாக்னியில் 'ஸுவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஸாமவேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் ஸாமவேதத்தில்நேரிட்ட பிறழுதலை சரிப்படுத்திக் கொள்வது. யாகத்தில் இவைதான் ப்ராயச்சித்தாஹுதி. (௬)

தத்யதா லவணேந ஸுவர்ணம் ஸந்தத்யாத் ஸுவர்ணேந ரஜதம் ர-
ஜதேந த்ரபு த்ரபுணா ஸீஸம் ஸீஸேந லோஹம் லோஹேந தாரு
தாரு சர்மணா ||௭|| ஏவமேஷாம் லோகாநாமாஸாம் தேவதாநா-
மஸ்யாஸ்த்ரய்யா வித்யாயா வீர்யேண யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்ததாதி பே-
ஷஜக்ருதோ ஹ வா ஏஷ யஜ்ஞோ யத்ரைவம்வித் ப்ரஹ்மா பவதி ||௮||

ஸ0-ரா—உப்பினல் பொன்னும் பொன்னல் வெள்ளியும் வெள்ளியால் தாம்பரமும் தாம்பரத்தால் ஈயமும் ஈயத்தால் இரும்பும் இரும்பால் மரமும் தோலினல் மரமும் சந்தானம் செய்யப்படுவதுபோல (7) (பொன்னுக்கு ஸந்தானமாவது மிருதுப்படுத்துகை.) லோகங்களில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதைகள் அவைகளில் ஸாரமானவை மூன்று வேதங்கள், அவைகளில் ஸாரமும் வீர்யமுமான இம்மூன்று வியாஹ்ருதிகளினல் யாகத்தில் நேரிடும் பிசகுகளை யெல்லாம் ஸரிசெய்துகொள்ளலாம். இவற்றை அறிந்தவன் எந்த யாகத்தில் பிரம்மாவாக இருக்கிருனே, அந்த யாகமானது கைதேர்ந்த வைத்தியனல் சிகித்ஸை செய்யப்பட்ட ரோகிபோலவாம்.

ஏஷ ஹ வா உதக்ப்ரவணோ யஜ்ஞோ யத்ரைவம்வித் ப்ரஹ்மா பவத்யே-
வம்விதம் ஹ வா ஏஷா ப்ரஹ்மாணமநுகாதா யதோ யத ஆவர்ததே தத்தத்
கச்சதி || ௯ || மாநவோ ப்ரஹ்மைவைக ருத்விக்குரூநச்வாபிரக்ஷ-
த்யேவம்வித்த வை ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் யஜமாநம் ஸர்வாம்ச்ச ருத்விஜோऽபிரக்ஷதி

தஸ்மாதேவம்விதமேவ ப்ரஹ்மாணம் குர்வீத நாநேவம்விதம் நாநேவம்விதம் ॥ ௧௦ ॥

ஶம்-ரா—இப்படி அறிந்தவனை ப்ரஹ்மாவாகப்பெற்ற யாகமானது தெற்கு பக்கம் உசரமாயும் வடக்குபக்கம் பள்ளமாயுமிருப்பது. உத்தரகதிக்கு ஹேதுவானது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மாவைப்பற்றி ஒரு காதை உண்டு. மௌனத்தோடுகூடிய பிரம்மாவானவன் யாகத்தில் எங்கே எங்கே என்ன பிசகு நேரிட்டாலும் யுத்தம் செய்பவர்களை குதிரை ரக்ஷிப்பதுபோல எல்லா பிசகுகளுக்கும் பரிஹாரம்செய்து யாகம் யஜமானன் ருத்விக்குகள் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பன். ஆகையால் இவ்விஷயங்களை அறிந்தவனையே ப்ரும்மாவாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே அல்லது இவ்விஷயம் தெரியாதவனை பிரம்மாவாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நாநேவம் விதம் என்று மறுபடி சொன்னது அத்யாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

மத்வ—ஸர்வ தேவதைகளையும் புசிப்பது (ஸம்ஹரிப்பது வாயுவே. வாயுவை ஸம்ஹரிப்பது புசிப்பது விஷ்ணு. அவரை ஸம்ஹரிப்பது (புசிப்பது) யாருமில்லை வாயுவ்ருஷபமாயும் அக்னி தானும் ப்ருஹ்மபஹம்ஸமாயும் வருணன் மத்குவாயும் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார்கள். வாயுவையும் விஷ்ணுவையும் தியானம்செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மா மௌனி ஆயிருக்கவேணும். (௯-௧௦)

நாலாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

இதி சாந்தோக்யோபநிஷதி சதுர்த꞉ ப்ரபாடக꞉ ஸமாப்த꞉.

ஹரி꞉ ஓம்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

அத சாந்தோக்யோபநிஷதி - பஞ்சம꞉ ப்ரபாடக꞉.

ப்ரதம꞉ கண்ட꞉.

ஹரி꞉ ஓம் ॥ யோ ஹ வை ஜ்யேஷ்டம் ச ஶ்ரேஷ்டம் ச வேத ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஹ வை ஶ்ரேஷ்டஶ்ச பவதி ப்ராணோ வாவ ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஶ்ரேஷ்டஶ்ச ॥௧॥

ஶ-ரா—பிராணவித்யை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வயதினால் பெரியதையும் குணத்தினால் மேல்பட்டதையும் அறிபவன் பெரியவனும் மேல்பட்டவனுமாவன். அப்படி பெரியதும் மேல்பட்டதும் ப்ராணனே. (௧)

யோ ஹ வை வஸிஷ்டம் வேத வஸிஷ்டோ ஹ ஸ்வாநாம் பவதி வாக்வாவ வஸிஷ்ட꞉ ॥௨॥

ஶம்-ரா—வஸிஷ்டமானதை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்குள் வஸிஷ்டனாவன். வாக்கே வஸிஷ்டம்.

அர்த்தம் பேதம்—வஸிஷ்டம் - மறைப்பது, தனமுடையது ஆதல் கர்ப்பத்தில் புருஷனிருக்கும்போது ப்ராணவ்யாபாரத்துக்குப் பின்பே இந்திரியவ்யாபாரங்கள் உண்டாவதால் ப்ராணன் பெரியது. இந்திரியவ்யாபாரங்கள் எப்போதும் பிராணனுக்கு அதீனமானதாகையால் ப்ராணனே மேற்பட்டது. உயர்ந்த வாக்குடைய புருஷர்களே அந்யரை பரிபவிக்கிறார்கள். தனவான்களும் ஆகிறார்கள். ஆகையால் வாக்கே வஸிஷ்டம். (௨)

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌹 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍇
𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 ॥௩॥

ஸம்-ரா—ப்ரதிஷ்டையை யறிந்தவன் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ப்ரதிஷ்டையை அடைவன். ப்ரதிஷ்டையென்பது கண்களே. ப்ரதிஷ்டையாவது சுகமான இருப்பு. அதற்கேதுவாக மேடுபள்ளங்களை அறிவது கண்ணே ஆகையால் அவை பிரதிஷ்டையென்று சொல்லப்பட்டன. (௩)

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍈𑌵𑌾
𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍 ॥௪॥

ஸம்-ரா—ஸம்பத்தை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதிகளான தேவதைகளுக்குரிய காமங்களும் பசுமுதலிய மனிதர்க்குரிய காமங்களும் கைக்கூடும். காதால் வேத வேதார்த்தங்களைக்கேட்டு அதன்படி கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மனோரத பூர்த்திபெறவேண்டுமாகையால் ஸம்பத்து காதுகளே. (௪)

𑌯𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍋 𑌹
𑌵𑌾 𑌆𑌯𑌤𑌨𑌮𑍍 ॥௫॥

ஸம்-ரா—ஆயதனத்தை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்கு ஆயதனமாவன். ஆயதனமென்பது ஆச்ரயம். மாலை சந்தனம் முதலிய போகங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதனம் மனதே. (௫)

𑌅𑌥 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌦𑌿𑌰𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨
𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰
𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌕𑍋 𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸம்-ரா—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்திலும் முக்கிய ப்ராணனே உத்திருஷ்டமென்று காட்டும்பொருட்டு கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் வாக்கு கண் காது மனது என்னும் ஐந்து ப்ராணன்களும் நான் தான் ச்ரேஷ்டன், நான் தான் ச்ரேஷ்டன் என்று சண்டையிட்டன. அவைகள் தங்கள் பிதாவான ப்ரஹ்மாவினிடத்தில்சென்று எங்களில் ச்ரேஷ்டன் யார் என்று கேட்டன. (௬)

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌦𑍃
𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌸 𑌵𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸம்-ரா—உங்களில் யார் வெளிப்பட்டுப்போய்விட்டால் இந்த சரீரம் மிகவும் ஹேயமாகக்காணப்படுமோ, அவனே உங்களில் ச்ரேஷ்டனென்று அவர் பதில் சொன்னார். (௭

𑌸𑌾 𑌹 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚
𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌲𑌾 𑌅𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨
𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌵𑌾𑌕𑍍 ॥௮॥

ஸம்-ரா—அதைக்கேட்ட ப்ராணன்களில் வாக்குமுதலில் வெளிப்பட்டுப்போய் ஒருவருஷகாலம் தனியேயிருந்து மறுபடிவந்து நீங்கள் நானில்லாமல் எப்படி ஜீவி

த்தீர்களென்று கேட்டது. ஊமைகள் வாக்கில்லாமையால் பேசமாட்டுகிறதில்லை ஆனாலும் ப்ராணனால் ஜீவித்துக்கொண்டும் கண்ணால்பார்த்துக்கொண்டும் காதால் கேட்டுக்கொண்டும் மனதால் ஆலோசித்துக்கொண்டும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வார்களல்லவா. அது போலவே நாங்களும் நடத்திக்கொண்டோமென்று மற்றவைசொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மறுபடி ப்ரவேசித்துக்கொண்டது. (௮

𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 ॥ ௯ ॥

ஸம்-ரா—பிறகு வாக்குபோலவே கண்ணானது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து நானில்லாமல் நீங்கள் எப்படி ஜீவித்தீர்களென்று கேட்டது. குருடர்கள் கண் இல்லாமையால் பார்க்கக்கூடாமல் போனாலும் வாக்கினால் பேசுவதும் காதால் கேட்பதும் மனதால் யோசிப்பதும் ப்ராணனால் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல நாங்கள் இருந்தோமென்று அவைகள் பதில் சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று கண் மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௯)

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑌧𑌿𑌰𑌾 𑌅𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 ॥ ௰ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே காது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது செவிடர்கள் காதால் கேளாமற்போனபோதிலும் மற்ற இந்திரிய வியாபாரங்களில் குறையாது நடப்பதுபோலவென்று அவைபதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டன் அன்றென்றுகாது மறுபடிவந்து புகுந்துக்கொண்டது. (௰)

𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑌾𑌲𑌾 𑌅𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌮𑌨𑌃 ॥ ௧௧ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே மனது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று மனது மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௧௧)

𑌅𑌥 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌚𑍍𑌚𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌹𑌯𑌃 𑌪𑌡𑍍𑌵𑍀𑌶𑌶𑌙𑍍𑌕𑍂𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌂𑌖𑌿𑌦𑍇𑌦𑍇𑌵𑌮𑌿𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌖𑌿𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌧𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ ௧௨ ॥

ஸம்-ரா—இவ்விதம் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் பரீக்ஷைசெய்தபிறகு முக்கியப்ராணனானது வெளிப்புறப்படவேண்டுமென்று நினைத்தது, ஜாதி அச்வ

மானது பரீக்ஷைக்காகத் தன்மேல் ஒருவன் ஏறிக்கொண்டு கொறடாவினால் அடித்தால் கால் கயிறு கட்டியிருக்கும் கூச்சுக்களைப்பிடுங்குவதுபோல ப்ராணன் மற்றவைகளைப்பிடுங்கி இழுத்தது. அதனால் தங்கள் தங்கள் இடத்திலிருக்கத் திறமையற்றுப்போன மற்ற ப்ராணன்கள் இதைச் சூழ்ந்துநின்று நீ எங்களுக்கு யஜமானனாகக்கடவாய், வெளியில் போகவேண்டாம் என்று வேண்டிக்கொண்டன. (௧௨)

அத ஹைநம் வாகுவாச யதஹம் வஸிஷ்டோऽஸ்மி த்வம் தத்வஸிஷ்டோऽஸீதி அத ஹைநம் சக்ஷுருவாச யதஹம் ப்ரதிஷ்டாऽஸ்மி த்வம் தத்ப்ரதிஷ்டாऽஸீதி ॥ ௧௩ ॥ அத ஹைநம் ஶ்ரோத்ரமுவாச யதஹம் ஸம்பதஸ்மி த்வம் தத்ஸம்பதஸீதி அத ஹைநம் மந உவாச யதஹமாயதநமஸ்மி த்வம் ததாயதநமஸீதி ॥

ஸம்-ரா—நான் வஸிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயே யாகையால் அது உன் குணமேயென்று வாக்கும், நான் ப்ரதிஷ்டையாயிருப்பது உன்னாலேயாகையால் அது உன்குணமேயென்று கண்ணும், (௧௩) நான் ஸம்பத்தாயிருப்பது உன்னாலே ஆகையால் அது உன்குணமேயென்று காதும், நான் ஆயதனமாயிருப்பது உன்னாலே யாகையால் அது உன் குணமேயென்று மனதும் சொல்லின. (௧௪)

ந வை வாசோ ந சக்ஷூம்ஷி ந ஶ்ரோத்ராணி ந மநாம்ஸீத்யாசக்ஷதே ப்ராணா இத்யேவாசக்ஷதே ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ॥ ௧௫ ॥

ஸம்-ரா—ச்ருதி சொல்லுகிறது, லௌகிகர்களாவது ஆகமக்கியானிகளாவது வாக்கு கண் காது இவைகளை கரணங்களாகச்சொல்வதில்லை, ப்ராணன்களென்றே சொல்லுகிறார்கள். ப்ராணனென்றே வாக்குமுதலிய எல்லாக்காரணங்களுக்கும் நியந்தாவானது. ஆதலால் அவைகள் சொன்னது யுக்தமே. வாக்குமுதலியவை அக்னிமுதலிய தேவதைகளால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டவையென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் சண்டைசெய்ததும் வெளியில்போனதும் வந்ததும் கேட்டதும் தங்கள் பாரதந்தர்யத்தை ஒப்புக்கொண்டதும் மறுபடி புகுந்துகொண்டதும் ஸ்துதி செய்யக்கூடும். வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களை வாக்குமுதலிய சப்தங்களால் வ்யவஹரிப்பதில்லை. இவையெல்லாம் ப்ராணனுக்கு அதீனமாகையால் ப்ராணனென்றே சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் எல்லா இந்திரியங்களும் ப்ராணனிடத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன. (௧௫)

அத த்விதீயகண்ட:

ஸ ஹோவாச கிம் மேऽந்நம் பவிஷ்யதீதி யத்கிஞ்சிதிதமா ஶ்வப்ய ஆ ஶகுநிப்ய இதி ஹோசுஸ்தத்வா ஏததநஸ்யாந்நமநோ ஹ வை நாம ப்ரத்யக்ஷம் ந ஹ வா ஏவம்விதி கிஞ்சநாநந்நம் பவதீதி ॥ ௧ ॥

ஸம்-ரா—எனக்கு போஜ்யமான அன்னம் யாதென்று முக்கிய ப்ராணன் கேட்டது. நாய் பக்ஷிகள் அளவான எல்லா பிராணிகளின் அன்னமும் உன்னுடையதுதான் என்று வாக்கு முதலியவை சொல்லின. உலகத்தில் ப்ராணிகளால் புஜிக்கப்படும் அன்னமெல்லாம் ப்ராணனாலேயே புஜிக்கப்படுகிறது. புசிப்பது முதலிய பல வியாபாரங்களுடைமையால் அநமென்று பெயர்பெற்றது. தேவதைகளுக்கு மறைவிடமாய்ச் சொல்வதில் இஷ்டமாகையால் ப்ராணமென்று சொல்லப்படு

கிறது. இவ்வாறு அறிந்தவனுக்குப் புசிக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை. ப்ராண வித்யா நிஷ்டனான புருஷன் ப்ராணிகளின் அன்னத்தை ப்ராணனின் அஸனமாக புத்தி பண்ண வேண்டு மென்றும் இவனுக்கு ஆபத்காலத்தில் அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தால் தோஷம் இல்லையென்றும் கருத்து. (௧)

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚𑍋𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑌤𑌿 𑌲𑌮𑍍𑌭𑍁𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌗𑍍𑌨𑍋 𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ°-ரா—எனக்கு வஸ்திரம் எதுவென்று ப்ராணன் கேட்டது. ஜலங்கள் என்று வாக்கு முதலானவை சொல்லின. ஆகையால் தான் பெரியோர்கள் போஜனத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கிறார்கள். ஆசமனம் செய்வதை வஸ்த்திரமுடுத்துவதாகவும் ஜலத்தை வஸ்திரமாகவும் பாவிப்பது. இப்படி பாவிப்பவன் வஸ்திரங்களைப் பெறுவன். எப்போதும் துணியில்லாதவனாகமாட்டான். (௨)

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌗𑍋𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍇 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌕𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌾𑌖𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑍇𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ°-ரா—இந்த பிராண வித்யையை ஜபாலையின் புத்திரராய் கீழ் ப்ரபாடகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யகாமர், வ்யாகரபத் என்பவரின் புத்ரரான கோச்ருதி என்பவருக்கு உபதேசித்து, இவ்வித்யையை உலர்ந்துபோன கட்டைக்குச் சொன்னாலும் உடனே அதில் கிளைகளும் இலைகளும் உண்டாகும் என்று சொன்னார். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌹𑌜𑍍𑌜𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌂 𑌦𑌧𑌿𑌮𑌧𑍁𑌨𑍋𑌰𑍁𑌪𑌮𑌥𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ௪ ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌥𑍇 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑌵𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍

ஸ°-ரா—இப்பிராண வித்யாநிஷ்டன் பெருமையை அடைய விரும்பினால், (சங்—பெருமையால் ஸ்ரீமானவன். ஸ்ரீமானுக்கு தனம் ஸித்தம், அதனால் காமங்களை அனுஷ்டிப்பது. அதனால் நல்கதி அடைவது என்று அபிப்பிராயப்பட்டவன் செய்யவேண்டியது, மந்தம் என்னும் இக்கார்யம் அல்லது விஷயபோகத்தைக் கோரினவன் செய்யத்தக்கதல்ல.) அமாவாஸியையில் தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டு (சங்—தீக்ஷி தன்போலே பூமி சயனம் ஸத்யவசனம் ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய நியமங்களோடிருந்து) பௌர்ணமீதின ராத்திரியில் கிராமத்தினதும் காட்டினுடையதுமான ஔஷதிகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சக்திக்குத் தக்கபடி கொண்டுவந்து தோல் போக்கிபச்சையாய் மாவாக்கி தயிர் தேன் இவைகள் சேர்த்துப்பிசைந்து அத்திமரத்தால் கபஸம் அல்லது சமஸம்போல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில்வைத்து எதிரே வைத்துக்கொண்டு, ஔபாசனம் செய்யும் அக்னியில் நெய்யினால் 'ஜ்யேஷ்டாயச்ரேஷ்டாயஸ்வாஹா' என்று ஹோமம்செய்து ஹோமத்தில் மிருந்து ஸ்ருவத்தில் நிற்கும் நெய்யை மத்தியில் (பிசைந்துவைத்த மாவில்) சேர்க்கவேண்டும்.

(௫, அப்படியே வஸிஷ்டாயஸ்வாஹா என்றும் ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹா என்றும் ஸம்பதேஸ்வாஹா என்றும் ஆயதனாயஸ்வாஹா என்றும் தனித்தனி நெய்யால் ஹோமம்செய்து மிகுதியை முன்புபோலத் தனித்தனி மந்தத்தில் சேர்க்கவேண்டும்.

தாத்—பிறகு (சங்—அக்னியைவிட்டுக் கொஞ்சம் விலகி, ரங்—அக்னியை சேவித்து அபிவாதனம் செய்து) கைகளைத்தப்பி அதில் மந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு 'அமோ நாமாஸி' என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அம: என்று ப்ராணனுக்குப் பெயர். அன்னத்தாலேயே ப்ராணன் தேஹத்தில் நிற்பதால் இந்த மந்தத்திரவ்யமே ப்ராணனாக ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. நீ அம: என்னும் பெயரையுடையவன். நீ ப்ராமந தத்ரவ்யமே. (௫)

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑍌 𑌮𑌨𑍍𑌥𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌜𑌪𑌤𑍍𑌯𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌵𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

(சங்—உன்னுடன் கூடவே உன்னுடையதான எல்லாப் பிராணிகளும் இருப்பதால் நீ அமா. ரங்—நீயே ப்ராணன் ஆகையால் நீயே அமா.) எல்லாம் உன் அதீனம். ப்ராணனான மந்த திரவியமே பெரியதும் மேற்பட்டதும் ப்ரகாசமுடையதும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பதும், ஆகையால் அது எனக்குப் பெருமை மேன்மை காந்திர க்ஷணசக்தி இவைகளைக் கொடுக்கட்டும். (சங்—நானே இந்த ஜகத்தெல்லாமாக்க கடவேன். ரங்—நான் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகக்கடவேன்.) என்பது மந்திரத்தின் பொருள். (௬)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌤𑌯𑌰𑍍𑌚𑌾 𑌪𑌚𑍍𑌛 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑍃𑌣𑍀𑌮𑌹 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌵𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌾𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌰𑌂 𑌭𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍀𑌮𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 ॥ ௭ ॥

ஸoo-ரா—பிறகு 'தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹே' என்று ஒருதரமும் 'வயம் தேவஸ்ய போஜனம்' என்று ஒருதரமும் 'ச்ரேஷ்டம் ஸர்வதாத்தமம்' என்றொருதரமும் ஆக கொஞ்சம் கொஞ்சம் புசித்து துரம்ப கஸ்யதீமஹி என்று எல்லாவற்றையும் புசித்துவிடுவது.

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯 𑌕𑌂𑌸𑌂 𑌚𑌮𑌸𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌂𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌹𑌃 𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ௮ ॥ 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 ॥ ௯ ॥

ப்oo-ரா—கம்ஸமோச மஸமோ மந்தம் வைத்திருந்த பாத்திரத்தை அலம்பி (புசித்துவிட்டாசமனம் செய்து) அக்னிக்கு மேற்கு பக்கத்தில் க்ருஷ்ணாஜினம் போட்டுக்கொண்டோ போட்டுக்கொள்ளாமலோ பூமியில் கிழக்கே தலை வைத்துக்கொண்டு மௌனியாய் துஸ்ஸ்வப்னம் காணுதபடி மனதை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கவேண்டியது. உத்தம ஸ்வப்பனத்தில் உத்தமியான ஸ்திரீயை கண்டால் காம்யகர்மங்களில் பூர்ணமாய் பலம் சித்திக்குமென்று அறியதக்கது.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑍁𑌣𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑍋 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁 𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌪𑌥𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥ 𑌅𑌥𑌾𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌵𑍋𑌚𑌥𑌾 𑌯𑍋 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥ 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍈𑌤𑌾𑌨𑌵𑌦𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌹𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸo-ரா—ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹணன் கேட்கிறான் அதாவது இந்த பூமியில் நின்றும் கர்மிகள்வின் ப்ரஜகள் மேலே எந்த விடத்தை யடைகிறார்கள் எப்படி திரும்பி வருகிறார்கள். தேவமார்க்கத்துக்கும் பிதுர் மார்க்கத்துக்கும் பேதமென்ன இவ்விடத்திலின்று போகப்பட்டவர்களாலே ஸ்வர்க்கலோகம் ஏன் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை இந்தஉலகமும் ஏன் நிறைக்கபடுவதில்லை பஞ்சமாகுதியிலே பூதஸூக்ஷ்மங்களெந்தப்ரகாரத்தால் புருஷ சப்தத்தை யடைகிறதென்ன அதற்கு அவன் தெரியாதென்றுசொன்னான். பிதாவினால் நன்றாய் ஸிக்ஷிக்கப் பட்டதென்றுசொல்லிகேள்விக்குயுத்தரம் சொல்லாமா லிருப்பது யுக்தமோவென்று ப்ரவாஹணன்சொன்னான். இப்படி ப்ரவாஹணனால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவனாய் தகப்பனிடம் போய் உபசிக்க வேண்டியகாலத்தில் எனக்கு ஒன்றும் ஸிக்ஷைசொல்லாமல் உனக்கு யெல்லாம் ஸிக்ஷித்து யாகிவிட்டதென்று யெனக்கு சொல்லிவிட்டீரே அதை நம்பினான் ராஜாபசதனாகிய ப்ரவாஹணன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல ஸக்தியற்றவனானேன்.

அதை கேட்டபிதா இந்த கேள்விகளுக்கு எனக்கே உத்தரஞ் சொல்லத்தெரியாது அப்படி தெரிந்திருந்தால் ஆப்த புத்திரனாகிய உனக்கு சொல்லாமல் யாருக்கும் சொல்லப்போகிறேனென்று சொன்னான்.

𑌸 𑌹 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌭𑌾𑌗 𑌉𑌦𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌾𑌷𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥ 𑌸 𑌹 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌂 𑌹 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾

வயாஜுகாரதம் ஹொவாவயயாஊாக்ஷம்மளதஊாவயொயயெ யம்ந

வ்ராகதுஃவாராவிஜூர வ்ராஹாணாநவதிதஹாஜூ ஷஜெஷூொ

கெஷூக்ஷத்ரவெஹவவ்ரஶாஷநஊஹமுஜிதிதவெஷஹொவாவ || எ ||

ஶ0-ரா—கவுதம கோத்திரியான ஸ்வேதகேதுவின் பிதா ப்ரவாஹனனென் அரசனிடம்போய் சேர்ந்தான் அந்த அரசன் ஸ்வேத கேதுவின் பிதாவைப் பூஜித்து பொருள் விஷயமான வார்த்தை கேளுமென்று சொன்னான், அதற்கு ஸ்வேத கேதுவின் ஓ அரசனே மானிட சம்பந்த மான பொருள் யுனக்கே யிருக்கட்டும் என் புத்திரனிடம் சொன்ன வார்த்தத்தை எனக்கு சொல்லென்று சொன்னான் அதைக்கேட்டு மிகவும் துக்கிதனாய் வித்தியாப்பாஸார்த்தம் அனேககாலம் இவ்விடத்தில் வென்று கவுதமானனை நேமித்து இந்த வித்தியையாவது எந்த எந்தகாரணத்தால் உன்னிடத்தி லின்று இதர ப்ராமணர்களை அடைய வில்லையோ அத்தாலே உலகத்தில் க்ஷத்திரியனே இந்தவித்யைக்கு உபதேசிக்கிறவனாயானான் னென்று சொன்னான். அனேககாலம் வாசம் செய்த கவுதமன்னரும் பொருட்டு அரசன் வித்தியையுபதேசித்தான்.

ஈயவதாயஷஃவணஃ

அஸெளவா வெொகொமளதஊாஹிஷஸ்ராஜிதர வஷவஷஹிஜ்ரயொ

யமெொஉஹாரஶிஶம்ஜ்ரஊா ஈஜூாராநக்ஷத்ராணிவிஷஹிஜூஃ || க ||

தஸ்மிநெதஸ்மிநுளஜெவாஶ்ர ஹூாம்ஜூஹாதித ஷ்ராகூ ஹூஜெதஷொ

ஊாராஜாஷஹூவதி || உ ||

ஶ0-ரா—ஐந்தாவது கேள்விக்கு சொல்லப்படபோகிற உத்தரம் மற்ற ப்ரஸ்நங்களுக்கும் அனு கூலமாகையால் அதை முதலில் சொல்லுகிறார் அதாவது ஓதவுதமனே சுவர்க்கலோகமாகிய புகை-பகல் ஒளி சந்திரன்-தனல் நக்ஷத்திரங்கள்பொரிகள் இப்படிபட்டஸ்வர்க்கமாக அக்னியில் தேவர்கள் ஜலங்களைக்கொண்டு ஓமம் பண்ணுகிறார்கள். ஸ்ருதியில் ஸ்ரத்தா சப்ததார் ஜலம் சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஆகதிக்கி சந்திரன் அரசனாகிறான் இப்படி தனது கர்மங்களால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்த ஜீவன் ஸ்வர்க்க சுகத்தைஅனுபவிக்க தக்க திவ்ய தேகத்தோடு கூடினவனாகிறான் இங்கேசொல்லுகிற சோமராஜ பாவம் பூதஸூக்ஷ்மத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவவிஷயமென்று அறியத்தக்கது.

ஈயவெஜூஃவணஃ.

வஜூெநெஜ்ராவாவமளதஊாஹிஷதஜ்ராயாஜெவ ஷஹிஜூம்யமெொ

விஜ்ரஜூஶிரஶநிரம்மாரா ஹூராஜூநயொவிஷஹிம்மாஃ|| க|| தஸ்மிநெ

தஸ்மிநுளஜெவாஷெஹஊஹி ராஜாநம்ஜூஹாதிதஷ்ரா கூஹூஜெஷூஷூ

ஹிஷஹூஹவதி || உ ||

ஶ-0-ரா—மழைக்கு காரணமாகிய பர்ஜன்ய தேவன், அக்னி வாயுவு சமித்து ஆகாசம், திக்கு, மின்னல் ஒளி, இடி, தனல் மேககர்ஜனம் பொரி மழை உண்டாகின்றது முன்போலவே காண்க.

ஷஷ்ட: கண்ட:

ப்ருதிவீ வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஏவ ஸமிதாகாஶோ தூமோ ராத்ரிரர்சிர்திஶோ(அ)ங்காரா அவாந்தரதிஶோ விஸ்ஃபுலிங்கா: ॥ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா வர்ஷம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேரந்நம் ஸம்பவதி ॥ ௨ ॥

ப0-ரா—பூமி, அக்னி, வஸ்திரம் சமித்து. ஸம்வஸ்ரமாகிய காலத்தினாலே யன்றோ பயிர்முதலாகிய பலவஸ்துக்களால் நிரைக்கப்படுகிறது. பூமி பூமியின்று உசர கிளம்பினவதுபோலவும் கருப்பாயுமிருப்பதால் ஆகாயம் புகை, ராத்திரி ஜ்வாலை திக்குகள் தனல் அவாந்தர திக்குகள் பொரிகள். வருஷத்திற்கு ஹோமம் செய்கிறார்கள் அன்னமுண்டாகிறது. உ)

ஸப்தம: கண்ட:

புருஷோ வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்ய வாகேவ ஸமித் ப்ராணோ தூமோ ஜிஹ்வார்சிஶ்சக்ஷுரங்காரா: ஶ்ரோத்ரம் விஸ்ஃபுலிங்கா: ॥ ௧ ॥ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா அந்நம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே ரேத: ஸம்பவதி ॥ ௨ ॥

புருஷனாகிய அக்னி, வாக்கு சமித்து, வாக்கினாலன்றோ புருஷன் ஜ்வலிக்கிறான் தேவர்கள் அன்னத்தை ஹோமம் செய்கிறார்கள் ரேதஸ்ஸு உண்டாகிறது.

அஷ்டம: கண்ட:

யோஷா வாவ கௌதமாக்நிஸ்தஸ்யா உபஸ்த ஏவ ஸமித்யதுபமந்த்ரயதே ஸ தூமோ யோநிரர்சிர்யதந்த: கரோதி தே(அ)ங்காரா அபிநந்தா விஸ்ஃபுலிங்கா: ॥ ௧ ॥ தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா ரேதோ ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேர்கர்ப: ஸம்பவதி ॥ ௨ ॥

ப0-ரா—ஸ்திரீ, அக்னி, குறி, சமித்து சங்கேதம் செய்கையொளி ஜ்வாலை அதில் செய்யப்படும் காரியம் தனல் சுகம் பொரி தேவர்கள் ரேதஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறார்கள் கர்ப்பம் உண்டாகிறது.

நவம: கண்ட:

இதி து பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தீதி ஸ உல்பாவ்ருதோ கர்போ தஶ வா மாஸாநந்த: ஶயித்வா யாவத்வாத ஜாயதே ॥ ௧ ॥ ஸ ஜாதோ யாவதாயுஷம் ஜீவதி தம் ப்ரேதம் திஷ்டமிதோ(அ)க்நய ஏவ ஹரந்தி யத ஏவேதோ யத: ஸம்பூதோ பவதி ॥ ௨ ॥

ப0-ரா—கீழ்ச்சொன்னபடி ரத்தா, ஸோம, வ்ருஷ்டி அன்னரேதோ ரூபங்களாகிய ஆஹுதிகளில் அஜ்வதாகிய ரேதோ ரூபமாகிய ஆகுதியில் அப், சப்தாலே சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்கள் புருஷசப்தத்துக்குபொருளாகின்றதுகள் இதிசப்தம் ஐந்தாவது ப்ரஸ்நத்திற்கு முடிவைக்காட்டுகிறது. உல்பை என்கிற கர்பபையினால் சூழப்பட்டு 9 - 10 - மாசம் வாசம் செய்து பிறகு வெளிப்படுகிறது

கர்மானுகூலமாய் சிலகாலம் ஜீவித்து நசித்த உடனே அக்னிய பக்ஷிக்கிறது மறுபடியும் முன்போலவே உண்டாகிறது இந்த உபன்யாஸம் வைராக்கியம் பொருட்டு.

𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚𑍇𑌮𑍇𑌽𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸
𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌽𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷
𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌡𑍁𑌦𑌙𑍍𑌙𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ ௧ ॥ 𑌮𑌾𑌸𑍇
𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍋 𑌵𑌿
𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌸 𑌏𑌨𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾
𑌨𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

மூன்றாவது கேள்விக்கு உத்தரம்சொல்லுகிறான். சிறத்தையோடு காட்டிலுட்கார்ந்து தபஸ் சப்தத்துக் கர்கதமாகிய பிரும்மத்தை உபாஸித்திருக்கிறார்களோ அவன் அர்சிராதி மார்க்கத்தால்போய் பிரும்மத்தை அடைந்து திரும்புகிறதில்லை அதாவது கீழ்ச்சொன்னப்படிக்கு த்யுபர்ஜன்னிய, பிருதிவீ, புருஷயோஷித்துகளில், சிறத்தாஸோம, விருஷ்டி, அன்ன, ரேதஸ்ஸு, இவைகளை சரீர மாயுடைய தேஹத்துக்கு வேறுபட்டதாயும் ஞானசுவரூபியான ஜீவனை உள்ளபடி அறிந்து கீழ்ச்சொன்னபடிக்கு தபஸ்ஸைசெய்கிறவன் தேஜோலோகம் தினம் சுக்லபக்ஷம், ஆறுருது உத்தராயணம் வர்ஷம் சூரியன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளுக் கதிபதியின் லோகவழிப்போய் விரஜை என்கிற நதியில் ஸ்நானம்செய்து பிரும்மத்தை அடைகிறான். இவன் திரும்பி ப்ரக்ருதியில் வந்து பிறப்பதில்லை.

𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌮𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌧𑍂
𑌮𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌰𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷
𑌡𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍈𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥
𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌮𑍇
𑌷 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑍈𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌥𑍇𑌤
𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌽𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥ 𑌅𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌯𑌵𑌾 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇
𑌽𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌂
𑌚𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

எவனொருவன் வீட்டிலிருந்தே யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல், தோட்டம் வைத்தல், தானம்செய்த முதலியவைகளை செய்கிறானோ, அவன் தூமம் ராத்திரிகிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம் பிதுருஆகாசம் சந்திரன்இவர்களின்லோகங்களைஅடைந்து அவ்வர்க்கதில் உத்தமமான சரீரத்தைஅடைந்து தேவர்களுக்கு மிகவும்போக்கியனாகிறான். பிறகு கர்மாநுகூலமாய் சிலநாள் சுகத்தை அனுபவித்து புண்ணியம் நசித்தவுடனே போனவழியே திரும்பி கீழேவந்து (இதுயிரண்டாவதுக்குத்தரம்) மேகத்திலின்றும் மழைவழியாய் தான்னியாதிரூபமாய் ஆய்ரேதோரூபமாகிறான்.

தத்ய இஹ ரமணீயசரணா அப்யாஶோ ஹ யத்தே ரமணீயாம் யோநி
மாபத்யேரந் ப்ராஹ்மணயோநிம் வா க்ஷத்ரியயோநிம் வா வைஶ்யயோ
நிம் வாऽத ய இஹ கபூயசரணா அப்யாஶோ ஹ யத்தே கபூயாம் யோநி
மாபத்யேரந் ஶ்வயோநிம் வா ஸூகரயோநிம் வா சண்டாலயோநிம் வா ॥ எ॥

முன்னநுபவித்தகர்மம் நல்லதானால் பிராம்ஹணாதி உத்க்ருஷ்ட ஜனமமும் துஷ்டகர்மமானால நீசஜன்மங்களும் கிடைக்குமென்றவாறு.

அதைதயோ: பதோர்ந கதரேண சந தாநீமாநி க்ஷுத்ராண்ய
ஸக்ருதாவர்தீநி பூதாநி பவந்தி ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வேத்யேதத்த்ருதீயம்
ஸ்தாநம் தேநாஸௌ லோகோ ந ஸம்பூர்யதே தஸ்மாஜ்ஜுகுப்ஸேத ததே
ஷ ஶ்லோக: ॥ அ॥

நான்காவதுகேளவிக்குத்தரம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவிதகர்மங்களையும் செய்யாத புழுமுதலாயின இவ்விடத்திலேயே ஜநநமரணங்களை அடைந்து திரிவதாலும் சுவர்க்கத்துக்கு போவீர் கொஞ்சமாகையாலும் சுவர்க்கம் பிரஜைகளால் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை ஆகையாலே மிகவும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுதலாக இந்த ஜன்மமேவேண்டாமென்று ஜுகுப்ஸைதோற்றுகிறது.

ஸ்தேநோ ஹிரண்யஸ்ய ஸுராம் பிபம்ஶ்ச குரோஸ்தல்பமாவஸ
ந்ப்ரஹ்மஹா சைதே பதந்தி சத்வார: பஞ்சமஶ்சாசரம்ஸ்தைரிதி ॥ கூ ॥ அத
ஹ ய ஏதாநேவம் பஞ்சாக்நீந்வேத ந ஸஹ தைரப்யாசரந் பாப்மநா
லிப்யதே ஶுத்த: பூத: புண்யலோகோ பவதி ய ஏவம் வேத ய ஏவம்
வேத ॥ கo ॥

ஸ்வர்ணத்தை அபஹரித்தவனும் சுராபானம் செய்தவனும் குருவின் பத்னியை அடைந்தவனும அந்தணனைகொன்றவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்தவனும் ஆக ஐவரும் மஹாபாதகியென்று சொல்லப்படுவார் இவர்கள் கோரமான்நரகத்தில் வீழ்வார்கள்.

ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ருமமஸ்வரூபத்தையும் சிறந்தவையுடன அறிந்து பஞ்சாக்னி வித்தியை அப்பியாசித்தவன் பாதகியோடு சேர்ந்தாலும் கெடான். சித்திபெற்றவனாகையாலே என்றவாறு.

அத ஏகாதஶ: கண்ட:.

ப்ராசீநஶால ஔபமந்யவ: ஸத்யயஜ்ஞ: பௌலுஷிரிந்த்ரத்யும்
நோ பால்லவேயோ ஜந: ஶார்கராக்ஷ்யோ புடில ஆஶ்வதராஶ்விஸ்தே ஹைதே
மஹாஶாலா மஹாஶ்ரோத்ரியா: ஸமேத்ய மீமாம்ஸாம் சக்ரு: கோ ந
ஆத்மா கிம் ப்ரஹ்மேதி ॥ க ॥

வைச்வாநரவித்தியைசொல்லத்தொடங்கினார் ஸ்வஸ்தாச்ரமத்தை செவ்வையாய் அனுஷ்டித்தும் ஸ்ரோத்திரியர்களாகவுமிருக்கப்பட்ட உபமன்யுபுத்திரனாகிய ப்ராசீனசாலனும் புலுஷபுத்திரனாகிய ஸத்யயஜ்ஞனும் பால்லவிபுத்திரனாகிய இந்திரத்யும்னனும் சாக்காராக்ஷிய புத்திரனாகிய ஜனனும் அசுவதராச்விபுத்

திரனாகிய புடிலனுமாகிய இந்த ஐவரும் கும்பலாய்க்கூடி நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹம் எதுஎன்று விசாரித்தார்கள்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௨ ॥

கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களும் நிச்சயத்தை, தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாய் பரமாத்மாவாகிய ப்ரும்மஹத்தை உபதேசிக்கிற அருணபுத்திரனாகிய உத்தாலகரை நிச்சயித்து அவரை நாம் எல்லோரும் கிட்டிதெரிந்துக் கொள்ளக்கடவோமென்றுபோய் அவரை கிட்டினார்கள்.

𑌸 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸா॰ ரா—இவர்களைக் கண்ட உத்தாலகர் இவர்களோ மிகவும் சுரோத்திரியர்களாகவும் கிரஹஸ்தர்களாகவு மிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையை நன்றாய் உபதேசிக்கத் தக்க சக்தியில்லை ஆகையால் வேறொருவரை கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளும்படிக்கு இவர்களுக்கு சொல்லுகிறேனென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௪ ॥

ஸா॰—உத்தாலகரிப்படிக்கு நிச்சயித்து கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களைக் குறித்து கேகயபுத்திரனாகிய அசுவபதியானவர் இந்த வித்தியை சொல்ல வல்லமைசாலியாகையாலே அவரைநாமெல்லோரும் கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளுவோமென்று சொல்லி அவர்களும் தானும் அசுவபதியைகிட்டினார்.

𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌨 𑌕𑌦𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸா॰—இவர்களைக்கண்டு அசுவபதியானவர் தனது புரோஹிதனாலும், பிருத்தியர்களாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடிக்கு அதிதிபூஜையை செய்வித்து அவர்களை பிரித்து சொல்லுகிறார் அதாவது, என்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் திருடனும், தானம் செய்யாதவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் அக்னிஹோத்திரத்தை விட்டவனும், வேதாத்தியானம்செய்யாதவனும், அசலானுடையமனைவியை அங்கீகரிப்பவனும் கிடையாது, எல்லாரும் யோக்கியர்களாகையாலே அயோக்கியர்களுடைய தனத்தை நான் அங்கீகரிக்காத்தாலே என்னுடைய தனத்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாமாகையாலே யான் கூடிய சீக்கிரத்தில் யாகம் செய்யப்போகிறேன் அதின் பூர்த்திவரைக்கு மிருக்கவேணும் அதில்எவ்வளவுதாம் குடுக்கபோகிறோனோ அவ்வளவும் உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று பிரார்த்திக்கிறார். (ஓ)

தே ஹோசுர்யேந ஹைவார்தேந புருஷஸ்சரேத் தம் ஹைவ வதேதாத்மாநமேவேமம் வைஸ்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹீதி ॥ ௬ ॥

ஸம்—இதைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது எவ்விதமானதனம் யாருக்கு இஷ்டமோ அவர்களுக்கு அதையேதானே கொடுக்கவேணும், ஆகையாலே நாங்கள் வைசுவானர் வித்தையை தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்று வந்தோமாகையாலே எங்களுக்கு அந்தவித்தியையை உபதேசிக்கவேணுமென்னும் அதைவிடவேறு பிரயோஜனமில்லை என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். எல்லாவஸ்துக்களையும் அடைந்தும் எல்லாவஸ்துக்களாலும் அடையப்பட்டுமிருப்பதாலே வைசுவநரமென்னும், விசுவாநரமே, வைசுவாநரமென்றும் ஆச்சுது இதற்கு எல்லாவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கப்பட்ட ப்ரும்ஹம் அர்த்தம், வைசுவானரத்தின் வித்தையை அந்தர்யாமியான ப்ருமஹத்தின் வித்தையை என்றவாறு. (௬)

தாந்ஹோவாச ப்ராதர்வ: ப்ரதிவக்தாஸ்மீதி தே ஹ ஸமித்பாணய: பூர்வாஹ்ணே ப்ரதிசக்ரமிரே தாந்ஹாநுபநீயைவைததுவாச ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—அவர்களைக்குறித்து அரசன் நாளைக்கு வித்தியோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்கள் மறுநாள்காலையில், கையில் பல ஸமித்துக்களை அஹங்காரமில்லாமைக்கு விநயத்துடன் அரசனிடம்சென்று இதோ உமக்கு சிஷியர்களாய்வந்து சேர்ந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டவரசன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து இவர்களுக்கு யான் ஆசனைகையாலே ஸமித்தை வாங்கலாகாதென்று எண்ணி அதைவாங்காமலே ஸ்நேஹத்தாலேயேவித்தியோபசம் செய்தார் என்றவாறு. (௭)

அத த்வாதஸ: கண்ட:.

ஔபமந்யவ கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி திவமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ஸுதேஜா ஆத்மா வைஸ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்தவ ஸுதம் ப்ரஸுதமாஸுதம் குலே த்ருஸ்யதே ॥

ஸம்-ரா—அந்தவரசன் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையில் ஏதாவது தெரியுமாவென்று பரீக்ஷாநிமித்தமாக உபமன்னுயு புத்திரனைக் குறித்துசொல்லுகிறார். ஓ உபமன்னுயுபுத்திரா எந்தவாத்மாவை நீஉபாஸித்தாய என்றுகேட்டார், ஓ பூஜ்யரே. சுவர்க்கத்தை சரீரமாக வுடையவை சுவாநரனை யான் உபாஸித்தேன் எனறான கேகயன் சொல்லுகிறார். யாதொரு சுவர்க்கலோகத்தை தேஹமாக உடைய வைசுவானரமான வாத்மாவை உபாஸித்தயோ அத்தால் உனக்கு யாகோபயோகியான ஸுதபிராஸுதமா ஸுதவென்கிற புத்திரர்களுண்டாகிறார்களென்று சொன்னார்.

அத்ஸ்யந்நம் பஸ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஸ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஸ்வாநரமுபாஸ்தே மூர்தா த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச மூர்தா தே வ்யபதிஷ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ ௨ ॥

*ஸம்-ரா—முன்னப்பிய ஸித்தவித்தியா பலத்தாலே அன்னத்தையும் ப்ரும்ஹஞானியான நல்லபுத்திரனையும் அடைகிறாய் இப்படியே எல்லாருக்கும்கிடைக்கும் உன்னால் வைசுவான ரபுத்திரனால் உபாஸிக்கப்பட்ட புலோகமானது வைசுவானாத்மாவுக்கு சிரஸ்தானமானது அதை அறிந்துக்கொள்ளுமபொருட்டு என்னிடத்

நீ என்னிடம் வாராமற்போனால் உன்னுடைய தலை வீழ்ந்துவிடும். ஏனென்றால் விபரீதமாய் வித்தியையை கிரஹித்ததால் கீழ்ச்சொன்ன விபத்து நேரிடும், நீ என்னிடம் வந்தது மிகவும் நல்லதாச்சுது என்று அபிப்பிராயம். (௨)

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑍌𑌲𑍁𑌷𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍀𑌰𑌥𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—பிராசீனயோக்கியனென்றும் வேறுபெயருடைய ஸத்திய யஜ்ஞனை நோக்கி அரசன் சொல்லுகிறார் நீ வைசுவாநரவித்தியையை உபாஸித்தாயாவென்று ஆதித்யனை உபாஸித்தேனென்றான். அதற்கரசன் உலகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித்தமான வஸ்துவை உபாஸித்தபடியால் உன்னுடைய குலத்தில் அப்படிப்பட்ட புத்திரன் ரதமிவை முதலாகிய உத்கிருஷ்டவஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன, உத்கிருஷ்டமான குதிரைகளோடுகூடிய ரதங்களும் முக்தாஹாரம் முதலியவஸ்துக்களும் உனைச்சேரும், மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் அறிக. (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌲𑍍𑌲𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌬𑌲𑌯 𑌆𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌰𑌥𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌅𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—வையாக்கிரபத்தியனென்னும் வேறுபெயருடைய இந்திரத்யும்னனைக்குறித்து நீ வைசுவானரவித்யையை உபாஸித்தாயாவென்று கேட்டதற்கு யான் வாயுவை உபாஸித்தேன் என்றான் மற்றவைகளும் முன்போலவே பொருள். (௧-௨)

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌷 𑌵𑍈

ஹோவாசைஷ வை பஹுல ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் பஹுலோ'ஸி ப்ரஜயா ச தநேந ச ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ஸந்தேஹஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச ஸந்தேஹஸ்தே வ்யஶீர்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—சாகராக்ஷியனைக்குறித்து நீ வைசுவான ரவித்தியவை உபாஸித்தாயாவென்றுகேட்டதற்கு ஆஹாயான் ஆகாயத்தை உபாஸிதேதேன என்றான். மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் சொல்லிக்கொள்ளவும் (க-உ)

அத ஷோடஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச புடிலமாஶ்வதராஶ்விம் வையாக்ரபத்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யப ஏவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ரயிராத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ரயிமாந் புஷ்டிமாநஸி ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பஸ்திஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச பஸ்திஸ்தே வ்யபேத்ஸ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—புடிலனைக்குறித்து நீ வைசுவான ரவித்தியவை உபாஸித்தாயா என்றுகேட்டதற்கு யான்ஜலத்தை உபாஸிதேதனென்றான் மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம். (க-உ)

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாசோத்தாலகமாருணிம் கௌதம கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி ப்ருதிவீமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப்ரதிஷ்டாத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ப்ரதிஷ்டிதோ'ஸி ப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச ॥ க ॥

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பாதௌ த்வேதாவாத்மந இதி ஹோவாச பாதௌ தே வ்யம்லாஸ்யேதாம் யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ உ ॥

ஸ०-ரா—உத்தாலகனைக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயா வென்றுகேட்க யான்பிருதிவியை உபாஸித்தேன் என்றுசொன்னான். மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம் முன்போலவே. (௧-௨)

அத அஷ்டாதஶ: கண்ட:.

தாந்ஹோவாசைதே வை கலு யூயம் ப்ருதகிவேமமாத்மாநம் வைஶ்வாநரம் வித்வாம்ஸோऽந்நமத்த யஸ்த்வேதமேவம் ப்ராதேஶமாத்ரமபிவிமாநமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸ்வந்நமத்தி ॥ ௧ ॥

தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்யாத்மநோ வைஶ்வாநரஸ்ய மூர்தைவ ஸுதேஜாஶ்சக்ஷுர்விஶ்வரூப: ப்ராண: ப்ருதக்வர்த்மாத்மா ஸந்தேஹோ பஹுலோ பஸ்திரேவ ரயி: ப்ருதிவ்யேவ பாதாவுர ஏவ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர்ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்யோ மநோऽந்வாஹார்யபசந ஆஸ்யமாஹவநீய: ॥ ௨ ॥

ஸ०-ரா—பிறகு அரசன் அவர்களை எல்லாரையும் பார்த்துசொல்லுகிறார். அதாவது நீங்கள் யாதொருகாரணத்தாலே போக்கியமுமான கல்லியாணகுணபூர்ணமானவைசுவானர் பதத்துக்கு பொருளாகிய ப்ருமஹத்தை உபாஸித்தீர்களோ அதனாலே ஸகலவஸ்துக்களையும் அவயவமாயுடைத்தான ப்ருமஹத்தை செவ்வையாய் அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ப்ரும்ஹபிராப்திக்கங்கமான பிராணாக்னிஹோத்திரத்தை உபதேசிக்கிறார், அதாவது, உபாஸகனுடைய தலையே ப்ரும்ஹத்தின்தலையாகிய வாகாசம், சூரியன் பிரும்மத்தின்கண், வாயு பிராணன், உபாஸானுடைய மத்திய தேஹமே பரமாத்வாவின மத்தியதேஹம் இவனுடையவஸ்தியே அவனுக்குஜலம், பூமியே அவனுக்குபாதம், இப்படி தனது தேஹத்தையே பரமாத்துமாவின் சரீரமாக தியானிதது இருதயகமலத்திலிருக்கப்பட்டவக்னி, கார்ஹபத்யம், மனதிலிருக்கப்பட்டது அன்வாஹாரியம், முகத்திலிருக்கப்பட்டது ஆஹவனீயம், பிராணாஹுதி ஆஹுதி என்று இப்படிக்கு உபாஸிக்கக்கடவனென்றவாறு. ()

அத ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:.

தத்யத்பக்தம் ப்ரதமமாகச்சேத்தத்தோமீயம் ஸ யாம் ப்ரதமாமாஹுதிம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத்ப்ராணாய ஸ்வாஹேதி ப்ராணஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥

ப்ராணே த்ருப்யதி சக்ஷுஸ்த்ருப்யதி சக்ஷுஷி த்ருப்யத்யாதித்யஸ்த்ருப்யத்யாதித்யே த்ருப்யதி த்யௌஸ்த்ருப்யதி திவி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச த்யௌஶ்சாதித்யஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥

ஸ०-ரா—தனக்கு புஜிப்பதற்கு சித்தமான வன்னத்தை முதலில் பிராணாயஸ்வாஹாவென்று புஜித்தால் பிராணனும் கண்ணும் சூரியனும் சுவர்க்கமும் திருப்தி அடைகின்றன. இவைகள் அசேதனங்களாகையாலே இவைகளுக் கந்தர்யாமியான தேவதை திருப்தி அடைகிறதென்று அர்த்தம். அதனால் உபாஸகனுக்கு பசுபுத்திரதனதான்யாதிகளுண்டாகின்றன அத்தால்இவன் திருப்தி யடைகிறானென்றவாறு.

அத விம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் த்விதீயாம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாத் வ்யாநாய ஸ்வாஹேதி வ்யாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ வ்யாநே த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரம் த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரே த்ருப்யதி சந்த்ரமாஸ்த்ருப்யதி சந்த்ரமஸி த்ருப்யதி திஶஸ்த்ருப்யந்தி திக்ஷு த்ருப்யந்தீஷு யத்கிஞ்ச திஶஶ்ச சந்த்ரமாஶ்சாதிதிஷ்டந்தி தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—யாவனொருவன் வியானாய ஸ்வாஹாவென்று இரண்டாவது ஆஹுதி செய்கிறானோ அதனாலே வியானவாயுவும் சுரோத்திரமும் சந்திரனும் திக்கும் திருப்தி அடைகிறார்கள். மீந்ததர்க்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

அதைகவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் த்ருதீயாம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாதபாநாய ஸ்வாஹேத்யபாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ அபாநே த்ருப்யதி வாக்த்ருப்யதி வாசி த்ருப்யந்த்யாமக்நிஸ்த்ருப்யத்யக்நௌ த்ருப்யதி ப்ருதிவீ த்ருப்யதி ப்ருதிவ்யாம் த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச ப்ருதிவீ சாக்நிஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—அபானாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட மூன்றாவதாஹுதியாலே அபானவாயுவும் வாக்கும் அக்னியும் பூமியும் திருப்தி அடைகிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டம்.

அத த்வாவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் சதுர்த்தீம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாத் ஸமாநாய ஸ்வாஹேதி ஸமாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ ஸமாநே த்ருப்யதி மநஸ்த்ருப்யதி மநஸி த்ருப்யதி பர்ஜந்யஸ்த்ருப்யதி பர்ஜந்யே த்ருப்யதி வித்யுத்த்ருப்யதி வித்யுதி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச வித்யுச்ச பர்ஜந்யஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—ஸமானாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட நான்காவதாஹுதியாலே ஸமானவாயுவும் மனதும் மேகமும் மின்னலும் திருபதி அடைகிறது. இத்ததுஸ்பஷ்டம்.

அத த்ரயோவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் பஞ்சமீம் ஜுஹுயாத் தாம் ஜுஹுயாதுதாநாய ஸ்வாஹேத்யுதாநஸ்த்ருப்யதி ॥ ௧ ॥ உதாநே த்ருப்யதி வாயுஸ்த்ருப்யதி வாயௌ த்ரு

வாயௌ த்ருப்யதி வாயுஸ்த்ருப்யத்யாகாஶஸ்த்ருப்யத்யாகாஶே த்ருப்யதி யத்கிஞ்ச வாயுஶ்சாகாஶஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ ௨ ॥

ஸ-ரா—உதாநாய ஸ்வாஹா என்று செய்யப்பட்ட ஐந்தாவதான ஆஹுதியாலே உதானவாயுவும் ஆகாசமும் வாயுவும் திருப்தி அடைகிறது மேலே ஸ்பஷ்டம்.

சதுர்விம்ஶ: கண்ட:

ஸ ய இதமவித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி யதாங்காராநபோஹ்ய பஸ்மநி ஜுஹுயாத்தாத்ருக்தத்ஸ்யாத் ॥ ௧ ॥ அத ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஹுதம் பவதி ॥ ௨ ॥ தத்யதேஷீகாதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி ॥ ௩ ॥ தஸ்மாது ஹைவம்வித்யத்யபி சண்டாலாயோச்சிஷ்டம் ப்ரயச்சேதாத்மநி ஹைவாஸ்ய தத்வைஶ்வாநரே ஹுதம் ஸ்யாதிதி ததேஷ ஶ்லோக: ॥ ௪ ॥ யதேஹ க்ஷுதிதா பாலா மாதரம் பர்யுபாஸதே । ஏவம் ஸர்வாணி பூதாந்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இத்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இதி ॥ ௫ ॥

ஸ-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துக்கொள்ளாமல் ஆஹுதி செய்கிறானோ அவனிக்கு சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபலந்தான்கிடைக்கும் அதாவது பலனில்லை என்றவாறு. (௧) ஸ-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துகொண்டு ஆஹுதிசெய்கிறானோ அவனாலே ஸர்வாந்தரியாமியான ப்ரும்மமும் பூஜிக்கப்பட்டதாயாகிறது அதனாலே எல்லா இஷ்டங்களையும் அடைகிறானென்றவாறு.() ஸ-ரா—வைசுவானர வித்தியைக்கு அங்கமாகிய பிராணக்னி வித்தியயை யாவனொருவன் செவ்வையாய் உபாஸிக்கிறானோ அவனுடைய எல்லாபாவங்களும் நெருப்பில போட்ட ஊசிபோலே நாசமாய் போகுமென்றவாறு. (௩) ஸ-ரா—எச்சிலைக் கொடுக்கலாகாது சண்டாளனுக்கு கொடுத்தாலும் முன்சொன்னகிரமத்துக்கு ஆஹுதிசெய்தால் சண்டாளதேஹத்திலிருக்கப்பட்ட ஜீவனுக்கும் பலம்சித்திக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது (௪) ஸ-ரா—பிராணக்னிஹோத்திரஸத்தை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது இந்தசுலோகம் அதாவது உலகத்தில்மிகவும் பசியுடன் கூடியபிள்ளைகள் அன்னத்தைக்கொடுக்கத்தக்கனது தாயை எப்படிக்கு நான்குபக்கத்திலும் சுற்றி உபாஸிக்கிறார்களோ அப்படிக்கு ஸர்வபூதங்களும் இந்தபிராணக்கிஹோத்திர வித்தியயை உபாஸிக்கிறதுகள்என்றவாறு அக்னிஹோத்ரமுபாஸதே என்று இரண்டு தடவை சொன்னது அத்தியாயத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

குறிப்பு—இந்தப்ரபாடகத்தில்ப்ராணவித்யையைப்பற்றிவிஸ்தாரத்தைப்புராணவசனங்களை யெழுதியிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் பெரும்பாலும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தை யொற்றதே என்றறிக.

ஐந்தாம ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஹரி: ஓம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷதி - ஷஷ்ட: ப்ரபாடக:.

ப்ரதம: கண்ட:.

சத்வித்தியையை உபதேசிக்கிறதற்காக ஒருகதாவிசேஷம் சொல்லுகிறார்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹாருணேய ஆஸ தꣳ ஹ பிதோவாச ஶ்வேதகேதோ வஸ ப்ரஹ்மசர்யம் ந வை ஸோம்யாஸ்மத்குலீநோ(அ)நநூச்ய ப்ரஹ்மபந்துரிவ பவதீதி ॥ ௧ ॥

ஸ0-ரா—உத்தாலகரென்பவருக்கு சுவேதகேதுவென்றொரு குமாரன் இருந்தான் பன்னிரண்டு சம்வத்ஸரங்கள் உபநயனாஹிதனாயும் வேதம்அத்தியனம் பண்ணாமலுமிருக்கிறமகனைப்பார்த்து, வாராய் சுவேதகேதுவே நீநல்ல ஆசாரியனிடத்தில் வேதாத்தியனம் பண்ணுவதற்கு பிரம்மசரியமென்கிற ஆச்சிரமத்தை அடையவேணும். நம்முடையவம்சத்தில் பிறந்தவர்களில் ஒருவன் வேதாத்தியனம் பண்ணாமற்போனால் பிராமணனாக நினைக்கப்படமாட்டான் என்றார். (க

ஸ ஹ த்வாதஶவர்ஷ உபேத்ய சதுர்விꣳஶதிவர்ஷ: ஸர்வாந்வேதாநதீத்ய மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்த ஏயாய தꣳ ஹ பிதோவாச ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—அந்த சுவேதகேதுவென்பவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வேதாத்தியனம் பண்ணாமலிருந்து பின்புஒரு ஆசாரியனிடத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஸமஸ்தவேதங்களையும் அத்தியனம்பண்ணி தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லை என்கிற நினைவுடன் தன்னை ஸாங்கவேதாத்தியனம் பண்ணினவனைப்போல் எண்ணிக்கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம்வந்தான் அவனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொன்னார். (௨)

ஶ்வேதகேதோ யந்நு ஸோம்யேதம் மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்தோ(அ)ஸ்யுத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்யோ யேநாஶ்ருதꣳ ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதமிதி கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேஶோ பவதீதி ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—வாராய் சந்திரனைப்போல் பிரியதரிசனனான சுவேதகேதுவே உலகத்தில் எந்தவஸ்து கேட்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் ஊஹிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் எல்லாவஸ்துக்களும் கேட்கப்பட்டதாகவும் ஊஹிக்கப்பட்டதாகவும் நிச்சயிக்கப்படதாகவு மாகிறதோ; அந்த வஸ்துவையும் அந்த ஆசாரியரிடத்தில் கேட்டனையா எதனால் உனக்கு பரிபூரணனென்கிற புத்தி உண்டாயிற்றோ; என்று தகப்பனால் கேட்கப்பட்டவனாய் இதென்ன ஆச்சரியம் வேறொருவஸ்து தெரிந்தமாத்திரத்தால் மற்றவைகளெல்லாம் எப்படி தெரியவரும் என்கிற சங்கையுடன் சொன்னா. வாரீர் அய்யரே அந்த ஆதேசமென்கிறவஸ்துஎப்படி யாகிறது என்று கேட்கப்பட்ட உத்தாலகர் மகனைப்பார்த்து திருஷ்டாந்தத்துடன் உத்தரம் சொல்லுகிறார். (௩)

யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருந்மயம் விஜ்ஞாதꣳ ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௪ ॥

யதா ஸோம்யைகேந லோஹமணிநா ஸர்வம் லோஹமயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் லோஹமித்யேவ ஸத்யம் ॥ ௫ ॥

யதா ஸோம்யைகேந நகநிக்ருந்தநேந ஸர்வம் கார்ஷ்ணாயஸம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் க்ருஷ்ணாயஸமித்யேவ ஸத்யம் ஏவம் ஸோம்ய ஸ ஆதேசோ பவதீதி ॥ ௬ ॥

ஸ௦-ரா—எப்படியானால் உலகத்தில் ஒருமிருத் பிண்டமரியப்பட்டமாத்திரத்தினால் கரகம் கலசம் முதலான மிருத்திரவிஷயங்கள்யாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ ஒரு சுவர்ணபிண்ட மறியப்பட்டமாத்திரத்தால் அதன் விகாரமாகிய வளயகுண்டல முதலாகிய வாபரணங்கள சுவர்ணமென்றே அறியப்படுகிறதுதளோ, ஒரு அயபிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினால் அதன் விகாரமானவைகளெல்லாம் அயபிண்டமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ அப்படியாகிறது அந்த ஆதேசம் அப்படிகாரணகாரியங்கள் ஒருவைப்பட்டிருந்தால வியவஹாரபேதத்துக்குகாரணமென்னென்றில் நாமரூபபேதங்கள் மிருத்துகள். என்றே பரமார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

ந வை நூநம் பகவந்தஸ்த ஏதத³வேதி³ஷுர்யத்³த்⁴யேதத³வேதி³ஷ்யந் கத²ம் மே நாவக்ஷ்யந்நிதி பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத்³ப்³ரவீத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௭ ॥

ஸ௦-பா—இப்படிதகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேதுவை சொல்லுகிறார். பூஜ்யர்களான என்னுடைய ஆசாரியர்கள் அந்த ஆதேசவஸ்துவை அறியவில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன் அப்படி அறிந்திருந்தால் குணவானும் பக்தனுயுமிருக்கிற எனக்கு அந்த ஆதேசத்தை அவர்கள் ஏன்சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் நீர் எனக்கு நன்றாகச்சொல்ல வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட தகப்பன் அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று பதில் சொன்னார். (௭)

* த்விதீய꞉ கண்ட꞉. *

அவதாரிகை.

ஸ௦—அனேகாவஸ்தைகளுடன் இப்பொழுதுகாணப்படுகிற உலகத்திற்கு சன்மாத்திரத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ரா—முன்சொல்லப்பட்ட ஒருவஸ்து அரியப்பட்ட மாத்திரத்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் அரியப்படுகின்றன என்கிற விஷயத்தை சமர்த்திக்கிறதற்காக பிரும்மைக்காரணத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் தத்³தை⁴க ஆஹுரஸதே³வேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் தஸ்மாத³ஸத꞉ ஸஜ்ஜாயத ॥ ௧ ॥

குதஸ்து க²லு ஸோம்யைவம் ஸ்யாதி³தி ஹோவாச கத²மஸத꞉ ஸஜ்ஜாயேதேதி ஸத்த்வேவ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—நாம ரூபக்ரியைகளுடன் காணப்படுகிற இந்தவஸ்துக்கள் சிருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஏகரூபங்களாய் ஸஹகாரிகாரணாந்தரரஹிதங்களாய் கேவல சப்த புத்திமாத்திரவிஷயங்களாயிருக்கின்றன அந்த வஸ்து நிரூபணவிஷயத்தில் சிலவைனத்தர்கள் அபாவமாத்திரமே உள்ளது அதினின்று மூலக முண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிறார்கள். அர்த்த பேதம்=ப்ரமமபேத்தை பிரதிபாதிக்கிறார். (௧)

ஸ0-ரா—அனேகாவஸ்தைகளுடன் கூடின இந்த உலகம் ஸிருஷ்டிக்கு பிராத காலத்தில் அவஸ்தா சூன்னியமாய் ஏகரூபமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிருர்கள் நையாயிகர்கள்.. (க)

ஸ0-பா—பௌத்தபக்ஷத்தை உபன்னியசித்து நிரசித்து தன்மதத்தைச்சொல்லுகிருர். ஊராய் சுவேதகேதுவே எந்தபிரமாணத்தால் அசத் சப்தவாச்சியமான இல்லாமை என்கிற வஸ்துவிலிருந்து சத் சப்தவாச்சியமான உலகமுண்டாயிற்றென்பது எப்படி சங்கதமாகும்ஆகையால் ஸிருஷ்டிக்கு பிராதக்காலததில் சச்சப்த வாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

ரா-பா—நையாயிகமதத்தை நிரசித்து ஸ்வமதத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிருர் அதுவே இதுவென்கிற பிரத்தியக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அவித்தியமானமான திரவியத்துக்கு உத்பத்தி உண்டாகிறதென்பது எந்தபிரமாணத்தால்சேரும் ஆகையால் இந்த ஜகத்து பூர்வம்சச்சப்தவாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

தடைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோऽஸ்ருஜத

தத்தேஜ ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தடபோऽஸ்ருஜத த

ஸ்மாத்யத்ர க்வச ஶோசதி ஸ்வேததே வா புருஷஸ்தேஜஸ ஏவ தடத்யாபோ ஜாயந்தே ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—அந்த ஸத்சப்த வாச்சியமானது நான்பஹுவாகக்கடவேன் அதற்காக தேஜோபக்நாதி சரீரவிசிஷ்டித்தது தேஜச்சரீரகனுகிய பரமாத்மாபஹுவாகக்கட்வேனென்று சங்கல்பித்து, ஜலங்களை ஸிருஷ்டித்ததாகையால் தேசத்திலேயும் காலத்திலேயும் புருஷன் துக்கியாயும் சுவேதயுக்தனும் ஆகிருன். அதனுல ஜலங்கள் அக்கினிகாரியங்கள். (௩)

தா ஆப ஐக்ஷந்த பஹ்வ்ய: ஸ்யாம ப்ரஜாயேமஹீதி தா அந்நமஸ்ருஜந்த தஸ்மாத்யத்ர க்வச வர்ஷதி ததேவ பூயிஷ்டமந்நம் பவத்யத்ப்ய ஏவ ததத்யந்நாத்யம் ஜாயதே ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—முன்போல் ஜலாகாரமானஸச்சப்த வாச்சியம் 'நாம்பஹுவாகக்கடவோம் அதற்காக உண்டாகக்கடவோம் என்று சங்கல்ப்பித்து அந்த ஜலங்கள் பிருதிவியை உண்டுபண்ணினுன். ஆகையால் யாதொருதேசத்தில் வஷமுண்டாகிறதோ அவிடத்திலேயே அன்னசப்தவாச்சியமானதில் ஏகதேசமான விரீஹிமுதலானதுகள் பிருதவி அதிகமாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜலத்தில் நின்றும் பிருதவி உண்டாகிறது. (௪)

அத த்ருதீய: கண்ட:.

தேஷாம் கல்வேஷாம் பூதாநாம் த்ரீண்யேவ பீஜாநி பவந்த்யாண்டஜம் ஜீவஜமுத்பிஜ்ஜமிதி ॥ க ॥

ஸ0-ரா—ஜீவாவிஷ்டங்களான டக்ஷியாதி பூதங்களுக்கு காரணங்கள் ஆண்டஜமென்றும் ஜீவஜமென்னும் மூன்று வகையாகப்பட்டிருக்கின்றன. (க)

மஹாபூதங்களான அசேதனங்களுக்கு ப்ரும்மகாரியத்வத்தைச் சொல்லி ஜீவாவிஷ்டங்களான பௌதிகங்களுக்கும் ப்ரும்மகாரியத்தவமேயுள்ளதென்று ப்ரும்மகாரியத்வத்தை பிரதிபாதிக்கிருர்.

ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ॥ ௨ ॥

ஸா०—தேஜோபன்னங்களுக்கு காரணபூதமான சத்ஸப்தவாச்சியமான தேவதை மூன்று விதமாகிய தேஜோபன்னங்களை அவித்தியாபலத்தால் ஜீவபாவத்தை யடைந்த சுவஸ்ரூபத்துடன் பிரவேசித்து, தேவதத்தாதி நாமங்களையும் சௌக்லியாதிரூபங்களையும் பண்ணக்கடவோமென்று சங்கல்பித்தது. (௨)

ரா—சுவஸ்வாபிமானி தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களை ஜீவசரீரகனாய் அந்தர்யாமியாய் பிரவேசித்து நாமரூபங்களைப்பண்ணக்கடவோமென்று சத்சப்தவாச்சியமான பரதேவதை சங்கல்ப்பித்தது.

தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாம் கரவாணீதி ஸேயம் தேவதேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேநைவ ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரோத் ॥ ௩ ॥

ஸா०-ரா—மூன்றுவிதமான தேவதைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பிரித்து ஒவ்வொருபாகத்தை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பண்ணி, அதை இதரபாகங்களில் சேர்த்து திருவிருத்கரணம் பண்ணக்கடவேனென்று ஸங்கல்பித்து தேஜோபன்னுதிகளில் ஜீவத்துவார நாமரூபங்களைப்பண்ணிற்று. (௩)

தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாமகரோத்யதா து கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதாஸ்த்ரிவ்ருத்த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி தந்மே விஜாநீஹீதி ॥ ௪ ॥

ஸா०-ரா—தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களுடைய திருவிருதபிரகாரத்தை என்னிடத்தில் கேட்கவும். (௪)

இதி த்ருதீய: கண்ட:.

யதக்நே ரோஹிதꣳ ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாதக்நேரக்நித்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥ யதாதித்யஸ்ய ரோஹிதꣳ ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாதாதித்யாதாதித்யத்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௨ ॥ யச்சந்த்ரமஸோ ரோஹிதꣳ ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாச்சந்த்ராச்சந்த்ரத்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥

யத்வித்யுதோ ரோஹிதꣳ ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாத்வித்யுதோ வித்யுத்த்வம் வாசாரம்பணம் வி

காரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் || ௪ || ஏதத்த ஸ்ம வை தத்வித்வாம்ஸ ஆஹு: பூர்வே மஹாஶாலா மஹாஶ்ரோத்ரியா ந நோऽத்ய கஶ்சநாஶ்ருதமமதமவிஜ்ஞாதமுதாஹரிஷ்யதீதி ஹ்யேப்யோ விதாம்சக்ரு: || ௫ || யது ரோஹிதமிவாபூதிதி தேஜஸஸ்தத்ரூபமிதி தத்விதாஞ்சக்ருர்யது ஶுக்லமிவாபூதித்யபாம் ரூபமிதி தத்விதாஞ்சக்ருர்யது க்ருஷ்ணமிவாபூதித்யந்நஸ்ய ரூபமிதி தத்விதாம்சக்ரு: || ௬ || யத்வவிஜ்ஞாதமிவாபூதித்யேதாஸாமேவ தேவதாநாம் ஸமாஸ இதி தத்விதாம்சக்ருர்யதா து கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா: புருஷம் ப்ராப்ய த்ரிவ்ருத்த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி தந்மே விஜாநீஹீதி । ௭ ||

ஸ௦-ரா—உலகத்தில் திருவிருத கிருகமாகிய அக்கினியக்கி எந்த ரோகிதரூபம்பிரசித்தமோ, அது திருவிருத்கரணரகிதமான தேஜஸுக்கு ரூபமென்னும் அதில் எந்த சுக்கிலரூபம் காணப்படுகிறதோ; அது அந்த ஜலத்தினுடைய ரூபமென்னும் அதில் யாதொரு கிருஷ்ணரூபம் காணப்படுகிறதோ அது பிருதுவினுடைய ரூபமென்று அறியவும்.

சூரியனுக்கு யாதொரு ரோஹிதரூபம்காணப்படுகிறதோ இப்படியே சந்திரவித்துதாதிகளுக்கு ரோஹிதம் முதலான ரூபங்கள காணப்படுகிறதுகளோ, அதுகள் கிரமமாய் அநந்தவஸ்துக்களினுடைய சுவரூபங்களென்று கண்டுகொள்க. அவன் நாமதேயங்கள் வியவஹாரமாத்திரஹேதுக்கள்.

நம்முடைய வம்சத்தில் கீழ் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானவான்களுக்குள் ஒருவரும் கேட்கப்படாததும் ஊஹிக்கப்படாததும், நிருயிக்கப்படாததுமான வஸ்துவைச்சொல்லமாட்டாறென்று திருவிருத்கிருதங்களான தேஜோபன்னங்கள் நின்றும் சர்வத்தையுமறிந்தார்கள். எந்தவஸ்துவானது ரோஹிக்கும்போலவும் சுக்கிலம் போலவும் இருக்கின்றதோ, அந்தந்த ரூபங்கள் அக்கினியாதிகளுடைய ரூபங்களென்று அறிந்தார்கள்.

யாதொன்றானது கீழ்ச் சொன்ன ரூபத்தால் அறியப்படவில்லையோ அதையும் ரூபவத்தென்றறியப்படுகிறரோஹித சுக்கில கிருஷ்ணகூட்டமென்றே அறிந்தார்கள இப்படி எல்லாப்பிரபஞ்சத்திற்கு திருவிருத்காணத்தால் அபேதத்தை சாதித்து மாம்சாதி மயமான சரீரத்திற்கு திருவிருத்கிருதல்தஜோபன்னுதயபௌதத்தையும்பிரதிபாதிற்க ஆரம்பிக்கிறார். எப்படி புருஷனால் அனுபவிக்சப்படுகிறதேஜோபன்னங்கள் பரிணமிக்கின்றனவோ அந்த பிரகாரத்தை என்னிடத்தில் நின்றும் அறியவேணும். (௧.௨-௩-௪-௫-௬-௭)

அத பஞ்சம: கண்ட:.

அந்நமஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தத்புரீஷம் பவதி யோ மத்யமஸ்தந்மாம்ஸம் யோऽணிஷ்டஸ்தந்மந: || ௧ ||

ஸ௦-ரா—புருஷனால் புஜிக்கப்பட்ட அன்னம் ஜாடராக்கினியால் புசிக்கப்பட்டு மூன்றுவகையாகபிரிக்கப்பட்டது. அதாவது ஸ்தவிஷ்டமென்றும்மத்தியமம் என்றும் அணிஷ்டமென்றும் மூன்றுவகைகள் அதுகளில் ஸ்தவிஷ்டமாவது அதிகாம்சம், அது புரீஷமாகிறது மத்தியபாகம் மாம்சமாகிறது. (௧)

ஆப: பீதாஸ்த்ரேதா விதீயந்தே தாஸாம் ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தந்மூத்ரம் பவதி யோ மத்யமஸ்தல்லோஹிதம் யோऽணிஷ்ட: ஸ ப்ராண: ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா — புருஷனால் பானம்பண்ணப்பட்டஜலங்கள் மூன்றுவிதமாக முன்போல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்தூலாம்சம் மூத்திரமாகவும் மத்திய பாகம் லோஹிதமாகவும் ஸூக்ஷ்மபாகம் பிராணனாகவும் ஆகின்றது. (௨)

தேஜோऽஶிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்ததஸ்தி பவதி யோ மத்யம: ஸ மஜ்ஜா யோऽணிஷ்ட: ஸா வாக் ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா — முன்போல் பிரிக்கப்பட்ட தேஜோனுடைய ஸ்தூலாம்சம் அஸ்தியாகவும் மத்தியமாம்சம் தாதுவிசேஷமாகவும் ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரிய மாகவும் ஆகின்றன. (௩)

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகிதி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥

ஸ0-ரா — கேவலான்னத்தையேபுஜிக்கிற எலிமுதலான ஜந்துக்களுக்கும்வாகிந்திரியமும்பிராணவாயுவுமிருக்கிறபடியாலும் ஜலமாத்திரத்தையே புஜிக்கிற மத்ஸ்யம் முதலான ஜந்துக்கும் மனோவாகிந்திரியங்கள்காணப்படுகின்றன. தேஜச்சப்தவாச்யமானநெய்தைலங்களைபுஜிக்கிறஜனங்களுக்கு மனஸ்ஸும் பிராணனும்இருக்கிறபடியாலும் மனஸ்ஸும் அன்னமயமென்னும் பிராணன் ஜலமயமென்னும் வாக்குதேஜோமயமென்றும் எப்படி சொல்லப்படும் என்று சங்கைபண்ணக்கூடாது. எல்லாம் திரிவிருத்கிருதமாகையால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாவஸ்துக்களும் சேர்ந்திருக்கிறபடியால், என்று உத்திரம் சொல்லி ஆச்சுவாசிப்பிக்கப்பட்ட குமாரன் மறுபடியும் பூஜ்ஜியனாயிருக்கப்பட்ட நீர் எனக்கு அன்னக்யாதிகளை தெரியப்படுத்த வேணும் என்று கேட்க உத்தரம் சொன்னார். (௪)

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

ததிந: ஸோம்ய மத்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி தத்ஸர்பிர்பவதி ॥ ௧ ॥

ஏவமேவ கலு ஸோம்யாந்நஸ்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி தந்மநோ பவதி ॥ ௨ ॥

அபாம் ஸோம்ய பீயமாநாநாம் யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி ஸ ப்ராணோ பவதி ॥ ௩ ॥

தேஜஸ: ஸோம்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி ஸா வாக்பவதி ॥ ௪ ॥

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகிதி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௫ ॥

ப௦-ரா—கடையப்பட்ட தயிரினுடைய ஸூக்ஷமாம்சம் மேலே கிளம்பி நவனீத பாவத்தையடைந்து கிருதமாகிறதோ அப்படியே புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தினுடைய ஸூக்ஷமாம்சம் மனஸ்ஸாக ஆகிறது அதுபோல் பானம் பண்ணப்பட்ட ஜலங்களினுடைய ஸூக்ஷமாம்சம் பிராணனுக்காகிறது, அதுபோலவே புஜிக்கப்பட்ட கிருதத்தை வாதிகளுடைய ஸூக்ஷமாம்சம் வாகிந்திரியமாகிறது. மனம் பிராணாதிகள் அன்னமயாதிகள் என்கிற விஷயத்தில் வேருெரு திருஷ்டாந்தத்தால் சொல்ல வேண்டுமென்கிற சங்கையில் சமாதானம் சொல்லுகிருர். (௧-௨-௩-௪)

അഥ സപ്തമഃ ഖണ്ഡഃ.

ഷോഡശകലഃ സോമ്യ പുരുഷഃ പഞ്ചദശാഹാനി മാശീഃ കാമമപഃ
പിബാപോമയഃ പ്രാണോ ന പിബതോ വിച്ഛേത്സ്യത ഇതി ॥ ൧ ॥

ப௦-ரா—புருஷன் அன்னரசத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டும் பதினாறுவிதமாகப்பாகிக்கப்பட்டுமிருக்கிற சக்தி என்கிற கலைகளையுடையவன், அதில் பதினைந்துதினங்கள் புசிக்கவேண்டியதில்லை. இதையறியவேணுமானல் இஷ்டப்படிக்கு ஜலங்களை பானம் பண்ணவேணும் ஜலமயமாகிய பிராணன் நசிக்கமாட்டாது, என்று உத்தாலகர் சொன்னார். (௧)

സ ഹ പഞ്ചദശാഹാനി നാശാഥ ഹൈനമുപസസാദ കിം ബ്രവീമി
ഭോ ഇത്യൃചഃ സോമ്യ യജൂംഷി സാമാനീതി സ ഹോവാച ന വൈ
മാ പ്രതിഭാന്തി ഭോ ഇതി ॥ ൨ ॥

ப௦-ரா—மனதினுடைய அன்னமயத்துவத்தை அறிவதற்காக பதினைந்து தினங்கள் புஜிக்கவில்லை. பதினாறுவது தினத்தில் தகப்பனிடம் சென்று நான் என்சொல்லுகிறது என்று ச்வேதகேதுவால் சொல்லப்பட்ட பிதாவானவர், நீமுன் அத்தியயனம் பண்ணிய ருக் யஜுஸ் ஸாம வேதங்களை படியாய் என்று சொல்ல எனக்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை என்று சொன்னார். (௨)

തം ഹോവാച യഥാ സോമ്യ മഹതോഽഭ്യാഹിതസ്യൈകോഽങ്ഗാരഃ
ഖദ്യോതമാത്രഃ പരിശിഷ്ടഃ സ്യാത്തേന തതോഽപി ന ബഹു ദ-
ഹേദേവം സോമ്യ തേ ഷോഡശാനാം കലാനാമേകാ കലാതിശിഷ്ടാ
സ്യാത്തയൈതർഹി വേദാന്നാനുഭവസ്യശാനാഥ മേ വിജ്ഞാസ്യസീതി

ப௦ ரா—வாராய் ச்வேதகேதுவே அதற்கு காரணந்தெரிந்துகொள்; உலகத்தில் மகத்பரிமாணமுடையதாயும் கட்டைகளால் ஜ்வலிக்கப்பட்டுமிருக்கிற அக்கினியினுடைய கத்தியோதபரிமாணமான ஒருதணல் சேஷித்து அனேகவஸ்துக்களை எப்படிதஹிக்கமாட்டாதோ; அப்படியே அன்னங்களால விருத்தியடையப்பட்டபதினாறுவிதங்களான மனதினுடைய அம்சங்களில் பதினைந்து அம்சங்கள் க்ஷீணித்து ஒரு அம்சமிருக்கது. அதனால் வேதங்கள் தோன்றவில்லை புஜித்தபிறகு சமஸ்தவேதங்களையு மறியப்போகிருய் என்று மகனைப்பார்த்து பிதா சொன்னார். (௩

സ ഹാശാഥ ഹൈനമുപസസാദ തം ഹ യത്കിഞ്ച പപ്രച്ഛ സർവ്വം
ഹ പ്രതിപേദേ ॥ ൪ ॥

ப௦-ரா—இப்படி ச்வேதகேதுவென்பவன் தகப்பனால் சொல்லப்பட்டு புஜித்து தகப்பனாரிடம் சென்று, தகப்பனாரால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொன்னான். பிறகுமகனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொல்லுகிருர். (௪)

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌮𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌂 𑌖𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌂 𑌤𑍃𑌣𑍈𑌰𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌵𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤
𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑌹𑍁 𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 ॥ ௫ ॥

ஶ௦-ரா—எப்படிமுன் நன்றாக ஜ்வலித்து சாந்தமாகிய பெரியதான அக்னியி னுடைய கத்தியோத மாத்திரமான தணல் திருணாதிகளால் விருத்தியடையப்பட்டு பெரியதாகிய வஸ்துகளை எரிக்குமோ. (௫)

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌕𑌲𑌾𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌭𑍂𑌤𑍍𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌪𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑍀𑌤𑍍𑌤𑌯𑍈𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭
𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨 𑌆𑌪𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍀 𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿
𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஶ௦-ரா—அப்படியே பதினாறு விதமாகிய மனதினுடைய அம்சங்களில் ஒரு அம்சம் அன்னத்தால் விருத்தியடையப்பட்டு தனகாரியம்செய்து கொளவதில் சமர்த்தமாச்சுது. அதனால் எல்லாவேதங்களையும் ஸ்மரிக்கிறாய் ஆகையால் மநஃபிராணாதிகள் அன்னமயாதிகளென்று தகப்பனாருடைய உபதேசத்தால் சுவேதகேதுவாகியபுத்திரன் தெரிந்து கொண்டார். (௬)

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

அவதாரகை.

ஒருவஸ்து அறியப்பட்ட மாத்ரத்தால் எல்லாவஸ்துக்களும் அறியப்படும் என்கிறவிஷயத்தை ஸ்தாபநம்பண்ணுவதற்கு தேஜோபன்னங்களுக்கு பரமாத்மகாரணத்தத்ஸதச்சொல்லி சேதனஸமூஹததுக்கு அதைச்சொல்லுகிறார்.

𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌹𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾
𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑌾
𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿
𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஶ௦-ரா—உத்தாலகரென்பவர் ஶ்வேதகேதுஎன்கிற மகனைப்பார்த்து நீசுஷுப்தி தசையை தெரிந்துக்கொள் என்றுசொன்னார். எப்போது புருஷன்பரதேவதையோடு ஏகீபூதனாய் லயத்தை அடைகிறானோ அப்பொழுது இவனுக்கு லௌகிகர்கள் ஸ்வபிதி எனகிற நாமத்தைச்சொல்லுகிறார்கள். (௧)

கீழ்சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்துகிறார்.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤
𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌶𑍍𑌰
𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஶ௦-ரா—ஒருபக்ஷி தனக்கு ஹிம்ஸகனான வேடனுடைய ஹஸ்தத்திலிருக்கிற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு நாலுமூலைகளிலும் விழுந்து ஓரிடம் அகப்படாமல், அந்தவே

டனுடையஹஸ்தத்தை அடையுமோஅதுபோல் அன்னோபசிதமான மநச்சுஜாகரண ஸ்வப்நகாலத்தில் அநேகவிஷயங்களை க்ரஹித்தும் வேறொரு சாதநத்தை அடையாமல் ப்ராணத்துடன் சேருகிறது மனதுக்கு ப்ராணம் பந்தகம். (உ)

𑌅𑌶𑌨𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌮𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁
𑌷𑍋𑌽𑌶𑌿𑌶𑌿𑌷𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍋𑌨𑌾
𑌯𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌨𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌨𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌪 𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌽𑌶𑌨𑌾
𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 𑌨𑍇𑌦𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌭𑌵𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—வா ராய் சுவேதகேதவே நீஅசநாபிபாஸையுடைய தத்வத்தை அறியவும் அசநையாவது புசிக்கவேணுமென்கிற இச்சை பிபாஸையாவது பாநம்பண்ணவேணுமென்கிற இச்சை, எப்பொழுது புருஷனால் புசிக்கப்பட்ட கடிநமான அன்னத்தை பாகமபண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் ரசரூபமாக பரிணமிப்பிக்கின்றனவோ அப்பொழுது புசிக்கவேணுமென்று இச்சை உண்டாகிறது, அதனால் அவனைலௌகிகர்கள் அசிஷதி என்று சொல்லுகிறார்கள். பசுக்களைக்கண்டு போகிற இடையர்களுக்கு கோநாயனென்றும் அஸ்வபாலகனுக்கு அஸ்வநாயனென்றும் அரசனுக்கு புருஷநாயனென்றும் பேர்கள். மேல்ஜலத்துக்கு அசநாயமென்று லௌகிகர்களும் பேர்சொல்லப்படுகிறது ஜலங்கல்லே ரஸபாவத்தை அடையப்பட்ட அன்னத்தால் சரீரமெனகிறகாரியம் அங்குரம்போல் உண்டாகிறது. அதனால் சரீரம் ஸகாரணம். (௩)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵 𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇
𑌨 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿
𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 ॥ ௪ ॥

தேஜஸ்ஸால் சொஷிக்கப்பட்டு சரீரமாய் பரிணமித்து சரீரம் ஸமூலமானுல் அன்னத்தில காட்டிய வேறொரு காரணம் சொல்லப்படவேணும் எனகிற சாகையில் சொல்லுகிறா.

ஸ0-ரா—சரீரத்துக்கு அன்னமே காரணமாகிறது வேறொருகாரணமில்லை அன்னமும் அங்குரம்போல் காரியமானதால் அதற்கு ஜலம் காரணம் ஜலமும் காரியமானதால் அதற்கு தேஜஸ்சு காரணம் அதுவும் காரியமாநதால் அதற்கு பரமாத்மா காரணமென்று அறியவும். ஆகையால் சராசரங்களுக்கு உத்பாதகனென்றும் ஆதாரமென்றும் லயஹேதுவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌯
𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍋𑌨𑌾𑌯𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌨𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌨𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇
𑌜 𑌆𑌚𑌷𑍍𑌟 𑌉𑌦𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾
𑌨𑍀𑌹𑌿 𑌨𑍇𑌦𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா—எப்பொழுது புருஷனால் பாநம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் தேஜ்ஸ்ஸால்சொஷிக்கப்படுகின்றன, அப்பொழுது புருஷனுக்கு பிபாசதி என்றபேர் சொல்லப்பட்டநாமங்கள்போல் தேஜஸ்சுக்கு உதந்தை என்றுபேர்சொல்லப்படுகிறது. அன்னஜலமும் அங்குரம்போல் காரிய மாகையால் ஸமூலமென்று சொல்லப்படுகிறது. (௫)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵 𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑌾 ॥ ௬ ॥

ப௦-ரா — அந்நஜலமயமான சரீரத்துக்கும் தேஜஸ்ஸை காரணமாகவும் அந்த தேஜஸ்சும் சரீரமாக பரிணமிக்கையால் அதற்கு சச்சப்தவாச்யமானபரதேவதை காரணம். ஆகையால் இந்தப்ரஜைகளுக்கு பரதேவதை உத்பாதகமென்றும் ஆதாரமென்றும் காசகமெனறும் சொல்லப்படுகிறது இந்தசரீரம்தேஜோபநகமூலகமானல் ஸ்லோஹிதமாம்ஸ்வரூபமாக பரிணமிக்கிறதற்கு ஹேதுதர்ப்த் கர்த்தமான தேஜோபன்னங்கள் தாவ்த்கரண ப்ரகாரம் கீழ்சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹவியோககாலத்தில் வாக்மனதிலும் மனஸ்சு ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணந்தேஜஸ்சுனிடத்திலும் தேஜஸ்சு பரதேவதையினிடத்திலும் லயிக்கிறது, இதை பரமாத்மா அணுவான வஸ்துபோல் காணப்படமாட்டான்.

𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ப௦-ரா—இப்படி காணப்படுகிற ஜகத்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய் அவன் சரீரியா யிருக்கிறபடியால் நீயும் அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுது ஸ்வேதகேது தகப்பனைப்பார்த்து தினங்கள்தோறும் ப்ரஜைகள ஸுஷுப்திகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகின்றன, நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகையால் அந்த விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்க அப்படியே யென்று சொன்னார். (எ)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍁 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌵𑌹𑌾𑌰𑌮𑍇𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌕𑍀𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑌂𑌶𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌶𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௪ ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஜநங்கள் சுஷுப்தி காலத்திலும் மரணகாலத்திலும் ப்ரளயகாலத்திலும் பரமாத்மாவினிடத்தில சேர்ந்து, பிறகு சேர்ந்தோமென்கிற அறிவு இல்லாமைக்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸம்-ரா—உலகத்தில் வண்டுகள் எப்படி நாநாதேசங்களிலிருக்கிற மரங்களுடைய புஷ்பரஸங்களைக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கு மதுபாநத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தரஸங்கள் மதுபாநத்தால் ஏகீபூதங்களாய் பிறகு நான்மாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும பெலாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு அஸமர்த்தங்களோ இப்படி எஜீவாதமாக்கள், சுஷுப்தி காலாதிகளில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்தபிறகு நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்கிறதில்லை ஜந்துக்கள சுஷுப்திபூர்வகாலத்தில் என்றுதந்த தேஹாபிமாநிகளாயிருந்தனகளோ ஸுஷுப்திக்கு பிற்காலத்திலும் அந்தந்த தேஹாபிமாநிகளாய் நான் வ்யாக்ரமென்றும் ஸிம்ஹமென்றும், நான்சென்னாய் என்றும் வராஹமென்றும் கிடமென்றும் பக்ஷியென்றும் அம்சமென்றும் மசகமென்றும் அபிமாநத்துடன் இருக்கின்ற, அந்தஸச்சப்தவாச்யமான பரமாத்மா அணுஸ்வரூபியாய் சராசரங்களுக்கு காரணமானபடியால் நீ அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுது ஸ்வேதகேது என்பவன் தகப்பனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அதாவது ஒரு மனுஷ்யன தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லுகிறார்போல், நான் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லக்காண்கிறதில்லை. ஆகையால் வேறொரு உதாஹரணம் சொல்லவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌤 𑌆𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑌤 𑌆𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌕𑍀𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑌂𑌶𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌶𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—உலகத்தில் கங்கை முதலான நதிகள் மார்க்கத்தால புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பிறகு மேகங்களால பரப்ரமம பானம்பண்ணப்பட்டு பூமியி

வருக்ஷரூபமாய்விழுந்தும் மறுபடியும் கங்கைமுதலான நதிரூபத்தைதரித்துஸமுத்ரத்தை அடைந்து கீழுகங்களாய் பிறகும் கங்கை என்று யமுனை என்றும் அரியுகிருக்கின்றன. அப்படியே சேதநாசேதநங்களும் ஸுஷுப்தி காலங்களில் பரமாத்மாவை அடைந்து பிறகு நாம் பரமாத்மாவை அடைந்து எழுந்திருக்க வந்தோமென்பது அறியாமல். பூர்வவாசனையால் வ்யாக்ராதி தேஹாபிமாநிகளாய் நம் வ்யாக்ராதிகள் என்று அறிகின்றன இப்படி தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேது என்பவன் உலகத்தில் உறங்கி எழுந்தவன் [ஸோஹம்] அவன் தான் நான் என்று அநுஸந்திக்கிறாப்போல் மரணாந்தரம் அப்படி அநுஸந்தாநம் காணாமையால் மரணகாலத்தில் சரீரநாசம்போல் ஆத்மநாசமும் உண்டாகவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌥𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

அவதாரிகை—ஜீவாத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌲𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌷 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍇𑌪𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑍋𑌦𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸௌ-ரா-அநேககாகையுடன் கூடின மரத்திரத்தில் மூலத்திலாவது மத்தியத்திலாவது அக்ரபாகத்திலாவது கோடாலிமுதலான ஆயுதங்களால் பேதித்தால் ப்ராணவாயுடன கூடியிருந்து ரஸபெருகிறது. ரஸரூபகாயபலத்தால் ஜீவாத்மா மரத்தில் அடிமுடி நுனிவரையில் வ்யாபித்து மூலபாகத்தில ஜலங்கலால் பாநம்செய்து அதிலுஞ் ஸுகாதிகளை அநுபவிக்கிறது என்று அறியவும்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌸𑌾 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௨ ॥

ஸௌ-ரா-இப்படி அடிமுதல் நுனிவரையில்வியாபித்திருக்கிறஜீவாத்மாவுருமரத்தில் வந்த பாகத்தை விடுகிறதோ அந்தபாகம் உலர்ந்து மத்தபாகங்கள் செவ்வையாய் காணப்படுகின்றன, எல்லாபாகங்களையும் சூழற்கங்களாய் காணப்படுகின்றன, ஆகையால் வேறொருபாகம் ஓலருகிறது. ஜீவநாசத்தாலன்று ஜீவஸம்கேதத்தால் என்று சொல்லுகிறாற்போல எல்லாபாகங்கள உலருகிறதற்கு ஜீவயாகம் காரணமென்று கொள்ளவேணும். (௨)

𑌜𑍀𑌵𑌾𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲𑍇𑌦𑌂 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஶ்ரீ-ரா—இப்படியே ஜீவனால் விடப்பட்ட மனுஷ்யாதி சரீரங்கள் நசிக்கின்றன ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒருகாலமும் நாசமில்லையென்று கொள்ளவேணும், இல்லாவிட்டால் உலகத்தில் மனுஷ்யர்கள் உறங்கி எழுந்திருந்து முன்செய்தகாரியத்தினுடைய மிகுதியைச் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறதும், ஜந்மாந்தரங்களில் செய்த புண்ணியபலங்களை அநுபவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறதும் சேராது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேத கேது என்பவன் ஸூக்ஷ்மாஸ்ச்சப்த வாச்யமான பரதேவதை நாமரூபங்களுடன் கூடின ஜகத்காரணத்வம் எப்படி சேரும் என்றுகேட்கச்சொல்லுகிறார். (௫)

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍋𑌧𑌫𑌲𑌮𑌤 𑌆𑌹𑌰𑍇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌣𑍍𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌧𑌾𑌨𑌾 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌮𑌙𑍍𑌗𑍈𑌕𑌾𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌤𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌨𑌿𑌭𑌾𑌲𑌯𑌸 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍈𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௩ ॥

ஶ்ரீ-ரா—பெரிதாய்ப் படுகிறவஸ்துக்கு ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துகாரணமென்கிற விஷயத்தைபார்க்கவேணுமானால்எதிரேகாணப்படுகிறஆலமரத்தினுடையபழத்தைக் கொண்டு வரவேணுமென்று சொல்ல, அப்பொழுது சுவேதகேது என்பவன் பழத்தைக்கொண்டுவர அதைபேதிக்கவேணுமென்றுசொல்ல, அப்படியேபேதிக்க அதில் எதைபார்க்கிறாயென்று கேட்க ஸூக்ஷ்மமான பீஜங்கள் காணப்படுகின்றன. என்று சொல்ல அந்த பீஜங்களில் ஒன்றை பேதிக்க வேணுமென்றுசொல்ல அப்பொழுது அதைபேதிக்க அதில் எதைப்பார்க்கிறாயென்று கேட்க, ஒன்றும் காணப்படுகிறதில்லை யென்று ஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்து உத்தாலகர் சொல்லுகிறார். ஆலம் பழத்தினுடைய பீஜம்பின்னமானால் அதினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்ஸம் காணப்படாமல் அநேகசாகைகளுடன்கூடின மரத்துக்கு காரணமாகுமாகையால் அணுவான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து பெரிதாய் நாமரூப விபாகங்களுடன்கூடின ஜகத்து உண்டாகிறதென்கிறவிஷயத்தில் விச்வஸிக்கவேணும். அந்தபரமாத்மா பிரபஞ்சத்துக்கும் உனக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேது என்பவன்பரமாத்மா உலகத்துக்குகாரணமானால் ப்ரத்யக்ஷமில்லாமைக்கு ஹேதுவென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌲𑌵𑌣𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁𑌦𑌕𑍇𑌽𑌵𑌧𑌾𑌯𑌾𑌥 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌾 𑌲𑌵𑌣𑌮𑍁𑌦𑌕𑍇𑌽𑌵𑌾𑌧𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗 𑌤𑌦𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 ॥ ௧ ॥

𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌵𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌥 𑌮𑍋𑌪𑌸𑍀𑌦𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌭𑌾𑌲𑌯𑌸𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌲𑍇𑌤𑌿 || ௨ ||

𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஒருவஸ்து ஒருப்ரகாரமாம் காணப்படாமல் வேறொருரீதியாய்க் காணப்படுமென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஶம்-ரா—வாராய் ச்வேதகேதுவே ராத்ரியில் சலத்தில்லவணத்தைசேர்த்து காலையில் என்னுடைய சமீபத்துக்குவரவேணுமென்றுசொல்ல அப்படியேசெய்து தகப்பனாருடைய ஸமீபத்துக்குவர தகப்பன் அந்தலவணத்தைக் கொண்டுவரவேணுமென்றுசொல்ல, அவன் சலத்தில்லவணத்தை தேடிப்பார்க்க அப்பொழுது லவண ஜலத்தில்விலீனமாய் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையென்று தகப்பன் சொல்லுகிறார். இப்படியே ஸதாச்மஸ்வரூபம் அறியவும்.

ஶம்-ரா-இப்படி கையாலும் கண்ணாலும் அறியப்படாதலவணம்வேறொருஉபாயத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். ஜலத்தினுடைய அடிபாகத்திலும் மத்தியபாகத்திலும் அக்ரபாகத்திலும் ஜலத்தை யெடுத்து பானம் பண்ணி அது எந்தவிதமாயிருக்கிறதென்று கேட்க அப்பொழுது லவணமாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல அதை உத்தாலகனாகேட்டு எப்படி ஜலத்திலிருக்கிற லவணம் கண்ணனுக்கு விஷயமாகிறதில்லையே அப்படியே ஸ்தாவரஜங்கமங்களில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரதேவதை ஆசார்யோபதேச ஶாஸ்த்ரங்களைவிட்டு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதென்று சொல்ல அப்பொழுது ச்வேதகேது என்பவன் ஸச்சப்தவாச்யமான பரதேவதை எந்த உபாயத்தால் காணப்படுகிறதோ, அதை உதாரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று பிரார்த்திக்கச் சொல்லுகிறார்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌨𑍀𑌯 𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌜𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑍋𑌦𑌙𑍍𑌵𑌾𑌧𑌰𑌾𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀𑌤𑌾𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌆𑌨𑍀𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 || ௧ ||

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌿𑌨𑌹𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾𑌨𑍇𑌵𑍋𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌹𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌥 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 || ௨ ||

ஸயவணவெஷாஉணிஒெஒதஷாதூ்ஶிஷ ஸுூ்ஂதஜ்ஜதூ் ஸ்ஸஞுூதா
தக்ஷவஷி வெுதவெகவெதா ஐதிஹ்ஒயவணவஶாஹமவாநிஜாவயகூஷிதித
யாவெஸாவஒஷ்ஶிவெஹாவாவ ॥ ௩ ॥

ஶ௦-ரா—எப்படி உலகத்தில் ஒருமநுஷ்யன் திருடன் கண்களைக்கட்டி தேச த்திலிருந்து அரண்யத்துக்குக் கொண்டுபோய் சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட அப்பொழுது அந்த மனுஷயன் திக்ப்ரம்மத்தை அடைந்து நாலுமூலைகளிலும் பார்த்து என்னை திருடன் கண்களை கட்டி சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட்டானென்று சொ
ித்து பிறகு தயாளுவான ஒரு புருஷனால் பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு உன்னுடையதேசம் உத்தாபாகத்திலிருக்கிறது அந்தமார்க்கத்லிவி போனால் ஸ்வதேசத்தை அடையலாமென்று சொல்லப்பட்டு அப்படியேஸ்வதேசத்தை அடைந்து சுகாதிகளை அநுபவிக்கிறாப்போல் சேதநர்கள் கர்மங்களாகிற பாசங்களால்கட்டப்பட்டு சம்சாரபாதையே அநுபவிக்கிற காலத்தில் பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தால் நல்ல ஆசாரியனை அடைந்து அவருடையஉபதேசத்தால் ஸ்வஸ்ரூபங்களையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அநுஸந்திக்கிறார்களோ அப்பொழுது சரீரவிமோசனகாலத்தில் பரமாத்மாவை அடைகின்றன சரீரம்போன பிறகு ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றன என்கிறவிஷயம் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானம் சரீரமுள்ளதன்மையுமிருக்கிறபடியால் எப்டி ஸங்கதமாகும் என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

ஊயவஜுஷப்ரவெுண

வஃாஃஷ ஹ்வொஒஷ்ாவதாவிநஂஜாதப ஃவாஷ்ஃவாஸவெதஜா
நாஸிஶாஂஜாநாஸிஶாஶிதிதஸூ்யாவஞவாஜுநஸிஸஂவஷ்ஷவெதஶநஃவு்ா
ணெவு்ாணவெுஜஸிவெதஜஃ வாஸ்ஷாஂஷெவதாயாஂதாவஜுநாதி ॥ க ॥
ஊயஷாஉஸூ்வாபஷநஸி ஸஂவஷஷவெதஶநஃவு்ாணெவு்ாணவெுஜஸிவெதஜஃவாஸ்ஷா௦ ஷெவதாயாஶயநஜாநாதி ॥ உ ॥
ஸயவணவெஷாணிஒெஒதஷாதூ்ஶிஷ ஸுூ்ஂதஜ்ஜதூ் ஸஞுூதா
தக்ஷவஷிவெுதவெகவெதா ஐதிஹ்ஒயவணவஶா ஹமவாநிஜாவ யகூஷிதித
யாவெஸாவஒஷ்ஶிவெஹாவாவ ॥ ௩ ॥

ஶ௦-ரா—மரணபாதையை அநுபவிக்கிற புருஷனை தன்னுடைய பந்தக்கள் ஸமீபத்துக்கு வந்து என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளுகிறாயா என்று சுற்றிக்கொண்ட சமயத்தில் எதுவரையில் வாக் மத்தியிலும்வந்து ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணன் தேஜஸ்சுலும் தேஜஸ் பரதேவதைனிடத்திலும் அதுவரையில் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறான். ஸச்சப்தவாச்ய மான பரதேவதையை வாகிந்திரியும் மநோமாாகத்தால் அடைகிறதோ அப்பொழுது புருஷன்ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை உலகத்தில் சநங்களுக்குதேஹமே ஆத்மாஎன்கிற அபிஸந்தாநத்தால் அநர்த்தம் வருகிறதும் ஸதாத்மகத்வாபி சந்தாநத்தால்புருஷார்தப்ராப்தியுண்டாகிறது என்கிறவிஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

ஷோட₃ஶ: க₂ண்ட₃:

புருஷꣳ ஸோம்யோதஹஸ்தக்₃ருஹீதமாநயந்த்யபஹார்ஷீத் ஸ்தேயமகார்ஷீத் பரஶுமஸ்மை தபதேதி ஸ யதி₃ தஸ்ய கர்தா ப₄வதி தத ஏவாந்ருதமாத்மாநம் குருதே ஸோ(அ)ந்ருதாபி₄ஸந்தோ₄(அ)ந்ருதேநாத்மாநமந்தர்தா₄ய பரஶும் தப்தம் ப்ரதிக்₃ருஹ்ணாதி ஸ த₃ஹ்யதே(அ)த₂ ஹந்யதே ॥ ௧ ॥

அத₂ யதி₃ தஸ்யாகர்தா ப₄வதி தத ஏவ ஸத்யமாத்மாநம் குருதே ஸ ஸத்யாபி₄ஸந்த₄: ஸத்யேநாத்மாநமந்தர்தா₄ய பரஶும் தப்தம் ப்ரதிக்₃ருஹ்ணாதி ஸ ந த₃ஹ்யதே(அ)த₂ முச்யதே ॥ ௨ ॥

ஸ யதா₂ தத்ர நாதா₃ஹ்யேதைததா₃த்ம்யமித₃ꣳ ஸர்வம் தத்ஸத்யꣳ ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி தத்₃தா₄ஸ்ய விஜஜ்ஞாவிதி விஜஜ்ஞாவிதி ॥

ஸௌ0-ரா-உலகத்தில்ஒருபுருஷன் என்னுடையவீட்டில்திருடன்பிரவேசித்தகிலவஸ்துகொண்டு போனான் என்று சொல்ல, அப்பொழுது ராசபடர்கள் ஒருவனிடத்தில் ஸம்சயப்பட்டு அவனை பிடித்துக்கொண்டு போகிறகாலத்தில் வழிநடுவில் சிலர் இவன் என்னகுற்றம்பண்ணினானென்றுகேட்க, அப்பொழுது படர்கள் இவன்ஒருவருடைய தனங்களை அபஹரித்தானென்று சொல்லி இவனை சோதிக்கிறதற்காக ஒரு அயஃபிண்டத்தை தப்தமாக பண்ணுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டே அதைக் கொண்டுவருகிறார்கள். அப்பொழுது இவன்திருடியிருந்தால் நான் திருடினேனென்றுசொல்லுகிறவார்த்தை அஸத்யமாகிறது அஸத்யாபிஸந்தியுடன் அதை ஸ்பரசித்தால் தஹிக்கப்பட்டு படர்களால் ஹிம்சிக்கப்படுகிறான். அப்படிதிருடாவிட்டால்இந்த வார்த்தை ஸத்யமாகுறது அதனால் தஹிக்கப்படாமல் படர்களால் விடப்படுகிறான். எப்படி ஸத்யாபி ஸந்தியுடன்கூடின புருஷன் பரசுவை ஸ்பர்சித்து தகிக்கப்பட்டமாட்டானோ, அப்படியே உலகம் சதத்ஸதாத்மகமென்று அபிஸந்தானத்துடன் கூடின புருஷன் ஸம்ஸாரிகஷ்டத்தை அநுபவிககமாட்டான். ஆகையால் சராசரங்கள் அவனுக்கு சரீரபூதங்களென்று சொல்ல அப்பொழுது ஆசாரியனுடைய வசநத்தால் ச்வேதகேது என்பவன் பரமாத்மாவை தெரிந்துக்கொண்டான். (௩)

மத்வபாஷ்யம்—இந்தப்ரபாடகத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பற்றின புராண வசனங்கள் விசேஷித்து எழுதப்பட்டன. மேலும் ஜீவேச்வர பேதங்களுக்கு யாதங்கள் காட்டப்பட்டன, பேதமே (அததத்வமஸி) என்று பதவிபாகமாயை பேதமேசொல்லப்பட்டதென்றும் பேதத்திற்கே த்ருஷ்டாந்தங் கூறப்பட்டதென்றும் அபேதத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டதில்லை என்றும், அபேதமாய் நினைப்பவர்களுக்கு மஹாபாபமுண்டென்று அநேக புராண வசனங்களெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இதி ஶ்ரீசாந்தோ₃க்₃யோபநிஷதி₃ ஷஷ்ட₂: ப்ரபாட₂க: ஸமாப்த:.

ஆறாவது ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

சாந்தோக்யோபநிஷதி ஸப்தம: ப்ரபாடக:

ப்ரதம: கண்ட:

அதீஹி பகவ இதி ஹோபஸஸாத ஸநத்குமாரம் நாரதஸ்தம் ஹோவாச யத்வேத்த தேந மோபஸீத ததஸ்த ஊர்த்வம் வக்ஷ்யாமீதி ||1||

ஸ ஹோவாச ருக்வேதம் பகவோ(அ)த்யேமி யஜுர்வேதம் ஸாமவேதமாதர்வணம் சதுர்த்தமிதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம் வேதாநாம் வேதம் பித்ர்யம் ராசிம் தைவம் நிதிம் வாகோவாக்யமேகாயநம் தேவவித்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் பூதவித்யாம் க்ஷத்ரவித்யாம் நக்ஷத்ரவித்யாம் ஸர்பதேவஜநவித்யாமேதத்பகவோ(அ)த்யேமி ||2||

ஸோ(அ)ஹம் பகவோ மந்த்ரவிதேவாஸ்மி நாத்மவிச்ச்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருசேப்யஸ்தரதி சோகமாத்மவிதிதி ஸோ(அ)ஹம் பகவ: சோசாமி தம் மா பகவாஞ்சோகஸ்ய பாரம் தாரயத்விதி தம் ஹோவாச யத்வை கிஞ்சைததத்யகீஷ்டா நாமைவைதத் ||3||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மந்திரவிசேஷோச்சாரணம் செய்துகொண்டே நாரதமகாமுனி ஸநதகுமாரரிடம் சென்று, அவரறிந்ததைச் சொல்லும்படி நியமிக்க, தனக்கு நான்கு வேதங்களும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வியாகரணமும், ச்ராத்தகல்பமும், கணிதமும், உத்பாதஜ்ஞாநமும், நிதிகளையறிகிற மஹாகாலாதிசாஸ்திரமும், தர்க்கசாஸ்திரமும், ஏகாயநமும், சிக்ஷாதிசாஸ்திரங்களும், தேவதோபாஸன வித்யைகளும், வசீகரவித்யையும், தநுர்வேதமும், ஜ்யோதிஷமும், கருடவித்யையும், சங்கீதவித்யையும், வைத்தியசாஸ்திரமும், தெரியும். இவையெல்லாமறிந்து மாத்மஜ்ஞானமில்லாமல் சோகித்திருக்கிறேன். ஆகையால் நானறிந்ததற்கு மேல் சோகந்தீருமபடி ஆத்மாவை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், ஆத்ம ஜ்ஞானத்தால் சோகந்தீருமென்று தங்களைப் போல்வார்சொல்லக்கேட்டிருக்கிறனென்றும் சொல்ல நீரறிந்த தெல்லாம் நாமமென்றார்.

நாம வா ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேத ஆதர்வணஶ்சதுர்த்த இதிஹாஸபுராண: பஞ்சமோ வேதாநாம் வேத: பித்ர்யோ ராசிர்தைவோ நிதிர்வாகோவாக்யமேகாயநம் தேவவித்யா ப்ரஹ்மவித்யா பூதவித்யா க்ஷத்ரவித்யா நக்ஷத்ரவித்யா ஸர்பதேவஜநவித்யா நாமைவைதந்நாமோபாஸ்ஸ்வேதி ||4||

ஸ யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவந்நாம்நோ கதம் தத்ராஸ்ய யதாகாமசாரோ பவதி யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவோ நாம்நோ பூய இதி நாம்நோ வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே பகவாந்ப்ரவீத்விதி ||5||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிக்கைல்லாம் நாமமாகையால் நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நாமமுள்ளவிடமெல்லாம் காமசாரமுண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னார். நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல நாமத்தை விடச் சிறந்ததில்லையோவென்றுகேட்க, உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌞𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌞𑍍𑌚𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌨𑌾𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌨𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌇𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஸா-ப்ர-ஸா.) வாக்கு ஸகல வேதங்களையும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், ஸகல விஷயங்களும் வாக்கினாலேயே தெரிவிக்கப்படுகின்றன. வாக்கை விட்டால் ஸத்யாந்ருதங்களொன்றுமே ஏற்பட மாட்டாவென்றும், ஆகையால் வாக்கையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், வாக்கே ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால், அப்படியே காமசாரமுண்டாகு மென்றும் சொல்ல, இதற்கும் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்றார். அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌲𑌕𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑍋𑌲𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌮 𑌚 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌧𑍀𑌯𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌇𑌮𑌞𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌞𑍍𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌇𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஸா-ப்ர-ஸா.) வாக்கும் வாக்குக்குக் கதீநமான நாமமும் மநோதீநமாகையால் மநமே சிறந்தது. ஸகலத்தையும் இதனாலறிகின்றானன்றோ? ஆகையால் மநஸ்ஸையுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்றுகேட்க உண்டென்ன சொல்லவேண்டுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍁 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 ||

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌕𑍢𑌪𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௨||

𑌸 𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௩||

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) மநஸ்ஸைவிட ஸங்கல்பம் சிறந்தது. ஸங்கல்பித்த பிறகன்றோ மநஸ்ஸினால் நினைக்கின்றேன். பின்பெல்லாம் தததீநமென்பது ஸித்தமன்றோ? ஆகையால் ஸகலமும் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸங்கல்பத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தை யுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகும். ஸகலமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பித்தபடி யடைகிறான். ஆகையால், ஸங்கல்பமே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதிலும் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌚𑍇𑌤𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍁 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍀𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌏𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 ||௧||

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍍𑌥𑌮𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌵𑌿𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌵𑍋𑌤 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௨||

𑌸 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌥𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௩||

(ஸம்-ஹா-ர-ஹா.) அதைவிடச் சிறந்தது சித்தமென்று சிந்தித்துக்கொண்டபிறகன்றோ ஸங்கல்பம் முதலான ஸமஸ்தமுமுண்டாகின்றது? எத்தனை படித்தவனாயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்ய மில்லாதவனை வித்வானாக மதிப்பதில்லை. கொஞ்சம்

படித்தவனுயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்யமுடையவனையே ஜநங்களை கௌரவித்து அவன் சொல்லும் வார்த்தையையே கேட்கின்றார்கள். ஆனதால் சித்தத்தை யுபாஸித்தால் சிந்தித்த லோகங்களை யடைகின்றான். ஆகையால் சித்தத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, சித்தத்தைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

अथ षष्ठः खण्डः.

ध्यानं वाव चित्ताद्भूयो ध्यायतीव पृथिवी ध्यायतीवान्तरिक्षं ध्यायतीव द्यौर्ध्यायन्तीवापो ध्यायन्तीव पर्वता ध्यायन्तीव देवमनुष्यास्तस्माद्य इह मनुष्याणां महत्तां प्राप्नुवन्ति ध्यानापादांशा इवैव ते भवन्त्यथ येऽल्पाः कलहिनः पिशुना उपवादिनस्तेऽथ ये प्रभवो ध्यानापादांशा इवैव ते भवन्ति ध्यानमुपास्स्वेति ॥१॥

स यो ध्यानं ब्रह्मेत्युपास्ते यावद्ध्यानस्य गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति यो ध्यानं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो ध्यानाद्भूय इति ध्यानाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान्ब्रवीत्विति॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.) சித்தத்தைவிட த்யாநம் சிறந்தது. த்யாநம் செய்பவனுக்கு மாகாத்ம்யம் லோக ப்ரஸித்தம் பூம்யாதிகளும் மாகாத்ம்யாபேக்ஷயினுற் போல த்யாநம் பண்ணுவதுபோல் நிச்சலமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் த்யாநம் ப்ரம்மமென் றுபாஸித்தால் ஸகல ஸித்தியையு மடையலாம், த்யாநமாவது விச்சேதமில்லாமல் ஒன்றைப்பற்றி வருகிற சிந்தை' என்று சொல்ல, இதைவிட மேலுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லு மென்றார்.

अथ सप्तमः खण्डः,

विज्ञानं वाव ध्यानाद्भूयो विज्ञानेन वा ऋग्वेदं विजानाति यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थमितिहासपुराणं पञ्चमं वेदानां वेदं पित्र्यं राशिं दैवं निधिं वाकोवाक्यमेकायनं देवविद्यां ब्रह्मविद्यां भूतविद्यां क्षत्रविद्यां नक्षत्रविद्यां सर्पदेवजनविद्यां दिवं च पृथिवीं च वायुं चाकाशं चापश्च तेजश्च देवांश्च मनुष्यांश्च पशूंश्च वयांसि च तृणवनस्पतीञ्श्वापदान्याकीटपतङ्गपिपीलकं धर्मं चाधर्मं च सत्यं चानृतं च साधु चासाधु च हृदयज्ञं चाहृदयज्ञं चान्नं च रसं चेमं च लोकममुं च विज्ञानेनैव विजानाति विज्ञानमुपास्स्वेति ॥१॥

स यो विज्ञानं ब्रह्मेत्युपास्ते विज्ञानवतो वै स लोकाञ्ज्ञानवतोऽभिसिध्यति यावद्विज्ञानस्य गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति यो विज्ञानं ब्रह्मेत्युपास्तेऽस्ति भगवो विज्ञानाद्भूय इति विज्ञानाद्वाव भूयोऽस्तीति तन्मे भगवान्ब्रवीत्विति ॥२॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஸா.) த்யாநத்திலும் விஜ்ஞானம் சிறந்தது. விஜ்ஞானத்தினுல் இருக்வேதம் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் நன்று யறிகின்றானன்றோ? ஆதலால் விஜ்ஞானத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும். இப்படி விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்

பலனுக்கு விஜ்ஞானஸித்தமான ஸகல லோகங்களையு மடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌬𑌲𑌂𑌵𑌾𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑌾𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌯𑌦𑌾 𑌬𑌲𑍀 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌿𑌕𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||க||

𑌸𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||உ||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) விஜ்ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது பலம்; பலத்தினாலே பரம்பரையாய் ஸகலமுமுண்டாகின்றன. ஆனதால் பலத்தையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். இப்படிப் பலத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களையடைகின்றான் என்று சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂𑌵𑌾𑌵 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌶 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁 𑌹 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌦𑌥𑌵𑌾𑌽𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌽𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌽𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌽𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||க||

𑌸𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||உ||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) பலத்தைவிட அந்நம் சிறந்தது; ஏனென்றால் ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் அந்ந மூலமா யுண்டாகின்றன; ஆனதால் அந்நத்தையே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்க வேண்டியது. அந்நத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவே ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌪𑍋𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾

𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑌹𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌿𑌕𑌮𑌾𑌪 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌪 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) அந்நத்தைவிட அப்பு சிறந்தது; அந்நமும் அப்பினாலேயே ஸித்திக்கின்றது; ஆகையால் அப்பையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும்; அப்படி யுபாஸித்தால் அதற்குத்தக்க லோகங்களை யடைகின்றான்; காமசாரியாகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லவேண்டு மென்றார்.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌾𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌵𑍈 𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌹𑌤𑌤𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) அப்பிலும் தேஜஸ்ஸு சிறந்தது; தேஜஸ்ஸினால் அப்புண்டாகின்றது. மழை பெய்வதற்கு முன் தேஜஸ்ஸு ப்ரகாசிக்கின்றது. அந்தத் தேஜஸ்ஸைப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டியது அப்படி உபாஸித்தால் அதற்குரிய லோகங்களை யடைகிறானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌵𑍈 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌰𑌮𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌨 𑌰𑌮𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑌂𑌬𑌾𑌧𑌾𑌨𑍁𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯

ஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி ய ஆகாசம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே'ஸ்தி பகவ ஆகாசாத்பூய இதி ஆகாசாத்வாவ பூயோ'ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) தேஜஸ்ஸைவிட ஆகாசம் சிறந்தது. சூரிய சந்திரர்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கெல்லா மாகாசமாதாரமன்றோ? சப்தத்தைக் கேட்பது ஆகாசத்தினாலன்றோ? இப்படி யநேகமான அதிசயங் கொண்டிருக்கின்றமையால் ஆகாசத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களை யடைகின்றான் என்று சொல்ல அதற்கு மேலானதுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

த்ரயோதச: கண்ட:

ஸ்மரோ வாவாகாசாத்பூயஸ்தஸ்மாத்யத்யபி பஹவ ஆஸீரன்ன ஸ்மரந்தோ நைவ தே கஞ்சன ச்ருணுயுர்ன மன்வீரன்ன விஜானீரன்யதா வாவ தே ஸ்மரேயுரத ச்ருணுயுரத மன்வீரன்னத விஜானீரன் ஸ்மரேண வை புத்ரான்விஜானாதி ஸ்மரேண பசூன்ஸ்மரமுபாஸ்ஸ்வேதி ||௧||

ஸ யஸ்ஸ்மரம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவத்ஸ்மரஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி யஸ்ஸ்மரம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே'ஸ்தி பகவஸ்ஸ்மராத்பூய இதி ஸ்மராத்வாவ பூயோ'ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகாசத்தைவிட ஸ்மரணம் சிறந்தது. சப்தாதி ச்ரவணமெல்லாம் ஸ்மரணாதீனமன்றோ? இப்படி ஸ்மரணத்தை ப்ரம்மமென்று யவனுபாஸிக்கின்றானோ அவன் ஸ்மரிக்கப்படுகின்ற ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

சதுர்தச: கண்ட:

ஆசா வாவ ஸ்மராத்பூயஸ்யாசேத்தோ வை ஸ்மரோ மந்த்ரானதீதே கர்மாணி குருதே புத்ராம்ச்ச பசூம்ச்சேச்சத இமஞ்ச லோகமமுஞ்சேச்சத ஆசாமுபாஸ்ஸ்வேதி ||௧||

ஸ ய ஆசாம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்த ஆசயாஸ்ய ஸர்வே காமாஸ்ஸம்ருத்யந்த்யமோகா ஹாஸ்யாசிஷோ பவந்தி யாவதாசாயா கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி ய ஆசாம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே'ஸ்தி பகவ ஆசாயா பூய இத்யாசாயா வாவ பூயோ'ஸ்தீதி தன்மே பகவான் ப்ரவீத்விதி ||௨||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்மரணத்தைவிட ஆசை சிறந்தது, ஆசையினால் தான் ஸகல கர்மங்களையும் செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஆகையால் ஆசையை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன், ஆசைப்பட்ட ஸகலத்தையுமடைகின்றானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

பஞ்சதச: கண்ட:

ப்ராணோ வா ஆசாயா பூயான்யதா வா அரா நாபௌ ஸமர்பிதா ஏவமஸ்மின்ப்ராணே ஸர்வம் ஸமர்பிதம் ப்ராண: ப்ராணேன யாதி ப்ராண:

ப்ராணம் ததாதி ப்ராணாய ததாதி ப்ராணோ ஹ பிதா ப்ராணோ மாதா ப்ராணோ ப்ராதா ப்ராண: ஸ்வஸா ப்ராண ஆசார்ய: ப்ராணோ ப்ராஹ்மண: ||௧||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஆசையிலும் சிறந்தது ப்ராணன், அரங்கள நாபியில் அர்ப்பிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல ஸகலமும் ப்ராணத்தி லர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ராணனே கர்த்தா. ப்ராணமே கமந ஸாதநம் மாதாபிதராதிகளும் ப்ராணனே.

ஸ யதி பிதரம் வா மாதரம் வா ப்ராதரம் வா ஸ்வஸாரம் வாசார்யம் வா ப்ராஹ்மணம் வா கிஞ்சித் ப்ருஶமிவ ப்ரத்யாஹ திக் த்வாஸ்த்வித்யேவைநமாஹு: பித்ருஹா வை த்வமஸி மாத்ருஹா வை த்வமஸி ப்ராத்ருஹா வை த்வமஸி ஸ்வஸ்ருஹா வை த்வமஸ்யாசார்யஹா வை த்வமஸி ப்ராஹ்மணஹா வை த்வமஸி||

அத யத்யப்யேநாநுத்க்ராந்தப்ராணாஞ்சூலேந ஸமாஸம் வ்யதிஷந்தஹேந்நைவைநம் ப்ரூயு: பித்ருஹாஸீதி ந மாத்ருஹாஸீதி ந ப்ராத்ருஹாஸீதி ந ஸ்வஸ்ருஹாஸீதி நாசார்யஹாஸீதி ந ப்ராஹ்மணஹாஸீதி||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஸப்ராணர்களான மாதாபித்ராதிகளைத் திரஸ்கரித்த போதிலும் மாத்ருஹத்யை செய்பவன் என்றுப்போல நிந்திக்கின்றார்கள். ப்ராண ஹீநமாதாபித்ராதி சரீரங்களை சூலத்தால் குத்தினாலும் அப்படிக்குச் சொல்லுவாரில்லை.

ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்நதிவாதீ பவதி தம் சேத் ப்ரூயுரதிவாத்யஸீத்யதிவாத்யஸ்மீதி ப்ரூயாந்நாபஹ்நுவீத ||௪||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஆகையால் ஸகலமும் ப்ராணனே, இதை யறிந்து விசாரித்து நிச்சயித்தவன் அதிவாதியாகின்றான். இவனை யதிவாதியென்று யாரேனும் சொன்னாலும் அப்படியே யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

அத ஷோடஶ: கண்ட:.

ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி ஸோஹம் பகவ: ஸத்யேநாதிவதாநீதி ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸத்யம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) இப்படி அதிவாதி யாகின்றான்; ப்ராணவித்தென்று சொல்லும்போது மேல் ஜிஜ்ஞாஸைப் பிறவாதாகையால் வாஸ்தவத்தில அதிவாதியாயிருப்பவன் நித்ய ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனேயென்று சொல்ல ஆனாலப்படியே அதிவாதியாகவேண்டுமென்ன ஆனாலதை யறிந்தபின் அதுஸித்திக்குமென்ன அப்படியே ஸத்யத்தை உபாஸிக்க விரும்புகிறேனென்றார்.

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:.

யதா வை விஜாநாத்யத ஸத்யம் வததி நாவிஜாநந் ஸத்யம் வததி விஜாநந்நேவ ஸத்யம் வததி விஜ்ஞாநம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி விஜ்ஞாநம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||௧||

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) விஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்தால்மட்டுமே ஸத்யத்தைப் பற்றின அதிவாதி யாகலாமேயன்றி வேறுவிதமில்லையென்ன அப்படியே யென்றார்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். கீழ் ப்ராண சப்தத்தில் ஜீவாத்மா வென்று அர்த்தம் (ரா-பா-த்திலும்) ஸாக்ஷி சித்தென்று (சங்-பாத்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டதுபோல் இங்கும் விஜ்ஞாநமெனறு, சாஸ்திரத்தில் விசதமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகினறதெ ன்று (சங்-பாத்திலும்) தர்சந ஸமாநாகார ஜ்ஞாநமென்று (ரா-பா-த்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டது.

அஷ்டாதஶ: க²ண்ட:.

யதா³ வை மநுதே(அ)த² விஜாநாதி நாமத்வா விஜாநாதி மத்வைவ விஜாநாதி மதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி மதிம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) மநநம் ஸித்தித்தாலல்லது விஜ்ஞாநம் ஸித்தியாதென்ன அப்படிக்கு மநநம் செய்கிறேனென்றார்.

ஏகோநவிம்ஶ: க²ண்ட:.

யதா³ வை ஶ்ரத்³த³தா⁴த்யத² மநுதே நாஶ்ரத்³த³த⁴ந் மநுதே ஶ்ரத்³த³த⁴தே³வ மநுதே ஶ்ரத்³தா⁴ த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி ஶ்ரத்³தா⁴ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) மநத்திற்கு ச்ரத்தை வேண்டுமென்று சொல்ல அப்படியே என்றார். ச்ரத்தை என்பது த்வரை யென்று ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுகின்றார்.

விம்ஶ: க²ண்ட:.

யதா³ வை நிஸ்திஷ்ட²த்யத² ஶ்ரத்³த³தா⁴தி நாநிஸ்திஷ்ட²ஞ்ச்ச்²ரத்³த³தா⁴தி நிஸ்திஷ்ட²ந்நேவ ஶ்ரத்³த³தா⁴தி நிஷ்டா² த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி நிஷ்டா²ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) நிஷ்டை யென்பது ச்ரத்தைக்குக் காரணம்; அதுவேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

ஏகவிம்ஶ: க²ண்ட:.

யதா³ வை கரோத்யத² நிஸ்திஷ்ட²தி நாக்ருத்வா நிஸ்திஷ்ட²தி க்ருத்வைவ நிஸ்திஷ்ட²தி க்ருதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி க்ருதிம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாயது க்ருதி யென்றும் அந்த க்ருதி யென்பது யத்நமென்றும் சொல்லப்படன. அது வேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

த்³வாவிம்ஶ: க²ண்ட:.

யதா³ வை ஸுக²ம் லப⁴தே(அ)த² கரோதி நாஸுக²ம் லப்³த்⁴வா கரோதி ஸுக²மேவ லப்³த்⁴வா கரோதி ஸுக²ம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸுக²ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) ஸுகமின்ன தென்று அறிந்து யத்நப்படுகின்றமையால் ஸுகத்தை யறியவேண்டு மென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

த்ரயோவிம்ஶ: க²ண்ட:.

யோ வை பூ⁴மா தத்ஸுக²ம் நால்பே ஸுக²மஸ்தி பூ⁴மைவ ஸுக²ம் பூ⁴மா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய இதி பூ⁴மாநம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-ரா-ஸா.) அல்பம் ஸுகமல்ல. அதிக ஸுகமே ஸுகமாகும். ஆகையாலதையே அறியவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். அல்பஸுகமதிக த்ருஷ்ணா ஹேதுவாகையால் துக்க ஹேதுவாமாதலால் ஸுக ஹேதுவன்றெனத் தள்ளப்பட்டது என்று (சங்-பா-த்திலும்) உத்தம ஸுகத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இதர ஸுகம் நிந்திக்கப்பட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌮𑌾 𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥 𑌯𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑍀𑌤𑌿 ||௧||

(ஸம்-ஸா.) அந்த உத்தம ஸுகம் எப்படிப்பட்டதென்றால் பேத ஜ்ஞானமாகிய த்வைத மென்கிற ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ஸ்தானமான மோக்ஷஸுகமென்கிற ப்ரம்மாத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அந்த ப்ரம்மாத்ம ஸாக்ஷாத்கார முண்டானபோது மற்றொன்றைக் காண்பது கேட்பது முதலியவை ஏற்படாவென்றும் இந்தச் சுருதிக்குக் கருத்து. இது பூம ஸுகமின்னதென்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்டது.

(ரா-ஸா.) பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கும்போது இதர வஸ்துக்களை நினைக்கும்படி யிராது. ஆதலா லது பூமஸுக மென்னப்படுகின்றது. எதை யநுபவிக்கும்போது நினைவு மற்றொன்றை யநுபவிக்க விரும்புமோ அது அல்பம். அந்த பூமஸுகம் சுயம்ப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்கின்றது. மற்றொன்று அதற்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இதனால் சேதநா சேதநங்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் முதலியவை சங்கிக்க வழியில்லை. இந்தப்படி விசிஷ்டா த்வைதமாகின்றது.

𑌗𑍋𑌅𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌹 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௨||

(ஸம்-ஸா.) பூமஸுகம் அநாதாரமென்பதை மெய்ப்பிக்கின்றதற்கு ஒன்றை மற்றொன்று அடைந்திருக்குமேயல்லது அபேதப்பட்ட பொருளுக்கு ஆதாராதேய பாவம் ஏது.

(ரா-ஸா.) ஸர்வமும் பூமஸுகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லது அவற்றிலிதற்கு ப்ரதிஷ்டை யில்லை. தன்னிலும் ப்ரதிஷ்டை யில்லை. அநாதாரமாயிருக்கின்றதென்று கருத்து.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌉𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌃 𑌸 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌃 𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌮𑍁𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ||௧||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா) அந்த பூம ஸுகமானது மேலும் கீழும் மற்றுமுண்டான எல்லா இடங்களிலுமுண்டா யிருக்கின்றது. இனி அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகிறது. நானே கீழும் மேலும் பின்னும் முன்னும் தெற்கும் வடக்கும் இருக்கிறேன்; நானே யெல்லாம்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறு என்கிற சங்கையுண்டாகாமலிருப்பதற்கு நானே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டு மென்று அஹங்காராதேசம் தொடங்கப்படுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) பரமாத்ம சரீரமென்று தன்னை யறிய வேண்டுவதற்கு அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், ஜீவ பரமாத்

களாக்களுக்கபேதம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை யென்பது ஸ்புடமாய் விளங்குகின்றதென்றும், அப்படி அபேதமாயிருந்தால் (அஹமாதேசः) என்றிருக்குமென்றும் (அஹங்காதேசः) என்றிராதென்றும் (ரா-பாத்திலும்) பேதங்கள் காண்க.

கயா தகூ தாவெஶஸஷவாவெ தவாயஷூாஷாவெ தா வுஸிஷ்டாஷா தாவஶாஷா தா வ-ஶஷூாஷா தாஷகூணத கூவெ தா தூஶகூவெ தாவெஷ தி ஸவ-ீுகி திஸவாவஷஷ வஷவஂவஶூ ஹெவஂ ந நா ந வஷவஂவிஜா நஷா தூஶ திரா தகூ வ கூ தவியஂ நகூ தா நதஃஸஷூாஶாஷ வதி தஸூஸவெ-ீுஷஂ ஷொஶெஷஂ காஶவாஶொா ஹவதி கயெ நூயாவெ தாவிஷஂஶ நூஶாஜா நஷெகூயூஷொ காஹவதிவெ தஷாதீ ஸவெ-ீுஷஂ ஷொவெஷ காஶவாஶொா ஹவதி ||உ||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) அபேதோபாஸநம் செய்தால் முக்திக்கு வழியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் சரீர சரீரிபாவத்தையுபாஸிக்க வேண்டுமென்று இராபாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்று இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

கயஷஷ்ஶஂஶஃவஷணஃ.

தஸூஹவாவஷ தவெஸூவஂவஶூ தஷவஂ நூா நவெஸூவஂவிஜா ந த கூ தஃவ ாணகூ தகூஶா தஸூஶகூ த கூகாஶகூ தவெஜகூ த த கூவகூ தகூவிஶா-ீுவதிவொா ஹாவாவா தவெ தாஷஶா தவெ தா வஷஶா தவெ தா விஜ்ஞ நஶா தவெ தாயூா நஶா த தஶி தஶா த தஸஂகஷூ கூ தவெ தாஶந கூ தவெ தாவாமா தவெ தா நாஶா தவெ தாஶஂ தூாகூ த தஃ கஶா-ீுணூா த தவஷ வெஷதீ ஸவ-ீுஶிதி ||க||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணன், ஆசை, ஸ்மரணம், ஆகாசம், தேஜ்ஸ்ஸு, அப்பு, உச்பத்திவயங்கள், அந்நம், பலம், விஜ்ஞாநம், த்யாநம், சித்தம், ஸங்கல்பம், மநஸ்ஸு, வாக்கு, நாமம், மந்த்ரங்கள், கர்மங்கள் முதலியவை யெல்லாம் ஆத்மாவி னிடத்திலிருந்துண்டாகின்றன என்று பாஸிக்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். உபாஸகனை ஸ்துதிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டி செய்கிறானென்று சிறப்பிக்கப்பட்டதெனச் சங்-பா-த்திலும் அஹங்க்ரஹஸாமாநாதி கரண்யத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக ஸ்ருஷ்டிகர் த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ரா-பா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன.

தஷெஷ ஶொகஃநவஶூாஶூ தூஂ வஶூதிநவொா மஂ நா தஷஃ வதாஂ | ஸவ-ீுதீ ஹவஶூஃவஶூ தீஸவ-ீுஶவொா திஸவ ஸஜ திஸவகயாஹவதி தி யாஸவதிவஂவயா | ஸஷயா நவயாவெவவஂ நவெஶகா ஷஶஸூ தஃ | ஶ தஂஷஶவெவகஶஸஹஸ ாணிவவிதீ ஶதிஃ கூஹாஶஶஂ ஷளஸ தஶஂ ஷிஸ தஶஂ ஷளய ஂவாஸூ திஃ | ஸூதிவெ ஸவ-ீுஶ நீநாஂவி வ வொகூஃதவெஷூஶூஷிதகஷாயாய தஶஸஃ வாஶஂஷஶ யதிமவாநுஸ நகூஶஶஸதீ ஸஂமஜதூாவகூவெத தீ ஸஂஷஜதூாவகூவெத ||உ||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிச் சொன்னபடி க்ரமமாயுபாஸித்தவன் முக்தியடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே இந்த உபாஸகனுமாகின்றமையால் இவனே பரமார்த்த தசையில் ஏகரூபியாகின்றான். ராகத்வேஷங்களைவிட்டால் ஸத்வத்தியாகின்றது என்று சங்-பா-த்திலும் முக்தனுக்குக் கைங்கர்யத்தைச்செய்யும்

பொருட்டாகத் திவ்ய தேஹமுண்டென்றும், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேஹ ப்ராப்திக்காக இப்படிப்பட்ட உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த உபாஸநத்திற்கு ஸத்வசுத்தி வேணுமென்றும், ஸத்வசுத்திக்கு ஆகார சுத்தி வேண்டுமென்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஸநத்குமாரருடைய உபதேசம் முடிந்தது என்று தெளிந்து கொள்க.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஏழாவதுப்ரபாடகம் முற்றிற்று.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂॥ 𑌅𑌥𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ்ரு°-ஸா.) நடந்த ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் அத்வைத ஸ்வரூபமெல்லாம் சொல்லப்பட்டது; நிர்க்குணம் ப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்பட்டது; ஆயினும் மந்தபுத்திகளுக்கு அபரிச்சின்னாத்வைத ப்ரம்ம ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலும் குணமுள்ள வஸ்துவையே விரும்புவர்களானதாலும் தஹர பரிச்சேதமும் ஸத்யகாமாதி குணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்றால் எப்படியாயினும் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் உருசி வருவதற்குக் காரணம் தேடப்படுகின்றது. வைராக்கியத்தையுமுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமும் சொல்லவேண்டு மென்றும் இந்த எட்டாம் ப்ரபாடகம் தொடங்கப்படவேண்டும். ஹ்ருதயம் வீடென்றும், சரீரம் புரமென்றும் ரூபிக்கப்பட்டன. இந்தப் பட்டணத்தில் ஆகாசமென்கிற ப்ரம்மம் காணப்படுகின்றது. ஆகையாலதை யறிந்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக் காண்க

(ரா-ஸா.) ப்ரம்மமும் தஹர புண்டரீகத்தி லுபாஸிக்கப்படவேண்டு மென்பதும் சொல்லப்படுகின்றது. இதின் விரிவை சாரீரக பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்க.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரபாடகம் உபஸம்ஹார ப்ரபாடகமா யிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்தில் ப்ரமார்த்தா த்வைதத்தைச் சொல்லவேண்டுமோதலால் அப்படிச் சொல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதத்தையே இந்த ப்ரபாடக முழுதும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலிதுவே இந்த உபநிஷத்திற் கபிமதமென்று வெளியாகின்றதென்று புத்திமான்களூகித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌤𑌂𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌸𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌭𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌵𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஶ்ரு°-ஸா-ரா-ஸா.) தஹராகாச மென்பது யாது ? அதினுள்ளிருப்பதென்னவென்று கேட்டால் ஆகாசம் போன்றதே தஹராகாசம் எல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாயிருக்கின்றதென்றும், ஸர்வ போக்யமென்று முப்தேசிக்க வேண்டும்.

𑌤𑌂𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌚𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯𑌦𑍈𑌤𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇𑌵𑌾𑌕𑌿𑌂𑌤𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ ப்ரூயாந்நாஸ்ய ஜரயைதஜ்ஜீர்யதி ந வதேநாஸ்ய ஹந்யத ஏதத்ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரமஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோ(அ)பிபாஸஸ்ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்போ யதா ஹ்யேவேஹ ப்ரஜா அந்வாவிஶந்தி யதாநுஶாஸநம் யம் யமந்தமபிகாமா பவந்தி யம் ஜநபதம் யம் க்ஷேத்ரபாகம் தம் தமேவோபஜீவந்தி ॥

(ஶ்ரீ-பா-ஸா.) இது கேட்ட சிஷ்யர்கள் சரீர நாசாதிகளால் அது நசியாதோ வென்று கேட்டால், இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஜரையினால் ஜராதிகள் அதற்குக் கிடைக்க மாட்டாது. அபஹதபாப மத்வம் முதலிய குணங்களுக் கிடமாகின்றது. அதை யடைந்த வர்களுக்கு யதேஷ்டமாய் ஸகலமும் கிடைக்கும்.

தத்யதேஹ கர்மஜிதோ லோக꞉ க்ஷீயத ஏவமேவாமுத்ர புண்யஜிதோ லோக꞉ க்ஷீயதே தத்ய இஹாத்மாநமநநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந்காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷ்வகாமசாரோ பவதி அத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந்காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி ॥சு॥

(ஶ்ரீ-பா-ஸா.) கர்மார்ஜித ஸகல லோகங்களையும் அழிந்து போமவை யென்றும் அதற்கு த்ருஷ்டார்தம் இந்த லோகத்திலே பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் ஸத்ய குணங்களை யுபாஸிப்பவன் ஸர்வலோக காமசார முண்டாகுமென்றும் அந்த உபாஸந மில்லாதவனுக்குக் காமசாரமுண்டாகா தென்றும் சொல்லப்பட்டன.

த்விதீய꞉ கண்ட꞉.

ஸ யதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந பித்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥க॥ அத யதி மாத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய மாதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந மாத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥உ॥ அத யதி ப்ராத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ப்ராதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ப்ராத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥ங॥ அத யதி ஸ்வஸ்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்வஸாரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்வஸ்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥ச॥ அத யதி ஸகிலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸகாயஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸகிலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥ரு॥ அத யதி கந்தமால்யலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கந்தமால்யே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கந்தமால்யலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥சு॥ அத யத்யந்நபாநலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்யாந்நபாநே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேநாந்நபாநலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥எ॥ அத யதி கீதவாதித்ரலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கீதவாதித்ரே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கீதவாதித்ரலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥அ॥ அத யதி ஸ்த்ரீலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்த்ரியஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்த்ரீலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥கூ॥ யம் யமந்தமபிகாமோ பவதி யம் காமம் காமயதே ஸோ(அ)ஸ்ய ஸங்கல்பாதேவ ஸமுத்திஷ்டதி தேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ॥கo॥

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸகல லோகங்களை யதேஷ்டமா யடைகிறானென்பதைத் தனித்தனியே பிதா, மாதா, ப்ராதா, ஸ்வஸா, ஸகா, இந்தமால்யங்கள், அந்நபானங்கள், கீதவாதயங்கள், ஸ்த்ரீகள், இப்படிக்கு எந்த லோகங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்றானென்று கருத்து.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌾𑌮𑌨𑍃𑌤𑌮𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌲𑌭𑌤𑍇 ‖௧‖

(ஶ௦-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸத்ய காமங்கள், அந்ருதமாகிய மாயையினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றமையால், அறியப்படுவதில்லை. இப்படியே லோகாந்தரத்தை யடைந்த பந்துவர்க்கங்களையும் ஹ்ருதயத்தில் தன்னிலிருந்தும் காண விரும்பியும், காண்பதில்லை.

(ராஹா.) கர்மத்தினா லழுந்திய ஜ்ஞாநமுடைய ஜீவாத்மாவினால் பரமாத்மாவினுடைய கல்யாண ஸத்ய குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ப்ரேதர்களான பந்துக்களையு மடைகின்றானில்லை. ஸத்யமான கர்மம் நிவ்ருத்தமானால் ஸகலத்தையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்றானென்பது கருத்து.

𑌅𑌥 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃 ‖௨‖

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிதினமும் நித்ராஸமயத்தில் அந்த ப்ரம்மத்தை யடைந்துகொண்டிருந்தும், நிதியுள்ள பூமியின் மீது நடந்துகொண்டே நிதியை யறியாதிருப்பதுபோலவே யறிகிறதில்லை.

பாதாவயார்த்த பேதங்கள். அந்ருத சப்தத்திற்கு முன் ச்ருதியைப்போல அர்த்த பேதங் காண்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௩‖

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் இந்த ஆத்மா வர்த்திக்கின்றானென் றறிந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை யடைகின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௪‖

(ஶ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்த ஆத்மா இந்த சரீரத்தில் நின்றும் பரஞ்யோதி ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஸ்வரூபம் பெற்றவனாய் உஜ்வலனாகின்றான். இதுவே அம்ருதம், அபயம், அம்ருதாபய ஸ்வரூபமே ப்ரம்மம். அந்த ப்ரம்மத்திற்கே ஸத்யமென்று பெயர்.

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌤𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌨𑍇𑌨𑍋𑌭𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௫‖

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸத், தி, யம் என்று மூன்றக்ஷரங்கள் கலந்து ஸத்ய மென்றாகின்றது. முதலாவது அம்ருதம், இரண்டாவது மர்த்யம், மூன்றாவது இவ்விரண்டையுமடைவது. ஆகையா லிப்படி யறிந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகின்றான்.

சதுர்த்த: கண்ட:.

அத ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர்வித்ருதிரேஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய
நைதம் ஸேதுமஹோராத்ரே தரதோ ந ஜரா ந ம்ருத்யுர்ந ஶோகோ
ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோ(அ)தோ நிவர்தந்தே(அ)
பஹதபாப்மா ஹ்யேஷ ப்ரஹ்மலோக: ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த பரமாத்மா ஸகல லோகங்களுக்கும்ஸேது. எல்லாவற்றையும் தரிப்பவன். அபஹதபாப்மா. இந்த ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவனுக்கு ஒரு துக்கமுங் கிடைக்கமாட்டாது.

தஸ்மாத்வா ஏதம் ஸேதும் தீர்த்வா(அ)ந்த: ஸந்நநந்தோ பவதி வித்த: ஸந்நவி
த்தோ பவத்யுபதாபீ ஸந்நநுபதாபீ பவதி தஸ்மாத்வா ஏதம் ஸேதும்
தீர்த்வா(அ)பி நக்தமஹரேவாபிநிஷ்பத்யதே ஸக்ருத்விபாதோ ஹ்யேவைஷ
ப்ரஹ்மலோக: ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஸேதுவை யடைந்தவனுக்கு இராப் பகலென்கிற பேதமில்லாமல் எப்போதும் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும். அதாவது ஸர்வ ஜ்ஞனாகின்றான்.

தத்ய ஏவைதம் ப்ரஹ்மலோகம் ப்ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்ததி தேஷா
மேவைஷ ப்ரஹ்மலோகஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ
பவதி ॥௩॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படி யறிந்து முக்தனானவனுக்கு ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரமுண்டாகின்றது.

பஞ்சம: கண்ட:.

அத யத்யஜ்ஞ இத்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்ப்ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவ
யோ ஜ்ஞாதா தம் விந்ததே(அ)த யதிஷ்டமித்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ த
த்ப்ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவேஷ்ட்வா(அ)த்மாநமநுவிந்ததே ॥௧॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரம்ம சர்யத்தினால் ஸகலத்தையுமடைகின்றார்கள். அதையே யஜ்ஞமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த ப்ரம்ம சர்யத்தினா லாத்மாவை யடைகின்றான்.

அத யத்ஸத்த்ராயணமித்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்ப்ரஹ்மசர்யேண
ஹ்யேவ ஸத ஆத்மநஸ்த்ராணம் விந்ததே(அ)த யந்மௌநமித்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மச
ர்யமேவ தத்ப்ரஹ்மசர்யேண ஹ்யேவாத்மாநமநுவித்ய மநுதே ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மௌனமும் ப்ரம்ம சர்யமே. இதுவே ஸத்யராயண மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸத்தாகிய ஆத்மாவை இரக்ஷிக்கின்றமையா லிந்தப் பெயரடைந்தது

அத யதநாஶகாயநமித்யாசக்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ ததேஷ ஹ்யாத்மா
ந நஶ்யதி யம் ப்ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்ததே(அ)த யதரண்யாயநமித்யா

𑌵𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌹 𑌵𑍈 𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇
𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌦𑍈𑌰𑌂𑌮𑌦𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌸𑌵
𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍂𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌵𑌿𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍 ||௩||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) அநசகாயநமென்று சொல்லப்படுகின்றதும் ப்ரம்ம சர்யமே யாகின்றது. அரண்யாயந மென்பதும் ப்ரம்ம சர்யமேயாம். இப்படிப்பட்ட ப்ரம்ம சர்யாதி ஸாதக ஸம்பத்தியுடையவன் மூன்றாவது லோகமாகிய ப்ரம்ம லோகத்தை யடைகின்றான். அதில் அச்வத்தமும் ஸோமஸவநமும் மண்டபமும் அபராஜிதை யென்கிற பட்டணமும் ப்ரபுவினால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இது ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்தைச் சொல்லுகின்றதென்று சங்-பா-த்திலும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்ம லோகமென்று இரா-பா-த்திலும் பேதங் காண்க.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌤𑌾𑌵𑌰𑌂 𑌚 𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍
𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇
𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௪||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இந்த வர்ணனையினால் கொண்டாடப்பட்ட ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவன் ஸகல லோகங்களிலும் காமசார முடையவனாகின்றான்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌾 𑌏𑌤𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿𑌮𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍁
𑌕𑍍𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌵𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲 𑌏
𑌷 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲 𑌏𑌷 𑌨𑍀𑌲 𑌏𑌷 𑌪𑍀𑌤 𑌏𑌷 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) வெண்மை, கருமை, சிவப்பு ரூபங்களை யுடைய நாநா நாடிகள், பிங்கள ஸம்பந்தமுடையனவைகள் ஸூர்யரச்மியைச் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கின்றன. அவை ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌥 𑌆𑌤𑌤 𑌉𑌭𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍌 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌮𑍇
𑌵𑍈𑌤𑌾 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌯 𑌉𑌭𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍌 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾 𑌆𑌸𑍁 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌷𑍁 𑌸𑍃𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌆𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾
𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍃𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 ||௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ஸூர்யரச்மிகள் உபய லோகத்தையும் அடைந்து நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. மகாபதம்போல உபயலோக ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁
𑌤𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌷𑍁 𑌸𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌹𑌿
𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௩||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இவன் கரணங்களை யுபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யும்போது இந்த நாடிகளில் ப்ரவேசிக்கின்றான். அப்போதொரு பாபத்தையுமடைகின்றதில்லை. ப்ரகாச ப்ரம்மத்தோடு சேருகின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌬𑌲𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌨𑌾 𑌆𑌹𑍁𑌰𑍍
𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑌨𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿
𑌤𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ||௪||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மாவை சரீரத்தில் பலங் குறைந்து ரோகத்தால் வருந்தும்போது என்னைத் தெரிகின்றதா என்னைத் தெரிகின்றதா வென்று கேட்கின்றார்கள். உத்கிராந்திக்குமுன் வரையிலறிகின்றார்கள். அப்போது அந்த நாடிகளிலிருக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌹𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 ॥௫॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸூர்ய மண்டலத்தை ரச்மிவழியாயடைந்து அதி சீக்ரமாகச் சேருகின்றான். இதுவே வித்வான்களுக்கு மோக்ஷத்வாரம். அவ் வித்வான்களுக்கு வழியடைப்பு.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌶𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌕𑌾 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌤𑍈𑌕𑌾 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌙𑍍𑌙𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நாடிகளில் ஒரு நாடி மூர்த்த ப்ரதேசத்தை யடைந்திருக்கின்றது. அந்த நாடியால் உத்க்ராந்தியை யடைந்தவன் மோக்ஷத்தையடைகின்றான். இதர நாடிகள் சுற்றுமிருக்கின்றன.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை யறிந்து அந்தப்படி யுபாஸிப்பவனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களோடு கூடினவனாகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌭𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌬𑍁𑌬𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍋𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌹𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥௨॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைப் பரம்பரையா யறிந்த தேவாஸுரர்கள், அந்த ஆத்மாவை யறியவிரும்பினார்கள். அப்போது தேவதைகளுக்காக இந்திரனும் அஸுரர்களுக்காக விரோசனனும் ஸமித்பாணிகளாய் ப்ரஜாபதியைக் கிட்டினார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌷𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾

𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌚𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௩‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ப்ரம்மசர்யத்தை யடைந்திருந்தார்கள். அவர்களை ப்ரம்மா எதற்காக ப்ரம்மசர்யம் செய்கின்றீர்களென்று கேட்க அபகதபாபமத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மாவை யறிந்து ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரத்தை யடைவதற்காக வென்றார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌕𑌤𑌮 𑌏𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌉 𑌏𑌵𑍈𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ‖௪‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்களுக்குக் கண்ணில்தோற்றுகிற புருஷன் ஆத்மா, அம்ருதஸ்வரூபமுடையவன் என்று சொல்ல ஜலாதர்சாதிகளிலெல்லாம் தோற்றுகிற சாயையை ஆத்மாவோ வென்ன ஆமென்றார்.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌉𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌽𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌵 𑌆 𑌲𑍋𑌮𑌭𑍍𑌯 𑌆 𑌨𑌖𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௧‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) தண்ணீர் மடக்கில் எங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்களென்ன அவர்கள் பார்க்க என்னென்ன தலைமயிர் தொடங்கிக் கால்நகம் வரையில் ப்ரதிபிம்பம் தெரிகின்றதென்று சொன்னார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌽𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌥𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌶𑌰𑌾𑌵𑍇𑌽𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌥 𑌇𑌤𑌿 ‖௨‖

𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌵 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑍌 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍁𑌃 ‖௩‖

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஜாபதி யலங்கரித்துக்கொண்டு பார்க்கச்சொல்ல அப்படியே பார்க்க அலங்காரமாய்த் தெரிய அதுவே ஆத்மா அம்ருதம் ப்ரம்மமென்று சொல்ல அவர்களும் சாந்தா காங்க்ஷர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌰 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌵𑌾 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍋𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌯𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌹 𑌮𑌹𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌭𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌵𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 ‖௪‖

தஸ்மாதப்யத்யேஹாததாநமச்ரத்ததாநமயஜமாநமாஹுராஸுரோ
பதேத்யஸுராணாம் ஹ்யேஷோபநிஷத்ப்ரேதஸ்ய சரீரம் பிக்ஷயா வ
ஸநேநாலங்காரேணேதி ஸம்ஸ்குர்வந்த்யேதேந ஹ்யமும் லோகம் ஜெ
ஷ்யந்தோ மந்யந்தே ||ரு||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ப்ரமஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது தப்பாய் எதற்காக க்ரஹித்துக்கொண்டு போகவேண்டும்? கர்ணாகர்ணிகையினால் கேட்டாயினும் உண்மை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று இப்படிக்குச் சொன்னார். அதாவது யார் இவர்களிப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ப்ரம்மத்தை நம்புகின்றார்களோ அவர்கள் பராபவத்தை யடைவார்களென்பது; இதை இப்படியே நம்பிக்கொண்டவனாய்த் தேஹமே ஆத்மாவென்றுபதேசித்து அதின் போஷணத்தையே புருஷார்த்தமாக விரோசநன் அஸுரர்களுக்குபதேசித்தான். ஆனதாலிப்போதும் தேஹாத்ம ப்ரம்மத்தால் நாஸ்திகனாயிருப்பவனை அஸுரனென்று சொல்லுகின்றார்கள். இது அஸுரகோஷ்டியிலிரஹஸ்யம் ஆனதால் ப்ரேதத்தை யலங்கரிக்கின்றார்கள்.

அத நவமகண்ட:.

1 அத ஹேந்த்ரோऽப்ராப்யைவ தேவாநேதத்பயம் தத்ர்ச யதைவ
கல்வயமஸ்மிஞ்சரீரே ஸாத்வலங்க்ருதே ஸாத்வலங்க்ருதோ பவதி ஸுவஸநே ஸுவ
ஸந: பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தேऽந்தோ பவதி ஸ்ரா
மே ஸ்ராம: பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ருக்ணோऽஸ்யைவ சரீரஸ்ய நாசமந்வேஷ ந
ச்யதி நாஹமத்ர போக்யம் பச்யாமீதி ||க||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்திரனோ வென்றால் தேவதைகளுக்கு இதை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னமே சுத்தாந்தக்கரணனாகையால் தேஹாத்மபாவத்தில் தோஷபுத்தி பிறந்து ஹேயமான சரீரத்தை யோக்யமான ஆத்மாவாய்க் கொள்ளுவதில்லை யென்று நினைத்தான்.

ஸ ஸமித்பாணி: புநரேயாய தம் ஹ ப்ரஜாபதிருவாச மகவந்
யச்சாந்தஹ்ருதய: ப்ராவ்ராஜீ: ஸார்தம் விரோசநேந கிமிச்சந் புநராகம இதி
ஸ ஹோவாச யதைவ கல்வயம் பகவோऽஸ்மிஞ்சரீரே ஸாத்வலங்க்ருதே
ஸாத்வலங்க்ருதோ பவதி ஸுவஸநே ஸுவஸந: பரிஷ்க்ருதே பரிஷ்க்ருத
ஏவமேவாயமஸ்மிந்நந்தேऽந்தோ பவதி ஸ்ராமே ஸ்ராம: பரிவ்ருக்ணே பரிவ்ரு
க்ணோऽஸ்யைவ சரீரஸ்ய நாசமந்வேஷ நச்யதி நாஹமத்ர போக்யம் ப
ச்யாமீதி ||உ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஸந்தேகங்கொண்ட இந்திரன் மறுபடியும் சிஷ்யவ்ருத்தியோடு ப்ரம்மாவினிடத்தில் வர, ஏன் வந்தாயென்று கேட்க, விஷயத்தை விவரித்தான்.

ஏவமேவைஷ மகவந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூயோऽநு
வ்யாக்யாஸ்யாமி வஸாபராணி த்வாத்ரிம்சதம் வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபரா
ணி த்வாத்ரிம்சதம் வர்ஷாண்யுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ||ந||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆம்யா இந்திரனே, அதினுண்மையை நன்றாய் வெளியிடுகின்றேன், இன்னமும் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருக்க வேண்டுமென்ன அப்படியே காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற ஆத்மாவை யறியும்படி யுபதேசிக்க, சாந்தா காங்க்ஷனுய்ச் சென்று மீண்டும் துக்கானுபவத்தினால் ஸந்தேஹப்பட்டுப் போக்யமென்று நினைக்கவில்லை.

𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌦𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௩॥

𑌨 𑌵𑌧𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍀𑌵 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௪॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மீண்டும் ஸமித்பாணியாய் ப்ராஜாபதியைக்கிட்ட வனென்ன ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல முன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருந்தாலதை விசிதமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்னக் காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

𑌅𑌥𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௧॥

𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌹 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍋 𑌏𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௨॥

ஏவமேவைஷ மகவந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூயோऽநுவ்யாக்யாஸ்யாமி நோ ஏவாந்யத்ரைதஸ்மாத்வஸாபராணி பஞ்சவர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி பஞ்சவர்ஷாண்யுவாஸ தாந்யேகஶதம் ஸம்பேது: ஏதத்தத்யதாஹுரேகஶதம் ஹ வை வர்ஷாணி மகவாந் ப்ரஜாபதௌ ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ ||௩||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா.) ஸ்வப்நத்தில் தோற்றுகிற ரூபத்தை ஆத்மாவென்றுபதேசிக்கச் சாந்தா காங்க்ஷையுடன் சென்று மீண்டு அப்போது ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லை ஆனதால், நாசமென்று ஸந்தேகித்துப் போக்யமில்லையென்று நினைத்து ஸமித்பாணியாய் முன்போல் வந்து கேட்கப்பட்டு, ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல, அஞ்சு வர்ஷங்கள் காத்திருக்கச் சொல்ல அப்படியே இருக்க அப்படியே உபதேசித்தார்.

த்வாதஶ: கண்ட:

மகவந் மர்த்யம் வா இதம் ஶரீரமாத்தம் ம்ருத்யுநா தததஸ்யாம்ருதஸ்யாஶரீரஸ்யாத்மநோऽதிஷ்டாநமாத்தோ வை ஸஶரீர: ப்ரியாப்ரியாப்யாம் ந வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்த்யஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத: ||௧||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா.) ஓ இந்திரனே, இந்தச் சரீரமே மரணத்தையடைவது. அந்த மரணமும் காலநியதியுடையதல்ல; க்ஷணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்ருதஸ்வரூபியாகிய ஆத்மாவுக்கு அதிஷ்டாநமாயிருக்கின்றது நிரவயவனுமிருக்கிற ஆத்மாவுக்குச் சரீரஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்க முண்டாகின்றன. சரீரஸம்பந்தாஸம்பந்தங்களே ஸுகதுக்க தத்பாவங்களுக்குக் காரணமென்றறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சரீரம் என்பது கர்ம ஸம்பந்தப்பட்ட சரீர மில்லையென்றவாறு என்று (ரா பா-த்தில்) பேதம்.

அஶரீரோ வாயுரப்ரம் வித்யுத்ஸ்தநயித்நுரஶரீராண்யேதாநி தத்யதைதாந்யமுஷ்மாதாகாஶாத்ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யந்தே ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதோऽஸ்மாச்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே ||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா.) வாயு முதலிய சரீரமில்லாமலிருக்கின்ற வஸ்துக்கள், ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்வகாரண ஜ்யோதியை யடைந்து, நிஜரூபத்தைக்கொண்டு விளங்குவது போல் இந்த ஜீவனுமிந்தச் சரீரத்திலிருந்து பரஜ்யோதியை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைந்து பிரகாசிக்கின்றான்.

ஸ உத்தம: புருஷ: ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபிர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம் ஸ யதா ப்ரயோக்ய ஆசரணே யுக்த ஏவமேவாயமஸ்மிஞ்சரீரே ப்ராணோ யுக்த: ||௩||

(ஸ்ரீ-பா-ரா-பா.) இப்படி யடையப்படுகிற புருஷ னுத்தமபுருஷன். இவனை யடைந்த ஸம்ப்ரஸாதனென்கிற ஆத்மா யதேஷ்ட ஸகலபோகங்களையு மநுபவிக்கிறான்; விளையாடுகிறான்; ஸந்தோஷிக்கின்றான், ஸ்த்ரீகளையும், வாஹநங்களையும் அடைகின்றான். இந்ததேஹயாகரங்களெக்களை நினைப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவ னுபாதியினால் இரதத்தில் குதிரை கட்டப்படுவதுபோல் கர்மபாசத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌗𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌶𑍃𑌣𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 ॥௪॥

𑌅𑌥 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥௫॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) கண்ணைத் தர்சநகரணமாகக்கொண்டவனுத்மா. இப்படியே அந்தந்த விஷயங்களை அறிவதற்கு அந்தந்தக் கரணங்களைக் கரணமாகக்கொண்டவன் ஆத்மா.

𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥௬॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை தேவர்களுபாஸிக்கின்றார்கள். ஆதலால் எல்லா லோகங்களையு மடைகின்றார்கள்; எல்லாக் கர்மங்களை யநுபவிக்கின்றார்கள். இந்த ஆத்மாவை யறிந் துபாஸிப்பவனுக்கு ஸகல ஸித்தியுமுண்டாகின்றது என்று ப்ரஜாபதி சொன்னான்.

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌬𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌬𑌲𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌶𑍍𑌵 𑌇𑌵 𑌰𑍋𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌵 𑌰𑌾𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌧𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) கம்பீரருமான ஹார்த்தப்ரம்மத்தை யடைந்து ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸர்வவிதமான உபாஸநமும் செய்து பாபஸம்பந்தம் நீங்கிச் சந்திரனைப் போலும், குதிரையைப்போலும், ராஹுமுகம்போலும், மயிர்கள்போலு மிருக்கிற ஸமஸ்த வ்யஸ்தப்ரக்ருதியம் பந்தத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்தையடைவேன்.

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள். இது முமுக்ஷு அநுசந்திக்கிற மந்திரம். (ச்யாம) தப்தத்தால் (விக்ரஹம்) சொல்லப்படுகிறதென்று (ரா-பா-த்தில்) சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌸𑌭𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌶𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋𑌽𑌹𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌹𑌂 𑌯𑌶𑌸𑌾𑌂 𑌯𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌮𑌦𑌤𑍍𑌕𑌮𑌦𑌤𑍍𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁 𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁 𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌮𑍍 ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) நாமரூபங்களை நிர்வஹிக்கிற பரமாத்மா நாமரூபங்களில்லாதவன். அவனம்ருதம். அப்படிப்பட்ட பரமாத்ம லோகத்தை யடைகின்றேன். அப்படிப்பட்ட நான் ஸர்வாத்மாவாகிறேன். பரமாத்மாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறக்கடவேன். ஜந்மஸம்பந்தம் நீங்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். உபஸம்ஹார மந்திரத்திலும் பேதம் ஸ்திரமாகின்றது. (ரா-பா-த்திலும்) ஐக்யமே தோற்றுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍈𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑌵𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ||

(௳௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்ம விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மாமுதல் பரம்பரையாய் வித்வான்களனுஷ்டிப்பதற்குபதேசம் பெறுகின்றார்கள் யதாக்ரமமாயத்யயநம் செய்து க்ருஹஸ்தனாய் ஸகல கர்மங்களையும் விதிப்படி யனுஷ்டித்துக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் வர்த்திப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான்; புநராவ்ருத்தி யடைவதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இங்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மாநுஷ்டாநம் அஞ்ஞானிகளுக்கே என்று (சங்-பா-த்திலும்) ஜ்ஞானிக்கே உபாஸநாங்கமாச் சொல்லபபட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌆𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌥𑍋 𑌬𑌲𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍌𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌾 𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑍋𑌦𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌮𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑍇 𑌯 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 ||௧||

(௳௦-ஹா-ரா-ஹா.) இது அத்யயநார்த்த மந்திரபாடம் ப்ரம்மப்ரஸிப்பத்யோடு எனக்கு ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் பலமுண்டாகி அநுஷ்டாநம் ஸித்தித்து, ப்ரம்ம கடாக்ஷம் பெறவேண்டும்; மற்றும் ஸகல நன்மைகளுமுண்டாகவேண்டும்; உபநிஷதர்த்தங்களெல்லாம் நிலைப்படவேண்டும்.

பதினைந்தாங் கண்டம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றும்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நமః.

ஏழாம்ப்ரபாடகம்.

(௭ - ஹா.) இந்தப்ரபாடகத்தில் பூமவித்யையைப்பற்றிப் புராணவசந ஸம்வாதம் பகுவாய்க் காட்டப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லை.

ஏழாம்ப்ரபாடம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம்.

(௮ - ஹா.) இந்த ப்ரபாடகத்தில், தஹரவித்யை அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இவை முதலிய விஷயங்களில் அநேக புராணச்லோகங்களுதஹரிக்கப்பட்டன.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றிற்று.
